

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ:-
ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁ: ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਦੂਜੀ ਵਾਰ ————— ੧੦੦੦
ਨਵੰਬਰ ੧੯੫੩

ਛਾਪਣ ਵਾਲੇ:
ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈ,
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਸੂਚਨਾ

ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਮੁਖ-ਬੰਧ ਤਥਾ ਭੂਮਿਕਾ ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਤਿਆਰੀ, ਉਸਾਰੀ ਅਤੇ ਅੰਤਰਗਤਿ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਫਲ ਸਰੂਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਿਆਣੇ ਪੁਰਸ ਸਾਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਹੀ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਲੇਖਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਸਿੱਧਾ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਲੇਖ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਵਾਚਕ ਨੂੰ ਪੁਸਤਕ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਪੜ੍ਹ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਾਠੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ, ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀਆਂ, ਭੂਮਿਕਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪੜ੍ਹ ਲੈਣ।

ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀ

ਭੂਮਿਕਾ

ਕਈ ਵੇਰ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਕਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲਾਂ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦਾਵਤਾਰ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਾਰਾਂ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਵੇਹਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਜਾ ਕੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸ਼ਬਦਾਵਤਾਰ ਦੀ ਸੰਥਾ ਲਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਹਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਥਾ ਅਸਥਾਨ ਬੰਦ-ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜੋ ਹਰ ਥਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਰ ਲੋੜਵੰਦ ਸੰਥਾ ਲੈ ਸੱਕੇ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਟੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠੀ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ, ਜਿੰਨਾ ਕੁ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਲੈ ਸੱਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਲਈ ਸਾਰੇ ਔਖੇ ਲਫਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਕੀਤੀਆਂ ਕੋਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਲਫਜ਼ ਵੇਖਣ ਦੀ ਜਾਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇ ਟੀਕਿਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਸਾਰੀ ਤੁਕ ਦੇ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਏਸ ਕਰਕੇ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਮਕੇ ਔਖੇ ਪਦ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਹੜੇ ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦੇ ਪਾਠੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣ ਦੀ ਜਾਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੀਕਾਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਈ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਚਾਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਐਸਾ ਗ੍ਰੰਥ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਥੋੜੇ ਤੋਂ ਥੋੜੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਅਕਾਲੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਆਪਣੀ ਏਸ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਦਸੰਬਰ ੧੯੨੮ ਨੂੰ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਦੇ ਟੀਕੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਕਾਰਜ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਖਰੜਾ ਇਕ ਸਾਲ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ, ਖਾਲਸਾ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕੋਸ਼, ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਟੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਲਗ ਪਗ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਸੋਧਿਆ। ਉਪ੍ਰੰਤੂ ਕਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਾਵਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਬੜੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਛਾਪਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਯਥਾ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਚਿੱਤ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ ੧੯੩੨ ਨੂੰ ਛਾਪਣਾ ਆਰੰਭ ਕਰਕੇ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੩੨ ਦੀ ਦੀਵਾਲੀ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਫੇਵਾਰ ਹਰੇਕ ਔਖੇ ਲਫਜ਼ ਅਤੇ ਤੁਕ ਦੇ ਅਰਥ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਲਫਜ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਦੇਣ ਲੱਗਿਆਂ

ਪ੍ਰਕਰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦਾ ਓਹੀ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਉਸ ਤੁੱਕ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਕੋਲੋਂ ਲਫਜ਼ ਪਾ ਕੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਅਰਥ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਕ ਅਰਥ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਅੱਗੇ ਕਾਮਾ (,) ਪਾ ਕੇ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਕਈ ਵੇਰ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵੇਰ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੋਚਰ ਗਲਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:—

- (ੳ) ੧੪੩੦ ਪੰਨੇ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸਫੇਵਾਰ ਐਥੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪੰਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਰਥ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।
- (ਅ) ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਦਾ ਕੁਛ ਹਿੱਸਾ ਅਥਵਾ ਸ਼ਬਦ ਨੰਬਰ ਬਰੀਕ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਰਾਗਾਂ ਅਤੇ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅੱਖਰ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਤਤਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਤਕਰੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ, ਰਾਗ, ਤਬਾ ਬਾਣੀ ਸ਼ੀਘਰ ਹੀ ਲੱਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- (ੲ) ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪੰਨੇ ਉੱਤੇ ਰਾਗ, ਬਾਣੀ, ਮਹਲਾ ਅਥਵਾ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਰਾਗ ਬਾਣੀ, ਮਹਲਾ ਤਬਾ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- (ਸ) ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਥਾਨਕਾਂ ਅਤੇ ਧੁਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।
- (ਹ) ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਅੰਤਕਾ (ਅਪੈਂਡਿਕਸ) ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੋਗ ਅਤੇ ਵੇਦਾਂਤ ਦੇ ਉਹ ਸਮੂਹ ਪਦ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
- (ਕ) ਐਥੇ ਮੂਲ ਲਫਜ਼ ਅਤੇ ਤੁਕਾਂ ਮੋਟੇ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਬਰੀਕ ਛੋਟੇ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਹਨ।

ਗੁਣੀ ਸੱਜਣਾਂ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਲਾਭ-ਦਾਇਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨ ਨਾਲ, ਇਸ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਵੀ ਭੁਲ ਵੇਖਣ ਅਥਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਰਾਇ ਲਿਖ ਕੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਦਵਤਾ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਬਖਸ਼ਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਕਰਨ।

ਲਾਹੌਰ :

੯ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੩੨

ਨਿਵੇਦਕ ਦਾਸ:—

ਸੋਢੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ

ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀ

ਭੂਮਿਕਾ

ਕਈ ਵੇਰ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਕਈ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲਾਂ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਬਦਾਵਤਾਰ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਾਰਾਂ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਤਾ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਵੇਹਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ਜਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਬਦਾਵਤਾਰ ਦੀ ਸੰਥਾ ਲਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਹਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਥਾ ਅਸਥਾਨ ਬੰਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜੋ ਹਰ ਥਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਹਰ ਲੋੜਵੰਦ ਸੰਥਾ ਲੈ ਸੱਕੇ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਤੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲਾਂ ਹੋਣੀਆਂ ਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਟੀਕਿਆਂ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠੀ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਲਾਭ, ਜਿੰਨਾ ਕੁ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਲੈ ਸੱਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਲਈ ਸਾਰੇ ਔਖੇ ਲਫਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੇਤੀ ਕੀਤਿਆਂ ਕੋਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਲਫਜ਼ ਵੇਖਣ ਦੀ ਜਾਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇ ਟੀਕਿਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖੀਏ ਤਾਂ ਓਥੇ ਸਾਰੀ ਤੁਕ ਦੇ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਏਸ ਕਰਕੇ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠੀ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਅਮਕੇ ਔਖੇ ਪਦ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਹੜੇ ਵਿਚਲੇ ਮੇਲ ਦੇ ਪਾਠੀ ਏਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਣ ਦੀ ਜਾਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੀਕਾਕਾਰ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਕਈ ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਇਹ ਚਾਹ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਐਸਾ ਗ੍ਰੰਥ ਤਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਥੋੜੇ ਤੋਂ ਥੋੜੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਅਕਾਲੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਕਰ ਦੇਵੇ। ਆਪਣੀ ਏਸ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਦਸੰਬਰ ੧੯੨੮ ਨੂੰ ਫਰੀਦ ਕੋਟ ਦੇ ਟੀਕੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਕਾਰਜ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਖਰੜਾ ਇਕ ਸਾਲ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ, ਖਾਲਸਾ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕੋਸ਼, ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਟੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਲਗ ਪਗ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਸੋਧਿਆ। ਉਪ੍ਰੰਤ ਕਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਰਾਵਾਂ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਬੜੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਛਾਪਣ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਯਥਾ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਤੇ ਚਿੱਤ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪ੍ਰੈਲ ੧੯੩੨ ਨੂੰ ਛਾਪਣਾ ਆਰੰਭ ਕਰਕੇ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੩੨ ਦੀ ਦੀਵਾਲੀ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਫੇਵਾਰ ਹਰੇਕ ਔਖੇ ਲਫਜ਼ ਅਤੇ ਤੁਕ ਦੇ ਅਰਥ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋੜਾਂ ਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ ਲਫਜ਼ ਦਾ ਅਰਥ ਦੇਣ ਲੱਗਿਆਂ

ਪ੍ਰਕਰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਦਾ ਓਹੀ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਉਸ ਤੁੱਕ ਦੇ ਅਰਥ ਕਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਕੋਲੋਂ ਲਫਜ਼ ਪਾ ਕੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਅਰਥ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਲਫਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇਕ ਅਰਥ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਅੱਗੇ ਕਾਮਾ (,) ਪਾ ਕੇ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੇਹੜਾ ਕਈ ਵੇਰ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈ ਵੇਰ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੋਚਰ ਗਲਾਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:—

- (ੳ) ੧੪੩੦ ਪੰਨੇ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਅਨੁਸਾਰ ਸਫੇਵਾਰ ਔਖੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪੰਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅਰਥ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।
- (ਅ) ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤੁਕ ਦਾ ਕੁਛ ਹਿੱਸਾ ਅਥਵਾ ਸ਼ਬਦ ਨੰਬਰ ਬਰੀਕ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਰਾਗਾਂ ਅਤੇ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਅੱਖਰ ਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਤਤਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਤਕਰੇ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਹਰੇਕ ਸ਼ਬਦ, ਰਾਗ, ਤਬਾ ਬਾਣੀ ਸ਼ੀਘਰ ਹੀ ਲੱਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
- (ੲ) ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਹਰੇਕ ਪੰਨੇ ਉੱਤੇ ਰਾਗ, ਬਾਣੀ, ਮਹਲਾ ਅਥਵਾ ਭਗਤ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਰਾਗ ਬਾਣੀ, ਮਹਲਾ ਤਬਾ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਸੁਖੈਨ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- (ਸ) ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ, ਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਵਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਉਥਾਨਕਾਂ ਅਤੇ ਧੁਨੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।
- (ਹ) ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਕ ਅੰਤਕਾ (ਅਪੈਂਡਿਕਸ) ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਜੋਗ ਅਤੇ ਵੇਦਾਂਤ ਦੇ ਉਹ ਸਮੂਹ ਪਦ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।
- (ਕ) ਔਖੇ ਮੂਲ ਲਫਜ਼ ਅਤੇ ਤੁਕਾਂ ਮੋਟੇ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਬਰੀਕ ਛੋਟੇ ਟਾਈਪ ਵਿਚ ਹਨ।

ਗੁਣੀ ਸੱਜਣਾਂ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਲਾਭ-ਦਾਇਕ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨ ਨਾਲ, ਇਸ ਵਿਚ ਜਿਥੇ ਵੀ ਭੁਲ ਵੇਖਣ ਅਥਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝਣ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਰਾਇ ਲਿਖ ਕੇ ਦਾਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿਦਵਤਾ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਬਖਸ਼ਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਕਰਨ।

ਲਾਹੌਰ :

੯ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੩੨

ਨਿਵੇਦਕ ਦਾਸ:—

ਸੋਢੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ

ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਵਜੋਂ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਵਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਕੁ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ-ਪੱਤ੍ਰ:—

੧. ਸ: ਬ: ਸ: ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਭਾ ਕਰਤਾ ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਲਿਖਦੇ ਹਨ:—

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਇਕ ਫਰਮਾ ਕਰਤਾ ਜੀ ਵਲੋਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਸੰਮਤੀ ਲਈ ਪੁਜਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹਾਂ, ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਲਾਭ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਫੇਵਾਰ ਸ਼ਬਦ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਭੀ ਸੁਗਮਤਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕਾਗਜ਼ ਛਪਾਈ ਅਤੇ ਮੋਹਨਤ ਵਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਭੇਟਾ ਤੁੱਛ ਮਾਤਰ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਖਰੀਦ ਕੇ ਕਰਤਾ ਦਾ ਹੋਸਲਾ ਵਧਾਉਣਗੇ।

੨. ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਮ. ਏ. ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ:—

ਮੈਂ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਖਰੜਾ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਇਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਔਖੇ ਔਖੇ ਪਦਾਂ ਦੇ ਸਫੇਵਾਰ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਰਤਾ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਖੋਜ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠੀਆਂ ਲਈ ਸਾਰਾ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਬੜੀ ਸਸਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਆਦਮੀ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚੀ ਜੀ ਦੇ ਉਦਮ ਦੀ ਦਿਲੋਂ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

੩. ਪ੍ਰੋਫੈਸਰ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖ਼ਾਲਸਾ ਕਾਲਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ:—

ਸੋਢੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਰਚਿਤ ਪੁਸਤਕ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪੁਸਤਕ ਪ੍ਰਿਯਾ ਦੀ ਤਰਜ਼ ਪੁਰ ਹੈ। ਔਖੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਤੇ ਤੁਕਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਦਿਤੇ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਪੁਸਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਅਰਥ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਚੋਖੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

੪. ਸ: ਬ: ਬਾਵਾ ਊਧਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈਡ ਮਾਸਟਰ ਖਾ: ਹਾ: ਸਕੂਲ, ਲਾਹੌਰ:—

ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਕਰਤਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਛਾਪਣ ਵੇਲੇ ਵੀ ਸਲਾਹ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਲੋੜ ਸੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਲਈ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਗਰੰਥ ਹਰ ਘਰ, ਸਕੂਲ, ਗੁਰੂ ਘਰ ਤੇ ਲਾਇਬਰੇਰੀ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੀ

ਭੂਮਿਕਾ

ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਹਥੋਂ ਹਥ ਅਪਣਾਅ ਲਈ ਅਤੇ ਕਈ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸੰਸਾ-ਪੱਤਰ ਵੀ ਭੇਜੇ । ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਮੰਗ ਵਧਦੀ ਗਈ ਪਰ ਦੂਸਰੀ ਵੱਡੀ ਜੰਗ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਤੇ ਕਈ ਪਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਬੰਦਸਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਤੀਬਰ ਇਛਿਆ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਛਾਪਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ । ਫੇਰ ਦੇਸ ਦੇ ਬਟਵਾਰੇ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਉੱਤੇ ਕਰਕੇ ਕੰਮ ਕਰੂ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਦਬਾ ਦਿੱਤਾ ।

ਦੇਸ ਦੇ ਬਟਵਾਰੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਗਰੀ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਢੋਅ ਢੁਕਾ ਦਿੱਤਾ । ਲਾਹੌਰ ਨਾਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ, ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਵੀਚਾਰਨ ਦੇ ਬਹੁਤ ਅਵਸਰ ਮਿਲਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਗਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਦੂਰ ਦਰ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਵਿਚਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਸੰਮੇਲਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਗਲ ਸੁਣੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਿਤਨਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਤਥਾ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ “ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਨਗਰੀ” ਵਿਚ ਹੈ, ਇਤਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਿਕਾਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ।

ਇਸ ਕੇਂਦਰ ਵਿਚ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਭਾਵ ਅਤੇ ਉਪਲਖਣਾ ਸਹਿਤ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਏ ਪ੍ਰਨਾਲੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਲਗ ਮਾਤ੍ਰਿਕ ਨੇਮਾਂ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖ ਕੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ । ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਇਕ ਪਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨਵੀਨ ਵਿੱਦਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਓਪਰੇ ਜਾਪਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ; ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਰਣ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰਥਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਨਿਸਚੇ ਠੀਕ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ।

ਇਸ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਸ ਕਿਸ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ, ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਪਦ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਅੰਤਕਾ ਵੀ ਕਈ ਨਵੇਂ ਪਦਾਰਥ ਪਾ ਕੇ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਤਤਕਰਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਧ ਕੇ ਅੱਖਰ ਕਰਮ ਅਤੇ ਪੰਨੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ । ਕਈ ਨਵੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਵਾਕਫੀ ਭਰਪੂਰ ਟੁਕਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਏਨ੍ਹਾਂ ਵਾਧਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੇ ਇਕ ਸੌ ਚਾਰ ਪੰਨੇ ਵਧ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸੈਂਚੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਪਹਿਲੀ ਸੈਂਚੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪੰਨਾ ੧ ਤੋਂ ਪੰਨਾ ੭੨੦ ਤਕ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਪੰਨਾ ੭੨੧ ਤੋਂ ਅੰਤ ਪੰਨਾ ੧੪੩੦ ਤਕ ।

ਉਕਤ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਨਾਮ **“ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਪਰਕਾਸ਼”** ਹੈ। ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਸੁੱਧ ਪਾਠ ਤੇ ਸੁੱਧ ਅਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਪਰਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਕ ਤੁੱਛ ਬੁਧੀ ਜੀਵ ਅਭੁੱਲ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਦੀ ਡੀਂਗ ਕਿਵੇਂ ਮਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਅਸੰਭਵ ਹੈ।

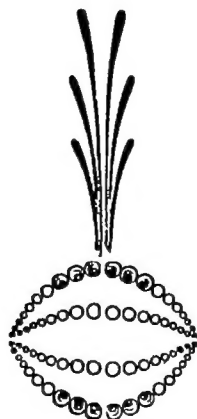
ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਸਚੇ ‘ਇਕ ਅਰਥ’ ਕਰਨੇ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਰਹੇ, ਕਈ ਪਾਠ ਹੀ ਐਸੇ ਹਨ ਨਿਸਚੇ ‘ਇਕ’ ਨਹੀਂ ਮਿਥੇ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਬੇਅੰਤ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਮਤ ਭੇਦ ਹਨ। ਹਾਂ ਆਪ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਮੇਰੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਹਿਤ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਐਡੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਖਰਚ ਤੇ ਛਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਠਨ ਪਦਾਂ ਤੇ ਤੁਕਾਂ ਦੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਅਰਥ ਤੇ ਅੰਤੀ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਬੁਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ।

ਦਾਸ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਇਸ ਕਿਰਪਾਲਤਾ ਦਾ ਅਤੀ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ
੨੯ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੫੩

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੇਵਕ:-
ਸੋਢੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ

ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸੰਮਤ ੧੫੨੬ ਕਤਕ ਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਮਹਿਤਾ ਕਾਲੂ ਚੰਦ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਦੀ ਕੁਖ ਤੋਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੁਖ-ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਗਤ ਵਿਚ ਪਾਪ ਉਪਦ੍ਰਵ ਅਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸਦੀ ਚਲੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਆਪ ਜੀ ਫੁਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ:—

ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਾਸਾਈ ਧਰਮੁ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ ॥

ਕੂੜੁ ਅਮਾਵਸ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ ਕਹ ਚੜ੍ਹਿਆ ॥

ਹਉ ਭਾਲਿ ਵਿਕੁੰਨੀ ਹੋਈ ॥ ਆਧੇਰੇ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਆਦਿ

ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਐਸੀ ਭਿਆਨਕ ਦਸਾ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ

“ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾ ਰਖਿ ਲੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥” [ਮ: ੩]

ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਪਾਂ ਤੇ ਜ਼ੁਲਮਾਂ ਵਿਚ ਸੜ ਭੁਜ ਰਹੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜੰਗਲਾਂ, ਜੁਹਾਂ, ਪਰਬਤਾਂ, ਜਲਾਂ, ਥਲਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰੀਂ ਚਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਥਾਂ ਪਰ ਥਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਤਾਰਕ ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ੭੦ ਸਾਲ ਤਕ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀਆਂ, ਵਿਰੱਕਤੀਆਂ ਚੋਰਾਂ, ਠੱਗਾਂ, ਰਾਖਸ਼ਾਂ, ਬਰਦਾ ਵਰੋਸਾਂ, ਸਿਧਾਂ, ਜੈਨੀਆਂ, ਜੋਗੀਆਂ, ਮੁਲਾਂ, ਮੁਲਾਣਿਆਂ, ਪੰਡਿਤਾਂ ਤੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ, ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਹਰ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁਮਾਰਗ ਪਾਇਆ। ਏਸ ਉਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕਈ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਹੋਈਆਂ ਜੋ ਹਰੇਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾੜ ਵਾਸਤੇ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਦੀਆਂ ਦਾਤੀਆਂ ਹਨ। ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ, ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ, ਸਿਧ ਗੋਸਟ ਆਦਿਕ ਨਮੂਨੇ ਵਜੋਂ ਹਨ।

“ਪਰਥਾਏ ਸਾਖੀ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਬੋਲਦੇ ਸਾਖੀ ਸਗਲ ਜਹਾਨੈ”

ਦੇ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਵੀ ਬਾਣੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਾਹ ਪੌਣ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ ਉਹ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਉਧਾਰ ਹਿਤ ਚਾਨਣ ਮੁਨਾਰਾ ਹੋ ਗਈ।

ਇਹ ਆਪ ਜੀ ਦੀਆਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਚਰਚਾਆਂ ਕਈ ਸਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਲਿਖ ਲਈਆਂ, ਕਈਆਂ ਨੇ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਕਰ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਕਈ ਆਕਾਸ਼ ਮਠ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਈਆਂ।

ਅਸੂ ਸੁਦੀ ੧੦ ਸੰਮਤ ੧੫੯੬ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਖਕੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਅਵ੍ਰਿਸਟ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਂਦਰ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਹੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਰਹਿਕੇ ਸੁਮਾਰਗ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ, ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹੋਰ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣ

ਸੁਣ ਕੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਜਨਮ ਸਾਖੀ ਲਿਖਵਾਈ। ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਚੌਥੇ ਸੁਦੀ ੪ ਸੰਮਤ ੧੬੦੯ ਨੂੰ ਸਮਾ ਗਏ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ, ਦੂਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਆਦਿਕ ਦੀ ਰਚਨਾ ਆਪਣੇ ਪੋਤਰੇ ਸਹਿਸਰਾਮ ਜੀ ਬਾਬਾ ਮੋਹਣ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁਰ ਪਾਸੇ ਦੇ ਪੋਥੀਆਂ ਵਿਚ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਵਾਈ। ਇਹ ਇਕ ਪੋਥੀ ਪੰਜ ਗ੍ਰੰਥੀ ਨਾਲੋਂ ਦੂਣੀ ਮੋਟੀ ਹੈ। ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਖਰ ਆਮ ਸੱਜਣ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ, ਅੱਖਰ ਵਿੰਗੇ ਟੇਢੇ ਜੇਹੇ ਹਨ ਜੋ ਕੇਵਲ ਮੁਹਾਵਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ “ਮਹਲਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ” ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੋਥੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—“ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਬੇਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਟਿਕਾ “ੴ ਸਤਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੀਕਾਰ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਅਜੂਨੀ ਸੰਭਉ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕੇ ਪਰਸਾਦ।” ਇਸ ਪਹਿਲੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਆਪ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਛ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ, ਦੂਜੀ, ਤੀਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅਤੇ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਸਬਦ ਹਨ। ਦੂਜੀ ਪੋਥੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਸਾਹਿਬ ਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਲੇਖਕ ਉਸ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਏਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵਾਕਫੀਅਤ ਪਾਠਕਾ ਦੀ ਭੇਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਤੀਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਉਪਰੰਤ “ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰ ਪਲਟੀਐ” ਭਾਵੇਂ ਸੁਦੀ ੧੫ ਸੰਮਤ ੧੬੩੧ ਨੂੰ ਓਹੋ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਰੂਪ ਹੋ ਗਈ। ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਉਹੋ ਜੁਗਤ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਆਪ ਜੀ ਉਪਰੰਤ ਉਹੀ ਜੋਤ ਭਾਵੇਂ ਸੁਦੀ ੩ ਸੰਮਤ ੧੬੩੮ ਨੂੰ ਕਾਇਆ ਪਲਟਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਰੂਪ ਹੋ ਗਈ। “ਦੇਹਤਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਬੋਹਿਥਾ” ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਆਪਣੇ ਨਾਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਵਰ ਸੀ। ਜੋ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਠੀਕ-ਹੀ ਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਛੋਟੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੋਥੀਆਂ ਰੂਪ ਬੇੜੀਆਂ ਤੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਰੂਪ ਵਿਚ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪੀ ਵਡਾ ਜਹਾਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰ ਦਿਤਾ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬੜੇ ਯਤਨ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀਆਂ ਲਿਖਵਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਦੋ ਪੋਥੀਆਂ ਬਾਬਾ ਮੋਹਣ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਤੋਂ ਆਦੀਆਂ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕੀਤੀ, ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਨਾਮੇ ਲਿਖੇ ਕਿ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕੋਈ ਬਾਣੀ ਲਿਖੀ ਲਿਖਾਈ ਹੋਵੇ ਅਥਵਾ ਜ਼ਬਾਨੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਉਹ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇ। ਯਥਾ ਹੁਕਮ ਦੂਰੇ ਨੇੜਿਓਂ ਸਭ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਭੇਟ ਲੈ ਕੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਜੋ ਜੋ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਕਿਸੇ ਪਾਸ ਹੈ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦਿਤਾ।

ਗੁਰ ਇਤਿਹਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਵਾਲੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦਾ ਲਿਖਤੀ ਸੰਚਾ ਭਾਈ ਬਖਤਾ ਅਰੋੜਾ ਜਲਾਲਪੁਰ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਜਰਾਤ ਵਾਲਾ ਲਿਆਇਆ ਜੋ ਚੰਦ੍ਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿ ਕੇ ਸਾਰੀ ਬਾਣੀ ਆਪ ਲਿਖਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿਲਦ ਰਾਵਲਪਿੰਡੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ਭਾਈ ਬੂਟਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਕੀਮ ਵਾਲੀ ਵਿਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਵੀ ਭਾਰਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦ ਸਭ ਬਾਣੀ ਇਕੱਤ੍ਰ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਾਰਖੂ ਨਜ਼ਰ

ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਤੇ ਸੁਆਰਥੀਆਂ ਦੀ ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਉਤੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈਣ ਵਾਸਤੇ ਅਥਵਾ ਆਪਣੀ ਉਚਤਾ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜੋ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠ ਰਚੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਵਖਰਾ ਵਖਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਉਂ ਚੁਣ ਕੇ ਵਖ ਕਰ ਲਿਆ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚੋਂ ਹੰਸ ਕਚਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੋਤੀ ਚੁਣ ਕੇ ਵਖ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮੋਤੀ ਰੂਪ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਚੁਣ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਥਾਂ ਪਰ ਥਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਭਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਰਾਗਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਕੇ, ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸਿਖ ਪੰਡਿਤ ਮਹਾਂ ਲਿਖਾਰੀ ਸਨ, ਪਾਸੋਂ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਨਵੇਕਲੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਜਿਥੇ ਅਜਕਲ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਸਰ ਹੈ, ਤੰਬੂ ਲਗਵਾ ਕੇ ਲਿਖਵਾਣਾ ਆਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਏਸ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਕਰਕੇ ਏਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਈ ਜਾਣ ਕੇ ਇਸ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਏਥੇ “ਰਾਮ ਸਰੋਵਰ” ਤਲਾਬ ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਪੰਜਾਂ ਸਰੋਵਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਰੋਵਰ ਹੈ।

ਆਪਣੀ ਰਚਨਾ ਸਹਿਤ ਸਾਰੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਸੰਚੇ ਵਿਚ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਭਾਦਉਂ ਸੁਦੀ ਏਕਮ ਸੰਮਤ ੧੬੬੧ ਨੂੰ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਉਧਾਰ ਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਗ੍ਰੰਥੀ ਨਿਯਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦੀ ਰਸਨਾ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ੧੬੪੬ ਸੰਮਤ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਦੇਸ ਕਾਲ ਦੀ ਚਾਲ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ ਪੂਜਯ ਦੇਵ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮੁਖੀ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰ ਆਕਾਰ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਨਿਰ ਆਕਾਰ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਬਾਣੀ ਹੀ ਉਤਮ ਸਾਧਨ ਫੁਰਮਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਉਪਰ ਕਥਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਪੂਜਯ ਦੇਵ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਵਿਦਾ ਕਰ ਦਿਤੀ।

ਇਹ ਬੀੜ ਅਜ ਕਲ “ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਾਲੀ ਬੀੜ” ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਸੋਢੀ ਧੀਰਮਲ ਦੀ ਅੰਸਾ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਹੇਠ ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੀਸ ਮਹਲਾਂ ਵਿਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ।

ਇਸ ਬੀੜ ਦੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਵਿਚ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ—ੴ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕਰ ਕਮਲਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਾਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਵੇਰ ਦਰਸਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀ ਲਿਖਤ ਪੁਰਾਣੇ ਢੰਗ ਦੇ ਅਖਰਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਅੱਖਰ ਵਿਰਲੇ ਵਿਰਲੇ ਤੇ ਬਰੀਕ ਕਲਮ ਦੇ ਵਡੇ ਆਕਾਰ ਕਰਕੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਉਪਰ ਖਾਲੀ ਪੰਨੇ ਉਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਢੰਗ ਦੇ ਰੰਗਦਾਰ ਬੇਲ ਬੂਟੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੇਠਲਾ ਹਿਸਾ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਬੀੜ ਦੇ ਕੁਲ ਪੰਨੇ ੯੭੪ ਹਨ। ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕੁਲ ਸਬਦ ਪੌੜੀ ਸਲੋਕ ਆਦਿ **ਦੀ ਗਿਣਤੀ ੫੭੫੧ ਹੈ।**

ਇਸ ਬੀੜ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਭੇਦ ਵੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹਨ:—

੧—ਭਾਈ ਬੰਨੋ ਵਾਲੀ—ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਜਿਲਦ ਕਰੋਣ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਬੰਨੋ ਜੀ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਸ ਹੋ ਕੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਇਸਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਤੋਂ ਪਿਛੇ ਹਕੀਕਤ ਰਾਹ ਮੁਕਾਮ, ਰਾਜੇ ਸਿਵ ਨਾਭ ਦੀ ਕਥਾ, ਰਤਨਮਾਲਾ ਆਦਿਕ ਹੋਰ ਬਾਣੀਆਂ ਵੀ ਲਿਖ ਦਿਤੀਆਂ । ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਬੀੜ ਵਿਚ ਹੋਰ ਬਾਣੀਆਂ ਰੂਪ ਖਾਰ ਪੈਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰੀ ਬੀੜ ਦਾ ਉਪਨਾਮ ਦੇ ਦਿਤਾ ਜੋ ਅਜ ਤਕ ਖਾਰੀ ਬੀੜ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ।

੨—ਦਮਦਮੇ ਵਾਲੀ ਬੀੜ—ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਦਾ ਨਾਮ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਜੱਥ ਦਾ ਕਮਰ ਕਸਾ ਖੋਲਿਆ ਸੀ, ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ । ਏਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਨਿਵਾਸ ਰਖਿਆ ਅਤੇ ਏਸੇ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲੀ ਬੀੜ ਦਾ ਉਤਾਰਾ ਕਰਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਥਾ ਪਰ ਥਾਂ ਰਖ ਕੇ ਬੀੜ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੀਤਾ । ਏਸੇ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਤਕ ਸੁਦੀ ੫ ਸੰਮਤ ੧੭੬੫ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਦੇ ਕੇ **ਗੁਰੂ** ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜੁਗੋ ਜੁਗ ਅਟੱਲ ਤੇ ਅਮਰ ਹੈ । ਇਸ ਨਾਲ ਮਨੁਖ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰ ਗਦੀ ਦੀ ਵਰਾਸਤ ਦੇ ਕੁਲ ਝਗੜੇ ਸਦਾ ਵਾਸਤੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਖਾਲਸਾ ਨਿਰੋਲ ਇਕ ਅਕਾਲ ਦਾ ਉਪਾਸ਼ਕ ਬਣ ਗਿਆ । ਇਹ ਕਰਤਵ 'ਅਕਾਲ ਸਪੁਤ੍ਰ' ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਗੌਰਵਤਾ ਦਾ ਸੂਚਕ ਹੈ ।

ਇਸ ਵਿਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ, ਭਗਤਾਂ, ਤਥਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਰਜ ਹੈ:—

੧. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ । ੨. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ । ੩. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ । ੪. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ । ੫. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ । ੬. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ।

੭. ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ, ੮. ਫਰੀਦ ਜੀ, ੯. ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ, ੧੦. ਬੇਣੀ ਜੀ, ੧੧. ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ, ੧੨. ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ, ੧੩. ਪੰਨਾਂ ਜੀ, ੧੪. ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ, ੧੫. ਭ: ਭੀਖਨ ਜੀ, ੧੬. ਭ: ਸੈਣ ਜੀ, ੧੭. ਭ: ਪੀਪਾ ਜੀ, ੧੮. ਭ: ਸਧਨਾ ਜੀ, ੧੯. ਭ: ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ, ੨੦. ਭ: ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ, ੨੧. ਭਾਈ ਸਤਾ ਬਲਵੰਡ ਰਬਾਬੀ ।

ਉਹ ਗੁਰੂ ਅਥਵਾ ਭਗਤ ਤਥਾ ਮਾਂਹ ਪੁਰਸ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦੇ ਤਤਕਰੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਹਨ । ੨੨. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ, (ਕੇਵਲ ਇਕ ਦੋਹਰਾ—ਬਲ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਵਾਲਾ ਮਹਲਾ ੯ ਦੇ ਸਲੋਕਾ ਵਿਚ). ੨੩. ਬਾਬਾ ਸੁੰਦਰ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਪੜੋਤਰਾ), ੨੪. ਭਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ । ੨੫. ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਭਟ:—੨੬. ਕਲਸਹਾਰ । ੨੭. ਜਾਲਪ । ੨੮. ਕੀਰਤ । ੨੯. ਭਿਖਾ । ੩੦ ਸਲੂ । ੩੧. ਭਲੂ । ੩੨. ਕਲੂ । ੩੩. ਗਯੰਦ । ੩੪. ਮਥਰਾ । ੩੫. ਬਲੂ । ੩੬ ਹਰਬੰਸ । ੩੭. ਜਲ । ੩੮. ਨਲ । ੩੯. ਟਲਯ । ੪੦. ਜਲਯ । ੪੧. ਦਾਸ । ੪੨. ਗੰਗਾ ।

ਏਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੀਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਲੋਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਚਉਬੋਲੇ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਹਨ:—ਸਮਨ, ਮੁਸਨ, ਜਮਾਲ ਅਤੇ ਪਤੰਗ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹੁਤੀ ਰਚਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦਰਜੇਵਾਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:—

੨. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ । ੩. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ । ੪. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ । ੫. ਭ: ਕਬੀਰ ਜੀ । ੬. ਭ: ਫਰੀਦ ਜੀ । ੭. ਭੱਟ । ੮. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਦੀ । ੯. ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ । ੧੦. ਭ: ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ । ੧੧. ਭ: ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ । ਪਸਚਾਤ ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੀ ਇਕ ਤੋਂ ੮ ਸਲੋਕਾਂ ਤਕ ਰਚਨਾ ਹੈ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਕੁਲ ਸਲੋਕ ਪੌੜੀਆਂ ਸਬਦ ਆਦਿਕ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ।

ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਵਾਕ ਬਾਣੀ (ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਮੁਖੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ)	੪੯੫੭
ਭਗਤ ਮੁਖਵਾਕ ਬਾਣੀ	੯੩੭

ਕੁਲ ਜੋੜ	੫੮੯੪

ਨੋਟ:—ਉਪਰ ਲਿਖੀ ਸਬਦ ਸਲੋਕ ਆਦਿਕ ਦੀ ਸੰਖਿਆ ਲੇਖਕ ਆਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਲਈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪੰਥਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਦਿਤੀ ਗਈ ਹੈ ।

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ
ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈ ਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧ = ਇਕ—ਅਦੁੱਤੀ, ਲਾਸਾਨੀ, ਬਰਾਬਰੀ ਰਹਿਤ। ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ਦੀ ਹਰ ਇਕ ਵਸਤੂ ਵਿਚ
ਇਕ ਹੈ। ਇਕ ਤੋਂ ਹੀ ਸਭ ਵਸਤੂਆਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਦ
ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਇਕ ਨਾਲ
ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਦੋ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਆਦਿਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ
ਕਰਕੇ ਇਕ ਬਰਾਬਰੀ ਰਹਿਤ, ਤਥਾ—ਅਦੁੱਤੀ ਹੈ।

ਓ (ਓਅੰਕਾਰ) = ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥
ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰੇਕ ਸ਼ੈ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਵੇਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਓਅਮ ਤਥਾ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਸਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਾਸਤੇ ਇਸਦੇ ਪਹਿਲਾ
ਇਕ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ।

ਹਰੇਕ ਵਸਤੂ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾ ਤੋਂ ਪਛਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ:—

੧. ਨਾਮ—ਜੈਸੇ—ਕਾਂ, ਊਠ, ਮਨੁੱਖ।

੨. ਰੂਪ—ਜੈਸੇ—ਕਾਲਾ, ਪੀਲਾ, ਲੰਮਾ, ਮਧਰਾ, ਮੋਟਾ, ਪਤਲਾ।

ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਓਅਮ—ਤਥਾ ਓਅੰਕਾਰ
ਅਤੇ ਰੂਪ ਸਮੂਹ ਵੈਰਾਟ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

੧ ਓ = ਬਰਾਬਰੀ ਰਹਿਤ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥

ਯਥਾ—ਓਅੰਕਾਰ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਏਕਸ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥

ਏਕੋ ਰੂਪੁ ਏਕੋ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਭੁ ਏਕਤੁ ਬਚਨਿ ਚਲਾਵੈਗੋ ॥

ਸਤਿਨਾਮੁ = ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਕਰਕੇ
ਵਧ ਘਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਭ ਥਾਈਂ, ਸਦਾ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਸੈ ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਰ
ਹੈ। ਉਹ ਸੱਤ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸੱਤਜ ਹੈ।

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ = ਸਭ ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਰਚਨ ਹਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ।

ਨਿਰਭਉ = ਡਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ।

ਨਿਰਵੈਰੁ = ਵੈਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੈ।

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ = ਤਿੰਨ (ਭੂਤ, ਭਵਿਖਤ, ਵਰਤਮਾਨ) ਕਾਲ ਦੇ ਹੱਦ ਬੰਨੇ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਸਦਾ ਹੀ ਇਕ ਸਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਉਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜੂਨੀ = ੮੪ ਲਖ ਜੂਨਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੂਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਜੇਹੜਾ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਆਵੇ ਉਹ ਜੰਮਦਾ ਤੇ ਮਰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ “ਅਕਾਲ” ਹੈ।

ਸੈ = ਸੈ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਹੀ।

ਭੰ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ।

ਜੇਹੜਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨ ਹੋਵੇ ਉਹ ਗਰਭ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ; ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ‘ਅਜੂਨੀ’ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਜੇਹੜਾ ਕਿਸੇ ਜੂਨ ਵਿਚ ਆਵੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਰੇਖ ਭੇਖ ਰੰਗ ਰੂਪ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ।

ਯਥਾ = ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਡਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਿੰਨ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ; (ਐਸਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ)।
ਏਥੋਂ ਤਕ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ।

ਜਪੁ = ਇਸ ਅਗੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਤਥਾ ਇਸ (ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ) ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ। (ਹੇ ਭਾਈ!)।

ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਉੜੀ “ਸੋਚੈ ਸੋਚਿ ਨ ਹੋਵਈ” ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

“ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ” ਇਸਦਾ ਆਰੰਭਕ ਮੰਗਲਾ ਚਰਨ ਰੂਪ ਸਲੋਕ ਹੈ।
ਜਿਵੇਂ ਅੰਤ ਉਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ “ਮੰਗਲ” “ਪਵਣ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ” ਸਲੋਕ ਹੈ।

ਸੰਪ੍ਰਦਾਇਕ ਗਿਆਨੀ ਤਥਾ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ ਮਹਾਤਮਾਂ ਇਸ ਆਰੰਭਕ ਸਲੋਕ ਦੀ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਨਾਲ ਅਭੇਦਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਜਪ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ੧ ਓ ਤੋ

“ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ” ਤਕ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਦਿ = ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਅਜੇ ਕੁਛ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਚੁ = ਇਕ ਸੱਚ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਹੀ ਸੀ।

ਜੁਗਾਦਿ = ਜੁਗਾਂ (ਸਤ ਜੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦੁਆਪਰ, ਕਲ ਜੁਗ) ਦੇ ਆਰੰਭ ਸਮੇਂ।

ਸਚੁ = ਇਕ ਸੱਚ ਹੀ ਸੀ।

ਹੈ ਭੀ = ਹੁਣ (ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ) ਵੀ।

ਸਚੁ = ਇਕ ਸੱਚ ਹੀ ਹੈ।

ਹੋਸੀ ਭੀ = ਅਗੇ ਔਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ (ਭਵਿਖਤ ਵਿਚ) ਵੀ।

ਸਚੁ = ਇਕ ਸੱਚ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥੧॥

ਲਾਇ ਰਹਾਂ = ਲਾਈ ਰਖਾਂ ॥ ਲਿਵਤਾਰ = ਇਕ ਤਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ॥ ਬੰਨਾ = ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਲਵਾਂ ॥ ਪੁਰੀਆ ਭਾਰ = ਇੰਦ੍ਰਾਇਕ ਪੁਰੀਆਂ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ॥ ਸਹਸ = ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥ ਕੂੜੈ = ਬੂਠ ਦੀ ॥ ਪਾਲਿ = ਵੱਟ, ਪੜਦਾ ॥ ਹੁਕਮਿ = ਹੁਕਮ ਵਿਚ ॥ ਰਜਾਈ = ਰਜਾ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ਨਾਲਿ = ਧੁਰ ਤੋਂ ॥ ੧ ॥ ਹੁਕਮੀ = ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ॥ ਆਕਾਰ = ਸਰੂਪ, ਵਸਤੂ ॥ ਜੀਅ = ਜੀਵ ਜੰਤ ॥ ਹਉਮੈ = ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ॥੨॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਾਣੁ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਲ (ਸਕਤੀ) ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਾਂਦਾ (ਗਾਇਣ) ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਦਾਤਿ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ (ਹਵਾ ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ) ਨੂੰ ॥ ਨੀਸਾਣੁ = ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਣ ਕੇ ॥

੨

ਸਾਜਿ = ਉਤਪਤ (ਰਚ) ਕਰਕੇ ॥ ਜੀਅ = ਚੈਤਨ ਸੱਤਾ ॥ ਲੈ = ਲੈਕੇ, ਮਾਰਕੇ ॥ ਹਾਦਰਾ ਹਦੂਰਿ = ਹਾਜ਼ਰ ਨਾਜ਼ਰ ॥ ਕਥਨਾ = ਉਸਦੇ ਜਸ ਆਦੀ ਗੁਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਕਥੀ = ਕਹਿਣ ਨਾਲ ॥ ਤੋਟਿ = ਅੰਤ ॥ ਕੋਟੀ = ਕੋੜ੍ਹਾਂ ਹੀ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ = ਕੋੜ੍ਹਾਂਨ ਕੋੜ੍ਹ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ॥ ਪਾਹਿ = ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰਿ = ਜੁਗਾ ਤੋਂ ਅਬਵਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ॥ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ = ਖਾਣਿਆਂ (ਪਦਾਰਥਾਂ) ਨੂੰ ਖਾਦੇ ਹਨ ॥ ਵਿਗਸੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਨਾਇ = ਨਾਮ ॥ ਭਾਖਿਆ = ਬੋਲੀ, ਬਾਣੀ ॥ ਭਾਉ ਅਪਾਰੁ = ਬੇਅੰਤ ਭਾਵ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਦਾਤਾਰੁ = ਦਾਤਾ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ ਕਿ = ਕੀ (ਵਸਤੂ) ॥ ਜਿਤੁ = ਜਿਸ ਨੂੰ ॥ ਧਰੇ = ਕਰੇ ॥ ਕਪੜਾ = ਸਰੀਰ ਦਾ ਜਾਂਮਾ ॥ ਨਦਰੀ = ਛਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ = ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥ ੪ ॥ ਥਾਪਿਆ = ਬਣਾਇਆ ॥ ਨਿਰੰਜਨੁ = ਮਾਇਆਰਹਿਤ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਮਾਨੁ = ਵਡਿਆਈ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜਾਨਾ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਪਰਹਰਿ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮੁਖ (ਵਾਕ) ਹੀ ॥ ਨਾਦੰ = ਅਨਾਹਦ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ॥ ਵੇਦੰ = ਵੇਦ ਬਾਣੀ ਹੈ ॥ ਈਸ਼੍ਵਰੁ = ਸ਼ਿਵ ਜੀ ॥ ਗੋਰਖੁ = ਵਿਸਨੂੰ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਦੇਹਿ = (ਗਲ) ਦਿਓ ॥੫॥ ਕਿ = ਕੀ ॥ ਨਾਇ = ਨੁਕੇ ॥ ਸਿਰਠਿ = ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਮਿਲੈਲਈ = ਮਿਲਦਾਪਿਆ ਹੈ ॥੬॥

ਆਰਜਾ = ਉਮਰ ॥ ਦਸੂਣੀ = ਦਸ ਗੁਣਾਂ ॥ ਨਵਾਂ ਖੰਡਾ = ਸਭ ਸ਼ਿਸਟੀ ਵਿਚ ॥
 ਤਿਸੁ = ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ॥ ਕੇ = ਕੋਈ ਵੀ ॥ ਕੀਟਾ = ਕੀੜਿਆਂ ॥ ਦੋਸੀ ਦੋਸੁ
 ਧਰੇ = ਦੋਸੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਦੋਸੀ ਧਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ਵੰਤਿਆ = ਗੁਣ ਵਾਲਿਆਂ
 ਨੂੰ ॥ ਸੁਝਈ = ਜਾਪਦਾ ॥ ੭ ॥ ਸੁਣਿਐ = ਨਾਮ ਅਥਵਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਸੁਣਨ ਕਰਕੇ ॥
 ਸੁਰਿਨਾਥ = (ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ), ਇੰਦ੍ਰ ॥ ਧਵਲ = ਧੌਲਾ ਬੈਲ ॥ ਲੋਅ = ਮਾਤ
 ਲੋਕ ॥ ਪੋਹਿ = ਛੂਹ ॥ ਵਿਗਾਸੁ = ਅਨੰਦਹੈ ॥ ੮ ॥ ਇੰਦੁ = ਇੰਦਰ ॥ ਸਾਲਾਹਣ ਮੰਦੁ =
 ਸਿਫਤੀਕਰਨਜੋਗ ਹੋਜਾਂਦਾਹੈ ॥ ਅਥਵਾਚੰਗਾ ੨ ਅਖਵਾਣਾ ਸੁਰੂ ਹੋਜਾਂਦਾਹੈ ॥ ਤਨਿ = ਸਰੀਰ ਦੀ ॥
 ਭੇਦ = ਬਨਾਵਟ ਦਾ ਭੇਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਯਥਾ:—ਅਸਟ ਧਾਤ, ਅੰਤਹ ਕਰਣ, ਸਤਾਈ ਤਤ,
 ਚਾਰ ਬਾਣੀਆਂ, ਛੇ ਚੱਕ੍ਰ, ਦਸ ਦੁਆਰ, ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਦਸ ਪ੍ਰਾਣ, ਨੌਂ ਗੋਲਕਾਂ,
 ਪੰਜ ਤਤ, ਆਦਿਕ ਦਾ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ॥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਵੇਖੋ ਅੰਤਕਾ ਵਿਚ ॥

੩

ਸਾਸਤ = ਸਾਸਤਰ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ = ਸਿੰਮਰਤੀਆਂ ॥ ੯ ॥ ਅਠਿਸਠਿ =
 ੬੮ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਪੁੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਸਰਾ = ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਦੇ ॥ ਗਾਹ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
 ਗ੍ਰਹਿਨ ਕਰ ਲਈਦੇ ਹਨ ॥ ਅਸਗਾਹ = ਭੁੰਘੇ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ॥ ੧੧ ॥ ਮੰਨੇ = ਨਾਮ ਦੇ
 ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ॥ ਗਤਿ = ਹਾਲਤ, ਪਦਵੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨੁ = ਮਾਇਆ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਦਾ ॥ ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ ॥ ੧੨ ॥ ਸਗਲ ਭਵਣ = ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ॥ ਮੁਹਿ =
 ਮੂੰਹ ਉਤੇ ॥ ੧੩ ॥ ਮਾਰਗਿ = ਰਸਤੇ (ਸੁਭ ਕੰਮਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਠਾਕ = ਰੋਕ ॥ ਮਗੁ ਨ
 ਚਲੈ ਪੰਥ = ਹੋਰਨਾਂ ਪੰਥਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ, ਭਾਵ-ਅਨ-ਪੰਥਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਇਕ
 ਰੱਬ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ੧੪ ॥ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ = ਮੁਕਤ ਦੁਆਰਾ ॥ ਪਰਵਾਰੈ = ਪ੍ਰਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ॥
 ਸਾਧਾਰੁ = ਸੁਧਾਰ (ਮੁਕਤ ਕਰ) ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭਿਖ = ਦਰ ਦਰ ਦੀ ਭਿਛਿਆ
 ਵਾਸਤੇਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ੧੫ ॥ ਪੰਚ = ਸ਼੍ਰੇਸਟ ਜਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਣਿਆ, ਮੰਨਿਆ ਤੇ ਮਨਵਿਚ ਵਸਾਇਆ
 ਹੈ, ਪੂਰਨ ਮਹਾਤਮਾਂ ॥ ਪਰਵਾਣ = (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ) ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥
 ਪਰਧਾਨ = ਮੁਖੀ ਹਨ ॥ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ = ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ॥ ਏਕੁ =
 ਕੇਵਲ ॥ ਸੁਮਾਰੁ = ਗਿਣਤੀ ॥ ਸੂਤਿ = ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ, ਮਰਜਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਨਾਵ =

ਨਾਮ ॥ ਵੁੜੀ = ਚਲਦੀ ॥ ਕਲਾਮ = ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਲਮ ਨਾਲ ॥ ਏਹੁ ਲੇਖਾ =
ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜਾਤ ਤੇ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ॥ ਸੁਆਲਿਹੁ = ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀ ਖਾਣ ਹੈ ॥
ਕੇਤੀ = ਕਿੱਨੀ ਕੂ ॥ ਕੂਤੁ = ਬਲ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ ਪਸਾਉ = ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਕਵਾਉ =
ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ॥ ਦਰੀਆਉ = ਵਹਿਣ, ਕੋਈ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਜਾਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਰੰਗਾਂ ਤੇ
ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਨ ਗਿਣਤ ਵਸਤੂਆ ਦਾ ॥ ਕੁਦਰਤਿ = ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਵੀਚਾਰੁ = ਗਿਣਤੀ
ਕਰਕੇ ਦਸਾਂ ॥ ਸਲਾਮਤਿ = ਥਿਰ, ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ = ਸਰੂਪ ਰਹਿਤ ॥ ੧੬ ॥
ਅਸੰਖ = ਅਨੇਕਾਂ (ਬੇਅੰਤ) ਹੀ ॥ ਭਾਉ = ਭਾਵ, ਪ੍ਰੇਮ ਹਨ ॥ ਤਾਉ = ਕਰਦੇ ਹਨ ॥
ਮੁਖਿ = ਮੁਖ ਨਾਲ ॥

੪

ਸਤੀ = ਦਾਨੀ, ਸਖੀ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਮੇ ਹਨ ॥ ਮੁਹ = ਮੂੰਹ ਉਤੇ ॥ ਭਖ =
ਖਾਏ, ਸਹਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਾਰ = ਲੋਹਾ, ਸਸਤਰਾਂ ਦੇ ਵਾਰ ॥ ਮੋਨਿ = ਚੁੱਪ ਧਾਰੀ ॥
ਲਿਵ = ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ॥ ਲਾਇਤਾਰ = ਇਕ ਰਸ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ-ਮੋਨ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰਨ
ਕਰ ਕੇ ਸਮਾਧੀਆਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ੧੭ ॥ ਅੰਧ ਘੋਰ = ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ॥ ਹਰਾਮ
ਖੋਰ = ਪਰਾਇਆ ਹਕ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ॥ ਅਮਰ = ਹੁਕਮ ॥ ਹਤਿਆ = ਪਾਪ ॥
ਕੂੜਿਆਰ = ਬੂਠੇ ॥ ਕੂੜੇ ਫਿਰਾਹਿ = ਬੂਠੇ ਹੋਏ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ॥ ਮਲੁ = ਮੈਲਾ,
ਨ ਖਾਣ ਜੋਗ ॥ ਭਖਿ = ਖਾਣਾ ॥ ਸਿਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ = ਸਿਰ ਤੇ ਨਿੰਦਿਆ ਦਾ ਭਾਰ
ਲੈਲੇ-ਦੇਹਨ ॥ ੧੮ ॥ ਨਾਵ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਹਨ ॥ ਅਗੰਮ ਅਗੰਮ = ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੋਂ
ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ ਲੋਅ = ਲੋਕ(ਦੇਸ) ਹਨ ॥ ਕਹਹਿ = ਆਖਦਿਆਂ ਵੀ ॥ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ
ਹੋਇ = ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰ (ਪਾਪ) ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ ਅਖਰੀ = ਅਖਰਾਂ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ॥
ਸਾਲਾਹ = ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਗਾਹ = ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀਦੇ ਹਨ ਅਥਵਾ ਗਾਏ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਬਾਣਿ = ਬਾਣੀ, ਬੋਲੀ ॥ ਸਿਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ਵਖਾਣਿ = ਅਖਰਾਂ ਦੁਆਰਾ
ਹੀ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗ (ਸੰਬੰਧ) ਦੱਸੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਪਾਹਿ = ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਨਾਉ = ਉਸ ਦਾ
ਹੀ ਨਾਮ (ਸਰੂਪ) ਹੈ ॥ ਨਾਵੈ = ਨਾਮ ਤੋਂ ॥ ੧੯ ॥ ਭਰੀਐ = ਜੇ ਲਿਬੜ ਜਾਏ ॥
ਤਨੁ = ਅੰਗ ॥ ਖੇਹ = ਮਿੱਟੀ, ਮੈਲਾਪਨ ॥ ਪਲੀਤੀ = ਅਸੁੱਧ ॥ ਦੇ = ਲਾ ਕੇ ॥

ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ = ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗਣ (ਪ੍ਰੇਮ) ਨਾਲ ॥ ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ = ਆਖਣ ਨੂੰ ਹੀ
 ਨਹੀਂ ਹਨ ॥ ਕਰਣਾ = ਕੰਮ ॥ ਜਾਹੁ = ਜਾਓਗੇ ॥ ੨੦ ॥ ਦਤੁ ਦਾਨੁ =
 ਦਾਨੁ ਦੇਣਾ ॥ ਤਿਲਕਾ ਮਾਨੁ = ਥੋੜਾ ਜਿੰਨਾ ਆਦਰ ॥ ਮਨਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
 ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਅੰਤਰਗਤਿ = ਅੰਦਰ ਖਾਨੇ, ਆਤਮਿਕ ॥ ਸੁਅਸਤਿ =
 ਕਲਿਆਣ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ॥ ਆਥਿ = ਮਾਇਆ ਹੋਈ ॥ ਬਾਣੀ = ਫੁਰਨਾ - (ਬਹੁਤ
 ਹੋਵਾਂ ਦਾ) ॥ ਬਰਮਾਉ = ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਆਦਿਕ ਹੋਏ ॥ ਸਤਿ = ਸਤੱਯ ਹੈ ॥ ਸੁਹਾਣੁ = ਖੇਡੇ
 ਵਾਲਾ ਚੇਤਨ ਹੈ ॥ ਮਨਿ ਚਾਉ = ਮਨ ਦੇ ਅਨੰਦ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੇ
 ਫੁਰਨੇ ਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀਤੀ ਸੱਤ ਚਿਤਅਨੰਦਹੈ ॥ ਸਿ = ਉਹ ॥ ਮਾਹੁ = ਮਹੀਨਾ ਸੀ ॥
 ਆਕਾਰੁ = ਸੰਸਾਰਕ ਰਚਨਾ ਦਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਵੇਲ = ਉਹ ਵਕਤ, ਸਮਾਂ ॥ ਜਿ ਹੋਵੈ =
 ਜੇ ਲੱਭਿਆ ਹੁੰਦਾ (ਤਾਂ) ॥ ਲੇਖ ਪੁਰਾਣੁ = ਪੁਰਾਣਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ॥
 ਵਖਤੁ = ਉਹ ਵੇਲਾ ॥ ਕਾਦੀਆ = ਕਾਜੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਸਿਰਠੀ = ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਕਿਵ
 ਕਰਿ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

੫

ਵਰਨੀ = ਕਥਨ ਕਰਾਂ ॥ ਆਖਣਿ = ਆਖਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ॥ ਨਾਈ =
 ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਆਪੋ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ॥ ਸੋਹੈ = ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ॥ ੨੧ ॥
 ਵਾਤ = ਗੱਲ ॥ ਸਹਸ ਅਠਾਰਹ = ੧੮ ਹਜ਼ਾਰ ਆਲਮ (ਦੁਨੀਆਂ) ॥ ਕਹਨਿ =
 ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਕਤੇਬਾ = ੧-ਤੁਰੇਤ । ੨-ਅੰਜੀਲ । ੩-ਕੁਰਾਨ । ੪-ਜੰਬੂਰ ॥
 ਅਸੁਲੂ = ਅਸਲ ਵਿੱਚ ॥ ਧਾਤੁ = ਮੂਲ (ਮੁੱਢ) ਹੈ ॥ ਵਿਨਾਸੁ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥
 ਸਾਲਾਹੀ = ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ, ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ॥ ਸਾਲਾਹਿ =
 ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸਿਫਤ ਕਰ ਕੇ ॥ ਏਤੀ = ਏਨੀ ॥ ਵਾਹ = ਨਾਲੇ ॥ ਸਮੁੰਦ ਸਾਹ
 ਸੁਲਤਾਨ = ਸਮੁੰਦਰਾਂ ਸਮਾਨ ਰਾਜੇ ਤੇ ਸ਼ੈਹਨ ਸਾਹ ॥ ਗਿਰਹਾ = ਪਹਾੜਾਂ ॥
 ਸੇਤੀ = ਤੁੱਲ ॥ ੨੩ ॥ ਕਰਣੈ = ਕੰਮਾਂ ਦਾ ॥ ਦੇਣਿ = ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ॥ ਮੰਤੁ = ਮੰਤਵ,
 ਮਨੋਰਥ ॥ ਆਕਾਰੁ = ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਬਿਲ ਲਾਹਿ = ਵਿਲਕਦੇ ਹਨ,
 ਖੱਪਦੇ ਹਨ ॥ ਨਦਰੀ = ਮੇਹਰ ਦੀ ॥ ਕਰਮੀ = ਬਖਸਿਸ਼ ਨਾਲ ॥ ੨੪ ॥

ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ = ਤਿਲ ਜਿੰਨਾ ਵੀ (ਉਸ ਨੂੰ) ਲਾਲਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ **ਜੋਧ** = ਸੂਰਮੇ ॥
ਵੇਕਾਰ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਲੈ ਲੈ** = ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀਆ ਬਖਸ਼ਸਾਂ ਸਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਭੀ ॥
ਸਦਮਾਰ = ਸਦਾ ਹੀ ਮਾਰ ਵੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਭਿ** = ਵੀ ॥ **ਬੰਦਿਖਲਾਸੀ** =
 ਬੰਦੀ ਤਥਾ ਬੰਧਨਾਂ ਤੋ ਛੁਟਕਾਰਾ ॥ **ਖਾਇਕੁ** = ਮੂਰਖ, ਗੱਪੀ ॥ **ਪਾਇ** =
 ਲੱਗ ਪਵੇ ॥ **ਮੁਹਿ** = ਮੂੰਹ ਤੇ ਚੋਟਾ ॥ **ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਪੇ ਦੇਇ** =
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਆਪਣੀਆ ਦਾਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਿ ਭਿ** =
 ਉਹ ਵੀ ॥ **ਕੇਈ ਕੇਇ** = ਕੋਈ ਕੋਈ ਹਨ ॥ ੨੫ ॥ **ਅਮੁਲ** = ਬਹੁ ਮੁਲੇ, ਅਮੋਲਕ ਹਨ ॥
ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ **ਸਮਾਹਿ** = ਸਮਾ ਜਾਦੇ ਹਨ ॥ **ਧਰਮੁ** = ਨਿਆਂ ॥ **ਦੀਬਾਣੁ** =
 ਕਚੇਹਰੀ ਹੈ ॥ **ਤੁਲੁ** = ਤੱਕੜੀ ਹੈ ॥ **ਪਰਵਾਣੁ** = ਵੱਟੇ ਹਨ ॥ **ਨੀਸਾਣੁ** =
 ਬਖਸ਼ਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਿਸਾਨ ॥ **ਆਖਹਿ** = ਤੈਨੂੰ (ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!) ਆਖਦੇ ਹਨ ॥
ਇੰਦ = ਇੰਦ੍ਰ ॥

੬

ਗੋਵਿੰਦ = ਕਾਨ੍ਹ (ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ) ॥ **ਈਸਰ** = ਗੋਰਖ ॥ **ਬੁਧ** = ਮਹਾਤਮਾਂ ਬੁੱਧ
 ਜੈਸੇ ॥ **ਦਾਨਵ** = ਦੈਤ ॥ **ਸੁਰਿਨਰ** = ਮਹਾਤਮਾਂ ਪੁਰਸ ॥ **ਮੁਨਿਜਨ** = ਰਿਖੀ
 ਲੋਕ ॥ **ਸੇਵ** = ਸੇਵਕ ॥ **ਬੋਲੁ ਵਿਗਾੜੁ** = ਬੁੜ-ਬੋਲਾ, ਬੋਲ ਕੇ ਵਿਗਾੜ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥
ਗਾਵਾਰੁ = ਮੂਰਖ ॥ ੨੬ ॥

ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਦਾਤਾ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਿੱਥੇ ਬੈਠ ਕੇ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ? ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਸਨਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਿੱਧਾਂ ਪ੍ਰਥਾਇ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਤ੍ਤੀ
 ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ—

ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਗਿਆਨੀ ਇਹ ਸਬਦ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਵੇਈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਟੁੱਬੀ ਲਾ ਕੇ ਸਰਖੰਡ
 ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸੋ ਦਰੁ = ਉਹ ਦੁਆਰਾ ॥ **ਸਮਾਲੇ** = ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਵਾਵਣੁ**
ਹਾਰੇ = ਵਜੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ **ਪਰੀ** = ਰਾਗਨੀਆਂ ॥ **ਸਿਉ** = ਨਾਲ ॥ **ਬੈਸੰਤਰੁ** =
 ਅਗਨ ॥ **ਸੋਹਨਿ** = ਸੋਭਦੇ ਹਨ ॥ **ਦਰਿ** = ਸਮੂੰਹ ॥ **ਵੀਰ** = ਸੂਰਮੇ ॥ **ਕਰਾਰੇ** =
 ਜੋਸ਼ੀਲੇ ॥ **ਮੋਹਣੀਆ** = ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ **ਮਛ** = ਮਾਤ ਲੋਕ ॥ **ਪਇਆਲੇ** =

ਪਾਤਾਲ ਦੀਆਂ ॥ ਅਠ ਸਠਿ = ਅਠਾਹਠ ॥ ਰਤਨ = ੧੪ ਰਤਨ ਜੋਹੜੇ ਸਮੁੰਦਰ ਚੋ
ਨਿਕਲੇ ਸਨ ॥ ਜੋਧ = ਜੋਧੇ ॥ ਮਹਾਬਲ = ਅਤੀ ਬਲ ਵਾਲੇ ॥ ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮੇ ॥
ਖਾਣੀ = ਖਾਣੀਆਂ, ਉਤਪਤੀ ਦੀਆਂ ਮੂਲ ਧਾਤਾਂ ॥ ਧਾਰੇ = ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ- ॥
ਖੰਡ = ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ਮੰਡਲ = ਸੂਬੇ, ਹਾਤੇ ॥ ਵਰਭੰਡਾ = ਸਗਲ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ॥
ਰਸਾਲੇ = ਰਸਾਂ ਦੇ ਘਰ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਰਸੀਏ ॥ ਨਾਈ = ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਭਾਤੀ = ਪ੍ਰਕਾਰ
(ਤਰ੍ਹਾਂ) ਦੀ ॥ ਜਿਨਸੀ = ਜਿਨਸਾਂ ਦੀ ॥ ਮਾਇਆ = ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਰਜਾਈ =
ਰਜਾ (ਹੁਕਮ) ਅੰਦਰ ॥ ੨੭ ॥

ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀਂ ਜੋਗ ਦਾ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੋ
ਅਤੇ ਮੁੰਦਾ, ਬੋਲੀ, ਬਿਭੂਤੀ ਖਿੰਥਾ ਆਦਿ ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਚਿੰਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ਗੋਰਖ ਨੂੰ
ਆਦੇਸ਼ ਕਰ ਦੇਵੋ । ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਥਾਏ ਇਹ ੪ ਪੌੜੀਆਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀਆਂ ॥
ਮੁੰਦਾ = ਮੁੰਦਰਾਂ ਹਨ (ਸੰਤੋਖ ਦੀਆਂ) ॥ ਸਰਮੁ = ਲੱਜਾ, ਹੱਜਾ ॥ ਪਤੁ = ਖੱਪਰ ॥
ਬਿਭੂਤਿ = ਸਰੀਰ ਤੇ ਸਵਾਹ ਲੈਣੀ ॥ ਖਿੰਥਾ = ਖਫਨੀ ਹੈ ॥ ਕਾਇਆ =
ਇਹ ਦੇਹੀ ॥ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ = ਕਾਲ ਤੋਂ ਅਨਛੋਹ ਰਹੇ, ਕਾਲ ਕਦੀ ਨੇੜੇ ਨਾ ਆਵੇ ॥
ਜੁਗਤਿ = ਸੰਜਮ, ਜੁਗਤੀ ਨਾਲ ॥ ਪਰਤੀਤ = ਨਿਸਚੇ ਦਾ ॥ ਆਈ ਪੰਥੀ =
ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਫਿਰਕਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰਬਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਇਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ॥ ਸਗਲ
ਜਮਾਤੀ = ਸਾਰੀਆਂ ਜਮਾਤਾਂ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂੰ ਇਕ ਰੂਪ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ॥ ਆਦੇਸ਼ =
ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ਤਿਸੈ = ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਅਨੀਲੁ = ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥
ਅਨਾਦਿ = ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਢ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਅਨਾਹਤਿ = ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਅਬਨਾਸੀ
ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਭੁਗਤਿ = ਭੋਜਨ ॥ ਭੰਡਾਰਣਿ = ਵਰਤਾਵੀ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ =
ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਧੜਕਨ ॥ ਨਾਦੁ = ਧੂਤੁ ਹੈ ॥ ਨਾਥੁ = ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਨਾਥੀ =
ਕਾਬੂ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ = ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ।
ਅਵਰਾ ਸਾਦੁ = ਹੋਰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਸਵਾਦ ਹਨ ॥ ਸੰਜੋਗੁ = ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ
ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਮੇਲ ॥ ਵਿਜੋਗੁ = ਵਿਛੋੜਾ ॥

੨

ਭਾਗਿ = ਹਿਸਾ (ਕਰਮਾਂ ਦਾ) ॥ ੨੯ ॥ ਏਕਾ ਮਾਈ = ਇਕ ਮਾਇਆ

ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਕੁਦਰਤ ॥ ਜੁਗਤਿ = ਜੁਗਤੀ ਨਾਲ ॥ ਵਿਆਈ = ਪ੍ਰਸੂਤਕਾ ਹੋਈ ॥
 ਚੇਲੇ = ਪੁੱਤ੍ਰ ॥ ਸੰਸਾਰੀ = ਬ੍ਰਹਮਾ, ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਭੰਡਾਰੀ =
 ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਲਾਏ ਦੀਬਾਣੁ = ਸਿਵ ਜੀ ਲਯ (ਨਾਸ) ਕਰਨ
 ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਓਨਾ = ਤਿੰਨਾ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਵਿਡਾਣੁ = ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥
 ਆਸਣੁ = ਬੈਠਨ ਦੀ ਥਾ ॥ ਲੋਇ ਲੋਇ = ਲੋਕ ੨ ਅਰਥਾਤ ਹਰੇਕ ਥਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ॥
 ਭੰਡਾਰ = ਖਜਾਨੇ ॥ ੩੧ ॥ ਦੂ = ਤੋਂ ॥ ਜੀਭੋ = ਜੀਭਾਂ ॥ ਲਖਵੀਸ =
 ਲਖ ਵੀਹਾਂ, ਬੇਅੰਤ ॥ ਜਗਦੀਸ = ਜਗਤ ਦੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ॥ ਇਕੀਸ =
 ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਰੂਪ ॥ ਆਕਾਸ = ਉਚੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ॥ ਕੀਟਾ = ਨੀਚ, ਮੰਦ ਕਰਮੀ
 ਪਖੰਡੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਕੂੜੀ ਕੂੜੇ ਠੀਸ = ਝੂਠਿਆਂ ਦੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਗਪਾਂ ਹਨ ॥ ੩੨ ॥
 ਇਸ ਪਉੜੀ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਫੁਰਮਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਜੋਰ (ਬਲ,
 ਬੁਧ) ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ । ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਉਤਮ ਤੇ ਨੀਚ
 ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਸੋਰੁ = ਮਨ ਵਿਚ ਸੰਕਲਪ ਹਨ ॥ ੩੩ ॥ ਰੁਤੀ = ੬ ਰੁਤਾਂ ॥

ਬਿਤੀ = ੧੫ ਬਿਤਾਂ ॥ ਵਾਰ = ੭ ਵਾਰ ॥ ਥਾਪਿ = ਬਣਾ ਕੇ ॥ ਧਰਮਸਾਲ =
 ਧਰਮ ਅਸਥਾਨ ॥ ਅਨੰਤ = ਬੇਅੰਤ ਹਨ ॥ ਨਦਰੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥
 ਕਰਮਿ = ਬਖਸ਼ਿਸ ਦਾ ॥ ਨੀਸਾਣੁ = ਲੇਖ ॥ ਕਚ ਪਕਾਈ = ਕੱਚੇ ਪੱਕੇ, ਝੂਠੇ
 ਸੱਚੇ ॥ ਪਾਇ = ਪਾਇ (ਪਰਖੇ) ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ =
 ਦਰਗਾਹੇ ਗਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾ ਕੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥ ਖੰਡ = ਕਾਂਡ (ਹਿੱਸੇ) ਦਾ ॥ ਧਰਮੁ =
 ਏਹੁ ਨੇਮ ਹੈ ॥ ਕਰਮੁ = ਕਰਤਵ ॥ ਵੈਸੰਤਰ = ਅਗਨੀਆ ਹਨ ॥ ਕਾਨ੍ = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ॥
 ਮਹੇਸ = ਸ਼ਿਵਜੀ ॥ ਕਰਮ ਭੂਮੀ = ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਧਰਤੀਆਂ ਹਨ ॥
 ਮੇਰ ਕੇਤੇ = ਕਈ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਹਨ ॥ ਧੂ = ਧਰੂਭਗਤ ॥ ਇੰਦ = ਇੰਦਰ ਹਨ ॥
 ਸੂਰ = ਸੂਰਜ ਹਨ ॥ ਮੰਡਲ = ਲੋਕ ॥ ਦੇਵੀ = ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ॥ ਦਾਨਵ =
 ਦੈਤ ਹਨ ॥ ਪਾਤ = ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਨ ॥ ਨਰਿੰਦ = ਰਾਜੇ ਹਨ ॥ ੩੫ ॥ ਖੰਡ =
 ਹਿੱਸੇ (ਕਾਂਡ) ਵਿਚ ॥ ਪਰਚੰਡੁ = ਤੇਜ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਹੈ ॥ ਨਾਦ = ਸਬਦ ਰਸ ॥
 ਬਿਨੋਦ = ਬਿਲਾਸ ॥ ਕੋਡ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਰਮ = ਹੱਯਾ, ਸ਼ੀਲ ਗੁਣਾ

ਵਾਲੇ ਉਪਾਸਕ ॥ **ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ** = ਬੋਲੀ ਸੁੰਦਰ (ਮਿੱਠੀ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਅਨੂਪੁ** = ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ, ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ॥

੮

ਸੁਰਾਂ = ਦੇਵਤਿਆਂ ॥ **ਸੁਧਿ** = ਸੋਝੀ ॥ ੩੬ ॥ **ਕਰਮ ਖੰਡ** = ਬਖਸਸ ਦੇ ਕਾਂਡ ਵਿਚ ॥ **ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ** = ਮੂੰਹ ਦੇ ਵਾਕ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਚਨ ਸਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਜੋਧ** = ਜੋਧੇ ॥ **ਮਹਾਂ ਬਲ ਸੂਰ** = ਅਤੀ ਜ਼ੋਰ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ॥ **ਸੀਤੋ ਸੀਤਾ** = ਮਨ ਨੂੰ ਇਕ ਰਸ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ॥ **ਮਹਿਮਾ ਮਾਹਿ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਰੂਪੀ ਸੀਤਾ ਵਿਚ ॥ **ਕੇ ਲੋਅ** = ਕਈ ਲੋਕ (ਦੇਸਾਂ) ਦੇ ॥ **ਵਿਗਸੈ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਰੜਾ** = ਕਠਨ ਹੈ ॥ **ਸਾਰੁ** = ਲੋਹੇ ਵਾਗੂੰ ॥ ੩੭ ॥ **ਪਾਹਾਰਾ** = ਸੁਨਿਆਰੇ ਦੀ ਹੱਟੀ (ਭੱਠੀ) ਹੈ ॥ **ਅਹਰਣਿ** = ਵਦਾਨ ॥ **ਖਲਾ** = ਫੁਕਨੀ ॥ **ਤਪਤਾਉ** = ਤਪ ਤਪਣਾ (ਕਰਨਾ) ਹੈ ॥ **ਭਾਂਡਾ** = ਕੁਠਾਲੀ ॥ **ਭਾਉ** = ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ॥ **ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ** = ਨਾਮ ॥ **ਟਕਸਾਲ** = ਸਿਕਾ ਘੜਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਤਿਸੰਗ ॥ **ਤਿਨਕਾਰ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਹ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥ **ਸਲੋਕੁ** ॥ **ਪਵਣੁ ਗੁਰੂ** = ਹਵਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਅਵਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਸਿਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥ **ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ** = ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਇਸ ਤੋਂ ਹੈ ॥ **ਮਾਤਾ ਧਰਤਿ** = ਧਰਤੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚੋਂ ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਮਹਤੁ** = ਵੱਡੀ ਮਾਨ ਯੋਗ ਹੈ ॥ **ਰਾਤਿ ਦਾਈ** = ਰਾਤ ਦਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਇਸ ਨਾਲ ਅਰਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਦਿਵਸੁ ਦਾਇਆ** = ਦਿਨ ਖਿਡਾਵਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਇਸ ਵਿਚ ਵਿਹਾਰ ਕਾਰ ਕਰਦਾ ਮਾਨੋ ਖੇਡਦਾ ਹੈ ॥ **ਧਰਮੁ** = ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੇ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਸਾਹਮਣੇ ॥ **ਕੇ** = ਕਈ ॥ **ਮਸਕਤਿ** = ਮੇਹਨਤ, ਜਪ ਤਪ ॥ **ਘਾਲਿ** = ਕਰ ਗਏ, ਕਮਾ ਗਏ ॥ **ਕੇਤੀ** = ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ **ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕਿਹਾ** :— ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਚਖੰਡ ਵਿਚ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ॥ **ਸੋ ਦਰੁ** = ਉਹ ਦੁਆਰਾ ॥ **ਵਾਵਣੁ ਹਾਰੇ** = ਵਜੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ **ਪਰੀ ਸਿਉ** = ਰਾਗਨੀਆਂ ਸਮੇਤ ॥ **ਸਵਾਰੇ** = ਸਜਾਏ ਹੋਏ ॥ **ਦਰਿ ਨਾਲੇ** = ਦਲ ਸਮੇਤ ॥

੯

ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ = ਜੋਸੀਲੇ ਜੋਧੇ॥ ਮਛੁ = ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ॥ ਪਇਆਲੇ = ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ
 ਵਿਚ॥ ਰਸਾਲੇ = ਸੁੰਦਰ, ਨਾਮ ਦੇ ਰਸੀਏ॥ ਸਾਚੀ ਨਾਈ = ਸਚੇ ਨਾਮਾਂ ਕਰਕੇ॥
 ਜਿਨਸੀ = ਭਾਂਤ ਭਾਂਤ ਪਸੂ ਮਨੁਖ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਵਾਲੀ॥ ਰਜਾਈ =
 ਆਗਿਆ ਵਿਚ॥ ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੈ:—ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ = ਭੂੰਘੇ ਅਤੇ ਅਡੋਲ॥
 ਗਹੀਰਾ = ਖਜਾਨਾ ਹੈ॥ ਚੀਰਾ = ਵਿਸਥਾਰ, ਹੁਕਮ॥ ਰਹਾਉ = ਸਥਾਈ, ਸ਼ਬਦ
 ਦਾ ਭਾਵ ਬੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੁਕਾ ਦੇ ਆਧਾਰ ਪਰ ਹੈ॥ ਸੁਰਤੀ = ਸੋਝੀ ਵਾਲਿਆ ਨੇ॥ ਗੁਰ ਗੁਰ
 ਹਾਈ = ਗੁਰੂਆ ਦੇ ਗੁਰੂ॥ ਸਿਧੀ = ਪੂਰਨਤਾਈਆਂ, ਕਰਾਮਾਤਾ॥ ਠਾਕਿ = ਰੋਕੀਆ॥
 ਰਹਾਈਆਂ = ਰਹਿੰਦੀਆ ਹਨ॥ ਢਾਰਾ = ਜੋਰ ਹੈ॥ ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ—ਦੂਕੈ =
 ਖੁੰਝਦਾ, ਮੁਕਦਾ॥ ਭੋਗੁ = ਖਾਣ ਪਾਣ॥

੧੦

ਸਨਾਤਿ = ਨੀਚ ਹੈ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ
 ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ, ਜਦ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਬੁਹਾ ਵੜਨ ਲਗਿਆ
 ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਤੋਂ ਐਸੇ ਵੱਲੇ ਕੁਲ ਦੀ ਰੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ
 ਕੁਝ ਮੰਗ ਲਵੋ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਗ ਮੰਗੀ:—ਹੇ, ਜਨ = ਭਗਤ॥ ਬਿਨਉ = ਬੇਨਤੀ॥
 ਕੀਰੇ ਕਿਰਮ = ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ, ਨਿਮਾਣੇ॥ ਗੁਰਮਤਿ = ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼॥
 ਰਹਰਾਸਿ = ਰਹੁਰੀਤੀ ਹੈ, ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ॥ ਜੀਵਾਸਿ = ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ ਹੈ॥
 ਲਿਖਾਸਿ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਲੇਖ॥

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਚਿਤ:—ਜਦ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ
 ਦੀ ਬੁੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਲੰਗਰ ਕੁਝ ਮਾੜੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਏਸ
 ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਉਦਮ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵੇਦਿਆਂ ਹੋਇਆ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ—

ਆਹਰਿ = ਚਿੰਤਾ॥ ਸੈਲ = ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ॥ ਮਾਧਉ = ਹੇ ਪਿਆਰੇ॥
 ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ॥ ਪਰਮਪਦੁ = ਵੱਡਾ (ਉੱਚਾ) ਦਰਜਾ॥
 ਕਾਸਟ = ਲੱਕੜ॥ ਜਨਨਿ = ਮਾਤਾ॥ ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ॥
 ਧਰਿਆ = ਆਸਰਾ॥ ਸੰਬਾਹੇ = ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ॥ ਬਚਰੇ = ਬਚੇ॥ ਛਰਿਆ =

ਛੱਡੇ ਹਨ ॥ **ਤਿਸੁ** = ਉਸ ਬਚਿਆਂ ਵਾਲੀ ਕੁੰਜ ਨੇ ॥ **ਨਿਧਾਨ** = ੯ ਨਿਧੀਆਂ ॥
ਦਸ ਅਸਟ ਸਿਧਾਨ = ੧੮ ਸਿੱਧੀਆਂ ॥ **ਕਰਤਲ** = ਹਥ ਦੀ ਤਲੀ ਤੇ ॥
ਸਦ = ਸਦਾ ਹੀ ॥ **ਪਾਰਾ ਵਰਿਆ** = ਪਾਰ ਉਗਰ ਦਾ ॥ ਸੋ ਪੁਰਖੁ :—**ਸੋ**
ਪੁਰਖੁ = ਉਹ ਵਿਆਪਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਨਿਰੰਜਨੁ** = ਮਾਇਆ ਰਹਿਤ ॥ **ਅਗਮਾ**
ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ = ਮਨ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵੀਰਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤੇ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥

੧੧

ਜੰਤ = ਜੀਵ ॥ **ਘਟ ਘਟ** = ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਅੰਦਰ ॥ **ਨਿਰੰਤਰਿ** =
ਅੰਤਰੇ ਰਹਿਤ, ਅਭੇਦ ਹੈਂ ॥ **ਦੋਜ ਵਿਡਾਣਾ** = ਅਸਚਰਜ ਕੌਤਕ ਹਨ ॥
ਭੁਗਤਾ = ਭੋਗਣ (ਖਾਣ) ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ **ਸੇ** = ਉਹ ॥ **ਸਮਾਸੀ** = ਸਮਾਏ ਹਨ ॥
ਭਗਤਿ = ਭਗਤੀ ਦੇ ॥ **ਖਟੁ ਕਰਮ** = ਵਰਤ ਨੇਮ ਆਦਿਕ ਛੇ ਕਰਮ ॥ **ਕਰੰਤਾ** =
ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਪਰੰਪਰੁ** = ਪਾਰਾਵਾਰ ਰਹਿਤ ॥ **ਸਿਰਜਿ** = ਰਚਕੇ ॥ **ਗੋਈ** = ਨਾਸ
ਕਰਦਾ ਹੈਂ ॥ **ਜਾਣੋਈ** = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰੁ :—**ਮੈਡਾ** = ਮੇਰਾ ॥
ਬੀਸੀ = ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਹਉ** = ਮੈਂ ॥ **ਮਨਮੁਖਿ** = ਬੇਮੁਖਾਂ ਨੇ ॥ **ਦਰੀਆਉ** =
ਅਥਾਹ, ਅਨੇਕ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲਾ ॥ **ਵਿਜੋਗਿ ਮਿਲਿ ਵਿਛੜਿਆ** = ਵਿਜੋਗ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ
ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਵਿਛੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਸੰਜੋਗੀ** = ਸੰਜੋਗ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ
ਨਾਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

੧੨

ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਤਿਤੁ ਸਰਵਰਜੈ :—**ਤਿਤੁ** = ਓਸ ॥
ਸਰਵਰਜੈ = ਸੰਸਾਰ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ॥ **ਭਈਲੇ** = ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਪਾਵਕੁ** = ਅੱਗ ॥
ਪੰਕਜੁ ਮੋਹ = ਚਿਕੜ ਰੂਪ ਮੋਹ ਵਿਚ ਖੁਭਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਪਗੁ** = ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ ਪੈਰ ॥
ਤਹ = ਉਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ **ਚੇਤਸਿ** = ਸਿਮਰਦਾ ॥ **ਮੁਗਧਾ** = ਬੇ-ਸਮਝੀ ਵਾਲਾ ॥
ਪ੍ਰਣਵਤਿ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ :—**ਦੇਹੁਰੀਆ** = ਦੇਹੀ ॥
ਬਰੀਆ = ਵਾਰੀ ਹੈ ॥ **ਸਰੰਜਾਮਿ** = ਉਪਾਏ (ਜਤਨ) ਵਿਚ ॥ **ਭਵਜਲ** = ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਸੰਜਮੁ** = ਧਰਮ ਕਰਮ ਦਾ ਨੇਮ ॥ **ਕਰੰਮਾ** = ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ॥

ਸਰਮਾ = ਪੈਜ, ਲਜਿਆ ॥ ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ ਆਖੀਐ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਵਿਖੇ ਵਿਰਾਜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਤੇ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਲਹੂ ਸਿਮਿਆ ਵੇਖਕੇ ਭਾ: ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਇਕ ਅਯਾਲੀ ਬਕਰੀਆ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪਿਛੇ ਸੋਹਿਲੇ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਿਛੇ ਸੁਣਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਾਂ। ਸਾਡੇ ਪੈਰ ਨੰਗੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕੰਡੇ ਵਜਕੇ ਲਹੂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਅਗੇ ਤੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਅਯਾਲੀ ਨੂੰ ਆਖੋ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਲਗਿਆ ਪਾਠ ਕਰਿਆ ਕਰੇ। ਸੋ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤਕ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨਾਂ ਸਬਦਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਸੌਣ ਲਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਪ੍ਰੰਤ ਇਕ ਵਣਜਾਰੇ ਸਿਖ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਈ ਵੇਰ ਬਿਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਚੋਰਾ ਅਤੇ ਭੂਤਾਦਿਕ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਕਰ ਕੇ ਖੜਾ ਭੈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕੋਈ ਐਸਾ ਮੰਤਰ ਦਸੋ ਕਿ ਅਜੇਹੇ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਡਰ ਨ ਲਗੇ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਪਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ ਚੌਥੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਾ ਤੇ ਇਕ ਆਪਣਾ ਸੋਹਿਲੇ ਨਾਲ ਰਲਾ ਕੇ ਇਸ ਮੰਤਰ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰ ਕੇ ਸੰਗਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੌਣ ਸਮੇਂ ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਗਿਆ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਸਵੇਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਤ ਸਮੇਂ ਡਰ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥

ਜੈ = ਜਿਸ ॥ **ਸੋਹਿਲਾ** = ਜੱਸ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ) ॥ **ਸਿਵਰਿਹੁ** = ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ॥ **ਜੀਅੜੇ** = ਜੀਵਾ ਨੂੰ ॥ **ਸਮਾਲੀਅਨਿ** = ਸੰਭਾਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਦਾਨੈ** = ਦਾਨ ਦੀ ॥ **ਸੁਮਾਰੁ** = ਗਿਣਤੀ ॥ **ਸੰਬਤਿ** = ਸਾਲ ॥ **ਸਾਹਾ** = ਵੇਲਾ ॥ **ਤੇਲੁ** = ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ॥ **ਪਾਹੁਚਾ** = ਭੋਰਾ, (ਸੁਨੇਹਾ) ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਦੜੇ** = (ਮੌਤ ਦੀਆ) ਸੱਦਾਂ ॥ **ਪਵੰਨਿ** = ਪੈਦੀਆਂ ਹਨ ॥ **ਸੇ** = ਉਹ (ਮੌਤ ਦੇ) ॥ **ਦਿਹ** = ਦਿਨ ॥ **ਆਵੰਨਿ** = ਆਏ ਹਨ ॥ **ਛਿਅ ਘਰਿ** — **ਛਿਅ** = ਛੇ ॥ **ਘਰ** = ਸਾਸਤਰ ਹਨ ॥ **ਛਿਅ ਗੁਰ** = ਛੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰਤਾ ਹਨ ॥ **ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਏਕੋ** = ਗੁਰੂਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਹੀ ਹੈ ॥ **ਤੋਇ** = ਤੇਰੀ ॥ **ਵਿਸੁਏ** = ੧੫ ਵਾਰ ਅਖ ਦਾ ਝਮਕਣਾ ॥ **ਚਸਿਆ** = ੧੫ ਵਿਸਿਆ ਦਾ ॥ **ਘੜੀਆ** = ੩੦ ਚਸਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਪਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ੬੦ ਪਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਘੜੀ ॥ **ਪਹਰਾ** = ੮ ਘੜੀਆ ਦਾ ਇਕ ਪਹਿਰ ॥ **ਵਾਰੀ** = ਵਾਰ, ਦਿਨ ॥ **ਮਾਹੁ** = ਮਹੀਨਾ ॥ **ਰੁਤਿ ਅਨੇਕ** = ਰੁੱਤਾਂ ਕਈ ਹਨ ॥

ਗਗਨ ਮੈ ਬਾਲੁ: — ਇਕ ਵੇਰ ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਪੁਰੀ ਗਏ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਪੰਡਿਤਾ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਵੀ ਆਰਤੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ

ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਵਲੋਂ ਨਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਸੱਚੀ ਆਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ਦੱਸੀ:—**ਗਗਨਮੈ** =
ਆਕਾਸ ਰੂਪ ॥ **ਰਵਿ** = ਸੂਰਜ ॥ **ਦੀਪਕ** = ਦੀਵੇ ॥ **ਤਾਰਿਕਾ** = ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ॥
ਮੰਡਲ = ਭਵਨ ॥ **ਜਨਕ** = ਜੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਮਲਆਨਲੋ** = ਚੰਦਨ ਦੇ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਦੀ
ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀ ਵਾਯੂ ॥ **ਚਵਰੋ** = ਚੌਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ **ਬਨਰਾਇ** = ਬਨਾਸਪਤੀ ॥ **ਫੂਲੰਤ** =
ਫੁਲ ਹਨ ॥ **ਜੋਤੀ** = ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਜੋਤ ਦੇ ॥ **ਭਵ ਖੰਡਨਾ** = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁਖ ਨਾਸ
ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ **ਅਨਹਤਾ** = ਇਕ ਰਸ ॥ **ਭੇਰੀ** = ਵਾਜੇ, ਸਰਨਾਈਆਂ ॥ **ਸਹਸ** =
ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥ **ਤਵ** = ਤੇਰੇ ॥ **ਨੈਨ** = ਅੱਖਾਂ ਹਨ ॥ **ਨਨ** = ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਵਿਰਾਟ
(ਸਾਕਾਰ) ਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹਨ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਹਜ਼ਾਰ ਨੇਤਰ ਹਨ, ਪਰ
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਨੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ **ਪਦ** = ਪੈਰ (ਚਰਨ) ॥ **ਬਿਮਲ** =
ਕਵਲ ਹਨ ॥ **ਗੰਧ ਬਿਨੁ** = ਸੁਗੰਧੀ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਾਸਕ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈਂ ॥ **ਇਵ** =
ਏਹਨਾਂ ॥ **ਚਲਤ** = ਕੌਤਕਾਂ ਨੇ ॥ **ਮੋਹੀ** = ਬੁਧੀ ਮੋਹੀ ਹੈ ॥ **ਸੋਇ** = ਓਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਦੀ ॥ **ਸਾਖੀ** = ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ **ਮਕਰੰਦ** = ਧੂੜੀ (ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਰਸ) ਨੂੰ ॥ **ਲੋਭਿਤ**
ਮਨੋ = ਮਨ ਰੂਪ ਭੋਰਾ ਲਲਚਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਅਨਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਆਹੀ** =
ਏਹੀ ॥ **ਸਾਰਿੰਗ** = ਚਾੜ੍ਹਕ (ਪਪੀਹੇ) ਨੂੰ ॥ **ਨਾਇ** = ਨਾਮ ਵਿਚ ॥ **ਕਾਮਿ ਕਰੋਧ ਨਗਰੁ:**—
ਨਗਰੁ = ਸਰੀਰ ॥ **ਖੰਡਲ** = ਸਾਰਾ ਹੀ ॥ **ਖੰਡਾਹੇ** = ਤੋੜ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ **ਮੰਡਲ** =
ਘੇਰੇ (ਸਰੂਪ) ਵਿਚ ॥ **ਮੰਡਾ ਹੇ** = ਘੇਰਿਆ (ਇਸਥਿਤ) ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਅੰਜੁਲੀ** = ਦੋਵੇਂ ਹਥ
ਜੋੜ ਕੇ ਪੁਨਾਮ ॥ **ਡੰਡਉਤ** = ਦੰਡ ਵਤ ਹੋਕੇ, ਪੇਟ ਭਾਰ ਹੋ ਕੇ ਅੱਠਾਂ ਅੰਗਾਂ ਕਰ ਕੇ
(੨ ਪੈਰ, ੨ ਹਥ, ੧ ਛਾਤੀ, ੧ ਮੱਥਾ, ੧ ਮਨ, ੧ ਬਾਲੀ) ਨਮਸਕਾਰ ॥ **ਪੁਨੁ** = ਇਹ ਵਡਾ
ਪੁੰਨ ਹੈ ॥ **ਸਾਕਤ** = ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ ॥ **ਸਾਦੁ** = ਸੁਆਦ, ਅਨੰਦ ॥ **ਹਉਮੈ** = ਹੰਕਾਰ ਦਾ ॥
ਭਵ = ਸੰਸਾਰ ਦਾ ॥ **ਖੰਡਾ ਹੇ** = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਮਸਕੀਨ** = ਦੀਨ ਹਾਂ ॥
ਮੰਡਾ ਹੇ = ਬਣਿਆ ਹੈ ॥ **ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ:**—**ਸੁਹੇਲਾ** = ਸੌਖਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ **ਅਉਧ** =
ਉਮਰਾ ॥ **ਰੈਣਾ** = ਰਾਤ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਬਿਕਾਰੁ ਸੰਸੈ** = ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਭਰਮਾਂ ॥
ਅਕਥ = ਨ ਕਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ॥ **ਬਿਹਾਝੁ** = ਖਰੀਦੋ ॥ **ਬਸੇਰਾ** = ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਨਿਜ ਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਮਹਲੁ** = ਸਰੂਪ ॥ **ਬਹੁਰਿ** = ਫੇਰ ॥

ਹੋਏ ਗੋ = ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਫੇਰਾ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ॥ ਬਿਧਾਤੇ = ਕਰਮ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਧੂਰੇ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥

੧੪

ਮੋਤੀ ਤ ਮੰਦਰ:—(੧) ਇਕ ਵੇਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਗਨ ਨਾਥ ਸਮੁੰਦਰ
ਦੇ ਕੰਢੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਬੜੀ ਭਿਆਨਕ ਅੰਧੇਰੀ ਆਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਮਰਦਾਨਾ ਡਰਦਾ
ਮਾਰਾ ਚਾਦਰ ਲੈ ਕੇ ਲੰਮਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਏਤਨੇ ਵਿਚ ਕਲਜੁਗ ਵੀ ਡਰਾਵਣਾ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਆ ਖੜੋਤਾ। ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਅਡੋਲ ਬੈਠੇ ਵੇਖਕੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ
ਕਰਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਏਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹਾਂ, ਸਭ ਮੋਤੀ, ਹੀਰੇ ਤੇ ਹੋਰ ਮਾਲ ਧਨ
ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹਨ, ਜੇ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਭੇਟ ਕਰਾਂ। ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ। (੨) ਕਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਉਂ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਵੇਈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਟੁੱਬੀ ਲਾ ਕੇ ਵਿਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪਾਸ ਗਏ ਸਨ ਤਦ ਉਥੇ ਇਹ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ
ਸੀ.—**ਰਤਨੀ** = ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਕੁੰਗੂ** = ਕੇਸਰ ॥ **ਅਗਰਿ** = ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਇਕ
ਬਿਰਛ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਗੰਢਾਂ ਵਿਚ ਰਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧੂਪ ਵਿਚ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ
ਇਤਰ ਭੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥ **ਚੰਦਨਿ** = ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਇਕ ਬਿਰਛ ਜਿਸਦੀ ਤਮਾਮ ਲਕੜੀ
ਵਿਚੋਂ ਸੁਗੰਧ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਘਿਸ ਕੇ ਪੂਜਾ ਪਾਠੀ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਆਪ ਮਥੇ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ
ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲੇਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਲੀਪਿ** = ਲਿੰਬਣ (ਪੋਚਣ) ਨਾਲ ॥ **ਚਾਉ** = ਖੁਸ਼ੀ
ਮਤ = ਮਤਾਂ ॥ **ਭੂਲਾ** = ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਮਨ ਏਨਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ ਲਗ ਕੇ
ਵੀਸਰੈ = ਭੁਲ ਜਾਵੇ ॥ **ਲਾਲ** = ਲਾਲਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਮੋਹਣੀ** = ਸੁੰਦਰ ਇਸਤਰੀ ਦੇ
ਮੁਖਿ ਮਣੀ = ਸ੍ਰੋਮਣੀ ਅਥਵਾ ਚੂੜਾ ਮਣੀ, ਮਥੇ ਦਾ ਬਹੁ-ਮੁਲਾ ਗਹਿਣਾ ॥ **ਸੋਹੈ** = ਸੋਭਦਾ
ਹੈ ॥ **ਰੰਗਿ** = ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਦੇ ॥ **ਪਸਾਉ** = ਪਸਾਰੇ (ਹਾਵ ਭਾਵ) ਦੇ ॥ **ਸਿਧੁ** =
ਕਰਾਮਾਤੀਆ ॥ **ਸਿਧਿ** = ਕਰਾਮਾਤਾਂ ॥ **ਲਾਈ** = ਲਿਆਵਾਂ ॥ **ਰਿਧਿ** = ਧਨ ਆਦਿ
ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਕਤੀਆਂ ॥ **ਬੈਸਾ** = ਬੈਠਾਂ ॥ **ਭਾਉ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਮੇਲਿ** = ਇਕੱਠ
ਕਰਕੇ ॥ **ਲਸਕਰ** = ਫੌਜਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਪਾਉ** = ਪੈਰ (ਬੈਠਾ) ॥ **ਵਾਉ** = ਬੇ-ਅਰਥ ਹੈ।
ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ—ਦੂਸਰਾ ਇਹ ਸਬਦ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵੇਂਈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਟੁੱਬੀ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪ
ਜੀ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ **ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ** = ਕਈ ਕੋੜਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ।
ਆਰਜਾ = ਉਮਰ ਹੋਵੇ ॥ **ਪੀਅਣੁ** = ਪੀਣ ਨੂੰ (ਹੱਵਾ) ॥ **ਅਪਿਆਉ** =
ਖਾਣ ਨੂੰ (ਹੱਵਾ) ॥ **ਗੁਫੈ** = ਕੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਭੀ** = ਫੇਰ ਵੀ ॥ **ਕੇਵਡੁ** = ਕਿੱਡਾ ਵੱਡਾ

ਨਿਜ ਥਾਇ=ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਮਾਇ=ਇਛਿਆ ॥ ਕੁਸਾ=
ਕੋਹਿਆ (ਕਟਿਆ ਵਢਿਆ) ਜਾਵਾਂ ॥ ਕਟੀਆ=ਕੁਤਰਾ ਕੁਤਰਾ ਕਰ ਕੇ ॥
ਵਾਰ ਵਾਰ=ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ ॥ ਪੀਸਣਿ ਪੀਸਾ ਪਾਇ=ਚੱਕੀ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ
ਪੀਸਿਆ ਜਾਵਾਂ ॥ ਅਗੀ=ਅੱਗ ॥ ਸੇਤੀ=ਨਾਲ ॥

੧੫

ਕੀਚੈ=ਕਰੀਏ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਮਸੁ=ਸਿਆਹੀ ਦੀ ॥ ਲੇਖਣਿ=
ਕਲਮ ॥ ਚਲਾਉ=ਚਲਾਵਾਂ ॥ ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਬੋਲਣਾ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜਦ
ਕੁਝ ਮਸਤਾਨਾ ਜਿਹਾ ਸੁਭਾਉ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ
ਸਾਡਾ ਪਟਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਲੇਖੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਚਲ ਸਕਦਾ, ਕਲ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿਛੋਂ ਤੂੰ ਵੀ
ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸਿਖ ਲੈ। ਏਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਆਪ
ਜੀ ਨੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਵਾਟ=ਰਸਤਾ ॥ ਵੇਖਾਉ=
ਵੇਖਣਾ ਹੈ ॥ ਲੇਖੈ=ਹਿਸਾਬ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਸਾਹ=ਸਵਾਸ ॥ ਲਵਾਈਅਹਿ=
ਲਈ ਦੇ ਹਨ ॥ ਪੜੇ=(ਇਸ ਨੂੰ) ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਕੋਲ ॥ ਕਿ=ਕੀ ॥ ਧੋਹੁ=ਛੱਲ ਹੈ ॥
ਏਹ=ਮਾਇਆ, ਇਹ ਲੋਕ ॥ ਓਹੁ=ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ, ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਜਾਇਕੈ=
ਪੈਦਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ਜਿਥੈ=ਪ੍ਰਲੋਕ, ਜਿਥੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲੇਖਾ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਾਲਿ=
ਪਰਾਲੀ ਦੀਆਂ, ਬੇ-ਅਰਥ ॥ ਕਹਣਿ=ਆਖਣ ਕਰ ਕੇ ॥ ਲੋਅ=ਲੋਕ ਹਨ ॥
ਸਿਉ=ਨਾਲ ॥ ਸਮਾਲੀਅਨਿ=ਸੰਭਾਲੀ ਦੇ ਹਨ ॥ ਲਬੁ ਕੁਤਾ ਕੁੜ—ਇਕ ਵੇਰ
ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੇਦ, ਸਾਸਤਰ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ
ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿਲ ਚਿ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਦਾ, ਏਸ ਦਾ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ?
ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ:—ਕੂੜ=ਬੁਠ ॥ ਮੁਰਦਾਰੁ=ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ਪਸ਼ੂ,
ਪਰਾਇਆ ਹਕ ॥ ਪਰਮਲੁ=ਪਰਾਈ ਮੈਲ, ਵਿਸਟਾ ॥ ਸੁਧੀ=ਨਿਰੀ ॥
ਅਗਨਿ ਕ੍ਰੋਧ ਚੰਡਾਲੁ=ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਕਰ ਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਚੰਡਾਲ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।
ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਡਾਲ ਬਾਹਰੋਂ ਛੂਹਕੇ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਭਰਿਸਟ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਹਿਰਦੇ
ਦੀ ਸੁਧਤਾਈ ਨੂੰ ਭ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਰਸ ਕਸ=ਖੱਟੇ ਮਿੱਠੇ ਭਾਂਤ ੨ ਦੇ ਖਾਣੇ ॥
ਆਪੁ ਸਲਾਹਣਾ=ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਡਿਆਉਣਾ ਹੈ ॥ ਏ=ਏਹ ॥ ਦਰਿ=
ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥ ਰੁਪਾ=ਚਾਂਦੀ ॥ ਕਾਮਣਿ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪਰਮਲ=ਚੰਦਨ ॥

ਵਾਸੁ = ਸੁਗੰਧੀ ॥ ਕੈ = ਕਿਸ ਅਥਵਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
 ਵਿਗੁਚਣਾ = ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ ਕਿ = ਕੀ ॥ ਸੁਆਲਿਹੁ = ਸੁੰਦਰਤਾ, ਸੋਭਾ ॥
 ਕਾਇ = ਕੀ ਹੈ ॥ ਨਦਰੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੋਂ ॥ ਰਾਚਹਿ = ਲੱਗਦੇ (ਕਰਦੇ) ਹਨ ॥
 ਨਾਇ = ਨਾਮ ਨਾਲ ॥ ਅਮਲੁ ਗਲੋਲਾ — ਗਲੋਲਾ = ਗੋਲਾ, ਮਾਵਾ ॥ ਮਤੀ =
 ਮਸਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਨੇ ॥ ਸੋਫੀਆ = ਸੂਫੀਆ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਦਰਵਾਰੁ =
 ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ (ਆਪਾ ਰਖ ਸੱਕਣ) ॥ ਮਾਣੁ = ਇਜਤ ਨਾਲ ॥ ਸਰਾ = ਸਰਾਬ ॥
 ਬਾਹਰਾ = ਬਿਨਾ ਹੈ ॥

੧੬

ਖੀਵਾ = ਅਮਲੀ, ਮਸਤਾਨਾ ॥ ਮਹਲੀ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਾਰਾ ॥
 ਨਾਉ = ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ ॥ ਨੀਰੁ = ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥ ਸਤੁ = ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਇਹ ਸਰੀਰ
 ਤੇ ਚੰਦਨ ਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲਾਓ ॥ ਪਰਮਲੁ = ਚੰਦਨ ਦੀ ॥ ਤਨਿ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥
 ਵਾਸੁ = ਸੁਗੰਧੀ ਹੈ ॥ ਇਕ ਦਾਤਿ = ਇਕ ਨਾਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ ਹੋਵੇ ਤਾ ॥
 ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ ਘਸਿ ਮਸੁ — ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਦ ਗੋਪਾਲ ਪਾਧੇ ਪਾਸੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਹਿਣ
 ਲਗੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਉਹ ਵਿਦਿਆ ਪੜ੍ਹਾਓ ਜੇਹੜੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ਸੁਖਦਾਈ ਹੋਵੇ ॥ ਪਾਧਾ ਅਸਚਰਜ
 ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦਸੋ ਉਹ ਵਿਦਿਆ ਕੇਹੜੀ ਹੈ ? ਤਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ
 ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ = ਮੋਹ ਨੂੰ ਸਾੜ ਕੇ ॥ ਘਸਿ = (ਉਸ ਨੂੰ) ਰਗੜ ਕੇ ॥
 ਮਸੁ = ਉਸ ਦੀ ਸਿਆਹੀ ॥ ਸਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਕਰਿ = ਮਨਰੂਪੀ ਹਥ ॥ ਭਾਉ =
 ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਕਲਮ ॥ ਟਿਕੇ ਨਿਕਲਹਿ = ਜਸ ਰੂਪੀ ਤਿਲਕ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥ ਵਾਉ
 ਦੁਆਉ = ਵਾ ਵਾਗੂੰ ਬੇ ਅਰਥ ॥ ਨਾਵ = ਨਾ ॥ ਸਲਾਰ = ਸਰਦਾਰ ॥
 ਅਗਲਾ = ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਛਿਜੈ = ਨਾਸ (ਕਮਜੋਰ) ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਉਠੀ = ਜੀਵ
 ਉਠ ਕੇ, ਮਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨੇਹ = ਪਿਆਰ ॥ ਸਭਿ ਰਸ ਮਿਠੇ — ਮੰਨਿਐ = ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ
 ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ, ਇਹ ਸਭ ਮਿਠੇ ਰਸ ਹਨ ॥ ਸੁਣਿਐ = ਸੁਣਨਾ ॥ ਸਾਲੋਣੈ =
 ਨਮਕੀਨ (ਸਾਲੂਣੇ) ਰਸ ਹਨ ॥ ਖਟ ਤੁਰਸੀ = ਖੱਟ ਮਿੱਠੇ ਰਸ ਹਨ ॥ ਬੋਲਣਾ =
 ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ॥ ਮਾਰਣ = ਮਸਾਲੇ ॥ ਨਾਦ ਕੀਏ = ਸਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ,
 (ਇਹ ਮਸਾਲੇ ਹਨ) ॥ ਭਾਉ ਏਕੁ = ਕੇਵਲ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ, ਇਹ ਛੱਤੀ

ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਹਨ ॥ **ਖੁਆਰੁ** = ਖੁਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਹੋਰੁ** = ਏਸ ਉਪਰ ਦਸੇ ਤੋਂ
 ਬਿਨਾ ॥ **ਰਤਾ ਪੈਨਣੁ** = ਕੇਸਰੀ ਰੰਗ ਦੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਹਿਣਨੀ ॥ **ਮਨ ਰਤਾ** =
 ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਨ ਦਾ ਰੰਗਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ **ਸੁਪੇਦੀ** = ਚਿੱਟੇ ਕਪੜੇ ॥
ਸਤੁ ਦਾਨੁ = ਸਚੇ ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ (ਉਪਦੇਸ) ਦੇਣਾ ਹੈ ॥ **ਨੀਲੀ ਸਿਆਹੀ** =
 ਨੀਲੀ ਪੋਸ਼ਾਕ (ਇਹ ਹੈ) ॥ **ਕਦਾ ਕਰਣੀ** = (ਮਨ ਦੀ ਮੈਲ) ਕੱਟ ਦੇਣੀ ਹੈ ॥
ਪਹਿਰਣੁ = ਚੋਲਾ; ਪਹਿਨਣਾ ॥ **ਪੈਰ ਧਿਆਨੁ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ
 ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ **ਕਮਰ ਬੰਦੁ** = ਲੱਕ ਬੰਨਣ ਵਾਲਾ ਪਟਕਾ (ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਹੈ) ॥ **ਧਨੁ**
ਜੋਬਨੁ = ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਜਵਾਨੀ ॥ **ਪੈਧੈ** = ਪਹਿਨਿਆਂ ॥ **ਪਾਖਰ** = ਕਾਠੀਆਂ ॥
ਸਾਖਤਿ = ਦੁਮਚੀ ਪੂੰਜੀ ਆਦਿਕ ਇਹ ਹਨ ॥ **ਬੂਝਣੁ** = ਸਮਝਣਾ, ਗਿਆਨ ॥
ਵਾਟੁ = ਰਾਹ ਦਾ ॥ **ਤਰਕਸ** = ਤੀਰਾਂ ਦਾ ਭੱਥਾ ॥ **ਤੀਰ** = ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ॥ **ਕਮਾਣੁ** =
 ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਵਲ ਝੁਕੀ ਹੋਈ ਬੁਧੀ ॥ **ਸਾਂਗ** = ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਬਰਛੀ ॥ **ਤੇਗ ਬੰਦ** =
 ਗਿਆਨਰੂਪੀਤਲਵਾਰਦਾਇਹਬੰਨ੍ਹਣਾਹੈ ॥ **ਗੁਣ ਧਾਤੁ** = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣਾ (ਧਾਰਨਾ) ਹੈ ॥
ਸਿਉ = ਨਾਲ ॥ **ਕਰਮੁ** = ਬਖਸ਼ਸ ॥ **ਪਰਵਾਰੁ** = ਮੇਰਾ ਟੱਬਰ ਹੈ ॥

੧੭

ਕੁੰਗੁ ਕੀ ਕਾਂਇਆ:-ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ
 ਲੱਛਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:-

ਕੁੰਗੁ = ਕੇਸਰ ਵਤ ਸੁਧ ਕਰੇ ॥ **ਰਤਨਾ** = ਕੀਮਤੀ ਮੋਤੀ ॥ **ਲਲਿਤਾ** =
 ਜੀਤ ਹੈ (ਵੀਚਾਰ ਸਬੰਧੀ ਬਚਨਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ) ॥ **ਅਗਰਿਵਾਸੁ** = ਬਾਵਨਚੰਦਨਦੀ
 ਸੁਗੰਧੀ (ਸਰੀਰ ਦਾ ਸਾਹ ਹੋਵੇ) ॥ **ਅਠਸਠਿ** = ਅਠਾਹਠ ॥ **ਘਟਿ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
ਮਤਿ = ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ॥ **ਵਿਗਾਸੁ** = ਖਿੜੀ ਹੈ, ਅਨੰਦ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਓਤੁ ਮਤੀ** =
 ਓਹਨਾਂਉਪਰਦਸੀਆਂਮਤਾਂਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਗੁਣ ਤਾਸੁ** = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ **ਹੋਰ ਮਤਿਹੋਰ**
ਹੋਰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਲੋਂ ਉਲਟੀ ਹੋਈ ਬੁਧੀ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਪੂਜ ਲਗੈ** =
 ਪੂਜਾ ਹੋਣ ਲਗ ਪਵੇ ॥ **ਮਿਲੈ** = ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਵੇ ॥ **ਸਿਧੁ** = ਕਰਮਾਤੀਆਂ ਵਿਚ ॥
ਸੁਮਾਰੁ = ਗਿਣਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ **ਨਿਧਾਨੁ** = ਖਜਾਨਾ ॥ **ਅਖੰਡੁ** = ਇਕ ਰਸ ॥

ਜਲੀਆ = ਸੜ ਗਈਆ ॥ **ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ** = **ਵੀਥਰੈ** = ਵਿਸਥੀਰਨ ਕਰਦੀ (ਜਪਦੀ) ਹੈ ॥
ਬੂਰਿ = ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ **ਵਰੁ** = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ **ਕਾਮਣੀ** = ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
ਕੂਰਿ = ਬੂਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਤੁਲਹੜਾ** = ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤੁਲਹਾ ॥ **ਨਿਰਮਲਾ** =
 ਸ਼ੁੱਧ ॥ **ਕੰਚਨ** = ਸੋਨੇ ਦਾ ॥ **ਕੋਟ** = ਕਿਲ੍ਹਾ ॥ **ਰੀਸਾਲ** = ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ **ਸਰੁ** =
 ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ **ਸਾਗਰੁ** = ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਬੋਹਿਬੋ** = ਜਹਾਜ਼ ॥ **ਉਜਲੀ** = ਉਜਲ ਬੁੱਧੀ ॥
ਸਤ ਸਰਿ = ਸਚੇ ਸਰੋਵਰ (ਸਤਿ ਸੰਗਤ) ਵਿਚ ॥ **ਤਾਸ** = ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥
ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਗਲਿ = ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ (ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੇ ਪੋਤਰੇ) ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ
 ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—

ਅੰਕਿ = ਹਿਰਦੇ (ਦਿਲ) ਦੀਆਂ, ਭਾਵ ਪਿਆਰੀਆਂ ॥ **ਅਸਾਹ** = ਅਸਾ (ਸਾਡੇ)
 ਵਿੱਚ ਹਨ ॥ **ਰਾਵਿਆ** = ਮਾਣਿਆ ॥ **ਸਹਜਿ** = ਸਾਥੀ ਨਾਲ ॥

੧੮

ਰੀਸਾਲੁ = ਸੁੰਦਰ ॥ **ਸੁਰਤਿ** = ਸਮਝ, ਗਿਆਤ ॥ **ਉਗਵੈ** =
 ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਭਾਉ ਖਾਇ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਡਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ **ਭਲੀ ਸਰੀ ਜਿ**—
ਸਰੀ = ਹੋਈ ॥ **ਉਬਰੀ** = (ਬੁਧੀ ਔਗੁਣਾਂ ਤੋਂ) ਬਚ ਗਈ ਹੈ ॥ **ਹਉਮੈ** =
 ਮਮਤਾ, ਮੈ, ਮੇਰੀ ॥ **ਘਰਾਹੁ** = ਘਰ (ਹਿਰਦੇ) ਵਿਚੋਂ ਹੀ, ਮੁਢਹੁ ਹੀ ॥ **ਦੂਤ** =
 ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੁਸ਼ਟ ॥ **ਚਾਕਰੀ** = ਸੇਵਾ ਵਿਚ ॥ **ਕਲਪ** = ਕਲਪਣਾ ॥ **ਬਾਦਿ** =
 ਬੇ-ਅਰਥ (ਜਾਣਕੇ) ॥ **ਥੀਐ** = ਹੋਵੇ ॥ **ਕੇਤਾ** = ਕਿਤਨਾ ॥ **ਬਾਜੀ** = ਖੇਡ ॥ **ਏਕਸੇ** =
 ਇਕਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਵੇਸਾਹੀਐ** = ਖਰੀਦੀਏ ॥ **ਵਖਰੁ** = ਸੋਚਾ, ਪੂੰਜੀ ॥ **ਵਣਿਜਿਆ** =
 ਖ਼ੀਦਿਆ ॥ **ਧਾਤੁ ਮਿਲ ਫੁਨਿ**—**ਧਾਤੁ** = ਸੋਨਾ ਚਾਦੀ ਆਦਿਕ ਧਾਤਾਂ, **ਸਿਫਤੀ** =
 ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਜਿਨਸੀ ਧਾਤਾਂ ਇਕ ਦੂਜੀ ਨਾਲ
 ਮਿਲ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਿਫਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿਫਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਗੁਲਾਲੁ = ਗੂਹੜਾ ਲਾਲ, ਅਰਥਾਤ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਹੋ ਕਰਕੇ ॥ **ਗਹਬਰਾ** =
 ਬੜਾ ਗੂਹੜਾ ਤੇ ਪਕਾ ਰੰਗ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮਜ਼ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਏਕੈ ਭਾਇ** =
 ਇਕ ਰਸ ॥ **ਰੇਣੁ** = ਚਰਨ ਧੂੜ ਹੋ ॥ **ਧੇਣੁ** = ਕਾਮ ਧੋਨ ਗਊ ॥ **ਮੁਰਾਰਿ** =
 ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦਾ ॥ **ਦੇ** = ਦੇ ਕੇ ॥ **ਦਰੁ ਘਰੁ** = ਘਰ (ਰਿਦੇ) ਅੰਦਰ ॥ **ਮਹਲੁ** =

ਸਰੂਪ ਦਾ ॥ **ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ** = ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ (ਰਾਜਸ, ਸਾਂਤਕ, ਤਾਮਸ ਵਾਲੇ) ॥ **ਅੰਦੇਸਾ** =
 ਦੁਖ, ਸੰਸਾਰ ॥ **ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ** = ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਗੁੰਝਲ, ਅਥਵਾ ਕਾਇਕ, ਵਾਚਕ, ਮਾਨਸਕ
 ਪਾਪ ॥ **ਘਰ ਵਾਸੁ** = ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਵਾਸਾ ॥ **ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਦੋਹਾ-ਦੋਹਾਰਣੀ** =
 ਦੁਰਾਚਾਰਣ (ਬੁਰੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਮੁਠੀ** = ਠੱਗੀ ਗਈ ਹੈ ॥ **ਦੂਜੈ ਭਾਇ** =
 ਦੂਤ ਭਾਵ (ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ) ਵਿਚ ॥ **ਅਹਿਨਿਸਿ** = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਪਾਇ** = ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥
ਮੁੰਧੇ = ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ !

੧੯

ਦਰਿ ਘਰਿ = ਸਤਿਸੰਗ (ਘਰ) ਵਿਚ ॥ **ਢੋਈ** = ਆਦਰ ॥ **ਕਰਮਿ** =
 ਬਖਸਿਸ ॥ **ਜਾਣਿ ਨ ਜਾਣਈ** = ਜਾਨਣਾ ਸੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ॥ **ਚਜੁ**
ਅਚਾਰੁ = ਨੇਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਵਲ ॥ **ਚੁਕਈ** = ਮਿਟਦਾ ॥ **ਮੋਲਿ**
ਅਣਾਇਆ = ਮੁਲ ਨਾਲ ਮੰਗਾਇਆ ॥ **ਕੁੰਗੂ** = ਕੇਸਰ ॥ **ਮਾਂਗ** = ਸਿਰ ਦੇ
 ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਚੀਰ ॥ **ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ** = ਚੰਦਨ ਦਾ ਅਰਕ ਅਤਰ ਆਦਿਕ ॥ **ਕਪੂਰੁ** =
 ਮੁਸਕ ਕੇਪੂਰ ॥ **ਧਨ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਅਡੰਬਰ** = ਸਾਜ, ਸ਼ਿੰਗਾਰ ॥ **ਬਾਦਿ** = ਬੇ-ਅਰਥ ॥
ਭੇਦੀਐ = ਜਾਣਦਾ ॥

ਸੁੰਵੀ ਦੇਹ ਡਰਾਵਣੀ — ਇਕ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ
 ਕੀਤਾ:— **ਸੁੰਵੀ** = ਖਾਲੀ, ਜੀਵਾਤਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ **ਭਾਹਿ** = ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਦੀ ਅੱਗ ॥
ਵਿਝਵੀ = ਬੁੱਝ ਗਈ ॥ **ਧੂਉ** = ਪ੍ਰਾਣਾ ਰੂਪ ਧੂਆਂ ॥ **ਕਾਇ** = ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥
ਪੰਚੇ ਰੁੰਨੇ = ਪੰਜੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਥਵਾ (ਪੰਜੇ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਭਾਈ, ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ)
 ਸੰਬੰਧੀ ਰੋਏ ॥ **ਬਿਨਸੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ** = ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਹੀ ਜੀਵ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ॥
ਮੂੜੇ = ਹੋ ਮੂਰਖ ॥ **ਸਾਰਿ** = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ **ਮੁਠੀ** = ਠੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਪਚਿ** = ਖੱਪ ਕੇ ॥
ਉਬਰੇ = ਬਚ ਗਏ ॥ **ਵਿਰੋਧੁ** = ਮੁੱਢ ਵਾ ਵੈਰ ॥ **ਕਰਮਿ** = ਬਖਸਿਸ ਨਾਲ ॥
ਨਿਰੋਧੁ = ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥ **ਪੈਧਾ** = ਪਤ ਸੇਤੀ ॥ **ਤਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ:**—
ਮਨੂਰੁ = ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ ਵਤ ਨਿਕੰਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ॥ **ਲਾਗੂ ਭਏ** = ਵੈਰੀ ਹੋ ਗਏ ॥
ਕੂਰਿ = ਭੂਠ ॥ **ਤੂਰੁ** = ਵਾਜਾ, ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਦੇਹੁਰੀ** = ਦੇਹੀ ॥ **ਸੁਆਉ** =

ਸ੍ਵਾਦ (ਰਸ) ਹੈ ॥ **ਤਾਉ** = ਤਪਣਾਂ, ਨਰਕ ਆਦਿਕਾ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਸਾਚੇ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ
ਅਰਥਾਤ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ॥ **ਪਵਨਾ** = ਹਵਾ ॥ **ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ** = ਤਿੰਨ ਲੋਕ, ਸੰਸਾਰ ॥
ਸਮੋਇ = ਸਮਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥ **ਪੰਚ ਭੂਤ** = ਪੰਜ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ॥

੨੦

ਨਾਨਕ ਬੇੜੀ ਸਚ:—**ਮਨ ਹਠਿ** = ਮਨ ਦੀ ਆਖੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥ **ਬੂਡੀਐ** =
ਭੁੱਬੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੁ ਤਾਰਿ** = ਉਸਨੂੰ ਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਡਉ** = ਸੰਗਲ ਦੀ ਅੱਗ, ਚਿੱਖਾ ॥
ਹਰਿਓ ਅੰਗੂਰੁ = ਹਰੀ ਅੰਗੂਰੀ (ਉਤਪਤੀ) ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਪ੍ਰਤੱਖ, ਹਜ਼ੂਰ ॥
ਸਾਹਿ = ਸ੍ਵਾਸ ॥ **ਸੰਮਲਾ** = ਸਿਮਰਾਂ ॥ **ਪੇਉ** = ਪੀਵਾਂ ॥ **ਧਣੀ** = ਮਾਲਕ ॥
ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥ **ਸਮੋਉ** = ਮੇਲ ਲਵੇ ॥ **ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ** = ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ॥ **ਮੁਗਧੁ** =
ਮੂਰਖਨੂੰ ॥ **ਗੁਬਾਰੁ** = ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ॥ **ਨਿਰੰਤਰੀ** = ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਲਗਾਤਾਰ ਹੈ ॥
ਗੁਰਮਤਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ॥ **ਸਾਰੁ** = ਸੰਭਾਲ ਕਰਕੇ ॥ **ਕੀਚੈ** = ਕਰੀਏ ॥
ਪਿੰਡ = ਸਰੀਰ ॥ **ਸੁਣਿ ਮਨ ਮਿਤ੍ਰ:**—ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ (ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ) ਜੀ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਸਮੇਂ
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—**ਨਿਵਰੀ** = ਬੁੱਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਭਾਹਿ** = ਅੱਗ ॥ **ਗੰਢਣੁ**
ਗੰਢੀਐ = ਜੋੜ ਜੋੜੀਏ ਹਨ ਬੂਠੀਆ ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ॥ **ਭਾਰੁ** = ਬੋਝ ਹੈ ॥ **ਅਹਿਨਿਸਿ** =
ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਅਗਲੀ** = ਬਹੁਤੀ ॥ **ਅਤੋਲਵਾਂ** = ਤੋਲ ਤੋ ਰਹਿਤ ਬੇਅੰਤ ॥ **ਸਾਰੁ** =
ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ **ਧ੍ਰਾਪੀਆ** = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਆ ॥ **ਜੀਅਰੇ** = ਹੇ ਜੀਵ ॥ **ਚੀਨੈ** =
ਜਾਣੇ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ** = ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ॥ **ਮਰਣੈ ਕੀ ਚਿੰਤਾ:**—**ਨਿਰ ਜਾਸਿ** =
ਨਿਰਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਮਾਨੁ** = ਮੰਨਦਾ ਹੈ ॥ **ਲਾਗੀ** = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੀ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ॥
ਜਲਿ = ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥

੨੧

ਗਤਿ = ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ **ਸੰਕ** = ਲੱਜਾ, ਸੰਕਾ ॥ **ਮਰੁ ਮਾਰਿ** = ਮਾਰ ਕੇ ਮਰੇ ॥
ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ **ਤਾਸੁ** = ਤਿਸਦੇ ॥ **ਖੜਿ** = ਲੈ ਜਾ ਕੇ ॥ **ਪੈਨਾਈਐ** =
ਇਜ਼ਤ ਰੂਪੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨਾਈ ਦੀ ਹੈ ॥ **ਸਿਵ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਅਤੇ ॥ **ਸਕਤੀ** =
ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਸਾਰੇ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ** = ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ॥

ਖੇਲੁ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਭੋਗਵੈ =
 ਖਾਵੈ ॥ ਇਹੁ ਮਨੋ ਮੂਰਖੁ:--ਸਾਕਤਾ = ਮਨਮੁਖਾਂ ਦਾ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ
 ਕਰਕੇ ॥ ਸਰਵਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ (ਬੇਅੰਤ) ਨੂੰ ॥ ਕੂਕਰ = ਕੁਤੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਪਚੈ =
 ਆਪ ਖਪਦੇ ਹਨ ॥ ਪਚਾਨੁ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਖਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਖੁਲਹਾਨੁ = ੧. ਭੋਹ ਕਰ
 ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ੨. ਚੁਰਾ ਚੁਰਾ, ਖਲਵਾੜੇ ਦੇ ਗਾਹ ਵਰਗਾ ॥ ਸੁਭਾਨੁ = ਅਚਰਜ ਸੁਖ
 ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ ਧੰਧੁ = ਧੰਧਿਆਂ ਵਿਚ ॥ ਪਿਟਾਈਐ = ਖਰਾਬ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥
 ਸਚੁ ਲਿਖਤੁ = ਸਚੇ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖ ॥ ਪ੍ਰਵਾਨੁ = ਮੁੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥
 ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰ:--ਤਿਲੁ = ਰੰਚਕ ਮਾਤਰ ॥ ਅਗਨਿ = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੀ ਅੱਗ ॥
 ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਸਾਰਿ = ਸੰਭਾਲ, ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ਜੋਤੀ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਨਾਲ ॥ ਹਿੰਸਾ = ੧. ਜੀਵ ਹਤਿਆ, ੨. ਕੁ ਦਇਆ ॥ ਗਤੁ ਗਏ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥
 ਸੰਜੋਗੁ = ਸੰਜੋਗਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਕਾਇਆ ਕਾਮਣਿ = ਬੁਧੀ ਨੂੰ ਜੈਕਰਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾਂਗੂੰ ਸੁੱਧ (ਪਵਿਤ੍ਰ)
 ਕਰੇ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ॥ ਰਵਹਿ = ਮਾਣੁਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ਹੈ ॥ ਸੇਜ =
 ਅੰਤਹ ਕਰਨ ॥ ਚਾਰੇ ਅਗਨਿ = ੧ ਹਿੰਸਾ, ੨ ਮੋਹ, ੩ ਲੋਭ, ੪ ਕ੍ਰੋਧ ॥ ਨਿਵਾਰਿ =
 ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਮਰੁ = ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮਰ ਗਏ ਹਨ ॥

੨੨

ਅਘਾਇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹੁ--ਲੇ = ਲੈ ਕੇ ॥
 ਮੋਲਿ ਅਮੋਲਿ = ਮੁਲ ਕਰ ਕੇ ਬੇ-ਕੀਮਤਾ ਹੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥
 ਵਖਰੁ = ਸੋਦਾ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਿ = ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਹੋਇਆਂ ॥ ਜੰਦਾਰੁ =
 ਜਮ ਦਾ ਡੰਡਾ ॥ ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਤਰਾਸਿ = ਭਰ ਵਾਲਾ, ਭੈਦਾਇਕ ॥
 ਸਾਕਤ = ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਂਇ = ਪਤ, ਆਬਰੋ ਹੈ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ = ਡੂੰਘਾ
 ਤੇ ਅਡੋਲ (ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਹੈ ॥ ਹੀਰੁ = ਹੀਰੇ ਵਤ ਸੁਧ ਹੈ ॥ ਭਰਮੇ ਭਾਹਿ ਨ ਵਿਝਵੈ--
 ਭਾਹਿ = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੀ ਅੱਗ ॥ ਵਿਝਵੈ = ਬੁਝਦੀ ॥ ਦਿਸੰਤਰ = ਦੇਸਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ॥ ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ॥ ਆਪੁ = ਹੰਕਾਰ ॥
 ਸਲਲੈ ਸਲਲ = ਜਲ ਵਿਚ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਸਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅਉਗੁਣਿ =

ਗੁਨਾਹੀ, ਪਾਪੀ ॥ **ਭੇਟਿਓ** = ਮਿਲਿਆ ॥ **ਪਚੈ ਪਚਾਇ** = ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਰਸਿ = ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਧੁਨਿ** = ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ॥ **ਉਪਜੈ** =
 ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥ **ਵਣਜੁ ਕਰਹੁ ਵਣ:**—**ਵਿਸਾਹੀਐ** = ਖਰੀਦੀਏ ॥ **ਸਾਹੁ** = ਸ਼ਾਹੁਕਾਰ,
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਪਤੀਆਏ** = ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥

੨੩

ਪੋਤੈ = ਖਜਾਨੇ ਵਿਚ ॥ **ਸੀਝਸਿ** = ਸਿੱਝਦਾ (ਮੁਕਤ) ਹੁੰਦਾ ॥ **ਸਾਲਾਹ** =
 (ਜਸ) ਕਰ ਕੇ ॥ **ਭਾਰੁ** = ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ॥ **ਭਰਮੁ** = ਵਹਿਮ ॥ **ਅਗਲਾ** = ਬਹੁਤ ਹੈ ॥
ਮਾਹ = ਵਿਚ ॥ **ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਅਰੁ**—**ਫੁਲੜਾ** = ਫੁੱਲ ॥ **ਨਾਠੀਅੜੈ** = ਪਰਾਹੁਣੇ ਹਨ ॥
ਪਬਣਿ = ਚੌਪੱਤੀ ॥ **ਕੇਰੇ** = ਦੇ ॥ **ਢਲਿ ਢੁਲਿ** = ਢਲ (ਮੁਰੜਾ) ਕੇ, ਡਿਗ ਕੇ ॥
ਜੁਮਣਹਾਰ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਾ** = ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ॥ **ਨਉ**
ਹੁਲਾ = ਨਵਾ ਹੁਲਾਰਾ, ਚੜ੍ਹਦੀ ਜਵਾਨੀ ਹੈ ॥ **ਜੀਰਾਣਿ** = ਉਜਾੜ (ਮਸ਼ਾਣਾ) ਵਿਚ ॥
ਹੰਭੀ = ਮੈਂ ਵੀ ॥ **ਵੰਞਾਂ** = ਜਾਵਾਗੀ ॥ **ਡੁਮਣੀ** = ਦੁਚਿੱਤੀ (ਦੁਖੀ ਚਿਤ) ਹੋ ਕੇ ॥
ਝੀਣੀ = ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਗਮ ਭਰੀ ॥ **ਬਾਣਿ** = ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ॥ **ਕੀ ਨ** = ਕੀ ਨਹੀਂ ?
ਸੁਣੇਹੀ = ਸੁਣਦੀ ? ॥ **ਗੋਰੀਏ** = ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਸੋਇ** = ਖਬਰ ॥ **ਲਗੀ** =
 ਚਲੀ ॥ **ਪੇਈਆ** = ਪੇਕਾ ਘਰ ॥ **ਜਾਣੁ** = ਸਮਝ ਲੈ ॥ **ਵਿਰਤੀ** = ਬੇਵਕਤੀ ਲਗ
 ਰਹੀ ਹੈ ॥ **ਸੰਨਿ** = ਪਾੜ ॥ **ਗੁਣਾ ਗਵਾਈ ਗੰਠੜੀ** = ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਗੰਢ ਗਵ
 ਦਿੱਤੀ ਹੈ ॥ **ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਆਪਿ:**—ਇਕ ਮਾਛੀ ਨੂੰ ਮੱਛੀਆ ਫੜਦੇ ਵੇਖ ਕੇ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਨੇ ਘ੍ਰਿਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਬੜੀ ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—
ਰਸੀਆ = ਰਸ ਲੈਣਵਾਲਾ ॥ **ਰਸੁ** = ਸੁਆਦ ਹੈ ॥ **ਰਾਵਣਹਾਰੁ** = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਚੋਲੜਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ॥ **ਸੇਜ** = ਪਲੰਗ ॥ **ਭਤਾਰੁ** = ਪਤੀ ਹੈ ॥ **ਰਵਿ** =
 ਮਿਲ ॥ **ਲਾਲੁ** = ਮਾਸ ਦੀ ਬੋਟੀ (ਭਿੱਤੀ) ਹੈ ॥ **ਰੰਗੁਲਾ** = ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲਾ
ਲਾਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥ **ਰਵੈ** = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ **ਪ੍ਰਣਵੈ** = ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਰਵਰੁ** =
 ਸਰੋਵਰ ॥ **ਕਉਲੁ** = ਕਵਲ ਫੁਲ ਜੋ ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਖਿੜਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਵੀਆ** =
 ਕਵੀਆਂ ਜੋ ਚੰਦ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਖਿੜਦੀਆਂ ਹਨ ॥ **ਵਿਗਸੁ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਰਤੀ ਬੀਜੁ.--ਇਕ ਵੇਰ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਤੇ ਰਾਏ ਬੁਲਾਰ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਵਿਹਲੇ ਰਹਿਣ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜਾ ਬਹੁਤ ਖੇਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰੋ, ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:--

ਸਲਿਲ = ਪਾਣੀ ॥ **ਆਪਾਉ** = ਸਿੰਜੋ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਉ ॥ **ਸਾਰਿਗ**
ਪਾਣੀ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ॥ **ਮਨੁ** = ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਰਸਾਣ ਕਰੋ ॥ **ਪਾਵਸਿ** =
 ਪਾਓਗੇ ॥ **ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ** = ਨਿਰਬੰਧ ਦਰਜਾ, ਮੁਕਤੀ ॥ **ਗਰਬਸਿ** =
 ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ॥ **ਸੁਤੋ** = ਪੁੱਤਰ ॥ **ਕਾਲਤ੍ਰ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਸਖਾਇਆ** =
 ਸਹਾਇਕ ॥ **ਕਿਰਖਾ** = ਨਦੀਨ ਵਾਂਗੂ ਖਿੱਚਣਾ, ਕੱਟਣਾ ਕਰੋ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ॥ **ਆਤਮੈ** =
 ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ॥ **ਕਮਲੁ** = ਹਿਰਦਾ ॥ **ਬਿਗਸੈ** = ਖਿੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਮਧੁ** =
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ॥ **ਆਸ੍ਰਮਾਈ** = ਚੌਂਦਾ ਹੈ, ਟਪਕਦਾ ਹੈ ॥ **ਬੀਸ ਸਪਤਾਹਰੋ** = ਵੀਹ
 ਤੇ ਸਤ, ਸਤਾਈ ਤੱਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ॥ **ਬਾਸਰੋ** = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਸੰਗ੍ਰਹੈ** =
 ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਨੂੰ ॥ **ਤੀਨਿ ਖੋੜਾ** = ਬਾਲ, ਜਵਾਨੀ, ਬ੍ਰਿਧ ਤਿੰਨਾਂ ਖੋੜਾ (ਅਵਸਥਾਂ)
 ਵਿਚ ॥ **ਨਿਤ ਕਾਲੁ ਸਾਰੈ** = ਸਦਾ ਕਾਲ ਹੀ ਸਾੜਦਾ ਰਹੇਗਾ ॥ **ਦਸ** = ਛੇ ਸਾਸਤਰ
 ਤੇ ਚਾਰ ਵੇਦ ॥ **ਅਠਾਰ ਮੈ** = ੧੮ ਪੁਰਾਣਾਂ ਵਿੱਚ ॥ **ਅਪਰੰਪਰੋ** = ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬੇਅੰਤ
 ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ॥ **ਚੀਨੈ** = ਜਾਣੇ ॥ **ਏਕੁ ਤਾਰੈ** = ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾਰ ਦੋਂਦਾ ਹੈ ॥
ਅਮਲੁ ਕਰਿ ਧਰਤੀ.--ਇਹ ਸਬਦ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਾਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ **ਅਮਲੁ** =
 ਚੰਗੇ ਕੰਮ ॥

੨੪

ਸਬਦੋ = ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ॥ **ਆਬ** = ਪਾਣੀ ॥ **ਜੰਮਾਇ ਲੈ** =
 ਬੀਜ (ਪੈਦਾ ਕਰ) ਲੈ ॥ **ਭਿਸਤੁ** = ਸ੍ਵਰਗ ॥ **ਮੂੜੇ** = ਹੇ ਮੂਰਖ ॥ **ਏਵ** = ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥
ਸਹਿ = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ **ਮਾਲ** = ਹਾਥੀ, ਘੋੜੇ ਆਦਿਕ ਸੰਪਦਾ ॥ **ਕੈ** = ਦੇ ॥ **ਮਾਣੈ** =
 ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ॥ **ਐਬ** = ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਗੁਨਾਹ ਚਿਕੜ ਹਨ ॥ **ਮੀਡਕੋ** = ਡੱਢੂ ਹੈ ॥
ਕਮਲ = ਆਤਮ ਗਿਆਨ (ਕੰਵਲ) ਦੀ ॥ **ਉਸਤਾਦੁ** = ਗੁਰੂ ਰੂਪ ॥ **ਭਾਖਿਆ** =
 ਬਾਣੀ, ਉਪਦੇਸ ॥ **ਜਾ ਨਹ** = ਜਾਂ ਨਹੀਂ ॥ **ਪਉਣ ਕੀ ਬਾਣੀ** = ਬੇਅਰਥ
 ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ **ਪਸਿੰਦੇ** = ਵੇਖਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਤੀਹ** = ਤੀਹ ਰੋਜ਼ੇ ॥ **ਰਖੇ** = ਰਾਖੇ ॥

ਪੰਜ = ਪੰਜ ਨਿਮਾਜ਼ਾਂ ॥ **ਨਾਉ ਸੈਤਾਨੁ** = ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੈਤਾਨ ਹੈ ॥ **ਮਤੁ** = ਮਤਾ ॥
ਕਟਿ ਜਾਈ = ਬੇਅਰਥ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ **ਰਾਹਿ** = ਮੌਤ ਦੇ ਰਸਤੇ ॥ **ਪੈ** = ਪੈ ਕੇ ॥ **ਕਿਤ**
ਕੂ = ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਸੰਜਿਆਹੀ** = ਜੋੜਿਆ ਹਈ ॥ **ਸੋਈ ਮਉਲਾ** :— ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ
ਕੇ ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਬਾਲਕ ਮੌਲਾ (ਖੁਦਾ) ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਉਤਰ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ
ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ:—**ਮਉਲਾ** = ਮੌਲਾ, (ਖੁਦਾ) ਹੈ ॥ **ਮਉਲਿਆ** = ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ
ਕੀਤਾ (ਖਿੜਾਇਆ) ਹੈ ॥ **ਆਬ** = ਪਾਣੀ ॥ **ਖਾਕੁ** = ਮਿਟੀ ॥ **ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ**
ਪਾਈ = ਜਿਸ ਦੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਾਈ (ਪੜੋਪੀ) ਸਵਾਸਾਂ ਨਾਲ ਭਰ (ਪੂਰੀ) ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਹ
ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ; ਪਨ ਘੜੀ—ਜਿਸਦੇ ਥਲੇ ਵਿਚ ਮੋਰੀ ਹੁੰਦੀ
ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਉਪ੍ਰੰਤ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਰ ਕੇ ਭੁੱਬ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਆਪੁ** = ਆਪਾ ਭਾਵ ॥
ਗੋਰ = ਕਬਰ ॥ **ਸਦੇਈ** = ਸੱਦਦੀ ਹੈ ॥ **ਰਹਿਓ** = ਛੁਟ ਜਾਏਗਾ ॥ ਏਕ ਸੁਆਨੁ ਦੁਇ:—
ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁਤਾਂ, ਮਿੱਤਾਂ, ਸਿੱਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾਰ
ਪੁਰ ਰਾਵੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਇਉਂ ਧਾਣਕ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਛੁਰਾ ਤੇ ਮੋਟਾ ਕੁਤਕਾ ਫੜ ਕੇ
ਇਕ ਕੁਤਾ ਤੇ ਦੋ ਕੁਤੀਆ ਦੇ ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਰਸੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਮਗਰ ਲਾ ਲੈ ॥ ਚੇਹਰੇ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲ ਕੇ
ਨੇਤਰ ਲਾਲ ਕਰ ਲਏ ਅਤੇ ਜੰਗਲ ਦੀ ਤਰਫ ਵਗ ਤੁਰੇ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿਚ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਭਾਈ
ਲਹਿਣਾ ਜੀ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ) ਸਫਲ ਹੋਏ ॥ ਉਪ੍ਰੰਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਧਾਣਕ ਰੂਪ ਨਿਵਾਰ ਕੇ
ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—**ਸੁਆਨੁ** = (ਲੋਭ ਰੂਪ) ਕੁੱਤਾ ॥ **ਸੁਆਨੀ** = (ਆਸਾ ਅਤੇ
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪ) ਕੁਤੀਆਂ ॥ **ਨਾਲਿ** = ਇਸ ਜੀਵ ਦੇ ਸਦਾ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥ **ਬਇ-**
ਆਲ = ਆ ਮੁਹਾਰਾ ਹਵਾ ਨੂੰ ਤਬਾ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ॥ **ਕੂੜੁ ਛੁਰਾ** = ਝੂਠ ਦਾ ਹਥ ਵਿਚ ਛੁਰਾ
ਹੈ ॥ **ਮੁਠਾ** = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਠੱਗ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥ **ਧਾਣਕ** = ਗਿਦੜ ਕੁਟ, ਭਿਆਨਕ, ਸਾਸੀ ॥
ਰਹਾ = ਰਹਿੰਦੇ ਹਾ ਸਦਾ ਹੀ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਮੇਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਪੰਦਿ** = ਰਸਤਾ, ਸਿਖਿਆ ॥
ਮੈ ਪਤਿ ਕੀ ਪੰਦਿ = ਮੈ ਪਤੀ ਦੀ ਸਿਖਿਆ (ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ) ॥ **ਕਰਣੀ ਕੀ**
ਕਾਰ = ਸੁਭ ਕਰਨੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥ **ਬਿਗੜੈ** = ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਾਲਾ ॥ **ਬਿਕਰਾਲ** =
ਭੈਦਾਇਕ ॥ **ਪਰ ਘਰੁ** = ਪਰਾਇਆ ਘਰ ॥ **ਜੋਹੀ** = ਤੱਕਦਾ ਹਾਂ ॥ **ਸਨਾਤਿ** =
ਨੀਚ ਜਾਤ (ਚੂੜਾ, ਸਾਹਸੀ ਆਦਿਕ ਵਰਗ) ਹਾ ॥ **ਫਾਹੀ ਸੁਰਤਿ** = ਅੰਦਰੋਂ ਸੁਰਤ
ਫਸੋਣ ਵਿਚ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਮਲੂਕੀ** = ਬਾਹਰੋਂ ਸਾਧੂਆਂ ਵਰਗਾ ਭੋਸ ਹੈ ॥ **ਠਗਵਾੜਾ** =
ਠੰਗਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ॥ **ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ ਜੋਤ:**—ਇਕ ਵੇਰ ਬਰਖਾ ਨ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ

ਹੋਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਗੇ ਜਿਸ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਗੜੇ ਆਦਿਕ ਵਰ੍ਹੇ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਮਾਲ ਤੇ ਫਸਲ ਦਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ:—**ਏਕਾ** = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਹੀ ॥ **ਸੁਰਤਿ** = ਖਬਰ, ਸਾਰ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਵਿਹੂਣਾ** = ਖਾਲੀ, ਬਿਨਾਂ ॥

੨੫

ਕਿਤ ਕਉ = ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਰੋਹਿ** = ਰੋਧ (ਗੁੱਸੇ) ਵਿੱਚ ॥ **ਬੋਲ** **ਵਿਗਾੜ** = ਬੋਲ ਕੇ ਵਿਗਾੜ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਕਰਣੀ** = ਸੁਭ ਕਰਣੀ ॥ **ਘਟੇ ਘਟਿ** = ਘਾਟਾ ਹੀ ਘਾਟਾ ਹੈ ॥ **ਪ੍ਰਣਵਤਿ** = ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਰਸਾਦਿ** = ਫ਼ਿਪਾ ਦੁਆਰਾ ॥ **ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਦਾਨਾ** :— ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਦੇ ਸੁਕਰਾਨੇ ਵਿਚ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:— **ਦਰੀਆਉ** = ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ ॥ **ਦਾਨਾ** = ਅੰਦਰ ਦੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਬੀਨਾ** = ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥ ॥ **ਮੇਉ** = ਝੀਵਰ (ਜਮ ਰੂਪ) ਮਾਛੀ ਨੂੰ ॥ **ਜਾਲੀ** = ਜਾਲ ॥ **ਨਾਇ** = ਨਾਮ (ਜਪਿਆ) ॥ **ਬਿਆ** = ਹੋਰ ॥ **ਦਰੁ** = ਦੁਆਰਾ ॥ **ਕੈ ਦਰਿ** = ਕੇਹੜੇ ਬੂਹੇ ॥ **ਪਾਸਿ** = ਅਧੀਨ ਹੈ ॥ **ਮੰਝਿ ਮਿਆਨੁ** = ਵਿਚ ਵਿਚਾਲੇ, ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਜਹਾਨੁ** = ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ॥ **ਕੀਤਾ ਕਹਾ ਕਰੇ**:— **ਕੀਤਾ** = ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਉਤਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਇਹ ਜੀਵ ॥ **ਕਹਾ** = ਕੀ ॥ **ਮਾਨੁ** = ਹੰਕਾਰ ॥ **ਕਚਾ** = ਕਚੇ ਕਰਮਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ** = ਕਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕਚਾ ॥ **ਆਰਾਉ** = ਆਸਰੇ ਹਨ ॥ **ਧਾਤੁ** = ਅਸਲੀਅਤ ॥ **ਕੰਧ** = ਸ਼ੀਰ ਹੈ ॥ **ਰਾਜੁ** = ਹੁਕਮ ਹੈ ॥ **ਆਣੈ** = ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ॥ **ਰਾਸਿ** = ਸਚਾਈ ਵਿਚ ਐਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਾਬਾਸਿ** = ਸੋਭਾ ॥ **ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਹ**:— ਸੇਖ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸਰੂਪ ਪੁੱਛਣ ਤੇ ਆਪ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:— **ਅਛਲ** = ਮਾਇਆ ਛਲੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ॥ **ਦੀਵਾ** = ਦੀਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ॥ **ਘਾਉ** = ਜ਼ਖਮ ॥ **ਕਟਾਰਾ** = ਤਲਵਾਰ ॥ **ਟਲ ਪਲੈ** = ਪਲ (ਛਿਨ) ਵਿਚ ਟਲ (ਫਿਰ) ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਕਰਕੇ ਛਿਨ ਵਿਚ ਹੋਰ ਤੇ ਹੋਰ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਤੇ ਛਿਨ ਭਰ ਟਿਕਦਾ ਨਹੀਂ ॥ **ਭਉ** = ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਡਰ ਦੀ ॥ **ਇਤੁ** = ਏਸ ॥ **ਸਚੁ** = ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ **ਬੁਝਣੁ** = ਜਾਨਣਾ ॥ **ਆਣਿ** = ਇਹ ਦੀਵਾ ਲਿਆਕੇ ॥ **ਬਾਣੀਆ** = ਹਿਸਾਬ

ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਜਮ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਜੇਹੜਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਦਾ ॥

੨੬

ਬੈਸਨੁ = ਬੈਠਣਾ, ਆਦਰ ॥ **ਲੁਡਾਈਐ** = ਹੁਲਾਰੀਏ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਫਿਰੀਏ ॥ **ਹਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ** :— **ਭਾਇ** = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ **ਮਨ ਕਾਮਨਾ** = ਮਨ ਦੀਆਂ ਇਛਾ ਪੂਰੀਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਚਿੰਦਿਆ** = ਇਛਤ ॥ **ਤਿਖ** = ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥ **ਨਿਧਾਨੁ** = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਰਵਿ** = ਮਿਲ ॥ **ਚੂਕਾ** = ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥ **ਉਰਧਾਰਿ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਕੇ ॥ **ਅਖੁਟੁ** = ਅਤੁਟ ॥ **ਸਾਦੁ** = ਅਨੰਦ ॥ **ਹਉ** = ਮੈਂ ॥ **ਗੁਣਤਾਸੁ** = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਬਹੁ ਭੇਖ ਕਰਿ** :— **ਭਰਮਾਈਐ** = ਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ਭੰਵੀਏ ॥ **ਕਪਟੁ** = ਖੋਟ ਵਾਲਾ ॥ **ਮਹਲੁ** = ਸਰੂਪ ॥ **ਗ੍ਰਿਹ** = ਘਰ, ਗ੍ਰਿਹਸਥ ॥ **ਸਚੁ** = ਸੱਚੀ, ਸਚਿਆਈ ਵਾਲੀ ॥ **ਸੰਜਮੁ** = ਨੇਮ ॥ **ਗਤਿ** = ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥

੨੭

ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ = ਤਿਲ ਮਾਤਰ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ॥ **ਥੀਐ** = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਿਸਹੀ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ** :— **ਸਿਰਕਾਰ** = ਸਿਰ ਉਤੇ ਕਾਰ, ਹੁਕਮ (ਰਾਜ) ਹੈ **ਸਚੁ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਘਟਿ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਸੋਇ** = ਸੋਭਾ ਹੈ ॥ **ਨਿਜ ਘਰਿ** = ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਦੂਜੈ ਭਾਇ** = ਦੂਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ॥ **ਕੋ** = ਕੋਈ ਵੀ ॥ **ਜੋਤਕੀ** = ਜੋਤਸੀ ॥ **ਵਾਦੁ** = ਬਗੜਾ ॥ **ਭਵੀ** = ਫਿਰੀ (ਮਾਰੀ) ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਵਿਕਾਰੁ** = ਰੋਗ ਹੈ ॥ **ਗਾਖੜੀ** = ਔਖੀ ਹੈ ॥ **ਪਰਸਿਐ** = ਛੂਹ ਕੇ ॥ **ਸਿਰੀ** = ਰਚੀ ਹੈ ॥ **ਸਾਰ** = ਸੰਭਾਲ ॥ **ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ** = ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥ **ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ** :— **ਗੁਣਤਾਸੁ** = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਜਾਸੁ** = ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ॥ **ਭਰਪੂਰਿ** = ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਗੁਰਮਤਿ** = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਪ੍ਰਤੱਖਜ ॥ **ਸਦ** = ਹਮੇਸ਼ਾ ॥ **ਤੈ** = ਤੋ ॥ **ਬਾਹਰੇ** = ਖਾਲੀ ॥ **ਅਨਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥

੨੮

ਕਸੁੰਭ = ਠਗਾਊ ਬੂਟੀ ਦਾ ਕੱਚਾ ਰੰਗ ॥ **ਦੁਖੁ ਰੋਇ** = ਦੁਖ ਨਾਲ ਰੋਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਰਿ** = ਸ਼ਾਸਾ ਰੂਪ ਪੈਰ ॥ **ਖਿਸਿਐ** = ਖਿਸਕਣ ਨਾਲ ॥ **ਉਬਰੈ** = ਤਰੇ ॥ **ਜਿ** =

ਜਿਹੜੇ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ:—**ਵਖਰੁ**—ਸੋਦਾ ॥ **ਦਿੜਾਇਆ**—ਨਿਸਚੈ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਹਰਿ ਭਗਤਿ**—ਹਰੀ ਦੀ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ॥ **ਬਿਬੇਕ**—ਆਤਮ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ॥ **ਉਰਿਧਾਰਿ**—ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ।

੨੯

ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ:—**ਸਾਗਰੁ**—ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਅਨਦਿਨੁ**—ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਪ੍ਰਚੰਡੁ**—ਅਤਿ ਤੇਜ ॥ **ਬਲਾਇਆ**—ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਮੈਲੁ**—ਰਾਗ ਦ੍ਰਵ ਦੀ ॥ **ਧਾਤੁਰ ਬਾਜੀ**—ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਖੇਡ, ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਪਲਚਿ**—ਫਸ ਰਹੇ ਹਨ ॥ **ਮਨਮੁਖੁ ਮੋਹਿ ਵਿ:**—**ਬੈਰਾਗੁ**—ਵੈਰਾਗ ਕਰਕੇ ॥ **ਚੀਨੈ**—ਪਛਾਣਦਾ ॥ **ਪਰ ਜਲੈ**—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜੇ ॥ **ਬਿਗਸੈ**—ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਹਿਨਿਸਿ**—ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਨਿਚੰਦੁ**—ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਤਾਮਸੁ**—ਤਮੋ ਗੁਣ, ਰੋਧ ॥ **ਮੂਲੇ**—ਕਦਾਚਿਤ ॥ **ਅਘਾਏ**—ਤ੍ਰਿਪਤ (ਪ੍ਰਸੰਨ) ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਘਰ ਹੀ ਸਉਦਾ:**—**ਵਬੁ**—ਵਸਤੂ (ਆਤਮ ਰੂਪ) ॥

੩੦

ਏਕੰਕਾਰੁ—ਇਕ ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ**—ਏਥੇ (ਲੋਕ) ਏਥੇ (ਪ੍ਰਲੋਕ) ਵਿਚ ॥ **ਮੁਰਾਰਿ**—ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ **ਮਹਲੁ**—ਸਰੂਪ ॥ **ਜੋਹੇ**—ਤਾੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਮਜਾਲੇ**—ਜਮਾਂ ਦਾ ਫਾਹ; ਮੌਤ ਰੂਪੀ ਜਮ ॥ **ਪਰ ਜਾਲੇ**—ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜੇ ਹਨ ॥ **ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇ:**—**ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ**—ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਿਹਰ ਨਾਲ ॥ **ਧਾਵਤੁ**—ਦੌੜਨੇ ॥ **ਮਹਲੀ**—ਆਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ (ਸਰੂਪ) ਵਿਚ ॥ **ਘਟਿ**—ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਿਚ ॥ **ਤ੍ਰੈਗੁਣ**—ਤਿੰਨ (ਰਜ, ਤਮ, ਸਤ) ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ॥ **ਬਿਖਿਆ**—ਵਿਸ਼ਿਆਂ (ਮਾਇਆ) ਵਿਚ ਲਗ ਕੇ ॥ **ਗੁਬਾਰ**—ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ॥ **ਅਨ ਕਉ**—ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਪਚਿ**—ਸੜ ॥ **ਅਚੇਤੁ**—ਅਗਿਆਤ, ਬੇਖਬਰ ॥ **ਉਬਰੇ**—ਬਚ ਗਏ ॥ **ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ:**—**ਚਉਥਾ ਪਦੁ**—ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ॥ **ਪੌਤੈ**—ਪਲੇ, ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ॥ **ਪੁੰਨ**—ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ॥ **ਰਹਾਉ**—ਠਹਿਰੇ, ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੇ ॥ **ਵਿਟਹੁ**—ਉਤੋਂ ॥ **ਭਾਇ**—ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ॥

ਜਿਦੂ = ਜਿਸ ਤੋਂ ॥ ਅਸੁਰ = ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਦੈਂਤ ॥ ਸੰਘਾਰੈ = ਨਾਸ ਕਰੇ ॥
ਸਹਸਾ = ਭਰਮ ॥ ਮੂਲੇ = ਕਦਾਚਿਤ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥

੩੧

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਡਿ ਬਿਖਿਆ:—ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਨਾਮ ਰਸ ॥ ਵਿਡਾਣੀ = ਪਰਾਈ ॥
ਵਿਹਾਣੀ = ਉਮਰ ਬੀਤਦੀ ਹੈ ॥ ਚੇਤਹੀ = ਸਿਮਰ ਦੇ ॥ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ = ਨਾਮ
ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਦੁਸਟੀ = ਖੁਟਿਆਈ ॥ ਸਰਣਾਗਤੀ = ਸ਼ਰਣ ਆਏ
ਹਨ ॥ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾ:—ਦੋਹਰਾਣਿ = ਛੁੱਟੜ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ ਤਨਿ = ਸਰੀਰ ਦਾ ॥
ਘਰੁ ਬਾਰੁ = ਘਰ ਦਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਰੂਪ ॥ ਉਰਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲਕੇ ॥ ਰਵੈ =
ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਹੇਤੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਭਾਗੈ ਕਾ = ਭਾਗਾਂ ਦਾ, ਕਿਸਮਤ ਦਾ ॥
ਉਦਉ = ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹੇ ॥ ਜਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣੈ:—ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ =
ਦੂਜੇ (ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ) ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਰੈਣਿ = ਉਮਰ ॥

੩੨

ਹਉ ਹਉ = ਮੈਂ ਮੈਂ ॥ ਸੰਪੈ = ਪਦਾਰਥ ॥ ਨਿਰਮਲੇ = ਸੁਧ ਹੋਏ ਹਨ ॥
ਰੰਗ ਸਿਉ = ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗ (ਪ੍ਰੇਮ) ਨਾਲ ॥ ਰਸਨਾ = ਜਬਾਨ ਨੂੰ ॥ ਧੁਰਿ = ਮੁੱਢ ਤੋਂ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ:—ਕੀਮ = ਕੀਮਤ ॥ ਸਖਾ = ਸੁ ਹਿਰਦ ॥ ਸਖਾਈ = ਸਹਾਈ ॥
ਆਪੁ = ਆਪਾ ਭਾਵ, ਹੰਕਾਰ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਧੰਨੁ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ॥ ਜਨਨੀ = ਮਾਤਾ ॥ ਜਾਇਆ = ਜੰਮਿਆ ॥ ਨਿਧਾਨੁ =
ਖਾਨ, ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਪੰਨੈ = ਲੇਖੇ ਵਿਚ, ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥
ਰਵਿ = ਵੱਸ ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ:—ਕਥਨੀ = ਕਥਾ ਕਰਕੇ ॥

੩੩

ਬਦਨੀ = ਕਵੀਸ਼ਰੀਆਂ ਕਰਕੇ ॥ ਅਥਵਾ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ =
ਗਲਾਂ ਬਾਤਾਂ, (ਮੂੰਹ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ) ਨਾਲ ॥ ਸਦ = ਸਦੀਵ ਕਾਲ ॥ ਭੈ ਰਚੈ = (ਅਕਾਲ
ਪੁਰਖ ਦੇ) ਡਰ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ॥ ਪੀਵਤ ਹੂ = ਪੀਦਿਆ ਹੀ ॥ ਪਰਵਾਣੁ =
ਮਨਜ਼ੂਰ ॥ ਕਾਇਆ ਸਾਧੈ ਉਰਧ:—ਉਰਧ = ਪੁੱਠੇ (ਸਿਰ ਹੇਠ ਤੇ ਟੰਗਾਂ ਉਪਰ ਕਰਕੇ) ਅਥਵਾ

ਬਾਹਾਂ ਉਚੀਆਂ ਕਰਕੇ ॥ **ਅਧਿਆਤਮ** = ਸੁਆਰਥੀ ਕਰਮ; ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਧਨ
ਆਦਿਕ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ** = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ **ਭਵਜਲੁ** = ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ** = ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ॥ **ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ** = ਸਭ
ਨਾਸਵੰਤ ਹਨ ॥ **ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ** = ਧਿਆਤਾ, ਧਿਆਨ, ਧੇਯ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਗੁੰਝਲ ਛੁਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
ਚਉਥੈ ਪਦਿ = ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ॥ **ਚੂਕੈ** = ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਮੋਹੁ**
ਗੁਬਾਰੁ = ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਧੇਰਾ ॥ **ਸਬਲ** = ਜ਼ੋਰ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਉਬਰੇ** = ਬਚ ਗਏ ॥
ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰੁ -- **ਦੂਜਾ ਭਾਉ** = ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ॥ **ਚੁਕਾਇ** = ਦੂਰ ਕਰ ॥
ਜਾਸਨਿ = ਜਾਣਗੇ ॥

੩੪

ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਸਤਿਗੁਰੁ** -- **ਮੁਠੇ** = ਠਗੇ ਗਏ ॥
ਕਿਆ = ਵੇ ॥ **ਫਿਟਕਿਆ** = ਪ੍ਰਿਕਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ॥ **ਪਰ ਹਰੈ** = ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ **ਸਾਹੁ** =
ਮਾਲਕ ॥ **ਮਹਲੁ** = ਸਰੂਪ ॥ **ਘੋਰ** = ਬਹੁਤ ॥ **ਉਬਰਹਿ** = ਤਰ ਜਾਣੁ ॥
ਧੰਧਾ = ਸੰਸਾਰਕ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਧਾਵਤ** = ਦੌੜਦੇ ਦੌੜਦੇ ॥ **ਹੇਤਿ** = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥
ਕਿਸੁ ਹਉ ਸੇਵੀ: -- **ਕੂੰਜ** = ਮੌਤ ਰੂਪ ਕੂੰਜ ॥ **ਖੇਤਿ** = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਖੇਤੀ ਨੂੰ ॥ **ਭੈ** =
ਡਰ ਵਿਚ ॥ **ਭਾਇ ਭਗਤਿ** = ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ॥ **ਗਹੀਰੁ** = ਖਜਾਨਾ ॥ **ਮੁਹਾਇ** =
ਲੁਟੇ (ਠਗੇ) ਗਏ ॥ **ਵਿਹਾਏ** = ਬੀਤ ॥ **ਸੁੰਞੈ** = ਖਾਲੀ ॥ **ਪਾਹੁਣਾ** =
ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ॥

੩੫

ਜੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ: -- **ਕਿਨੇਹੀ** = ਕੌਸੀ ? **ਰਾਹੀਐ** = ਵਾਹੀਏ, ਬੀਜੀਏ ॥
ਅਗਲੀ = ਬਹੁਤੀ ॥ **ਬਾਣੀ** = ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ॥ **ਵਜੀ** = ਪਰਗਟ ਹੋਈ ॥
ਚਹੁ ਜੁਗੀ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਪ੍ਰਤੱਖ ॥ **ਨਦਰੀ** = ਉਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥ **ਭੇਟੈ** = ਮਿਲੇ ॥ **ਆਪਣਾ ਭਉ ਤਿਨ:** -- **ਭਉ** = ਡਰ ॥ **ਪਾਇਓਨੁ** =
ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਸਾਰਿ** = ਸੰਭਾਲ ਕੇ, ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਚੁਕਾਈਅਨੁ** = ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥
ਭਰਨਾਲਿ = ਨਾਲਭਰਿਆਪਿਆ ਹੈ ॥ **ਜੋਤੀ** = ਚੈਤਨ ਸੱਤਾ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ **ਭੇਟਿਆ** =

ਮਿਲਿਆ ॥ ਡੁਮਣੀ = ਦੋ ਚਿਤੀ (ਸ੍ਰਿਸਟੀ) ॥ ਖੁਆਇ = ਭੁਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

੩੬

ਪਚਹਿ ਪਚਾਇ = ਗਲਦੇ ਸੜਦੇ ਹਨ ॥ ਬੂਝ = ਸੋਝੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਰੋਗੁ-
ਰੋਗੁ = ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਦੁੱਖ ॥ ਹਉਮੈ ਸਭਾ ਗਣਤ ਹੈ = ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਸਭ
ਗਿਣਤੀਆਂ ਮਿਣਤੀਆਂ ਹਨ ॥ ਗਣਤੈ = ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਨਉ = ਨੂੰ ॥
ਠਉਰੁ = ਥਾਂ, ਟਿਕਾਣਾ ॥ ਜੀਉ = ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ॥ ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ ॥ ਆਧਾਰੁ =
ਆਸਰਾ ॥ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਤਿਨਾ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ - ਦਿਤੋਨੁ = ਦਿਤਾ ਹੈ ਨੇ ॥
ਸੰਸਾ = ਭਰਮ ॥ ਖੁਆਇਅਨੁ = ਭੁਲਾਏ ਹਨ ॥ ਦੂਜੈ = ਹੋਰ ਪਾਸੇ ॥ ਛਡਿਅਨੁ
ਲਾਇ = ਲਾ ਛੱਡੇ ਹਨ ॥

੩੭

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਚੁ ਪਾ:—ਗੁਣਵੰਤੀ = ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਨੇ ॥
ਮਹਲੁ = ਵੱਡਾ, ਸ੍ਵਰੂਪ ਦਾ ॥ ਹਦੂਰਿ = ਪਾਸ ॥ ਜਾਣਈ = ਜਾਣਦਾ ॥
ਬੇਧਿਆ = ਵਿੰਨਿਆ (ਤੱਤਪਰ ਕੀਤਾ) ਹੈ ॥ ਰੰਗਣਿ = ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਮੱਟੀ ਵਿਚ ॥
ਕੁੰਡਾ = ਦਿਸ਼ਾ ॥ ਭਵਿ = ਭੋਂ ॥ ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ.—ਅਲਖੁ = ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥
ਧਾਰਿਆ = ਸਾਜਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਰ = ਸੁਰਤ ਸੰਭਾਲ ॥ ਸਾਧਨ = ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
ਸੰਗ੍ਰਹਾ = ਇਕੱਠੇ ਕਰਾਂ ॥ ਜਿਦੂ = ਜਿਸ ਤੋਂ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਾਮ:—ਗਹੇਲੀਏ =
ਫੜੀਏ ਹੋਈਏ, ਗ੍ਰਸੀਏ ਹੋਈਏ ॥ ਬਾਹ ਲੁਡਾਇ = ਬਾਹ ਉਲਾਰ ਕੇ, ਮਸਤ ਹੋ ਕੇ ॥
ਪਿਰੁ = ਪਤੀ ॥

੩੮

ਬੀ = ਹੋ ॥ ਮੁੰਧੇ = ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਕੂੜਿਆਰਿ = ਬੂਝੀ ॥
ਗਰਬਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਅਟੀਆ = ਭਰੀਆਂ (ਫਸੀਆਂ) ਹੋਈਆਂ ॥ ਰਾਵਹਿ =
ਭੋਗਦੀਆਂ ॥ ਪਿਰ = ਪਤੀ ॥ ਮੁਤੀਆ = ਤਿਆਗੀਆਂ (ਛੱਡੀਆਂ) ਹੋਈਆਂ ॥ ਪਿਰਮੁ =
ਪਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਮਤੀ = ਬੁਧੀਕਰਕੇ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਇਕਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ:—ਕੈ = ਕੇਹੜੇ ॥
ਸੰਗੇ = ਸਾਥ ॥ ਮੁੰਧੇ = ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰਵੈ = ਮਾਣੇ ॥ ਚੁਕਾਇ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥

ਹਰਿ ਜੀ ਸੱਚਾ:----**ਚੀਰੈ**=ਹੁਕਮ (ਲੇਖੇ) ਵਿੱਚ ਹੈ ॥ **ਭੇਟੇ**=ਮਿਲੇ ॥ **ਪੀਰੈ**=ਗੁਰੂ
ਪੀਰ ਦੇ॥**ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੈ**=ਭੂੰਘੇ ਅਤੇ ਅਡੋਲ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦੀ ॥ **ਦੂਜੈ ਭਾਇ**=
ਅਨਮਤੀ; ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜੇ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ **ਤੇਰੀ ਸਰਕਾਰ**=
ਤੇਰੀ ਰੱਯਤ ਹਨ॥**ਅਧਿਆਤਮੀ**=ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਭਿਲਾਖੀ॥**ਹਰਿ ਗੁਣਤਾਸੁ**
ਮਨਿ=ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ॥

੩੯

ਮਨਹਿ=ਮਨ ਤੋਂ ॥ **ਚੂਕੈ**=ਛੁਟ ਜਾਏ ॥ **ਦਿਵਾਨੁ**=ਦੀਵਾਨਾ ਹੋਇਆ॥
ਚੀਨੈ=ਸਮਝਦਾ ॥ **ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ**=ਮੂੰਹ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ॥ **ਸਮਾਨੁ**=ਗਲਤਾਨ
ਹੈ ॥ ਜਗਿ ਹਉਮੈ---**ਦੀਪਕੁ**=ਦੀਵਾ ॥ **ਤਜਾਇ**=ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਉਰਧਾਰਿ**=
ਚਿਤ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ **ਨਿਜ ਥਾਉ**=ਆਪਣੇ ਥਾਂ (ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ) ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
॥ਮ: ੪॥ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਅਜੇਹਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਸੀ ਕਿ ਜਦ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਅਥਵਾ ਉਚਾਰਦੇ ਤਾਂ ਨੇਤਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲ ਪੈਂਦਾ ਸੀ
ਅਤੇ ਚਾਂਦੀ ਦੀਆਂ ਕਟੋਰੀਆਂ ਜੋ ਸਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਰਖੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸੀ, ਨੇਤ੍ਰ ਨੀਰ
ਨਾਲ ਭਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ਅਭੇਦ ਜਾਣ ਕਰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ
ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ । **ਬਿਰਹੁ**=ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਅਗਲਾ**=ਬਹੁਤਾ ਹੈ ॥ **ਸਰਣਾਗਤੀ**=
ਸ਼ਰਨ ਆਏ ਹਾਂ ॥

੪੦

ਸਹਸ=ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥ **ਕੋਰੈ**=ਮੈਲੇ, ਜੇਹੜੇ ਭੈ ਰੂਪੀ ਖੁੰਬ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੇ ॥ **ਰੰਗੁ**=
ਪ੍ਰੇਮ, ਵੈਰਾਗ ॥ **ਦਰਿ**=ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ॥ **ਬਿਖੁ**=ਮਾਇਆ ਦੇ ॥ **ਭਉਜਲ**=
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਚੋਂ ॥ **ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨੁ**---**ਜੀਵਾਸੁ**=ਜੀਵਨ ਦੀ ਆਸ ਹੈ ॥ **ਗੁਣ**
ਤਾਸੁ=ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ **ਵਿਟਹੁ**=ਤੋਂ ॥ **ਚਉਖੰਨੀਐ**=ਚਾਰਟੁਕੜੇਹੋਕੇਕੁਰਬਾਨ
ਹੋਵਾਂ ॥ **ਕਰਿ**=ਕਰਕੇ ॥ **ਵਿਕਰਾਲ**=ਭਯਾਨਕ ਰੂਪ, ਤਰਸ ਯੋਗ ਜੰਤੂ ॥ **ਦੁਆਸਿ**=
ਦੁਆਲੇ ॥ **ਭਿਟੀਐ**=ਛੂਹੀਏ ॥ **ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ**=ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥
ਉਤਮ ਪਦੁ=ਮੁਕਤੀ ॥ **ਗੁਣ ਗਾਵਾਂ ਗੁਣ:**----**ਵਿਥਰਾਂ**=ਫੈਲਾਵਾਂ, ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਾਂ ॥
ਬੋਧਿਆ=ਵਿੰਨਿਆਂ॥**ਰੰਗਿ ਚਲੁਲੈ**=ਗੂਹੜੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿੱਚ॥**ਨਾਇ**=ਇਸ਼ਨਾਨ

ਕਰਕੇ, ਤਤਪਰ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਤੁਸਿ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਤੁਠਾ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ २॥ **ਪਸਾਉ** = ਦਾਤ ॥ **ਪਈਆਸਿ** = ਪਿਆ ਹੈ ॥ **ਕੰਚਨੁ** = ਸੋਨਾ ॥ **ਲੋਹੁ** = ਲੋਹਾ ॥ **ਬੂਡਾ** = ਭੁੱਬਾ ਹੈ ॥ **ਬੋਹਿਥੁ** = ਜਹਾਜ਼ ॥ **ਨਾਵ** = ਨਾਮ ਦਾ ॥

੪੧

ਹਉ ਪੰਥੁ ਦਸਾਈ ਨਿਤ:----**ਹਉ** = ਮੈ ॥ **ਪੰਥੁ** = ਰਸਤਾ, ਸੁਮਾਰਗ ॥

ਦਿਸਾਈ = ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ ॥ **ਤਿਨਿ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ॥ **ਰਾਵਿਆ** = ਭੋਗਿਆ, ਮਾਣਿਆ ॥ **ਲਾਗਿ ਫਿਰਾਉ** = ਲੱਗੀ ਫਿਰਾਂ ॥ **ਜੋਦੜੀ** = ਸੇਵਾ ਟਹਿਲ ਆਦਿਕ ॥ **ਰਜਊ** = ਰੱਜਦੀ ॥ **ਲੋਚਦਾ** = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ**----**ਸਾਰਿ** = ਸੰਭਾਲ, ਯਾਦ ਕਰ ॥ **ਰਤੰਨੁ** = ਅਮੋਲਕ ॥ **ਵਣਿ** = ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ॥ **ਤਿਣਿ** = ਤੀਲੇ, ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਵਿੱਚ ॥ **ਸਭਤੁ** = ਸਭ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ॥ **ਬਲਾਇ** = ਭੂਤਨਾ ॥ **ਦਿਨਸੁ ਚੜੈ ਫਿਰਿ:** --
ਆਥਵੈ = ਭੁੱਖ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਬਾਈ** = ਸਾਰੀ ॥ **ਆਂਵ** = ਉਮਰ ॥ **ਮੂਸਾ** = ਚੂਹਾ, ਸਮਾਂ ॥ **ਲਾਜੁ** = ਰੱਸੀ, ਉਮਰ ॥ **ਟੁਕਾਇ** = ਟੁੱਕਦਾ ਹੈ, ਘਟਾਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਚੈ** = ਸੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਚਾਇ** = ਸਾੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਲਤੁ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਬਿਖੁ** = ਵਿਹੁ ਰੂਪ ॥

੪੨

ਉਬਰੇ = ਬਚੇ ਹਨ ॥ **ਅਲਿਪਤੁ** = ਅਸੰਗ, ਨਿਰਲੇਪ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਚਲਣੁ** = ਮਰਨਾ ॥ **ਨਿਹਾਲਿਆ** = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ **ਦਰਿ** = ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ॥ **ਠਾਕ** = ਰੋਕ ॥ **ਅਨਹਦ** = ਇਕ ਰਸ ॥ **ਧੁਨੀ** = ਸਬਦ ॥ **ਜਾਚਿਕ** = ਮੰਗਤੇ ॥
॥ ਮ: ੫ ॥ **ਕਿਹਾ ਤੂ ਰਤਾ ਦੇਖਿ**.--ਸ਼ਰਧਾ ਹੀਣ ਪਟੀ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਵਜੋ ਉਚਾਰਨਕੀਤਾ॥
ਰਤਾ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ **ਕਲਤੁ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਫੁਰਮਾਇਸੀ** = ਹੁਕਮ ॥ **ਵਰਤਹਿ** = ਲਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਫਾਰ** = ਅਮੋੜ ਹੋ ਕੇ; ਮਨ ਮਰਜੀ ਦਾ ॥ **ਪਰਸਾਦੀ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ **ਤੁਪਾ** = ਚਾਂਦੀ ॥ **ਹੈਵਰ** = ਘੋੜੇ ॥ **ਗੈਵਰ** = ਹਾਥੀ ॥ **ਰੰਗੇ** = ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥ **ਮਥਾਕ** = ਨ ਬੱਕਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਪਾਵਹੀ** = ਲਿਆਂਦਾ ॥ **ਨਾਪਾਕ** = ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ॥ **ਬਦ ਦੁਆਇ** = ਬੁਰੀ ਅਸੀਸ ॥ **ਇਕਤ** = ਇਕੱਠੀ ॥ **ਪਤੀਆਇਦਾ** = ਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੋ ਸਣੁ** = ਉਹ ਮਾਇਆ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ਸਮੇਤ ॥ **ਤੁਝੈ** =

ਤੇਰੇ ॥ ਅਨਿਤ = ਨਾਸਵੰਤ ਹਨ ॥ ਵਿਆਪਿਆ = ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮਾਣਸ =
ਮਨੁਖ ॥ ਦਰਿ = ਦੁਆਰੇ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ) ਤੋਂ ॥ ਫੇਰੁ = ਮੋੜ, ਰੋਕ ॥ ਪਾਵੈ = ਸਕਦਾ ॥
ਮਨਿ ਬਿਲਾਸੁ ਬਹੁ:--- ਬਿਲਾਸੁ = ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਭੂਲਿ = (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ)
ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭੁੱਲ ਗਈ ਹੈ ਖੁਸੀਆਂ ਵਿਚ ॥ ਛਤ੍ਰ ਧਾਰ = ਛੱਤਰ ਧਾਰੀ ॥
ਬਾਦਿਸਾਹੀਆ = ਰਾਜਪੁਣੇ ॥ ਸਹਸੇ = ਸੱਕ ॥ ਬਿਧਾਤੈ = ਕਰਮ ਫਲ ਦਾਤੇ
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਨੇ ॥ ਥਾਨ = ਅਸਥਾਨ ॥ ਥਨੰਤਰਾ = ਥਾਵਾਂ ਅੰਦਰ ਥਾਂ ॥ ਧਨਪਾਤੀ =
ਧਨਵਾਨ ॥ ਵਡ ਭੂਮੀਆ = ਬਹੁਤੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵਾਲੇ ॥ ਪਰਿਆ = ਮਰ ਗਏ ॥
ਅਫਰਿਆ = ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ਆਕੜ ਕੇ ॥ ਕੋਟਿ = ਕਰੋੜ ॥ ਤੇਤੀਸ = ਤੇਤੀ-
(ਕਰੋੜ ਦੇਵਤੇ ਜਿਸ ਰਾਵਨ ਦੇ ਸੇਵਕ ਸਨ) ॥ ਦਰਿ = (ਰਾਵਨ ਦੇ) ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ॥ ਖਰਿਆ =
ਖੜੋਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ॥ ਗਿਰੰਬਾਰੀ = ਪਹਾੜ ਤੁੱਲ ਅਟੱਲ ਅਥਵਾ ਬਹੁਤ ਵਿਭੂਤੀ ਵਾਲੀ
ਅਥਵਾ ਥਲ ਅਤੇ ਜਲ, ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਉਤੇ ਹਕੂਮਤ ਸੀ ਜਿਸ ਰਾਵਨ ਦੀ ॥

੪੩

ਸੁਪਨੁ ਥੀਆ = ਸੁਪਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਧੋ:--- ਭਲਕੇ =
ਨਵੇਂ ਸੂਰਜ, ਰੋਜ਼ ॥ ਪਪੋਲੀਐ = (ਇਸ ਦੇਹੀ ਨੂੰ) ਪਾਲੀ ਪੋਸੀਦਾ ਹੈ ॥ ਛੁਟੈਗੀ = ਦੇਹੀ
ਛੋਡੀ ਜਾਏਗੀ ॥ ਬੇਬਾਣਿ = ਮੜੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਫਟੇ ਉਤੇ ਪਾਈ ਜਾਏਗੀ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ = ਹੇ ਜੀਵ ! ਕੁਫਕੜੇ = ਝੂਠੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੁ ਕਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ॥ ਕੁਦਮ = ਖੋਟਾ
ਉੱਦਮ, ਕੁੱਦਣਾ ਭੁੜਕਣਾ ॥ ਓਤੈ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ ਹੀ (ਜੇਹੜੇ ਉਤੇ ਪਸ਼ੂ ਤੇ ਪੰਛੀ ਦੱਸੇ
ਹਨ) ਇਹ ਮਨੁਖ ਹੈ ॥ ਮੁਕਤੇ = ਛੁਟੇ ਹੋਏ (ਇਸ ਮਾਇਆ ਜਾਲ ਤੋਂ) ॥ ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਕਾ ਪਾ:--
ਮੁਹਤ = ਦੋ ਘੜੀ ॥ ਪਾਹੁਣਾ = ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਹੈ ॥ ਕਾਜ ਸਵਾਰਣਹਾਰ = ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ
ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਜੰਦਾਰ = ਜਮਾਂ ਦੇ ॥ ਕੰਧੀ = ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਦੇ
ਕਿਨਾਰੇ ॥ ਪਾਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਹਰੀ = ਕੱਚੀ ॥ ਡਡੁਰੀ = ਕੱਚ ਪੱਕੀ ॥ ਦਾਤ =
ਦਾਤਰੀਆਂ ॥ ਪਹੁਤਿਆ = ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ॥ ਲਾਵੈ = ਖੇਤੀ ਨੂੰ ਵੱਢਣ ਵਾਲੇ,
ਦਿਹਾੜੀਦਾਰ ॥ ਲੁਣਿ = ਵੱਢ ਲਿਆ ॥ ਮਿਣਿਆ = ਮਿਣਤੀ ਕਰਕੇ ਸਵਾਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ
ਕੀਤੀ ॥ ਖੇਤਾਰੁ = ਖੇਤ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ ॥ ਭਰਿ = ਰੱਜ ਕੇ ॥ ਝਾਖ ਝਖਾਇਆ = ਝਖਾਂ

ਮਾਰੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸੇ ਵਿਕਾਰ ਕੀਤੇ ॥ ਭੋਰੁ = ਸਵੇਰ, ਦਿਨ ॥ ਭਇਆ = ਹੋ ਗਿਆ ॥
ਜੀਉ = ਜੀਵ ॥ ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ ॥ ਸਭੇ ਗਲਾਂ ਵਿਸਰਨੁ ਇ:--ਇਕੋ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥
ਸੁਆਉ = ਲਾਭ ਵਾਲਾ ॥ ਕਿਤ ਹੀ = ਕਿਸੇ ਵੀ ॥ ਛਿਜੀਐ = ਨਾਸ ਹੋਈਦਾ (ਕੋਈ
ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਵਿਗੜਦਾ) ।

੪੪

ਮਸਕਤੇ = ਜਪ ਤਪ (ਸੇਵਾ, ਟਹਿਲ) ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਤੂਠੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਵੇ ਤਾਂ ॥ ਦੇਵ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ॥ ਕਰੇਵ = ਕਰੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਪੂਰੇਵ = ਪੂਰਦਾ ਹੈ ॥
ਕੀਤੁ = ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਸਭੇ ਥੋਕ ਪਰਾ:--ਇਕੁ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਕਥਿ = ਕਿਹਾ ਜਾਏ ॥
ਮਥਿ = ਮਥੇ ਉਪਰ ॥ ਗਹੇ = ਫੜੇ ਹਨ ॥ ਮੂਰਤੁ = ਮਹੂਰਤ, ਵੇਲਾ ॥ ਮਿਰਤੁ =
ਮੌਤ ॥ ਜਰਾ = ਬੁਢੇਪਾ ॥ ਸੋਈ ਧਿਆਈਐ ਜੀਅਕੇ:--ਸਭਸੁ = ਸਭ ਨੂੰ ॥ ਵੇਸਾਹੁ =
ਭਰੋਸਾਹੀ ॥ ਗੋਇੰਦ = ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ॥ ਚਾਕਰੀ = ਸੇਵਾ ॥ ਭੈ ਭੰਜਨੋ = (ਜਮਾ ਦਾ) ਡਰ
ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਵਰਨਾ = ਵਰਨ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਤੋਂ ॥ ਚਿਹਨਾ = ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਰੰਗਾਂ ਤੋਂ ॥
ਸਕਾਉ = ਸੱਕਦਾ ॥ ਮਇਆ = ਕ੍ਰਿਪਾ, ਦਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸੋ:--ਲੋਇ =
ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥

੪੫

ਕਵਨੈ = ਕੇਹੜੇ ॥ ਜਾਤੋ = ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਦਾਨਿ = ਅਖੀਰ ਨੂੰ ॥
ਰੇਣੁਕਾ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਹਉਮੈ = ਹੰਕਾਰ ਦਾ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥
ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਉ:--ਪੈਧਾ = ਜਸ ਰੂਪੀ ਪੌਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨ ਕੇ ॥ ਰਵਿ = ਸਮਾ ॥

੪੬

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭੁ:--ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਸਾਰਿ =
ਸੰਭਾਲ ਕਰਕੇ ॥ ਸਾਰਦੇ = ਸੰਭਾਲਦੇ ਹੋਏ ॥ ਸਾਗਰੇ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ:--
ਅਥਾਹੁ = ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ਵਿਸਾਹੁ = ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ ॥ ਧਰ = ਆਸਰਾ ॥ ਤਾਣਿ =
ਬਲ ਕਰਕੇ ॥ ਰਹਾਉ = ਟਿਕਦਾ ਹਾ ॥ ਸਮਾਉ = ਸਮਾ ਜਾਵਾਂ ॥ ਸਗਲੇ = ਸਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਤਿਸੁ:—**ਭੰਜਨਾ** = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੇਵਕ ਕੈ ਸਤ ਭਾਇ** = ਸੈਂਕੜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਦੁਖ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

੪੭

ਦਾਨਾ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਸੀਲਵੰਤੁ** = ਸ਼ਾਂਤੀ (ਨੇਕ ਸੁਭਾ) ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਸਖਾ = ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ **ਨਿਧਾਰਾ** = ਨਿਰ ਆਸਰੇ ਦਾ ॥ **ਪੇਖਤ** = ਵੇਖਕੇ ॥ **ਕਿਲ**
ਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ **ਹਿਰਹਿ** = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਭਰਾਂਤਿ** = ਭਰਮ, ਭੁਲੇਖਾ ॥ **ਨਵ**
ਤਨੁ = ਨਵੀਨ (ਨਵੇਂ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ) ਹੈ ॥ **ਅਰਪੀ** = ਭੇਟਾ ਕਰਾਂ ॥ **ਰਵਿੰਦੁ** = ਪ੍ਰਕਾਸ਼-
 ਮਾਨ ਹੈ ॥ **ਅਕਿਰਤ ਘਣਾ** = ਕੀਤਾ ਨ ਜਾਨਣ ਵਾਲਿਆਂ (ਨਾ ਸੁਕਰਿਆਂ) ਨੂੰ ॥
ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ:—**ਰੁਪਾ** = ਚਾਂਦੀ ॥ **ਪਸੁ** = ਪਸੂ ॥ **ਕੂਰਿ** = ਝੂਠ ॥ **ਨਾਪਾਕ** =
 ਅਪਵਿਤ੍ਰ ॥ **ਵਿਹੂਣਿਆਂ** = ਖਾਲੀ ॥ **ਵੰਵਹਿ** = ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਬਿਕਟ** = ਕਠਨ,
 ਸਖਤ ॥ **ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਅਰੁ**:—**ਸੁਤ** = ਪੁੱਤ੍ਰ ॥ **ਦਾਰਾ** = ਵਹੁਟੀ ॥ **ਬਨਿਤਾ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਜਾਗੁ** = ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਠ ਸਠਿ** = ਅਠਾਹਠ ॥ **ਹਰੇ** =
 ਸਫਲ ਹੋਵਨ ॥ **ਸੁਆਉ** = ਲਾਭ ਹੈ ॥

੪੮

ਘਟਾ = ਦਿਲਾਂ ॥ **ਨਾਥ** = ਮਾਲਿਕ ॥ **ਸਰਣਿ ਪਏ ਪ੍ਰਭ**:—**ਜੰਜਾਲ** =
 ਧੰਧੇ ॥ **ਲਗਾ** = ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ॥ **ਨਦਰਿ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥ **ਸਾਰੁ** =
 ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਸੰਭਾਲ ॥ **ਭਵਜਲੁ** = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ **ਸੰਜਮਾਂ** = ਯੋਗ
 ਅਭਿਆਸ ॥ **ਧੂਰਿ** = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਤੋਂ ॥ **ਲੂਕਿ** = ਲੁਕ ਕੇ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਪ੍ਰਤੱਖਜ ॥
ਥਾਨ = ਥਾਵਾਂ ॥ **ਥਨੰਤਰਿ** = ਤੇ ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥ **ਰਵਿ** = ਸਮਾ ॥ **ਅਮਰੁ** =
 ਹੁਕਮ ॥ **ਸਿਰਜਿਓਨੁ** = ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ ॥ **ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਹਰਿ**:—**ਭੁੰਚਿ** =
 ਖਾਹ, ਭੋਗ ॥ **ਚੂਕੈ** = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ॥ **ਜਲਿ ਥਲਿ** = ਜਲਾਂ ਥਲਾਂ ਵਿੱਚ ॥
ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ॥ **ਕੀਤਿ** = ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ **ਸੋਈ ਸਾਸਤੁ ਸਉਣੁ**:—
ਸਾਸਤੁ = ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ॥ **ਸਉਣੁ** = ਸਗਣ ਹੈ ॥ **ਪੁੰਜੀ** = ਰਾਸ ॥ **ਸੰਜਮੇ** = ਜੁਗਤ ਹੈ ॥
ਮਿਤਿ = ਮਿਣਤੀ ॥

੪੯

ਜਿੰਦੁ = ਬੁੱਧੀ ॥ ਨਰਿੰਦੁ = ਵੱਡਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ਅਉਸਰਿ = ਵੇਲਾ ਹੈ ॥
 ਰਮਣ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਦਾ ॥ ਕੋਟਿ = ਕੋੜਾਂ ॥ ਮਜਨ = ਇਸਨਾਨ ਹੈ (ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ) ॥
 ਗੁਣ ਵਤੀ = ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ = ਮੋਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ॥ ਧਾਰਿ = ਰੱਖਣ ਨਾਲ ॥
 ਜਿ ਸਗਲ ਘਟਾ = ਜੋ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਰਸਨਾ ਸਚਾ ਸਿਮ:—
 ਅਗਲੇ = ਬਹੁਤੇ ॥ ਚਸਾ = ਛਿਨ ਮਾਤਰ ॥ ਅਗਲੀ = ਬਹੁਤੀ ਹੈ ॥ ਕੁੰਡਾ =
 ਤਰਫਾਂ ॥ ਸਹ = ਪਤੀ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਪਰਵਦਗਾਰੁ = ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਚਲਤ = ਕੋਤਕ ॥ ਵਿਸੇਖ = ਉੱਤਮ ਹੈ ॥ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਮਿਲਿ:—ਤੋਸਾ = ਅੱਗੇ ਦੇ ਰਾਹ
 ਦਾ ਖਰਚ ॥ ਪਬੁ = ਪਰਹੇਜ਼, ਔਸ਼ਧੀ ॥

੫੦

ਭੰਜਨੁ = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਗਹਿਰ ਗਭੀਰੁ = ਭੂੰਘਾ ਅਤੇ ਅਡੋਲ,
 ਬੇਅੰਤ ॥ ਅਘ = ਪਾਪ ॥ ਖੰਡੁ = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ = ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ॥
 ਮੰਡੁ = ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ ਖਾਇ:—ਸਾਦੁ = ਸ਼ਾਦ ॥ ਸੁਰਿਦ = ਪਿਆਰੇ ॥
 ਬਾਦੁ = (ਬੇ ਅਰਥ) ਝਗੜਾ ॥ ਬਿਸਮਾਦ = ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ਬਿਲਮ = ਦੇਰ ॥
 ਬਿਸਮਾਦੁ = ਦੁਖ ਰੂਪ ਹਨ ॥ ਵਿਣਸਣਾ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਕੂਕਰੁ = ਕੁੱਤਾ ॥
 *ਹਰਕਾਇਆ = ਹਲਕਾ ॥ ਧਾਵੈ = ਦੌੜੈ ॥ ਦਹਦਿਸ = ਦਸ ਤਰਫੀ (੪ ਤਰਫਾ,
 ੪ ਨੁਕਰਾਂ, ੧ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ੧ ਅਕਾਸ਼) ਚੁਫੇਰੇ ॥ ਭਖੁ = ਖਾਣ ਵਾਲੀ ॥ ਅਭਖੁ = ਅਤੇ ਨਾ
 ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ॥ ਮਦਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਭੀਤਰਿ = ਵਿਚ ॥ ਚੋਗ = ਪੰਜਾਂਵਿਸ਼ਿਆ
 ਦਾ ਚੋਗਾ ॥ ਨਿਕਸੁ = ਨਿਕਲਣਾ ॥ ਮਾਇ = ਮਾਇਆਵਿਚੋਂ; ਹੇਮਾਂ ॥ ਗੋਇਲਿ ਆਇਆ—
 ਗੋਇਲਿ = ਗਊਆਂ ਚਰਨ ਦੀ ਥਾਂ (ਜੂਹ) ਵਿਚ ॥ ਗੋਇਲੀ = ਗੁਜਰ, ਗੁਆਲਾ ॥

*ਹਲਕੇ ਕੁਤੇ ਵਿਚ ਚਾਰ ਔਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ—

੧. ਪੂਛ ਸਿੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ—ਲੋਭੀ ਜੰਤ—ਸਦਾ ਤਲੀ ਅੱਡੀ ਰਖਦਾ ਹੈ।
੨. ਮੂੰਹੋਂ ਝੱਗ ਸੁਟਦਾ ਹੈ—ਲੋਭੀ ਨਰ—ਸਦਾ ਨਿੰਦਿਆ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
੩. ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਸੰਗ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ।
੪. ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੱਢਦਾ ਹੈ—ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਆ = ਕੀ ਲਗੇ (ਉਸ ਨੂੰ) ॥ ਡੰਫੁ ਪਸਾਰੁ = ਝੂਠੇ ਪਾਸਾਰੇ ਨਾਲ ॥ ਪੁੰਨੀ = ਪੁੱਜੀ ॥
 ਗੁਮਾਨੁ = ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਰਤਾ = ਰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਬਾਗਾਤਿ = ਫੁਲਵਾੜੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ
 ਕੋਈ ਦਿਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ॥ ਸਰਪਰ = ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ॥ ਦੁਲਭ = ਦੁਰਲੱਭ ॥ ਤਿਚਰੁ ਵਸਹਿ
 ਸੁਹੇ:—ਦੇਹੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼:—ਸਾਥੀ = ਬੋਲਣਹਾਰਾ ਜੀਵ ॥ ਧਨੁ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਖਾਕੂ
 ਰਾਲਿ = ਮਿੱਟੀ ਚਿ ਰੁਲ ਗਈ ॥ ਕਹਾਤਿ = ਅਖਵਾਇਆ, ਕਹਾਉਂਦੀ ਹੈ ॥ ਕੰਤੜਾ =
 ਪਤੀ ਰੂਪ ਜੀਵ ॥ ਪੇਈਅੜੈ = ਪੇਕੇ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਚਜੁ ਅਚਾਰੁ = ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ
 ਵੱਲ ॥ ਵੰਵਣਾ = ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਮੁਕਲਾਵਣ ਹਾਰ = ਮੁਕਲਾਵੇ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਭਾਵ
 ਮਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ॥

੫੧

ਸਹ = ਪਤੀ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕ:—ਆਕਾਰ = ਸੰਸਾਰ ॥ ਸਾਧਾਰੈ =
 ਆਸਰੇ ਸਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਧਨੁ:—ਸੰਚਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰ ॥
 ਮਾਤੇ = ਮਸਤ ਹਨ ॥ ਸਾਰ = ਚੰਗੀ; ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਰੇਣਾ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ
 ਮੰਧੇ:—ਦੁ ਕ੍ਰਿਤ = ਬੁਰੇ ਕੰਮ, ਪਾਪ ॥ ਸੁ ਕ੍ਰਿਤ = ਚੰਗੇ ਕੰਮ, ਪੁੰਨ ॥ ਮੰਧੇ = ਵਿਚ ॥
 ਸਗਲਾਣਾ = ਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ਤਤ ਸਮਦਰਸੀ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਵਿਚ ਇਕ ਸਾਰ
 ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਕੋਟਿ ਮੰਧਾਹੀ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਹੈ ॥ ਕਰਲਾ = ਰਸਤਾ ਹੈ, (ਨਾਮ ਜਪਣਾ
 ਜਪਾਉਣਾ ਇਹ ਹਰੀ ਜਸ ਦਾ ਰਸਤਾ ਹੈ) ॥ ਗਤਿ ਅਵਿਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ਤੇ ਬੰਧਨ ਦਾ
 ਰਸਤਾ ॥ ਤੇਰੈ ਭਰੋਸੈ ਪਿਆਰੇ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਦੇ ਅਰੰਭ
 ਕਰੋਣ ਵੇਲੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਮਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਲਾਡ =
 ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਲਡਾਇਆ = ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਬਾਰਿਕ = ਬੱਚੇ ॥ ਸੁਹੇਲਾ = ਸੌਖਾ ਹੈ ॥
 ਬਿਖਮੁ = ਔਖਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵਨੁ = ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ॥ ਆਪਾ = ਤੈਨੂੰ ਆਪਣਾ (ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ)
 ਮਧਿ = ਵਿੱਚ ਹੈ ॥ ਬਾਪਾ = ਪਿਤਾ ॥ ਜੁਗਤਾ = ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ ॥ ਬੰਧਨ
 ਮੁਕਤੁ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਰਾਖੈ = ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ ਮੁਮਤਾ = ਅਪਨੱਤ; ਮਾਨ ॥

੫੨

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਭਾਈ:—ਕਟਿਅੜਾ = ਕੱਟਿਆ ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ

ਹੈ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਪਰੋ ॥ ਤੁਸਿ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਭਾਉ =
 ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਬੈਸਣੁ ਜਾਇ = ਬੈਠਣ ਦੀ ਥਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥ ਬਿਬੇਕ = ਵੀਰਾਹ ਹੈ ॥
 ਨਿਰੰਤਰਿ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਰਵਿ = ਸਮਾ ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇ = ਸਭਸੈ = ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਛਾਰੁ = ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥ ਘਾਲ = ਕਮਾਈ ॥ ਅਗੋਚਰੁ = ਮਨ ਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ
 ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ਹੈ ॥ ਪਾਰਜਾਤੁ = ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ (ਮਨ ਇੱਛਾ
 ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ) ॥ ਅਗਮ = ਅਥਾਹ ॥ ਬਾਛੀਅਹਿ = ਮੰਗੀਏ ॥ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਸੁਣਿ =
 ਸਰੇਵਣੇ = ਸੇਵੀਏ ॥

੫੩

ਤੁਠੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆਂ ॥ ਅਲਖ = ਨ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਅਭੇਦ =
 ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨ ਪਾ ਸਕੇ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਸਾਸਿ =
 ਸ੍ਵਾਸ ੨ ॥ ਗਿਰਾਸਿ = ਅਤੇ ਗ੍ਰਾਹੀ ਖਾਂਦਿਆਂ ॥ ਗੁਣਤਾਸਿ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ
 ਸਰਣਾਗਤੀ = ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਆਖਿ ਆਖਿ: = ਮੱਕੇ ਵਿਚ ਸ਼ੀਗ੍ਰ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਕਾਜੀ ਤੇ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਮਨ ਬੜਾ ਚੰਚਲ ਹੈ, ਏਸ ਨੂੰ ਭਜ
 ਵਿਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋੜੀਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਹੈ? ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਉਂ ਫੁਰਮਾਇਆ:
 ਆਖਿ ਆਖਿ ਮਨੁ ਵਾਵਣਾ = ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਮਨ ਨਾਲ ਵਾਵਣਾ (ਕਹਿਣ
 (ਉਚਾਰਨਾ) ਕਰੇ ॥ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਜਾਪੈ ਵਾਇ = ਜਿਉਂ ੨ ਜਪਣਾ ਕਰੇਗਾ ਵਾ
 (ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ) ਤਿਉਂ ੨ ਇਸਨੂੰ ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਵਾਇ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਪਾ
 ਨਾਈ = ਉਸਦੀ ਵਡਿਆਈ ਸਚੀ ਹੈ ॥ ਪਾਕ ਥਾਇ = ਤੇ ਸਚੇ ਅਸਥਾਨ ਹਨ
 ਸਉ = ਸੈਕੜੇ ॥ ਸਾਇਰ = ਕਵੀਸ਼ਰ ॥ ਰੋਇ = ਸਾਰਾ ਜ਼ੋਰ ਲਾ ਕੇ, ਖਪ ਕੇ
 ਪੈਕਾਮਰ = ਪੈਗੰਬਰ, ਆਕਾਸ਼ੀ ਹੁਕਮ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ ॥ ਸਾਲਕ = ਗਿਆਨਵਾਨ
 ਸਾਦਕ = ਸਰਧਾ ਵਾਲੇ ॥ ਸੁਹਦੇ = ਗਰੀਬੀ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਸਹੀਦ = ਧਰਮ ਬਚ
 ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ॥ ਸੇਖ = ਵਡੇ ਆਦਮੀ ॥ ਮਸਾਇਕ = ਮਹੰਤ, ਤਪੱਸ਼ੀ ॥ ਦਿ
 ਦਰਵੇਸ = ਉਸਦੇ ਦਰ ਦੇ ਮੰਗਤੇ ॥ ਰਸੀਦ = ਪੁਜੇ ਹੋਏ ॥ ਬਰਕਤਿ = ਸ਼ਕਤੀਆਂ
 ਅਗਲੀ = ਬਹੁਤੀ ॥ ਦਰਦ = ਅਰਦਾਸ ਬੇਨਤੀਆਂ ॥ ਨਾਵ = ਨਾਮ ॥ ਨਾਵਾ =

ਨਾਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥ ਅੰਬੜਿ = ਅੱਪੜ ॥ ਵਰਨਾ ਵਰਨ = ਵਰਨ ਆ-ਵਰਨ ਭਾਵ
ਜਾਤ (ਉੱਚੀ) ਅਜਾਤ (ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ) ॥ ਭਾਵਨੀ = ਭਾਉਂਦੇ ॥ ਜੇ.....ਕਰੇਇ =
ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵਡਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ॥ ਚਸਾ = ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ॥ ਲੈਣੈ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਲੈਣ ਦੀ
ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਕੈ = ਦੀ ॥ ਦੇ ਕੈ ਰਹਿਆ ਸੁਮਾਰਿ = ਗਿਣਤੀ ਕਰਕੇ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਪਈ ਕੋਈ ਰਹਿ ਨ ਜਾਏ ॥

੫੪

ਜੁਗਹ ਜੁਗਹ = ਜੁਗਾ ਜੁਗੰਤਰ ॥ ਸਭੇ ਕੰਤ ਮਹੇ:—ਮਹੇਲੀਆ =

ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹਨ ॥ ਗਣਤ ਗਣਾਵਣਿ = ਗਿਣਤੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ॥ ਸੂਹਾ = ਵਖਾਵੇ ਦਾ ॥
ਪਾਜੁ = ਮੇਲ, ਦਿਖਾਵਾ ॥ ਰਾਵੈ = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਦੁਇ ਕਰ = ਦੋਵੇਂ ਹਥ ॥
ਲਾਲਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਰਤੀ = ਲਗੀ ਹੋਈ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਰਾਸਿ =
ਸੁਧ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਿਅ = ਪਤੀ ॥ ਚੇਰੀ = ਦਾਸੀ ॥ ਕਾਂਢੀਐ = ਕਹੀ ਦੀ ਹੈ ॥
ਲਾਲੀ = ਦਾਸੀ ॥ ਮਾਨੈ = ਮੰਨਦੀ ਹੈ (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ) ॥ ਵੇਧਿਆ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ
ਹੈ ॥ ਸਾਧਨ = ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰੰਡ = ਰੰਡੀ ॥ ਬੈਸਈ = ਬੈਠਦੀ, ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਤੋਂ
ਅੱਡ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ॥ ਰੀਸਾਲੂ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਨਉਤਨੋ = ਸਦਾ ਨਵੇਂ ਜੋਬਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਸਾਚਉ = ਸੱਚਾ ਹੈ ॥ ਰਵੈ = ਰਮਣ (ਭੋਗ) ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਨਦਰਿ = ਸੱਚੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਵ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਰਜਾਇ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਕਰਕੇ ॥ ਧੜੀ = ਸਚ ਰੂਪੀ ਪੱਟੀਆਂ ॥ ਧਨ =
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ॥ ਮਾਡੀਐ = ਗੁੰਦਾਵਣਾ ਕਰੇ ॥ ਦੀਪਕੁ = ਦੀਵਾ, ਗਿਆਨ ਰੂਪ ॥
ਵਿਗਾਸਿਆ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਹੈ ॥ ਉਰਹਾਰੁ = ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਹਾਰ ॥ ਅੰਦਰਿ =
ਵਿਚੋਂ ॥ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਪਿਆਰੁ = ਜਿਸਦੇ ਮੱਥੇ ਤੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਚੂੜਾ
ਮਣੀ ਗਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ॥ ਅੰਧਿਆਰੀ = ਅਨੁਰੀ (ਅਵਿੱਦਿਆ) ਵਿਚ ॥
ਅੰਕੁ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਜਾਲੀਅਉ = ਸਾੜ ਦਿਓ ॥ ਰਾਵਿਆ = ਭੋਗਿਆ (ਅਭੇਦ ਕੀਤਾ) ॥
ਮਹੇਲੜੀ = ਪਿਆਰੀ ਸਹੇਲੀ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਭੈ ਵਸੀ = ਡਰ ਸਹਿਤ ਹੋਈ ॥
ਸਖਾਇ = ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਸਾਥੀ) ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ:—ਕਥੈ = ਕਹਿਣ
ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮਹਤੁ = ਮਹਾਤਬਾ, ਵਡਿਆਈ ॥ ਆਚਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮ ਹੈ ॥ ਹੀਰਾ =

ਨਾਮ ॥ ਮਜੀਠ = ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪੱਕਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ॥ ਬਸੀਠੁ = ਵਿਚੋਲਾ, ਵਕੀਲ ਹੈ ॥
 ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਚ ॥ ਮੋਤੀ = ਸੁਧ ਵੈਰਾਗ ॥ ਅਡੀਠੁ =
 ਨਾ ਵੇਖੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ॥ ਬੋਹਿਥਾ = ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ॥ ਵਾਟ =
 ਰਸਤਾ (ਭਗਤੀ) ॥

੫੫

ਉਬਰੇ = ਬਚ ਗਏ ॥ ਓਤਾਕੁ = ਟਿਕਾਣਾ (ਘਰ) ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
 ਵਖਰੁ = ਸੋਚਾ ॥ ਬੈਸਈ = ਬੈਠਦੇ ਹਨ ॥ ਕਹਉ = ਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ॥ ਨਿਰੰਤਰਿ =
 ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਮਛਲੀ ਜਾਲ ਨ:—ਮੱਛੀ ਨੂੰ ਜਾਲ ਵਿੱਚ ਫਸੀ ਹੋਈ ਵੇਖਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ
 ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਅਸਗਾਹੁ = ਬੇ ਬਾਹ ॥ ਸਿਰਾਹੁ = ਸਿਰ ਤੋਂ ॥
 ਅਫਾਰੁ = ਅਮੋੜ ਹੈ, ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦਾ, ਆ ਕੇ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ॥ ਸੀਚਾਨੇ = ਬਾਜ
 (ਪੈਂਦਾ ਹੈ) ॥ ਜਾਲੀ = ਜਾਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਧਿਕ = ਫਾਂਧੀ ॥ ਚੋਗੈ =
 ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪ ਚੋਗੇ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਇ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿਹੁ ਨੂੰ ਖਾ ਕੇ ॥ ਹਉ =
 ਮੈਂ ॥ ਸੰਚਰੈ = ਪਹੁੰਚਦਾ ॥ ਉਪਜਹਿ = ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਕਾਲੈ = ਕਾਲ ਦੇ ॥

੫੬

ਮਨ ਜੂਠੈ ਤਨਿ ਜੂਠਿ:—ਅਭ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਬਿਨੁ.....ਮਾਂਜੀਐ = ਗੁਰ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਿਰਦਾ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਮੁੰਧੇ = ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਕੇਹਿ = ਕਿਥੇ ?
 ਰਲੀਆ = ਖੁਸ਼ੀਆ ਵਾਲਾ ॥ ਰਸਿ = ਅਨੰਦ ॥ ਨੇਹਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਹੈ ॥ ਵਾਂਢੀ =
 ਵਿੱਛੜੀ ਹੋਈ ॥ ਕਰਣ ਪਲਾਵ = ਕੀਰਣੇ ॥ ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਕਾਮਿ =
 ਕੰਮ ਵਿੱਚ ॥ ਜਲੀ = ਸੜੀ ਹੈ ॥ ਵੰਞਣੁ = ਜਾਣਾ, ਮਰਨਾ ॥ ਡਾਖੜੇ = ਦੁਖਦਾਈ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮੁਤੀ = ਤਿਆਗੀ ਗਈ ॥ ਸਾਦਿ = ਸੱਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਲਗਕੇ ॥
 ਫਾਦਿਲੁ ਬਾਦਿ = ਵਾਧੂ ਤੇ ਬੇਅਰਥ ਝਗੜਾ ॥ ਅਨ ਕਉ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਸਬਦੁ = ਗੁਰ ਬਚਨ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਸੁ ਸਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਜੋਤਕੀ = ਜੋਤਸ਼ੀ ॥
 ਵਾਦਿ ਵਿਰੋਧਿ = (ਮਤਾਂ ਮਤਾਤਗਾ ਦੇ) ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ॥ ਸਲਾਹਣੇ = ਸਲਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
 ਵਾਦੇ = ਝਗੜਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਸਾਧੀਐ:—ਸੰਜਮੁ =

ਨਿਯਮ ॥ ਤਾਸੁ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਕੀ ਲਾਭ ਦੇਣਾ ਹੈ) ? ਰਾਧੇ = ਬੀਜਦਾ ਹੈ ॥ ਲੁਣੈ =
 ਵੱਢਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਣਾਸੁ = ਨਾਸ ਹੈ, ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥ ਮੁੰਧੇ = ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਗੁਣ ਦਾਸੀ =
 ਦਾਸੀ ਭਾਵ ਦਾ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਵਿਣੁ = ਬਿਨਾ ॥ ਰਾਸੀ = ਪੁੰਜੀ ਤੋਂ ॥ ਕੁੰਡਾ =
 ਖਾਣੀਆਂ ਰੂਪ ਤਰਫਾਂ ਨੂੰ ॥ ਘਰ ਬਾਰਿ = ਘਰ ਦੇ ਬੂਹੇ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਵਖਰ = ਸੌਦਾ ॥
 ਅਗਲਾ = ਬਹੁਤਾ ॥ ਮੁਠੀ = ਠੱਗੀ ਹੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥
 ਨਉਤਨਾ = ਨਿਤ ਨਵਾਂ ਹੈ ॥ ਸਾਰਿ = ਸਵਾਰ ਕੇ ॥ ਵਣਜਾਰਿਆਂ = ਨਾਮ ਦੇ
 ਬਿਪਾਰੀ ਮਹਾਤਮਾ ਜਨਾਂ ॥ ਆਸਣਿ = ਅੰਤਰ ਮੁਖਤਾ ਵਿਚ ॥ ਮਹਲੁ = ਸਰੂਪ ਦੀ ॥
 ਸੁਥਾਇ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ ਹੈ ॥

੫੭

ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ = ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ॥ ਨਾਇ = ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥ ਸਾਧਨ =
 ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਮਹਲੀ = ਜਗਤਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ॥ ਸੋ ਪਿਰ ਰਾਵੇ ਰੰਗਿ =
 ਉਹ ਪਤੀ ਦੇ ਰੰਗ (ਅਨੰਦ) ਨੂੰ ਮਾਣਦੀ ਹੈ ॥ ਬਲਿ ਚੜਾਂ = ਖੁਸ਼ਕ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਤਪ
 ਕਰਾਂ ॥ ਡੂਗਰਿ = ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਆਂ ਚੋਟੀਆਂ ਪੁਰ ॥ ਨਾਵਹੁ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ॥
 ਪਧਾਉਆਂ = (ਭਗਤੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ) ਰਾਹੀਆਂ ਤੋਂ ॥ ਚਾਕਰ = ਦਾਸਾ ਭਾਵ
 ਕਰਕੇ ॥ ਰਾਜਨੁ = ਰਾਜਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ = ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿਚ ॥
 ਠਾਕਿ = ਰੋਕ ॥ ਰਵਿ = ਵੱਸ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲੁ ਜਾ: - ਨਿਰਮਲੁ =
 ਸੁਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਅਥਵਾ ਨਾਮ ॥ ਅਭੁ = ਦਿਲ ਦੀ ॥ ਸਹਜੈ =
 ਗਿਆਨ ਤੋਂ ॥ ਅਗਲੋ = ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਵਾਂ ॥ ਰਵਿ = ਸੂਰਜ ॥ ਸਸਿ =
 ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ॥ ਦੀਪ = ਦੀਵੇ ਹਨ ॥ ਅਨੂਪ = ਉਪਮਾਂ ਰਹਿਤ, ਸੁੰਦਰ ॥ ਹਾਟ =
 ਹਿਰਦਾ ॥ ਪਟਣੁ = ਸਹਿਰ ਸਰੀਰ ॥ ਗੜ੍ਹ = ਕਿਲ੍ਹਾ, ਦਸਮ ਦੁਆਰ ॥ ਭੈ ਭੰਜਨਾ =
 ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਦਾ ਡਰ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਠਾਇ =
 ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਸਿ = ਕਸੀਸ ਦੇਕੇ ॥ ਕਸਵਟੀ = ਤਾੜਨਾ ਰੂਪ ਪਰਖ ਤੇ ॥
 ਹਿਤੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਚਿਤੁ = ਚਿਤਦਾ ॥ ਸੁਖੈ ਕੇ ਦੁਖ ਅਗਲਾ = ਸੁਖ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਹੈ ॥
 ਸਮ = ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥ ਭੇਦਿ = ਜਾਣ ਕਰ ਕੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮ = ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵੇਦ ॥

ਬਿਆਸੁ = ਵਿਆਸ ਰਿਖੀ ਦੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਬਾਣੀ ਪੁਰਾਣ ॥ **ਸਾਧਿਕਾ** =
 ਸਾਧਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ **ਗੁਣ ਤਾਸੁ** = ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ) ਦੇ ॥
ਜਿਣਿ = ਜਿੱਤ ਕਰਕੇ ॥ **ਜਾਸੁ** = ਜਾਂਦਾ ਹਾ ॥ **ਭਗਤੀ ਭਾਇ** = ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਤੋ ॥
ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ = ਜਮ, ਕਾਲੇ ਮੂੰਹ ਵਾਲਾ ॥ **ਮੁਠੀ** = ਠਗੀ ਗਈ ਹੈ ਔਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਰੋਂਦੀ ਹੈ
ਸੁਣਿ ਮਨ ਭੂਲੇ :— **ਡਰਪੈ** = ਡਰ ਜਾਏਗਾ ॥ **ਭਾਗੁ** = ਭਜ ਜਾਏਗਾ ॥ **ਘਣੇ** =
 ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ **ਦੋਹਾਰਾਣੀ** = ਛੁੱਟੜਾਂ ਨੂੰ ॥

੫੮

ਸੁਹਾਗੁ = ਪਤੀ ॥ **ਨਿਧਾਨੁ** = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਸੁਆਉ** = ਅਨੰਦ ਅਥਵਾ
 ਲਾਭ ਹੈ ॥ **ਦੇਹੁਰੀ** = ਦੇਹ ਹੈ ॥ **ਭੀਤਿ** = ਕੰਧ ॥ **ਸਬਦਿ** = ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ॥
ਰਪੈ = ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਨਿਰਬਾਣੀ ਪਦੁ** = ਮੁਕਤ ਪਦ ਹੈ ॥
ਨੀਤਿ = ਸਦਾ ਹੀ ॥ **ਵਡਹੁ ਵਡੇਰੀ** = ਵਡਿਆ ਤੋ ਵਡੀ ਮੇਰੀ ਸੋਭਾ ਹੋਵੇ ॥
ਚੀਨੀਐ = ਪਛਾਣੀਏ ॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਧਨ :— **ਧਨ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਬਾਦਿ** = ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥
ਸੇਜੜੀ = ਸੇਜ ॥ **ਭਤਾਰੁ** = ਪਤੀ (ਸਾਖੀ ਚੇਤਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ) ॥ **ਹਰਿ ਵਰੁ** =
 ਹਰੀ ਰੂਪ ਪਤੀ ॥ **ਹੇਤੁ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਗੁਣ ਚਾਰੁ** = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਕਾਮਣੀ** =
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ॥ **ਵਿਗਸਿਆ** = ਖਿੜਿਆ (ਅਨੰਦ) ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਨਾਇ** = ਨਾਮ ਨਾਲ ॥
ਮਨੂਆ = ਮਨ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ; ਆਪਾ ਭਾਵ ॥ **ਰਾਵੈ** = ਮਾਣਦੀ ਹੈ ॥ **ਇਕਤੁ**
ਤਾਰੈ = ਇਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਧਾਗੇ ਵਿਚ ਪਰਚ ਕੇ ॥ **ਮੋਤੀਅਨ** = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ॥
ਉਪਜੈ = ਇਹ ਮਨ ਉਠਦਾ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ॥

੫੯

ਕਥਨਿ = ਕਹਿਣ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਵਜਹੁ** = ਰੋਜ਼ੀਨਾ, ਤਨਖਾਹ ॥ **ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ**
ਰਜਾਇ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਲਾਭ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ **ਤਿਲੁ** = ਤਿਲੁ ਮਾੜ ॥
ਤਮਾਇ = ਇਛਾ ॥ **ਤਰਾਜੀ** = ਤੱਕੜੀ ॥ **ਮਨਸਾ** = ਬੁੱਧੀ ॥ **ਠਾਕੀ** =
 ਰੋਕੀ ਹੈ ॥ **ਪੁਸਤਕ** = ਪੁਰਾਣਾਂ ਆਦਿਕ ॥ **ਭਾਰੁ** = ਸਮੂਹ, ਸਮਵਾਏ ॥ **ਕਾਇਆ**
ਸੋਚ = ਸਰੀਰ ਦੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜੇ :— **ਧੁਨਿ** = ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥

ਸੰਚੀਐ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੀਏ ॥ **ਅਸੁਰ** = ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਵੈਂਤਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਸੰਘਾਰੁ** =
 ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਭਵਜਲੁ** = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਬਿਖਮੁ** = ਕਠਨ ਹੈ ॥
ਕੰਧੀ = ਕੰਢਾ ॥ **ਵੰਝੁ** = ਚੱਪੂ ॥ **ਮਲਾਰੁ** = ਮਲਾਹ ॥ **ਭੈ** = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ॥
ਬੋਹਿਥਾ = ਜਹਾਜ਼ (ਨਾਮ ਰੂਪ) ॥ **ਜਲਉ** = ਸੜ ਜਾਏ ॥ **ਜਲਾਵਣੀ** =
 ਸਾੜਨ ਯੋਗ ਹੈ ॥ **ਰਸਾਇ** = ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਘਟੁ** = ਸਰੀਰ ॥ **ਅਗਲੋ** =
 ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਲਤੁ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਬਾਦਿ** = ਬੇ-ਅਰਥ ॥ **ਮਾਰਗਿ** =
 ਰਸਤਿਆਂ ਵਿਚ ॥ **ਆਥਿ** = ਮਾਇਆ ਦੇ ॥ **ਕਾਥਿ** = ਕਥਨ ਕਰੀਏ ॥ **ਕਿਰਤਿ** =
 ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਕਮਾਇ** = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ **ਰਜਾਇ** = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ॥ **ਮਮਤਾ** =
 ਅਪਨੱਪ ॥ ਰੇ ਮਨ ਐਸੀ ਹਰਿ ਸਿ: — **ਕਮਲੇਹਿ** = ਕਵਲ ਦੀ ਹੈ ॥ **ਪਛਾੜੀਐ** =
 ਉਲਟਾ ਉਲਟਾ ਕੇ ਮਾਰੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਭੀ** = ਫੇਰ ਵੀ ॥ **ਵਿਗਸੈ** = ਖਿੜਦਾ ਹੈ ॥
ਅਸਨੇਹਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥

੬੦

ਤਿਨੇਹਿ = ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ॥ **ਰਵਿ** = ਵੱਸ, ਮਿਲ ॥ **ਨੀਰ** =
 ਪਾਣੀ ॥ **ਅਧਿਕਉ** = ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਪਾਣੀ) ॥ **ਅਭ ਪੀਰ** = ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਪੀੜ ਨੂੰ ॥
ਚਾਤ੍ਰਿਕ = ਪਪੀਹਾ ॥ **ਮੇਹ** = ਮੀਂਹ (ਬਦਲ) ਨਾਲ ॥ **ਸਰ** = ਤਲਾਵ ॥ **ਭਰਿ** =
 ਭਰੇ ਹੋਏ ॥ **ਥਲ** = ਸੁਕੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ॥ **ਇਕ ਬੂੰਦ ਨ ਪਵਈ ਕੇਹ** = ਜੇ ਕਰ ਇਕ
 ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਨ ਪਈ ਤਾਂ ਏਤਨਾਂ ਮੀਂਹ ਉਸ ਦੇ (ਕੇਹ) ਕਿਸ ਕੰਮ ਹੈ? **ਸੋ** = ਉਹ ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ॥
ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਸਿਰਿ ਦੇਹ = ਉਸ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰ ਦੇਣਾ ਹੀ
 ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਆਵਟਣੁ** = ਉਥਾਲੇ, ਸੜਨ (ਸੁਕਣ) ਦਾ ਦੁਖ ॥
ਖਵੈ = ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਖਪਣਿ** = ਸੁੱਕਣ, ਸੜਨਾ ॥ **ਸੂਰ** = ਸੂਰਜ ॥ **ਦੂਰਿ ਹਜੂਰਿ** =
 ਚਕਵੇ ਨੂੰ ਪਾਸ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੀ ਦੂਰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ॥ **ਭੇਟੈ** = ਮਿਲ ਪਵੇ ॥ **ਖੇਲਿ ਗਏ** = ਖੇਡ (ਪੁੱਜ
 ਗਏ) ॥ **ਪੰਖਣੁ** = ਪੰਛੀ ॥ **ਸਰ ਤਲਿ** = ਤਲਾ ਦੀਆਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਥਾਵਾਂ (ਟਾਪੂਆਂ) ਵਿਚ ॥
ਸਚਾ ਪਿੜੁ = ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ॥ **ਮੁਹਤਿ** = ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ **ਸੋਹਿ** = ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਹਾਂ ॥

ਭੇਦਿ = ਜਾਣਕੇ ॥ ਦਰੁ ਘਰੁ = ਘਰ ਬਾਹਰ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ਹੈ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਭੁਲੈ ਭੁਲਾ:-
 ਡੋਹਾਗਣੀ = ਛੁੱਟੜ ਤੀਵੀ ॥ ਅੰਕਿ = ਅੰਗ (ਹਿਰਦੇ) ਵਿਚ ॥ ਦਿਸੰਤਰੀ =
 ਪਰਦੇਸਾ ਵਿਚ ॥ ਗਿ੍ਹ = ਘਰ ਨੂੰ ॥ ਡੂੰਗਰਿ = ਪਹਾੜਾਂ ਉਤੇ ॥ ਮੁਠੀ = ਠੱਗੀ ਹੋਈ।
 ਬਿਲਲਾਇ = ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

੬੧

ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਕਿਨਿ = ਕਿਸ ਨੂੰ ॥ ਰਾਜਾ ਸੁਲਤਾਨੁ = ਰਾਜਿਆ
 ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਸਾਧਨ = ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ॥ ਆਪੁ = ਹੰਕਾਰ ॥
 ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ.-ਸੁਤੁ = ਪੁੱਤਰ ॥ ਬੰਧਪ = ਸਨਬੰਧੀ ॥ ਠਗਉਲੀ = ਠੱਗ
 ਬੂਟੀ ਨਾਲ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਸਾ = ਉਹੀ ਠਗ ਬੂਟੀ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਰੰਗ ਸਿਉ = ਪ੍ਰੇਮ
 ਨਾਲ ॥ ਵਾਟ = ਰਸਤੇ ਦਾ ॥ ਵਟਾਉ = ਰਾਹੀ ॥ ਰਪੈ = ਰੰਗਿਆ ਜਾਏ ॥ ਖੋਟੀ
 ਰਾਸਿ = ਰਾਸ (ਅਸਲੀਅਤ) ਹੀ ਖੋਟੀ ਹੈ ॥ ਅਸਟ ਧਾਤੁ = ਅੱਠ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ (ਸਰੀਰ
 ਬਣਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜ ਤਤ, ਤਿੰਨ ਗੁਣ) ॥ ਸਬਦਿ ਵਿਗਾਸਿ = ਏਕੋ ਹੀ ਬਹੁ ਸਯਾਮ
 ਪ੍ਰਜਾ ਯੋਯੋਤਿ, ਏਸ ਸਬਦ (ਆਵਾਜ਼) ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਅੱਠ
 ਧਾਤਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਰਚੀਏ ਹਨ ॥ ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ = ਨਿਰਨੈ ਕਰਕੇ ॥ ਹਾਥ = ਬਾਹ (ਮਨ
 ਦੀ) ॥ ਸਚਿ ਟਿਕੈ = ਜੇਹੜੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਟਿਕੇ ਹਨ ॥ ਵਾਦੁ = ਬਗੜਾ ਹੈ ॥
 ਸਾਦੁ = ਸਵਾਦ ਹੈ ॥ ਰਸ ਕਸ = ਖੱਟੇ ਮਿਠੇ ਖਾਣੇ, ਭਾਵ ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮ ਭੋਗਦਾ ਹੈ।
 ਨਾਇ = ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥

੬੨

ਪਤਿ ਸਾਥੁ = ਇਜ਼ਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥ ਭਾਖੁ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥
 ਤਿਭਵਣਿ = ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਰਜਾਇ = ਭਾਣਾ ਮੰਨੇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਬੇ:-
 ਬੇਧਿਆ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆਂ ਹੈ, ਤਤਪਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸੁਰਤਿ = ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ॥
 ਹੋਮੀਐ = ਸਾੜੀਏ ॥ ਤੋਲਿ ਕਟਾਇ = ਰੱਤੀ ਦੇ ਭਾਰ ਬਰਾਬਰ ਕਟ ਕਟ ਕੇ ॥
 ਸਮਧਾ = ਲੱਕੜਾ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਕੋਟੀ = ਕੁੜਾਂ ॥ ਅਰਧ =
 ਅੱਧਾ ॥ ਕਰਵਤੁ = ਆਰਾ, ਕਲਵੱਤਰ ॥ ਹੈਮੰਚਲਿ = ਹਮਾਲਾ ਪਹਾੜ ਵਿੱਚ (ਸਮਾਧੀ

ਲਾ ਕੇ) ॥ ਭੀ=ਫੇਰ ਵੀ ॥ ਰੋਗੁ=ਹੰਕਾਰ ॥ ਕੰਚਨ ਕੇ ਕੋਟ=ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਰੌੜਾਂ ਮਣ॥
 ਦਤੁ=ਦਾਨ ॥ ਹੈਵਰ=ਚੰਗੇ ਘੋੜੇ ॥ ਗੈਵਰ=ਚੰਗੇ ਹਾਥੀ ॥ ਭੂਮਿ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥
 ਮਨ ਹਠ ਬੁਧੀ ਕੇਤੀਆਂ=ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਅਕਲਾਂ ਦੁੜਾਵੇ ॥
 ਸਚਹੁ ਓਰੈ ਸਭੁ ਕੋ=ਸਭ ਕੁਝ ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਉਰੇ ਹੈ ॥ ਉਪਰਿ ਸਚੁ
 ਆਚਾਰੁ=ਪ੍ਰੰਤੂ ਨੇਕ ਕਰਮ ਸੱਚ ਤੋਂ ਵੀ ਉਪਰ ਹਨ ॥ ਇਕਨੈ=ਇਕ ਰੱਬ ਨੇ ॥
 ਭਾਂਡੇ=ਸਰੀਰ ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਇ=ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਧੁਰਿ=ਮੁੱਢ (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ)
 ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੋਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ॥ ਭਾਇ=ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਪੈਧਾ=ਇਜ਼ਤ ਨਾਲ
 ਸਿਰੋਪਾ ਲੈ ਕੇ ॥ ਕਿੰਗੁਰੀ=ਵੀਣਾਂ, ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ॥ ਚਿਤੇ ਦਿਸਹਿ ਧਉਲ:-ਚਿਤੇ=
 ਚਿਟੇ ਅਥਵਾ ਚਿੱਤਰੇ ਹੋਏ ॥ ਧਉਲਹਰ=ਮਹੱਲ, ਮੰਦਰ ॥ ਬਗੇ=ਚਿੱਟੇ, ਸਫੇਦੀ
 ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਬੰਕ ਦੁਆਰ=ਬਾਂਕੇ (ਸੁੰਦਰ) ਘਰ ॥

੬੩

ਵਿਗਾਸੀਅਹਿ=ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰਖੁ=ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਸੁ ਸੋਗੁ=ਸਹਿਤ
 ਗ਼ਮ ਦੇ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ=ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਚਲੈ=ਡੋਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਤੁ=ਧਨ ॥
 ਜਾਵਣੈ=ਚਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਨਾਸਵੰਤ) ਹੈ ॥ ਸਾਕਤੁ=ਮਨਮੁਖ ॥ ਵਿਗੁਚੀਐ=
 ਖਰਾਬ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ॥ ਮੁਸੀ=ਲੁਟੀ ਗਈ ਹੈ ॥ ਮੂਲ=ਅਸਲਾ ॥ ਰਕਤੁ=ਲਹੂ (ਮਾਤਾ
 ਦਾ) ॥ ਬਿੰਦੁ=ਬੀਰਜ (ਪਿਤਾ ਦਾ) ॥ ਤਨੈ=ਸਰੀਰ ਹੈ ॥ ਅਗਨੀ=ਚਿਖਾ ਤਥਾ ਪੇਟ
 ਦੀ ਅੱਗ ॥ ਪਿਰਾਣੁ=ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਪਵਣੈ=ਹਵਾ, ਸ਼੍ਰਾਸਾਂ ਦੇ ॥ ਦੇਹੁਰੀ=ਸਰੀਰ ਹੈ ॥
 ਮਸਤਕਿ=ਮਥੇ ਉਪਰ ॥ ਨੀਸਾਣੁ=ਲੇਖ ਹੈ ॥ ਨਿਸਿ=ਰਾਤ ਨੂੰ ॥
 ਸਰਪਨਿ=ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਪਨੀ ॥ ਦੋਇ=ਹੰਗਤਾ, ਮਮਤਾ ਦੋਵੇਂ ਹਨ ॥ ਲੋਇ=
 ਵੇਖ ॥ ਅਗਨਿ=ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅੱਗ ॥ ਜਲੁ=ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ॥ ਮਰੈ=ਬੁਝ ਜਾਂਦੀ
 ਹੈ ॥ ਬਾਰਿਕ=ਬੱਚਾ ॥ ਮਾਇ=ਮਾਤਾ (ਦੇ ਦੁਧ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ॥ ਥੀਐ=
 ਹੁੰਦਾ ॥ ਮੀਨੁ=ਮੱਛੀ ॥ ਮਰਾਇ=ਮਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਡੂੰਗਰੁ ਦੇਖਿ ਡਰਾਵਣੋ:-ਡੂੰਗਰੁ=
 ਪਹਾੜ ਨੂੰ ॥ ਡਰਾਵਣੋ=ਭੈਦਾਇਕ ॥ ਪੇਈਅੜੈ=ਪੇਕੇ (ਏਸ ਲੋਕ) ਵਿਚ ॥
 ਡਰੀਆਸੁ=ਡਰ ਗਈ ਹਾਂ ॥ ਗਾਖੜੋ=ਔਖਾ ਹੈ ॥ ਤਿਤੁ=ਉਸ ॥ ਤਾਸੁ=

ਅਸਥਾਨ ਦੀ ॥ ਤਰੀਆਸੁ = ਤਰ ਗਈ ਹਾ ॥ ਬਿਖਮੁ = ਕਠਨ ॥ ਡਰਾਂਉ =
ਡਰੋਣਾ ਹੈ ॥ ਰਸਿ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅਮਰੁ = ਮੌਤ ਰਹਿਤ, ਅਟੱਲ ॥ ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥
ਪਾਖਰੇ = ਅੰਬਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ॥ ਅਸਾਰ = ਬੇ ਖਬਰ ਹੀ ॥ ਰੁਪਾ = ਚਾਦੀ ॥
ਸੰਚੀਐ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੀਏ ॥ ਦੋਹੀ = (ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੀ) ਦੁਹਾਈ, ਡੋਡੀ ਪਿਟਵਾ
ਦੇਈਏ ॥ ਪਿੰਡੁ ਪੜੈ = ਸਰੀਰ ਡਿੱਗ ਪਵੇਗਾ ॥ ਜੀਉ ਖੇਲਸੀ = ਜਦ ਜੀਵ ਖੇਡ ਖੇਡ
ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਬਦਫੈਲੀ = ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ॥ ਵਿਗਸੀਐ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ॥
ਨਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ॥ ਭਤਾਰ = ਪਤੀ ॥ ਚੋਆ = ਅਤਰ ॥ ਖੇਹੂ = ਸਰੀਰ ਦੀ
ਮਿਟੀ ॥ ਮਹਰ = ਸਰਦਾਰ ॥ ਮਲੂਕ = ਬਾਦਸਾਹ ॥ ਡਵਿ = ਦਾਵਾ (ਬਨ) ਅਗਨੀ
ਦਾ ॥ ਦਧਾ = ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਕਾਨੁ = ਕਾਨਾ (ਜੋ ਉੱਤੇ ਲਿਸਕਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਸੁਆਹ
ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ) ॥

੬੪

ਕਾਜਲ = ਕਾਲੀ ਬਦੀਆਂ ਦੀ ॥ ਦੇਹ = ਸਰੀਰ ॥ ਸੁਆਹਿ = ਕਾਲੇ ਹੋ
ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਨਿਵਾਰੀ = ਮਿਟਾਈ ਹੈ ॥ ਭਾਹਿ = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੀ ਅੱਗ ॥ ਵੇਸਾਹੁ =
ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ ਭਉਜਲਿ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥ ਪਚਿ = ਭੁੱਖ ॥
ਮੁਕਾਮ ਕਰਿ ਘਰਿ:—ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਮਕੇ ਤੋਂ ਮਦੀਨੇ ਆਏ ਤਾਂ ਕਾਜੀਆਂ ਤੇ ਮੁਲਾਣਿਆ
ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਏਥੇ ਹੀ 'ਮੁਕਾਮ' ਕਰੋ ॥ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਤਰ
ਦਿਤਾ ॥ ਮੁਕਾਮੁ = ਤਕੀਆ ਬਣਾ ਕੇ ॥ ਬੈਸਣਾ = ਬੈਠਣਾ ॥ ਧੋਖ = ਚਿੰਤਾ ਹੈ ॥
ਲੋਕ = ਇਸ ਲੋਕ ਵਿਚ ਇਸਥਿਤ ਰਹੇ ॥ ਕੈਸਿ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ॥ ਮੁਕਾਮੇ =
ਇਸਥਿਤ ॥ ਦੇਵ ਸਥਾਨਿ = ਉਚੀਆ ਜਗ੍ਹਾਂ ਸੁਮੇਰ (ਪਰਬਤ) ਉੱਤੇ ॥ ਸੁਰ = ਦੇਵਤੇ ॥
ਗਣ = ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਦਾਸ (ਨੰਦੀ, ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਆਦਿਕ) ॥ ਗੰਧਰਬ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਗੀ (ਤੂੰਬਰ
ਆਦਿਕ) ॥ ਮੁਨਿ = ਨਾਰਦ ਮੁਨੀ ਆਦਿਕ ॥ ਸਲਾਰ = ਸਰਦਾਰ ॥ ਦਰਿ ਕੂਚ
ਕੂਚਾ = ਕੂਚ ਦਰ ਕੂਚ ॥ ਭਿ = ਬੀ ॥ ਮਲੂਕ = ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥ ਉਮਰੇ = ਅਮੀਰ ॥
ਮੁਹਤਿ = ਦੋ ਘੜੀ ॥ ਪਹੂਚੁ = ਪਹੁੰਚੇਗਾ ॥ ਸਬਦਾਹ ਮਾਹਿ = ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ
ਆਦਿਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਵਖਾਣੀਐ = ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਬਲਿ = ਸੁਕੀ ਥਾਂ ॥ ਮਹੀਅਲਿ =
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਅਲਾਹੁ = ਰਬ ਹੈ ॥ ਕਾਦਰ = ਕੁਦਰਤ ਵਾਲਾ ॥ ਰਹੀਮੁ =

ਰਹਿਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਸਿਸਿ** = ਸਿਰ ਉਤੇ ॥ **ਓਹੀ** = ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥
ਰਵਿ = ਸੂਰਜ ॥ **ਨਿਸਿ** = ਰਾਤ ॥ **ਸਸਿ** = ਚੰਦਰਮਾਂ ॥ **ਚਲੈ** = ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥
ਤਾਰਿਕਾ = ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਮੰਡਲ ॥ **ਪਲੋਇ** = ਛੁਪ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਬੁਗੋਇ** =
 ਕਹੀ ਹੈ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ:—

੬੫

ਕੀਮ = ਕੀਮਤ ॥ **ਸਖਾ** = ਮਿੱਤਰ ॥ **ਮਗੁ** = ਰਸਤਾ ॥ **ਠਉਰ** = ਥਾਂ ॥
ਅਨਦਿਨੁ = ਲਗਾਤਾਰ ॥ **ਉਰਧਾਰਿ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਕੇ ॥ **ਵਛਲੁ** =
 ਪਿਆਰਾ ॥ **ਹਉਮੈ ਕਰਮ:**—**ਉਬਰੇ** = ਬਚੇ ਹਨ ॥ **ਭਾਉ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਸਵੈ**
ਸਮਾਇ = ਸੌਂਦਾ ਤੇ ਟਿਕਦਾ ਹੈ ॥ **ਕੀਚੈ** = ਕਰਨਾ ॥ **ਲੋਚੀਐ** = ਚਾਹੀਏ ॥
ਕਿਰਤ = ਕਰਮ ॥ **ਦਰਿ ਥਾਇ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਕਬੂਲ ॥ **ਸਉ** = ਸੌ ਵੇਰ ॥
ਨੀਰੀਐ = ਸੰਚੀਏ ॥ **ਬਿਖੁ** = ਕੋੜਤਨ ॥ **ਧਾਇ** = ਭੱਜ ਕੇ ॥ **ਮਨ ਹਠਿ** =
 ਮਨ ਦੇ ਆਖੇ ਲਗ ਕੇ ॥ **ਸੋਧਹੁ** = ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਲੋ ॥ **ਸੋਹਦੇ** = ਸੋਭਦੇ ॥ **ਨਿਧਾਨੁ** =
 ਸਮੁੰਦਰ ਵਤ ॥ **ਪਰਸਾਦੀ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥

੬੬

ਪੰਖੀ ਬਿਰਖਿ ਸੁਹਾ:—**ਪੰਖੀ ਬਿਰਖਿ** = ਇਹ ਜੀਵ ਪੰਛੀ ਸਰੀਰ ਬ੍ਰਿਛ ਵਿਚ
 ਬੈਠਾ ਹੀ ॥ **ਸੁਹਾਵੜਾ** = ਸੋਹਣਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਹਜਿ** = ਸਾਂਤ, ਅਨੰਦ ॥ **ਦਿਸਿ** =
 ਤਰਫਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਦਾਝਹਿ** = (ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਚ) ਸੜਦੇ ॥ **ਮਹਲੁ** = ਸਰੂਪ ॥ **ਬ੍ਰਹਮੁ** =
 ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ॥ **ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ** = ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ, ਅਥਵਾ ਸੁਤ, ਵਿਤ, ਲੋਕ ਦੀ ਇੱਛਾ ਏਸ
 ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਟਾਹਣੀਆਂ ॥ **ਨਿਵਾਰੀਆ** = ਦੂਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ ॥
ਉਭੇ = ਖੜੇ ਹੀ ॥ **ਬੈਸੀਐ** = ਬੈਠੀਏ ॥ **ਕਿਰਤਿ** = ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਬਪੁੜੇ** =
 ਵਿਚਾਰੇ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿ:**—**ਅੰਕਿ** = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਚੁਕਾਇਆ** = ਦੂਰ ਕੀਤਾ ॥

੬੭

ਸਬਦੈ = ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋ ॥ **ਸੁਭਾਇ** = ਸੁਭਾਵਕ ॥ **ਲੋਅ** =
 ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਅਧਿਕ** = ਬਹੁਤ ॥ **ਬਧੁ** = ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਇਹ ਮਾਇਆ

ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ) ॥ ਜਾਪਨੀ = ਜਾਪਦੇ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥
 ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮੋ:-ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਬੇਤੇ = ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ =
 ਦੇਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁਖ ॥ ਦੈਤ ਪੁਤੁ = ਹਰਨਾਖਸ ਦੈਤ ਦਾ ਪੁਤਰ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥
 ਭੇਟਿਐ = ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਖਟੁ ਦਰਸਨ = ਛੇ ਭੇਖ ॥ ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥
 ਰਹਾਏ = ਮਿਟ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਵਾਦੁ = ਬਗੜਾ ॥

੬੮

ਅਰਪੀ = ਭੇਟਾ ਕਰਾ ॥ ਭਾਏ = ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਵਿਟਹੁ =
 ਤੋ ॥ ਬਿੰਦੇ = ਜਾਣੇ ॥ ਸਹਜੈ ਨੋ ਸਭ ਲੋ:-ਸਹਜੈ = ਸੁਖ ਨੂੰ, ਗਿਆਨ ਨੂੰ ॥
 ਜੋਤਕੀ = ਜੋਤਸੀ ॥ ਬਾਦਿ = ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥ ਵਿਡਾਰਿਆ = ਦੂਰ ਕੀਤਾ
 ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜਲੈ = ਸੜਦੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣਾ = ਰਜੋ, ਸਤੋ, ਤਮੋ, ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ
 ਆਤਮਿਕ ਮਾਇਆ ॥ ਮੁੰਢਹੁ = ਵਹਿਗੁਰੂ ਤੋ ਅਥਵਾ ਜਨਮ ਤੋ ਹੀ ॥
 ਚਉਥੇ ਪਦ = ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ, ਸੰਸਾਰਕ ਕਰਮਾਂ ਤੋ ਉਪਰ ॥ ਨਿਰਗੁਣ = ਤਿੰਨ ਗੁਣ
 (ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ) ਤੋ ਅਲੇਪ ਪ੍ਰਭੂ ॥ ਅਦਿਸਟੁ = ਨ ਦਿਸਣ ਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

੬੯

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫੇ:-ਫੇਰੁ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜਾ ॥ ਸਿਉ = ਨਾਲ ॥
 ਨਵਤਨੋ = ਨਿੱਤ ਨਵਾ ਹੈ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ =
 ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਮਨੁ:-ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਗਹਿਰ = ਭੂੰਘਾ ॥
 ਗੰਭੀਰ = ਅਭੋਲ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਨੂੰ ॥ ਧੀਰ = ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਸੰਗੁ =
 ਸੰਕਾ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਪਤੰਗੁ = ਤਿਲ ਮਾਤਰ, ਅਥਵਾ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਨੂੰ ॥ ਜਮਦਰਿ =
 ਜਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ॥

੭੦

ਜਲਤਾ = (ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦਿ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ) ਸੜਦਾ ॥ ਸੰਜਮਿ = ਜੁਗਤੀ
 (ਨੇਮ) ਵਿੱਚ ॥ ਬੋਹਿਥਾ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਰਹੰਨਿ =
 ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਰਚੰਨਿ = ਰੱਚਦੇ ਹਨ ॥ ਮ. ਪ ॥ ਜਾਕਉ ਮੁਸਕਲੁ ਅਤਿ:-ਲਾਗੁ =

ਵੈਰੀ ॥ ਅਸਰਾਉ = ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ॥ ਦੁਬਲਾ = ਮਾੜਾ, ਲਿੱਸਾ ॥ ਦਮੜਾ =
 ਪੈਸਾ, ਟੱਕਾ ॥ ਧੀਰ = ਧੀਰਜ ॥ ਸੁਆਰਥੁ ਸੁਆਉ = ਅਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਮਤਲਬ
 ਦਾ ਕੰਮ ॥ ਵਿਆਪੈ = ਲੱਗਾ ਰਹੇ ॥ ਪਲੇਟਿਆ = ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਗਉਣੁ = ਭਰਮਣਾ ॥ ਚਹੁ ਕੁੰਟ = ਚਾਰ ਦਿਸਾਂ ॥ ਬੈਸਣੁ =
 ਬੈਠਣਾ ॥ ਕਿਰਪਨ = ਕੰਜੂਸ ਦਾ ॥ ਚਾਰੇ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਚਾਰ ਪਾਪ ॥ ਉਨਿ =
 ਓਸ ਨੇ ॥ ਅਘ = ਵਡੇ ਪਾਪ ॥ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੁ = ਦੈਤਾਂ ਵਾਂਗੂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ
 ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਬੇਦਰਦ ॥ ਕਵਿਤ = ਕਵਿਤਾ ॥ ਕਰਨਿ = ਕੰਨੀ ॥ ਧਰਿਆ =
 ਰਖਿਆ, ਸੁਣਿਆ ॥ ਸਾਸਤ = ਸਾਸਤਰ ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਤਿ = ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ॥ ਮੁਖਾਗਰ =
 ਮੂੰਹ ਜ਼ਬਾਨੀ ॥ ਬਿਚਰੇ = ਵੀਚਾਰੇ, ਉਚਾਰੇ ॥ ਤਪੇ = ਤਪ ਕਰੇ ॥ ਤਪੀਸਰ =
 ਵਡੇ ਤਪੀ ਵਾਂਗੂ ॥ ਖਟੁ ਕਰਮਾਂ = ਛੇ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ॥ ਦੁਗੁਣੇ = ਦੂਣੇ, ੧੨ ਕਰਮ ॥
 ਨਾਇ = ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ॥ ਸਰਪਰ = ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਮਿਲਕ = ਜਾਗੀਰਾਂ ॥
 ਸਿਕਦਾਰੀਆਂ = ਸਰਦਾਰੀਆਂ ॥ ਬਿਸਥਾਰ = ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ॥ ਅਫਾਰ =
 ਅਮੋੜ, ਅਟੱਲ ॥ ਧਨਾਢਿ = ਧਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਚਾਰਵੰਤੁ = ਸੁਭ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ ॥ ਲਸਕਰ = ਫੌਜਾਂ ॥ ਤਰਕਸ ਬੰਦ = ਤੀਰਾਂ ਦਾ ਭੱਥਾ ਬੰਨ੍ਹਣ
 ਵਾਲੇ ਜੋਧੇ ॥ ਬੰਦ = ਬੰਦਨਾ ਕਰਨ ॥ ਜੀਉ ਜੀਉ = ਅਤੇ ਜੀ ਜੀ ॥ ਸਗਲੀ =
 ਸਾਰੀ ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਕੀਤ = ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ ॥

੨੧

ਖੜਿ = ਲੈ ਜਾ ਕੇ ॥ ਰਸਾਤਲਿ = ਘੋਰ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਦੀਤ =
 ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਛਿਦੁ = ਦੋਸ ॥ ਕਾੜਾ = ਝੋਰਾ ॥ ਮਿਰਤੁ = ਮੌਤ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ =
 ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਜੀਇ ਨ ਸੰਕ = ਜੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੰਕਾ (ਭਰ) ਨ ॥
 ਧਰਿਆ = ਰੱਖਿਆ ॥ ਜਮ ਕੰਕਰ = ਜਮਦੂਤਾਂ ਦੇ ॥ ਓਹੁ = ਸਾਧੂ ਦਾ ਸੰਗ ॥
 ਤੁਠੈ = ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰਕੇ ॥ ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਭਾਵੈ:—ਮਨੁ = ਹੇ ਮਨਾ ! ਮਾਰਗੁ = ਰਸਤਾ
 (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ) ॥ ਖੋਜਿ = ਢੂੰਡ ॥ ਭਗਉਤੀ = ਨਾਚ ਕਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਵੈਸਨੋ ਭਗਤ ॥
 ਜੁਗਤਾ = ਜੁਗਤੀ ਵਿਚ ॥ ਨਵੈ ਪਰਕਾਰਾ = ਇਹ ਸਾਰੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ

ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ) ॥ ਜਾਪਨੀ = ਜਾਪਦੇ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥
 ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮੇ:- ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਬੇਤੇ = ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ =
 ਵੈਦੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁਖ ॥ ਦੈਤ ਪੁਤੁ = ਹਰਨਾਖਸ ਦੈਤ ਦਾ ਪੁਤਰ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥
 ਭੇਟਿਐ = ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਖਟੁ ਦਰਸਨ = ਛੇ ਭੇਖ ॥ ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥
 ਰਹਾਏ = ਮਿਟ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਵਾਦੁ = ਬਗੜਾ ॥

੬੮

ਅਰਪੀ = ਭੇਟਾ ਕਰਾਂ ॥ ਭਾਏ = ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਵਿਟਹੁ =
 ਤੋ ॥ ਬਿੰਦੇ = ਜਾਣੇ ॥ ਸਹਜੈ ਨੋ ਸਭ ਲੋ:- ਸਹਜੈ = ਸੁਖ ਨੂੰ, ਗਿਆਨ ਨੂੰ ॥
 ਜੋਤਕੀ = ਜੋਤਸ਼ੀ ॥ ਬਾਦਿ = ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥ ਵਿਡਾਰਿਆ = ਦੂਰ ਕੀਤਾ
 ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜਲੈ = ਸੜਦੇ ਸਾੜਦੇ ਹਨ ॥ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣਾ = ਰਜੋ, ਸਤੋ, ਤਮੋ, ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ
 ਆਤਮਿਕ ਮਾਇਆ ॥ ਮੁਢਹੁ = ਵਹਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਅਥਵਾ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ॥
 ਚਉਥੇ ਪਦ = ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ, ਸੰਸਾਰਕ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ॥ ਨਿਰਗੁਣ = ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ
 (ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ) ਤੋਂ ਅਲੋਪ ਪ੍ਰਭੂ ॥ ਅਦਿਸਟੁ = ਨ ਦਿਸਣ ਵਾਲਾ ਵਹਿਗੁਰੂ ॥

੬੯

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਫੇ:- ਫੇਰੁ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਗੇੜਾ ॥ ਸਿਉ = ਨਾਲ
 ਨਵਤਨੋ = ਨਿੱਤ ਨਵਾ ਹੈ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ =
 ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਮਨੁ:- ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਗਹਿਰ = ਡੂੰਘਾ ॥
 ਗੰਭੀਰ = ਅਡੋਲ (ਵਹਿਗੁਰੂ) ਨੂੰ ॥ ਧੀਰ = ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਸੰਗੁ =
 ਸੰਕਾ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਪਤੰਗੁ = ਤਿਲ ਮਾਤਰ, ਅਥਵਾ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਨੂੰ ॥ ਜਮਦਰਿ =
 ਜਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ॥

੭੦

ਜਲਤਾ = (ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦਿ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ) ਸੜਦਾ ॥ ਸੰਜਮਿ = ਜੁਗਤ
 (ਨੇਮ) ਵਿੱਚ ॥ ਬੋਹਿਥਾ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਰਹੰਨਿ =
 ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਰਚੰਨਿ = ਰਚਦੇ ਹਨ ॥ ਮ. ੫ ॥ ਜਾਕਉ ਮੁਸਕਲੁ ਅਤਿ:- ਲਾਗੁ =

ਵੈਰੀ ॥ ਅਸਰਾਉ = ਆਸਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ॥ ਦੁਬਲਾ = ਮਾੜਾ, ਲਿੱਸਾ ॥ ਦਮੜਾ =
ਪੈਸਾ, ਟੱਕਾ ॥ ਧੀਰ = ਧੀਰਜ ॥ ਸੁਆਰਥੁ ਸੁਆਉ = ਅਪਣੇ ਮਤਲਬ ਲਈ ਮਤਲਬ
ਦਾ ਕੰਮ ॥ ਵਿਆਪੈ = ਲੱਗਾ ਰਹੇ ॥ ਪਲੇਟਿਆ = ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਗਉਣੁ = ਭਰਮਣਾ ॥ ਚਹੁ ਕੁੰਟ = ਚਾਰ ਦਿਸ਼ਾਂ ॥ ਬੈਸਣੁ =
ਬੈਠਣਾ ॥ ਕਿਰਪਨ = ਕੰਜੂਸ ਦਾ ॥ ਚਾਰੇ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਚਾਰ ਪਾਪ ॥ ਉਨਿ =
ਉਸ ਨੇ ॥ ਅਘ = ਵਡੇ ਪਾਪ ॥ ਅਸੁਰ ਸੰਘਾਰੁ = ਦੈਂਤਾਂ ਵਾਂਗੂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ
ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਬੇਦਰਦ ॥ ਕਵਿਤ = ਕਵਿਤਾ ॥ ਕਰਨਿ = ਕੰਨੀ ॥ ਧਰਿਆ =
ਰਖਿਆ, ਸੁਣਿਆ ॥ ਸਾਸਤ = ਸਾਸਤਰ ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਤਿ = ਸਿੰਮ੍ਰਤੀਆਂ ॥ ਮੁਖਾਰ =
ਮੂੰਹ ਜ਼ਬਾਨੀ ॥ ਬਿਚਰੇ = ਵੀਚਾਰੇ, ਉਚਾਰੇ ॥ ਤਪੇ = ਤਪ ਕਰੇ ॥ ਤਪੀਸਰ =
ਵਡੇ ਤਪੀ ਵਾਂਗੂ ॥ ਖਟੁ ਕਰਮਾਂ = ਛੇ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ॥ ਦੁਗੁਣੇ = ਦੂਣੇ, ੧੨ ਕਰਮ ॥
ਨਾਇ = ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ॥ ਸਰਪਰ = ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਮਿਲਕ = ਜਾਗੀਰਾਂ ॥
ਸਿਕਦਾਰੀਆਂ = ਸਰਦਾਰੀਆਂ ॥ ਬਿਸਥਾਰ = ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ॥ ਅਫਾਰ =
ਅਮੋੜ, ਅਟੱਲ ॥ ਧਨਾਢਿ = ਧਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਚਾਰਵੰਤੁ = ਸੁਭ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ ॥ ਲਸਕਰ = ਫੌਜਾਂ ॥ ਤਰਕਸ ਬੰਦ = ਤੀਰਾਂ ਦਾ ਭੱਥਾ ਬੰਨ੍ਹਣ
ਵਾਲੇ ਜੋਧੇ ॥ ਬੰਦ = ਬੰਦਨਾ ਕਰਨ ॥ ਜੀਉ ਜੀਉ = ਅਤੇ ਜੀ ਜੀ ॥ ਸਗਲੀ =
ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਕੀਤ = ਕਰਦੀ ਹੋਵੇ ॥

੨੧

ਖੜਿ = ਲੈ ਜਾ ਕੇ ॥ ਰਸਾਤਲਿ = ਘੋਰ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਦੀਤ =
ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਛਿਦੁ = ਦੋਸ ॥ ਕਾੜਾ = ਬੋਰਾ ॥ ਮਿਰਤੁ = ਮੌਤ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ =
ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਜੀਇ ਨ ਸੰਕ = ਜੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੰਕਾ (ਡਰ) ਨ ॥
ਧਰਿਆ = ਰੱਖਿਆ ॥ ਜਮ ਕੰਕਰ = ਜਮਦੂਤਾਂ ਦੇ ॥ ਓਹੁ = ਸਾਧੂ ਦਾ ਸੰਗ ॥
ਤੁਠੈ = ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰਕੇ ॥ ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਭਾਵੈ:—ਮਨੁ = ਹੇ ਮਨਾ ! ਮਾਰਗੁ = ਰਸਤਾ
(ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ) ॥ ਖੋਜਿ = ਛੁੰਡ ॥ ਭਗਉਤੀ = ਨਾਚ ਕਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਵੈਸਨੋ ਭਗਤ ॥
ਜੁਗਤਾ = ਜੁਗਤੀ ਵਿਚ ॥ ਨਵੈ ਪਰਕਾਰਾ = ਇਹ ਸਾਰੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ

ਖਿਆਲ ਅਨੁਸਾਰ ਨੌ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਭਗਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ॥
ਧਰਮਾਤਾ = ਧਰਮ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੈ ॥ **ਇਕ ਸਬਦੀ** = ਇਕ ਬੋਲ (ਅਲੱਖ, ਹਰੀ ਨਾਰੈਣ
ਆਦਿ) ਬੋਲ ਕੇ ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ॥ **ਬਹੁ**
ਰੂਪਿ = ਕਈ ਭੇਸ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਰੂਪੀਏ ॥ **ਅਵਧੂਤਾ** = ਤਿਆਗੀ, ਨਾਗੇ ॥
ਕਾਪੜੀ = ਬਹੁਤੀਆ ਟਾਕੀਆਂ ਵਾਲੀ ਗੋਦੜੀ (ਚੋਲਾ) ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੇ ਇਕ ਭੇਖ ਦਾ
ਨਾਉ ਹੈ ॥ **ਕਉਤੇ** = ਨਾਟਕ ਚੇਟਕ ਅਥਵਾ ਸਾਗ ਧਾਰ ਕੇ ਕਵਿਤਾ ਰਚਨ ਵਾਲੇ ॥
ਜਾਗੂਤਾ = ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ **ਨਿਰਹਾਰ ਵਰਤੀ** = ਬਿਨਾ
ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੌ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਆਪਰਸਾ** = ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਲੂਕਿ** =
ਛੁੱਪ ਕੇ ॥ **ਦਰਸਾ** = ਦਿਖਾਈ ॥ **ਗਿਆਤਾ** = ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ **ਘਾਟਿ** = ਘਟ,
ਥੋੜਾ ॥ **ਸਗਲ** = ਸਭ ॥ **ਉਕਤਿ** = ਦਲੀਲਾਂ ॥ **ਉਪਾਵਾ** = ਜਤਨ ॥ **ਪਰਾਤਾ** =
ਪਿਆ ਹਾਂ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਜੋਗੀ ਅੰਦਰ ਜੋਗੀਆ:—ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈ:—**ਮਛਿ** = ਮਾਤ
ਲੋਕ ਵਿਚ (ਦੇ ਜੀਵਾ ਨੇ) ॥ **ਪਇਆਲਿ** = ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ (ਦੇ ਜੀਵਾ ਨੇ) ॥ **ਨਾਵ ਨੋ** =
ਨਾਮ ਤੋ ॥ **ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ** = ਅੱਡੇ ਅੱਡ ॥ **ਪਾਸਾ ਢਾਲਿ** = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਚੌਪੜ ਦਾ
ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਪਾਸਾ ਪਰਤ ਕੇ ॥ **ਪਾਹਾਰੈ** = ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ॥ **ਨਾਵੈ** = ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ॥
ਪਰਤਾਪਦਾ = ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ॥ **ਪਰਮਗਤਿ** = ਮੁਕਤੀ ॥

੨੨

ਸੁਰਨਰ = ਦੈਵੀ (ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ) ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ॥ **ਮੁਨਿਜਨ** = ਮੁਨੀ ਲੋਕ ॥
ਖੁਆਇਆ = ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਪਰਤਾਪੁ** = ਦੁੱਖ, ਪਸਚਾਤਾਪ ॥ **ਦੋਹਾਗਣੀ** =
ਪਤੀ ਤੋ ਛੁਟੜ ਨੂੰ ॥ **ਨਾਹਿ** = ਨਹੀ ॥ **ਨੀਸਾਣੀਆ** = ਨਿਸਾਨੀ ॥ **ਕਾਮਣੀ** =
ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੇ ॥ **ਕੈ** = ਜਾ ॥ **ਸਹੀਆ** = ਸਹੇਲੀਆ ॥ **ਸੇ** = ਉਹ ॥ **ਸਹ** = ਪਤੀ ॥
ਰਸੁ = ਅਨੰਦ ॥ **ਅਹਕਰਣੁ** = ਹੰਕਾਰ ॥ **ਦੁਰਮਤਿ** = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ **ਭਾਗੁ** = ਚੰਗਾ
ਕਰਮ ॥ **ਬੈਠਾ** = ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ ॥ **ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ** = ਮੌਤ ਤੋ ਛੁਟਕਾਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ॥
ਨਿਸਤਾਰਿ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ, ਮੁਕਤੀ ॥ **ਘੁਮਾਇਆ** = ਵਾਰਿਆ ॥ **ਨਿਵਾਜਿਆ** =
ਵਡਿਆਇਆ ॥ **ਦੁਇ ਕਰ** = ਦੋਵੇ ਹਥ (ਭਾਵ ਅਤੀਅੰਤ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ) ॥ **ਮਸਤਕਿ** =

ਮਥੇ ਉਤੇ॥ ਧਾਰਿ = ਰੱਖ ਕੇ ॥ ਸੰਜਮ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਰਹੇ = ਮਿੱਟ ਗਏ ॥ ਜੈਕਾਰੁ =
ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਬਿਰਦੁ = ਧਰਮ ॥ ਸਮਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲਿਆ, ਪਾਲਿਆ ॥ ਕੰਠਿ =
ਗਲ ਨਾਲ ॥ ਜੀਇ ਇਛਿਅੜਾ = ਮਨ ਬਾਂਛਤ ॥

੨੩

ਸਮਾਇ = ਮਿਲਾ ॥ ਗੋਪੀ = ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਖੀਆਂ (ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ) ॥ ਨੈ =
ਨਦੀ (ਜਮਨਾ), ਸੰਸਾਰ ॥ ਗੋਆਲੀਆ = ਗਊ ਪਾਲ, ਗੁਆਲਾ ॥ ਗੋਇ = ਬਾਜੀ,
ਸ਼ਿਸਟੀ ॥ ਉਠਾਲੀਆ = ਰਚਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਂਡੇ = ਜੀਵ ॥ ਦਿਹੈ = ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ॥
ਮ: ੫ ॥ ਪੈ ਪਾਇ ਮਨਾਈ:—ਪੈ = ਪੈਕੇ ॥ ਪਾਇ = ਪੈਰੀਂ ॥ ਮਿਹੰਡਾ = ਮੇਰਾ ॥
ਇਠੜਾ = ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਅੰਮ = ਮਾਤਾ ॥ ਅਬੇ = ਪਿਤਾ ॥ ਥਾਵਹੁ = ਪਾਸੋਂ ॥
ਸਾਵਣੁ = ਮਾਣਸ ਜਨਮ ॥ ਸਤ = ਸਤਸੰਗ (ਸਚ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦਾ ॥ ਆਸ =
ਭਰੋਸਾ ॥ ਜਮਾਇ = ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਹ ਬਖਸਸ ਦਾ ॥ ਦੁਯਾ = ਦੂਜੀ ॥ ਕਾਗਲੁ = ਕੋਈ
ਗਲ ॥ ਭੋਗਿਹੁ = ਹੰਡਾਵੇ ॥ ਭੁੰਚਹੁ = ਖਾਵੇ ॥ ਦੀਬਾਣਿ = ਸੰਤ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ॥
ਕਵਾਇ = ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਪੋਸ਼ਾਕ, ਮਾਣ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਮਾਹਰੁ = ਚੋਧਰੀ, ਨੰਬਰਦਾਰ ॥
ਬੰਨਿ ਆਦੇ = ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਲੈ ਆਂਦੇ ਹਨ ॥ ਪੰਜਿ = ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਦੂਤ ॥
ਸਾਮੈ = ਸਰਣ ॥ ਤਿਹੰਡੀਆ = ਤੇਰੀ ॥ ਪੰਜਿ ਕਿਰਸਾਣ = ਪੰਜ ਗਿਆਨ
ਇੰਦਰੇ ॥ ਮੁਜੇਰੇ = ਮੁਜ਼ਾਰਿਆ, ਕਾਸਤਕਾਰ ॥ ਮਿਹਡਿਆ = ਮੇਰੇ ॥ ਕੰਨੁ = ਮੋਢਾ,
ਸਿਰ ॥ ਕਢਿ ਨ ਹੰਘਈ = ਉਠਾ ਨਹੀਂ ਸੱਕਦਾ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਘੁਘਿ =
ਸੰਘਣਾ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਘੁੰਮਾ = ਸਦਕੇ ॥ ਇਕ ਸਾਹਾ = ੧. ਹੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਇਕ
ਤੈਨੂੰ ਹੀ ਸਿਮਰਦਾ ਹਾਂ ॥ ੨. ਇਕ ਸਾਹੇ ਹੀ, ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਇਠੈ = ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ॥ ਚਿੰਦੀ =
ਚਿਤਵਤ, ਇਛਤ ॥ ਛਿਕਿ = ਘੁੱਟ ਕੇ, ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਲਹਦਾ = ਲਿਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ॥
ਪਾਇ = ਪੈਰੀਂ ॥

੨੪

ਸੈਸਾਰੜਾ = ਸੰਸਾਰ ॥ ਠੋਕਿ ਵਜਾਇ = ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ॥ ਤੁਸਿ =
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਪੈ = ਬਲ ਕਰ ਕੇ ॥ ਰਵਾਨਦਾ = ਦੁਬੰਦਾ ॥ ਵੁਠੀਆ =

ਵਸੀ ਹੈ ॥ **ਹਲੇਮੀ** = ਗਰੀਬੀ (ਨਿਮਰਤਾ) ਦਾ ॥ **ਝਿੰਮਿ ਝਿੰਮਿ** = ਲਗਾਤਾਰ ॥
ਲੋਚਾ = ਇਛਾ ॥ **ਦੀਪ ਲੋਅ** = ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਸੱਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥
ਪਇਆਲਿਆ = ਸੱਤਾਂ ਪਾਤਾਲਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਰਵਿ** = ਵੱਸ ॥ **ਦੁਮਾਲੜਾ** =
ਪਹਿਲਵਾਨ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਾ ਕਪੜਾ, ਪੱਗ ਵਿਚ ਉਚਾ ਪੱਲਾ ॥ **ਦਯੁ** =
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਵਾਤ** = ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਵਜਨ ਵਾਲੇ ਸਾਜ਼ ॥ **ਟੰਮਕ ਭੇਰੀਆਂ** = ਵਡੇ ਛੋਟੇ
ਨਗਾਰੇ ॥ **ਮਲ** = ਪਹਿਲਵਾਨ ॥ **ਲਥੇ** = ਨਿਕਲੇ ਹਨ ॥ **ਨਿਹਤੇ** = ਦਬਾ ਲੈ, ਕਾਬੂ
ਕਰ ਲੈ ॥ **ਜੁਆਨ** = ਪਹਿਲਵਾਨ ਕਾਮ, ਕਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ॥ **ਕੰਡਿ** = ਪਿੱਠ ਤੇ ॥
ਸਭ...ਆਇਆ = ਸਭ ਜੀਵ ਇਕੱਠੇ ਹੋਕੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ ॥ **ਘਰਿ** =
ਪਰਲੋਕ ਨੂੰ ॥ **ਵਾਟ** = ਰਸਤੇ ਨੂੰ ॥ **ਵਟਾਇਆ** = ਬਦਲਕੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਸ੍ਰਰਗੀ
ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਮਨਮੁਖ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਦਯੈ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ॥ **ਸੇਵੜੀ** = ਸੇਵਕ ਹਾ ॥
ਮਿਹਡੀ = ਮੇਰੀ ॥ **ਜੇਵੜੀ** = ਫਾਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ॥ **ਨਚਉ** = ਨਚਾਂ ਗਾ,
ਭਾਵ ਜਨਮਾਂਗਾ ॥ **ਅਉਸਰੁ** = ਵੇਲਾ, ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ॥ **ਲਧਾ** = ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਭਾਲਿ = ਲੱਭ ਕੇ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਪਹਿਲੇ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ:—ਇਕ ਵਣਜਾਰੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਘਰ
ਲੜਕਾ ਜੰਮਿਆ, ਜਿਸ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਉਹ ਧਨ ਵੰਡ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਲੜਕਾ
ਮਰ ਗਿਆ ਤੇ ਵਣਜਾਰਾ ਬੜਾ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਰੋਦਾ ਪਿਟਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਓਸ ਦੀ
ਅਗਲੀ ਪਿਛਲੀ ਦਸਾ ਵੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ। ਜੀਵ ਵਣਜਾਰਾ ਹੈ,
ਉਮਰ ਰਾਤ ਅਤੇ ਮਨੁਖ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ (ਉਮਰ) ਦੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਹਨ ॥
ਪਹਰੈ = ਹਿੱਸੇ, ਅਵਸਥਾ ॥ **ਗਰਭਾਸਿ** = ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ॥
ਉਰਧ = ਪੁੱਠਾ ਹੋਕੇ ॥ **ਵਖਾਣੈ** = ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਨਾ ਮਰਜਾਦੁ** = ਬੇ-ਮਰਯਾਦਾ
ਭਾਵ ਸੰਸਾਰਕ ਰੀਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ (ਨ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਚਿੰਨ ਸੀ ਤੇ ਨ ਕੋਈ ਪਿੰਡੇ
ਤੇ ਕਪੜਾ) ॥ **ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ** = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ, ਅਥਵਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਵੁੜੀ** =
ਚਲੀ (ਵਗੀ) ਹੈ ॥ **ਜੀਅੜੈ** = ਜੀਵ ॥ **ਪ੍ਰਾਣੀ** = ਜੀਵ ਪਾਸ ਵਸਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

ਜਸੁਦਾ = ਮਾਤਾ ਜਸੋਦਾ ਦੇ ॥ **ਕਾਨ੍** = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ॥ **ਸੁਤੁ** = ਪੁੱਤਰ ॥
ਚੇਤਿ = ਸਿਮਰ ॥ **ਅਚੇਤ** = ਹੇ ਬੇਖਬਰ ॥ **ਰਚਿ** = ਬਣਾ ਕੇ ॥ **ਬਿਕਲੁ** =

ਬਿਆਕੁਲ ॥ ਮਤਾ = ਮਸਤ ਹੋਇਆ ॥ ਅਹਿਲਾ = ਦੁਰਲੱਭ ॥ ਸੇਤੀ = ਨਾਲ ॥
 ਲਾਵੀ ਆਇਆ = ਵੱਢਣ ਯੋਗ ਹੋਇਆ ॥ ਰੁਦਨੁ = ਰੋਣਾ ॥ ਹੇਤੁ =
 ਪ੍ਰੇਮ, ਅਰਥਾਤ ਅੰਤ ਦੀ ਵਾਰ ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ਉਹੋ ਹੀ ਅਗੇ ਮਿਲੀ,
 “ਅੰਤ ਮਤਾ ਸੋ ਗਤਾ” ॥ ਲਾਵੀ = ਵੱਢਣ ਵਾਲਿਆਂ (ਜਮਾਂ) ਨੇ ॥ ਲੁਣਿਆ =
 ਵੱਢ ਲਿਆ ॥ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ.—ਇਹ ਸਬਦ ਸੁਣਕੇ ਓਸ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੁ ਸਾਂਤੀ
 ਹੋਈ ॥ ਓਸ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਸਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਇਹ, ਦੂਜਾ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥
 ਅਚੇਤੁ = ਅਨਭੋਲ, ਬੇ-ਖਬਰ ॥ ਖੀਰੁ = ਦੁੱਧ ॥ ਸਬਾਈ = ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ॥
 ਕਿਰਤੁ = ਕਰਮਾਅਨੁਸਾਰ ॥ ਬੂਝੀ = ਭੁੱਖੀ ॥ ਦੂਜੈ ਹੇਤਿ = ਦੂਜਿਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ॥
 ਮੈ = ਜਵਾਨੀ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿਚ ॥ ਮਤਿ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥
 ਘਟ ਅੰਤਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਰਸ ਕਸ = ਤਰ੍ਹਾਂ ੨ ਦੇ ਖਾਣੇ ॥ ਸੰਜਮੁ =
 ਨਿਯਮ ॥ ਸੁਚਿ = ਇਸਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰਨਾ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ = ਪ੍ਰੇਮਾਂ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ॥
 ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਵਿਆਪੈ ਦੂਜਾ = ਵੈਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ
 ਦੂਜੇ ਵਿਚ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਸਰਿ = ਸਿਰ ਤੇ ॥ ਹੰਸ = ਚਿੱਟੇ ਵਾਲ ॥
 ਉਲਥੜੇ ਆਇ = ਆ ਉਤਰੇ (ਬੈਠੇ) ਹਨ ॥ ਜਰੂਆ = ਬੁਢੇਪਾ ॥ ਜਿਣੈ =
 ਜਿੱਤਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਆਵ = ਉਮਰ ॥ ਦਿਨੁ ਜਾਇ = ਦਿਨ ਦੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ॥

੭੬

ਵਿਸਰਜੀ = ਤਿਆਗੀ ਗਈ ॥ ਖੀਣੁ = ਕਮਜ਼ੋਰ ॥ ਅੰਧੁ = ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ ਹੋ
 ਜਾਦਾਂ ਹੈ ॥ ਵੈਣ = ਗੱਲਾਂ ॥ ਰਹੇ ਪਰਾਕਉ ਤਾਣਾ = ੧. ਰਹਿ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ
 ਬਲ ॥ ੨. ਪਰਾਏ (ਦੂਜੇ) ਦੇ ਆਸਰੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਖੜੁ = ਸ਼ੀਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ॥ ਪਕੀ =
 ਪੱਕ ਗਈ, ਬ੍ਰਿਧ ਹੋ ਗਈ ॥ ਕੁੜਿ ਭਜੈ = ਕੁੜਕ ਕੇ ਭੱਜ (ਟੁਟ) ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥
 ਬਿਨਸੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਆਇ.....ਮਾਣੁ = ਅਸੇ ਆ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ
 ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੀ ਮਾਣ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਮਹਾਤਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ॥ ਸਬਦੁ = ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ॥
 ਤਿਨ ਸਾਹਿਆ = ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ॥ ਜਰੁ = ਬੁਢੇਪਾ ॥
 ਜਰਵਾਣਾ = ਜਮਦੂਤ ॥ ਕੰਨਿ = ਮੋਢਿਆਂ ਤੇ (ਜਦ ਪੁੜਪੁੜੀ ਤੇ ਚਿੱਟਾ ਵਾਲ ਆ ਗਿਆ) ॥

ਸਮਾਣਿਆ = ਟਿਕਿਆ, ਸਮਾਇਆ ॥ **ਖੜਸਨਿ** = ਲੈ ਜਾਣਗੇ ॥ **ਗੁਣ**
ਸੰਜਮਿ = ਜੇਹੜੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਰਹਿਣੀ ਨਾਲ ॥ **ਜੋਹਿ** = ਵੇਖ, ਤਾੜ ॥
ਭਾਇ ਭਗਤਿ = ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ॥ **ਭੈ** = ਡਰ ਵਾਲਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥
ਮ: ੪ ॥ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਇਹ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ
ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਸੇ ਭਾਵ ਦਾ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ **ਉਦਰ** =
ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ॥ **ਮੰਝਾਰਿ** = ਵਿਚ ॥ **ਹਰਿ ਪਾਇਆ** = ਹਰੀ ਨੇ ਪਾਇਆ (ਤੈਨੂੰ
ਹੋ ਜੀਵ) ॥ **ਸਮਾਰਿ** = ਸੰਭਾਲਦਾ, ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਗਨੀ** = ਜਠਰਾਗਨੀ (ਮਾਂ ਦੇ
ਪੇਟ ਦੀ ਅੱਗ) ॥ **ਮੁਖਿ ਲਾਗਾ** = ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੇ ਮਥੇ ਲੱਗਾ ॥ **ਸਰਸੇ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥
ਬੀਵਿਆ = ਬਾਲਕ ਹੋਇਆ ॥ **ਮਨਿ** = ਮਨ ਵਿਚ ॥ **ਆਲਿ** = ਘਰ ਦੇ ॥
ਜੰਜਾਲਿ = ਬੰਧਿਆਂ ਵਿਚ ॥ **ਸੰਚਵੈ** = ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਮਾਲਿ** =
ਯਾਦ ਕੀਤਾ ॥ **ਸੰਪੈ** = ਮਾਲ ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ॥

੨੨

ਆਦੀ = ਆਂਦਾ, ਲਿਆਂਦਾ ॥ **ਰੈਣਿ** = ਰਾਤ ਰੂਪੀ ਉਮਰ ॥ **ਵਿਹਾਦੀ** =
ਮੁੱਕਦੀ ॥ **ਮਾਣਹੁ ਰਲੀਆਂ** = ਮੌਜਾਂ ਲੁਟੇ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਰੈਣਿ ਕੈ:—
ਉਤਲੇ ਤਿੰਨ ਸਬਦ ਪੜ੍ਹਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਵੱਸ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਸਬਦ
ਉਸੇ ਲੈਅ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ **ਧਰਿ** = ਰੱਖਕੇ ॥ **ਪਾਇਤਾ** = ਪੈਤੜਾ, ਨੀਹ ॥
ਉਦਰੈ = ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ॥ **ਮਾਸੀ** = ਮਹੀਨੀ ॥ **ਮੁਹਲਤਿ** = ਸਮਾਂ, ਉਮਰ ॥
ਸੁਤ = ਪੁੱਤ੍ਰ ॥ **ਬਨਿਤਾ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਸੰਜੋਇਆ** = ਮੇਲਿਆ, ਜੋੜਿਆ ਹੈ ॥
ਸੁ ਕਰਮ = ਸੁਭ ਕਰਮ ॥ **ਭਰਿ** = ਪੂਰੀ ॥ **ਲਹਰੀ ਦੇਇ** = (ਜਵਾਨੀ) ਉਛਾਲੇ
ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਮਤਾ** = ਮਸਤ ॥ **ਅਹੰਮੇਵਿ** = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਪੰਥੁ** = (ਜਮਾਂ ਦਾ)
ਰਸਤਾ ॥ **ਕਰਾਰਾ** = ਕਰੜਾ ਹੈ ॥ **ਠਾਢੇ** = ਖੜੇ ਹਨ ॥ **ਜਮ ਜੰਦਾਰਾ** =
ਜਾਲਮ (ਨਿਰਦਈ) ਜਮ ॥ **ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ** = ਜਹਿਰ ਰੂਪ ਵਿਸਿਆਂ (ਕਰਮਾਂ) ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ
ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਲਤ੍ਰਿ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ **ਲੋਭਾਨੁ** = ਲੋਭ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ) ॥

੨੮

ਗੁਦਰੀ=ਬਤੀਤ ਹੋਈ ॥ ਅੰਧਿਆਰੀ=ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ਅਗਿਆਨ ਵਿਚ,
 ਪਾਪਾਂ ਵਿਚ ॥ ਬਿਲਮ=ਦੇਰੀ, ਠਹਿਰਨ ॥ ਓਨੀ=ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ॥ ਦੁਹੇਲੇ=
 ਔਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ=ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ॥ ਬੋਵੈ=ਬੀਜੇ ॥ ਭਵਾਤਿ=
 ਭਵਾਏ ਜਾਂਦੇ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਮੁੰਧ ਇਆਣੀ ਪੇਈ:—ਜੀਵ ਨੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਵਰਣਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਪ੍ਰਸਨੇਤ੍ਰੀ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਮੁੰਧ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪੇਈਅੜੈ=ਪੇਕੇ
 ਅਰਥਾਤ ਏਸ ਲੋਕ ਵਿਚ ਹੈ, ਜਿਥੇ ਜੀਵ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਪੇਕਾ (ਬਾਪ ਦਾ) ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ,
 ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਹ ਲੋਕ ਜੀਵ ਦਾ ਪੇਕਾ ਘਰ ਹੈ ॥ ਪਿਖੈ=ਵੇਖੈ ॥ ਸਾਹੁਰੜੈ=
 ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਸੁਹੇਲੀ=ਸੁਖੀ ॥ ਬਾਹ ਲੁਡਾਇ=ਬਾਂਹ ਭਵੇਂਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ
 ਅਰਥਾਤ ਬੇ-ਡਰ ਹੋਕੇ ਦਰਗਾਹ ਨੂੰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਕਿਰਖੈ=ਕੱਟ ਦੇਂਦੀ ਹੈ (ਇਸ ਲੇਖੇ ਨੂੰ) ॥
 ਬਾਬੁਲਾ=ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ॥ ਪ੍ਰਚੰਡੁ=ਤੇਜ, ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਬਲਾਇਆ=
 ਜਗਾਇਆ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ) ਹੈ ॥ ਬਿਨਸਿਆ=ਦੂਰ ਹੋਇਆ ॥ ਲਾਧਾ=ਲੱਭਾ ॥
 ਆਪੁ=ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ ਅਕਾਲ=ਕਾਲ ਰਹਿਤ ॥ ਮੂਰਤਿ=ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ॥ ਵਰੁ=
 ਪਤੀ ॥ ਹਰਿ ਸਤਿ=ਹਰੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਸਤੇ=ਸੱਚ ਹੈ ॥
 ਮਨੁ ਜਿਣਿ=ਮਨ ਨੂੰ ਜਿੱਤਕੇ ॥ ਪਾਸਾ=ਮੋਢਾ, ਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ॥ ਢਾਲਿਆ=
 ਮੋੜਿਆ (ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ) ॥ ਅਨੰਦੀ=ਅਨੰਦ ਵਾਲਾ ॥ ਸੁਹੰਦੀ=ਸੋਭਦੀ ਹੈ ॥

੨੯

ਦਾਜੈ=ਦਾਜ, (ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ ਪੁਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਦਾਨ) ਦੇਣਾ ॥ ਕਾਜ=ਵਿਆਹ
 ਦਾ ਸੁਭ ਸਮਾਂ ॥ ਸਵਰੈ=ਸੁਧਰੇ ॥ ਕਾਜੈ=ਵਿਆਹ ਦਾ ਕੰਮ ॥ ਖੰਡਿ=
 ਮੁਲਕ ਵਿਚ ॥ ਵਰਭੰਡਿ=ਕੁਲ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਕਚੁ=ਝੂਠਾ ਹੈ ॥ ਪਾਜੈ=
 ਪਾਖੰਡ (ਦਿਖਾਵਾ) ਹੈ ॥ ਪਿਰ=ਪਤੀ ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ॥ ਧਨ=ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ॥ ਵੇਲ=
 ਸੰਤਾਨ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ॥ ਵਧੰਦੀ=ਵੱਧਦੀ ਹੈ ॥ ਸਦ=ਸਦੀਵ ਕਾਲ ॥ ਸੰਤ ਸੰਤ
 ਹਰਿ ਏਕੋ=ਸੰਤ ਤੇ ਹਰੀ ਇਕ ਹੀ ਰੂਪ ਹਨ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ:—

ਸਮਾਲੇ = ਯਾਦ ਕਰ ॥ ਚਿੰਦੇ = ਇੱਛੇ ॥ ਥਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ਬੋਹਿਥੁ =
ਜਹਾਜ ॥ ਜਾਲੇ = ਸਾੜ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਹਾਲੇ = ਵੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਕਰਤੇ =
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ਭੇਟੈ = ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ ਲਦੇ = ਚੁੱਕ ਲੈ ॥ ਖੇਪ = ਰਾਸ ॥ ਹਰਿ
ਦਰੁ = ਹਰੀ ਦਾ ਦੁਆਰ ॥ ਅਭੇਵੈ = ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਨਿਹਚਲੁ =
ਸਥਿਰ ॥ ਮਲੀ = ਮੱਲ (ਆਪਣਾ ਕਰ) ਲੈ ॥ ਚਲੀ = ਵੱਸ ਚਲਦਾ ॥

੮੦

ਸੁਖਹ ਗਾਮੀ = ਸੁਖਾ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ ਪੁੰਨੀਆ = ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਪੁਰਬੇ =
ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ = ਲਛਮੀ ਦੇ ਪਤੀ (ਵਿਸ਼ਨੂੰ) ॥ ਬਿਸੁਆਸੇ =
ਵਿਸਵਾਸ, ਨਿਸਚਾ ॥ ਲੀਨਾ = ਲੀਣ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮੀਨਾ = ਮੱਛੀ ॥ ਆਘਾਨੇ =
ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ॥ ਬਾਨੇ = ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਵੁਠੇ = ਵੱਸੇ ਹਨ ॥ ਸ੍ਰੀ ਧਰ = ਲਛਮੀ ਦਾ
ਆਸਰਾ (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ) ॥ ਸਰਬਸੁ = ਸਭ ਕੁਛ ॥ ਤੁਠੇ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਹਨ ॥
ਸਿਖ = ਸਿੱਖਿਆ ॥ ਹਠ ਮਝਾਹੁ ਮਾ ਪਿਰੀ: - ਲੰਮੇ ਦੇਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥
ਲੰਮੇ ਦੇਸ (ਮੁਲਤਾਨ ਸਾਹੀਵਾਲ ਦਾ ਇਲਾਕਾ) ਵਿਚ 'ਦ' ਦੀ ਥਾਂ 'ਫ' ਅੱਖਰ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ॥
ਡਖਣਾ = ਲੰਮੇ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ॥ ਹਠ = ਹਿਰਦੇ ॥ ਮਝਾਹੁ = ਵਿਚ ॥
ਮਾ ਪਿਰੀ = ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਹੈ ॥ ਪਸੇ = ਵੇਖਾ ॥ ਕਿਉ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਲਭਣੇ =
ਲੱਭਦਾ ਹੈ ॥ ਅਧਾਰ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਰੀਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ =
ਦੂਜਾ ਭਾਵ ॥ ਬਿਪਰੀਤਿ = ਉਲਟੀ ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਅਨੀਤਿ = ਇਹ ਬੁਰੀ ਰੀਤੀ ॥
ਦਰਸਾਵਏ = ਦਰਸ਼ਨ ॥ ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੱਖੇ ॥ ਅੰਕਿ =
ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਸੋਹੰਦੜੇ = ਸੋਭਦਾ ਹੈ ॥ ਹਭ ਠਾਇ = ਸਾਰੇ ਥਾਂਈ ॥ ਡੂਜੜੇ =
ਦੂਜਾ ॥ ਕਪਾਟ = ਭਰਮ ਦੇ ਪੜਦੇ ॥ ਭੇਟਤੇ = ਮਿਲਿਆਂ ॥ ਬਿਸੁਆਸ =
ਭਰੋਸਾ ॥ ਟਾਰੀਐ = ਹਟਾਈਏ ॥ ਬਿਰਥਾ = 'ਪੀੜਾ, ਦਸ਼ਾ' ॥ ਸਾਰੇ = ਸੰਭਾਲਦਾ,
ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਜਪਿ = ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ ਜੂਐ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਭਵਜਲੁ =
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਮਜਨੁ = ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ ਸਾਧ ਖੇ = ਸੰਤਾਂ ਦੀ ॥
ਸਾਈ = ਸਵਾਮੀ ॥ ਥੀਏ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਥੋਕੜੇ = ਪਦਾਰਥ ॥ ਧਾਮ = ਘਰ ॥

੮੧

ਮਨ ਤਨੇ = ਮਨ ਅਤੇ ਤਨ ਕਰਕੇ ॥ ਆਸਾ ਲਗਿ =
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਆਸ ਵਿਚ ਲਗ ਕੇ ॥ ਗਲਤਾਨ = ਖੱਚਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ॥
 ਥੀਵਤੇ = ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਖੈ ਬਨੁ = ਵਿਸਿਆਂ ਦਾ ਪਾਣੀ ॥ ਨਿਧਿ = ਖਜਾਨਾ ॥
 ਘਨ = ਬਹੁਤਾ ॥ ਸੀਵਤੇ = ਪਰੋਂਦੇ ਹਨ, ਤਦਾਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਤਉ = ਤੂੰ ਨੇ ॥
 ਕੁੰ = ਨੂੰ ॥ ਮਿਲਿਓਹਿ = ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਠਗਉਰੀ = ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਠੱਗ ਬੂਟੀ ਨੂੰ ॥
 ਠੱਗ ਲੋਕ ਅਨਭੋਲ ਪੁਰਸਾਂ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਾਲੀਆਂ ਬੂਟੀਆਂ (ਭੰਗ, ਅਫੀਮ ਆਦਿਕ) ਖੁਆ
 ਪਿਆ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਠੱਗ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਠੱਗ
 ਬੂਟੀ 'ਪ੍ਰੇਮ' ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਠੱਗ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਰੀਝਾਇ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਪਰਸਾਦਿ = ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥ ਅਗਾਧਿ =
 ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਜੋਹਿਆ = ਝਾੜ ਸੁਟੇ ਹਨ ॥ ਲਖਣੁ = ਲੱਛਣ ॥ ਵੁਠੇ = ਵੱਸੇ ॥
 ਤੁਠੇ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥ ਹੋਹਿਆ = ਧੱਕੇ ॥ ਕਰੁ = ਹੱਥ ॥ ਗਹਿ =
 ਫੜਕੇ ॥ ਸਾਈ = ਮਾਲਕ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ॥ ਕੀਮ = ਕੀਮਤ ॥ ਮਥਾਹਿ =
 ਮੱਥੇ ਦੇ ॥ ਲਿਖਤੀ = ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ॥ ਜਸੇ = ਯੱਸ ॥ ਜੋਨਿ = ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ॥
 ਭੇਟਤ = ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਮੁ: = ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਇਕ ਵਣਜਾਰੇ
 ਨੂੰ ਇਸ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਪਿਛਲੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਦੇਸਾਂ ਪ੍ਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਬਪਾਰੀ ਵਣਜਾਰਾ ਅਖਵਾਂਦਾ ਸੀ ॥ ਇਥੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਵਣਜਾਰਾ
 ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸਿਰਿਆ = ਰਚਿਆ ਹੈ ॥

੮੨

ਵਿਣੁ = ਬਿਨਾ ॥ ਭਾਈਆ = ਹੇ ਭਾਈ (ਵਣਜਾਰਿਆ) ॥ ਵੇਸੁਆ =
 ਬਾਜ਼ਾਰੀ ਤੀਵੀਂ ਦਾ ॥ ਨਿਨਾਉ = ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ (ਪਿਤਾ ਦਾ) ॥
 ਤੁਠਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਪਸਾਉ = ਦਾਤ, ਮੋਹਰ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ,
 ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਧੁਰਿ = ਮੁਢ ਤੋਂ, ਪੁਰੋਂ ॥
 ਗੁਰਮਤੇ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਤ ਦੁਆਰਾ ॥ ਵੁਠੜਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿੰਦੂ = ਜਿਸ ਤੋਂ
 ਅਥਵਾ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੋ (ਬੁੱਧੀ ਏ) ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਮਹਾਂ ਪਾਪ ॥ ਪਰਹਰੇ =
 ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਕਿਤੁ = ਕਿਸ ॥ ਭਤਿ = ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ॥ ਭੇਟੀਐ = ਮਿਲੀਏ ॥

ਧਰ=ਆਸਰਾ ॥ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਮਤਿ=ਸਿੱਖਤਾ ॥ ਜਤਿ ਪਤਿ
ਜਾਤ ਪਾਤ ਹੈ ॥ ਉਤਪਤਿ=ਉਤਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਵਿਸਾਹੁ=ਭਰੋਸਾ ॥ ਸੇਵ
ਭਾਇ=ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਕੇ ॥ ਵਖਰੁ=ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੋਦਾ ॥ ਲਦਿਅੜਾ
ਲੱਦਿਆ ਹੈ ॥ ਦਰਿ=ਸਤਸੰਗ; ਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ॥ ਗੁਣਤਾਸਿ=ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨ
ਸਾਸਿ=ਸਾਹ ਲੈਣ ਲਗੇ ॥ ਗਿਰਾਸਿ=ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਗਰਾਹੀ (ਬੁਰਕੀ) ਪੌਣ ਲਰੰ
ਰਹਗਾਸਿ=ਰਹੁ ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

੮੩

ਵਾਰ ਮ: ੪ ॥ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ=ਚੌਥੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਉਚਰੀ ਹੋਈ ਵਾਰ (ਜਸ) ਸਲੋ
ਸਹਿਤ ॥ ਜੇਹੜੀਆ ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿੱਚ ਵਾਰਾਂ ਹਨ, ਇਹ ਬੀੜ ਬੱਝਨ
ਪਹਿਲਾ ਨਿਰੀਆਂ ਪਉੜੀਆਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰੰਤੂ ਬੀੜ ਬੰਨ੍ਹਣ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਾ
ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਥਾ ਪਰ ਥਾਂ ਸਲੋਕ ਰੱਖ ਦਿਤੇ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਕਿਤੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸਪਸ਼ਟ
ਹੋਇਆ ਉਥੇ ਨਵੀਂ ਪਉੜੀ ਉਚਾਰ ਕੇ ਲਿਖੀ ਅਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਕਈ ਥਾਈਂ ਸਲੋਕ
ਨਵੇਂ, ਰਖੇ ॥ ੧ ॥ ਰਾਗਾ ਵਿਚਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗੁ:—ਵਾਰੁ=ਜਸ ॥ ਬਿਰਹਾ=ਪ੍ਰੇਮ
ਧਾਤੁ ਹੈ=ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥ ਸਹ=ਪਤੀ ॥ ਅਖੀ=ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ
ਦੀਬਾਣੁ=ਆਸਰਾ ॥ ਅਮਰੁ=ਹੁਕਮ ॥ ਭਉ=ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ॥ ਬਿਖਮੁ:
ਕਠਨ ॥ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ=ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
ਇਕ ਵੇਰ ਜਦ ਪਾਕ ਪਟਣ ਦੇ ਕੋਲ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ (ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਦੇ ਪੋਤਰੇ) ਪ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਬਿਰਾਜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਦੁੱਧ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ। ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰ
ਨੂੰ ਜੋ (ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਾਗਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਧ ਪਿਆ ਦਿਤਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਿਰ
ਹੋਏ ਸਨ, ਵਾਸਤੇ ਗੜਵੇ ਵਿੱਚ ਇਕ ਮੋਹਰ ਤੇ ਦੁੱਧ ਪਾ ਕੇ ਰਖ ਗਿਆ। ਜਦ ਗੁਰੂ
ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜਾਗਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਾਭ ਹੈ ਕਿ ਅ
ਦੁੱਧ ਪੀਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਤੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ, ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਸਰਫੀ ਸਮੇਤ ਦੁੱਧ ਦਾ ਗੜ
ਵਿਖਾ ਕੇ ਸ਼ੇਖ ਨੂੰ ਦਸਿਆ ਕਿ:—

ਦਾਤੀ=ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ॥ ਸੰਦੀਆਂ=ਦੀਆ ਹਨ ॥ ਤਿਸੁ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ
ਲਹੰਨਿ=ਲੈਣ ॥ ਸਿਦਕੁ=ਭਰੋਸਾ ॥ ਸਬੂਰੀ=ਸੰਤੋਖ ॥ ਸਾਦਿਕਾ=
ਸੱਚਿਆਂ, ਸਿੱਦਕ ਵਾਲਿਆਂ (ਜਗਯਾਸੂਆਂ) ਨੂੰ ॥ ਤੋਸਾ=ਖਰਚ, ਖੁਰਾਕ
ਮਲਾਇਕਾਂ=ਫਰੋਸਤੇ, ਸੰਤ ਜਨਾ ਗਿਆਨਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਇਸਾ=ਪੌਣਗੇ ॥
ਖਾਇਕਾ=ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ, ਗਪੀਆ ਨੂੰ ॥ ਵਿਗਸਦਾ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਫਕੜ = ਬੇਅਰਥ ਹੈ (ਜਾਤੀ ਅਰ ਨਾਮ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ) ॥ **ਛਾਉ** = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਆਪਹੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ॥ **ਤਾ ਪਰੁ** = ਤਦੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ
ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮੋਣ ਦੀ ਖਬਰ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ ਤੋਂ
ਸੁਣ ਕੇ ਇਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਇਹ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਲੋਕ ਹੈ
ਨੇਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਦਸ ਚਾਰਿ** = ਚੌਦਾਂ ॥ **ਹਟ** = ਭਵਨ ॥ **ਕਰੀਵੇ** = (ਜੀਵ ਦੇ ਕਰਮਾਂ
ਦਾ ਵਾਪਾਰ) ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਥੀਵੇ** = ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਵਿਆਪਈ** = ਪੈਂਹਦਾ ॥

੮੪

ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਕੈ:—ਏਸ ਸਲੋਕ ਵਿਚ ਇਕ ਸਰਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਛੇ ਪ੍ਰਸਨਾਂ ਦਾ ਉਤ੍ਰ ਹੈ—ਇਕ ਤੁਕ
ਵਿਚ ਇਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉਤ੍ਰ ਹੈ:—੧. ਖੁਦਾ ਨੇ ਉੱਮਤ (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ) ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ॥ ੨. ਖੁਦਾ ਦੇ
ਬੰਦਿਆਂ ਦਾ ਲੱਖਣ ਕੀ ਹੈ ॥ ੩. ਖੁਦਾ ਦੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ॥ ੪. ਉਹ ਕੀਮਤ
ਕਿੱਡੀ ਕੁ ਹੈ ? ੫. ਸਰ੍ਹਾ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ? ੬. ਉਹ ਕੇਹੜਾ ਸਿੱਜਦਾ ਹੈ
ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਰਤੱਖਜ ਵੇਖ ਲਵੇ ? **ਕੁਦਰਤਿ** = ਸਕਤੀ ਕਰਕੇ ॥ **ਵਖਤੁ** =
ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ॥ **ਸਰੇ** = ਸਰ੍ਹਾ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਚਲਣ) ਦਾ ॥ **ਸਰੀਅਤਿ** =
ਮਸਲਿਆਂ (ਧਰਮ ਦੇ ਅਸੂਲਾਂ) ਦਾ ॥ **ਸਿਦਕੁ** = ਭਰੋਸਾ ॥ **ਸਿਜਦਾ** = ਨਮਸਕਾਰ,
ਨਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਵੇਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਸਿਰ ਰਖ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣਾ ॥ **ਮਖਸੂਦੁ** = ਮਨੋਰਥ ॥
ਧਿਰਿ = ਤਰਫ ॥ **ਮਉਜੂਦ** = ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ; ਪ੍ਰਤੱਖਜ ਹੈ ॥ **ਸਭਾ** = ਸੰਗਤ ॥
ਹਦੂਰਿ = ਹਾਜ਼ਰ ਹੀ ॥ **ਸਪਤ ਦੀਪ** = ਸੱਤ ਟਾਪੂ ॥ **ਨਵ** = ਨੌਂ ॥ **ਦਸ**
ਅਸਟ = ਅਠਾਰਾਂ ॥ **ਭਾਣਾ** = ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਾਰਗ ਪਾਣਾ** = ਹਥਾਂ ਵਿਚ
ਸਾਰੰਗ ਨਾਮੇ ਧਨੁਖ ਵਾਲੇ, ਪਰਮਾਤਮਾਂ (ਵਿਸਨੂੰ) ॥ **ਚੋਜ** = ਕੋਤਕ ॥ **ਵਿਡਾਣਾ** = ਅਸਚਰਜ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣ ਕੇ ਜਦ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਿਖਣ ਵਾਸਤੇ ਕਲਮ ਦੁਆਤ
ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਫੁਰਮਾਇਆ: **ਕਲੰਉ** = ਕਲਮ ॥ **ਮਸਾਜਨੀ** = ਸਿਆਹੀ,
ਦੁਆਤ ॥ **ਸਦਾਈਐ** = ਮੰਗੋਣੀ ਹੈ ॥ **ਸਹ** = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਤੀ ਦੀ ॥ **ਧੁਰਿ** = ਮੁੱਢ ਤੋਂ
ਹੀ ॥ **ਵਿਉਪਾਇ** = ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ॥ **ਕੀਚੈ** = ਕਰੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਵਿਗਸੇਤੁ** = ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਫਲੁ ਹੈ ਜੀਅ ਕਾ** = ਜੀਵ ਦਾ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥
ਅਪੁਛਿਆ = ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁਛਣ ਦੇ ॥ **ਕੇਤੁ** = ਕਿਸ ਲਈ ॥ **ਰਲੇਤੁ** = ਰਲਦੇ ਹਨ ॥
ਸਣੁ ॥ = ਸਣੇ ਦੇਵਕਾ = ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੰਪਉ** = ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ॥

੮੫

ਜੋਹੀ = ਤੱਕੀ ਹੈ ॥ ਉਬਰੇ = ਤਰ (ਬੱਚ) ਗਏ ਹਨ ॥੨॥ ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਲੇ, ਮਰਦਾਨੇ ਸਮੇਤ ਇਕ ਵੇਰ ਕਾਮ ਰੂਪ, ਜਿਥੇ ਇਕ ਨੂਰ ਸਾਹ ਨਾਮ ਦੀ ਇਸ ਰਾਜ ਕਰਦੀ ਸੀ ਗਏ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਨੇ ਕੁਝ ਖਾਣ ਵਾਸਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗੀ ਜਦ ਮਰਦਾਨਾ ਸ਼ਹਿਰ 'ਚਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਇਸਤਰੀ ਨੇ ਉਸਦੇ ਗੱਲ 'ਚਿ ਧਾਗਾ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਫੁੱਟ ਬਣਾ ਲਿਆ। ਪਿਛੋ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਗਏ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲੇ ਧਾਗਾ ਤੋੜ ਕੇ ਅਸਲ ਰੂਪ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਕੌਤਕ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹ ਜਾਦੂਗਰਨੀ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਰਨ ਲੱਗੀਆਂ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਉਹ ਓਥੇ ਦੀਆਂ ਓਥੇ ਜਿਸ ਤਾ ਕੋਈ ਹੈ ਸੀ ਜੰਮ ਗਈਆਂ। ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਰੋਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਨੂਰ ਸਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੈਰ ਪੈ ਗਈ ਤੇ ਆਪਣੇ ਗੁਨਾਹ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਓਥੇ ਧਰਮਸਾਲ ਪਵਾਈ ਤੇ ਸਿੱਖ ਪ੍ਰਚਲਤ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਥਾਏ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ। ਆਚਾਰੀ =

ਕੰਮਾ (ਕਰਤਬਾਂ) ਕਰਕੇ ॥ ਕੁਸੁਧਾ = ਖੋਟੀਆ ॥ ਤਿਨਾੜੀਆਂ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ

ਦੁਰਖੜੀਆਹ = ਬੂਹੇ ਅੱਗੇ ਖਲੋਤੀਆਂ ॥ ਰਲੀਆਹ = ਮੌਜਾਂ ॥ ਸਕਾਰਥਾ =

ਸਫਲਾ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੈ = ਜੇਹੜੀਆਂ ਉਸ (ਖਸਮ) ਨਾਲ ਰਤੀਆਂ ਹਨ ॥ ਮੀਨਾ = ਮੱਛੀ

ਜਾਲੁ = ਮੋਹ ਰੂਪ ਜਾਲ ॥ ਵਤਾਇਦਾ = ਫੇਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੇਬਾਲੁ = ਪਾਣੀ ਦੀ ਮੈ

(ਬੂਰ) ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਕਮਲੁ = ਕੋਲ ਫੁਲ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅਲਿਪਤੁ = ਨਿਰਲੇਪ

ਸੈ ਹਥਾਂ = ਸੈ ਕੜੇ ਹਥ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ॥ ਗੁਲਾਲ = ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਨਿਹਾਲੁ =

ਵੇਖ ਲੈ, ਪਰਤਾ ਲੈ ॥੮॥ ਧੋਖਾ = ਸੋਹਸਾ, ਧੁਖਧੁਖੀ ॥ ਧਨ = ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤਰੀ

ਰਜਾਈ = ਮਾਲਕ ਦੇ ਭਾਣੇ ਅੰਦਰ ॥ ਵਿਹੂਣਿਆ = ਖਾਲੀ ॥ ਕਸੁੰਭਾ = ਕੱਚਾ ਸੂਹਾ

ਛੋਛਾ = ਤੁੱਛ ਹੈ ॥ ਪਚਿ = ਖਪ, ਸੜ ॥ ਕੀਟ = ਕੀੜੇ ॥ ਸਿਸਟਿ = ਸ੍ਰਿਸਟੀ

ਸੰਬਾਹਿਆ = ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ॥ ਕੁਸਤੁ = ਖੋਟੇ ਹਠ ਨੂੰ ॥ ਵਲੁ = ਬੂਰੇ

ਢਾਹਿਆ = ਮਾਤ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਝੂਠ ਤੇ ਖੋਟ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ॥ ਓਤੈ =

ਓਸੇ ਖੋਟੇ ॥ ਚੇਤਿ = ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਅਚੇਤਾ = ਭੁਲੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ

ਤਡਾਇਆ = ਹਥ ਤਡਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਮੰਗਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਆਇ =

ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ਸੰਬਾਹਿ = ਪਹੁੰਚਾ ॥

੮੬

ਗੁਣਭਾਸੁ=ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਸੰਜਮੁ=ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ॥
 ਜੀਵਾਸੁ=ਜੀਵਣ ਦੀ ਆਸਾ ਹੈ ॥ ਨਿਰਜਾਸਿ=ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ॥ ੧੦ ॥
 ਚੀਨਈ=ਪਛਾਣਦਾ ॥ ਦੂਜੇ ਭਾਇ=ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ ਪਰਬੋਧਦਾ=
 ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਚੂਕੈ=ਮੁੱਕ ਜਾਵੇ ॥ ਆਪੈ ਨੋ=ਆਪੇ (ਹੰਕਾਰ) ਨੂੰ ॥
 ਮਨਹਠਿ=ਮਨ ਦੇ ਪਾਖੰਡ ਕਰਕੇ ॥ ਦੇਵਾ=ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਕੇ ਵੇਖ ਲਵੇ ॥ ੧੧ ॥
 ਅਸਲੀ ਬਹਾਦਰ ਕੌਣ ਹੈ ?:- ਸੂਰਾ=ਜੋਧਾ ॥ ਅਹੰਕਰਣ=ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥
 ਨਿਸਤਾਰਿਆ=ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਦੂਜੈ ਲਗਿ=ਦੂਤ ਵਿਚ ਲੱਗ ਕੇ ॥
 ਮਗੁ=ਰਸਤਾ ॥

੮੭

ਜੋਹਿ=ਵੇਖ, ਤਾੜ ॥ ਦੀਬਾਣ=ਰੱਬ ਦੀ ਕਚੈਹਰੀ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਚ ॥
 ਸੁਰਖ ਰੂ=ਲਾਲ ਚੇਹਰਾ ਹੈ, ਸੱਚਾ ਹੈ ॥ ਪਰਵਰਿਆ=ਵੱਡਾ ਹੋਇਆ ਹੈ,
 ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਾਲਾ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਹਿਰਿਆ=ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥
 ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉੱਤਮ ਪੂਜਾ ਦਸਦੇ ਹਨ:-ਆਤਮਾ ਦੇਉ=ਆਤਮ ਦੇਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥
 ਕੈ=ਦੇ (ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ) ॥ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ=ਸਾਂਤ ਚਿਤ (ਸੁਭਾਵ) ਕਰਕੇ,
 ਅਥਵਾ ਸਹਲੇ ਹੀ ॥ ਪਰਚਾ=ਪ੍ਰੇਮ, ਲਗਨ ॥ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ=ਪ੍ਰੇਮ
 ਕਰਕੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ॥ ਸਹਜੁ=ਗਿਆਨ, ਸਾਂਤ ਅਵਸਥਾ ॥ ਅਠਸਠਿ=ਅਠਾਹਠ ॥
 ਨਾਇ=ਇਸ਼ਨਾਨ (ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ॥ ਥੀਐ=ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਨਮੁਖ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ
 ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ:-ਰਲਾਇਆ=ਚੰਗਾ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ॥ ਕਿਰਤਿ=ਪੂਰਬਲੇ
 ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਲਿਵ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ॥ ਧਾਤੁ=ਸੰਸਾਰੀ ਮਾਇਆ ਦਾ
 ਪਿਆਰ ॥ ਸਥ=ਮਿਲਾਪ ॥ ਮੰਝਿ=ਵਿੱਚ ॥ ਸੁਭਾਇ=ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥
 ਭੁੰਚੀਐ=ਭੋਗੀਏ ॥ ਵਿਣੁ ਮਨੈ=ਮਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਲੁਝਣਾ=ਝਗੜਨਾ ॥
 ਕੁਸਤੁ=ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ॥ ਜਿਣੈ=ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ=ਸਿੱਖਯਾ ॥

ਰਾਖੀ=ਰੱਖੀ ਹੈ ॥ ਕਿਰਾਖੀ=ਖਿੱਚ ॥ ਰੈਣਿ=ਰਾਤ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਨੂੰ ॥
ਅਦਿਸਟ=ਨ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ=ਗੁਰਾ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਗੁਰਮੁਖ
ਮਹਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ ਆਖੀ=ਅਖਾਂ ਨਾਲ ॥

੮੮

॥ ੧੩ ॥ ਵੇਕਾਰੀ=ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਵੇੜਿਆ=ਲਪੇਟਿਆ
(ਘਿਰਿਆ) ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸੰਜਮੁ=ਮਨ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ॥ ਸੁਰਤਿ=
ਧਿਆਨ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ) ਨਾਲ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਵੱਡੇ ਪਾਪ ॥ ਲਹਾਤੀ=
ਲਥ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਦਾਲਦੁ=ਗ੍ਰੀਬੀ ॥ ਮੁਖਿ=ਸਰੋਮਣੀ ॥ ਮਿਰਤਕ=
ਮੁਰਦਾ ॥ ੧੪ ॥ ਨਿਧਾਨ=ਨਿਧੀਆਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ ਸਹਜਿ=ਸਾਤ ਅਵਸਥਾ
ਵਿਚ ॥ ਭਗਉਤੀ=ਰਾਸ ਲੀਲਾ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭਗਤ ॥
ਪਰਸਾਦੀ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ=ਦੌੜਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰੇ ॥
ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੈ=ਇੱਕ ਘਰ (ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ) ਵਿਚ ਲਿਆਵੇ ॥ ਬਾਦੁ=ਬਗੜਾ ॥
ਅਨ ਦਿਨੁ=ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਕੜਿਨ=ਜਕੜ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਵਸ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥
ਸਵਾਹੀ=ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਵ, ਕੜਿ ਨ ਸਵਾ ਹੀ=ਉਹ ਝੋਰਿਆਂ ਵਿਚ
ਨਹੀਂ ਸੜਦੇ ॥ ਅਘਾਹੀ=ਰੱਜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

੮੯

ਪੈਧੇ=ਪਹਿਣ ਕੇ ਵਡਿਆਈ ਦੀ ਪੋਸ਼ਾਕ, ਸਿਰੋਪਾ ਲੈਕੇ ॥ ੧੫ ॥
ਸਾਂਈ=ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਨੂੰ ॥ ਡਾਰਿ=ਵੱਢ ਕੇ ਸੁੱਟ ॥ ਪਿੰਜਰ=ਸਰੀਰ ॥ ਬਿਰਹਾ=ਪ੍ਰੇਮ
ਦੀ ਧੂਹ ॥ ਜਾਰਿ=ਸਾੜ ॥ ਮੁਈਆਸੁ=ਮਰਦੀ ਹੈ ॥ ਡੁੰਮਿ=ਟੋਇ(ਇਸਤ੍ਰੀਆਦਿਕ)
ਵਿਚ ॥ ਪਈਆਸੁ=ਪਿਆ ਹੈ ॥ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ=ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ॥ ਨਾਵੈ=
ਨਾਮ ਦੇ ॥ ੧੬ ॥ ਕੁਰੂਪਿ=ਕੋਝੀ ॥ ਕੁਲਖਣੀ=ਖੋਟੇ ਲੱਛਣਾ ਵਾਲੀ ॥ ਪਿਰ=ਪਤੀ ॥
ਸੁਆਲਿਓ=ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਰਾਵੀ=ਅਪਣਾਈ, ਭੋਗੀ ਹੈ ॥ ਗੁਬਾਰੁ=ਅੰਧੇਰਾ ॥
ਮਹੀਅਲਿ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਕਢੋਇ=ਕੱਢ ਦਿਤੇ ਹਨ ॥ ਕੀਓਇ=
ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਡੰਡੁ=ਸਜਾ ॥ ੧੭ ॥ ਕਾਮਣੀ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਕੁਨਾਰਿ=ਬੁਰੀ ਤੀਵੀ ॥

ਪਰ = ਪਰਾਏ ॥ ਪਰਹਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭਤਾਰਿ = ਪਤੀ ਨੇ ॥

੯੦

ਫਾਥੇ = ਫਸੇ ਹੋਏ ਨੂੰ, (ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਵਿਚੋਂ) ॥ ਸਾਧਿਆ =
ਸੋਧਿਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਲਿਵਤਾਰ = ਇਕ ਰਸ ਬ੍ਰਿਤੀ
ਲਾਈ ਹੈ ॥ ਬੰਦੀ = ਦਾਸੀ ਹੈ ॥ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ = ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦੁਆਰਾ, (ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ) ॥
ਜੰਦਾਰੁ = ਜ਼ਾਲਮ, ਨਿਰਦਈ ॥ ਗੁਣੀ = ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ॥ ਜਾਣੁ = ਜਾਣੂ, ਸਿਆਣਾ ॥
ਕਾੜਾ = ਬੋਰਾ, ਫਿਕਰ ॥ ਅਧਰਮਿ = ਅਨਿਆਏ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਰ = ਹੱਥ ॥ ੧੯ ॥
ਉਰਿਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਕੇ ॥ ਘਾਲੀਅਨੁ = ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਰੁ =
ਪੱਕਾ ਟਿਕਾਣਾ ਦੇ ਕੇ ॥

੯੧

ਅੰਗੁ = ਪੱਖ ॥ ਨਿਸਤਾਰਿਅਨੁ = (ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥
੨੦ ॥ ਕੁਬੁਧਿ ਭੂਮਣੀ — ਇਕ ਵੇਰ ਕਾਂਸੀ ਵਿਚ ਇਕ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭਗਤ ਚੌਕਾ ਲਕੀਰ ਕੇ ਸੁਚ ਰਸੋਈ
ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਕੁਬੁਧਿ = ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ॥
ਭੂਮਣੀ = ਮਿਰਾਸਣ ਹੈ ॥ ਕੁਦਇਆ = ਬੇ-ਰਹਿਮੀ ॥ ਪਰ = ਪਰਾਈ ॥ ਘਟ =
ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਮੁਠੀ = ਏਹ ਠੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ॥ ਕਾਰੀ = ਲਕੀਰਾਂ ॥ ਥੀਐ =
ਹੋਵੇ ਹੈ ॥ ਚਾਰੇ = ੧. ਭੂਮਣੀ, ਖੋਟੀ ਮਤ । ੨. ਕਸਾਇਣ, ਬੇ-ਰਹਿਮੀ । ੩. ਚੂਹੜੀ,
ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਿਆ । ੪. ਚੰਡਾਲਣੀ, (ਨੀਰਣੀ) ਕ੍ਰੋਧ । ਇਹ ਚਾਰੇ ਨੀਚ ਜਾਤਾਂ ਜਦ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ
ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਹਰੋਂ ਚੌਂਕੇ ਨੂੰ ਲਕੀਰਾਂ ਨਾਲ ਸੁੱਚਿਆਂ ਕਰਨ ਦੇ ਕੀ ਅਰਥ ਹਨ ॥ ਅਰਥਾਤ ਅੰਦਰ
ਦੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਏ । ਲੋਕ ਦਿਖਾਵੇ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ
ਕਿ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ:—ਸਚੁ ਸੰਜਮ = ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਚੌਂਕੇ ਨੂੰ ਸੁਚਾ
ਰੱਖਣ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਹੈ ॥ ਕਰਣੀ = ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ॥ ਕਾਰਾਂ = ਚੌਂਕੇ ਦੇ ਘੇਰੇ ਦੀਆਂ
ਲਕੀਰਾਂ ਹਨ ॥ ਨਾਉ = ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪਣਾ ਇਸਨਾਨ ਹੈ ॥ ਪੰਦਿ = ਰਸਤੇ (ਪੈਰ-ਨਹੀ
ਪੈਦੇ) ॥ ਕਾਗਹੁ = ਕਾਂ ਤੋਂ ॥ ਸਾਖੀਐ = ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ ਭੈ ਭੰਜਨ =

ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਲਾਖੀਐ = ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਉਲਟੀ ਭਈ =
 ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਉਲਟ (ਮੁੜ) ਪਈ ॥ ਨਿਜਘਰਿ = ਨਿਜ ਥਾਇ, ਅੰਤਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ॥
 ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਧੁਣੀ = ਸਬਦ ॥ ਸਦ = ਹਮੇਸ਼ਾਂ ॥ ਉਨਮਨਿ =
 ਤੁਰੀਆ ਪਦ, ਉੱਚੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ॥ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ = ਸਾਹਮਣੇ ਕਰ ਲਿਆ ॥
 ਅਰਥਿ = ਨਿਮਿਤ ॥ ਪੈਨਾਇਆ = ਖਿਲਤ, (ਆਦਰ ਦੀ ਪੌਸਾਕ) ਪਵਾਣੀ ॥ ਸੁਪੁ =
 ਅਸਲ ਨਾਲ ਸੋਧ ਕੇ ਠੀਕ ਹੈ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਏਕ ਸੁਆਨੁ = ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਮ: ੧ ਵਾਲੇ ਸਬਦ “ਏਕੁ ਸੁਆਨ ਦੁਇ ਸੁਆਨੀ
 ਨਾਲਿ” ਵਾਲੇ ਘਰ (ਧਾਰਨਾ) ਵਿਚ ਗੋਣਾ । ਜਨਨੀ ਜਾਨਤ ਸੁਤੁ:—ਜਨਨੀ = ਮਾਂ ॥
 ਸੁਤੁ = ਪੁੱਤ੍ਰ ॥ ਅਵਧ = ਉਮਰ ॥ ਮੋਰ = ਮੇਰਾ ॥ ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤ ॥

੯੨

ਪੇਖਤ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਜਮਰਾਉ = ਜਮ ਰਾਜ ॥ ਇਤ = ਇਸ ਮਾਇਆ ਦੀ ॥
 ਅਨ = ਹੋਰ ॥ ਤਜੀਵਣ ਬਾਣੀ = ਤਿਆਗਣ ਯੋਗ ਬਾਣੀ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਅਨਤ
 ਜੀਵਣ ਬਾਣੀ = ਸਦਾ ਜੀਵਣ ਦੀ ਇਹ ਬਾਣੀ (ਮੰਤਰ) ਹੈ ॥ ਭਵ ਸਾਗਰੁ = ਸੰਸਾਰ
 ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਸਹਜੁ = ਵੈਰਾਗ ॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥ ਇਹ ਭਗਤ ਜੀ ਪਿੰਡ ਬਾਰਸੀ ਜਿ: ਸੋਲ੍ਹਾ ਪੁਰ ਵਿਚ
 ਸੰਨ ੧੨੬੮ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਨ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ—ਆਗਲੜਾ = ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਜਰਾ =
 ਬੁਢੇਪਾ ॥ ਮਰਾ = ਮਰਨ ਦਾ ॥ ਬਿਗਸਹਿ = ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਮਲਾ =
 ਕੋਲ ਫੁਲ (ਵਾਂਗੂੰ) ਜਾਂ ਕਮਲਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਪਰ = ਪਰਾਇਆ ॥ ਜੋਹਹਿ =
 ਤਾੜਦਾ ਹੈ ॥ ਕਪਟ ਨਰਾ = ਹੇ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ॥ ਦੂੜਾ = ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਦੂਤ,
 ਅਥਵਾ ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ॥ ਆਇਓਹਿ = ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਜਮਹਿ ਤਣਾ =
 ਜਮਾਂ ਦਾ ਪੁਤਰ, ਬੁਢੇਪਾ ਤਥਾ—ਬਲਵਾਨ ਜਮਦੂਤ ॥ ਆਗਲੜੈ = ਅੱਗੇ, ਸਾਹਮਣੇ ॥

ਕੋਈ ਕੋਈ = ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ॥ ਬੀਨੁਲਾ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜਿਸ ਨੇ ਇਟ ਦਾ ਆਸਰਾ
ਲੀਤਾ ॥ ਬਾਹੜੀ ਵਲਾਇ = ਬਾਹਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਲੁਕੇ, ਗਲਵੱਕੜੀ ਪਾ ਕੇ ॥ ਪੈ = ਪੈ ਕੇ ॥
ਅਮਰੁ = ਮੁਕਤ ॥ ਮੂਠਾ = ਠੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਬਿਖਮ ਘੋਰ = ਮਹਾਂ
ਭਿਆਨਕ ॥ ਪੰਥਿ = ਰਸਤੇ ਪਰ ॥ ਰਵਿ = ਸੂਰਜ ॥ ਸਸਿ = ਚੰਦ ॥ ਪ੍ਰਵੇਸੰ =
ਚਾਨਣ (ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ) ॥ ਤਜੀਅਲੇ = ਛੱਡਿਆ ॥ ਪੇਖੀਅਲੇ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥
ਤਹ = ਓਥੇ ॥ ਕਰ ਦਲ ਕਰਨਿ ਮਹਾ ਬਲੀ = ਬਹੁਤ ਬਲੀ ਜਮਦੁਤ ਹੱਥਾਂ
ਨਾਲ ਦੱਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਵਾ ੨. ਮਹਾਂ ਬਲੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਦਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਮੂ = ਮੈਨੂੰ ॥
ਵਣਿ = ਬਨ ਵਿਚ ॥ ਰਤੜਾ = ਵਸ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ॥ ਐ ਜੀ = ਹੇ ਭਗਵਾਨ !
ਬਦਤਿ = ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਰਾਮਈਆ = ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ। ਅਚਰਜ ਏਕੁ —

ਕਬੀਰ ਜੀ ਇਕ ਪੰ ਡਿਤ ਅਤੇ ਇਕ ਜੋਗੀ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੰ ਡਿਤ
ਨੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਸਰੂਪ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਜੋਗੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਰਾਬ ਪੀ ਕੇ ਕਿੰਗਰੀ ਵਜਾਈਏ ਤਾਂ ਬ੍ਰਿਤੀ
ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜੋਗ ਰਾਜ ਪਦਵੀ ਨੂੰ ਪੁਜੀਦਾ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ:—ਮਾਇਆ
ਅਨਰ ਵਚਨੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਵਤ 'ਸਤ' ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਇਸਦਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਸਹੇ ਦੇ ਸਿੰਗਾਂ ਵਤ ਅਸੱਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਸਤਵੀਂ ਨਹੀਂ। ਸਤ ਅਸਤ ਦੋਵੇਂ ਹੈ ॥
ਯਥਾ:—ਸਤ ਅਸਤ ਵਿਲਖਣਤੰ ਅਰਥਾਤ ਸਤ ਤੇ ਅਸੱਤ ਤੋਂ ਵਖਰੀ ਹੈ
ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਅਨਰਵਚਨੀ ਹੈ ॥ ਪੰਡੀਆ = ਹੇ ਪਾਂਡੇ (ਪੰਡਿਤ) ॥ ਸੁਰਿ
ਨਰ = ਦੇਵਤਾ ਸਰੂਪ ਮਨੁਖ ॥ ਗਣ = ਸਿਵਜੀ ਦੇ ਸੇਵਕ ॥ ਗੰਧੁਬ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਗੀ ॥
ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਮਾਇਆ 'ਨੇ' ॥ ਤਿਭਵਣ = ਤਿਰਲੋਕੀ ਨੂੰ ॥ ਮੇਖੁਲੀ =
ਕਿੱਲੀ ਜਾਂ ਫਸੌਤ (ਮੋਹ ਰੂਪ ਫਾਹੀ) ਲਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ:—
ਰਾਜਾ ਰਾਮ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ (ਓਹੰ ਸੋਹੰ) ਦੀ ॥ ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ਆਤਮ ਅਨੰਦ
ਦੀ ॥ ਕਿੰਗਰੀ = ਕਿੰਗ ॥ ਦਿਸਟਿ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥ ਨਾਦ = ਸਬਦ ਦੀ ਧੁਨੀ
'ਵਿਚ (ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ) ॥ ਭਾਠੀ ਗਗਨੁ = ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਭੱਠੀ ਹੈ (ਸ਼ਰਾਬ ਕੱਢਣ ਵਾਸਤੇ) ॥
ਸਿੰਝਿਆ = ਅੰਦਰ ਖਿੱਚਣ ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ, ਇੜਾ (ਸੱਜੀ ਸੁਰ) ॥ ਚੰਝਿਆ = ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ
ਵਾਲੀ ਨਾਲੀ, ਪਿੰਗਲਾ, (ਖੱਬੀ ਸੁਰ) ॥ ਭਾਵ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਭੱਠੀ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਨਾਲੀਆਂ ਇੜਾ
ਪਿੰਗਲਾ ਰੂਪੀ ਹਨ ॥ ਕਨਕ = ਸੋਨੇ ਦਾ ॥ ਕਲਸ = ਕਟੋਰਾ, ਘੜਾ (ਸੁੱਧ ਅੰਤਸ ਕਰਨ) ॥
ਚੁਐ = ਪੈਂਦੀ ਹੈ ॥ ਰਸ ਮਹਿ ਰਸਨ = ਰਸਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮਹਾਂ ਰਸ ॥ ਅਨੂਪ =

ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ ॥ **ਪਵਨ ਪਿਆਲਾ** = ਸਵਾਸਾਂ ਦਾ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਕੁੰਡਕ ਰੂਪ ਪਿਆਲਾ ।
ਸਾਜਿਆ = ਬਣਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਏਕੋ ਜੋਗੀ** = ਐਸਾ ਕੋਈ ਇਕ ਹੀ ਜੋਗੀ ਹੈ ।
ਕਵਨੁ ਹੈ ਰਾਜਾ = ਕੇਹੜਾ ਰਾਜਾ ਹੈ (ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾ) ॥ **ਪੁਰਖੋਤਮ** =
ਉਤਮ ਪੁਰਸ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦਾ ॥ **ਰਸਾਇਨ** = ਰਸਾਂ ਦੇ ਘਰ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ) ਵਿਚ ॥
ਮਾਤਾ = ਮਸਤ ਹੈ ॥

੯੩

ਬੇਣੀ ਜੀ ॥ **ਪਹਰਿਆ ਕੇ ਘਰਿ ਗਾਵਣਾ** = ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਘਰਿ
੧ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਸਬਦ ਪਹਰੇ ਮ: ੧ ਗਾਵਿਆ ਹੈ ਓਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ
ਗਾਉਣਾ ॥ **ਰੇ ਨਰ ਗਰਭ ਕੁੰਡ** :—ਭਗਤ ਬੇਣੀ ਜੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰੋਹਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਇਕ ਦਿਨ ਆਪ
ਜੀ ਦਾ ਇਕ ਚੋਲਾ ਜੋ ਖੋਟੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਹੋਰ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਪ ਜੀ
ਪਾਸੋਂ ਆਪਣਾ ਅਪ੍ਰਾਧ ਖਿਮਾ ਕਰੋਣ ਆਇਆ । ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਮਰ ਦੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ਕਰ ਕੇ
ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ **ਗਰਭ ਕੁੰਡਲ** = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ
ਦੇ ਕੁੰਡ ਵਿਚ ॥ **ਆਛਤ** = ਹੁੰਦਾ ਸੀ ॥ **ਉਰਧ** = ਪੁੱਠਾ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਮਿਰਤਕ** =
ਮਿਟੀ ਦੇ ॥ **ਪਿੰਡਿ** = ਸਰੀਰ ਦਾ ॥ **ਪਦ** = ਦਰਜਾ ਸੀ ॥ **ਮਦ ਨਾ** = ਅਤੇ ਤਦੋਂ ਹੰਕਾਰ
ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਤਦੋਂ ਮਿਟੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਜੋ ਦਰਜਾ ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਤੈਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ॥
ਦੂਜਾ ਅਰਥ—**ਪਦ ਮਦਨਾਂ** = ਹਰੀ ਦੇ ਚਰਨ ਕਵਲਾਂ ਵਿਚ ਮਸਤ ਸੀ ॥ **ਅਹਿਨਿਸਿ** =
ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਏਕੁ** = ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਸੀ ॥ **ਅਗਿਆਨ ਸੁ ਨਾਗਾ** =
ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਥਵਾ ਅਗਿਆਨ ਸੀ ਤੇ ਨੰਗਾ ਸੀ ਮਾਤਾ ਦੇ ਉਦਰ ਵਿਚ ॥
ਤੈ = ਉਹ ॥ **ਸੰਮਲੁ** = ਯਾਦ ਕਰ ॥ **ਅਧਿਕ** = ਬਹੁਤ ॥ **ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ** =
ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਤਉ** = ਤਦ ਤੋਂ ॥ **ਨਰ ਹਰਿ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਨਾਹੀ** =
ਨਹੀਂ ਤਾਂ ॥ **ਜਨੁ** = ਜਾਣੇ (ਤੂੰ ਤਾਂ) ॥ **ਬਿਚਰੈ** = ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨੁਰਾਧਾ** =
ਅਨੁ+ਅਰਾਧਾ = ਬਿਨਾ ਅਰਾਧਨ ਦੇ, ਅਮੋੜ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਬਾਲ** = ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ॥
ਬਿਨੋਦ = ਖੇਡਾਂ ਦੇ ॥ **ਚਿੰਦਿ ਰਸ** = ਰਸਾਂ (ਸਵਾਦਾਂ) ਦੇ ਚਿੰਤਨ (ਫਿਕਰਾਂ) ਵਿਚ ॥
ਰਸੁ ਮਿਸੁ = ਰਸਾਂ ਦੇ ਭੋਗਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ॥ **ਮੇਧੁ** = ਮਾਸ ॥ **ਬਿਖੁ** = ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਸਰਾਬ
ਤੇ ਮਾਸ ਆਦਿਕ (ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਪੀਤੇ ਖਾਢੇ) ॥ **ਪੰਚ** = ਕਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਦੂਤ ॥ **ਪ੍ਰਗਟ** =
ਪ੍ਰਤਖਤ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਸੰਤਾਪੈ** = ਦੁਖ ਦੇਵੇ ਹਨ ॥ **ਸੰਜਮੁ** = ਥੋੜਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਤੇ ਸੌਣਾ

ਆਦਿਕ ਨੇਮ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤ = ਚੰਗੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ॥ ਕਾਲ = (ਪਾਪ ਰੂਪ) ਕਾਲਖ ਵਾਲੀ ॥
 ਆਨਿ = ਆ ਕੇ ॥ ਸਕਤਿ = ਮਾਇਆ (ਇਸਤ੍ਰੀ) ਨੇ ॥ ਗਲਿ = ਗਲ ਨਾਲ ॥
 ਬਾਂਧਿਆ = ਬੰਨ ਦਿਤੀ (ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ) ॥ ਤਰਣੁ = ਜਵਾਨੀ ਦੇ ॥ ਪਰ
 ਤ੍ਰਿਆ = ਪੁਰਾਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥ ਜੋਹਹਿ = ਤਾੜਦਾ ਹੈ ॥ ਸਰੁ = ਚੰਗਾ ॥ ਅਪਸਰੁ =
 ਮੰਦਾ ॥ ਉਨਮਤ = ਮਸਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸੁਤ = ਪੁਤ੍ਰ ॥ ਸੰਪਤਿ = ਦੌਲਤ ॥
 ਗਰਬਿਆ = ਹੰਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ॥ ਅਵਰ = ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ॥ ਮਰਤ = ਮਰਿਆ ॥
 ਮਨੁ ਤੋਲੇ = ਮਨ ਵਿਚ ਜਾਚਦਾ (ਗਿਣਤੀਆਂ ਗਿਣਦਾ) ਹੈ ॥ ਤਉ = ਤਾਂਤੇ ॥ ਭਗ
 ਮੁਖਿ = ਭਗ ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਰਸ ਵਿਚ ਲੱਗ ਕੇ, ਭਾਵ ਵਿਸਿਆਂ ਅਤੇ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੇ ਸੁਆਦਾਂ
 ਵਿਚ (ਸਿਸਰ ਉਦਰ ਪਰਾਇਨ) ਹੋ ਕੇ ॥ ਵਿਗੋਇਆ = ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ॥ ਪੁੰਡਰ = ਚਿਟੇ ॥
 ਕੁਸਮ ਤੇ = ਚੰਬੇ ਦੇ ਫੁਲ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ॥ ਧਉਲੇ = ਚਿਟੇ ॥ ਸਪਤ = ਸੱਤਾਂ ॥
 ਬਾਣੀ = ਅਵਾਜ਼ ਹੈ, ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਵਾਜ਼ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥ ਲੋਚਨ = ਅੱਖਾਂ ॥
 ਸ੍ਰਮਹਿ = ਥੱਕ ਗਈਆਂ, ਪਾਣੀ ਚਲਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਠੀ = ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ॥ ਬਲ =
 ਵਿਚਾਰ ॥ ਤਾਂ ਕਾਮੁ ਪਵਸਿ ਮਾਧਾਣੀ = ਤਦ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ (ਕਾਮਨਾਂ) ਰੂਪੀ ਮਾਧਾਣੀ
 ਅੰਤਸ ਕਰਨ ਵਿਚ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਖਾਹਸ਼ਾਂ ਵਧ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਬਿਖੈ = ਵਿਸਿਆਂ ਵਿਚ ॥
 ਪਾਵਸਿ = ਕਾਲੀ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰਖਾ ਵਿਚ ਬੱਦਲਾਂ ਕਰ ਕੇ ਹਨੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਏਸ ਕਰ ਕੇ
 ਏਥੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਧੁੰਧਲੀ, ਕਾਲੀ ਹੈ ॥ ਕਾਇਆ ਕਮਲੁ = ਕਮਲ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ ਮੁਰਝਾ
 ਗਿਆ ॥ ਅਵਗਤਿ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ॥ ਬਾਣਿ = ਬਾਣੀ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ॥
 ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲਿ = ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਨਿਕੁਟੀ = ਨਜ਼ਦੀਕੀ (ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ) ॥ ਧੁਨਿ
 ਉਪਜੈ = ਉਮੰਗ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਮਾਨ = ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਦ = ਪਦਵੀ ॥
 ਅੰਗਨਿ = ਵੇਹੜੇ ਵਿਚ (ਪਿਆ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ) ॥ ਮਰਨ = ਮਰ ਕੇ ॥
 ਰਵਿਦਾਸ ॥ ਤੇਹੀ ਮੋਹੀ — ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਕਰ ਕੇ ਜਾਤ
 ਅਭਿਮਾਨੀਆਂ ਪਾਸੋਂ ਨਿਰਾਦੁ ਹੁੰਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਅੰਤਰ ਧਿਆਨ ਹੋ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ॥
 ਤੇਹੀ = ਤੇਰੇ ॥ ਮੋਹੀ = ਮੇਰੇ ਵਿਚ ॥ ਅੰਤਰੁ = ਫਰਕ, ਭੇਦ ॥ ਕਨਕ =
 ਸੋਨੇ ਤੇ ॥ ਕਟਿਕ = ਸੋਨੇ ਦੇ ਕੜਿਆਂ ਵਿਚ ॥ ਜਲ = ਪਾਣੀ ਤੇ ॥ ਤਰੰਗ =

ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਜੈਸਾ** = ਜਿਸਤਰ੍ਹਾ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ (ਈਸ਼ਵਰ) ਵਿਚ ਤੇ ਮੇਰੇ (ਜੀਵ) ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਕ ਹੀ ਰੂਪ ਹਾਂ ॥ **ਜਉਪੈ** = ਜੇਕਰ ॥ **ਕਰੰਤਾ** = ਕਰਦਾ ॥ **ਅਹੇ** = ਹੇ ॥ **ਅਨੰਤਾ** = ਅੰਤ ਰਹਿਤ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਪਤਿਤ** = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ **ਪਾਵਨ** = ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ) ॥ **ਹੁੰਤਾ** = ਹੁੰਦਾ ॥ **ਨਾਇਕ** = ਮਾਲਕ ॥ **ਆਛਹੁ** = ਹੋ ॥ **ਜਾਨੀਜੈ** = ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਨੁ** = ਦਾਸ ॥ ਅਜੇਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕੁਝ ਮੰਗ ਲੈ, ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ:—**ਸਰੀਰ ਅਰਾਧੈ** = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਦ ਤਕ ਤੇਰਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂ ॥ **ਮੋਕਉ** = ਮੈਨੂੰ (ਇਹੋ ਹੀ ਵੀਚਾਰ) ॥ **ਦੇਹੁ** = ਦਿਓ ॥ **ਰਵਿਦਾਸ ਸਮ ਦਲ ਸਮਝਾਵੈ ਕੋਉ** = ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਜੇਹੜਾ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਸਮੂਹ ਵਿਚ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਮਝਾਵੇ ਉਸ ਦੀ ਮੈਨੂੰ ਸੰਗਤ ਬਖਸ਼ੋ ॥

੯੪

ਰਾਗੁ ਮਾਝ

ਚਉਪਦੇ = ਚਾਰ ਪਦਾਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ—
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰ ਗਦੀ ਦਾ ਤਿਲਕ ਦੇ ਕੇ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਬਿਰਹ ਵਿੱਚ ਚੌਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਤ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ ॥ **ਸਿਧਿ** = ਸਫਲਤਾ ॥ **ਗੁਰਮਤਿ** = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਪਲੈ** = ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ, **ਸਖਾਈ** = ਸਹਾਈ ॥ **ਨੀਰੁ** = ਅਖਾਂ ਚੋ ਪਾਣੀ ॥ **ਬਾਲ** = ਮੁੱਢ (ਬਚਪਣੇ) ਤੋਂ ॥ **ਮਧੂ ਸੂਦਨ** ਮੇਰੇ:—**ਮਧੂ ਸੂਦਨ** = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ **ਦਸਾਈ** = ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ ॥ **ਬਾਰਿਕ** = ਬੱਚੇ ਹਾਂ ॥ **ਦੀਨ** = ਗਰੀਬ, ਨਿਮਾਣੇ ਹਾਂ ॥ **ਵਿਗਸੈ** = ਖਿੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਵੇਦਨ** = ਪੀੜ, ਸੱਲ ॥ **ਬਿਰਹੁ** = ਵਿਛੋੜਾ ॥ **ਰਹਸੈ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

੯੫

ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੜੀਐ:—**ਗੁਣੀਐ** = ਵਿਚਾਰੀਏ ॥ **ਭਉਜਲੁ** = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਦੁਤਰੁ** = ਨ ਤਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਹਰਿ ਨਰ ਹਰੀਐ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ॥ **ਬੇਦਨ** = ਪੀੜਾ ॥ **ਵਖਾਣੈ** = ਜਪੇ ॥ **ਅਉਖਧੁ** =

ਦੁਆਈ ॥ ਉਧਰੀਐ = ਤਾਰੀਏ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕ = ਬੰਬੀਹੇ ਵਾਂਗ ਹਾਂ ॥ ਜਲ
 ਨਿਧਿ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਮੀਨੇ = ਮੱਛੀ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ: - ਭੀਜੈ =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਟੁਲਿ ਟੁਲਿ = ਭਲੁ ਭਲੁ, ਉਛਲ ਉਛਲ ॥ ਪਉਂਦਾ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਦੇਵਾ = ਭੇਟਾ ਕਰਾਂ ॥ ਚਉਦਾ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਵਾਰੀ = ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥
 ਹਟ = ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਹੱਟੀ ॥ ਪਟਣ = ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਹਿਰ ॥ ਕਾਇਆ = ਸਰੀਰ ॥
 ਹਉ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ: - ਅਗਮ = ਪਹੁੰਚ ਰਹਿਤ ॥ ਅਗੋਚਰ = ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥
 ਕੀਚੈ = ਕਰੀਏ ॥

੯੬

ਪਾਵ = ਪੈਰ ॥ ਪੀਚੈ = ਪੀਵੀਏ ॥ ਲੀਚੈ = ਲਈਏ ॥ ਪਰੀਚੈ =
 ਪਰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਤੁਸੀ-ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਪਰੋਂ ॥ ਰਵਿਆ =
 ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸਬਾਈਆ = ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ॥ ਪਰਸਾਦੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥
 ਵਤਾਇਆ = ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ॥ ਮ: ਪ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੋਚੈ: - ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ
 ਜੀ ਦੇ (ਤਾਏ ਦੇ ਪੁਤਰ) ਭਾਈ ਸਹਾਰੀ ਮਲ ਦੇ ਲੜਕੇ ਦਾ ਵਿਆਹ ਸੀ, ਉਹ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ
 ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਲੈਣ ਆਇਆ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨਾਲ ਘਲਿਆ ਤੇ
 ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਅਸੀਂ ਸੱਦ ਨਾ ਘੱਲੀਏ ਤੁਸਾਂ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ
 ਲਾਹੌਰ ਆਇਆਂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਕੋਈ ਸੱਦਾ ਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪਰੇਮ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਕਰ ਕੇ
 ਦੁਖੀ ਹੋਇਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਲਿਖ ਕੇ ਘੱਲੇ। ਜਦ ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਚੌਥਾ
 ਪਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਰਸੰਸਾ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਦਿਤਾ ਗਿਆ।
 ਲੋਚੈ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਲਪ = ਵਿਰਲਾਪ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕ = ਬੰਬੀਹੇ ਦੀ ॥ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ
 ਜੀਉ = ਹੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਜੀ ॥ ਘੋਲੀ = ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਵਾਂ ॥ ਸਹਜ ਧੁਨਿ
 ਬਾਣੀ = ਆਪ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣੀ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਰੂਪ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਅਥਵਾ ਪਪੀਹੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਦਾ ਪਾਣੀ ਰੂਪੀ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ॥ ਮੀਤ
 ਮੁਰਾਰੇ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਕਲਿਜੁਗੁ = ਦੁਖ, ਹਨੇਰ ॥

੯੭

ਪ੍ਰਿਅ = ਹੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਮੋਹਿ = ਮੈਨੂੰ ॥ ਰੈਣਿ = ਰਾਤ ॥ ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ-

ਸਮਾਲੀ = ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ਘਾਲੀ = ਸੇਵਾ ਕਮਾਈ ਜਾਏ ॥ ਸੁਹੇਲਾ =
 ਸੁਖ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ = ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਅਘਾਵੈ = ਰੱਜਦਾ ਹੈ ॥ ਆਸੈ =
 ਆਸਰੇ ॥ ਸਾਝੀਵਾਲ = ਹਿਸੇਦਾਰ ॥ ਬਾਹਰਾ = ਬਿਗਾਨਾ ॥ ਦਸਾਹਰਾ =
 ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ. — ਅਨਹਦੁ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਸਦ = ਹਮੇਸ਼ਾਂ ॥
 ਕੇਲਾ = ਖੇਡਾਂ, ਕੌਤਕ (ਕਰਦਾ ਹੈ) ॥ ਸਹਜ ਗੁਫਾ = ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਗੁਫਾ — ਦਸਮ ਦੁਆਰ ॥
 ਘਿਰਿ = ਮੁੜ ਕੇ ॥ ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ, ਨਿਜ ਸਰੂਪ ॥ ਅਨਭਉ =
 ਭੈ ਰਹਿਤ ॥ ਦਿਖਾਰਿਆ = ਵਿਖਾਲਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਜਨੁ = ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ
 ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ਨਿਰਬਾਣੀ = ਤਿਆਗੀ ॥ ਭੋਗਾ = ਭੋਗੀ ਹੈ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੈ ॥
 ਨਿਆਈ = ਇਨਸਾਫ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਚੂਕੀ = ਮਿਟ ਗਈ ॥ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਪਿਰਿ: —
 ਪਿਰਿ = ਪਤੀ ਨੇ ॥ ਬਿਨੋਦ = ਖੇਡਾਂ ॥ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸੁਘੜਿ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ
 ਘਾੜਤ ਵਾਲੀ ॥ ਬਿਚਖਣਿ = ਚੱਤਰ ॥ ਆਚਾਰ ਵੰਤਿ = ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਵਾਲੀ ॥
 ਗਿਆਨੇ = ਗਿਆਨ ਦੇ ॥ ਸਭਰਾਈ = ਸਭ ਦੀ ਰਾਣੀ ਹੈ ।

੯੮

ਸੁਹਾਗੁ = ਅਨੰਦ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ਦਾ ॥ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਦਰਸਨ: — ਅਵਗਾਹੇ =
 ਗਾਹੇ (ਫਿਰੇ) ਹਨ ॥ ਨਿਰਗੁਣੁ = ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ॥ ਸਰਗੁਣੁ = ਗੁਣਾ
 ਸਹਿਤ ॥ ਖਟੁ = ਛੇ ॥ ਬਿਚਰਤ = ਉਚਾਰਦੇ (ਵਿਚਾਰਦੇ) ਹਨ ॥ ਨਿਵਲੀ
 ਕਰਮ = ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਜੋ ਜੋਗੀ ਜਨ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਆਸਨ =
 ਜੋਗੀਆਂ ਦੇ ਜੋਗ ਸਾਧਨਾ ਵਾਸਤੇ ਬੈਠਨ ਦੇ ਢੰਗ ॥ ਗਵਨੁ = ਚੱਕਰ ਲਾਇਆ ॥
 ਭਰਮਾਤਾ = ਫਿਰਿਆ ॥ ਸਾਧੁ = ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ॥ ਧਾਵੈ = ਦੌੜਦਾ ਹੈ ॥
 ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਅਪ: — ਗਾਤੀ = ੧. ਮੁਕਤੀ ਦਾਤੇ ਨੂੰ । ੨. ਲੱਕ ਬੰਨਕੇ ॥ ਨਿਸਤਾਰੇ =
 ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਤੀ = ਤ੍ਰੀਕੇ ਨਾਲ ॥ ਕੇਸਵ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਕੋਟਿ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ॥
 ਜਨਾ = ਜੀਵ ॥ ਇਕਾਤੀ = ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਅਮੋਘ = ਸਫਲ, ਨਿਸਫਲ ਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਦਾਤਾਰਾ = ਦਾਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਗਤਿ = ਰੀਤ, ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਕਹਿਆ ਕਰਣਾ ਦਿ: — ਗਾਵਾਹੇ = ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਰਜਾਈ=ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਅਗਮ=ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ ਅਗੋਚਰ=
ਇੰਦਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ ਖਾਕੁ=ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਪੇਖਤ=ਵੇਖਕੇ ॥ ਆਘਾਵੈ=
ਰੱਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਭਾਈ=ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੀ ॥ ਦੁਖੁ ਤਦੇ ਜਾ ਵਿ:—

੯੯

ਜੀਇ ਸਮਾਲੀ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ॥ ਬਾਰਿਕ ਵਾਂਗੀ=
ਬਚਿਆਂ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਰੰਗਿ ਰਸਾਲਾ=ਰਸ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਲਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦਇ:—
ਲਾਲ=ਪਿਆਰੇ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ=ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ (ਭੂੰਘੇ) ॥ ਭੰਜਨ=ਦੂਰ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਨਿਧਾਨ ਅਮੋਲੇ=ਅਮੋਲਕ ਖਜਾਨਿਆਂ ਵਾਲੇ ॥ ਅਜੂਨੀ=ਜੋਨੀ
ਰਹਿਤ ॥ ਸੰਭੋ=ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਾਨ ॥ ਰਸਾਇਣੁ=ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥
ਧਰ=ਆਸਰਾ ॥ ਪਰੀਵਾ=ਪਵਾਂ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿਤੁ:—ਪੇਖਤ=ਵੇਖਦਿਆਂ ॥
ਮੂਰਤ=ਦੋ ਘੜੀਆਂ, ਮਹੂਰਤ ॥ ਸੰਜੋਗਾ=ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਸਮਾਂ ॥ ਥੀਆ=
ਹੋਇਆ ॥ ਚੋਜ ਤਮਾਸ਼ੇ=ਰੰਗ ਰਲੀਆਂ ॥ ਸਗਲ ਸੰਤਨ ਪਹਿ:—ਸਗਲ=
ਸਾਰਿਆਂ ॥ ਪਹਿ=ਪਾਸੋਂ ॥ ਵਰੀਆ=ਵਾਰੀ ॥ ਧੂਰਾ=ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥
ਵਰਸਾਵੈ=ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਉਸਰੁ=ਸਮਾਂ, ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ॥ ਪੂਰਾ=
ਸਫਲ ॥ ਭਵਨ=ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ, ਸਰੀਰ ॥ ਪਵੀਤਾ=ਪਵਿਤਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
ਆਤਮ ਗੜੁ=ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਕਿਲ੍ਹਾ ॥ ਬਿਖਮੁ=ਕਠਨ ॥ ਸੂਰਾ=ਜੋਧਾ ॥

੧੦੦

ਰੇਨੁ=ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਦੁਰਮਤਿ=ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਅਭਾਗੀ=ਨਾਸ
ਹੋ ਗਈ ॥ ਬੈਸਿ=ਬੈਠ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿਨਸੇ=ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਕੂਰਾ=ਬੂਠ ॥
ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਏ:—ਮਾਟੀ ਅੰਧੀ=ਮਿਟੀ ਦੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਜੜ੍ਹ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ॥
ਸੁਰਤਿ=ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ॥ ਸਮਾਈ=ਸਮਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਭਲੀਆ=ਚੰਗੀਆਂ ॥
ਜਾਈ=ਥਾਵਾਂ ॥ ਬਿਨੋਦ=ਖੇਡਾਂ ॥ ਕੇਲ=ਖੇਡਾਂ ॥ ਸਹਜ=ਸੁਭਾਵਕ ॥
ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹਣੁ ਤੇਰਾ:—ਰਜਾਈ=ਹੋ ਭਾਣੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ॥ ਪੂਰ=ਪੂਰਾ ॥
ਗਿਆਨਾ=ਗਿਆਨ ਹੈ ॥ ਅਘਾਨਾ=ਰਜਿਆ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਜਲ ਨਿਧਿ:—ਜਲ

ਨਿਧਿ=ਪਾਣੀ ਦਾ ਖਜਾਨਾ, ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਮੀਨ=ਮੱਛੀ ॥ ਤਿਖਹਾਰੇ=ਪਿਆਸੇ ਹਾਂ ॥ ਖੀਰੁ=ਦੁਧ ॥ ਅਘਾਵੈ=ਰੱਜਦਾ ਹੈ ॥ ਭੀਨਾ=ਭਿਜਿਆ ਹੈ ਦੀਪਕੁ=ਦੀਵਾ ॥ ਰੰਗੀਨਾ=ਰੰਗਿਆ ਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਸਦਾ:- ਨਿਰਮਲੀਆ=ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਬਿਡਾਰਨ ਹਰੀਆ=ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਦ=ਸਵਾਦ, ਰਸ ॥

੧੦੧

ਵੂਠਾ=ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੀਠਾ=ਮਥੇ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾ ਹੋਵਨ ॥ ਵਰਸਾਣੇ=ਲਾਭ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ॥ ਵਿਰਲੀ=ਬੋਝਿਆਂ ਨੇ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਰਿਧਿ:-ਰਾਵੈ=ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਈ=ਪੈਰੀਂ ॥ ਪੇਖਤ=ਵੇਖ ਕੇ ਪੁਨੀਤਾ=ਪਵਿਤ੍ਰ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ=ਬੇਅੰਤ ਤੋਂ ਬੇਅੰਤ ॥ ਸਹਜ=ਗਿਆ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ:-ਅਵਰਦਾ=ਆਰਬਲਾ, ਉਮਰ ॥ ਅਉਖਧੁ=ਦਵਾਈ ॥ ਕਿਲਬਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਅੰਗੁ=ਪੱਖ ॥ ਸਤਿ ਕਰੇ=ਨਿਸ਼ ਕਰਕੇ ॥ ਭੇਟਤ=ਮਿਲਕੇ ॥ ਹਉ=ਮੇਰੀ ॥ ਬਲਾਏ=ਆਫਤ, ਬਿਪਤਾ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਸੇਵਕ:- ਓਤਿ ਪੋਤਿ=ਤਾਣੇ ਪੋਟੇ ਵਿੱਚ, ਇਕਮਿਕ ਹੋ ਕੇ ॥ ਆਹਰੁ=ਉੱਦਮ ॥ ਸਿਲਕ=ਮਾਇਆ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥ ਮਾਹਰੁ=੧. ਚੋਧਰੀ ਹੈ ॥ ੨. ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਦਾਨਾ=ਸਿਆਣਾ ॥

੧੦੨

ਜਾਹਰੁ=ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥ ਪਹਿਰਾਇਆ=ਪੋਸ਼ਾਕਾ ਪਹਿਨ੍ਹਾਇਆ (ਵਡਿਆਇਆ) ਹੈ ॥ ਗਉਹਰੁ=ਮੋਤੀ ਵਾਙੂੰ ਉੱਜਲ ਹੈ ॥ ਸਭ ਕਿਛ ਘਰ: ਪਰਸਾਦੀ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ ਸੁਹੇਲਾ=ਸੁਖੀ ॥ ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ=ਇਕ ਕਿਣਮਿਣ ੨ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿਨੋਦ=ਤਮਾਸ਼ੇ ॥ ਕੇਲਾ=ਖੇਡਾ ॥ ਤਰੰਗੁ=ਲਹਿਰ ਕਿਵਾੜਾ=ਪੜ੍ਹਦੇ, ਤਖਤੇ ॥ ਬਹੁੜਿ=ਫਿਰ ॥ ਜਉਲਾ=ਅਲੱਗ, ਵੱਖ ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ਜਿਨਿ:-ਭਣਿਆ=ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ਵਿਟਹੁ=ਉਤੋਂ ॥ ਪਖਾਲੀ=ਧੋਵਾ ॥ ਮਾਰਗਿ=ਰਸਤੇ ਉਪਰ ॥ ਨੈਨ=ਅਖੀ ॥ ਨਿਹਾਲੀ=ਵੇਖਾ ॥

ਲਾਧੇ=ਲੱਭਿਆ ਹੈ ॥ ਮਧੇ=ਵਿੱਚ ॥ ਅਲਿਪਤ=ਅਸੰਗ ॥ ਨਿਰਬਾਣੇ= ਨਿਰ ਬੰਧਨ ਹੈ ॥ ਦੂਤ=ਦੁਸਮਨ ॥ ਸਾਧੇ=ਕਾਬੂ ਕੀਤੇ ॥ ਅਗਮ=ਕਠਨ ਅਤੇ ॥ ਅਗਾਧੇ=ਅਥਾਹ ਦਾ ॥ ਤੂੰ ਪੇਡੂ ਸਾਖ ਤੇਰੀ:-ਪੇਡੂ=ਮੁੱਢ ਹੈਂ; ਅਧਿਸਟਾਨ ॥ ਸਾਖ=ਟਾਹਣੀਆਂ, ਸ਼ਿਸਟੀ, ਮਾਇਆ ਰੂਪ ॥ ਸੂਖਮ=ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅਸਥੂਲੀ=ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਵੈਰਾਟ ਰੂਪ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ॥ ਜਲਨਿਧਿ=ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਫੇਨੁ=ਝੱਗ ਦਾ ॥ ਬੁਦ ਬੁਦਾ=ਬੁਲ ਬੁਲਾ ਹੈਂ ॥ ਸੂਤੁ=ਸੱਤਾ ਰੂਪੀ ਧਾਗਾ ॥ ਮਣੀਏ=ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਣਕੇ ॥ ਗੰਠੀ=ਗੰਢਾਂ ਰੂਪੀ ਸ਼੍ਰਾਸ ॥ ਮੇਰੁ ਸਿਰਿ=ਮਾਲਾ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਮਣਕਾ, ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਆਦਿਕ ॥ ਰਸੀਆ=ਰਸਾਂ ਦੇ ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸਮਾਲੀਐ=ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈਂ ॥ ਫੁਨਿ=ਪੁਨ੍ਹਾ ॥ ਭੋਰੀ=ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ॥ ਨਦਰਿ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਨਾਲ ॥

੧੦੩

ਸਫਲੁ ਸੁ ਬਾਣੀ:-ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ=ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ॥ ਤੇ=ਉਹ ਜੀਵ ॥ ਪੇਖਾ=ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਸੇ ਕਰ=ਉਹ ਹੱਥ ॥ ਲੇਖਾ=ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਦੁਇ ਕਰ=ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ॥ ਲੀਜੈ=ਲੈ ਲਵੇ, ਕਵ ਲਓ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹਰਿ:-ਪਰਮ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਪਰਾਨਾ=ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਸਰ=ਤਾਲਾਬ ॥ ਸੁਭਰ=ਲਬਾ ਲਬ ॥ ਜਲਥਲ=ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ=ਪਾਲੇ ਪੋਸੇ ॥ ਅਘਾਏ=ਰਜਾਏ ਹਨ ॥ ਵਣੁ=ਜੰਗਲ ॥ ਤਿਭਵਣੁ=ਤਿੰਨ ਲੋਕ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ:-ਤੂੰ=ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ! ਆਪ ਹੀ ॥ ਬੰਧਪੁ=ਸਰਬੰਧੀ ॥ ਕਾੜਾ=ਝੋਰਾ ॥ ਮਾਣਾ=ਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ਅਖਾੜਾ=ਖੇਡਣ ਦੀ ਥਾਂ, ਸੰਸਾਰ ॥ ਅਸਾੜਾ=ਸਾਡਾ ॥ ਬਿਖਾੜਾ=ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਅਖਾੜੇ ਨੂੰ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਭ:-

੧੦੪

ਭੇਟਤ=ਮਿਲਦਿਆਂ ਹੀ ॥ ਦਸਾਇਆ=ਦਰਸਨ ॥ ਮਿਤਿ=ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਖੁਦੀ=ਹੰਕਾਰ ॥ ਚੂਕਾ=ਨਵਿਰਤ ਹੋਇਆ ॥ ਕਲਿਆਣ=

ਮੁਕਤੀ ਦਾ ॥ **ਨਿਧਾਨ** = ਖਜਾਨਾ ॥ **ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾਂ** :—**ਸੋਇ** = ਸੋਭਾ, ਖਬਰ ॥
ਸਮਾਰਉ = ਸੰਭਾਲਾ, ਸਿਮਰਨ ਕਰਾ ॥ **ਸਰਬ ਮਇਆ** = ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ **ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ** = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤਿੰਨ ਕਾਲ (ਭੂਤ, ਭਵਿਖਤ, ਵਰਤਮਾਨ)
ਸੱਤ ਹੈ ॥ **ਨਿਹਾਲਾ** = ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ॥ **ਹੁਕਮੀ ਵਰਸਣ** :—**ਮੇਹਾ** = ਮੀਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ॥
ਜਪੇਹਾ = ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ **ਠਾਢਿ** = ਠੰਢ ॥ **ਧ੍ਰਾਪੇ** = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵਨ ॥ **ਨਾਈ** =
ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ **ਆਉ ਸਾਜਨ ਸੰਤ** :—**ਚਿੰਦੇ** = ਇਛਤ ॥ **ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ** =
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਥੀਏ** = ਪੂਰਨ ਹੋਏ ॥

੧੦੫

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋ :—**ਮੇਘ** = ਬੱਦਲ, ਮੀਹ ॥ **ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ** = ਪਾਲਦਾ ਹੈ ॥
ਬਾਰਿਕ = ਬੱਚੇ ਨੂੰ ॥ **ਸੰਮਾਰੇ** = ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ ॥ **ਭੰਜਨ** = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਆਹਾਰੇ = ਭੋਜਨ ॥ **ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰੇ** = ਜਦ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥
ਜਿਥੈ ਨਾਮ ਜਪੀਐ :—ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਭਾਈ ਹੋਮਾ ਜੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਕੁੱਲੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ ਗੋਇੰਦਵਾਲ
ਦੇਰਸਤੇ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ॥ **ਅਸਥਲ** = ਬੇਹ ਦੀ ਥਾਂ, ਉਜਾੜ ॥ **ਸੋਇਨ** = ਸੋਨੇ ਦੇ ॥
ਚਉਬਾਰੇ = ਚਉ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਦੂਜੀ ਛਤ ਦਾ ਕਮਰਾ, ਚੁਬਾਰਾ ॥ **ਗੋਇਦਾ** = ਗੋਬਿੰਦ,
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ॥ **ਨਿਹਾਲੇ** = ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ **ਬਦ ਫੈਲੀ** = ਬੱਟੇ ਕੰਮ ॥
ਵਿਸੂ = ਜ਼ਹਿਰ ॥ **ਵਾੜੀ** = ਬਗੀਚੀ, ਖੇਤੀ ॥ **ਸਾਕਤ** = ਬੇਮੁਖਾਂ ਨਾਲ ॥
ਵਿ ਕਰਮ = ਬੁਰੇ ਕਰਮ ॥ **ਉਪਾੜੀ** = ਉਖਾੜੀ ਹੈ ॥ **ਸਰਮ** = ਲੱਜਿਆ ॥
ਅਸਾੜੀ = ਸਾਡੀ ॥ **ਚਰਣ ਠਾਕੁਰ ਕੇ** :—**ਕਲਿ** = ਕਲਜੁਗ ਦੇ ॥ **ਪਇਆਣੇ** =
ਹੋ ਗਏ, ਚਲੇ ਗਏ ॥ **ਸਹਜ ਧੁਨਿ** = ਸਾਂਤ ਰਸ ਬਾਣੀ ॥ **ਅਨਹਦ** = ਇਕ ਰਸ ॥
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਇ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਰਜ ਰਹੇ ॥ **ਮੀਹੁ ਪਇਆ ਪਰ** :—

੧੦੬

ਘਾਲੀ = ਸੇਵਾ, ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥ **ਪਰਸਾਦੀ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥
ਨਿਹਾਰਾ = ਵੇਖਿਆ ॥ **ਮਹੀ** = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ **ਅਲਿ** = ਅਕਾਸ਼ ॥ **ਪਖਾਲੀ** =
ਧੋਵਾਂ ॥ **ਰਸਾਲੀ** = ਸੁੰਦਰ ਰਸਾਂ ਵਾਲੇ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ॥ **ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ** :—**ਗਹਣਾ** =

ਆਸਰਾ ॥ ਤਿਥਾਈ = ਓਥੇ ਹੀ ॥ ਦੁਖਾਲਾ = ਦੁਖ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਘੁ :-
ਮੇਘੁ = ਬੱਦਲ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ॥ ਪਠਾਇਆ = ਭੇਜਿਆ ॥ ਠਾਈ = ਥਾਈਂ; ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥
ਸਾਰਾ = ਸੰਭਾਲਣਾ ॥ ਗਤਿ = ਮੋਖੜ ॥ ਜਾਈ = ਥਾਵਾਂ ॥ ਗੁਣੀ =
ਗੁਣਾਂ ਦਾ ॥ ਗਹੇਰਾ = ਖਜਾਨਾ ॥ ਸਭੇ ਸੁਖ ਭਏ :- ਤੁਠੇ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥
ਵੁਠੇ = ਵੱਸੇ ਹਨ ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ = ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ॥ ਘਟ ਘਟ =
ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ ਨੇਰਾ = ਨੇੜੇ ਹੀ ॥ ਅਲਿਪਤੁ = ਵੱਖਰਾ ਹੈ ॥ ਹਥੀ =
ਬਾਂਹ, ਆਸਰਾ ॥ ਨਿਵਾਰੇ = ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ ॥

੧੦੭

ਕੀਨੀ ਦਇਆ ਗੋ :- ਅੰਗੀਕਾਰੁ = ਪੱਖ ॥ ਦੁਖ ਕਾ ਡੇਰਾ =
ਅਗਿਆਨ ॥ ਬਿਖੜਾ = ਔਖਾ ॥ ਆਹਿਆ = ਚਾਹਿਆ ਹੈ ॥ ਸਮਾਹਿਆ =
ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਸਚੁ ਮੰਦਰੁ :- ਕੀਮ = ਕੀਮਤ ॥ ਜਾਣੇ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥
ਰੈਣਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਦੇ :- ਰੈਣਿ = ਰਾਤ ॥ ਸੁਹਾਵੜੀ = ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ॥ ਸੁਹੇਲਾ =
ਸੁਖਾਲਾ ॥ ਮੂਰਤ = ਦੋ ਘੜੀ ॥ ਵੰਵਹਿ = ਬੀਤਣ ॥ ਤਿਥਾਈ = ਉਥੇ ਹੀ ॥
ਜਾਈ = ਥਾਂਈ ॥ ਮਧਿ = ਵਿੱਚਕਾਰ ॥ ਲਵੈ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਜਾਚਿਕੁ = ਮੰਗਤਾ ॥
ਜਾਚੈ = ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਰਵਾਲਾ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਧਰ = ਆਸਰਾ ॥

੧੦੮

ਐਥੈ ਤੂੰ ਹੈ ਆ :- ਅਵਖਧੁ = ਦਵਾਈ ॥ ਰੋਗੁ = ਅਗਿਆਨੁ ॥ ਕਾਰੀ =
ਦਵਾਈ, ਕਾਰਜ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ = ਫ਼ਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ॥ ਨਮਸਕਾਰਿਆ =
ਪੂਜਿਆ ॥ ਸਾਰੀ = ਸਰੋਸਟ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ :- ਸਰਬਸੁ = ਸਰਬੰਸ, ਸਭ ਕੁਛ ॥
ਤਰੀਜੈ = ਤਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ = ਕਾਮ, ਮੋਖ, ਧਰਮ, ਅਰਥ ॥ ਬਿਖ = ਪਾਪ ॥
ਪਰਵਾਨ = ਪ੍ਰਗਟਹੈ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਰਿ :- ਗ੍ਰਿਹਿ = ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਪੂਰਬ =
ਪਿਛਲੀ ॥ ਜੋਗਾ = ਸਮਰਥ ॥ ਇਕੰਤੀ = ਇਕੰਤ (ਇਕੱਲਾ) ਹੈ ॥ ਪਸਾਰਾ =
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ਪਸਰਿਆ ਹੈ ॥ ਵਿਜੋਗ = ਦੁਖ ॥ ਅੰਚਲਿ = ਪੱਲੇ ॥ ਬੋਹਿਬੁ =
ਜਹਾਜ਼ ॥ ਧੁਰਿ ਸੰਜੋਗਾ = ਮੁਢਲੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ॥ ਸੋਈ ਕਰਣਾ ਜਿ :- ਜਾਏ =

ਥਾਂ ॥ ਧਾਗੈ = ਸੱਤਾ ਵਿਚ ॥ ਉਂਧ = ਮੂੰਧਾ, ਉਲਟਾ, ਬੇ-ਮੁਖ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥
ਕਵਲੁ = ਹਿਰਦਾ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ॥ ਪੀਠਾ = ਪੀਸਿਆ (ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ) ਹੈ ॥
ਕਲਮਲ = ਪਾਪ ॥

੧੦੯

ਧੀਠਾ = ਢੀਠ, ਕਠੋਰ ॥ ਝੂਠਾ ਮੰਗਣੁ ਜੇ:--ਝੂਠਾ ਮੰਗਣੁ = ਝੂਠੇ
ਮਨੋਰਥ ਦੀ ਮੰਗ ॥ ਜਾਗੀ = ਜਾਗ ਕਰ ਕੇ, ਗਿਆਨ ਜਾਗਰਤ ਵਿਚ ॥ ਵੁਠੇ =
ਵੱਸੇ ਹਨ ॥ ਮੁਠੇ = ਠੱਗੇ ਗਏ ॥ ਬਾਂਛਹਿ = ਮੰਗਦੇ ਹਨ ॥ ਵਰੁ = ਫਲ ॥
ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ:--ਸਬਾਏ = ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਮਹਲਿ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥
ਪਤੀਆਵਣਿਆਂ = ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ ॥ ਕੇਰਾ = ਦਾ ॥ ਘਣੇਰੀ = ਬਹੁਤ ਦੁਨੀਆਂ ॥
ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ॥ ਨੀਸਾਣੈ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਮਦਰਿ =
ਜਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ॥ ਸਾਕਤ = ਮਨਮੁਖ ॥ ਵਿਛੁੰਨੀ = ਵਿਛੜੀ ਹੋਈ ॥
ਅਵਗਣਿ ਮੁਠੀ = ਔਗਣਾਂ ਕਰ ਕੇ ਠੱਗੀ ਹੋਈ ॥ ਠਾਕਿ = ਰੋਕ ॥ ਰਹਾਏ =
ਰੱਖਦਾ ਹੈ ॥

੧੧੦

॥ ਮ: ੩ ॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿ:--ਸੁਰਤਿ = ਸੁਰਤੀ, ਬਿਰਤੀ ॥ ਅਨ
ਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ = ਮਨ ਦੌੜਦੇ ਨੂੰ ਮੋੜੇ ॥ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ =
ਰੋਕ ਰਖੇ ॥ ਵਸਤੁ ਅਸੰਖਾ = ਬੇਅੰਤ ਵਸਤੂ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ = ਨੌ
ਗੋਲਕਾਂ (ਨੂੰ ਰੋਕਕੇ) ॥ ਮੁਕਤਾ = ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਈ = ਵਡਿਆਈ ॥ ਮਗੁ = (ਰੱਖ
ਦਾ) ਰਸਤਾ ॥ ਸਾਖੀ = ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ = ਪੱਥਰ (ਅਗਿਆਨਤਾ) ਦੇ ਤਖਤ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਰਮਲੁ--ਕਹਿ = ਗਾਕੇ ॥ ਪੇਈਅੜੈ = ਪੇਕੇ (ਦੇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ) ॥ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ
ਅਵਗਣਿ = ਔਗਣਾ ਕਰਕੇ ॥ ਮੁਤੀ = ਛੁਟੜ ਹੋ ਗਈ ॥

੧੧੧

ਸਚੁ ਸੀਗਾਰ = ਜਪ ਤਪ ਰੂਪ ਸੱਚਾ ਸਿੰਗਾਰ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ =
ਗੁਨਾਹਾਂ (ਪਾਪਾਂ) ਨੂੰ ॥ ਕਿਨਿ = ਕਿਸ ਨੇ ॥ ਫੁਨਿ = ਪੁਨਾ ॥ ਦੁਐ ਤੀਐ = ਦੋ ਤੇ

ਤਿੰਨ (ਦ੍ਵੈਤ ਅਰੁ ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਇਕੋ ਆਪਿ ਫਿਰੈ:—**ਪਰਛੰਨਾ** = ਭਿੰਨ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ,
 ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਭਿੰਨਾ** = ੧. ਪਤੀਜਿਆ । ੨. ਭਿਜ ਗਿਆ ॥ **ਕਰਮ ਬਿਧਾਤੇ** =
 ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਪ੍ਰਭੂ) ਦੇ ॥ **ਪਚਾਵਣਿਆ** = ਸੜਦਾ, ਖਪਦਾ ਹੈ ॥ **ਭਾਇ**
ਭਗਤਿ = ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ॥ **ਬੈਰਾਗੀ** = ਵੈਰਾਗਵਾਨ ॥ **ਨਿਜ ਘਰਿ** =
 ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੁ:**—**ਸਬਦਿ** = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ **ਚਾਪੈ** =
 ਦਬਾਉਂਦਾ, ਚੱਬਦਾ ॥ **ਸੰਤਾਪੈ** = ਸਤਾਉਂਦਾ ॥ **ਨਾਇ** = ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ॥ **ਚੀਰੁ** =
 ਅਸਬੂਲ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਪੜਾ ॥ **ਕਾਇਆ** = ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ॥

੧੧੨

ਦੂਜੈ = ਦ੍ਵੈਤ ਵਿਚ ॥ **ਭੈ** = ਡਰ ਤੇ ॥ **ਭੈ ਭਾਇ** = ਡਰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥
ਰਵੈ = ਭੋਗੇ ॥ **ਮਜੀਠੈ** = ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ, ਅਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲਾ ॥ **ਵਿਗੁਤਾ** = ਖਰਾਬ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਅਪਿਉ** = ਨਾਮ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ **ਗਤਿ** = ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ **ਬੈਰਾਗੀ** =
 ਵੈਰਾਗਵਾਨ ॥ **ਆਪੁ** = ਹਉਮੈ ॥ **ਅੰਦਰ ਹੀਰਾ ਲਾ:**—**ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ** = ਮਾਇਆ
 ਵਿਚ ॥ **ਨਿਰੰਜਨੁ** = ਮਾਇਆ ਰਹਿਤ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ **ਸੀਝਸਿ** = ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥
ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ॥ **ਸਿਰਜੀ** = ਉਪਾਈ ਹੈ ॥ **ਗੋਈ** =
 ਖਪਾਈ ਹੈ (ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ) ॥

੧੧੩

ਸਵਾਰਹਿ = ਸਵਾਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਭ ਘਟ ਆਪ:**—**ਲੂਝੈ** = ਝਗੜੇ ॥
ਮਨਸਾ = ਵਾਸਨਾਂ ॥ **ਮੁਹਹਿ** = ਲੁੱਟਦੇ (ਠੱਗਦੇ) ਹਨ ॥ **ਸਾਰਾ** = ਸਾਰ, ਖਬਰ ॥
ਪਚਾਵਣਿਆ = ਸਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ, ਸਦਾ ॥ **ਮਾਤੇ** =
 ਮਸਤ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਏਕਮ** = ਪਹਿਲਾਂ ॥ **ਏਕੈ** = ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ॥ **ਤਿਬਿਧਿ** =
 ਤਿੰਨ (ਰਜ, ਸਤ, ਤਮ) ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ॥ **ਚਉਥੀ ਪੰਉੜੀ** =
 ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਵਾਲੀ ਉੱਚੀ ਅਵਸਥਾ ॥ **ਧਰਿ** = ਰੱਖ ਕੇ, ਸਾਜ ਕੇ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਖੇਡ ॥
ਸਾਰੀ = ਨਰੇਦਾਂ ਰੂਪੀ (ਜੀਵ) ॥ **ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗੁ:**—**ਮਹਾ ਰਸੁ** = ਆਤਮ ਅਨੰਦ ॥
ਦਰਿ = ਅੰਦਰ ॥ **ਵਜਾਵਣਿਆ** = ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ॥ **ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ**

ਸਾਚਾ = ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਚਾ ਸੁਰੋਵਰ ॥ ਮਨੁ ਨਾਵੈ = ਮਨ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ॥
ਬੀਆ = ਦੂਜਾ ॥ ਤਿਖਾ = ਪਿਆਸ ॥ ਨਿਵਾਰੀ = ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਰਤਨੁ =
ਨਾਮ ॥ ਪਲਰਿ = ਖਾਲੀ ਜਾਣ ਕੇ ॥

੧੧੪

ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ:—ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੀ = ਗੂੜ੍ਹੇ ਰੰਗ(ਪ੍ਰੇਮ)ਵਿਚ ਭਿਜੀਹੈ ॥ ਬਿਖੁ
ਭਉਜਲੁ = ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਮੁਗਧ = ਮੂਰਖ ॥ ਸਾਰੁ = ਤੱਤ,
ਅਸਲ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਤੋ ॥ ਬੈਸਿ = ਬੈਠ ਕੇ ॥ ਸੁ ਥਾਨਿ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ,
ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਐ :—ਅਚਿੰਤੁ = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥ ਤਿਖਾ = ਵਿਸ਼ੇ
ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪਿਆਸ ॥

੧੧੫

ਦਰਿ ਸਚੇ = ਸਚੇ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥ ਆਰਸੀ = ਸੀਸ਼ਾ ਹੈ ਇਸਨੂੰ
ਸੁਧ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਆਤਮਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਮੋਰਚਾ = ਜੰਗਾਲ, ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਖ
ਆਦਿਕ ॥ ਸੋਖੈ = ਸੁਕਾ ਦੇਵੇ ਭਾਵ-ਮਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ਅਨਹਤ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ ॥
ਕਿਹੁ = ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭੀ ॥ ਸਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਆਪੁ ਵੰਵਾਏ ਤਾ ਸਭ:—ਆਪੁ =
ਹੰਕਾਰ ॥ ਵੰਵਾਇ = ਗਵਾਏ ॥ ਸੰਘਰਹਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਤੁਠੈ =
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ॥ ਅਨਰਸੁ = ਹੋਰ ਸਵਾਦ ॥ ਚੂਕੈ = ਮਿਟ ਗਏ ॥ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ =
ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥ ਜਮਦਰਿ = ਜਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਕੇ ॥ ਸਾਦੁ = ਅਨੰਦ ॥
ਨਿਰਮਲ ਨਾਦੁ = ਪਵਿੱਤਰ ਸਬਦ ॥

੧੧੬

ਸਮਕਰਿ = ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥ ਤੇਰੀਆ ਖਾਣੀ ਤੇਰੀ:—ਖਾਣੀ = ਜੀਵ ਜੰਤ ਦੇ
ਉਤਪਤੀ ਦੇ ਮੂਲ ਧਾਤੂ ॥ ਬਾਣੀ = ਬੋਲੀ ਦੇ ਭੇਦ ॥ ਵਥੂ = ਵਸਤਾ ਦਾ ॥ ਤਟਿ =
ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉਪਰ ॥ ਦਿਸੰਤਰਿ = ਪਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ॥ ਬਿਸਟਾ = ਗੰਦਗੀ ॥
ਬਿਸਟਾ ਕਮਾਵਹਿ = ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਮੁਕਤੇ = ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਗੁਰੂ
ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੂੰ ॥ ਪਚਾਵਣਿਆ = ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਮਮਤਾ = ਅਪਣਤ ॥

ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਐਥੇ ਸਾਰੇ ਸੁ:-

੧੧੭

ਦੁਰੁ = ਦਵਾਰਾ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਨਿਵਾਰੇ = ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਉਰ ਧਾਰੇ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰ ਕੇ ॥ ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹਨ ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ
ਮਾਇਆ = ਤਿੰਨ (ਰਜ, ਸਤ, ਤਮ) ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮਨਸਾ =
ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਮੋਨੀ = ਚੁਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਮੋਨ ਧਾਰੀ ॥ ਚਉਥੇ
ਪਦ = ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ, ਆਤਮ ਟਿਕਾਓ ॥ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਉ:- ਸਬਦੇ = ਬ੍ਰਹਮ ਤੋਂ ॥
ਓਪਤਿ = ਉਤਪਤੀ ॥ ਸਮਾਵਣਿਆ = ਲੀਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਵਿਡਾਣੀ =
ਅਸਚਰਜ ਖੇਲ ਸੰਸਾਰ ॥ ਭੇਦਿ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਵਣੰਜਹਿ = ਖੀਦਦੇ ਹਨ ॥ ਹੇਤਿ =
ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਆਰਾ ॥ ਰਾਸੀ = ਪੁੰਜੀ, ਭਾਵ ਸਰਧਾ ॥ ਵਬੁ = ਚੀਜ਼; ਨਾਮ ॥ ਸਬਾਏ = ਸਾਰੇ ॥
ਸਗਲੇ = ਸਾਰੇ ॥ ਬੇਤਾਲੇ = ਭੂਤਨਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਸੁਰੇ ਹੋ ਕੇ ॥

੧੧੮

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੀ ਸਿਖ:- ਅਨਾਥੁ = ਮਾਲਕ ਰਹਿਤ (ਸੁਤੰਤ੍ਰ) ਹੈ ॥ ਅਜੋਨੀ = ਜੋਨੀ ਰਹਿਤ
ਹੈ, ਜੰਮਦਾ ਨਹੀਂ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਆਪੁ = ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ ਨਿਵਾਰਣਿਆ =
ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ॥ ਅਲਿਪਤੁ = ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਤਕੀਐ = ਆਸਰੇ ॥ ਆਤਮ ਘਾਤੀ
= ਆਪਣਾ ਆਪ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਜਗਤ ਕਸਾਈ = ਜਗਤ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਵਾੜੀ = ਬਗੀਚੀ ਹੈ ॥ ਵਾਸੂ ਵਾਸੂ ਜਣਾਵਣਿਆ = ਖੁਸਬੋ ਤੋਂ ਖੁਸਬੋ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
ਬਿਲਲਾਦੇ = ਵਿਲਕਦੇ ॥ ਜੇਹਾ = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ (ਸੁਭਾਵ ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿਕਲਪਾਂ ਦਾ) ਜੀਵ
ਚੇ ॥ ਬਾਹਰਿ ਪਾਵਣਿਆ = ਮੰਦੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਢ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ
ਮੰਨਿ:- ਵੈਣੀ = ਬਚਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ॥ ਅਵਰਾ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਜਾਂਦਾ = ਭਟਕਦੇ ਨੂੰ ॥
ਫੇਰੇ = ਮੋੜੇ, ਭਾਵ ਰੋਕਦਾ ਹੈ ॥ ਏਸ ਸਬਦ ਵਿੱਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਅਰਥ ਕਿਤੇ 'ਆਤਮ ਅਨੰਦ'
ਕਿਤੇ 'ਨਾਮ' ਅਤੇ ਕਿਤੇ 'ਅਮੋਰ' ਪਦਾਰਥ ਹਨ ॥

੧੧੯

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸੈ ਸਹਜਿ:-

ਤਿਪਤਾਸੇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ॥ ਸਹਜੁ = ਗਿਆਨ ॥ ਮਨੁ ਮੋ ਹੈ = ਮਨ ਵਿਚ ਹੈ ॥
 ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਖੁਆਏ = ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ਭੁੱਲਣ ਕਰਕੇ ॥ ਵਿਸਟਾ = ਗੰਦੇ, ਖੋਟੇ ਕੰਮ ॥
 ਸਿਰਜੀ = ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰਚੀ ॥ ਗੋਈ = ਖਪਾਈ, ਨਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਸੇ ਸਚਿ ਲਾਗੇ:—

੧੨੦

ਇਨਿ ਮਨਿ = ਏਸ ਮਨ ਕਰਕੇ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ॥
 ਜਾਲੇ = ਸਾੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਬਿਹਾਝਹਿ = ਖੀਦਦੇ ਹਨ ॥ ਵਰਨ ਰੂਪ ਵਰਤਹਿ:—
 ਫੇਰ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਗੇੜੇ ॥ ਤਿਭਵਣੁ = ਤਿੰਨ ਭਵਣ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ =
 ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ॥

੧੨੧

ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ ਨਿਰ:—ਨਾਦੁ = ਉਪਦੇਸ ॥ ਤਿਸਾ = ਤੇਹ, ਪਿਆਸ ॥
 ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਮਨੂਆ = ਮਨ ॥ ਪਰੋਵੈ = ਅਭੇਦ ਕਰੇ ॥ ਮੈਲਾ ਖਾਇ
 = ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਬਾਏ = ਸਾਰੇ ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਊਜਲੁ:—ਹੰਸਾ = ਜੀਵ ਆਤਮਾ ॥
 ਮਨਸਾ = ਬੁਧੀ ॥ ਮਨੈ = ਈਸ਼ਰ ਨਾਲ ॥ ਤਾਲੁ = ਤਾਞ, ਰਾਗ ਦੇ ਵਜ਼ਨ ਨਾਲ ਹਥਾ
 ਦੀ ਤਾਲੀ ਦਾ ਮੇਲਣਾ ॥ ਪੂਰੇ = ਪੂਰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਰਤਿ = ਨਾਚ ॥ ਤਨਹਿ = ਸਰੀਰ ਨੂੰ ॥
 ਪਛਾੜੇ = ਮਾਰਦਾ, ਪਟਕਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋਹਿਆ = ਤੱਕਿਆ ਹੈ ॥

੧੨੨

ਬਾਣੀ ਵਜੈ = ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਸਬਦਿ ਵਜਾਏ = ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ
 ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ (ਉਚਾਰਨ) ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ ਪਿੜ = ਅਖਾੜਾ ॥ ਦੂਜੇ ਭਾਇ = ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥
 ਸੰਜਮਿ = ਜਮ ਤਪ ਦੇ ਨੇਮ ॥ ਜੁਗਤਾ = ਜੁਗਤੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਹੋਰਤੁ = ਹੋਰ
 ਕਿਸੇ ਤ੍ਰੀਕੇ ਨਾਲ ॥ ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਮਨਹਿ = ਈਸ਼ਰ ਵਿਚ ॥ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ:—
 ਸੋਹਹਿ = ਸੋਭਦੇ ਹਨ ॥

੧੨੩

ਸਾਚੀ ਨਾਈ = ੧. ਸਚੇ ਨਾਮਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ੨. ਸਚੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਕੇ ॥
 ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਭੈ ਭਾਇ = ਡਰ ਅਰੁ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ =

ਲੋਕ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ॥ ਮਸੁ=ਸਿਆਹੀ ॥ ਖੋਈ=ਮੁਕਾਈ ॥ ਜਲਿ=ਸੜ ॥
 ਮਸਵਾਣੀ=ਦਵਾਤ ॥ ਆਤਮ ਰਾਮ ਪ੍ਰਗਾਸ:-ਆਤਮ ਰਾਮ=ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ॥
 ਖੋਵੈ=ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਖੁਆਏ=ਭੁਲਿਆ ਹੈ ॥ ਕਪਟੀ=ਖੋਟੇ ਦਿਲ ਵਾਲੇ,
 ਛਲੀਏ ਨੇ ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ=ਦੌੜਦੇ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਰਖੇ ॥ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ=ਮਨ ਨੂੰ
 ਰੋਕ ਰਖੇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ=ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੁਆਰਾ ॥ ਪਰਮ ਪਦੁ=
 ਉਚਾ ਦਰਜਾ, ਮੁਕਤੀ ॥

੧੨੪

ਬਿਖੁ=ਜਹਿਰ ॥ ਕੋ=ਕੋਈ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤ ਜਾ=ਜਦ ਪ੍ਰੇਮਾ
 ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ॥ ਹਉਮੈ ਸੋਖੈ=ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮੁਕਾਵੇ ॥ ਇਸੁ ਗੁਫਾ ਮਹਿ:-
 ਗੁਫਾ=ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਖੋੜ ॥ ਅਖੁਟ=ਅਤੁੱਟ, ਅਮੁਕ ॥ ਵਵਾਵਣਿਆ=ਦੂਰ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮਤੀ=ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ=
 ਪੱਥਰ ਵਤ ਪੰਜ ਕੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੜਦੇ ॥ ਅੰਜੁਨ=ਸੁਰਮਾਂ ॥ ਵੇਗਾਰਿ=ਵਿਗਾਰੀਆਂ ਵਾਂਙੂੰ
 ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਫਿਰਿ ਘਿਰਿ=ਮੁੜ ਘਿੜ ਕੇ ॥ ਵਬੁ=ਅਸਲ ਵਸਤ; ਨਾਮ ॥
 ਬੈਸਿ=ਬੈਠ ਕੇ ॥ ਸੁਥਾਨਿ=ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ (ਸਤਿ ਸੰਗਤ) ਵਿਚ ॥ ਨਉ ਦਰ=ਨੌ
 ਗੋਲਕਾਂ ਰੂਪੀ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ॥ ਠਾਕੇ=ਰੋਕੇ ॥ ਦਸਵੈ=ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਰਾਹੀਂ ॥ ਨਿਜ
 ਘਰਿ=ਅਪਣੇ ਘਰ (ਸਰੂਪ) ਵਿਚ ॥ ਓਥੈ=ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ॥ ਅਨਹਦ=
 ਆਤਮਿਕ ਮੰਡਲ ਦੇ; ਇਕ ਰਸ ॥ ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰਾ=ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਗੋੜਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦਾ ॥
 ਕੁੰਜੀ=ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ॥ ਹੋਰਤੁ=ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ॥ ਦਰਿ=ਅਗਿਆਨ ਦਾ
 ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾ:-ਜੋਹੈ=ਤੱਕੇ ॥ ਆਰਜਾ=ਉਮਰ ॥
 ਛੀਜੈ=ਨਾਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

੧੨੫

ਦਰਿ=ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥ ਪੀਰ=ਪੀੜਾ ॥ ਸਬਦੁ ਕਰਾ-
 ਵਣਿਆ=ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਬਦੇ ਭਗਤਿ=ਸਬਦ ਰਾਹੀਂ ਭਗਤੀ
 ਕਰੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗਰਠੇ=ਫੜੇ ਹੋਏ ॥ ਵੁਠਾ=ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ

ਫਰਕੁ = ਭੇਦ ॥ ਘਟ ਅੰਤਰਿ = ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਭੁਗਤਾ = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਛਾਇਆ = ਪ੍ਰਤਿ ਬਿੰਬ, ਜੀਵਾਤਮਾ ॥ ਉਥਾਪੇ = ਮੇਟ ਦਾ; ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਘਰ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥

੧੨੬

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਰਪੂਰ ਰਹਿਆ:- ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੁਆਰਾ ॥
 ਸਰੇਵੀ = ਸੇਵਨ ਕਰਾ ॥ ਸਮਾਵਣਿਆ = ਸਮਾਏ ਹਨ ॥ ਹਰਿ ਜਗ
 ਜੀਵਨੁ = ਹਰੀ ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਨ ॥ ਘਰ = ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ॥ ਧਰਤੀ =
 ਖਿਮਾ ਰੂਪ ॥ ਧਉਲੁ = ਧਰਮ ਰੂਪ ਧੌਲਾ ਬੈਲ ॥ ਪਾਤਾਲਾ = ਨਿਮਰਤਾ; ਗੰਭੀਰਤ
 ਰੂਪ ॥ ਬਾਲਾ = ਜਵਾਨ ॥ ਜਾਏ = ਜਦੋ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰ ਕੇ।
 ਅਨੇਰਾ = ਅੰਧੇਰਾ (ਅਗਿਆਨਤਾ) ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ = ਸਿੱਖਣਾ ਨਾਲ ॥ ਕਮਲੁ =
 ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਕਵਲ ॥ ਬਿਗਾਸਿ = ਖਿੜਿਆ, ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ॥ ਵਣਜੇ = ਖਰੀਦੇ
 ਹਨ ॥ ਵਬੁ = ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤ ॥ ਕੇਈ ਕੇਇ = ਕੋਈ ਕੋਈ ।
 ਹਰਿ ਆਪੇ ਮੇਲੇ - ਕਰਮਿ ਬਿਧਾਤਾ = ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ।
 ਗੁਫਾ = ਕੰਦਰਾ = ਸਰੀਰ ॥ ਥਾਨੁ = ਜਗ੍ਹਾ, ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ॥ ਮੁਰਾਰੇ =
 ਮੁਰਾਰੀ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦਾ ॥

੧੨੭

ਜਾਗਾਤੀ = ਮਸੂਲੀਆ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਰੁ =
 ਡੰਡ, ਮਸੂਲ ॥ ਮੁਹਤ = ਅੱਧੀ ਘੜੀ, ੧੨ ਖਿਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਮੁਹਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।
 ਕਢਾਵਣਿਆ = ਕੱਢਦਾ (ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਹਿਸਾਬ ਕਰਕੇ ਲੈਂਦਾ) ਹੈ ॥ ਪੇਈਅੜੈ =
 ਪੇਕੇ (ਏਸ਼ ਲੋਕ ਵਿਚ) ॥ ਮੁਠੀ = ਠੱਗੀ ਹੋਈ ॥ ਧਾਹੀ = ਧਾਹਾ ਮਾਰ ਕੇ ॥ ਖਰੀ =
 ਬਹੁਤ ॥ ਕੁਆਲਿਓ = ਨਿੰਦਨ ਜੋਗ ॥ ਕੁਰੂਪਿ = ਕੋਈ ॥ ਕੁਲਖਣੀ =
 ਖੋਟੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਹਦੂਰਿ = ਪ੍ਰਤੱਖ ॥ ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ॥
 ਉਤਮ ਜਨਮ ਸੁਥਾਨਿ - ਸੁਥਾਨਿ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾ, ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਚ ॥ ਅਭੇਉ = ਜਿਸਦਾ ਭੇਦ ਨ
 ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ॥ ਭੇਟੈ = ਮਿਲੇ ॥ ਨਦਰੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ =

ਤਿੰਨ ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਲੁਝੈ** = ਝਗੜਦਾ ਹੈ ॥
ਬਿਖੁ = ਮਾਇਆ (ਵਿਸ਼ਿਆਂ) ਦਾ ॥ **ਪਚਾਵਣਿਆ** = ਖਪਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਹਉ ਹਉ = ਮੈਂ ਮੈਂ; ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ॥ **ਪਚੈ** = ਖਪਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨ ਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
ਹਲਤਿ = ਇਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ॥ **ਪਲਤਿ** = ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਮਨਮੁਖ ਪੜਹਿ** :-

੧੨੮

ਬਿਖਿਆ ਮਾਤੇ = ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਮਸਤ ॥ **ਵਾਦੁ** = ਝਗੜਾ ॥
ਅਕਥੋ ਕਥੀਐ = ਨ ਕਥੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ॥ **ਰਵਹਿ** =
ਜਪਦੇ ਹਨ ॥ **ਕੁਸਤੁ** = ਖੋਟੇ ਹਠ ਦੀ ॥ **ਤੈਗੁਣ** = ਤਿੰਨ ਰਜੋ ਤਮੋ, ਸਤੋ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ॥
ਨਾਵੈ = ਨਾਮ ॥ **ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ** :- **ਨਿਰਗੁਣੁ** = ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਰਹਿਤ, ਭਾਵ-ਨਿਰ
ਸਰੂਪ ॥ **ਸਰਗੁਣੁ** = ਸਹਿਤ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਦੇ, ਭਾਵ-ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ॥ **ਤਤੁ** = ਅਸਲ ਵਸਤੂ ॥
ਨਿਹ ਕਰਮੀ = ੧. ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ ੨. ਨਿਸ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਖੋਵੈ** =
ਮਾਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਏਕੁ** = ਗਿਆਨ ॥ **ਹਰਿ ਸਰੁ** = ਹਰੀ ਦਾ ਸਰੋਵਰ, ਸਤਿ ਸੰਗਤ ॥
ਹੰਸਾ = ਗੁਰਮੁਖ ਹੰਸ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹਨ ॥ **ਹਰਿ ਸਰਿ** = ਸਤਿਸੰਗ
ਵਿਚ ॥ **ਅਹਿਨਿਸਿ** = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਹਉਮੈ** = ਹੰਕਾਰ ॥ **ਬਗੁ** = ਬਗਲਾ ॥

੧੨੯

ਘਟਿ = ਦਿਲ ਵਿਚ ॥ **ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ** :- **ਸਬਾਇਆ** = ਸਾਰਾ ॥
ਮੂਲੁ = ਮੁੱਢ ॥ **ਮਾਇਆ** = ਭਰਮ ॥ **ਜਿੰਨਿ** = ਜਿਸ ਮਾਇਆ ਨੇ ॥ **ਸੰਸਾਰੇ** =
ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਧਨ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਰਾਤੀ** = ਰਤੀ ॥ **ਰਵਿ** = ਵੱਸ ॥ **ਸਿਸਟਿ** =
ਸ਼ਿਸਟੀ ॥ **ਮ: ੪** ॥ **ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ** :- **ਅਪਰੰਪਰੁ** = ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ **ਉਥਾਪੇ** =
ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਨਿਰੰਕਾਰੀ** = ਅਕਾਰ (ਸਰੂਪ) ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ॥ **ਤਿਸੁ** =
ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ॥

੧੩੦

ਜਾਚਾ = ਮੰਗਾਂ ॥ **ਮਿਤਿ** = ਮਰਯਾਦਾ ॥ **ਰਸਨਾ** = ਜੀਭ ॥ **ਜੂਐ** =
ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਬਾਜੀ** = ਸਵਾਸਾਂ ਦੀ ॥ **ਭਉ ਭੰਜਨੁ** = (ਜਮਾਂ ਦਾ) ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਣ

ਵਾਲਾ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਨ—ਗੁੜਾ=ਗੁਪਤ ॥ ਲਖਾਵਣਿਆ
ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਕਲਿ=ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ॥ ਧਾਰੇ=ਆਸਰੇ ਹਨ ॥ ਸਾਧਿਕ
ਸਾਧਨਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਅਭਿਆਸੀ ॥ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸਾ=ਤੇਤੀ ਕੋਟ (ਦੇਵਤੇ)
ਪਵਨਾ=ਹਵਾ ॥ ਪਾਇਕ=ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਨਿਵਾਸੀ=ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ
ਅਘਾਵਣਿਆ=ਰੱਜੇ ਹਨ ॥ ਘਰਿ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਸਹਜਾ=ਗਿਆ
ਸੁਹੇਲਾ=ਸੁਖੀ ਹੈ ॥ ਬਿਨੋਦ=ਤਮਾਸੇ ॥ ਕੇਲਾ=ਖੇਡਾਂ, ਕੌਤਕ
ਵਡਸਾਹਾ=ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ॥ ਪਹਿਲੇ ਦੇ=ਪਹਿਲੇ ॥ ਤੈਂ=ਤੂੰ
ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਸਮਾਹਾ=ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ॥ ਉਪਾਹਾ=ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ॥ ਲਵੈ
ਤੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ॥ ਲਾਵਣਿਆ=ਲੱਗਦਾ ॥ ਤੁਠਾ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਠਾਕ=ਰੋਕ ॥ ਮੂਚੇ ਮੂਚਾ=ਬਹੁਤ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਵੰਦਾਂ=ਜਾਵਾਂ
ਦਸਾਵਣਿਆ=ਦਾਸਾਂ ਦਾ ॥

੧੩੧

ਕਉਣੁ ਸੁ ਮੁਕਤਾ:--ਪਹਿਲੇ ਚਾਰ ਪਦਾਂ ਵਿਚ ੨੪ ਸਵਾਲ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਤੇ
ਚਹੁੰ ਵਿਚ ਦਰਜੇਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਤ੍ਰ ਹਨ:--ਜੁਗਤਾ=ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ (ਵਾਹਿ
ਨਾਲ) ॥ ਬਕਤਾ=ਜਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਗਿਰਹੀ=ਗ੍ਰਿਹਸਥੀ ॥ ਕੀਮਤਿ
ਵੀਚਾਰ ਰੂਪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਖਰੁ=ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਰੂਪ ॥ ਸੁਭਾਏ=ਸੁਭਾਵਕ
ਨਿਰਯਤਨ ॥ ਧਾਵਤੁ ਰਹਿਤਾ=ਦੌੜਦਾ ਮਨ ਰੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸਮ=ਸਮਾ
ਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ॥ ਸਹਤਾ=ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਹੁਣ ੨੪ ਉਤਰ ਸਿਲਸਿਲੇ ਵਾਰ ਦਿਤੇ ਹਨ
ਪ੍ਰਭੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਤਾ:-- ਕਾੜਾ=ਝੋਰਾ ॥ ਖਰਾ=ਬਹੁਤ ॥ ਓਲਾ=ਆਸਰਾ
ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਣਿਆ=ਬਰਾਬਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਾਉਂਦਾ ॥ ਕਰਮਿ
ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ॥ ਅੰਧਕੂਪ=ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚੋਂ ॥

੧੩੨

ਸਮਾਲੀ=ਯਾਦ ਕਰਾਂ ॥ ਗੋਲਾ=ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਮੀਰਾ=ਮਾਲਕ ਹੈ ॥
ਠਕੁਰਾਈ=(ਤੇਰੀ) ਸਾਹਿਬੀ ਹੈ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਦਯੁ:--ਦਯੁ=ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ॥

ਸਮਾਲੀਐ=ਯਾਦ ਕਰੀਏ ॥ ਤੋਸਾ=ਰਾਹ ਦਾ ਖਰਚ ॥ ਕੁਲਹਿ=ਕੁਲ ਨੂੰ ॥
 ਗਾਲਿ=ਕਲੰਕ ॥ ਵੁਠਾ=ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਸੰਜਿਆ=ਇਕੱਤਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
 ਅਮਿਉ=ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਰਸਾਇਣੁ=ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥ ਪਾਵ=ਪੈਰ ॥
 ਜਾਪਣਾ=ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ਸੂਰਾ=ਸੂਰਮਾਂ ਹੈ ॥ ਮੰਧੇ=ਵਿੱਚ ॥
 ਅਵਗਾਹੀਆ=ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ, ਖੋਜਿਆ ਹੈ ॥ ਪਾਤਸਾਹੀਆਂ=ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ॥ ਤਰੇ=ਤਰ ਗਏ ਹਨ ॥ ਭਾਵੰਦਾ=ਇੱਛਤ ॥ ਅੰਚਲਿ=
 ਪੱਲੇ ਨਾਲ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ:--ਧੀਰੇ=ਧੀਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

੧੩੩

ਮਹੀ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿੱਚ ॥ ਅਲਿ=ਅਕਾਸ ਵਿੱਚ ॥ ਧੂਰੇ=ਚਰਨ ਧੂੜ ਹੈ ॥
 ਠਰੂਰੇ=ਸ਼ਾਂਤ, ਠੰਢੀ ॥ ਤਪਾਵਸੋ=ਨਿਆਂ ॥ ਮੁਏ ਹੋਇ ਮੂਰੈ=ਮਰ ਕੇ
 ਮਰੇ ਹੋਏ ਕੱਟੇ ਵਤ ਹੋ ਗਏ ॥ ਨਾਇ=ਨਾਮ ਵਿੱਚ ॥ ਕਿਰਤਿ ਕਰਮ ਕੇ:--ਇਕ ਵੇਰ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਜੀ ਅਗੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ
 ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਨ ਵਾਸਤੇ ਇਧਰ ਉਧਰ ਨਾ ਭਟਕਣਾ ਪਵੇ । ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ
 ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠ ਕੇ ਇਹ ਬਾਰਾਂ ਮਾਂਹ ਉਚਾਰਨ
 ਕੀਤਾ ਤੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਿ ਹਰ ਸੰਗ੍ਰਾਂਦ ਨੂੰ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ ਯਥਾ ਸਕਤ ਭੇਟਾ ਰਖ ਕੇ ਜੋ ਕੋਈ
 ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹੇ ਅਥਵਾ ਸੁਣੇਗਾ ਤਿਸ ਸਿੱਖ ਮਾਈ ਭਾਈ ਦੇ ਸਭ ਸੁਭ ਮਨੋਰਥ
 ਪੂਰੇ ਹੋਣਗੇ ॥ ਕਿਰਤਿ ਕਰਮ=ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ॥
 ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹਦਿਸ=ਚਾਰ ਕੁੰਟਾਂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਦਸਾਂ ਦਿਸਾਂ ਵਿਚ ॥
 ਸਾਮ=ਸ਼ਰਨ ॥ ਧੇਨੁ=ਗਊ ॥ ਦੁਧੈ=ਦੁਧ ਤੋਂ ॥ ਬਾਹਰੀ=ਬਿਨਾਂ ॥
 ਸਾਖ=ਖੇਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ॥ ਉਪਜਹਿ ਨਾਹੀ ਦਾਮ=ਪੈਸੇ ਅਥਵਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਦਾਮ=ਰੁਪੈ, ਫਲ (ਸਰੂਪ ਰੂਪ) ॥ ਨਾਹਨ=ਨਹੀਂ ॥ ਕਤ=ਕਿੱਥੇ ?
 ਬਿਸਰਾਮ=ਇਸਥਿਤੀ ॥ ਜਿਤੁ=ਜਿਸ ॥ ਹਰਿ ਕੰਤ=ਹਰੀ ਰੂਪ ਪਤੀ ॥
 ਭਠਿ=ਭਠ ਵਤ ਸਦਾ ਤਪਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਨਗਰ=ਸਰੀਰ ॥ ਤੰਬੋਲ ਰਸ=
 ਪਾਨਾਂ ਦਾ ਰਸ ॥ ਸਣੁ=ਸਣੇ, ਸਮੇਤ ॥ ਖਾਮ=ਕੱਚੇ, ਨਾਸਵੰਤ ਹਨ ॥ ਜਾਮ=
 ਜਮ ਰੂਪ ਹਨ ॥ ਧਾਮ=ਘਰ ਹੈ ॥ ਚੇਤ:- ਘਣਾ=ਬਹੁਤ ॥ ਭਣਾ=ਜਪਣਾਂ

ਉਚਾਰਨਾਂ ॥ ਤਿਸਹਿ ਗਣਾ = ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਦਾ ਆਉਣਾ ਸਫਲ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਜਣਾ = ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜਨਮੁ ਜਣਾ = ਜਨਮ ਜੰਮਣਾ ॥ ਮਹੀਅਲਿ =
 ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਪੂਰਿਆ = ਭਰਪੂਰ ਹੈ ॥ ਰਵਿਆ = ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਵਣਾ = ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ॥ ਗਣਾ = ਗਿਣੀਏ ॥ ਰਾਵਿਆ = ਜਪਿਆ ਹੈ ॥
 ਭਾਗੁ ਮਣਾ = ਵਡੇ (ਉਚੇ) ਭਾਗ ਹਨ ॥ ਲੋਚਦਾ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਿਆਸ
 ਮਨਾ = ਮਨ ਨੂੰ (ਦਰਸਨਾਂ ਦੀ) ਪਿਆਸ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਪਾਇ = ਪੈਰੀ ॥ ਵੈਸਾਖ:-
 ਧੀਰਨਿ = ਧੀਰਜ ਕਰਨ ॥ ਕਿਉ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਵਾਢੀਆ = ਵਿਛੜੀਆ ਹੋਈਆ ॥
 ਪ੍ਰੇਮ = ਪਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ॥ ਬਿਛੋਹੁ = ਵਿਛੋੜਾ (ਵਿਯੋਗ) ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਹੈ ॥
 ਧੋਹੁ = ਧੋਖਾ, ਛੱਲ ਰੂਪ ॥ ਕਲਤ੍ਰ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪਲਚਿ = ਫਸ ਕੇ ॥ ਸਗਲੀ =
 ਸਾਰੀ ਸ਼ਿਸਟੀ ॥ ਖੋਹਿ = ਖੋਹ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਹਰੀ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਰਮ
 ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ॥ ਦਯੁ = ਦਈਵ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਵਿਗੁਚਣਾ =
 ਖਰਾਬ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥

੧੩੪

ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ਹੈ ॥ ਪਰਾਪਤਿ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕੇ, ੨. ਵਡੀ ਪਤ ਹੋਵੇ, ੩. ਪ੍ਰਾਪਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥
 ਭੇਟੈ = ਮਿਲੇ ॥ ਜੇਠ ॥ ਜੁੜਦਾ = ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਲੋੜੀਐ = ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ॥
 ਨਿਵੰਨਿ = ਨੀਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਦਾਵਣਿ = ਪੱਲੇ ਨਾਲ ॥ ਬੰਨਿ = ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ॥
 ਸੰਨਿ = ਵੱਟਾ (ਜੇਹੜਾ ਖੋਟੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਉਹ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ) ਅਥਵਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਦੀ
 ਸੰਨ੍ਹ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ ॥ ਭਾਵੰਨਿ = ਭਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਜੀਅ ਕਰੰਨਿ = ਜੀਵ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥
 ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ = ਆਪਣੇ ਕਰ ਲੈ ਹਨ ॥ ਰੇਵੰਨਿ = ਰੇਵਨ ॥ ਰੰਗ
 ਮਾਣੰਨਿ = ਅਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹਨ ॥ ਰੰਗੀਲਾ = ਖੁਸ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਧਣੀ =
 ਮਾਲਕ ॥ ਮਥੰਨਿ = ਮੱਥੇ ਦੇ ॥ ਹਾੜ:- ਨਾਹੁ = ਪਤੀ ॥ ਨ = ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
 ਦੁਯੈ ਭਾਇ = ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਕਰ ਕੇ ॥ ਵਿਗੁਚੀਐ = ਖੁਆਰ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ॥ ਪਈਸੁ =
 ਪਵੇਗੀ ॥ ਲੁਣੈ = ਵੱਢਦਾ ਹੈ ॥ ਰੈਣਿ = ਉਮਰ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ॥ ਵਿਹਾਣੀ =
 ਬੀਤ ਗਈ ॥ ਭੇਟੀਐ = ਮਿਲੇ ॥ ਖਲਾਸੁ = ਬੰਧਨ ਰਹਿਤ, ਮੁਕਤ ॥ ਸਾਵਨ:-

ਸਰਸੀ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਕਾਮਣੀ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਛਾਰੁ=ਸਵਾਹ ਰੂਪ ਹਨ ॥
 ਵਣੁ=ਜੰਗਲ ॥ ਤਿਣੁ=ਘਾਹ ਬੂਟ ॥ ਮਉਲਿਆ=ਖਿੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਮਇਆ=ਦਇਆ ਕਰ ਕੇ ॥ ਉਰਿਹਾਰੁ=ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਗਲੇ ਵਿਚ ਹਾਰ ਹੈ ॥ ਭਾਦਰੋਂ॥
 ਦੂਜੈ=ਦੂਜੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ॥ ਹੇਤੁ=ਪਿਆਰ, ਹਿਤ ॥ ਕੇਤੁ=ਕਿਸੇ ॥ ਬਿਨਸਸੀ=
 ਨਾਸ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਪ੍ਰੇਤੁ=੧. ਮੁਰਦਾ, ੨. ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਮਰੋੜੈ=੧. ਮੁੜ (ਟੁੰਡੇ ਹੋ) ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 ੨. ਹਥ ਮਰੁੰਡਦਾ ਹੈ ॥ ਕਪੇ=ਕੱਟੀਦਾ (ਵਿਚੇ ਵਿਚ ਕੁਸਦਾ ਹੈ ਜਦ ਜਿੰਦ ਨਿਕਲਦੀ) ਹੈ ॥
 ਸਿਆਹਹੁ=ਕਾਲੇ(ਲਾਲ)ਰੰਗਤੋਂ ॥ ਸੇਤੁ=ਚਿੱਟਾ ॥ ਲੁਣੈ=ਵੱਢਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਦੜਾ=
 ਦਾ ॥ ਸਰਣਾਗਤੀ=ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਆਇਆਂ ॥ ਬੋਹਿਥ=ਜਹਾਜ ॥ ਅੱਸੂ:-
 ਉਮਾਹੜਾ=ਉਤਸਾਹ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂ=ਕਿਵੇਂ ॥

੧੩੫

ਪਾਇ=ਪੈਰੀਂ ॥ ਜਾਇ=ਥਾਂ ॥ ਆਘਾਏ=ਰੱਜਕੇ ॥ ਆਪੁ=
 ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ ਕਤਹਿ=ਕਿਤੇ ॥ ਮਇਆ=ਕਿਰਪਾ ॥ ਕਤਕ:-ਕਾਹੁ=ਕਿਸੇ ॥
 ਜੋਗੁ=ਤਾਈਂ, ਨੂੰ ॥ ਵਿਆਪਨਿ=ਲੱਗਦੇ ਹਨ ॥ ਵਿਜੋਗੁ=ਵਿਛੋੜੇ ॥
 ਕਉੜੇ=ਦੁਖਦਾਈ ॥ ਭੋਗੁ=ਅਨੰਦ ॥ ਵਿਚੁ=ਵਿਚੋਲਗੀ ॥ ਕਿਸਥੈ=ਕਿਸ ਪਾਸ ॥
 ਰੋਜੁ=ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਬਿਓਗੁ=ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ॥ ਬੰਦੀ ਮੋਚ=ਬੰਦੀ (ਚੁਰਾਸੀ ਦੀ ਕੈਦ)
 ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਬਿਨਸਹਿ=ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਮੱਘਰ:-ਮਾਹਿ=ਮਹੀਨੇ
 ਵਿਚ ॥ ਮੇਲੜੀਆਹ=ਮੇਲੀਆਂ ਹਨ ॥ ਬਾਹਰੀ=ਬਿਨਾਂ ॥ ਇਕੇਲੜੀ
 ਆਹ=ਦੁਖੀ ॥ ਰਾਵਿਆ=ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜੜੀਆਹ=ਜੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥
 ਬਾਂਛੈ=ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਦਰਿ=ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ॥ ਜਨਮੜੀਆਹ=੧. ਜਨਮ ੨. ਜੰਮਣਾ
 ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਪੋਹ:-ਤੁਖਾਰੁ=ਪਾਲਾ ॥ ਵਿਆਪਈ=ਲੱਗਦਾ, ਪੋਂਹਦਾ ॥
 ਨਾਹੁ=ਪਤੀ ॥ ਬੇਧਿਆ=ਵਿੰਨਿਆ ਹੈ ॥ ਚਰਨਾਰ ਬਿੰਦ=ਚਰਨ ਕੱਵਲਾਂ
 ਨਾਲ ॥ ਦਰਸਨਿ ਲਗੜਾ ਸਾਹੁ=ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹੁ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਲਗੜਾ
 (ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ) ਹੈ ॥ ਲਾਹੁ=ਲਾਭ ਹੈ ॥ ਗਾਹੁ=ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਸਮਾਹੁ=ਸਮਾਹੜਾ,
 ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਸਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਿਚ ਸਮਾਂ ਗਈ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ=ਹੱਥ ਫੜਕੇ ॥

ਬਾਰਿ = ਬਲਿਹਾਰ ॥ ਬੇਰੀਆ = ਵੇਰਾਂ ॥ ਸਰਮ = ਲੱਜਾ ॥ ਦਰਿ ਪਈ-
ਆਹੁ = ਦਰ ਤੇ ਪਿਆਂ ਦੀ ॥ ਮਾਘ:-ਮਜਨੁ = ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ॥ ਮੋਹੀਐ =
ਮੋਹ (ਠੱਗ) ਸਕਦੇ ॥

੧੩੬

ਸੁਆਨੁ = ਕੁੱਤਾ ॥ ਅਠ ਸਠ = ਅਠਾਹਠ (ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ) ॥
ਸਗਲ ਪੁੰਨ = ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਪੁੰਨ ਕਰਨੇ ॥ ਜੀਅ = ਜੀਵਾਂ ਤੇ ॥ ਪਰਵਾਨੁ =
ਮੰਨੀ ਗਈ ਹੋਈ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ॥ ਕਾਂਢੀਅਹਿ = ਆਖੀਦੇ ਹਨ ॥ ਛੱਗਣ:-ਉਪਾਰ-
ਜਨਾ = ਉਪਜਿਆ, ਪਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਅਲਾਇ =
ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਲਵੈ ਨ ਲਾਇ = ਲਵੈ (ਲਾਏ) ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ; ਭਾਵ ਉਸਦੇ ਤੁਲ ਹੋਰ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਹਲਤੁ = ਲੋਕ ॥ ਪਲਤੁ = ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਜਨਮੈ = ਜਨਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਧਾਇ
= ੧. ਢੋੜਦਾ ॥ ੨. ਪੈਂਦਾ ॥ ਤਰੇ = ਤਰ ਗਏ ਹਨ ॥ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ = ਤਿਲ ਮਾੜ੍ਹ
ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ:-ਖਰੇ = ਚੰਗੇ ਹਨ ॥ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ = ਸੁਖਾ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ॥
ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਬਿਖਮੁ = ਕਠਨ ਤੋ ॥ ਬਿਖਿਆ ਨਾਹਿ ਜਰੇ =
ਵਿਸ਼ਿਆ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸੜਦੇ ॥ ਦੁਬਿਧਾ = ਮਨ ਦਾ ਭੁਲਾਉ; ਦੁਪਾਸੜ ਪੁਨਾ ॥
ਧਰੇ = ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਮਾਹ = ਮਹੀਨੇ ॥ ਦਿਵਸ = ਦਿਨ ॥ ਮੂਰਤ = ਮਹੂਰਤ ॥
ਸੇਵੀ ਸਤਿਗੁਰੁ:-ਵੈਣ = ਬੋਲ ॥ ਸੈਣ = ਸਾਥੀ ॥ ਗੈਣ = ਆਕਾਸ਼ ਮੰਡਲ; ਰਸਤੇ ॥
ਆਪ ਕਮਾਣੈ = ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ॥ ਸੁਰਜਨੁ = ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ॥
ਬਿਰਥਾ = ਪੀੜਾ, ਚਿੰਤਾ ॥

੧੩੭

ਸਸੁਰੈ = ਸਹੁਰੇ, ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਪੇਈਐ = ਪੇਕੇ ਇਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ॥
ਅਗਾਧਿ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਬੋਧ = ਗਿਆਨ ॥ ਸਾ = ਉਹ ॥ ਛਾਰੁ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥
ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਸੁਮਾਰੁ = ਗਿਣਤੀ, ਅੰਤ ॥ ਮੰਤੁ = ਮੰਤ੍ਰ, ਜਾਪ ॥
ਭਗਵੰਤੁ = ਭਾਗਾ ਵਾਲਾ ॥ ਲੋਚਾ = ਇੱਛਾ ॥ ਹੰਤੁ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥
ਹਰਿਆ = ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ॥ ਕਲਾ = ਸਕਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ॥ ਮੰਦੁ = ਮੈਂ ॥ ਥਾਉ = ਆਸਰਾਹੈ ॥

ਗਹੀ = ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਸਮਾਉ = ਸਮਾਵਾਂ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਕੁਕਣ = ਪੁਕਾਰ
ਕਰਨ ॥ ਬਿਨਾਸਨ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਤਮ = ਅੰਧੇਰਾ ॥ ਉਚੇ ਅਗਮ =
ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਉਚੇ ਅਤੇ ॥ ਅਮਾਉ = ਅਨਮਿਣਤ ਹਨ ॥ ਸੁਆਉ =
ਲਾਭ ਹੈ ॥ ਕਲਿਆਣਾ = ਮੁਕਤੀਆਂ; ਸਫਲਤਾਈਆਂ ॥ ਪਰਸੀ = ਛੂਹਾਂ ॥ ਪਾਉ =
ਪੈਰ ॥ ਵਾਰ ਮ: ੧ ॥ ਮਲਕ ਮੁਰੀਦ ਤਥਾ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਸੋਹੀਆ ਕੀ ਧੁਨੀ

ਗਾਵਣੀ = ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਬੱਧੀ ਤਦ
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਤਾਂ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਾ ਕੇ ਹੋਰ ਬਾਣੀ
ਲਿਖਣੀ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ; ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ? ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ
ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਸਬੰਧੀ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਦੀਆਂ ਧੁਨਾਂ (ਤਰਜ਼ਾਂ) ਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਖਣੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ । ਤਿਸ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਤਖਤ ਅਕਾਲ ਬੁੰਗੇ ਬੈਠ ਕੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਾਰਾਂ
ਸੁਣੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਨੌਂ ਧੁਨਾਂ ਪਸੰਦ ਕਰਕੇ ਨਵਾਂ ਵਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਖੀਆਂ । ਪਹਿਲੀ
ਧੁਨੀ ਇਸ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀ ਵਾਰ ਵਿਚ ਰਖੀ—ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵਰਤਾਂਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:—

ਮਲਕ ਮੁਰੀਦ ਖਾਂ ਅਤੇ ਸੋਹੀ ਜਾਤ ਦਾ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੋ ਵਡੇ ਸਰਦਾਰ
ਸਨ । ਇਕ ਵੇਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਾਬਲ ਦੇ ਸੂਬੇ ਨੂੰ ਸੋਧਨ ਵਾਸਤੇ ਮਲਕ ਮੁਰੀਦ ਖਾਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ।
ਮਲਕ ਨੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵਧੇਰੇ ਚਿਰ ਲਾਇਆ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਨੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮਲਕ
ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਸੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਧੀ ਕਿ ਮਲਕ ਕਾਬਲ ਜਾ ਕੇ ਆਕੀ ਹੋ ਗਿਆ
ਹੈ । ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਨੂੰ ਹੀ ਮਲਕ ਦੇ ਸੋਧਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜ ਦੇ ਕੇ
ਭੇਜ ਦਿਤਾ । ਮਲਕ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਠ ਭੇੜ ਹੋਈ ਜਿਸ ਵਿਚ
ਦੋਵੇਂ ਜਣੇ ਮਾਰੇ ਗਏ । ਇਸ ਜੁਧ ਦੀਆਂ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਧੁਮਾਂ ਪੈ ਗਈਆਂ ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧਤਾ
ਵੇਖ ਕੇ ਢਾਡੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਨੂੰ ਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਜੋੜਿਆ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਵਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀ ਪਉੜੀ “ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮ ਹੈਂ
ਆਪਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਤੀ” ਦੀ ਤਰਜ਼* ਇਸ ਵਾਰ ਦੀ ਤਰਜ਼ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਵੇਖਕੇ ਇਸਦਾ
ਸਿਰ ਲੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀ ਵਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖ ਦਿਤਾ । ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਮਾਤ੍ਰ ਦੀ
ਵਾਰ ਏਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀ ਤਰਜ਼ ਉਤੇ ਪੜ੍ਹੀ ਜਾਵੇ ॥ ਤਥਾ = ਅਤੇ ॥

॥ਮ:੧॥ ਗੁਰੂ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ:—ਹਿਵੈ = ਬਰਫ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਘਰ ਹਨ ॥ ਦੀਪਕੁ = ਦੀਵਾ ਚਾਨਣਾ
ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਤਿਹ = ਤਿੰਨਾਂ ॥ ਲੋਇ = ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਅਮਰ ਪਦਾਰਥੁ

* ਵਾਰ ਦੀ ਪੌੜੀ ਇਹ ਹੈ:—ਕਾਬਲ ਵਿਚ ਮੁਰੀਦ ਖਾਂ ਫੜਿਆ ਵਡ ਜ਼ੋਰ । ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ
ਲੈ ਫੌਜ ਨੂੰ ਚੜਿਆ ਵਡ ਤੌਰ । ਦੁਹਾਂ ਕੰਧਾਰਾ ਮੁਹ ਜੁੜੇ ਦਮਾਮੇ ਦੌਰ । ਸਸੜ ਪਜੂਤੇ ਸੂਰਿਆਂ
ਸਿਰ ਬੰਧੇ ਟੌਰ । ਹੋਲੀ ਖੇਲੇ ਚੰਦ੍ਰਹੜਾ ਰੰਗ ਲਗੇ ਸੌਰ । ਦੋਵੇਂ ਤਰਫਾਂ ਜੁਟੀਆਂ ਸਰ ਵੱਗਨ ਕੌਰ ।
ਮੈਂ ਭੀ ਰਾਇ ਸਦਾਵਸਾਂ ਵੜਿਆ ਲਾਹੌਰ । ਦੋਨੋਂ ਸੂਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜੂਝੇ ਉਸ ਠੌਰ ।

= ਮੋਖ, ਪਦ, ਗਿਆਨ ॥ ਪਹਿਲੈ ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ:—ਜੀਵ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ:—**ਬਣ ਦੁਧਿ**=
ਬਣਾ ਦੇ ਦੁਧ ਨਾਲ ॥ **ਭਯਾ**=ਭਾਈ ॥ **ਬੋਬ**=ਭੈਣ ॥ **ਉਪੰਨੀ**=ਪੈਦਾ ਹੋਈ ॥
ਧਾਤੁ=ਚੇਸਟਾ, ਰੁਚੀ ॥ **ਸੰਜਿ**=ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ (ਧਨ) ॥ **ਵਾਸੁ**=ਵਾਸਾ ॥
ਧਉਲੈ=ਚਿੱਟੇ ਕੇਸ ॥

੧੩੮

ਉਭੇ=ਖੜੇ, ਲੰਮੇ ॥ **ਦਧਾ**=ਸੜ ਕੇ ॥ **ਸਿਰੀਤ**=ਸਾਥੀ (ਜੇਹੜੇ
ਨਾਲ ਫੂਕਣ ਗਏ ਸਨ) ॥ **ਧਾਹ**=ਢਾਹਾ ਮਾਰੀਆਂ ॥ **ਹੰਸੁ**=ਜੀਵ ਰੂਪ ॥ **ਦਸਾਏ**=
ਪੁਛਦਾ ਹੈ ॥ **ਮੁਇਆ ਨਾਉ**=ਮੁਰਦਾ ਨਾਮਹੋ ਗਿਆ ਵ ਨਾਮ ਮਾੜ ਹੀ ਮਰਿਆ ॥
ਪਤਲਿ=ਪਤਿਆਂ ਦੀ ਥਾਲੀ ਜਿਸ ਤੇ ਸਰਾਧ ਆਦਿਕ ਸਮਿਆ ਪਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵਾਸਤੇ
ਭੋਜਨ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਦਿਹੁ ਕਾਵ**=ਕਾਵਾ ਨੂੰ ਸਦ ਕੇ ਪਤਲਾਂ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਅੰਧੁ**
ਪਿਆਰ=ਅੰਨੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਹੈ ॥ **ਰਵਣਿ**=ਰਮਣੀ ਅਵਸਥਾ, ਭਾਵ ਚੜ੍ਹਦੀ
ਜਵਾਨੀ ॥ **ਪੁਰੁ ਹੋਇ**=ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਪਚਾਸੀ**=ਪੰਜਾਹ
ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਪਗੁ ਖਿਸੈ**=ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਪੈਰ ਖਿਸਕਨ (ਢਲਣ ਲੱਗ) ਪੈਦਾ ਹੈ ॥
ਸਿਹਜਾ ਸਣੀ=ਸੇਜਾ (ਮੰਜੇ) ਤੇ ਆਸਣ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਮੂਲਿ**=
ਕਦਾਚਿਤ ॥ **ਅਪਬਲੁ**=ਆਪਣੇ ਬਲ ਨੂੰ ॥ **ਢੰਢੋਲਿਮੁ ਢੂਢਿਮੁ**=ਟੋਲ ਕੇ ਤੇ
ਢੂੰਡ ਕੇ ॥ **ਡਿਠ ਮੈ**=ਮੈ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ **ਧਵਲਹਰੁ**=ਮੰਦਰ ਹੈ ॥ **ਉਪਾਤੀ**=
ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ **ਰੰਗ ਪਰੰਗ**=ਰੰਗਾ ਰੰਗ, ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ॥ **ਉਪਾਰ-**
ਜਨਾ=ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ **ਭਾਤੀ**=ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ॥ **ਤੁਮਾਤੀ**=ਤੇਰਾ ਹੈ ॥
ਚਲੂਲਿਆ=ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ॥ **ਬਿਧਾਤੀ**=ਫਲ ਵਰੁ ਦਾਤਾ ॥ **ਵਡਾਤੀ**=
ਵਡਿਆ ਤੋ ॥ **ਜਾਤੀ**=ਜਾਂਦੀ ਹਾਂ ॥੧॥ **ਸੁਰਤਿ**=ਸਕਤੀ ਸਮਾ ਰਖੀ ਹੈ ॥ **ਦੇਂਦੇ**=
ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਥਾਵਹੁ**=ਨਾਲੋ ॥ **ਦਿਤਾ**=ਬਖਸ਼ਸ (ਉਸਦੀ) ॥ **ਚਹੁ**
ਕੁੰਡੀ=ਚਹੁ ਪਾਸੀ ॥ **ਦਿਖਾ**=ਵੇਖਾਂ ॥ **ਸਿਆਣੀਐ**=ਉਸ ਸਿਆਣੇ ਨੂੰ ॥ **ਮੋਹ**
ਠਗਉਲੀ=ਮੋਹ ਦੀ ਠੱਗਣ ਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ॥ **ਖੁਆਇਆ**=ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥
ਤਿਪਤੈ=ਰੱਜਦਾ ॥ **ਸਹਸਾ**=ਭਰਮ ਰੂਪ ॥

੧੩੯

ਸੁਖਿ ਰਜਾ = ਸੁਖ ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ॥ **ਅਖੀ ਬਾਝਹੁ** = ਸੁਰਤੀ
 ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਰੂਪੀ ਅਖਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਕੰਨਾ** = ਸਰਧਾ ਦੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ
 ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਜੀਭੈ** = ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਜੀਭ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜਸ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਇਉ ਜੀਵਤ ਮਰਣਾ = ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵਦੇ ਹੀ ਮਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਾਉ** =
 ਅਨੰਦ ॥ **ਰੁਹਲਾ** = ਲੂਲਾ, ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ **ਟੁੰਡਾ** = ਹਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ **ਅੰਧੁਲਾ** =
 ਅੰਨ੍ਹਾ ॥ **ਧਾਇ** = ਦੌੜ ਕੇ ॥ **ਭੈ** = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਡਰ ॥ **ਕਰ** = ਹਥ ॥ **ਭਾਵ** =
 ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ॥ **ਲੋਇਣ** = ਅੱਖਾਂ ॥ **ਸੁਰਤਿ** = ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ॥ **ਚਾਕਰੀ** = ਸੇਵਾ,
 (ਭਗਤੀ) ॥ **ਵੇਕਾਰ** = ਬੇਅਰਥ ॥ **ਕਲਤੁ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਅਲਿਪਤੁ** = ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ
 ਅਲੱਗ ॥ ੩ ॥ **ਸੁਇਨੈ ਕੈ ਪਰਬਤਿ** = ਸੋਨੇ ਦੇ (ਸੁਮੇਰ) ਪਹਾੜ ਉਤੇ ॥ **ਕੈ** = ਜਾਂ ॥
ਪਾਣੀ ਪਇਆਲਿ = ਹੇਠਾਂ (ਪਾਤਾਲ ਦੇ) ਪਾਣੀ ਵਿਚ ॥ **ਉਰਧਿ** =
 ਪੁੱਠਾ ਲਟਕ ਕੇ ॥ **ਪੁਰੁ ਕਰਿ ਕਾਇਆ ਕਪੜੁ ਪਹਿਰਾ** = ਦੇਹ ਨੂੰ
 ਕਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਕਰ ਕੇ, ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਕਪੜੇ ਪਾਵਾਂ ॥ **ਧੋਵਾ** = ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਕਰਮ
 ਕਰਾਂ ਜਾਂ ਇਸਨਾਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂ ॥ **ਸਦਾ ਕਾਰਿ** = ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਕਾਰ (ਇਹੀ ਹੋਵੇ) ॥
ਬਗਾ = ਚਿਟੀ ਪੌਸਾਕ ਵਾਲਾ ਸਤਜੁਗ ਦਾ ਹੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਸਾਮ ਵੇਦ ਸਹਿਤ ॥
ਰਤਾ = ਲਾਲ, ਰੰਗ ਰਾਮਾ ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਰਿੰਗ ਵੇਦ ॥ **ਪੀਅਲਾ** = ਪੀਲਾ, (ਪੀਤਾਂਬਰ)
 ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਅਵਤਾਰ, ਜੁਜਰ ਵੇਦ ਦੇ ਸਹਿਤ ॥ **ਕਾਲਾ** = ਕਾਲੀ ਪੌਸਾਕ ਵਾਲਾ ਨਿਹਕਲੰਕ
 ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਅਥਰਬਣ ਵੇਦ ॥ **ਬੇਦਾ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ** = ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਏਨਾਂ ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ
 ਉਚਾਰਨਾ ਕਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੀ ਉਪਾਸ਼ਨਾਂ ਕਰਾਂ ॥ **ਕੁਚੀਲੁ** =
 ਗੰਦਾ, ਜੈਨੀਆਂ ਵਾਂਗ ॥ **ਰਹਾ ਮਲੁ ਧਾਰੀ** = ਮੈਲ (ਸਵਾਹ ਆਦਿਕ) ਲਾਈ ਰੱਖਾਂ ॥
ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਤ ਵਿਕਾਰ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ **ਪਖਾਲਿ** =
 ਧੋ ਕਰਕੇ ॥ **ਸੰਜਮਿ** = ਨੇਮੀ, ਥੋੜਾ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਤੇ ਸੌਣਾ ਆਦਿਕ ॥ **ਜਮ ਜਾਲੇ** =
 ਜਮਾਂ (ਮੌਤ) ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ॥ **ਵਸਤੁ** = ਮਾਇਆ ॥ **ਘਾਲੇ** = ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਹੰਸਿ=ਜੀਵ ॥ ਸਬਾਇਆ=ਸਾਰਾ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ॥ ਹਰਖਹੁ=ਖੁਸ਼ੀ ਤੋ
ਵਿਜੋਗੁ ਉਪਾਇ ਖਪਾਇਆ=ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਵਿਜੋਗ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਖਪਿ
ਕਲਪਿਆ ॥ ਨਿਬੇੜੁ=ਨਿਬੇੜਾ, ਫੈਸਲਾ ॥੪॥

੧੪੦

ਮੁਰਦਾਰੁ=ਹਰਾਮ, ਪਰਾਇਆ ਹਕ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਨਮਾਜ ਪੜ੍ਹੋਣ ਵ
ਕਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਦੇ ਹਨ:-ਮੁਠਾ=ਠੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਮੁਹਾਏ=ਠਗਾਏ
ਸਾਥੀ ॥ ਜਾਪੈ=ਜਾਪਦਾ ਹੈ ॥ ਅਲਾਏ=ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਮਾਰਗਿ=ਰਸਤੇ ਉੱ
ਸਗਵੀ=ਸਗੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ॥ ਕੰਦ=ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਦੇ ਫਲ ॥ ਮੂਲੁ=ਜਮੀਨ ਚੋਂ ਨਿਕ
ਵਾਲੀਆਂ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਆਲੂ ਸ਼ਕਰਕੰਦੀ ਆਦਿਕ ॥ ਵਣ ਖੰਡਿ=ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ
ਛਾਦਨ=ਕਪੜੇ ॥ ਗਿਰਹੀ=ਗ੍ਰਿਹਸਥੀ ॥ ਉਦਾਸਾ=ਤਿਆਗੀ ਹਨ
ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ=ਤਿੰਨ (ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ॥ ਮਨਸਾ=ਵਾਸਨਾ ਹੈ
ਮਨਿ=ਮੰਨਿਆਗੇ ॥ ਪਾਰਤੁ=ਲਗੂ ॥ ਜਾਮਾ=ਬਸਤ੍ਰ, ਪੋਸ਼ਾਕ ॥ ਪਲੀਤੁ=ਅਪਵਿ
ਦਿਲਿ=ਪਵਿਤ੍ਰ ਹਿਰਦੇ ਨਾਲ ॥ ਦਿਵਾਜੇ=ਦਿਖਾਵੇ ਹਨ ॥ ਜਾ ਹਉ ਨਾਹੀ
ਜਦ ਮੈਂ ਹਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਖਾਂ ਕੀ ॥ ਕਿਹੁ ਨਾਹੀ=ਕੁਝ ਸਥਿਰ ਨਾ
ਕੀਤਾ ਕਰਣਾ=ਕਰਾਇਆ ਹੋਇਆ ਤੇਰਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਭਰਿਆ=ਪ
ਦਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਪਾਹਿ=ਪੈਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਜਾਪੈ=ਜਾਪਦਾ ਹੈ
ਮਹਾ=ਮਹੀਨੇ ॥ ਮੂਰਤ=ਮੂਰਤ ॥ ਗਣਤੈ=ਗਿਣਤੀਆਂ ਨਾਲ ॥ ਪਰਾਣੁ
ਬਲ ॥ ਸਾਹੁ=ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ॥੬॥ ਇਹ ਅਗਲਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਇਕ ਕਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਹੋਇਆ
ਕਾਜ਼ੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਸੀਂ ਨਿਮਾਜ਼ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਹਲਾਲ ਖਾਏ ਰੋਜਾ ਰਖਦੇ ਹਾਂ:-ਪੈਰੀਬਰ ਸਾਡੀ ਗਵ
ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ-ਮਿਹਰ=ਦਯਾ ਦੀ ॥
ਸਿਦਕੁ=ਸੰਤੋਖ ਦਾ ॥ ਮੁਸਲਾ=ਹੇਠ ਵਿਛੋਣ ਵਾਲੀ ਸਫ ਕਰੋ ॥ ਸਰਮ=
ਲੱਜਾ ਕਰਨੀ ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਵਲੋਂ, ਇਹ ਸੁਨਤ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਾ ਮਾਸ ਕਟੋਣਾ ਕਰੋ ॥ ਸੀਲੁ=
ਨੇਕ ਸੁਭਾਵ ਦਾ ॥ ਕਰਣੀ=ਨੇਕ ਕਰਨੀ ॥ ਕਾਬਾ=ਮੱਕੇ ਅੰਦਰ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ
ਦਾ ਮੰਦਰ ॥ ਨਿਵਾਜ਼=ਨਿਮਾਜ਼ ॥ ਤਸਬੀ=ਮਾਲਾ ॥ ਸਾ=ਉਹ ॥

੧੪੧

ਉਸੁ = ਮੁਸਲਮਾਨ ਤੇ ਹਿੰਦੂ ॥ **ਮੁਰਦਾਰੁ** = ਹਰਾਮ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਕਰ ਕੇ ॥
ਭਿਸਤਿ = ਬਹਿਸਤ, ਸੁਰਗ ਨੂੰ ॥ **ਮਾਰਣੁ** = ਮਸਾਲੇ ॥ **ਪਾਹਿ** = ਪਾਈਏ ॥
ਹਰਾਮ ਮਹਿ = ਹਰਾਮ ਦੇ ਮਾਸ ਵਿਚ ॥ **ਹਲਾਲੁ** = ਹੱਕ ਦੀ ਕਮਾਈ ॥ **ਕੂੜੀਈ**
 = ਬੂਠੀਆਂ ਨਾਲ ॥ **ਖੈਰ ਖੁਦਾਇ** = ਭਲਾ ਮੰਗਣਾ ਰਬ ਕੋਲੋਂ (ਸਭਸੁ ਦਾ) ॥
ਰਾਸਿ ਮਨੁ = ਮਨ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧ ਕਰ ॥ **ਸਨਾਇ** = (ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ) ਜੱਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥
ਕਰਣੀ = ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ॥ **ਪਾਇ** = ਪਤ, ਕਦਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਤੁਠੈ** =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆਂ ॥ **ਲਧਿਆ** = ਲਭਿਆ ॥ **ਦੂਜੈ ਪਚਿ ਮੁਏ** = ਦੂਤ ਵਿਚਸੜਮਰੇਹਨ ॥
ਤੁਜਾਰਾ = ਖਜਾਨੇ ॥ ੭॥ **ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਹਾਵਣੁ** :—ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਂ ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਛਡ
 ਕੇ ਬਾਹਿਰ ਮਸਾਣਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਬੈਠੇ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਹੀਜਾਣ “ਨ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਨ
 ਮੁਸਲਮਾਨ” । ਤਦ ਨਵਾਬ ਦੇ ਕਾਜੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੋਈ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ? ਤਿਸ ਨੂੰ
 ਆਪ ਜੀ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਅਵਲਿ** = ਪਹਿਲਾਂ ॥ **ਅਉਲਿ** = ਔਲੀਆਵਾਂ,
 (ਸੰਤਾਂ) ਦਾ ॥ **ਦੀਨੁ** = ਧਰਮ ॥ **ਮਸਕਲਮਾਨਾ** = ਮਸਕਲਾ (ਜੰਗਾਲ ਦੇ ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ
 ਹਥਿਆਰ) ਵਾਂਗੂੰ ॥ **ਮਾਲੁ** = ਮਾਇਕੁ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਮੁਸਾਵੈ** = ਲੁਟਾਵੇ, ਭਾਵ ਵਿਕਾਰ
 ਰੂਪ ਧਨ ਨੂੰ ਇਉਂ ਵਗਾਹ ਮਾਰੇ ਜਿਉਂ ਜੰਗਾਲ ਨੂੰ ਮਸਕਲਾ ਲਾਹ ਸੁਟਦਾ ਹੈ ॥
ਦੀਨ ਮੁਹਾਣੈ = ਧਰਮ ਦਾ ਮਲਾਹ (ਆਗੂ) ॥ **ਮਿਹਰੰਮਤਿ** = ਦਇਆਵਾਨ ॥
ਪਰਹਰਿ ਕਾਮ:—**ਪਰਹਰਿ** = ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ **ਕਾਮਿਨੀ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥ **ਅੰਜਨ** =
 ਕਾਲਖ ਰੂਪ ਮਾਇਆ (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ ਹੀ ॥ **ਨਿਰੰਜਨੁ** = ਨਿਰ+ਅੰਜਨ =
 ਨਿਰ ਵਿਕਾਰ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਸੁਤ** = ਪੁਤਰ ॥ **ਦਾਰਾ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ॥
ਪਿਆਸ = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ **ਸਿਕਦਾਰ** = ਸਰਦਾਰ ॥ **ਰਹਸੀਓ** = ਰਹੇਗਾ ॥
ਪਟਣੁ = ਸ਼ਹਿਰ ॥ **ਬੰਕ** = ਸੁੰਦਰ ॥ **ਦਰਬਿ** = ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਰੀਤੇ** = ਖਾਲੀ
 ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਖਿਣੈ** = ਖਿਨ ਵਿੱਚ ॥ **ਤਾਜੀ** = ਘੋੜੇ ॥ **ਤੁਖਾਰ** = ਊਠ ॥
ਪਾਖਰੇ = ਅੰਬਾਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ॥ **ਸਰਾਇਚੇ** = ਕਨਾਤਾਂ ॥ **ਲਾਲਤੀ** = ਅਤਲਸੀ ॥
ਸਿਨਾਖਤੁ = ਪਛਾਣੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਕੁਦਰਤੀ** = ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ॥ ੮॥ **ਧੋਣਵਾ** = ਗਊਆਂ ॥
ਸੁੰਮ = ਸੋਮੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਣੀ ਨਿਕਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ) ॥

੧੪੨

ਸਕਰ=ਖੰਡ ॥ ਰੁਪਾ=ਚਾਂਦੀ ॥ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ=ਕੁਲ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥

ਗਰੁੜਾ=ਵਧੀਆ ਕਿਸਮ ਦੇ ਚੌਲ ॥ ਸੁਆਉ=ਸੁਆਦ ॥ ਰਖੀਅਹਿ=ਰੋਕ ਲਈਏ ॥ ਨਿਹਚਲੁ=ਇਕ ਥਾਂ ਤੇ ਬੰਨ ਰਖੀਏ ॥ ਦੇਹੈ=(ਜੇ ਐਨੀ ਤਾਕਤ ਆ ਜਾਵੇ ਕਿ) ਸਰੀਰ ਨੂੰ ॥ ਲਾਈਐ=ਲਾ ਦੇਈਏ ॥ ਪਾਪ ਗਰਹ ਦੋਇ ਰਾਹੁ=ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਜੋ

ਦੋ ਗਰਹੁ ਰਾਹੁ, ਕੇਤੂ ਆਦਿਕ ਹਨ (ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਬੇੜ ਦੇਈਏ) ॥ ਰਾਹੁ=ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਪੁਰਾਣ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਇਕ ਰਾਖਸ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਬਾਹਾਂ ਸਨ ਤੇ ਧੜ ਮੱਛੀ ਦੀ ਪੂਛ ਵਰਗਾ ਸੀ। ਜਦ ਸਮੁੰਦਰ ਮਥ ਕੇ ਚੌਦਾਂ ਰਤਨ ਕੱਢੇ ਤਾਂ ਇਹ ਭੇਸ ਬਦਲ ਕੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਕੇ ਪੀ ਗਿਆ। ਪਿਛੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨੇ ਪਛਾਣ ਕੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਸਿਰ ਤੇ ਦੋ ਬਾਹਾਂ ਵੱਢ ਸੁੱਟੀਆਂ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਕੇ ਅਮਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਏਸ ਕਰਕੇ ਮਰਿਆ ਨਾ ਅਤੇ ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਸਰੀਰ ਬਣ ਗਏ ਜੋ ਰਾਹੁ ਅਤੇ ਕੇਤੂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਏ। ਇਹ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਵੈਰ ਲੈਣ ਲਈ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਨੂੰ ਜਦ ਘੇਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਚੰਦ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ।

ਰਤੁ ਪੀਣੇ=ਲਹੂ ਪੀਣੇ, ਭਾਵ ਜ਼ਾਲਮ ॥ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ=ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਚੌਰੀ

ਬਰਦਾਰ ॥ ਏਵੈ ਜਾਪੈ ਭਾਉ=ਏਡਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇ ॥ ਅਗੀ ਪਾਲਾ=

ਅੱਗ ਤੇ ਠੰਡ (ਬਰਫ) ਦਾ ॥ ਵਾਉ=ਪੌਣ ਦਾ ॥ ਸਭੋ ਜਾਉ=ਸਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ

(ਨਾਸਵੰਤ) ਹਨ ॥ ਭੀ=ਫੇਰ ਵੀ ॥ ਬਦ ਫੈਲੀ=ਮੰਦੇ ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਗੈਬਾਨਾ=

ਭੂਤਨਾ (ਛੁਪ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਕਲਹਿ=ਲੜਾਈ, ਕਲਪਣਾ ॥ ਵਾਦੇ=

ਬਗੜੇ ਵਿੱਚ ॥ ਪਚੀਐ=ਖਵਾਰ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ॥ ਰਾਹ ਦੋਵੈ=ਦੋਹਾਂ (ਹਿੰਦੂ, ਮੁਸਲਮਾਨ

ਦੇਵ, ਦੈਤ, ਮਨਮੁਖ, ਗੁਰਮੁਖ) ਰਸਤਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਸਿਝਸੀ=ਸਫਲ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਕੁਫਰ

ਗੋਅ=ਭੂਤ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ, ਰੱਬ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲਾ ॥ ਕੁਫਰਾਣੈ=ਭੂਠਿਆ ਦੇ ਘਰ,

ਨਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ॥ ਦੜਸੀ=ਸੜੇਗਾ ॥ ਸੁਬਹਾਨੁ=ਅਸਚਰਜ ਹੈ (ਮਿਥਿਆ ਹੋਣ

ਕਰਕੇ) ॥ ਸਿਝੈ=ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਪਤਿ ਲਖੀ ਜਾਇ=ਬੇ ਪੱਤ ਹੋ ਕੇ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥

ਰੰਗੁ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਨੰਗੁ=ਬੇਸਰਮ ਹੋ ਕੇ ॥ ਮੁਠਾ=ਠੱਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪੈਧੇ=(ਕਪੜੇ)

ਪਹਿਨ ਕੇ ॥ ਕਿਆ=ਕੀ ਹੈ ॥ ਨੇਬ=ਚੋਬਦਾਰ, ਨਾਇਬ ॥ ਖਵਾਸੀ=ਸ਼ਾਹੀ

ਸੇਵਾਦਾਰ ॥ ਆਵੈ=ਹੋਵੇ ॥ ਟੋਲ=ਪਦਾਰਥ ॥ ਵਿਣਾਸੁ=ਨਾਸ ਹਨ ॥ ਜਾਤੀ=

ਉਤਮ ਜਾਤ ਦੇ ॥ ਪਰਖੀਐ = ਪਰੀਖਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਮਹੁਰਾ.....ਚਖੀਐ = ਮਹੁਰਾ
 ਖਾਦਿਆਂ ਮਰੀਦਾ ਹੈ, ਹਥ ਵਿੱਚ ਫੜਿਆਂ ਕੁਝ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ॥ ਦਰਿ ਦੀਬਾਣੀਐ =
 ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ॥ ਫੁਰਮਾਨੀ = ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਦੱਸੀ ਹੈ ॥ ਪਠਾਇਆ =
 ਭੇਜਿਆ ॥ ਤਬਲ ਬਾਜ = ਨਗਾਰਾ ਵਜੋਣ ਵਾਲਾ (ਗੁਰੂ) ਨੇ ॥ ਬੀਚਾਰ = ਵੀਚਾਰ
 ਦੇ ਕੇ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਵਾਜ ॥ ਸਾਖਤੀ = ਤਿਆਰੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਮੰਨਣ ਕਰਨ
 ਲੱਗੇ ਹਨ ॥ ਭਾਰ = ਸਲੀਤਿਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਬੰਨ੍ਹ ਲਏ ਹਨ, ਭਾਵ ਸਰਵਣ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਹਨ ॥
 ਤਾਖਤੀ = ਦੌੜਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ੧੦॥ ਜਾ ਪਕਾ ਤ:- ਖੇਤੀ ਦਾ
 ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਨ:- ਪਲਰਿ ਵਾੜਿ = ਖਾਲੀ ਵਾੜ ਹੀ ਰਹਿ ਗਈ, ਅਥਵਾ
 ਫੂਸ ਤੇ ਵਾੜ ਹੀ ਰਹੇ ਗਏ ॥ ਸਣੁ = ਸਮੇਤ ॥ ਕੀਸਾਰਾ = ਕਸੀਰਾਂ, ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਕੰਡੇ ॥
 ਚਿਥਿਆ = ਗਾਹ ਲਿਆ ॥ ਕਣੁ = ਦਾਣੇ ॥ ਤਨੁ ਝਾੜਿ = ਸਰੀਰ ਨਾਲੋਂ ਝਾੜ
 ਲਏ ॥ ਬਹਿਨੁ = ਬੈਠੇ ॥ ਦਰਿ = ਦਰ ਤੇ, ਵਿਚਕਾਰ, ਚੱਕੀ ਦੀ ਕਿਲੀ ਨਾਲ ਅਰਥਾਤ
 ਸਤ ਸੰਗ ਵਿਚ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚ ਗਏ ॥

੧੪੩

ਵੇਖੁ ਜਿ ਕਟਿਆ:- ਕਮਾਦ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਨ:- ਖੁੰਢਾ =
 ਵੇਲਣੇ ਦੀਆਂ ਲੱਠਾਂ ॥ ਮਲ = ਤਕੜੇ ਪੁਰਸ਼, ਜਵਾਨ ॥ ਰਸੁ ਕਸੁ = ਖਿੱਚਿਆ (ਪੀੜਿਆ)
 ਹੋਇਆ ਰਸ (ਰਹੁ) ॥ ਟਟਰਿ = ਕੜਾਹੇ ਵਿਚ ॥ ਵਿਲਲਾਇ = ਤੜਫਦਾ, ਸੁੰ ਸੁੰ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਭੀ ਸੋ ਫੋਗੁ = ਮੁੜਕੇ ਉਹ ਫੋਗ (ਪੱਛੀਆਂ) ਵੀ ॥ ਦਿਚੈ = ਦੋਂਦੇ ਹਨ ॥
 ਮਿਠੈ = ਮਿਠੇ ਗੰਨੇ ਦੀ ॥ ਪਤਰੀਐ = ੧. ਪਰਤਾਵਾ, ੨. ਪਤ ਰਹੀ, ਬੇ-ਪਤੀ ਹੋਈ ॥
 ਕੇਰਿਆ = ਜੋਗੇ ॥ ਹੇਰਿਆ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਕਿਆ = ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥ ੧੧॥
 ਮਛੀ ਤਾਰੂ ਕਿਆ:- ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸਰੋਵੜਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਇਕ ਚਰਚਾ ਦਾ ਵਰਣਨ.-
 ਤਾਰੂ = ਡੂੰਘਾ ਪਾਣੀ ॥ ਪਾਲਾ = ਠੰਡ ॥ ਘਰਵਾਸੁ = ਘਰ ਦਾ ਵੱਸਨਾ, ਗ੍ਰਿਹਸਥ ॥
 ਕੁਤੀ = ਕੁਤਿਆਂ ਵਾਲੀ ॥ ਧਾਤੁ = ਅਸਲੀਅਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥ ਚਉਣੇ = ਗਊਆਂ ਅਥਵਾ
 ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ॥ ਮਾਰਣਿ = ਕੁੱਟਣ ਵਾਸਤੇ, ਝੰਬਣ ਲਗੀਏ ਝੰਮਣੀਆਂ ਨਾਲ ॥ ਢਹੈ =
 ਢਲ ਕੇ, ਭਾਵ ਨਰਮ ਹੋ ਕੇ ਕਪਾਹ ਵਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ॥ ਵਿਣਾਸੁ = ਬੇ-ਅਰਥ ॥

ਕੈਹਾ = ਕਾਂਸੀ ॥ ਕੰਚਨੁ = ਸੋਨਾ ॥ ਸਾਰੁ = ਲੋਹਾ ॥ ਅਗਨੀ = ਅਗ ਨਾਲ ॥
 ਗੰਢੁ = ਜੋੜ ॥ ਗੋਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਪੁਤੀ = ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ॥
 ਕਾਲਾ = ਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸੁਕਾਲ ਨਾਲ ॥ ਝੋਲ = ਉਛਲ ਕੇ ਵਗਨ, ਜੋਰ ਦੇ ਮੀਂਹ ਨਾਲ ॥
 ਬੇਦਾ = ਗਿਆਨ ॥ ਨੇਕੀ ਸਤੁ ਹੋਇ = ਨੇਕੀ ਤੇ ਸਚ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ । ਮਰ ਚੁਕਿਆ
 ਦੀ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਗੰਢ ਇਹ (ਮੇਲ) ਪੈਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨੇਕੀਆਂ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਲੋਕੀ
 ਹਿਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥ ਮੁਹਿ ਮਾਰ = ਚੁਪ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ॥ ੨. ਮੂੰਹ ਉਤੇ ਮਾਰ ਪਵੇ ਤਾਂ ॥
 ਸਾਰੁ = ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਹਮ = ਅਸਾਂ ॥ ਜੇਰ = ਬਲੇ ॥ ਜਿਮੀ = ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ, ਭਾਵ
 ਅਸਾ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿਚ ਸਮਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਮਸਾਇਕਾ = ਸ਼ੇਖਾਂ ॥
 ਰਾਇਆ = ਰਾਜਿਆਂ ਨੇ ॥ ਮੇ ਰਵਦਿ = ਚਲੇ ਗਏ, ਮਰ ਗਏ ਹਨ ॥ ਅਫਜੂ =
 ਹੋਰ, ਬਾਕੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ (ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹੈ) ॥ ਦਾਨਵਾ = ਦੈਤ ॥ ਨਰਾ =
 ਮਨੁਖ ॥ ਧਰਾ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ਅਸਤਿ = ਹੈ ॥

੧੪੪

ਏਕ = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਦਿਗਰਿ = ਦੂਜਾ ॥ ਕੁਈ = ਕੌਣ ਹਈ,
 ਕੌਣ ਹੈ ? ਦਾਦੇ = ਇਨਸਾਫ ॥ ਦਿਹੰਦ = ਦੇਣ ਵਾਲੇ ॥ ਸਪਤ = ਸਤ (ਪਾਤਾਲ
 ਜੋ) ॥ ਜੇਰ ਜਿਮੀ = ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਲੇ ਹਨ ॥ ਅਸਤਿ ਏਕ = ਇਕ (ਤੂੰਹੀ)
 ਸਤ ਹੈ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਜ ॥ ਸਸਿ = ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ॥ ਮੰਡਲੋ = ਲੋਕ, ੧੪ ਭਵਨਾਂ
 (ਰਹਿਣਾ ਹੈ) ॥ ਦੀਪ = ਟਾਪੂ ॥ ਜਲੋ = ਪਾਣੀ ॥ ਦਸਤ = ਹਥ ॥ ਆ ਕਸੇ
 = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ॥ ਹਮਾਰਾ = ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਤਾਈ ॥ ਏਕੁ = ਇਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ॥ ਆਸ
 ਵਸੇ = ਆਸ ਵੱਸਦੀ ਹੈ ॥ ਪਰੰਦਏ = ਪੰਛੀਆਂ ਦੇ ॥ ਗਿਰਾਹ = ਪਲੇ ॥
 ਜਰ = ਧਨ ॥ ਆਬ = ਪਾਣੀ ਦੀ ॥ ਆਸ ਕਰ = ਆਸਾ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥ ਦਿਹੰਦ
 = ਦੇਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਈ = ਉਹੋ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ ਲਿਲਾਰਿ = ਮਥੇ ਤੇ ॥ ਕਲਾ ਧਰੈ =
 ਪ੍ਰਾਣ ਦੀ ਕਲਾ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕੇ ॥ ਹਿਰੈ ਸੁਈ = ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੀ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ = ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਰਖੁ =
 ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ੧੩ ॥ ਸੀਹਾ = ਸ਼ੇਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਚਰਗਾ = ਇਕ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਾਨਵਰ ॥

ਕੁਹੀਆ = ਬਾਜ ਦੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇਕ ਸਿਕਾਰੀ ਪੰਛੀ, ਲਗੜਾ ॥ **ਥਲੀ** = ਸੁਕੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ ਤੇ ॥
ਅਸਰਾਹ = ਅਥਾਹ ਪਾਣੀ; ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਤਾ ਕਿ** = ਤਾਂ ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ? **ਅਸਾਹ** =
 ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ **ਗਿਰਾਹ** = ਗ੍ਰਾਸ, (ਭੋਜਨ) ॥ **ਪਾਹਿ** = ਪਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਸੁਮਾਰੀ = ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਭਾਵ ਪੂਰਕ, ਕੁੰਭਕ, ਰੋਚਕ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ
 ਕਰ ਕੇ (ਹਵਾ ਨਾਲ ਹੀ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਨਿਰੰਕਾਰੀ** = ਨਿਰਆਕਾਰ ਦੇ ਪੂਜਾਰੀ ॥
ਜੀਵੇ ਦਾਤਾ = ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਜੇ ਜੀਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਰਦਾ ॥
ਮੁਠੇ = ਠਗੇ ॥ **ਵਿਸੁ** = ਜ਼ਹਿਰ ਹੈ ॥ **ਪੈਝੈ** = ਜੋ ਕੁਝ ਪਹਿਨੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਾਲਾਹਿ** =
 ਸਿਫਤ ਕਰ ਕੇ ॥੧੪॥ **ਵਾਵਹਿ** = ਵਾਜੇ ਵਜਾ ਕੇ ॥ **ਜਲਿ ਨਾਵਹਿ** = ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ
 ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

੧੪੫

ਕਰਹਿ ਬਿਭੂਤਾ = ਸਰੀਰ ਉਤੇ ਸੁਆਹ ਮਲਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਿੰਝੀ** = ਤੁਰੀ ਆਦਿ ॥
ਨਾਦੁ = ਸੰਖ, ਧੁਤੂ, ਨਰਸਿੰਘੇ ॥ **ਰਸ ਕਸ** = ਛੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਟੇ ਮਿਠੇ ਖਾਣੇ ॥ **ਕਮਾਵਹਿ** =
 ਭੋਗਦੇ ਹਨ ॥ **ਤੇਗ ਵਗਾਵਹਿ** = ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ ਜੁੱਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਮੁੰਡੀ** =
 ਗਰਦਨ ॥ **ਦਿਸੰਤਰਿ** = ਪਰਦੇਸਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਨਾਇ** = ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ॥
ਰਚਾਵਹਿ = ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਧਾਤੁ** = ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਿਥਿਆ (ਚਲਾਏਮਾਨ)
 ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥ **ਨਿਸੰਗੁ** = ਨਿਰ ਸੰਕਾ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਸਾਰੁ** = ਸ੍ਰੇਸਟ ॥ **ਚਵਾਂਈਐ** =
 ਬੋਲੀਏ, ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥੧੫॥ **ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ** :— ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਨੂੰ ਕਲਿਜੁਗ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ
 ਵਰਤਾਰਾ ਦਸਦੇ ਹਨ :— **ਕਲਿ ਕਾਤੀ** = ਕਲ ਜੁਗ ਦੀ ਕਰਨੀ ਛੁਰੀ ਹੈ ॥ **ਉਡਰਿਆ** =
 ਉਡ ਗਿਆ ਹੈ ॥ **ਕਹ** = ਕਿਥੇ ॥ **ਵਿਕੁੰਨੀ** = ਵਿਆਕੁਲ ॥ **ਆਧੇਰੈ** = ਅਧਰਮ ਦੇ
 ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਨੂੰ ॥ **ਰੋਈ** = ਸ਼ਿਸਟੀ ਰੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ **ਗਤਿ** = ਗਤੀ,
 ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ **ਕਲਿ ਕੀਰਤਿ ਪਰ** : ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ
 ਕਿ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਧਰਮ ਦਾ ਚਾਨਣਾ ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇ ? ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ :— **ਕਲਿ**
ਕੀਰਤਿ = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਜਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ **ਰਤਨੁ** = ਨਾਮ ਰਤਨ ॥
ਖੁਆਇਅਨੁ = ਭੁਲਾਏ ਹਨ ॥ **ਸਾਰ** = ਖਬਰ ॥ **ਵਿਸੁ** = ਜ਼ਹਿਰ ॥ **ਚਾਕਰੀ** =
 ਸੇਵਾ ॥ **ਅਨ ਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ; ਨਿੱਤ ॥ **ਦਰਿ** = ਦਰਬਾਰ ਅੰਦਰ ॥੧੬॥

ਸਾਬਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿ:—**ਸਬਾਹੀ** = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ॥ **ਸਾਲਾਹ** = ਸਿਫਤ ਜੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥
ਵਖਤੈ = ਵੇਲੇ ਸਿਰ ॥ **ਦੂਜੈ** = ਦੂਜੇ ਪਹਿਰ ॥ **ਅਸਗਾਹ** = ਸੰਸਾਰਕੇ ਵਿਹਾਰਾ ਰੂਪ
 ਅਥਾਹ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥

੧੪੬

ਮੁਹੀ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ ॥ **ਗਿਰਾਹ** = ਖਾਲਾ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਭਉਕੀਆ** =
 ਭੜਕੀਆਂ ॥ **ਭੀ** = ਫੇਰ ਵੀ ॥ **ਉਂਘ** = ਨੀਂਦ ॥ **ਪਵਾਰਿ** = ਪਾਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ,
 ਭਾਵ-ਸੋਂ ਗਿਆ ॥ **ਵਾਦੁ** = ਬਗੜਾ ॥ **ਪਿੜ ਬਧੀ** = ਬਾਜੀ ਲਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜੀਉਣ
 ਦੀ ॥ **ਅਠੀ** = ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਹੀ ॥ **ਭਉ** = ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਡਰ ॥ **ਨਾਵਣੁ** = ਤੀਰਥ
 ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ **ਇਕ ਤੈ** = ਇਕੋ ਥੀਸਰ ਦੇ ॥ **ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ** = ਵਿਹਾਰਾ ਰੂਪੀ ਚੋਰਾ ਨੇ ॥
ਏਨੈ = ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ॥ **ਗਵਾਈਐ** = ਸੇਵਾ ਗਵਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ **ਭੰਨਿ** = ਮਰਦਾ ॥
ਘੜਾਈਐ = ਜਨਮਦਾ ਹੈ ॥ **ਵਟਿ** = ਵੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ॥ **ਹਉਮੈ ਜਾਈਐ** =
 ਹੰਕਾਰ ਚਲਿਆ ਜਾਏ ਤਾ ॥ **ਦਰਿ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥ **ਬੀਨਾਈਐ** = ਚੁਣੇ ਜਾਏ
 ਹਨ ॥ **ਹਟਿ** = ਸਤਿਸੰਗ ਦੀ ਹੱਟੀ ਤੋਂ ॥ **ਅਠੀ ਪਹਿਰੀ** = ਅਠਾਂ ਪਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ॥
ਅਠ = (੫ ਕਾਮਾਦਿਕ, ੩ ਗੁਣ) ਏਨ੍ਹਾਂ ਅੱਠਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਖੰਡ** = ਨਾਸ ਕਰ ॥ **ਨਾਵਾ ਖੰਡੁ**
ਸਰੀਰ = ਨਾਵੇ ਦੇਹ ਦਾ ਅਧਿਆਸ (ਅਭਿਮਾਨਛੱਡਣਾ) ਕਰਾ ॥ **ਤਿਸੁ** = ਨਾਵੇ ਖੰਡਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥
ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ = ਗੁਣਾ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ॥ **ਕਰਮ ਵੰਤੀ** = ਕਰਮਾ ਵਾਲਿਆਂ ॥
ਸਬਾਹ = ਸਵੇਰ ਦੇ ॥ **ਸੁਰਤਿਆ** = ਗਿਆਨਵਾਨਾਂ, (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਸੁਰਤੀ ਵਾਲਿਆਂ) ॥
ਦਰੀਆਵਾ = ਸਤਿਸੰਗ ਨਾਲ ॥ **ਪਸਾਉ** = ਦਾਤਾ ॥ **ਕੰਚਨ** = ਸੋਨੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥ **ਕਸੀਐ** =
 (ਜਪ ਤਪ ਕਰਕੇ) ਸੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਵੰਨੀ** = ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਦੇ ਰੰਗ ਦਾ ਚੜ੍ਹਾਓ
 ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ **ਤਾਉ** = ੮੪ ਲਖ ਜੂਨੀਆਂ ਦੇ ਤਪਣ ਵਿਚ ॥ **ਸਤੁ ਭਲਾ** = ਸਚ ਦਾ
 ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ **ਕੂੜੈ ਘਟੈ ਰਾਸਿ** = ਝੂਠ ਦੀ ਪੁੰਜੀ ਘਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
ਖਰੇ = ਪੁੰਨੀ ॥ **ਕੀਚਹਿ** = ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਬੋਲਣੁ** = ਗਿਲਾ ਕਰਨਾ ॥
ਫਾਦਲੁ = ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥ **ਮਹਤੁ** = ਵੱਡੀ ਹੈ ॥ **ਦਾਇਆ** = ਖਿਡਾਵਾ ॥
ਵਾਚੇ = ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ **ਹਦੁਰਿ** = ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ॥ **ਕੇ** = ਕੋਈ ॥ **ਮਸਕਤਿ** =

ਮੋਹਨਤ ਜਪ ਤਪ ਆਦਿਕ ॥ ਘਾਲਿ = ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ॥ ਵਿਗਸਿਆ =
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ਗਿਰਾਂਇ = ਪਿੰਡ ॥ ਕੋਟਿ = ਕਿਲ੍ਹੇ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ = ਅਪਣੇ
ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਤੁਠੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ॥ ਨਾਉ = ਨਾਮ ॥ ਰਹਸਿਆ = ਅਨੰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਖੁਆਈਐ = ਭੁਲ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਠਾਕ = ਰੋਕ ॥

੧੪੭

ਵਖਾਣਿ = ਆਖ ਕੇ ॥੧੮॥ ਪਹਿਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿਵੈ:—ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਇਕ ਵੇਰ ਆਪ
ਜੀ ਨੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਵਖੋਣ ਵਾਸਤੇ ਆਖਿਆ—ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਏਸ ਸਬਦ
ਦੁਆਰਾ ਦਸਿਆ ਕਿ 'ਸਤਿਨਾਮ' ਦੇ ਤੁੱਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਰਾਮਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪਹਿਰਾ
ਅਗਨਿ = ਭਾਵੇਂ ਅਗਨੀ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਨ ਲਵਾਂ ॥ ਹਿਵੈ ਘਰੁ = ਬਰਫ ਵਿਚ ਘਰ
ਬਣਾ ਲਵਾਂ ॥ ਸਾਰੁ = ਲੋਹੇ ਦਾ ਭੋਜਨ ਕਰ ਲਵਾਂ ॥ ਹਾਕ = ਹਿੱਕ ਕੇ ॥ ਚਲਾਈ =
ਤੋਰ ਲਵਾਂ ॥ ਧਰਿ = ਰਖ ਕੇ ॥ ਤਾਰਾਜੀ = ਤੱਕੜੀ ਤੇ ॥ ਅੰਬਰੁ = ਅਕਾਸ਼ ਨੂੰ ॥
ਟੰਕੁ = ਚਾਰ ਮਾਸੇ ਦਾ ਤੋਲ ਪਾ ਕੇ ॥ ਏ ਵਡੁ = ਏਡਾ ਵੱਡਾ ॥ ਵਧਾ = ਵਧ ਜਾਵਾਂ ॥
ਮਾਵਾ ਨਾਹੀ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਸਮਾ ਨ ਸਕਾਂ ॥ ਸਭਸੈ = ਸਭ ਨੂੰ ॥ ਨਥਿ =
ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ॥ ਕਰੀ ਭਿ ਆਖਿ ਕਰਾਈ = ਇਹ ਗਲਾਂ ਆਪ ਭੀ ਕਰਾਂ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ
ਭੀ ਕਰਾ ਸੱਕਾਂ ॥ ਰਜਾਈ = ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਆਖਣੁ = ਮੂੰਹ ॥
ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ ਇਕ ਵੰਨ = ਇਹ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਇਕ ਇਕ ਵਿਸੇ ਦੇ
ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਗਾਹਕ ਹਨ ॥ ਗੁਣੀ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ॥ ਪੈਝੈ = ਪੈਹਨੀਏ ॥
ਖੁਆਈਐ = ਭੁਲ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ॥੧੯॥ ਰਸਿ ਰਸਿਆ = ਆਤਮ ਰਸ ਨਾਲ ਰਸਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦੁ ਖਾਂਦਾ = ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਸ੍ਵਾਦ ਨੂੰ ਉਹ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਲਹੈ ਦਾਨਾ ਕੈ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ = ਦਾਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰਦਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥
ਪਤ ਪਰਵਾਲਾ = ਮੂੰਗੇ (ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ) ਦੇ ਪੱਤੇ ॥ ਮੁਖਿ
ਭਾਖਿਤ = ਜੇਹੜਾ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ = ਮਥੇ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ
ਭਾਗ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ॥ ਵਿਸੇਖੁ = ਵਿਸੇਸ (ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ) ਜਾਣਕੇ ॥ ਹੰਸੁ = ਜੀਵ ਹੱਤਿਆ ॥
ਹੇਤੁ = ਮੋਹ ॥ ਕੋਪੁ = ਕ੍ਰੋਧ ॥ ਦਝਹਿ = ਸੜਦੇ ਹਨ ॥ ਮਰੁ = ਕਾਮਾਦਿਕ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ॥

ਕਿਨਿ = ਕਿਸ ਨੂੰ ॥ **ਧਾਈਐ** = ਚੌੜਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਾਲੁ** = ਸਮਾਂ ਜੰਮਣ ਦਾ ॥
ਖੈਕਾਲੁ = ਨਾਸਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਰਨਦਾਸਮਾਂ ॥ **ਦੁਨੀਆਈਐ** = ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ (ਤੇ ਬੁਰਾ
 ਹੈ) ॥ **ਜੰਦਾਰੁ** = ਜਿੰਦ ਦਾ ਵੈਰੀ (ਜਮ) ॥ **ਦਾਈਐ** = ਦਾਈਏ (ਹੀਲੇ) ਕਰਕੇ ॥
ਮੁਹਤੁ = ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ **ਵਿਲੰਮੁ** = ਦੇਰੀ (ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ) ॥ **ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ** =
 ਪਾਈ (ਪੜੋਪੀ) ਉਮਰ ਰੂਪੀ ਭਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ** = ਗੁਰਦੀਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ੨੦ ॥
ਤੁਮੀ = ਤੁਮਾਂ, ਤੂੰਬੀ ॥ **ਵਿਸੁ** = ਜ਼ਹਿਰ ॥ **ਮਨਿ ਮੁਖਿ** = ਮਨ ਤੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ (ਵਸਦੇ
 ਹਨ) ॥ **ਤਿਸੁ** = ਉਸਦੇ ॥ **ਹੰਢਨਿ** = ਫਿਰਦੇ ਹਨ ੮੪ ਲੱਖ, ਜੂਨਾ ਵਿਚ ॥
ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ = ਕਰਮ ਹੀਨ ॥ **ਪੰਖੇਰੁ** = ਪੰਛੀ ॥

੧੪੮

ਕਿਰਤੁ = ਕਰਣੀ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਅਥਵਾ ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥
ਚੰਦਨਿ = ਸੂਰਗਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ **ਅਕਿ ਡਾਲਿ** = ਅਕ, ਦੀ ਟਾਹਣੀ ਨਰਕਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥
ਉਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿਚ ॥ **ਰੀਤਿ** = ਲਗਣ ॥ **ਖਟੁ ਦਰਸਨ** = ਛੇ
 ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਭੇਖ ਵਿਚੋਂ ॥ **ਬਿਸੰਖ** = ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ॥ **ਖਾਲਕ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥
ਆਦੇਸੁ = ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਅਨੂਹਿਆ:—ਖਡੂਰ ਦੇ ਬੈਹਰਿਆਂ ਜੱਟਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ
 ਇਕ ਤਪੇ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਾਈ ਸੀ। ਪਰ
 ਜਦ ਉਸਦੇ ਪਾਖੰਡ ਦਾ ਜੱਟਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਭੁਲ ਬਖਸ਼ਵਾ ਕੇ
 ਛਾਪਰੀ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਖਡੂਰ ਸਾਹਿਬ ਲਿਆਂਦਾ। ਓਸ ਤਪੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਇਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ
 ਕੀਤਾ—**ਨਾਰੀ** = ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਕੂਚਾ** = ਅੱਗ ਦਾ ਲੰਬੂ ॥ **ਅਤੀ ਹੂ** = ਅਤੀ ਕਰਨ
 ਵਾਲਾ ॥ **ਹਕਿ ਨਿਆਇ** = ਇਹ ਸਚ ਦਾ ਨਿਆ ਹੈ ॥ **ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ** =
 ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦੁਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ॥ **ਵਿਉਪਾਇ** = ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ॥ **ਏਵੈ** = ਇਸ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਿਛਲੀ ਗਲ ਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਵਾਟ** = ਰਸਤਾ ਭਾਵ ਲੰਮਾਂ ॥ **ਮਾਮਲਾ** = ਸੰਸਾਰਕ
 ਥੰਧਿਆਂ ਨੂੰ ॥ **ਮਿਹਮਾਣੁ** = ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ॥ **ਮੂਲੁ** = ਅਸਲੀ ॥ **ਹਾਣਿ ਲਾਇ**
ਹਾਣੁ = ਅਪਣੇ ਵਰਗੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਲਾਵੇ (ਮੇਲ ਕਰੇ) ॥ **ਲਬਿ ਨ ਚਲਈ** = ਲੱਭ
 ਨਾਲ ਡੋਲ ਨ ਜਾਏ ॥ **ਵਿਸਟੁ** = ਵਕੀਲ ॥ **ਸਰੁ** = ਨਿਸ਼ਾਨਾ ॥ **ਸੰਧੇ** = ਸਿੱਧਾ
 ਕਰਕੇ ॥ **ਆਗਾਸ** = ਅਸਮਾਨ ਨੂੰ ॥ **ਬਾਣੁ** = ਤੀਰ ॥ **ਵਾਹੇਦੜੁ** = ਤੀਰ ਵਾਹੁਣ

(ਮਾਰਨ) ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਾਣੁ (ਵਜੇਗਾ) ॥ ਵਾਰੀਆ = ਵਰਜੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ॥ ਮੰਝਿ =
 ਵਿਰ ॥ ਸਿਧਾਰੀਆ = ਪਹੁੰਚੀਆਂ ਹਨ ॥ ਸਖੀ ਕਹਨਿ = ਸਖੀ ਭਾਵ ਨਾਲ
 ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਵਾਸੁ = ਵਾਸਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ॥ ਫਿਟੁ = ਧ੍ਰਿਗ ॥ ੨੨ ॥ ਮਾਰੂ =
 ਰੇਤਲਾ ਥਲ ॥ ਅਗੀ = ਅੱਗ ਦੀ (ਲਕੜ ਨਾਲ) ॥ ਸਾਇਰ = ਸਮੁੰਦਰ ॥
 ਕਿਸੁਕ = ਕਿਸ ਨੇ ? ਨਿਹਫਲੰ ਤਸਿ = ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ॥
 ਜਨਮਸਿ = ਜਨਮ ॥ ਜਾਵਤੁ = ਜਦ ਤਕ ॥ ਬਿੰਦ ਤੇ = ਜਾਣਦੇ ॥ ਸਾਗਰੰ
 ਸੰਸਾਰਸਿ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ॥ ਕੇ = ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ॥ ਕਲ = ਸ਼ਕਤੀ ॥
 ਵਸਿਆ = ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਆ ॥ ਕਲਾਣਿ = ਜਸ ਕਰਕੇ ॥ ਕਮਲੁ
 ਵਿਗਸਿਆ = ਹਿਰਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮਨਹੁ = ਮਨ ਕਰਕੇ ॥ ਰਹਸਿਆ = ਅਨੰਦ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸਜਣ = ਸੁਭ ਗੁਣ ॥ ਸਰਸਿਆ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥

੧੪੯

ਵਿਧਉਸਿਆ = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ਗਹਿ ਰਾਸਿ = ਗੁਣਾਂ ਦੀ
 ਰਾਸ ਨੂੰ ਚਾਹਿਣ ਕਰਕੇ ॥ ੨੩ ॥ ਖਤਿਅਹੁ = ਗੁਨਾਹ ਕਰਕੇ ॥ ਖਤੇ ਕਰ = ਪਾਪ
 ਕਰਕੇ ॥ ਪਾਹੀ ਪਾਹਿ = ਜੁਤੀਆਂ ਹੀ ਪੈਣਗੀਆਂ ॥ ਝਖਣਾ = ਖੱਪਣਾ (ਝਖ
 ਮਾਰਨੀ) ਹੈ ॥ ਦਰਿ = ਦਰਗਾਹ ਦੇ ॥ ਜਾਇ = ਉਤਪਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਸਿਰਜਿ =
 ਰਚਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ॥ ਨਿਹਾਲਿਆ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਵਾਹੁ = ਧੰਨ ਹੈ ॥ ਘਰਾਹੁ =
 ਘਰੇ (ਅੰਦਰੇ) ਹੀ ॥ ਗਰਬਿ = ਜੋ ਹੰਕਾਰੀ ਹਨ ॥ ਸਿ = ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ॥ ਬੇਤਾਲਿਆ
 = ਭੂਤਨੇ ਵਾਗੂੰ ਬੇਸੁਰੇ ॥ ਸਹਿਲਾ = ਸੁਫਲਾ ॥ ਦੇਹਾ = ਸਰੀਰ ਨੂੰ; ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਨੂੰ ॥
 ਸਰੇਵੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੁਰੀਆਂ ਰਸਮਾਂ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਹਾਰੂ
 ਦੇਸ ਦੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ (ਜੇਹੜਾ ਸਰੇਵੜਿਆਂ ਦਾ ਸਿਖ ਸੀ) ਸੁਣਾਇਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ
 ਆਪਣਾ ਸਿਖ ਕਰਕੇ ਓਥੇ ਧਰਮ ਸਾਲਾ ਪਵਾਈ:—ਖੇਹਾਇ = ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਪੁਟਾ ਕੇ ॥
 ਮਲਵਾਣੀ = ਮੇਲ ਵਾਲਾ ਪਾਣੀ ॥ ਫਦੀਹਤਿ = ਵਿਸ਼ਟਾ, ਗੰਦਗੀ ॥ ਭੜਾਸਾ
 = ਹਵਾੜਾਂ ॥ ਸਗਾਹੀ = ਸੰਗਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਇਸਨਾਨ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤੇ
 ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਆਈ = ਸੁਆਹ ਨਾਲ ॥ ਸਰੇਵੜੇ ਜਦ
 ਚੇਲਾ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਹਥਾਂ ਨੂੰ ਸੁਆਹ ਲਾ ਕੇ ਚੇਲੇ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦਾ ਚੁਟਕਾ ਭਰਕੇ ਜੋਰ

ਦਾ ਹੁੱਝਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਖਿਚਦੇ ਹਨ—ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ “ਪ੍ਰੇਮ ਚਟਾਕਾ” ਚੇਲਾ ਨ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ “ਅਬ ਸੁਖ ਜਾਤਾ” ਕਿਰਤੁ ਗਵਾਇਨਿ = ਕੀਤੀ ਨੂੰ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ :
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨ ਕੀਤੀ ਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥ ਕਿਥਾਊ = ਕਿ
ਕੁਚੀਲ = ਗੰਦੇ ॥ ਟਿਕੇ = ਤਿਲਕ ॥ ਝੰਡੀ = ਝੁੰਬ ਮਾਰ ਕੇ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਨਿਆਏ
ਦੜ ਦੀਬਾਣਿ = ਦੜੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ, ਦੀਵਾਨ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ॥ ਲਕੀ =
ਨਾਲ ॥ ਕਾਸੇ = ਲੱਕੜ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਖੱਪਰ, (ਬੰਨ੍ਹ ਛੱਡਦੇ ਹਨ) ॥ ਫੁੰਮਣ = ਸੂਤ
ਗੁੱਛਿਆਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ॥ ਅਗੋ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ = ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪੈਰ ਰਖ ਕੇ ਤੁ
ਹਨ ॥ ਜੰਗਮ = ਜਟਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਅਥਵਾ ਟਲੀਆਂ ਖੜਕੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ॥

੧੫੦

ਦਯਿ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ॥ ਵਿਗੋਏ = ਖਰਾਬ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਵਿਗੁਤੇ = ਖਰ
ਹੋਏ ॥ ਫਿਟਾ ਵਤੈ ਗਲਾ = ਟੋਲਾ ਹੀ ਮਸਤਿਆ (ਫਿਟਿਆ ਹੋਇਆ) ਫਿਰਦਾ ਹੈ
ਦਾਨਹੁ = ਦਾਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ॥ ਵੰਜੇ = ਰਹਿ ਜਾਏ ॥ ਭਸੁ = ਸੁਆਹ ॥ ਜਿਸ ਪਾਣੀ
ਸਰੇਵੜੇ ਸੰਗਦੇ ਹਨ ਉਸ ਦੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਤਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚੋ:—ਮੇਰੁ=
ਮੰਦਰਾਚਲ ਪ੍ਰਬਤ (ਜਿਸਦੀ ਮਧਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ) ॥ ਦੇਵੀ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ॥ ਪੁਰਬੀ =
ਕੁੰਭ ਆਦਿਕ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥ ਬਾਣੀ = ਵੇਦ ਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਤਥਾ ਵੇਦ ਬਾਣੀਆਂ (ਮੰਤ੍ਰ) ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ
ਨਾਇ = ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨਾਤੈ = ਨ੍ਹਾ ਕੇ ਹੀ ॥ ਸੁਜਾਣੀ = ਸਿਆਣੇ ਪੁਰਸ਼
ਜੀਵਦਿਆ = ਜੀਮਣ ਸਮੇਂ ॥ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਸਿਰ ਖੁਬੈ = ਸਿਰ ਦੇ ਵਾ
ਪੁੱਟਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸਰੇਵੜੇ ॥ ਸੈਤਾਨੀ = ਸ਼ੈਤਾਨਾ ਨੂੰ ॥ ਵੁਠੈ = ਮੀਂਹ ਵਰਸਿਆ ਪਾ
ਨਾਲ ॥ ਬਿਲਾਵਲੁ = ਅਨੰਦ ॥ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ = ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜੀਊਣ ਦੀ ਜੁਗ
(ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ) ॥ ਵੁਠੈ = ਮੀਂਹ ਵੱਸੇ ਤਾਂ ॥ ਸਭਸੈ = ਸਭ ਕਿਸੇ ਦਾ
ਪੜਦਾ = ਕਾਰਜ, ਨੰਗੋਜ ਕਜਿਆ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਰਹੀ = ਗਊਆਂ ॥ ਸਾਧਨ =
ਇਸ਼ਤੀਆਂ ॥ ਵਿਲੋਵੈ = ਰਿੜਕਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਤਿਤੁ = ਉਸ (ਪਾਣੀ, ਘਾਹ, ਦੁਧ ਦਰ
ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਘਿਓ ਨਾਲ) ॥ ਘਿਇ = ਘਿਉ ਦੁਆਰਾ ॥ ਪਇਐ = ਪਾਇਆ
ਸੋਹੈ = ਸੋਭਦਾ ਹੈ ॥ ਸਤ ਚਟੇ = ਸਤ ਬੁਕ ॥ ਛਾਈ = ਸੁਆਹ (ਉਹਨਾ ਦੇ ਸਿ

ਵਿਚ ਪਾਉ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੋਂ ਸਰੇਵੜਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ
ਹਨ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸਰੇਵੜੇ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ? ॥ ਜੈਸਾ ਕਿ—ਅਗੀ ਪਾਲਾ
ਕਿ ਕਰੇ—ਅਗ ਨੂੰ ਪਾਲਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਸੂਰਜ ਕੇਹੀ ਰਾਤ—
ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕੀ ਹੈ ? ਕਿਆ ਜਾਤਿ—ਜਾਤ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ? ਚੀਜ਼ੀ—
ਚੀਜ਼ਾਂ, ਪਦਾਰਥ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਬਹਾਨੁ—ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥
ਕਲਾਣਿਆ—ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ, ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਦੀਬਾਣਿ—ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਕਰਮਿ—ਬਖਸਿਸ ਦੁਆਰਾ ॥ ਦੀਖਿਆ ਆਖਿ ਬੁਝਾਇਆ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ
ਪ੍ਰੀਖਣਾ ਲੈਣ ਆਏ ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਸਾਥੋਂ ਦੀਖਿਆ ਲਵੋ ਅਤੇ ਮੁਕਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਵੋ ॥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ:—ਦੀਖਿਆ—ਗੁਰ ਮੰਤਰ, ਸਿੱਖਣਾ ॥
ਬੁਝਾਇਆ—ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ॥ ਸਮੇਉ—ਸਮਾਇਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ॥ ਲੂਝੈ—(ਮਾਇਆ ਵਾਸਤੇ) ਝਗੜਦੇ ਹਨ ॥
ਆਕਾਰੁ—ਸਰੀਰ, ਸਰੂਪ ॥ ਅਖਰੁ—ਇਹ ਬਚਨ ॥ ਅਖਿਓ—ਆਖਿਆ ਹੈ ॥
ਭਰਾਤਿ—ਵੈਤ, ਭਰਮ ॥ ਵੇਕਾਰੁ—ਵੇਹਲੜ ਨੂੰ ॥ ਦਿਹੈ—ਦਿਨੇ ॥
ਕੈ ਵਾਰ—ਤੇ ਕੀ ਵਾਰ ॥ ਪਸਾਉ—ਦਾਤ (ਕੀਤੀ ਢਾਢੀ ਉਪਰ) ॥ ਸਬਦੁ
ਵਜਾਇਆ—ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਜਸ ਨੂੰ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸੁਧੁ—ਸੋਧੀ ਹੋਈ, ਠੀਕ ॥

੧੫੧

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਮ: ੧ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਗ:—ਭਉ ਮੁਚੁ—ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ਵਡਾ
ਤੋਲੁ—ਵੀਚਾਰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਵਡੀ ਹੈ ॥ ਮਨ ਮਤਿ—ਜੀਵ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਬੁਧੀ ॥
ਹਉਲੀ—ਤੁਛ ਹੈ ॥ ਸਿਰਿ ਧਰਿ—ਈਸਵਰ ਦੇ ਭੈ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖ ਕੇ ॥
ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ—ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਖਸਿਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਭਾਇ—ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥
ਭੈ ਤਨਿ ਅਗਨਿ—ਸਰੀਰਵਿਚਡਰਦੀਅੱਗਨੀ ॥ ਭਖੈ—ਬਲਦੀਹੈ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ) ॥
ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ—ਬਾਣੀ ਸੌਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਿਠ ਬੋਲੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਘਾੜਤ—
ਮਨੁਖ ਪੁਣੇ ਦੀ, ਇਨਸਾਨੀਅਤ ॥ ਕਚ ਨਿਕਚੁ—ਕੱਚੀ ਤੋਂ ਕੱਚੀ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਾ

ਦਾ ਹੁੱਝਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਖਿਚਦੇ ਹਨ—ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ “ਪ੍ਰੇਮ ਚਟਾਕਾ” ਚੋਲਾ ਅੰ
ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ “ਅਬ ਸੁਖ ਜਾਤਾ” ਕਿਰਤੁ ਗਵਾਇਨਿ = ਕੀਤੀ ਨੂੰ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾ
ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨ ਕੀਤੀ ਵ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥ ਕਿਥਾਉ = ਕਿਥੇ
ਕੁਚੀਲ = ਗੰਦੇ ॥ ਟਿਕੇ = ਤਿਲਕ ॥ ਝੰਡੀ = ਝੁੰਬ ਮਾਰ ਕੇ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਨਿਆਈ
ਦੜਿ ਦੀਬਾਣਿ = ਦੜੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ, ਦੀਵਾਨ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ॥ ਲਕੀ = ਲੋ
ਨਾਲ ॥ ਕਾਸੇ = ਲੱਕੜ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਖੱਪਰ, (ਬੰਨ੍ਹ ਛੱਡਦੇ ਹਨ) ॥ ਫੁੰਮਣ = ਸੂਤ
ਗੁੱਛਿਆਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ॥ ਅਗੋ ਪਿਛੀ ਜਾਹੀ = ਅੱਗੜ ਪਿੱਛੜ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪੈਰ ਰਖ ਕੇ ਤੁਰ
ਹਨ ॥ ਜੰਗਮ = ਜਟਾਵਾਂ ਵਾਲੇ ਅਥਵਾ ਟਲੀਆਂ ਖੜਕੋਣ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ॥

੧੫੦

ਦਯਿ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ॥ ਵਿਗੋਏ = ਖਰਾਬ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਵਿਗੁਤੇ = ਖਰਾ
ਹੁੰਦੇ ॥ ਫਿਟਾ ਵਤੈ ਗਲਾ = ਟੋਲਾ ਹੀ ਮਸਤਿਆ (ਫਿਟਿਆ ਹੋਇਆ) ਫਿਰਦਾ ਹੈ
ਦਾਨਹੁ = ਦਾਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ॥ ਵੰਜੇ = ਰਹਿ ਜਾਏ ॥ ਭਸੁ = ਸੁਆਹ ॥ ਜਿਸ ਪਾਣੀ ਤੋਂ
ਸਰੋਵੜੇ ਸੰਗਦੇ ਹਨ ਉਸ ਦੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਹਤਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ:—ਪਾਣੀ ਵਿਚੋ:—ਮੇਰੁ =
ਮੰਦਰਾਚਲ ਪ੍ਰਬਤ (ਜਿਸਦੀ ਮਧਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ) ॥ ਦੇਵੀ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ ॥ ਪੁਰਬੀ =
ਕੁੰਭ ਆਦਿਕ ਲਗਦੇ ਹਨ ॥ ਬਾਣੀ = ਵੇਦ ਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਤਥਾ ਵੇਦ ਬਾਣੀਆਂ (ਮੰਤ੍ਰ) ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ
ਨਾਇ = ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨਾਤੈ = ਨ੍ਹਾ ਕੇ ਹੀ ॥ ਸੁਜਾਣੀ = ਸਿਆਣੇ ਪੁਰਸ਼
ਜੀਵਦਿਆ = ਜੰਮਣ ਸਮੇਂ ॥ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਸਿਰ ਖੁਥੈ = ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ
ਪੁੱਟਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸਰੋਵੜੇ ॥ ਸੈਤਾਨੀ = ਸੈਤਾਨਾ ਨੂੰ ॥ ਵੁਠੈ = ਮੀਂਹ ਵਰਸਿਆ ਪਾਣ
ਨਾਲ ॥ ਬਿਲਾਵਲੁ = ਅਨੰਦ ॥ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ = ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜੀਉਣ ਦੀ ਜੁਗਤ
(ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ) ॥ ਵੁਠੈ = ਮੀਂਹ ਵੱਸੇ ਤਾਂ ॥ ਸਭਸੈ = ਸਭ ਕਿਸੇ ਦਾ ॥
ਪੜਦਾ = ਕਾਰਜ, ਨੰਗੇਜ ਕਜਿਆ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਰਹੀ = ਗਊਆਂ ॥ ਸਾਧਨ =
ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ ਵਿਲੋਵੈ = ਰਿੜਕਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਤਿਤੁ = ਉਸ (ਪਾਣੀ, ਘਾਹ, ਦੁਧ ਦਹੀਂ
ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਘਿਓ ਨਾਲ) ॥ ਘਿਇ = ਘਿਉ ਦੁਆਰਾ ॥ ਪਇਐ = ਪਾਇਆ ॥
ਸੋਹੈ = ਸੋਭਦਾ ਹੈ ॥ ਸਤ ਚਟੇ = ਸਤ ਬੁਕ ॥ ਛਾਈ = ਸੁਆਹ (ਉਹਨਾ ਦੇ ਸਿਰ

ਵਿਚ ਪਾਉ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਤੋਂ ਸਰੇਵੜਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ
ਹਨ, ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸਰੇਵੜੇ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ? ॥ ਜੈਸਾ ਕਿ—ਅਗੀ ਪਾਲਾ
ਕਿ ਕਰੇ—ਅਗ ਨੂੰ ਪਾਲਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਸੂਰਜ ਕੇਹੀ ਰਾਤ—
ਸੂਰਜ ਨੂੰ ਰਾਤ ਕੀ ਹੈ ? ਕਿਆ ਜਾਤਿ—ਜਾਤ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ? ਚੀਜੀ—
ਚੀਜਾਂ, ਪਦਾਰਥ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਬਹਾਨੁ—ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥
ਕਲਾਣਿਆ—ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ, ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਦੀਬਾਣਿ—ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਕਰਮਿ—ਬਖਸਿਸ ਦੁਆਰਾ ॥ ਦੀਖਿਆ ਆਖਿ ਬੁਝਾਇਆ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ
ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣ ਆਏ ਸਿਧਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਸਾਥੋਂ ਦੀਖਿਆ ਲਵੋ ਅਤੇ ਮੁਕਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਵੋ ॥ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ:—ਦੀਖਿਆ—ਗੁਰ ਮੰਤਰ, ਸਿੱਖਿਆ ॥
ਬੁਝਾਇਆ—ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ॥ ਸਮੇਉ—ਸਮਾਇਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ॥ ਲੂਝੈ—(ਮਾਇਆ ਵਾਸਤੇ) ਝਗੜਦੇ ਹਨ ॥
ਆਕਾਰੁ—ਸਰੀਰ, ਸਰੂਪ ॥ ਅਖਰੁ—ਇਹ ਬਚਨ ॥ ਅਖਿਓ—ਆਖਿਆ ਹੈ ॥
ਭਰਾਤਿ—ਦੂਤ, ਭਰਮ ॥ ਵੇਕਾਰੁ—ਵੇਹਲੜ ਨੂੰ ॥ ਦਿਹੈ—ਦਿਨੇ ॥
ਕੈ ਵਾਰ—ਤੇ ਕੀ ਵਾਰ ॥ ਪਸਾਉ—ਦਾਤ (ਕੀਤੀ ਛਾਢੀ ਉਪਰ) ॥ ਸਬਦੁ
ਵਜਾਇਆ—ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਜਸ ਨੂੰ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸੁਧੁ—ਸੋਧੀ ਹੋਈ, ਠੀਕ ॥

੧੫੧

ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

ਮ: ੧ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਗਾ:—ਭਉ ਮੁਚੁ—ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ਵਡਾ
ਤੋਲੁ—ਵੀਚਾਰ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਵਡੀ ਹੈ ॥ ਮਨ ਮਤਿ—ਜੀਵ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਬੁਧੀ ॥
ਹਉਲੀ—ਤੁਛ ਹੈ ॥ ਸਿਰਿ ਧਰਿ—ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਭੈ ਨੂੰ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖ ਕੇ ॥
ਨਦਰੀ ਕਰਮੀ—ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਖਸਿਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਭਾਇ—ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥
ਭੈ ਤਨਿ ਅਗਨਿ—ਸਰੀਰਵਿਚਡਰਦੀਅੱਗਨੀ ॥ ਭਖੈ—ਬਲਦੀਹੈ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਡਰ ਨਾਲ) ॥
ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ—ਬਾਣੀ ਸੋਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਿਠ ਬੋਲੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਘਾੜਤੁ—
ਮਨੁਖ ਪੁਣੇ ਦੀ, ਇਨਸਾਨੀਅਤ ॥ ਕਚ ਨਿਕਚੁ—ਕੱਚੀ ਤੋਂ ਕੱਚੀ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਾ

ਮਨੁਖਪੁਣਾ ਤਾਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਡਰ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰਹੇ ॥
ਸਚਾ = ਸੱਚਾ ਜਿਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਘੜੀ (ਢਾਲੀ) ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨਾ ॥ **ਸਟ** = ਚੋਟ, ਜੋ
 ਸੱਚੇ ਉਤੇ ਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਅਰਥਾਤ— **ਅੰਧਾ ਸਚਾ ਅੰਧੀ**

ਸਟ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਚੋਟ ਵੀ ਅੰਨ੍ਹੀ ਹੀ ਪੈਂਦੀ
 ਹੈ ॥ ਭਾਵ, ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਕਠੋਰ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥ **ਬੁਧੀ ਬਾਜੀ** =

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੁਧੀ ਵਿਚ ਬਾਜੀਵਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਚਾਅ ਉਪਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਸਹਸ** = ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥

ਤਾਉ = ਜਪ ਤਪ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਤਾਉ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ ॥ **ਅੰਧਾ ਅਖਰੁ** =

ਉਪਦੇਸ਼ ਵੀ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਵੀਚਾਰ ਹੀਨ ਹੈ ਤੇ ॥ **ਵਾਉ ਦੁਆਉ** = ਵਰ ਸਰਾਪ ਵੀ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਡਰਿ ਘਰੁ ਘਰਿ ਡਰੁ :— **ਡਰਿ ਘਰੁ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ਰਖੇ ॥

ਘਰਿ ਡਰੁ = ਤੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਰਖੇ ॥ **ਡਰਿ ਡਰੁ ਜਾਇ** =

ਤਦ ਏਸ ਡਰ ਵਿਚੋਂ ਜਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੋ ਡਰੁ ਕੇਹਾ** =

ਉਹ ਡਰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਕਿਸ ਕੰਮ ਹੈ ॥ **ਜਿਤੁ ਡਰਿ ਡਰੁ ਪਾਇ** =

ਜਿਸ ਡਰ ਵਿਚ ਹੋਰ ਜਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਪੈ ਜਾਏ ? **ਜਾਇ** = ਥਾਂ ॥ **ਸੋਰੁ** = ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ਹੈ ॥

ਹੇਸੁ = ਹਿੰਸਾ, ਨਿਰਦੈਤਾ ॥ **ਹੇਤੁ** = ਮੋਹ ॥ **ਆਸਾ** = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ॥ **ਅਸਮਾਨੁ** =

ਜੋ ਆਕਾਸ ਵਾਗੂੰ ਅਥਾਹ ਹਨ ॥ **ਭੂਖ** = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ॥ **ਨੈਸਾਨੁ** = ਸਮੁੰਦਰ ਵਰ

(ਬਹੁਤ ਹੈ) ॥ **ਜਿਸਕਾ ਕੋਇ ਕੋਈ** = ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਕੋਇ**

ਕੋਇ = ਉਹ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ॥ **ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ਤੂ ਸਭਨਾ ਕਾ ਸੋਇ** =

ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਜੀਵ ਜੰਤ ਸਾਰੇ ਤੇਰੇ ਹਨ ਤੇ ਤੂੰ ਏਹਨਾ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹੈਂ ॥ **ਬਿਖਮੁ ਬੀਚਾਰੁ**

= ਕਠਣ ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਆਖਣਾ ॥ **ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਪਿਤਾ** :— **ਵਿਸੇਖੁ** = ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ,

ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕੇ ॥ (ਸਚ ਨੂੰ ਭਰਾ ਬਣਾਉ) ॥

੧੫੨

ਤਉ = ਤੇਰੀ (ਹੇ ਕਰਤਾਰ !) **ਸਰਮ** = ਲਜਿਆਂ ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ॥

ਸੁਰਤਿ = ਵੀਚਾਰ ॥ **ਦੁਇ ਸਸੁਰ** = ਦੋਵੇਂ ਸਸ ਤੇ ਸਹੁਰਾ ॥ **ਕਰਣੀ** =

ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ॥ **ਕਾਮਣਿ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ **ਸਾਹਾ ਸੰਜੋਗੁ** =

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਸਾਹਾ ਹੈ ॥ ਵੀਆਹੁ ਵਿਜੋਗੁ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ
ਵਿਛੋੜਾ ਕਰਨਾ ਵਿਆਹੁ ਹੈ ॥ ਸਚੁ ਸੰਤਤਿ = ਗਿਆਨ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਕਰਨ

ਵਾਲਾ ਸਚ ਸੰਤਾਨ (ਧੀਆਂ ਪੁਤਰ) ਹਨ ॥ ਜੋਗੁ = (ਇਹ ਸਬੰਧੀ) ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਕ ਹਨ ॥
ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ:—ਇਕ ਪੰਡਿਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਮੰਨਦਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ
ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜਦ ਉਸਦਾ ਅਪਣਾ ਪਿਤਾ
ਮਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅਤਿ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋ ਕੇ ਰੋਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਏਸ
ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ॥ ਚਪਲੁ = ਇਕ ਥਾਂ ਨ ਠਹਿਰਨ ਵਾਲੀ (ਚੰਚਲ)

ਬਕਤਾ = ਬੋਲਦਾ ॥ ਸੁਰਤਿ = ਵਿਚਾਰ ਸਕਤੀ ॥ ਬਾਦੁ = ਝਗੜਾ, ਬੇ ਅਰਥ ॥ ਜੈ =
ਜਿਸ ॥ ਤਟਿ = ਕਿਨਾਰੇ ਉਪਰ ॥ ਬਲਾਇ = ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪ ਬਲਾ ॥ ਜਾਤਾ =

ਜਨਮ ਦਾ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਬੂਝੈ:—ਆਪਿ = ਆਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਪੋਟ = ਪੰਡ ਬੱਧੀ ਹੈ।

ਚੋਟ = ਸੱਟਾਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸੀਖ = ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ॥ ਪਰੀਖ = ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਜਲ

ਪੁਰਾਇਨਿ = ਪਾਣੀ ਦੀ ਚੌਪਤੀ ॥ ਰਸ ਕਮਲ ਪਰੀਖ = ਅਤੇ ਕੋਲ ਫੁਲ ਦੀ ਪਾਣੀ
ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਰਸ ਈਖ = ਕਮਾਦ ਦੀ ਰਹੁ ਵਰਗੇ ਮਿਠੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜੇਹੜੇ

ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਰਤੇ ਗਏ ਹਨ ॥ ਗੜਿ = ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਇਹ ਜੀਵ
ਮੇਲੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪੰਚ = ਪੰਜ ਤੱਤ ॥ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ = ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਜੋਤ

ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਜਾਤੋ ਜਾਇ ਕਹਾ:—ਜਾਤੋ ਜਾਇ = ਏਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਏ ਕਿ ਇਹ

ਜੀਵ ॥ ਕਿਉਂ = ਕਿਵੇਂ ॥ ਨਰ ਹਰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ॥ ਨਿਹਕਾਮੁ = ਨਿਸਕਾਮ,

ਨਿਰ-ਇੱਛਾ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸਹਜੇ = ਸੁਭਾਵਕ, ਕੁਦਰਤੀ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਮਨ =

ਮਨ ਦੇ ਫੁਰਨੇ ਤੋਂ ॥ ਤਰਵਰ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਦੇ ॥ ਪੰਖੀ ਬਹੁ = ਜੀਵ ਰੂਪੀ

ਪੰਛੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ॥ ਨਿਸਿ = ਰਾਤ (ਉਮਰ) ਨੂੰ ॥ ਬਾਸੁ = ਬਸੇਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਮੋਹ ਵਿਣਾਸੁ = ਮੋਹ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਕੇ ॥ ਸਾਂਝ = ਤਰਕਾਲਾਂ, ਭਾਵ ਰਾਤ (ਉਮਰ) ॥

ਬਿਹਾਗ = ਜਦ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਦਿਨ (ਕਾਲ) ਚੜ੍ਹੇ ॥ ਆਗਾਸੁ =

ਆਸਮਾਨ ਵੱਲ ਤਕਦੇ (ਉਡ ਜਾਂਦੇ) ਹਨ ॥ ਦਸਦਿਸਿ ਧਾਵਹਿ = ਦਸ

ਦਿਸ਼ਾ (ਕੋਈ ਨਰਕਾਂ ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਰਗਾਂ) ਵਲ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

੧੫੩

ਨਾਮ ਸੰਜੋਗੀ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾ ਮੇਲੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਗੋਇਲਿ =

ਪਸ਼ੂਆ ਦੀ ਚਰਾਗਾਹ ਵਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਥਾਟੁ = ਜੀਵ ਦਾ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ਫੂਟੈ =

ਫੁਟ (ਨਾਸ ਹੋ) ਗਏ ॥ ਬਿਖੁ = ਵਿਸਿਆਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਮਾਟੁ = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਮਟਕੇ ॥

ਵਖਰ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੋਦਾ ॥ ਘਰੁ ਹਾਟੁ = ਹਿਰਦਾ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ =

ਪੱਥਰ (ਭਰਮ) ਦੇ ਤਖਤੋ ॥ ਰਹਸੇ = ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਕਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਏ ॥ ਲੈ = ਲੈ ਦੇ ਹਨ ਨਾਮ ਦੇ ਸੌਂ

ਨੂੰ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਾਇਆ: — ਤਾਰੀ = (ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ) ਨਦੀ ॥ ਸੁਚੀਤ = ਨਿਰਮਲ ਚਿਤ

ਕਰ ਕੇ ॥ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ = ਪੰਜ ਤਤ ਉਪਲਖਤ ਸਰੀਰ ॥ ਭੜ ਵਾਉ =

ਭੱਕ ਭੱਕ ਕਰ ਕੇ, ਭੱਠ ਵਤ ॥ ਜਿਹਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀ ਏਕੁ ਸੁਆਉ = ਜ਼ਬਾਨ ਅੰ

ਬਾਕੀ (ਦੀਆ ਅੱਠ) ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਨੂੰ ਆਪੋ ਆਪਣਾ ਇਕ ਇਕ ਸਵਾਦ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ

ਇੰਜ ਇਹ ਜੀਵ ਖਾਣ ਅਤੇ ਭੋਗਣ ਦੇ ਹੀ ਸੁਆਦ ਵਿਚ ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਦਿਸਟਿ

ਵਿਕਾਰੀ = ਵਿਕਾਰ ਵਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਥਵਾ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ

ਨਜ਼ਰ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ॥ ਭਉ ਭਾਉ = ਨ [ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ] ਡਰ ਤੇ ਨ ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਆਪੁ =

ਆਪਾ ਭਾਵ ॥ ਪਰਪੰਚਿ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਛਲ ਵਿਚ ॥ ਦੋਇ = ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਕੇ ॥

ਬੋਹਿਥਿ = ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ਉਤੇ ॥ ਵਾਰੁ = ਵਾਰੀ [ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦੀ] ॥ ਠਾਕੇ =

ਰੋਕੇ (ਹਨ ਜੋ ਚੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਏਸ ਜਹਾਜ ਉਤੇ) ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ = ਸਭ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰਾ

ਅੰਦਰ ਅਥਵਾ ਸੰਸਾਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ॥ ਏਕੰਕਾਰੁ = ਇਕ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥

ਉਲਟਿਓ ਕਮਲੁ ਬ੍ਰਹਮੁ: — ਕਮਲੁ = ਹਿਰਦਾ ਰੂਪੀ ॥ ਗਗਨਿ ਦਸ ਦੁਆਰਿ =

ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਬੋਧਿਆ = ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਘਰੁ ਘਰ =

ਅਪਣਾ ਘਰ (ਸਰੂਪ) ਅਪਣੇ ਘਰੇ (ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ) ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਮਜਨੁ =

ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ॥ ਨਾਮਿ = ਸਭ ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੀ ਹਨ ॥ ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤ ॥

ਬਿਥਾਰੁ = ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਨੇ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ਨੂੰ ॥ ਮਨਉ = ਮੰਨਣਾ ਕਰੀਏ ਤਾ ॥

ਪਰ = ਪਰਾਏ, ਜਮਾ ਦੇ ॥ ਜਾਚਉ = ਮੰਗਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ: — ਮਰਣੁ ਦਿਖਾਏ =

ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਦਿਖੋਂਦੇ ਹਨ ॥ ਰਸੁ = ਆਤਮ ਅਨੰਦ ॥ ਗਗਨ ਪੁਰੁ =

ਪੂਰਨ ਗਗਨ (ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ) ਨੂੰ॥ **ਬਿਗਾਸਿ** = ਖਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ **ਆਗੈ** = ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ॥
ਮੂਚਾ = ਕਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥ **ਅੰਕਿ** = ਸਰੂਪ ਵਿਚ॥

੧੫੪

ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਨਹ ਮੋਟੈ:- **ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ** = ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਲੇਖ
 ਪਿਆ ਹੈ॥ **ਰਾਸਿ** = ਠੀਕਤਾਈ ਵਿਚ (ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ)॥ **ਦਾਨਾ** = ਅੰਦਰ
 ਦੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ॥ **ਬੀਨਾ** = ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ॥ **ਜਿਨਿ ਅਕਬੁ ਕਹਾਇਆ**:- **ਅਪਿਉ** =
 ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ **ਅਨਭੈ** = ਹੋਰ (ਦੂਜੇ) ਡਰ॥ **ਡਰੁ** = ਜਮਾਂ ਦਾ ਡਰੁ॥ **ਡਰਹਿ** =
 ਤੇਰੇ ਡਰ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾ ਗਿਆ ਹੈ॥ **ਰਾਸਿ** = ਪੂੰਜੀ ਹੈ॥ **ਸਾਬਾਸਿ** = ਸੋਭਾ॥
ਜਾਹਿ = ਜਿਸ ਨੂੰ॥ **ਸਾਝ** = ਸ਼ਾਮ॥ **ਬਿਆਲ** = ਅਤੇ ਸਵੇਰ॥ **ਸਵਾਰੈ** =
 ਸਵਾਈਰਖਦਾ ਹੈ॥ **ਅਹਿਨਿਸਿ** = ਦਿਨ ਰਾਤ॥ **ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਤੈ ਗੁਣ**:- **ਹਿਤਕਾਰੁ** =
 ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ॥ **ਤੈ ਗੁਣ** = ਜੇਹੜੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਆਤਮਿਕ ਮਾਇਆ ਦਾ॥ **ਆਕਾਰੁ** =
 ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ॥ **ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ** = ਜਾਗ੍ਰਤ, ਸੁਪਨ, ਸੁਖੋਪਤ॥ **ਤੁਰੀਆਵਸਥਾ**
 = ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ॥ **ਜਾਨੁ** = ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ **ਪੰਡਿਤ ਮੁਖਿ** = ਮੁਖੀ (ਵਡੇ) ਪੰਡਿਤ॥
ਅਰਬੁ = ਸਿਧਾਂਤ॥ **ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਇਆ ਰਹੈ**:- ਦੇਹ ਅਤੇ ਜੀਵ ਦਾ ਸੰਬਾਦਿਕ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ
 ਕਰਦੇ ਹਨ॥ ਜੀਵ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:- **ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਇਆ** = ਸਰੀਰ ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਮਰ
 ਜਾਣ ਕੇ॥ **ਬਾਜੀ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੈ** = ਪਰ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀਗਰ ਦੀ ਬਾਜੀ (ਖੇਲ)
 ਵਾਂਗੂੰ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਹੀ ਹੈ॥ **ਮੁਚੁ** = ਬਹੁਤਾ॥ **ਭਾਰੈ** = ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ॥ **ਧਰ** =
 ਪ੍ਰਿਥਵੀ॥ **ਛਾਰੈ** = ਸੁਆਹ, ਮਿੱਟੀ॥ ਦੇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:- **ਸਿਖ** = ਸਿੱਖਿਆ॥ **ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ**
 = ਚੰਗਾ ਕੰਮ, (ਪੁੰਨ)॥ **ਵਾਰੀ** = ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦੀ॥

੧੫੫

ਫੇਰ ਜੀਵ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:- **ਚਿੰਦਾ** = ਉਸਤਤਿ॥ **ਲਾਇਤਬਾਰੀ** = ਬੇ-ਇਤ-
 ਬਾਰੀ ਦੀ ਗਲ (ਚੁਗਲੀ)॥ ਦੇਹੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ:- **ਵੇਲਿ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਥਵਾ ਪਦਾਰਥ॥
ਜੋਹਹਿ = ਵੇਖਦਾ, (ਤਾੜਦਾ ਹੈਂ)॥ **ਬੁਰਿਆਰੀ** = ਭੈੜਾ ਕੰਮ॥ ਜੀਵ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ:-
ਹੰਸੁ = ਜੀਵ (ਮੈਂ)॥ **ਸੁਪਨੰਤਰਿ** = ਸੰਸਾਰ ਸੁਪਨੇ (ਭੁਲੇਖੇ) ਵਿਚ॥ **ਭਲਾ**

ਭਾਇਆ = ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗਾ ॥ **ਹਲਤਿ** = ਏਸ ਲੋਕ ਵਿਚ
ਪਲਤਿ = ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਅਹਿਲਾ** = ਨਿਸਫਲ ॥ ਜਦ ਜੀਵ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੇ
ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਆਖਦੀ ਹੈ:—**ਖਰੀ** = ਬਹੁਤ ॥ **ਦੁਹੇਲੀ** = ਦੁਖੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ
ਸੰਸਾਰ ਰੀ ਦਸ਼ਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ:—**ਤਾਜੀ ਤੁਰਕੀ** = ਤੁਰਕੀ ਦੇ ਘੋੜੇ ॥ **ਰੁਪਾ** =
ਚਾਂਦੀ ॥ **ਕਪੜ ਕੇਰੇ ਭਾਰਾ** = ਕਪੜਿਆ ਦੇ ਅੰਥਾਰ ॥ **ਦੇ ਦੇ** = ਰਖ ਰੱਖ ਕੇ
ਕੂਜਾ = ਮਿਸਰੀ ॥ **ਨੀਵ** = ਨੀਹ ॥ **ਦਿਵਾਲ** = ਦੀਵਾਰ ॥ **ਭਸਮੰਦਰ** = ਉ
ਸੁਆਹ ਦੀ ਢੇਰੀ ਵਤ ਹੈ ॥ **ਸੰਚੇ** = ਇਕਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੰਚਿ** = ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ
ਮਾੜੀ = ਉਚੇ ਮਹਲ, ਅਟਾਰੀ ॥ **ਸੰਪੈ** = ਦੌਲਤ ॥ **ਮੰਨ** = ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਪਿਆਰੇ
ਹੋਗੁ = ਹੋਵੇਗਾ ॥ **ਅਵਰਿ ਪੰਚ ਹਮ:**—**ਅਵਰਿ** = ਹੋਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ **ਪੰਚ** = ਪੰਜ ਹਨ
ਘਰ ਬਾਰੁ = ਘਰ ਬਾਹਰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ॥ **ਮਨਾ** = ਹੇ ਪਿਆਰੇ ॥ **ਨੀਤ ਨੀਤ** =
ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ॥ **ਜਨਾ** = ਹੇ ਭਾਈ ॥ **ਜਮ ਦਲੁ** = ਜਮਾਂ ਦਾ ਦਲ [ਫੌਜ] ॥ **ਬਿਖਾ**
ਘਨਾ = ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਹੈ ॥ **ਮੜੋਲੀ** = (ਰਹਿਣ ਵਾਸਤੇ) ਮਿਟੀ ਦੀ ਦੇਹ ॥ **ਦੁਆਰਾ** =
ਨੌਂ ਗੋਲਕਾਂ ਰੂਪ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ॥ **ਭੀਤਰਿ** = ਵਿਚ ॥ **ਸਾਧਨਾ** = ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਅਮਰ [ਅਟੱਲ] ਜਾਣਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ॥ **ਕੇਲ** = ਖੇਡਾਂ ॥ **ਕਾਮਣਿ** =
ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਲੁਟੇਨਿ** = ਲੁੱਟ ਰਹੇ ਹਨ ॥ **ਸੁ ਪੰਚ ਜਨਾ** = ਉਹ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਜਣੇ ।
ਦੇਹੁਰਾ = ਸਰੀਰ ॥ **ਏਕ ਜਨਾ** = ਇਕੱਲੀ ਹੀ ॥ **ਸੇ** = ਉਹ ਕਾਮਾਦਿਕ ।
ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਲੁੜੇਨਿ** = ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਸੁ ਖਾਧਾਤਾ** = ਚੰਗਾ ਖਾਧਾ ।
ਬਾਧਾ ਤਾ = ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ ॥ **ਚੇਤੀ, ਮਾਝੁ, ਗੁਆਰੇਰੀ** ਅਥਵਾ
ਬੈਰਾਗਣ = ਆਦਿਕ ਗਉੜੀ ਦੀਆਂ ਜਾਤਾ ਹਨ ॥ **ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ:**—ਇਕ ਜੋਗੀ ਨੇ
ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਜੋਗ ਦਾ ਬੜਾ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆਪ ਵੀ ਜੋਗ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕਰੋ । ਆਪ
ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅਗੇ ਹੀ ਜੋਗ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਜੋਗੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ
ਜੋਗ ਭੇਖ ਦੇ ਚਿੰਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ, ਫੇਰ ਭੇਖ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਹੋਇਆ ? ਤਿਸ
ਪ੍ਰਥਾਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੇ ਚਿੰਨ ਜੋਗ ਦੇ ਇਹ ਹਨ:—**ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਤੇ**
ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ = ਦਿਲ ਨੂੰ ਜੋ ਖੋਟੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ (ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ) ਵਲੋਂ ਰੋਕਣਾ ਹੈ
ਇਹ ਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਹਨ ॥ **ਖਿੰਥਾ ਤਾ** = ਖੱਫਣੀ, ਚੋਲਾ ਪੈਹਰਨਾ ਹੈ ॥ **ਪੰਚ ਚੇਲੇ** =

ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੇ ਵੱਸ ਕਰਨੇ ਇਹ ਚੇਲੇ ਕਰੋ ॥ ਰਾਵਲ = ਹੇ ਜੋਗੀ ॥ ਡੰਡਾ ਤਾ =
 ਮਨ ਨੂੰ ਡੰਡੇ ਵਤ ਸਿਧਾ, ਸਾਫ ਕਰੋ ॥ ਪਾਵਸਿ ਤਾ = ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ਨਾਸਤਿ = ਨਾਸ
 ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਕੰਦ ਮੂਲਿ = ਫਲ ਫੁੱਲ ਖਾ ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ॥ ਲਾਵਸਿਤਾ =
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਲ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਮੂੰਡਿ = ਸਿਰ ॥ ਗੰਗਾ ਤਾ = ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਹੀ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ
 ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ ਗੰਗਾ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਜਾ ਕੇ ਸਿਰ ਮੁਨਾ ਔਂਦੇ ਹਨ) ॥ ਤ੍ਰਿ-
 ਭਵਣ = ਤਿੰਨ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ॥ ਹਾਰੁ = ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਚੇਤਸਿ = ਯਾਦ ਕਰਦਾ ॥
 ਪਟੰਬੁ = ਪਾਖੰਡ ॥ ਜਾਵਸਿਤਾ = ਜਾਂਦਾ ॥

੧੫੬

ਕੀ = ਦੀ ਅਵਸਥਾ ॥ ਧਾਵਸਿਤਾ = ਦੌੜ ਜਾਏਗੀ ॥ ਜਪਸਿ = ਜਪ ॥
 ਰਚਸਿ ਮਨਾ = ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲਣਾ ਕਰੋ ॥ ਘਨਾ = ਬਹੁਤਾ ॥ ਕਮਲੀ = ਜੜ ਹੈ ॥
 ਹੰਸੁ = ਜੀਵ ॥ ਇਆਣਾ = ਬਾਲਕ ਰੂਪ (ਬੇ ਸਮਝ) ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਬਿਹਾਣੀ ਤਾ =
 (ਉਮਰ) ਬੀਤ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਗੀ = ਨੰਗੀ ॥
 ਦਾਝੈ = ਸੜਦੀ ਹੈ ॥ ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ:—ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ ਮਨ ਏਕੈ =
 ਦੁਆਈਆਂ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰ ਸਭ ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਹਨ ॥ ਦ੍ਰਿੜ ਚਿਤੁ ਕੀਜੈ ਰੇ =
 ਜੇਕਰ ਚਿਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਲਈਏ ॥ ਤੀਨਿ ਗੁਣਾ ਸੰਸਾਰਿ
 ਸਮਾਵਹਿ = ੧. ਤੇਰੇ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਏ ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਆਤਮਿਕ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਸਮਾ ਰਹੇ ਹਨ ॥
 ੨. ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥ ਤਉ = ਤਾਂ ॥ ਪੰਡ = ਹੰਗਤਾ
 ਮਮਤਾ ਦੀ ॥ ਉਚਾਈ = ਉਠਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਰਾਤਿ = ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ ॥ ਲਜੁ =
 ਉਮਰ ਰੂਪ ਰੱਸੀ ॥ ਮੂਸਾ = ਕਾਲ ਰੂਪ ਚੂਹਾ ॥ ਕਿਰਤੁ = ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਪੁੰਜ ॥ ਸੁਭਰ = ਲਬਾ
 ਲਬ ॥ ਪੰਕ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਮੂੜਾ = ਮੂਰਖ ॥ ਕਤ ਕੀ ਮਾਈ:—ਕਤ ਕੀ = ਕਦੋਂ ਦੀ ?
 ਕਤ ਕੇਰਾ = ਕਦੋਂ ਕੁ ਦਾ ॥ ਕਿਦੂ = ਕਿਸ ॥ ਅਗਨਿ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ ਜਠਰਾਗਨੀ
 ਜਲ = ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੀਰਜ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਦੇ ॥ ਬਿੰਬੁ = ਬੁਲਬੁਲੇ ਤੋਂ ॥ ਨਿਪਜੇ =
 ਬਣੇ ਹੋਏ ॥ ਜਾਨੀ = ਜਾਂਦੇ ॥ ਚੀਨੇ = ਵੇਖੇ ਹਨ ॥ ਨਾਗ = ਸਪਾਂ ਦੀਆਂ ॥
 ਕੁਲੀ = ਕੁਲਾਂ, ਜਾਤਾਂ ॥ ਪੰਖ = ਪੰਛੀ ॥ ਹਟ ਪਟਣ = ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਦੁਕਾਨਾਂ ॥

ਬਿਜ ਮੰਦਰ = ਅਤੇ ਪੱਕੇ ਘਰ (ਚੌਰ ਬਣ ਕੇ ਭੰਨੇ-ਲੁਟੇ) ॥ **ਤਟ** = ਕਿਨਾਰੇ (ਤੀਰਥ ਦੇ) ॥ **ਜੇਤਾ** = ਜਿੰਨਾਂ ॥ **ਘਟ ਹੀ ਮਹਿ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹੀ, ਵਣਜਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਸਾਗਰੁ** = ਸਮੁੰਦਰ (ਜੋ ਸਗਰ ਦੇ ਪੁਤਰਾਂ ਨੇ ਖੋਦਿਆ ਸੀ ਏਸਦਾ ਸੋ ਜੋਜਨ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਹੈ) ॥ **ਸਮੁੰਦ੍ਰ** = ਲੱਖ ਜੋਜਨ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਾਲਾ ॥ **ਤੇਤੇ** = ਓਨੇ ਹੀ ॥ **ਪਥਰ** = ਪੱਥਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਨਾ ਕੀਤਾ ॥ **ਜੀਅੜਾ** = ਜੀਵ ॥ **ਭੀਤਰਿ** = ਅੰਦਰ ॥ **ਕਾਤੀ** = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਛੁਰੀ ॥ **ਵਗੈ** = ਚਲਦੀ ' ਹੈ ॥ ਰੈਣਿ ਗਵਾਈ ਸੋਇ ਕੈ: — **ਕਉਡੀ** = ਵਿਸੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਅਨਤਾ ਧਨੁ** = ਬੇਅੰਤ ਧਨ ॥ **ਧਰਣੀ ਧਰੇ** = ਜਮੀਨ ਹੇਠਾਂ ਦਬਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨਤ ਨ ਚਾਹਿਆ ਜਾਇ** = ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਧਨ ਦੀ ਚਾਹ ਵੀ ਨ ਗਈ ॥ **ਅਨਤ** = ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਧਨ ਨੂੰ ॥ **ਚਾਹਨ** = ਚੁੰਭਨ ॥ **ਅਨਤ ਗਵਾਇ** = ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਗਵਾ ਕੇ ॥

੧੫੭

ਭਾਗਨੁ = ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ॥ **ਸਾਰ** = ਸੰਭਾਲ ॥ ਹਰਣੀ ਹੋਵਾ ਬਨਿ. — **ਕੰਦ** = ਫਲ ॥ **ਹਰਨੀ** = ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀ ॥ **ਮੂਲ** = ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਫਲ ਸ਼ਕਰਕੰਦੀ ਆਦਿਕ ॥ **ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ** = ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ **ਸਹੁ** = ਪਤੀ ॥ **ਬਨਜਾਰਨਿ** = ਖਰੀਦਾਰ ॥ **ਵਖਰੁ** = ਸੌਦਾ ॥ **ਕੋਕਿਲ** = ਕੋਇਲ, ਮਿਠ ਬੋਲਾ ਜਗਿਆਸੂ ॥ **ਨਾਗਨਿ** = ਸਰਪਨੀ ਅਥਵਾ ਨਾਗਨ ਰਹਿਕੇ ਸਮਾਧੀ ਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਧਰ** = ਜਮੀਨ ਤੇ ॥ ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ — **ਜੈ** = ਜਿਸ ॥ **ਕੀਰਤਿ** = ਸਿਫਤ ॥ **ਸੋਹਿਲਾ** = ਜਸ ॥ **ਸਿਵਰਹੁ** = ਸਿਮਰੇ ॥ **ਜੀਅੜੇ** = ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਸਮਾਲੀਅਨਿ** = ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ॥ **ਤੇਰੇ** = ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ॥ **ਦਾਨੈ** = ਦਿਤੇ ਦਾਨ ਦੀ ॥ **ਸੁਮਾਰੁ** = ਗਿਣਤੀ ॥ **ਸੰਬਤਿ ਸਾਹਾ ਲਿਖਿਆ** = ਬਰਸਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਤ ਦਾ ਸਾਹਾ ਸਮਾ ਮਹੂਰਤ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਪਾਵਹੁ ਤੇਲੁ** = ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਤੇਲ ਚੋਵਹੁ ॥ **ਸੰਬਤਿ** = ਸਾਲ ॥ **ਸਾਹ** = ਲਗਨ, ਮਹੂਰਤ ॥ **ਤੇਲੁ** = ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਤੇਲ ਚੋਵਹੁ ॥ **ਪਾਹੁਚਾ** = ਸੁਨੇਹਾ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ॥ **ਸਦੜੇ** = ਸਦੇ (ਮੌਤ ਦੇ) ॥ **ਪਵੰਨਿ** = ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਦਿਹ** = ਦਿਨ ॥ **ਆਵੰਨਿ** = ਆਂਣੇ ਹਨ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ: —

ਮਛਲੀ = ਪ੍ਰੇਮਣ ਨਾਮ ਜਲ ਦੀ ॥ **ਅੰਬ** = ਰਸਾਲ ਬਾਗ ਮਹਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਸਾਰਿ** = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਭਾਇ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਸੁਭਾਇ** = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥

੧੫੮

॥ ੨੨ ॥ **ਸੀਝੈ** = ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਾਵਨ** = ਅਤੀ ਪਵਿੱਤਰ ॥ ੨੩ ॥ **ਸੁਥਾਉ ਸਚੁ** = ਉਹ ਥਾਂ (ਸਤਿਸੰਗ) ਸੱਚਾ ਹੈ ॥ **ਬੈਸਿ** = ਬੈਠ ਕੇ ॥ **ਸੁ ਥਾਏ** = ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ ॥ **ਆਲਾਇ** = ਬੋਲਦੀ ਹੈ ॥ **ਨਿਰਮਲ ਧਾਰ** = ਸੁਧ ਇਕ ਰਸ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾ ਕੇ ॥ **ਉਂਧੈ** = ਉਲਟੇ ॥ **ਭਾਂਡੇ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਸਦੁ** = ਅਨੰਦ ॥

੧੫੯

॥ ੨੪ ॥ **ਅਸਨੇਹ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਪਿਰ** = ਪਤੀ ॥ **ਉਰਿਧਾਰਿ** = ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰ ਕੇ ॥ **ਸਬਦਿ ਮਰੈ** = ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਨਾਲ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਕਰੇ ॥ **ਵਛਲੁ** = ਪਿਆਰਾ ॥ ੨੫ ॥ **ਧਾਤੁ** = ਭਟਕਣਾ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ **ਕਰਣੀ** = ਭਗਤੀ ਦੀਕਾਰਾ ॥ **ਮੈ** = ਹੰਗਤਾ ਦੇ ਨਸੇ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਮਤੁ** = ਮਸਤ ਹੈ ॥ **ਮੈਗਲ** = ਹਾਥੀ ਦੀ ॥ **ਮਿਕਦਾਰਾ** = ਨਿਆਈਂ ॥ **ਅੰਕਸੁ** = ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕੁੰਡਾ (ਡੰਡਾ) ॥ **ਅਚਰੁ ਚਰੈ** = ਨ ਚਰੇ (ਖਾਧੇ) ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਚਰੇ (ਨਾਸ ਕਰੇ) ॥ **ਕਲਾ** = ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ॥ ੨੬ ॥ **ਬਉਰਾਨਾ** = ਕਮਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਵਿਹਾਨਾ** = ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੈ ॥ **ਰਮਹੁ** = ਜਪੇ ॥ **ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ** = ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਈਸ਼ਵਰ ॥ **ਧਾਵਤ** = ਦੌੜਦੇ (ਮਨ) ਨੂੰ ॥ **ਠਾਕਿ ਰਹਾਇ** = ਰੋਕ ਰਖੇ ॥ **ਗਹੀਰ** = ਖਜ਼ਾਨੇ, ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ॥ ੨੭ ॥ **ਪਰਵਾਨਾ** = ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਵਿਟਹੁ** = ਉਪਰੋਂ ॥

੧੬੦

ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ਹਨ ॥ **ਇਕ ਮਨਿ ਤੁਠਾ** = ਦਿਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਪੌਤੈ** = ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਪੱਲੇ ਵਿਚ ॥ **ਮਾਰਣੁ** = ਮਸਾਲਾ ॥ **ਜੈਕਾਰੁ** = ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ **ਸਹਲੰਗਾ** = ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ; ਮੇਲ ਹੈ ॥ **ਭਵੈ** = ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਹਾ** = ਕਿਤੇ ॥ **ਮਨਮੁਖਿ ਸੂਤਾ ਮਾਇ:** — **ਅਸੰਤੁ** = ਮਨ-ਮੁਖ ॥ **ਅਨਾੜੀ** = ਹਠੀਆ, ਅਮੋੜ ॥ **ਤੈ** = ਫੇਰ ॥ **ਲੂਝੈ** = ਬਗੜਦਾ ਹੈ ॥

ਸੀਝੈ = ਮੁਕਤੀ ਪੈਦਾ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

੧੬੧

ਕਲੀ = ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ॥ ਚੰਡਾਲ = ਨੀਚ ਸੁਭਾ ਹੋਇਆ ੨ ਹੈ ॥
ਅਥਵਾ ਕ੍ਰੋਧੀ ਹਨ, ਅਥਵਾ ਚਹੁ ਜੁਗਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਜਨਮ ਚੰਡਾਲ ਦੇ ਘਰ
ਹੋਇਆ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਜੁਗ ਵਿਚ ਨਾਮ ਜਪਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ
॥੩੧॥ ਅਮਰੁ = ਹੁਕਮ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦੂਜੇ
ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ ਵਿਡਾਣੀ = ਪਰਾਈ (ਮਾਇਆ) ਦੀ ॥ ਚਾਕਰੀ = ਸੇਵਾ ॥ ਖਟੇ =
ਕਮਾ ਕੇ ॥ ੩੨ ॥ ਘਾਲ = ਕਰਨੀ, ਕਮਾਈ ਜਪ ਤਪ ਦੀ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
ਦਰਿ = ਦਰਗਾਹ ਵਿੱਚ ॥ ਦਾਸਾ = ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਕਮਲੁ = ਰਿਦਾ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥੩੩॥ ਅਨਹਦੁ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥

੧੬੨

ਸਾਰੰਗ ਪਾਣੀ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲ = ਸੁੱਧ ॥ ਨਿਰਬਾਣੀ =
ਨਿਰਬੰਧ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ਹਰਿ ਰਸ = ਆਤਮ ਅਨੰਦ ॥ ਅਚਾਰੁ = ਕਰਤਬਾਂ ਨੂੰ ॥ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ
ਉਪਰ: - ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਅੱਗੇ ਹਰਿਦੁਆਰ ਦੇ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ਸੰਕਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ
ਦੇ ਹੁੰਦਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਖਰ ਬਣਾ ਕੇ ਭਾਸ਼ਾ ਬਾਣੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਰਚੀ?
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕੀਤਾ: - ਜੈਸੀ = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ
ਗਲ ਹੈ ਕਿ ॥ ਮੇਘੁਲਾ = ਬੱਦਲ ॥ ਮਧੇ = ਵਿੱਚ ॥ ਪਰਗਾਸਿਆ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥ ਪਗਾ =
ਡੋਲ ਲੱਜ ਆਦਿਕ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ॥ ਵਰਸਤ = ਵਰ੍ਹਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਝਾ = ਹੇ ਭਾਈ! ਚੁਕਾਹੀ
= ਦੂਰ ਕਰ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ..... ਸੋਈ ਕੋਈ = ਜੋ ਕੁਛ ਉਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕੁਛ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ = ਮਾਯਾ ॥ ਪਰੁ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਨਾਨਾ = ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ॥ ਕਹਾ ਹੀ =
ਕੀ ਹੈ, ਕਿਥੇ ਹੈ? ॥ ਪੁਨਰਪਿ = ਫਿਰ ਨਵਾਂ ॥ ਆਹੀ = ਹੁੰਦਾ ॥ ੩੫ ॥ ਕਾਲੈ =
ਕਾਲ ਦੇ ॥ ਚੀਨਿਓ = ਜਾਣਿਆ ॥ ੩੬ ॥ ਪੇਈਅੜੈ = ਪੈਕੇ (ਏਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ) ॥
ਸੰਮਲੈ = ਸੰਭਾਲਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਹੁਰੈ = ਅਗਲੇ ਘਰ (ਪਰਲੋਕ) ॥ ਸਸੁਰੈ ਪੇਈਐ =
ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ॥

੧੬੩

ਨਾਇ = ਨਾਮ ਵਿਚ ॥ ਗਰਬਿ = ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਬੰਧਪੁ = ਸਨਬੰਧੀ ॥ ਬੀਰਾ = ਭਾਈ ॥ ਕੀਰਾ = ਕੀੜਾ, ਨਿਮਾਣਾ ਸੇਵਕ ॥ ੩੮ ॥ ਸਿਵਿ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ॥ ਸਕਤਿ = ਮਾਇਆ ॥ ਚੂਕਾ = ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਅੰਧਿਆਰਾ = ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਧੇਰਾ ॥ ਚਸਾ = ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ॥ ਲੀਨੀ = ਲੀਨ, ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਕੀਨੀ = ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋਹਿਲਾ = ਜਸ ॥ ਘਰਿ = ਰਿਦੇ ਵਿੱਚ ॥ ਚੇਤਾਇਆ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ॥ ਮ: ੪:- ॥ ੩੯ ॥ ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ॥

੧੬੪

ਤਾਰੀ = ਨਦੀ ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸੂਰਤਣੁ = ਬਹਾਦਰੀ ਨੂੰ ॥ ਪਰ ਕਿਰਤਿ = ਪਰਾਈ ਕਾਰ ॥ ੪੦ ॥ ਭਜੁ = ਸੇਵਨ ਕਰ ॥ ਰਸਨਾ = ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ॥ ਪਗ ਰੇਣੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ: - ਖਾਇ = ਖੁਐਣ ਦੀ ॥ ਮੀਨੇ = ਮੱਛੀ ਨੂੰ ॥ ਨਾਇ = ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਾਲ ॥ ਤੇ = ਉਹ ॥ ਕਾਮਨਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ॥ ਸਾਰਿੰਗ = ਚਾੜ੍ਹਕ ਨੂੰ ॥ ਬਸੈ ਜਲ ਧਾਰਾ = ਮੂਸਲਾ ਧਾਰ ਮੀਂਹ ਵਰ੍ਹੇ, ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਬਰਸੇ ॥ ਨਰ ਪਤਿ = ਰਾਜੇ ਨੂੰ ॥ ਨਰ ਪ੍ਰਾਣੀ = ਜੀਵਾਂ ਦੀ ॥ ਗਲਾਟੇ = ਗਲ ਲਾ ਕੇ ॥ ਪਗੁ = ਪੈਰ ॥ ੪੨ ॥ ਭੀਖਕ = ਮੰਗਤੇ ਨੂੰ ॥ ਪ੍ਰਭ = ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥ ਆਘਾਇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ ਲਾਗੈ = ਸਨਮੁਖ (ਸਾਮ੍ਹਣੇ) ਹੋਵੇ ॥ ਖੀਰੁ = ਦੁੱਧ ॥ ਬਿਗਸੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਚੁ ਪਾਚਾ = ਕੱਚਾ ਪਾਜ (ਦਿਖਾਵਾ) ॥

੧੬੫

॥ ੪੩ ॥ ਧਣੀ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ॥ ਘਣੀ = ਬਹੁਤੀ (ਸ੍ਰਿਸਟੀ) ॥ ਧਾਵਤ = ਭੱਜਦੇ, ਦੌੜਦੇ ॥ ਪੰਚ ਰਹੇ = ਪੰਜ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੁਕ ਗਏ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਨਗਰੀ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ ਪਗ = ਚਰਨਾਂ ਦੀ ॥ ਡੰਡਾ ਧਾਰੀ = ਜੋਰੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਫਿਰਕਾ ਜੋ ਹੱਥ ਵਿਚ ਡੰਡਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ॥ ਰਵਿ = ਮਿਲ ॥ ਤਪੁ = ਤਪੱਸਿਆ ॥ ਤਾਰੀ = ਤਾੜੀ, ਸਮਾਧੀ ॥ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ = ਵੇਦਬਾਣੀ ਦੀ ਧੁਨੀ ਹੈ ॥ ਸਾਰਿੰਗੁ = ਪਾਪੀਹਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ-

ਧਾਰਾ = ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ, ਉਪਦੇਸ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਛੁਟਕਾਰਾ, ਮੁਕਤੀ ॥ ਤਾਰਾ =
ਮਲਾਹ ॥ ੪੫ ॥ ਵਖਰੁ = ਹਰਿਨਾਮ ਦਾ ਸੋਦਾ ॥ ਜਾਗਾਤੀ = ਮਸ਼ੂਲੀਆ ॥ ਅਨੰ.
ਤਰੰਗੀ = ਅਨੇਕ ਲਹਿਰਾਂ ਸੰਕਲਪਾ ਵਿਕਲਪਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ॥ ਸੋਹੈ = ਜੇਹੋ ਜਿਹੇ
ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਗਰਭੁ:—ਜਨਨੀ = ਮਾਤਾ ॥ ਸੁਤ = ਪੁਤ੍ਰ ॥ ਕਰਿ = ਕਰਾਗੇ ॥ ਭੋਂ
ਬਿਲਾਸਾ = ਅਨੰਦ ਭੋਗ ॥

੧੬੬

ਦੇ ਆਪਿ ਹਥਾਸਾ = ਆਪਣਾ ਹਥ ਦੇ ਕੇ ॥ ਵਡਈਆ =
ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਮੰਦਰਿ ਘਰਿ = ਘਰ ਅੰਦਰ ॥ ਸਧਾਰੁ ਹੈ = ਮੁਕਤ ਕ
ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਲਹਾਇਦਾ = ਲਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਲਾਲਾ = ਗੁਲਾਮ ॥ ਹਰਿ
ਵਿਹਾਇਆ = ਹੱਟੀ ਤੋਂ ਮੁਲ ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਗੁਲਾਮ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦ
ਦਾਸ ਹਾ ॥ ਘਾਸੀ ਕਉ.....ਕਢਾਈ = ਜੇਕਰ ਘਾਹ ਕਟਵਾਏਗਾ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ
ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪੬ ॥ ਕਿਰਸਾਣੀ = ਵਾਹੀ, ਖੇਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥
ਤੁਰੇ = ਘੋੜੇ ॥ ਧਾਵੈ = ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ = ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਬਨ ਇਕੱਠ
ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਾਟਿ ਕਮਾਇ = ਹੱਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਚਿਆ = ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ॥
ਫਾਸ = ਫਸ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀਵ ॥ ਨਿਤ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤ:—ਵੇਗਾਰਿ = ਬਿਗਾਨੀ ਕਾਰ ਵਿਚ
(ਕੁਟੰਬ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾਫਿਰਦਾਹੈ) ॥ ਨਰੁ ਪ੍ਰਾਣੀ = ਮਨੁਖ ਮਾਤ੍ਰ ॥ ਨਰਪਤਿ = ਰਾਜਾ ॥
ਚਾਕਰੀ = ਸੇਵਾ ॥ ਅਰਥਿ = ਵਾਸਤੇ ॥ ਕੈ = ਜਾਂ ਤਾਂ ॥ ਬੰਧੇ = ਕਿਸੇ ਕਸੂਰ
ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਬੰਨ (ਕੈਦ ਕਰ) ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਡਾਨਿ = ਡੰਡ, ਜੁਰਮਾਨਾ (ਲੈਂਦਾ) ਹੈ ॥
ਮਰਿ ਜਾਇਆ = ਮਰ ਗਿਆ (ਤਾਂ ਨੌਕਰੀ ਛੁਟ ਗਈ) ॥ ਏਨ੍ਹਾ ਤਿੰਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ
ਨ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਯਾ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਰਥ ਹੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ॥ ਸਉਦਾ = ਵਪਾਰ ॥ ਸੂਦੁ =
ਬਿਆਜ (ਦਾ ਕੰਮ) ॥ ਕੀਚੈ = ਕਰੀਏ ॥ ਲਾਹ = ਨਫਾ ॥ ਤੋਟੈ = ਘਾਟੇ ਕਰਕੇ ॥
ਗੁਣ ਸਾਝੀ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ॥

੧੬੭

ਅਨਰਸੁ = ਹੋਰ ਰਸਾ ਤੇ ॥ ਸਾਦ = ਸਵਾਦਾਂ ਦੀ ਹੈ ॥ ੪੭ ॥ ਮਤੁ =

ਸ਼ਾਇਦ, ਮਤਾਂ ॥ ਬਿਸਮੁ=ਹੈਰਾਨ, ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ॥ ਬੰਧਪੁ=ਸੰਬੰਧੀ ॥
 ਸਖਾ=ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਬਿਧਿ=ਹਾਲਤ ॥ ਕੀਰੇ=ਕੀੜੇ ॥ ਕੇਰਾ=ਦਾ ॥ ੫੦ ॥
 ਕੰਚਨ=ਸੋਨੇ ॥ ਲੁਭਤੁ=ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਹੂਨ=ਰਹਿਤ, ਖਾਲੀ ॥
 ਉਬਰੇ=ਬਚੇ ॥ ਹਉ ਕਰਿ=ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਕਰਕੇ ॥ ਵਿਹਾਇਆ=ਖਰੀਦਿਆ ॥

੧੬੮

ਗੁਲਮ ਗੁਲਾਮੀ=ਗੋਲਿਆਂ ਦਾ ਗੋਲਾ; ਦਾਸਨ ਦਾਸ ॥ ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਸੁਤ:—
 ਜਨਨੀ=ਮਾਤਾ ॥ ਸੁਤੁ=ਪੁਤਰ ॥ ਜਣਿ=ਜੰਮ ਕੇ ॥ ਮਝਾਰਿ=ਵਿਚ ॥
 ਗਿਰਾਸ=ਬੁਰਕੀ ॥ ਪੇਚਾਰਿ=ਪੁਚਕਾਰ ਕੇ, ਲਾਡ ਲਭੋਂਦੀ ਹੈ ॥ ਕਪਰੇ ਬਾਰੇ
 =ਚਿਟੇ ਕਪੜੇ (ਖੰਭਾਂ) ਵਾਲੀ ਕੁੰਜ ॥ ਬਚਰੇ=ਬਚਿਆਂ ਦੇ ॥ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੀ=
 ਸਾਰ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ॥ ਕਾਤੀ=ਕੈਂਚੀ ॥ ਤੀਸ ਬਤੀਸ=ਤੀਹ ਬੱਤੀ ਦੰਦਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥
 ਰਸਨਾ=ਜਬਾਨ ॥ ਮਾਸ ਰਤੁ ਕੇਰੀ=ਮਾਸ ਤੇ ਲਹੂ ਦੀ ਨੂੰ ॥ ਜਰਾ=
 ਬੁਢੇਪਾ ॥ ਮਰਾ=ਮਰਨਾ ॥ ਤਾਪੁ=ਬੁਖਾਰੁ ॥ ਸਿਰਤਿ=ਥੋੜਾ ਦੁਖ ਯਾ ਅੱਧੇ
 ਸਿਰ ਦੀ ਪੀੜ ਅਥਵਾ ਛਿਲਤਾ ਚੁਭਣੀ ॥ ਸਾਪੁ=ਬਦ ਦੁਆ, ਸ਼ਾਪ ॥ ਅੰਤੀ
 ਅਉਸਰਿ=ਅੰਤ ਸਮੇਂ ॥ ੫੨ ॥ ਪਰਮ ਪਦੁ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਧੂਰਾ=ਚਰਨ
 ਧੂੜੀ ॥ ਤੋਟਾ=ਘਾਟਾ ॥ ਵਿਗਾਸੁ=(ਨਾਮ ਦਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਗਾਵਾਹੀ=ਜਪੋਂਦੇ
 ਹਨ ॥ ਹਰਿ ਦਇਆਲਿ ਦਇਆ:—ਰੰਗਿ=ਪ੍ਰੇਮ (ਭਗਤੀ ਰੂਪ) ਰੰਗ ਵਿਚ ॥ ਚੋਲੀ=
 ਬੁੱਧੀ ॥ ਗੋਲ ਅਮੋਲੀ=ਬਿਨਾਂ ਮੁਲ ਤੋਂ ਦਾਸ ॥ ਬਿਬੇਕੁ=ਵਿਚਾਰ ॥
 ਸਬਾਈ=ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿਚ ॥

੧੬੯

ਕੋਲੀ=ਪਾਸ ਹੀ ॥ ਅਤੋਲੀ=ਤੋਲ ਰਹਿਤ ॥ ਮੋਲੀ=ਮੁਲ ॥
 ਪਹਿ=ਪਾਸ ॥ ਵਡੋਲੀ=ਵਡਿਆਂ ਤੋਂ ॥ ਵੇਚੋਲੀ=ਵਿਚੋਲਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ॥
 ਸਮਾਤੇ=ਸਮਾਏ ਹਨ ॥ ਅਵਖਧੁ=ਦਵਾਈ ਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਸਾਤੇ=
 ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਸਤ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਰਸੁ=ਆਤਮ ਆਨੰਦ ॥ ਸੰਤੋਖ ਸਰਿ=ਸੰਤੋਖ ਦੇ
 ਸ਼੍ਰੇਣ ਵਿਚ ॥ ਦੁਰਮਤਿ=ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ੫੫ ॥ ਮਾਚੇ=ਮੱਚਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਧਿ=ਵਿੰਨੁ ॥ ਜਿਹ=ਜਿਸ ॥ ਗ੍ਰਸਿਆ=ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ।
 ਬਾਚੇ=ਬਚ ਗਏ ॥ ਸਾਕਤ=ਬੇਮੁਖ ॥ ਪਾਚੇ=ਖੁਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜਾਚੇ=
 ਮੰਗਦੇ ਹਾਂ ॥ ਨਿਰਤਿ=ਨਾਚ ॥ ਤਾਚੇ=ਤੇਰੇ ॥ ੫੬ ॥ ਭੰਜਨ=ਨਾ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬਿਨਹੁ=ਬੇਨਤੀ ॥ ਕਾਨੇ=ਕੰਨ ॥ ਅਸੁਧ ਮਤਿ=ਖੋਟ
 ਮਤ ਵਾਲੇ ॥ ਅਨਰਸ=ਬੇ-ਸੁਆਦ ॥

੧੭੦

ਗਾਨੇ=ਗੋਂਦੇ ਹਾਂ, ਗੰਨੇ ਵਰਗੇ ਮਿਠੇ ਰਸ ਨੂੰ ॥ ਭੇਟਿਆ=ਮਿਲਿਆ ।
 ਦੀਪਕੁ ਮੋਹਿ=ਮੋਹ ਰੂਪ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ॥ ਪਚਾਨੇ=ਸੜੇ ਹਨ ॥ ੫੭ ॥ ਪਹੁ=
 ਪਾਸੋਂ ॥ ਘਸੀਐ=ਘਸਾਈਏ, ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ਘੁਟੀਐ=ਘੁਟੇ (ਮਾਰੇ)ਹਨ॥੫੮॥
 ਵਸਗਤਿ=ਕਾਬੂ ਵਿਚ ॥ ਪਿੰਡੁ=ਸਰੀਰ ॥ ਤੇਰੀ=ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ ।
 ਕਿੰਚਤ=ਬੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ॥ ਮੇਰੀ=ਮੇਲੀ ਵਾ ਮੇਰਾ ॥ ਸਰਣਾਗਤਿ=ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ।
 ਕੇਰੀ=ਦੀ ॥

੧੭੧

ਇਹ ਮਨੁਆ ਖਿਨ:—ਦਹ=ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਦਾ ।
 ਦਹ ਦਿਸਿ=ਦਸ ਦਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ॥ ਚਲਿ ਚਲਿ=ਦੌੜਿਆ ਦੌੜਿਆ ॥ ਹਾਢੈ=
 ਫਿਰਦਾ ਹੈ । ਠਾਢੈ=ਖੜਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਸਾਂਤ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਲਾਲੈ=ਗੁਲਾਮ ।
 ਕਾਂਢੈ=ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ॥ ਦਾਗੁ=ਨਿਸ਼ਾਨ ॥ ਦਗਾਨਾ=ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਸਾਂਢੈ=
 ਜੋੜਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਕਰਜਦਾਰ ਹਾਂ ॥ ਭਉ=ਸੰਸਾਰ ॥ ਦੁਤਰੁ=ਕਠਨ ਤੋਂ ।
 ਪਰਾਢੈ=ਪਾਰ ਕਰ ਦਿਤਾ ॥ ਕੂਰੇ=ਝੂਠੇ ॥ ਗਲਾਢੈ=ਗਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ।
 ਜਾਨਿਆ=ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ॥ ਠਾਢੈ=
 ਖੜੇ ਹਾਂ ॥ ਕੁਤਰੇ ਕਾਢੈ=ਬੇ ਤਾਰੂਆਂ ਨੂੰ ਕਢ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੬੦ ॥ ਨਗਰ=
 ਸਰੀਰ ॥ ਖੰਡਲ=੧. ਸਮੂੰਹ, ੨. ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਕੇ ॥ ਖੰਡਾ ਹੇ=ਨਾਸ ਕਰੋ ।
 ਮੰਡਲ=ਸ਼ਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਮੰਡਾ ਹੇ=ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਅੰਜੁਲੀ=ਹਥ ਜੋੜਕੇ ਬੇਨਤੀ ।
 ਪੁੰਨੁ ਵਡਾ ਹੇ=ਇਹ ਵਡਾ ਪੁੰਨ ਹੈ ॥ ਪੁਨੁ ਵਡਾ ਹੇ=ਡੰਡਵਤ ਹੋ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ

ਕਰਨੀ ਉਸਤੋਂ ਵੀ ਵਡਾ ਪੁੰਨਹੈ॥ **ਭਵ** = ਸੰਸਾਰ ਦਾ ॥ **ਬਹੁ ਸੋਭ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ ਹੇ** =
 ਖੰਡਾਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸੋਭਾਹੋਈਹੈ॥ **ਮੰਡਾ ਹੇ** = ਬਣਿਆਹੈ॥ ਇਸੁ ਗੜ ਮਹਿ:—**ਗੜ** =
 ਸਰੀਰ ॥ **ਧੀਠਾ** = ਹਠੀਆ, ਢੀਠ ॥ **ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ **ਮੀਠਾ** = ਮਿਠੀ ਹੈ ॥
ਬਸੀਠਾ = ਵਕੀਲ ਪੁਣਾ ਹੈ ॥ **ਸੁਖਾਨੇ** = ਸੁਖਾਏ ਹਨ ॥ **ਹੀਅਰੈ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
ਪਰੀਠਾ = ਪਰੋਸਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਕਰ ਦਿਤਾ ॥ **ਕਾਰ** = ਕਾਲਾ ॥ **ਕਰੀਠਾ** =
 ਠੀਕਰਾ ਹੈ ॥ **ਕਠੋਰੁ** = ਸਖਤ ॥ **ਬਿਸੀਅਰ** = ਸੱਪ ॥ **ਫੋਲਿ ਫੁਲੀਠਾ** =
 ਫੋਲਣਾ ਫੋਲਣ ਤੋਂ ॥ **ਗਰੁੜੁ** = ਸੱਪ ਦੀ ਵਿਹੁ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਤਰ ਜਾਂ ਦਵਾਈ ॥
ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਲੀਠਾ = ਜੋ ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਖ ਵਿਚ ਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਲਾਲੇ**
ਗੋਲੇ = ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ॥ **ਕਰੂਆ** = ਕੌੜਾ (ਮਿਠਾ ਹੋ ਗਿਆ) ॥ ੬੨ ॥ **ਅਰਥਿ** =
 ਵਾਸਤੇ, ਨਮਿਤ ॥ **ਸਭਾਗੇ** = ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ॥

੧੭੨

ਰਮਤ = ਵਿਆਪਕ ਹੈ ॥ **ਬਿਨਾਸਿਓ** = ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ॥ **ਸਾਕਤ** =
 ਬੇਮੁਖ ॥ **ਬਧਿਕ** = ਫਾਂਧੀ; ਨਿਰਦਈ ॥ **ਜੋਹਨਿ** = ਤਾੜਨ ॥ **ਲਜ** = ਇਜ਼ਤ ॥
 ੬੩ ॥ **ਹੀਅਰੈ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਮਾਰਗੁ** = ਰਸਤਾ ॥ **ਦੁਸਟੀ** = ਨੀਚ ਪੁਣਾ ॥
ਚੋਰ = ਚੋਰ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ੬੪ ॥ **ਸਬਦੁ** = ਬ੍ਰਹਮ ॥ **ਅਨਾਹਦ** = ਇਕ ਰਸ ॥
ਰਸਾਇਣੁ = ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥ **ਰਸਕਿ** = ਸਵਾਦ ਲਾ ਲਾ ਕੇ, ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ॥
ਆਘਾਨੇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿੰਦੁ:—**ਜਿੰਦੁ** = ਹੋ ਜਿੰਦ, ਹੋ ਭਾਈ ॥
ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਕਰੰਮਾ = ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਕਰਮ ਕਰ ॥

੧੭੩

ਪੁਰਖੁ ਅਜਨਮਾ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਜਨਮ ਰਹਿਤ ॥ **ਜੋਗੀ** = ਸਮਰਥ ॥
ਸੁਘੜ = ਚਤਰ ॥ **ਮਿਲੁ** = ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਾਹਾ** = ਪਾਵੇ ॥ **ਵਰਸੁ** = ਵਰ੍ਹਕੇ ॥
ਕੁਹੁਕਿਅੜਾ = ਬੋਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਵੁਠੜਾ** = ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਆਉ ਸਖੀ ਗੁਣ:—
ਗੁਣ ਕਾਮਣ ਕਰੀਹਾ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਟੁਣਾ ਕਰੀਏ ॥ **ਰਲੀਆ** = ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥
ਦੀਪਕੁ = ਦੀਵਾ ॥ **ਬਲੀਆ** = ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ ॥ **ਢੁਲਿ ਢੁਲਿ** = ਉਛਲ ਉਛਲ

ਕੇ, ਚਲ ਚਲ ਕੇ ॥ ਢੋਲੇ=ਪਿਆਰੇ ਦਾ ॥ ਵਿਟੜਿਅਹੁ=ਉਤੋਂ
ਚਿੰਦਿਅੜਾ=ਇੱਛਤ ॥ ਵਿਗਸੁ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ਰਹਸੁ=ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।
ਅਨ ਦਿਨੁ=ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਬਖਸ=ਦੇ ਕੇ ॥ ਫਕਾ=ਫਾਕਾ ॥ ਇਕੋ=ਇੱਕ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ॥ ਸਬਦੁ=ਹੁਕਮ ॥ ਮਨ ਮਾਹੀ ਮਨ:--ਮਾਹੀ=ਵਿਚ ।
ਲਖੀਐ=ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ॥ ਦਾਲਦ=ਗਰੀਬੀ ਦੇ ॥ ਸਮਾਹੀ=ਸਮੋਦੇ ਹਨ ॥
ਨੈਣੀ=ਅਖਾਂ ਨਾਲ ॥

੧੭੪

ਧਨ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਕੁਮਲੈਣੀ=ਮੁਰਬਾਈ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਦਾਸ ਹੈ ॥
ਸੈਣੀ=ਸਾਥੀ ॥ ਰੈਣੀ=ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ॥ ਬਿਰਹੁ=ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਖਿਚ ॥
ਵਿਟੜਿਅਹੁ=ਉਪਰੋ ॥ ਪਿਰੰਮ=ਪਿਆਰੇ ਦਾ ॥ ਵਿਸਟੁ=ਵਿਚੋਲਾ ॥
ਰੈਬਾਰੀ=ਵਿਚੋਲਗੀ ॥ ਚੋਜੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ:--ਚੋਜੀ=ਕੋਤਕੀ ॥ ਕਾਨ੍ਹ=ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ॥
ਗੋਪੀ=ਰਾਧਕਾਂ ਆਦਿਕ ਗੋਪੀਆਂ ॥ ਖੋਜੀ=ਲੱਭਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਘਟ=
ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ॥ ਜੋਗੀ=ਸਮਰਥ ॥ ਨੰਗ ਨੰਗੀ=ਨੰਗਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਨੰਗੇ,
ਬਿਲਕੁਲ ਨੰਗੇ ॥ ਰਵਿ=ਮਿਲ ॥ ਅੰਤਰਿ=ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ ਬਾਹਰਿ=ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ॥
ਆਤਮ ਰਾਮੁ=ਆਪਣਾ ਆਪ ॥ ਪਉਣੁ=ਸ਼ਾਸਾਂ ਦਾ ॥ ਗਾਜੈ=ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਲਾਜੈ=ਪੈਜ ॥

੧੭੫

ਕਾਜੈ=ਕਾਰਜ ॥ ੬੯ ॥ ਬਿਰਹੁ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਭਵਜਲ=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ
ਦੇ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਪੂਰਿਅੜੀ=ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਬਿਰਹੀ ਨਾਮੁ--
ਬਿਰਹੀ=ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ਲੀਵਾ=ਲਵਾਂ ॥ ਜੀਵਾ=ਜੀਵਾਵਣ ਵਾਲਾ ॥ ਬਾਣੁ=
ਤੀਰ ॥ ਦਸਾਈ=ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ ॥ ਖੋਜ ਪਵਾਈ=ਖੁਰਾ ਕਢੋਂਦਾ, ਲੱਭਦਾ ਹਾਂ ॥
ਤੁਠੜਾ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ਪਾਈ=ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਵੇਦਨ=ਪੀੜਾ ॥
ਮ: ੫ ॥ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲੁ:--ਕੁਸਲੁ=ਅਨੰਦ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ=ਘਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਿਚ ॥
ਛਾਇਆ=ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਵਿਚ ॥

੧੭੬

ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਵਿਗਾਸਾ = ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ॥ ਜੋੜੇ = ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ॥
 ਨੇਬ = ਚੋਬਦਾਰ, ਦਰਬਾਰੀ ॥ ਖਵਾਸਾ = ਸ਼ਾਹੀ ਸੇਵਕ, ਚੋਰੀ ਬਰਦਾਰ ॥ ਸਾਰੀ =
 ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ॥ ਨਰਪਤਿ = ਰਾਜਾ ॥ ੭੧ ॥ ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਵਿੱਚ ॥
 ਰਵਿਆ = ਵਿਆਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਰੇ ॥ ਦਇਆਰਾ = ਦਯਾਲੂ ॥
 ਅਨੰਤਾ = ਬੇਅੰਤ ॥ ਸੋਉ = ਸੌਂ ॥ ਕਿਰਤਿ = ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਕਈ ਜਨਮ ਭਏ ਕੀਟ :-
 ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਭੁਲ ਕੇ ॥ ਕੀਟ = ਕੀੜੇ ॥ ਗਜ = ਹਾਥੀ ॥ ਮੀਨ = ਮੱਛੀ ॥ ਕੁਰੰਗਾ =
 ਹਿਰਨ ॥ ਹੈਵਰੁ = ਘੋੜੇ ॥ ਬ੍ਰਿਖ = ਬੈਲ ॥ ਬਰੀਆ = ਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ਸੰਜਰੀਆ =
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸੈਲ = ਖੁਸ਼ਕ ਪਹਾੜ, ਚਿਟਾਨ ॥ ਗਿਰਿ = ਹਰੇ ਪਹਾੜ ॥ ਗਰਭ
 ਹਿਰਿ ਖਰਿਆ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਚੋਂ ਗਿਰ ਗਿਆ ॥ ਸਾਖ = ਖੇਤੀ ॥ ਹੋਗੁ = ਹੋਵੇਗਾ ॥
 ਕਰਮਿ ਭੂਮਿ :- ਕਰਮ ਭੂਮਿ = ਮਨੁਖਾ ਦੇਹੀ ॥ ਬੋਅਹੁ = ਬੀਜੇ ॥ ਤ੍ਰਾਸ = ਡਰ ॥
 ਜਾਸ = ਜੱਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ॥ ਉਰਿਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਸਾਵਧਾਨੁ =
 ਹੁਸ਼ਿਆਰ, ਤੱਤਪਰ ॥

੧੭੭

ਉਕਤਿ = ਦਲੀਲਬਾਜ਼ੀ, ਬੁਧੀ ਦੀ ਚਾਤਰੀ ॥ ਗਹੁ = ਫੜ ॥ ਆਪੁ =
 ਹੰਕਾਰ ॥ ੭੪ ॥ ਅਛੇਦ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਭੇਦ = ਸੰਸਾਰ ॥ ਕਤਹੁ = ਕਿਤੇ
 (ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ) ॥ ਰਵੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ੭੫ ॥ ਰੇਨੁ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥
 ਮੂੜ = ਮੂਰਖ ॥ ਬਕਤਾ = ਵਖਜਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਿੱਦਯਵਾਨ ॥ ਨਵੈ ਨਿਧਿ =
 ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ॥ ਗਿਰਾਸਾ = ਗ੍ਰਾਹੀ ਪਉਂਦਿਆਂ ॥ ਸਿਲਕ = ਫਾਹੀ ॥ ਬਿਖੁ
 ਖਾਟੀ = ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਵਿਸਿਆਂ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਟਿਆ (ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ) ॥ ਬਿਕਾਰ =
 ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਰੰਗਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥

੧੭੮

॥ ੭੬ ॥ ਕਉਨ = ਕੋਹੜੇ ॥ ਕਹਹੁ = ਦਸ ॥ ਸੋਰੁ = ਰੌਲਾ ਗੌਲਾ ਹੈ ॥
 ੭੭ ॥ ਸੁਖਸੈਲੁ = ਅਚੱਲ ਸੁਖ ਹੋਏ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਮਹਾਂ ਪਾਪ ॥ ਪੇਖੇ =

ਵੇਖੇ ਹਨ ॥ ਗੁਣ ਤਾਸ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਠਾਇ = ਥਾਂਵਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਜਾਇ
 ਥਾਈ ॥ ਅਗਲੇ ਮੁਏ ਸਿ:—ਪਾਛੈ ਪਰੇ = ਪਿਛੇ ਪੈ ਗਏ, ਭੁਲ ਗਏ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚੇ
 ਖਰੇ = ਖੜੇ (ਤਿਆਰ) ਹਨ ॥ ਓਇ = ਉਹ ਜੇਹੜੇ ਮਰ ਗਏ ਹਨ ॥ ਦੁਗੁਨ = ਦੂ
 ਦਿੜੀ = ਲੱਗੀ ਹੈ ॥ ਉਨ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇਹੜੇ ਜੀਉ ਦੇ ਹਨ ॥ ਮਾਏ = ਮਾਇਆ
 ਬਿਨਸਿ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਾਇਆ ॥ ਤਾਹੂ = ਉਸ ਨਾਲ ॥ ਲਪਟਾਵੈ
 ਫਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਆਸਾ ਬੰਧੀ = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਾਲ ਬੰਨੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਦੇਹ = ਸਰ
 ਅਸਨੇਹ = ਪਿਆਰ ॥ ਠਾਢੋ = ਖੜਾ ਹੈ ॥ ਸਾਧਉ = ਲਵਾਂਗਾ ॥ ਘਾਲੈ
 ਪਾਵੇ, ਧਰੇ ॥ ਬਿਗਾਨਾ = ਮੂਰਖ ॥ ਗਤਿ ਮਿਤਿ = ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਰਯਾ
 ਕਾਹੂ = ਕਿਸੇ ਦਾ ॥ ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਨਹੀ:—ਆਗਲ ਭਾਰਾ = ਬਹੁਤ ਭਾਰ
 (ਬਹੁਤੀਆਂ ਸਿਆਣਪ ਦਾ ਭਾਰ) ॥ ਹੇਤ = ਹੇਤੂ, ਕਾਰਨ ਹੈ ॥

੧੭੯

ਸੇਤ = ਸਹਿਤ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗਹੁ = ਫੜ ॥ ਓਲਾ = ਆਸਰਾ ॥ ਝੋਲ
 ਝੁੱਲਾ ॥ ਬੋਹਿਥ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਭੈ ਸਾਗਰ = ਭੈਦਾਇਕ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ਪਾਰਕਰਨ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ
 ਦੀਪਾਹਿ = ਚਾਨਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੀਤ = ਸਰਦੀ ॥ ਲਾਹਸਿ = ਲਾਹੁੰਦੀ
 ਅਉਖਧੁ = ਦਵਾਈ ॥ ਬਹੁਤੁ ਦਰਬੁ ਕਰਿ:—ਦਰਬੁ = ਧਨ ॥ ਅਘਾਨਾ = ਰੱਖਿ
 ਕਲਤ੍ਰ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ॥ ਉਰਝਿਓ = ਫੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਓਹ = ਪਦਾਰਥ ਨਾ
 ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਓਇ = ਉਹ ਸਰੀਰ ਮਰ ਕੇ ਮਿਟੀ ਹੋਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਦਾਮ = ਰੁਪੈ ॥ ਉਟ
 ਵਿਗਾਰੀ ॥ ਸਹਾਮ = ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੈਸਤ = ਬੈਠਦਾ ਹੈ ॥ ਪਸਾਰੈ = ਖੋਲ੍ਹਦਾ
 ਨਿਰਾਰਥ = ਨਿਸਫਲ ਹੀ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਕੜੈ = ਦੁਖ ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਬਾਓ
 ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਰਾਸਿ = ਠੀਕ ॥ ਬਹੁ ਰੰਗ ਮਾਇਆ:—ਬਿਧਿ = ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ
 ਪੇਖੀ = ਵੇਖੀ ਹੈ ॥ ਮਹਰ = ਚੌਧਰੀ ॥ ਮਲੂਕ = ਰਾਜਾ, ਬਲੋਚਾ ਦਾ ਆ
 ਖਾਨ = ਪਠਾਣ ਆਦਿਕ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨ = ਰੱਜਦਾ ॥ ਮੋਕਉ = ਮੈਨੂੰ ॥ ੧
 ਪਵਨ = ਹਵਾ ਵਰਗੇ ਤੇਜ ਘੋੜੇ ॥ ਹਸਤਿ = ਹਾਥੀ ॥ ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ = ਚੰਦ
 ਰਸ, (ਅਤਰ) ॥ ਨਟ ਨਾਟਿਕ = ਨਟਾ ਦੇ ਤਮਾਸ਼ੇ ॥ ਆਖਾਰੇ = ਅਖਾੜੇ ਵਿਚ ॥

ਮੰਡਨ = ਸਜਾਵਟ, ਸਜਾਏ ਹੋਏ॥ ਬਾਗੀਚੇ = ਬਾਗ॥ ਆਖੇੜ = ਸਿਕਾਰ ਖੇਲਣ ਦੀ॥
 ਬਿਰਤਿ = ਬਿਰਤੀ॥ ਸੁਹੇਲਾ = ਸੁਖੀ ਹੋਇਆ॥ ਪਰਪੰਚੁ = ਜਗਤ(ਮਾਇਆ)ਦੇ॥
 ਹੀਲਾ = ਉਦਮਾਂ ਵਿਚ॥ ਲਹਿਆ = ਜਾਣ ਲਿਆ॥

੧੮੦

ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਾਣੇ ਇਹੁ:—ਉਆਹੂ = ਉਸੇ ਨਾਲ॥ ਲਪਟੇਰਾ = ਚੰਬੜ ਰਿਹਾ
 ਹੈ॥ ਕਲਤ੍ਰ = ਇਸਤ੍ਰੀ॥ ਮਾਇ = ਮਾਇਆ॥ ਸਮਾਨੈ = ਤੁਲ ਹੈ॥
 ਵਲੇਵਾ = ਵਰਤਾਵਾ ਹੈ॥ ਸਾਕਤ = ਬੇਮੁਖਾਂ ਦਾ॥ ਹਲਾਹਲ = ਵਿਸੈ(ਮਹੁਰਾ)
 ਰੂਪੀ ਦੁਖਦਾਈ ਕਰਮ॥ ਕਉਰਾ = ਕੌੜਾ॥ ਨੇਰਿ = ਨੇੜੇ॥ ਫੇਰਿ = ਫੇਰੇ ਵਿਚ॥
 ਏਕੈ = ਇਕ ਮਾਇਆ ਨੇ॥ ੮੩॥ ਤਉ = ਤੇਰੀ॥ ਦੇਵ = ਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ,
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ॥ ਮਇਆ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦੇ ਹਨ॥ ਕਲਿਆਣੁ = ਸੁਖ॥ ਆਨ ਰਸਾ ਜੋਤੇ ਤੈ:—
 ਆਨ ਰਸਾ = ਹੋਰ ਰਸ (ਸੁਆਦ)॥ ਬਿਸਮਾਦੁ = ਅਸਚਰਜ, ਮਸਤ॥
 ਤਿਪਤਾਰੀ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਈ॥ ਕਤਹੂੰ = ਕਿਤੇ॥ ਆਗਾਧਿ = ਬੇਅੰਤ ਨੂੰ॥
 ਸੁਹੇਲੀ = ਸੁਖੀ ਹੈ॥ ਅਮੋਲੀ = ਅਮੋਲਕ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਮਉਲੀ = ਖਿੜੀ ਹੈ॥
 ਪੇਡੇ = ਦਰਖੱਤਾਂ (ਬੂਟਿਆਂ) ਨੂੰ॥ ਆਨਨ = ਮੂੰਹ ਦੇ, ਹੋਰ॥ ਰਸ ਕਸ = ਖੱਟੇ
 ਮਿਠੇ॥ ਲਵੈ = ਬਰਾਬਰ॥ ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ:—ਤਨੁ = ਸਰੀਰ॥ ਬਾਰਿ = ਵਾੜ
 (ਪੰਜ ਕੋਸਾਂ ਰੂਪੀ)॥

੧੮੧

ਮਧੇ = ਵਿਚ॥ ਬਸਤੁ ਅਪਾਰ = ਅਪਾਰ ਆਤਮ ਵਸਤੂ॥
 ਸੁਨੀਅਤ = ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ॥ ਸਾਹੁ = ਸਾਹੂਕਾਰ, ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ॥ ਵਿਸਾਹੁ = ਭਰੋਸਾ ਹੈ॥
 ਕੋ ਕੋ = ਕੋਈ ਕੋਈ॥ ਆਹਾਰੀ = ਖਾਣਾ॥ ਅਰਪੀ = ਹਵਾਲੇ ਕਰਾਂ॥ ਭੀਜੈ
 = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ॥ ਮੇਰਾ ਤੇਰੈ = ਮੇਰ ਤੇਰ॥ ਜਨੁ = ਦਾਸ॥ ਜੋਰੈ = ਜੋੜੇ॥
 ਸੰਚਾਰੇ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ, ਮੇਲ ਦੇਵੇ॥ ਸਾਹਿ = ਸਾਹ ਨਾਲ॥ ੮੬॥ ਰੈਣਿ =
 ਰਾਤ॥ ਅਘਾਵਨੁ = ਰੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥ ਨਿਹਾਰਹਿ = ਵੇਖਦੇ ਹਨ॥ ਹਰਖ =
 ਖੁਸ਼ੀ॥ ਜੋਗ = ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ॥ ਜੁਗਤੇ = ਜੁਗਤੀ ਨਾਲ॥ ਰਹਤੇ = ਅਲੱਗ॥

ਵਖਾਨਉ = ਆਖਾ ॥ ਅਗਾਧਿ = ਅਥਾਹ ਹੈ ॥ ਬੋਧਿ = ਗਿਆਨ (ਜਾਨਣਾ) ॥
 ਮਿਤਿ = ਮਿਣਤੀ; ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਖਾ:-ਸਖਾ = ਨਿਸਕਾਮ ਸਾਥੀ ॥ ਹੀਤੁ =
 ਹਿਤ ਹੈ ॥ ਲਾਲਨ = ਲਾਡ ਲਡੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਖਾਨ = ਸਰਦਾਰ ॥ ਪੇਖਉ =
 ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ਬਸਨਾ = ਵੱਸ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ਰੰਗ ਰਸਾ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਤਕੀਆ = ਆਸਰਾ ॥ ਮਰਮੁ = ਭੇਦ ॥ ਦ੍ਰਿੜਿਆ = ਨਿਸਚੈ ਕੀਤਾ ॥ ਟੇਕੈ =
 ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਬਿਆਪਤ ਹਰਖ:-ਬਿਆਪਤ = (ਮਾਇਆ) ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

੧੮੨

ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਬਿਸਥਾਰ = ਵਿਸਥਾਰ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ॥ ਮੂਲੁ
 ਬਿਆਧੀ = ਸਭ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਮੁੱਢ ਹੈ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਬੁਧੀ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥
 ਮਾਤਾ = ਮਸਤ ਹੋਇਆ ੨ ॥ ਕਲਤ੍ਰ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਹਸਤਿ = ਹਾਥੀ ॥ ਬਸਤਾ
 = ਬਸਤ੍ਰ, ਕਪੜੇ ॥ ਮਦ = ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਭੂਮਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ਮਸਤ = ਖੁਸ਼ਮਾਰੀ,
 ਮਸਤੇਵਾਂ ॥ ਰੰਕ = ਕੰਗਾਲ ਨੂੰ ॥ ਨਾਦ = ਵਾਜਿਆਂ ਦੇ ਵਜੋਣ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ॥ ਸੁਣਿ
 ਸੰਗਾ = ੧. ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ॥ ੨. ਸੰਗਠਨਾ ਵਿਚ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ॥
 ਅੰਧਿਆਰ = ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥ ਹਉ = ੧. ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ੨. ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ
 ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥ ਆਚਾਰ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ॥ ਬਿਉਹਾਰ = ਹੋਰ ਵਿਹਾਰ ਕਾਰ ॥
 ਜਾਤਿ = ਜਾਤੀਆਂ ਵਿਚ ॥ ਰਾਤ = ਰਤਿਆ ॥ ਮਾਇ; ਮਾਈ = ਮਾਇਆ ॥
 ਧੂਰਿ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਨੈਨਹੁ ਨੀਦ ਪਰ:-ਨੈਨਹੁ = ਅੱਖਾ ਵਿਚ ॥ ਨੀਂਦ
 = ਇਹ ਨੀਂਦਰ ਹੈ ॥ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਵਿਕਾਰ = ਪਰਾਏ ਧਨ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ
 ਨਾਲ ਵੇਖਣਾ ॥ ਸ੍ਵਣ = ਕੰਨ ॥ ਨਿੰਦ ਵੀਚਾਰ = ਨਿੰਦਿਆ ਸੁਣਨ ਦੀ ਵੀਚਾਰ
 (ਪ੍ਰੀਤੀ) ਵਿਚ ॥ ਰਸਨਾ = ਜਬਾਨ ॥ ਲੋਭਿ ਮੀਠੇ ਸਾਦਿ = ਮਿਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ
 ਸਵਾਦ ਦੇ ਲੋਭ ਵਿਚ ॥ ਬਿਸਮਾਦਿ = ਕੌਤਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ (ਸਰੀਰ)
 ਅਥਵਾ ਸੰਸਾਰ ॥ ਸਗਲ = ਸਾਰੀਆਂ ॥ ਸਹੇਲੀ = ਇੰਦ੍ਰੀਆ ॥ ਮਾਤੀ = ਮਸਤ
 ਹਨ ॥ ਮੁਸਨਹਾਰ = ਠੱਗਨ ਵਾਲੇ ॥ ਬਟਵਾਰੇ = ਲੁਟੇਰੇ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ)
 ਸੂਨੇ = ਸੁੰਢੇ [ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ] ॥ ਨਗਰ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ ਪਰੇ = ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥

ਠਗਹਾਰੇ=ਠੱਗਣ ਵਾਲੇ ॥ ਦਰਬਿ=ਧਨ ਨਾਲ ॥ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣਿ=ਹੋ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਨਿਧਾਨ=ਨਿੱਧੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥ ਜਾਕੈ ਵਸਿ ਖਾਨ ਸੁ:- ਪਾਹਿ=
ਪਾਸ ॥ ਨਿਬਾਹਿ=ਪੂਰਨ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਧਨੀ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਦੁਖ ਡੇਰਾ=
ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਅੱਡਾ [ਅਗਿਆਨ] ॥

੧੮੩

ਪਾਹਨ=ਪੱਥਰ ਵਤ ਕਠੋਰ ਚਿਤ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੁਆਰਾ ॥ ੯੧ ॥
ਅਗਨਿ=ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ॥ ਨਿਵਾਰੀ=ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਭੇਟਤ=ਮਿਲ ਕੇ ॥
ਰੇਣ=ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਮਜਨ=ਪੁਰਬਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਸਭ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਸੰਤਾਂ ਦੀ
ਧੂੜੀ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਨਿਧਿ=ਸਮੁੰਦਰ ॥ ੯੨ ॥ ਬਿਗਾਨੀ=ਪਰਾਈ (ਦ੍ਵੇਤ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ
ਵਾਲੀ, ਈਸ਼ਵਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ) ॥ ਬਿਨਸੀ=ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ॥ ਦੁਸਟ=
ਖੋਟੀ ॥ ਕਾਨੀ=ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਨਿਦਾਨ=ਅੰਤ ਨੂੰ ॥ ਕਰਮ=ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਗੁਣ
ਤਾਸੁ=ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਪੁਨੀਤ=ਪਵਿੱਤਰ ॥ ਘਾਲ=ਸੇਵਾ ॥ ੯੩ ॥
ਕਲੇਸ=ਦੁਖ ॥ ਬੋਲਾਵੈ=ਜਪੌਂਦਾ ਹੈ (ਸਤਿ ਗੁਰੂ) ਦਾਤਾ ॥

੧੮੪

ਲਿਵ=ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ਕਰਣੀ=ਜਪ, ਤਪ ਆਦਿ ਸੇਵਾ ਵੀ
ਕਰਨੀ ॥ ਅੰਧਿਆਰਾ=ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ ॥ ੯੪ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਮੰਤਾ=
ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ॥ ੯੫ ॥ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ=ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਖਾਣ ਖੀਣ ਦੀ
ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਕਾਹੇ=ਕਿਸਦਾ ॥ ਧਾਰੇ=ਰਖੇ ਹਨ ॥ ਧਰਣਿ=ਧਰਤੀ ॥
ਪਰਗਾਸ=ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ॥ ਮਜਨੁ=ਪੁਰਬਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥
ਸਮਰਾਥ=ਸਮਰੱਥ ਹੈ ॥ ੯੬ ॥ ਸੁਮਤਿ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਤੀ ॥ ਪਰਾਣੀ=ਪੱਛਾਣੀ ਹੈ ॥
ਸਬਾਏ=ਸਾਰੇ ॥ ਅਉਖਧੁ=ਦੁਆਈ ॥ ਪੁਨਹ ਚਾਰੁ=ਪਾਪ ਹਤਿਆ ਦੂਰ
ਕਰਨ ਦੇ ਉਪਾਵ, ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ॥

੧੮੫

ਦੁਤਰੁ=ਕੱਠਨ (ਔਖਾ ਤਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ) ॥

ਹੋਇ=ਹੁੰਦਾ ਹੋ ॥ ੯੭॥ ਹਸਤ=ਹੱਥ ॥ ਪੁਨੀਤ=ਪਵਿੱਤਰ ॥ ਰਮਹੁ=
ਜਪੋ ॥ ਲੇਖਣਿ=ਕਲਮ ਨਾਲ ॥ ਮਸਵਾਣੀ=ਦੁਆਤ ॥ ਜੋਹੋ=ਤੱਕਦੇ ॥
ਮਗਨ=ਮਸਤੀ ॥ ਮੋਹੋ=ਮੋਹ (ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ) ॥ ਜੋ ਪਰਾਇਓ ਸੋਈ:-
ਜੋ=ਜੇਹੜੇ ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥ ॥ ਕੇਹ=ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਗੁਸਾਈ=ਹੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥
ਬਿਬਰਜਤ=ਮਨ੍ਹਾਂ ਹੈ ॥ ਨੇਹ=ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ਹੋਵਨੁ=ਹੋਣਾ ਹੈ (ਮਰਨਾ) ॥
ਰਾਤੀ=ਰਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ॥ ਬਾਵੈ ਮਾਰਗੁ=ਪੁਠੇ ਰਸਤੇ ॥ ਟੇਢਾ ਚਲਨਾ=
ਵਿੰਗੇ ਹੋ ਕੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ॥ ਭਾਵ ਜੇਹੜੇ ਖੋਟਿਆਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਨਾ ਓਹਨਾ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ
ਖੋਟੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਵਾ ਮਾਰਗੀਗਾਂ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ ਚਲ ਕੇ ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰਦੇ
ਹਨ, ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੋਗਦੇ ਹਨ ॥ ਅਪੂਠਾ ਬੁਨਨਾ=ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਸਿਧਾ ਰਸਤਾ
ਛੱਡ ਕੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਪੁਠੀ ਤਾਣੀ ਉਣ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ:—ਏਸ ਸਬਦ ਵਿਚ ਮਹਾਰਾਜ
ਜੀ ਨੇ ਅਸਲੀ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਸਤੀਆ ਦੱਸੀਆਂ ਹਨ ॥ ਉਹ ਬੂਠੀਆਂ ਹਨ, ਜੇਹੜੀਆਂ ਮੜ੍ਹੀਆਂ
ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਤਨ ਕਰ ਕੇ ਸੜ ਮਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਸੰਜੋਗ=ਪਿਛਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰ ਕੇ ॥
ਜਲੈ=ਸੜਨ ਨਾਲ ॥ ਸਨੇਹੀ=ਪਿਆਰਾ ॥ ਕਿਰਤਿ ਸੰਜੋਗਿ=ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ
ਦੇ ਸਬੰਧ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਸੀਲ=ਸੀਤਲ ਸੁਭਾ ॥ ਸੰਜਮਿ=ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ॥
ਜਮਾਣੈ=ਜਮਾ ਦਾ, ਸਮੇਂ ਦਾ ॥ ਹਮ ਧਨਵੰਤ ਭਾ:—ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਜਦ ਆਪ
ਜੀ ਨੇ ਪੋਥੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਤਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-
ਧਨਵੰਤ=ਧਨ ਵਾਲੇ ॥ ਭਾਗਨ=ਭਾਗਾ ਵਾਲੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹਾਂ ॥
ਨਾਇ=ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ॥

੧੮੬

ਪੀਉ=ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ॥ ਦਾਦੇ=ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ॥
ਨਿਧਾਨਾ=ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ ਅਖੁਟ=ਨ ਮੁਕਣ ਵਾਲਾ ॥ ਤੋਟਿ=
ਘਾਟਾ ॥ ਏਤੁ=ਏਸ ॥ ੧੦੧ ॥ ਚੂਕਾ=ਮਿਟ ਗਿਆ ॥ ਸਰਪਰ=ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕੇ ॥
ਗਾਮੁ=ਗਾਈਏ ॥ ਕਹੀਜੈ=ਕਹਿੰਦਾ ॥ ਗਹੀਜੈ=ਫੜੋ ॥ ੧੦੨ ॥
ਸਮੀਆਂ=੧. ਇਕੋ ਜਿਹਾ, ੨. ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਕਾਕੀ=ਕਾਹਦੀ ॥ ਕਮੀਆ=
ਘਾਟਾ ॥ ਅਨ ਰਸੁ=ਹੋਰ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ॥ ਲੈ ਆਵੈ ਤਲੈ=ਨਿਗਾਹ ਬਲੇ

। ਜਾਵੇ ॥ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਦੀ, ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਰੇ ॥ ੧੦੩ ॥ ਸਮ ਕਰਿ =
 ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥ ਕਾੜਾ = ਬੋਰਾ ॥ ਕਤਹੂ = ਕਦੀ ਵੀ ॥ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ =
 ਸਾਰੇ ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਹਨ ॥ ਅਗਮ ਰੂਪ ਕਾ:--ਅਗਮ ਰੂਪ = ਅਗੰਮ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਦਾ ॥ ਥਾਨਾ = ਅਸਥਾਨ (ਟਿਕਾਉ) ਹੈ ॥ ਸਹਜ = ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ, ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਕਥਾ
 ਦੇ ॥ ਕੁੰਟਾ = ਕੁੰਡ ਹਨ ॥ ਭੰਚਾ = ਭੋਗਿਆ (ਛਕਿਆ) ਹੈ ॥ ਅਨਹਤ = ਅੰਤਰ
 ਆਤਮੇ ਦੀ ਬਾਣੀ ॥ ਧੁਨਿ = ਧੁਨੀ, ਅਵਾਜ਼ ॥ ਅਖਾਰੇ = ਸਤਿ ਸੰਗ ਰੂਪ ਅਖਾੜੇ ॥
 ਅਨੰਤਾ = ਬੇਅੰਤ ਹਨ ॥ ਸੰਗੀ ਸੰਤਾ = ਸਤਿ ਸੰਗੀਆਂ ਦੇ ॥ ਹਰਖ =
 ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਬੀਆ = ਦੂਸਰਾ ॥ ੧੦੪ ॥ ਜੋਗੁ = ਜੁਗਤੀ (ਹਠ ਜੋਗ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਕੇ) ॥

੧੮੭

ਸਾਧਉ = ਸੁੱਧ ਕਰਾਂ ॥ ਰੀੜਾਵਉ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਾਂ ॥ ਭਵਜਲ =
 ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਕਵਨੁ = ਕੇਹੜੀ ਗਲ ਨਾਲ ॥ ਘਾਲ = ਸਫਲ ਹੋਈ ਹੈ ॥
 ਆਪਨ ਤਨੁ ਨਹੀ:--ਆਪਨ = ਆਪਣੇ ॥ ਤਨੁ = ਸਰੀਰ ਦਾ ॥ ਗਰਬਾ =
 ਹੰਕਾਰ ॥ ਮਿਲਖ = ਜਗੀਰ ॥ ਦਰਬਾ = ਧਨ ॥ ਕਾਕਉ = ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥
 ਸੁਤ = ਪੁੱਤ੍ਰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸੜੀ ॥ ਇਸਟ = ਪਿਆਰੇ ॥ ਰੂਪਾ = ਚਾਂਦੀ ॥
 ਫੁਨਿ = ਅਤੇ ॥ ਦਾਮ = ਰੁਪੈ ॥ ਹੈਵਰ = ਚੰਗੇ ਘੋੜੇ ॥ ਗੈਵਰ = ਚੰਗੇ ਹਾਥੀ ॥
 ੧੦੭ ॥ ਚੀਨਿ = ਪਛਾਣ ਕੇ ॥ ਰੇਣੁ = ਧੂੜ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ॥
 ੧੦੮ ॥ ਆਹਿ = ਚਾਹ, ਮੰਗ ॥ ਉਣਾ = ਘਾਟਾ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦਾ ॥ ੧੦੯ ॥
 ਕੁਸਲ ਸਮਾਨਾ = ਸੁਖ ਰੂਪ ਹਨ ॥ ਅਸਨਾਹਾ = ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

੧੮੮

ਮਹਤੁ = ਵਡਿਆਈ ॥ ੧੧੦ ॥ ਅੰਗਾ = ਪੱਖੀ, ਸਹਾਈ ॥ ਕਾਲੰਗਾ =
 ਬਦਨਾਮੀ, ਕਲੰਕ ॥ ਸਹਸਾ = ਸੰਕਾ, ਤੋਖਲਾ ॥ ਧੀਰ = ਧੀਰਜ ॥ ਪੀਰ = ਪੀੜ ॥
 ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਪਾਈ:-- ਦੁਲਭ = ਦੁਰਲੱਭ (ਔਖੀ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ) ॥ ਆਤਮ ਘਾਤੀ =
 ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਕਉਨ = ਕੇਹੜੇ ॥ ਹਸਤ = ਹੱਸਣਾ ॥ ਬਿਸ-
 ਥਾਰ = ਖੁਲੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਹੁਤਾ ਕਰਕੇ ॥ ਕਵਨ ਅਰਥ = ਕਿਸ ਕੰਮ ॥ ਮਿਰਤਕ =

ਮੁਰਦੇ ਦਾ ॥ **ਤ੍ਰਿਗਦ** = ਸੱਪ ਆਦਿਕ ਟੇਢੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਜੋ ਜਮੀਨ ਤੇ ਵਲ ਪਾ ਕੇ ਤੁਰਦੇ ਹਨ ॥
ਕਾਕੀ ਮਾਈ ਕਾਕੇ:- ਇਕ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਮਰ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ
 ਵੇਖਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਪੰਚਮ ਪ੍ਰਾਤਸਾਹ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਾਕੀ** = ਕਿਸਦੀ ॥
ਧਾਰੀਕ = ਮਾਤਰ ॥ **ਭਖਲਾਇਆ** = ਬਰੜਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਮਿਲਿ ਸੰਜੋਗਿ** =
 ਸੰਜੋਗਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰਕੇ (ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ) ॥ **ਪਵਨੁ** = ਪ੍ਰਾਣ ਹਨ ॥ **ਰੋਤਿ** = ਰੋਦਾ ਹੈ ॥
ਬਿਲਲਾਹੀ = ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਜੀਅਰਾ** = ਜੀਵ ॥ **ਕਪਾਟ** = ਤਖਤ, (ਭਰਮ
 ਦੇ) ਪੜਦੇ ॥ **ਥਾਟ** = ਪਾਸਾਰੇ ॥ **ਵਡੇ ਵਡੇ ਜੋ:-** **ਮਾਇਆ ਵਡਿਆਈ** = ਮਾਯਾ ਦੀ
 ਵਡਿਆਈ ਕਰਕੇ ॥ **ਭੂਮੀਆ** = ਜ਼ਮੀਦਾਰ ॥ **ਲੂਝੈ** = ਬਗੜਦਾ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥
ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀ ॥ **ਲੋਕੀਕ** = ਲੋਕਾਂ ਵਲੋਂ, ਲੋਕਾਚਾਰੀ ਵਿਚ ॥ **ਹਦੂਰ** = ਪਾਸ ॥

੧੮੯

ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ:- **ਅਘਕੋਟ** = ਛੋੜਾ ਪਾਪ ॥ **ਏਕੰਕਾਰੁ** = ਇਕ ਅਕਾਰ ਵਾਲਾ
 (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ) ॥ **ਸੰਚਾ** = ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ॥ **ਭੇਟੇ** = ਛੂਹੇ ਹਨ ॥ ੧੧੬ ॥ **ਕਮਲੁ** =
 ਹਿਰਦਾ ॥ **ਤ੍ਰਾਸ** = ਡਰ ॥ **ਨਿਧਿ ਨਾਮਾ** = ਨਾਮ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ (ਭਗਤੀ) ॥ ੧੧੭ ॥
ਵਖਾਣੁ = ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਤਾਤਾ** = ਇੱਛਾ, ਈਰਖਾ ॥ **ਪਰਮ ਪਦੁ** = ਮੁਕਤੀ ॥ ੧੧੮ ॥
ਰਤੁ = ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ **ਜਨਕ** = ੧. ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਨੂੰ ॥ ੨. ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਸਮਾਰੈ** = ਸਿਮਰੇ
 ॥ ੧੧੯ ॥ **ਧਾਵਤੁ** = ਦੌੜਦਾ, ਭਰਮਦਾ ਫਿਰਦਾ ॥ **ਸ੍ਰਮੁ** = ਦੁੱਖ ॥ **ਹਤੀ** = ਮਰ
 (ਨਾਸ ਹੋ) ਗਈ ਹੈ ॥ **ਬਲਾਇ** = ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪ ਵਿਪਦਾ ॥ **ਤਜਿ** = ਛੱਡਕੇ ॥

੧੯੦

ਕਰ ਕਰਿ ਟਹਲ:- **ਕਰ ਕਰਿ** = ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ॥ **ਭਲੇ ਸਮੇਂ** =
 ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ਚੰਗਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ॥ **ਬਰੀਆ** = ਵਾਰੀ ॥ **ਭੈ** = ਭਵ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ॥
ਪੇਖੁ = ਵੇਖ ॥ **ਲੇਖੁ** = ਲਿੱਖ ਲੈ ॥ **ਉਰਿਧਾਰਿ** = ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥
ਨਿਸਤਾਰਿ = ਮੁਕਤ ਕਰ ॥ **ਸਹਸਾ** = ਸੰਸਾ, ਭਰਮ ॥ **ਤਜੀਅਲੇ** = ਤਿਆਗ
 ਦਿੱਤੇ ਹਨ ॥ ੧੨੨ ॥ **ਟਿਕਾਈ** = ਲਈ ਹੈ ॥ **ਭੇਟਿਆ** = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਲਿਵ**
ਲਾਇ = ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾ ਕੇ ॥ **ਵਿਸੂਰੇ** = ਬੋਰੇ ॥ **ਚਿੰਤ** = ਚਿੰਤਾ ॥ ੧੨੩ ॥ **ਸੰਤਾਪੁ** =

੫ ॥ ਹਤੈ ਬਲਾਇ = ਵਿਪਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਭਨਤਿ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥
ਅਨਿਕ ਰਸਾ ਖਾਇ:—ਅਨਿਕ ਰਸਾ = ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਸਦਾਇਕ ਖਾਣੇ ॥ ਢੋਰ =
ਪਸੂ (ਨਾਮ ਹੀਣ) ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਜੇਵਰੀ = ਫਾਹੀ ਵਿਚ ॥ ਢੋਰ = ਬੇਮੁਖ, ਜੇਹੜਾ ਅਕਾਲ
ਪੁਰਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਦਾ ॥ ਮਿਰਤਕ = ਮੁਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਹੂਨਾ = ਬਿਨਾ ॥
ਖੀਨਾ = ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਡਰਨਾ = ਡਰਾਉਣਾ ॥

੧੯੧

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਗੁਰ:—ਕਲਿ = ਕਲਪਣਾ ॥ ਕਲੇਸ = ਦੁਖ ॥ ਨਿਵਾਰੇ =
ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ = ਅੱਗ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ॥ ਗਾਢੇ = ਗੰਭ
[ਮਿਲਾ] ਲਏ ਹਨ ॥ ਭੇਟਤ = ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ੧੨੬ ॥ ਮਨਹਿ =
ਮਨ ਵਿਚ ॥ ਸੰਚਹੁ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ॥ ਸੂਕੇ ਹਰੇ ਕੀਏ:—ਸੰਚਿ = ਸਿੱਜ ਕੇ ॥ ਪੁਨੀ =
ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਤਾਸਾ = ਭੰਡਾਰ ਨੇ ॥ ਢੀਲ = ਦੇਰੀ ॥ ਪਰੀ = ਹੋਈ, ਲੱਗੀ ॥ ੧੨੮ ॥
ਤਾਪ = ਦੁਖ ॥ ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖੀ ॥ ੧੨੯ ॥ ਨਿਰਜੋਗ = ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਜੁੜੇ
[ਵਖਤ] ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਮੂਰਤੁ = ਮਹੂਰਤ, ਦੋ ਘੜੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ॥ ਨਮਸਕਾਰਸਿ =
ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਾਰਗਿ = ਰਸਤੇ ਤੇ ॥

੧੯੨

॥ ੧੩੦ ॥ ਅਨ = ਹੋਰ ॥ ਉਰਿਧਾਰਿ = ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰ ਰਖ ॥ ੧੩੧ ॥
ਰਸਨ = ਜ਼ਬਾਨ ਦੁਆਰਾ ॥ ਸਖਾ = ਸਾਥੀ ॥ ਲੇਖੁ = ਲਿਖ ਲੈ ॥ ਰਵਿ =
ਵਸ ॥ ੧੩੨ ॥ ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਕਣ ਬਿਨਾਂ ਜੈਸੇ:—ਕਣ = ਦਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ॥ ਬੋਥਰ
= ਖਾਲੀ ਹੈ ॥ ਤੁਖਾ = ਫੱਕ, (ਚੋਲਾਂ ਦੀ ਛਿੱਲ) ॥ ਬਿਹੂਨ = ਬਿਨਾ ॥ ਸੂਨੇ =
ਖਾਲੀ, ਬੇਅਰਥ ॥ ਬਿਗਾਨੀ = ਦੂਸਰੇ ਦੀ, ਜਮਾਂ ਦੀ ਯਾ ਅੱਗ ਦੀ ॥ ਮੁਖਿ ਭਾਗੁ =
ਉਤਮ ਭਾਗ ॥ ਭਰਤ = ਪਤੀ ॥ ਅਨ ਸੁਆਇ = ਹੋਰ ਸੁਆਦਾਂ ਵਿਚ ॥
ਕਾਇ = ਕੋਈ ਵੀ ॥

੧੯੩

॥ ੧੩੫ ॥ ਜਨ = ਦਾਸ ॥ ਕੋਟਿ = ਕਰੋੜਾਂ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਨਿੱਧੀਆਂ

ਦੇ ਘਰ ॥ ੧੩੬ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਧੂਰਿ=ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ੧੩੭ ॥
 ਅਨੰਤਾ=ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਦੇ ॥ ਮੰਤਾ=ਜਾਪ, ਮੰਤਰ ॥ ਮਹਾ ਪਦਾਰਥੁ=
 ਆਤਮ ਪਦਾਰਥ ॥ ਬਿਖਮ ਸਾਗਰੁ=ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਤੇਈ=
 ਸੋਈਓ ॥ ੧੩੮ ॥ ਨਿਸਤਾਰੇ=ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਹਾਂ ॥ ਪੂਰਨ ਪਦੁ=ਮੋਖ ॥ ੧੩੯ ॥
 ਪਰਵਾਨੁ=ਮਨਜ਼ੂਰ ॥ ਭੇਟਤ=ਮਿਲ ਕੇ ॥

੧੯੪

॥ ੧੪੦ ॥ ਦੁਹ ਕਰਮ=ਖੋਟੇ ਕਰਮ ॥ ਰਮੈ=ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਏ ॥
 ਰਾਮਾਣਾ=ਰਾਮ ਦਾ (ਕਹੋਂਦਾ) ਹੈ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥
 ਅੰਤਰਿ ਬਿਖੁ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਖੋਟੀਆਂ ਵਾਸਨਾ ਹਨ ॥ ਬਿਧਾਤਾ=
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ੧੪੧ ॥ ਬੈਸਿ=ਬੈਠ ਕੇ ॥ ਆਨ=ਹੋਰ ॥ ੧੪੨ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=
 ਪਾਪ ॥ ਨਿਵਾਸੇ=ਆ ਵਸੇ ਹਨ ॥ ਭਰਾਤੀ=ਭਰਮ ॥ ਛੋਟ=ਛੁਡਾ ਦਿਤਾ ॥ ੧੪੩ ॥
 ਨਿਵਾਜੇ=ਵਡਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੂਰਾ=ਸੂਰਮਾ ਹੈ ॥ ਪਾਈ=ਪੈਰੀ ॥ ਪਰਮਾ
 ਨੰਦਾ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥ ਖਾਟੀ=ਕਮਾਈ ਹੈ ॥ ਅਪਦਾ=ਵਿਪਤਾ, ਦੁਖ ॥ ੧੪੪ ॥
 ਪਰਵੇਸ=ਵਸੇ, ਵਸਾਏ ਹਨ ॥ ਬਾਰੀ=ਵੇਰ ॥ ਮਦ=ਹੰਕਾਰ ॥ ਖੋਏ=
 ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ ॥

੧੯੫

ਰਵਾਲ=ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਪੈਨੇ:—ਆਨ=ਹੋਰ ॥ ਕਉਡੀ
 =ਮਾਇਆ ॥ ਰਤਨੁ=ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ॥ ਅਨ ਲੋਭਾ=ਹੋਰ ਲਾਲਚਾ ਵਿਚ ॥
 ਦਾਸਿ=ਦਾਸੀ (ਮਾਇਆ) ਨੂੰ ॥ ਸਲਾਮੁ=ਨਮਸਕਾਰ (ਕਰਨ ਨਾਲ) ॥ ਕਤ
 ਸੋਭਾ=ਕਦੇ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ॥ ਖਾਨ ਪਾਨ=ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ॥ ਸੁਆਨ=
 ਕੁਤੇ ॥ ਲੂਣ ਹਰਾਮੀ=ਅਕ੍ਰਿਤਘਣ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸਾਰਨ
 ਕਰਕੇ ॥ ੧੪੬ ॥ ਮਜਨ=ਕਿਸੇ ਪੁਰਬ ਤੇ ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨਾ ॥ ਬਾਂਛਤ=
 ਇੱਛਤ ॥ ਪਰਵਾਨੁ=ਸਫਲ ਹੈ ॥ ਧੂਰੇ=ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ੧੪੭ ॥ ਜੋਹਿ=
 ਤੱਕਦੇ ਹਨ, ਤਾੜਦੇ ਹਨ (ਮਾਰਨ ਲਈ) ॥ ਬਿਪਰੀਤ=ਉਲਟੀ ਗਲ, ਸਰਧਾ ਰਹਿਤ ॥

ਬਿਕਾਰ ਲਿਖੇ ਬਹੁ ਕਾਗਰ = ਇਤਨਾ ਵਿਕਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਰੇ ਕਾਗਜ ਲੇਖਾ) ਵੀ ਲਿਖੀਏ ਤਾਂ ਵੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਮੁਕਦਾ ਨਹੀਂ ਵਧਦਾ ਹੀ ਹੈ ॥ **ਦੁਖ** = ਰਾਮ ਨਾਮ ਲੈਣ ਲਗਿਆਂ ਦੁਖ ਹੁੰਦਾ ਸੂ ॥ **ਕਾਗਰ** = ਕਾਗਜ, ਲੇਖਾ ॥ **ਸੁਖ** = ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ॥ ਅਪਨੇ ਲੋਭ ਕਉ:—
ਨੈ = ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਮੁਕਤਿ ਪਦੁ** = ਮੋਖ ਪਦਵੀ ॥ **ਦੀਤੁ** = ਦਿੱਤੀ ਹੈ ॥ **ਬਿਰਥਾ** = ਖਾਲੀ ॥ **ਸੁਆਇ** = ਸੁਆਰਥ, (ਮਤਲਬ) ਵਾਸਤੇ ॥ **ਬਿਦਾਰਿਆ** = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
 = ਗਿੱਬੀ ਹੈ ॥ **ਅਨਿਕ ਬਾਰ** = ਅਨੇਕ ਵਾਰ ॥ ੧੪੯ ॥ **ਹਿਰੇ** =
 ਕਰ ਦਿਤੇ ॥ **ਸੁਨਾਹਿ** = ਸੁਣਨਾ ਕਰੋ ॥ **ਗੁਣ ਜਾਸੁ** = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਜਸ ॥
ਖੁਧਿ = ਭੁਖ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ **ਤਾਸੁ** = ਤਿਸ ਦੀ ਅਥਵਾ ਤ੍ਰੇਹ ॥

੧੯੬

ਅਉਖਧ = ਦਵਾਈਆਂ ॥ **ਛਾਰੁ** = ਤੁਛ ਹਨ ॥ **ਭਜਿਓ** = ਜਪੋ ॥ ੨੫੦ ॥ **ਰਮਣ** = ਜਾਪ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਸਰਣਿ ਸੂਰ** = ਸਰਨ ਆਇਆਂ ਦੀ ਰਖਯਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸੂਰਮੇ ਹਨ (ਗੁਰੂ) ॥ **ਫਾਰੇ** = ਪਾੜੇ ਹਨ ॥ **ਕਾਗਰ** = ਕਾਗਜ ਲੇਖੇ ॥
ਪੇਖੁ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ **ਬਿਖੈ ਰਾਜ ਤੇ ਅੰ:** -- **ਬਿਖੈ ਰਾਜ ਤੇ** = ਵਿਸਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜ ਕਰ ਕੇ, ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਅੰਧੁਲਾ ਭਾਰੀ** = (ਇਹ ਜੀਵ) ਬਹੁਤ ਅੰਨ੍ਹਾਂ (ਅਗਿਆਨੀ) ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਮਗਨੁ** = ਮਸਤੀ ॥ **ਗਿਰਸਤ** = ਗ੍ਰਸਿਆ (ਫੜਿਆ) ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਬਿਖ ਮਾਤੇ** = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੋਏ ਜੀਵ ਦਾ ॥ **ਆਨ ਸੁਖਾ** = ਹੋਰ ਸੁਖ ॥ ੧੫੨ ॥ **ਬਟਵਾਰੇ** = ਧਾੜਵੀ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ॥ **ਲਏ ਨਿਵਾਰੇ** = ਦੂਰ ਕਰ ਲਏ ਹਨ ॥ **ਰਮਹੁ** = ਜਪੋ ॥ **ਉਕਤਿ** = ਬੁਧੀ ਦੀ ॥ **ਗਾਹਿ** = ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀਦੇ ਹਨ ॥ ੧੫੩ ॥ **ਥਾਤੀ** = ਥੈਲੀ ॥ **ਬਿਚਰੁ** = ਵਿਚਰ, ਪਵਿਰਤ ਹੋ (ਲੱਗ) ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਾਮੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸੋਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਭਜੁ** = ਜਪਣਾ ਕਰ ॥
ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜਾਨੇ ਨੂੰ ॥ ੧੫੪ ॥ **ਮਹੀਅਲਿ** = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥
ਪਹਰੂਆ = ਰਾਖਾ ਹੈ ॥ **ਜਮ ਨਹੀਂ ਡਰੂਆ** = ਜਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

੧੯੭

ਟੇਕ=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ—ਮਜਨੁ=ਇਸ਼ਨਾਨ
ਸੂਚੇ=ਸੂਚੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਕੋਟਿ=ਕੋੜਾਂ ॥ ਗ੍ਰਹਣ=ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੇ ਗ੍ਰਹਣਾਂ ਦੇ
ਪੁੰਨ ਨਾਲੋਂ ॥ ਮੂਚੇ=ਬਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਲਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਦਿਸਟਿ
ਨਜ਼ਰ, ਵੇਖਣ ਵਿਚ ॥ ਬਚ=ਬਚਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕ੍ਰਮ=ਕੰਮਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਬਿਖੁ
ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਅਥਵਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਵਿਹੁਲੇ ਕਰਮ ॥੧੫੬॥ ਭੈ ਭੰਜਨ=ਡਰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲ
ਬਸਾਹੀ=ਵਸੋਂਦਾ ॥ ਡਰਪਤ=ਡਰਦਿਆਂ ਡਰਦਿਆ ॥ ਜਰਾ=ਬੁਢਾਪਾ
ਮਿਰਤੁ=ਮੌਤ ॥ ਵਾਸਿ=ਵੱਸ ਵਿਚ ਹਨ ॥ ਸਖਾ=ਸਾਥੀ ॥ ੧੫੭
ਬਾਹਰਿ=ਬਾਹਰਮੁਖੀ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਘਰਿ ਆਏ=ਅੰਤਰ ਮੁਖੀ ਬਿਰਤੀ
ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ ॥ ਹਿਰਿਆ=ਨਾਸ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਮੰਤੁ=ਜਾਪ ਹੈ ॥ ਪੇਖਿ=
ਵੇਖਕੇ ॥੧੫੮॥ ਇਹੁ ਥਾਨੁ=ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ॥ ਕੁਸਲ=ਸੁਖ ॥ ਖੇਮ=
ਅਨੰਦ ॥ ਬਸਾਏ=ਵਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ਗਾਹੀ=ਗਾਵੀਏ ॥ ਨੇਰੇ=ਲਾਗੇ
ਨਿਹਚਲ ਥਾਨੁ=ਅਟੱਲ ਥਾਂ; ਸਤਿ ਸੰਗ ॥ ਕੇਵਲ=ਸਿਰਫ ॥ ੧੫੯
ਪਰਮ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥

੧੯੮

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਿ:—ਸਾਕਤ=ਬੇਮੁਖ ॥ ਸੰਗੁ=ਸਾਥ, ਮੇਲ
ਬਿਖਈ=ਵਿਸ਼ਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਨ ਅਸਵਾਰ=ਬੇ-ਸੁਆਰ ॥ ਤੁਰੀ=ਘੋੜੀ
ਕਾਪੁਰਖੁ=ਖੁਸਰਾ ॥ ਪੁਚਾਰੈ=ਸਜਾਵੇ, ਪਲੇਸੇ, ਵੰਗਾਰੇ ਭੋਗ ਵਾਸਤੇ ॥ ਨਾਰੀ=
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ॥ ਦੁਹਾਵੈ=ਚੋਵੇ ॥ ਗਉ ਚਰਿ=ਗਾ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ॥ ਸਿੰਘ=
ਸੇਰ ਦੇ ॥ ਪਾਵੈ=ਦੌੜਾਵੇ ॥ ਗਾਡਰ=ਭੇਡ ਨੂੰ ॥ ਧਾਵੈ=ਦੌੜੇ, ਜਾਵੇ ॥ ਸਾ=
ਵਰਗਾ ॥ ੧੬੧ ॥ ਸਾ=ਉਹ ॥ ਧੀਰ=ਧੀਰਜਤਾ ਵਾਲੀ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ=
ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਅਕਸੀਰ ਦਵਾਈ ॥ ਬੀਰ=ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਜਾਚੈ=ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥
ਰਵਾਲ=ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ੧੬੨ ॥ ਬਿਗਸੈ=ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ=
ਵਿਚ ॥ ਗੀਧੇ=ਗਿੱਥੇ (ਮਿਲੇ) ਹਨ ॥ ਬੀਧੇ=ਵਿੰਨ੍ਹੇ(ਇਕ ਮਿਕ) ਹੋਏ ਹਨ ॥

ਆਨ=ਹੋਰ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ=ਅੰਨੇ ਖੂਹ ਸੰਸਾਰ ਚੋਂ । ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ= ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਕਥਨੀ ਸਾਰੁ=ਕਥਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਨਾਵਣੁ:-- ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਬੈਠ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਬੀੜ ਬੱਧੀ ਸੀ, ਉਸ ਥਾਂ 'ਰਾਮ ਸਰ' ਨਾਮ ਦਾ ਸਰੋਵਰ ਰਚ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਸੰਗਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਇਕ ਪਹਿਰ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਸੀ । ਏਥੇ ਰਾਮ ਸਰ ਦੇ ਅਰਥ ਸਤਿਸੰਗ ਵੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ:-**ਝੋਲਿ**=ਹਥਾਂ ਨਾਲ ਹਿਲਾ ਕੇ, ਬੂਰ (ਵਿਸੇ ਵਿਕਾਰਾਂ) ਨੂੰ ਪਰੇ ਹਟਾ ਕੇ ॥ **ਮਹਾ ਰਸੁ**=ਆਤਮ ਅਨੰਦ ॥ **ਨਿਰਮਲੁ**=ਸੁੱਧ ॥ **ਉਦਕੁ**=ਜਲ ॥ **ਮਜਨੁ**=ਇਸਨਾਨ ॥

੧੯੯

ਗੋਸਟਿ=ਚਰਚਾ ਸੱਤ ਅਸਤ ਦੀ ॥ **ਕਿਲ ਵਿਖ**=ਮਹਾਂ ਪਾਪ ॥ **ਰਵਿਆ**=ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰਿ:-** ਇਕ ਵੈਸ਼ਨੋ ਨੂੰ ਬਿਸਨ ਭਗਤ ਦੇ ਲੱਛਣ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ:- **ਦੂਜਾ ਭਾਉ**=ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ॥ **ਕਰਮ**=ਜਗ ਆਦਿਕ ਛੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ॥ **ਧਰਮ**=ਅਪਣੀ ਜਾਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ॥ **ਨੇਮ**=ਨਿਯਮ; ਚੇਤ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਆਦਿ ਦਾ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਆਦਿ ਆਦਿ ॥ **ਘਾਲ**=ਸੇਵਾ ਕਮਾਈ ॥ **ਅਪਰ ਅਪਾਰੁ**=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ੧੯੯ ॥ **ਦੇਵਾਨੇ**=ਹੋ ਮੂਰਖ ॥ **ਕੋ**=ਕੌਣ ॥ **ਵਰਸਾਨੇ**=ਲਾਭਵੰਦ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥ **ਠਗਉਰੀ**=ਠੱਗ ਬੂਟੀ (ਉਹ ਬੂਟੀ ਜੋ ਠੱਗ ਲੋਕ ਰਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਖਵਾ ਕੇ ਬੇਹੋਸ਼ ਕਰਕੇ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦੇ ਸਨ) ॥ **ਦਾਰਨ**=ਭਿਆਨਕ ਹੈ ॥ **ਦੁਤਰ**=ਕਠਨ ॥ **ਦੁਇ ਕੁਲ**=ਨਾਨਕੇ ਦਾਦਕੇ ਅਥਵਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਗਰੀਬਾਂ ਉਪਰਿ ਜਿ:-ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਦਿਲੀਓਂ ਦਾੜੀ ਤੇ ਹਥ ਫੇਰ ਕੇ ਬਾਬੇ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਦਿਵਾਉਣ ਆਇਆ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੋਠੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਆਵੇ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਸੜ ਗਿਆ । ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-**ਖਿੰਜੈ**=ਖਿੰਝਦੀ, ਰੋਹਬ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਸਾ**=ਉਹ ਦਾੜੀ ॥ **ਉਪਜਿ ਵਡ ਤਾਪੁ**=ਪੈਦਾ ਹੋ ਕੇ ਵਡੇ ਦੁਖ ਨਾਲ ॥ (ਭਾਵ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਮੋਇਆ) ॥ **ਮੰਦੀ**=ਬੁਰੀ ॥ **ਸੋਇ**=ਸੋਭਾ ਹੋਈ ॥ **ਮਹਜਰੁ** ਝੂਠਾ ਕੀਤੇਨ:- ਅੱਗੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਗੋਇੰਦ ਵਾਲ ਦੇ ਗੋਦੇ ਮਰਵਾਹੇ ਖੜ੍ਹੀ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨੇ ਦਿਲੀ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਸ਼ਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਤਦੋਂ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ॥ **ਮਹਜਰੁ**=ਮੇਹਜਰ (ਪੁਕਾਰ) ਨਾਮਾ (ਉਹ

ਲਿਖਤੀ ਸਕਾਇਤ, ਜਿਸ ਉਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਆਦਮੀ ਦਸਖਤ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਅਫਸਰਾਂ
ਪਾਸ ਭੇਜਨ) ॥ **ਸੰਤਾਪੁ** = ਦੁਖ ॥ **ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ** = ਨਿਆਕਾਰ ਅਕਬਰ ਦੀ
ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ॥ **ਸਿਰੁ** = ਸਿਰ ਉਤੇ ॥ **ਪਛੋੜੈ** = ਮਾਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅੰਧਾ ਮੂੜੁ** =
ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀ । **ਬਿਆਪੇ** = ਲੱਗ ਗਿਆ ॥ **ਅਦਲੀ** = ਨਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਕਮਾਇਐ = ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਬਾਧੇ** = ਬੱਝੇ, ਫਸੇ ॥ **ਦਰਬੁ** = ਧਨ ॥ ਗੋਦਾ ਓਥੋਂ
ਮਾਰ ਖਾ ਕੇ ਮੂੜ ਆਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ॥ ਪਿਛੇ ਇਕ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਔਰਤ
ਹੀ ਡਹਿ ਗਈਆਂ ॥ **ਜਨਕੀ ਧੂਰਿ** :— **ਜਨ ਕੀ** = ਦਾਸਾਂ ਦੀ ॥ **ਮੀਠ** = ਮਿੱਠੀ ॥
ਖਟਾਨੀ = ਲੱਗੀ ਹੈ ॥

੨੦੦

ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਕਰਕੇ ॥ **ਪੂਰਿ ਥਿਧਾਈ** = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਥਿਧਾ ਹੋਇਆ ੨ ਸੀ (ਮਾਯਾ ਨਾਲ) ॥ **ਮੰਜਾਈ** = ਮਾਂਜਿਆ ਹੈ ॥ **ਅਨਿਕ ਜਲਾ** =
ਅਨੇਕਾਂ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ॥ **ਤੇਹੀ** = ਉਹੋ ਜੇਹੀ ਜੈਸੀ ਸਾਧੂ ਧੂਰ ਨਾਲ ਮਾਂਜਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥
ਭੇਟਿਓ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਭਉ ਕਾਲ** = ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ॥ **ਮੁਕਤਿ** = ਮੋਖ ॥
ਭੁਗਤਿ = ਭੋਗ ਭੋਗਣੇ ਦੀ ॥ **ਜੁਗਤਿ** = ਜੁਗਤੀ ॥ ੧੭੦ । **ਕਾਨੀ** = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥
ਪਰਾਨੀ = ਹੋ ਜੀਵ ॥ **ਸਾਤਿ ਭਈ ਗੁਰ** :— ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਤਾਪ ਉਤਰ
ਜਾਣ ਤੇ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਤੀ ਵਸਦੇ ਹਨ :— **ਬਿਨਸੇ** = ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ॥ **ਕਲਿਆਨ** =
ਸੁਖ ॥ **ਅਗਮ** = ਬੇਅੰਤ ॥ **ਸੰਗਮਿ** = ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ॥ **ਬਿਆਧਿ** = ਸਰੀਰ ਦਾ
ਰੋਗ ॥ **ਉਬਰੇ** = ਬਚ ਗਏ ॥ **ਮਨ, ਬਚ, ਕ੍ਰਮ** = ਮਨ ਕਰਕੇ, ਬਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ
ਕੰਮਾਂ ਕਰਕੇ ॥ **ਨੇਤ੍ਰ ਪਰਗਾਸੁ** :— ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀਆਂ ਮਾਤਾ (ਸੀਤਲਾ) ਦੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਅੱਖਾਂ
ਦਬਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ । ਆਰਾਮ ਆਉਣ ਤੇ ਜਦ ਅੱਖਾਂ ਨਵੀਆਂ ਨਰੋਈਆਂ ਖੁਲ੍ਹ ਗਈਆਂ ਤਾਂ
ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਪਰਥਾਇ ਧੰਨਵਾਦ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਿਆ :— **ਨੇਤ੍ਰ ਪਰਗਾਸੁ** =
ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਚਾਨਣਾ, ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ॥ **ਭਰਮ ਗਏ** = ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਬੈਠ ਜਾਣ ਯਾ
ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਣ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ **ਭਈ ਸੇਵ** = ਜੇਹੜੀ ਸੇਵਾ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ
ਨੇ (ਸਿਰ ਤੇ ਰੋਟੀਆਂ ਬਾਬੇ ਬੁਢੇ ਜੀ ਵਾਸਤੇ ਚੁਕ ਕੇ ਨੰਗੇ ਪੈਰਾਂ ਬੁਝਾਲ ਪਿੰਡ ਤਕ ਜਾਣ ਦੀ)
ਕੀਤੀ ਸੀ ॥ **ਬਿਹਾਰੀ** = ੧. ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ, ੨. ਬਾਲਕ ਨੂੰ ॥ ੧੭੩ ॥ **ਨੇਤ੍ਰ** =

ਅੱਖਾਂ ਹਨ ॥ ੧੭੪ ॥ **ਮਸਲਤਿ** = ਸਲਾਹਕਾਰ ॥ **ਸਾਰਿ** = ਖਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ॥
ਦੀਨ ਦੁਨੀ = ਪੁਲੋਕ ਤੇ ਲੋਕ ਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਆਗੈ** = ਪਰਲੋਕ ॥
ਇਹੁ ਥਾਨੁ = ਇਹ ਲੋਕ ॥ **ਫੁਰਮਾਨੁ** = ਹੁਕਮ ॥ **ਸਮਾਲਿ** = ਯਾਦ ਕਰ ॥

੨੦੧

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ:- **ਰਵਤ** = ਜਪਕੇ ॥ **ਮਇਆ** = ਦਯਾ ॥ **ਅਸਥਿਰੁ** =
 ਅਚੱਲ ॥ **ਸੋਹਾਗੁ** = ਪਤੀ ॥ **ਧੋਤੀ ਖੋਲਿ**:- ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਨ ਜਿਸ ਦੀ ਅੱਲ ਕੁੱਦੁ ਸੀ,
 ਹਰੇਕ ਨਵੇਂ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰੋਂ ਇਕ ਰੁਪਯਾ ਲੈਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਹੜਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ
 ਸੀ ਉਸ ਦੇ ਵੇਹੜੇ ਵਿੱਚ ਨੰਗਾ ਹੋਕੇ ਭੁੜਕਣ ਲਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ । ਉਸ ਦੇ ਏਸ ਪਾਖੰਡ ਪਰਥਾਏ
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:- **ਗਰਧਪ** = ਖੋਤੇ ॥ **ਲਾਹੇ ਪੇਟਿ** =
 ਪੇਟ ਲਾਹੁੰਦਾ (ਭਰਦਾ) ਹੈ ॥ **ਕਰਤੂਤੀ** = ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ॥ **ਕੁਹਤ** = ਕੋਂਹਦਾ,
 ਤੰਗ ਕਰਦਾ ॥ **ਸੰਗੈ** = ਤ੍ਰਿਜਕਦਾ ॥ **ਥਿਰੁ ਘਰ ਬੈਸਹੁ**:- ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਜਦ ਬਾਬੇ
 ਬੁਢੇ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਵਰ ਲੈਣ ਗਏ, ਬੜੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਜੀ ਵਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ
 ਅਗੋਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੇ ਰਥਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਉਡਦੀ ਵੇਖਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਕਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੱਧਰ ਦੀ ਭਾਜੜ
 ਪੈ ਗਈ ਹੈ । ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੁੜ ਆਏ । ਏਸ ਬਚਨ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਵਡਾਲੀ ਪਿੰਡ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ । ਏਥੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ
 ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਤੇ ਦੋ ਕੁ ਸਾਲ ਤੱਕ ਏਥੇ ਹੀ ਰਹੇ । ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਪਸ ਆਕੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
 ਜੀ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਵਜੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:- **ਥਿਰੁ** = ਬੇ-ਚਿੰਤਿ ਹੋਕੇ, ਟਿੱਕ ਕੇ ॥
ਬੈਸਹੁ = ਬੈਠੇ ॥ **ਦੁਸਟ** = ਦੋਖੀ ॥ **ਜਨ ਕੀ** = ਦਾਸ ਦੀ ॥ **ਪੈਜ** = ਇਜ਼ਤ ॥
ਪੀਨੇ = ਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੯ ॥ **ਭਾਹਿ** = ਅਗਨੀ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ **ਜਲਾ** = ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪ
 ਪਾਣੀ ਵਿਚ । **ਨਾਇ** = ਨਾਮ ਜਪਣ ਕਰਕੇ ॥ **ਭੇਟਤ** = ਮਿਲ ਕੇ ॥ **ਮੰਤਾ** =
 ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥ **ਤ੍ਰਾਸ** = ਡਰ ॥ **ਅਨ ਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ, ਸਦਾ ॥ **ਸੋਇ** =
 ਸੋਭਾ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥ **ਉਦਮੁ ਕਰਤ**:- **ਖੇਮ** = ਸਦਾ ਦਾ ਸੁਖ ॥ **ਕੁਸਲ** = ਅਨੰਦ ਨਾਲ ।
ਪੇਖਤ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ **ਪਰਸ** = ਛੂਹ ਕੇ ॥

੨੦੨

ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ **ਪਰਮ ਪਦੁ** = ਉੱਚੀ ਪਦਵੀ, ਮੁਕਤੀ ॥
ਆਪੁ = ਹੰਕਾਰ ॥ **ਆਪਹਿ** = ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਗਏ ॥ **ਸੁਖ ਆਸਨ** =

ਸੁਖ ਅਸਥਾਨ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਬਾਸਨ=ਵੱਸਦੇ ਹਨ । ੧੧੧ ॥ ਮਜਨ=
ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਲਾਖ, ਅਰਬ, ਖਰਬ=ਬੇਅੰਤ ਧਨ । ਉਰਧ=
ਪੁੱਠੇ ਹੋਕੇ, ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਕਰਕੇ । ਲਾਧੇ=ਪਾਏ ਹਨ ॥ ਰਸਨ=ਜ਼ਬਾਨ ਕਰਕੇ ॥
ਅਗਾਧਿ=ਬੇਅੰਤ ॥ ਬੋਧਿ=ਗਿਆਨ ਹੈ ॥ ਅਗਮ=ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥
੧੧੨ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਕਹਾ=ਕਾਹਦਾ ॥ ਭੈ=ਡਰ ॥ ੧੧੩ ॥
ਉਬਰੈ=ਤਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਖ ਸਾਰਾ=ਅਸਲ ਸੁਖ ॥ ੧੧੪ ॥ ਬ੍ਰਿਥਾ=ਰੋਗ, ਪੀੜਾ ॥
ਬਿਆਪੈ=ਲੱਗਦਾ ॥

੨੦੩

ਦਾਸੁ ਹਰਿ=ਹਰੀ ਦਾ ਦਾਸ ॥ ਮਾਈ=ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਭੁਜ ਬਲ ਬੀਰ:-
ਭੁਜ ਬਲ ਬੀਰ=ਬਾਹਾਂ ਦੇ ਬਲ ਵਾਲੇ ਜੋਧੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮ=ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥
ਸੁਖ ਸਾਗਰ=ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਗਰਤ=ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਵਿੱਚ ॥ ਪਰਤ=
ਪੈਦੇ ਨੂੰ ॥ ਗਹਿ ਲੇਹੁ=ਫੜ ਲਵੋ ॥ ਅੰਗੁਰੀਆ=ਉਂਗਲੀ ਤੋਂ ॥ ਸ੍ਰਵਨਿਨ=
ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸੁਰਤਿ=ਸੋਝੀ ॥ ਸੁੰਦ੍ਰ ਨਹੀ=ਕੋਝੀਆ, ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀਨ ਹਨ ॥
ਆਰਤ=ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ॥ ਦੁਆਰਿ=ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ॥ ਰਟਤ=ਪੁਕਾਰਦਾ ਹਾਂ ॥
ਪਿੰਗੁਰੀਆ=ਪਿੰਗਲਾ, ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਅਥਵਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਹੱਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ॥
ਦੀਨਾ ਨਾਥ=ਹੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥
ਮਹਤਰੀਆ=ਮਾਤਾ ॥ ਗਹਿ=ਫੜਕੇ ॥ ਦਯ ਗੁਸਾਈ ਮੀਤ:-ਦਯ
ਉਚਾਰਨ ਦਈ=ਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਮੀਤੁਲਾ=ਮਿੱਤਰ ॥
ਬਾਸੁ=ਵੱਸ ॥ ਹਸਤ=ਹੱਥ ਦਾ ॥ ਅਲੰਬਨੁ=ਆਸਰਾ ਦੇਵੇ ॥ ਗਰਤਹੁ=
(ਸੰਸਾਰ ਦੇ) ਟੋਏ ਚੋ ॥ ਉਧਰੁ=ਬਚਾਓ ॥ ਸੰਮਲਾ=ਯਾਦ ਕਰਾ ॥
ਸਰਣਿ ਸਮਾਈ=ਸ਼ਰਨ ਆਏ ਦੀ ਸਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਹਿਤ=ਪਿਆਰੇ ॥
ਮਹਾਰਸ=ਆਤਮ ਅਨੰਦ ॥ ਕੇਸਵਾ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਭਜੈ=ਜਪ ਕਰਕੇ ॥
ਰਹੋਏ=ਲੰਮੀ ਹੋਕ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਛੰਦਾਂ ਦੀ ਇਕ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਹੈ ਕੋਈ ਰਾਮ:-
ਹੈ ਕੋਈ=ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਹੈ ॥ ਕਲਿਆਣ=ਖੁਸ਼ੀਆਂ, ਅਨੰਦ ॥ ਕਾਹੁ=

ਕਸੇ ਦੀ ॥ ਆਹੈ=ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਗਾਹੈ=ਜਪਦਾ, ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮੂਲੇ=
ਦਾਚਿਤ ॥ ਬਿਨਉ=ਬੇਨਤੀ ॥

੨੦੪

ਕਵਨ ਗੁਨ ਪ੍ਰਾਨ:- ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ=ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੇ ਪਤੀ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਨੂੰ ॥
ਮੋਹਿ=ਮੈਂ ॥ ਨਾਹਿਨ=ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਦਰਬੁ=ਸੁੱਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਧਨ ॥
ਨ ਜੋਬਨ=ਜਵਾਨੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਮਾਤੀ=ਨਿਰਾ ਮਸਤੋਵਾਂ ਹੀ ਹੈ ॥ ਅਨਾਥ=
ਗ਼ਰੀਬਣੀ ॥ ਸਮਾਈ=ਮੇਲ, ਗੁਜ਼ਰਾਨ ॥ ਬੈਰਾਗਨਿ=ਵੈਰਾਗਵਾਨ ॥ ਤਿਸਾਈ=
ਪਿਆਸੀ ॥ ਜਲਨਿ=ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ, ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਸੜਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕਉ:-
ਮਿਲਬੇ ਕਉ=ਮਿਲਣੇ ਨੂੰ ॥ ਪਾਇ=ਪੈਰੀਂ ॥ ਅਰਪਉ=ਹਵਾਲੇ ਕਰਾਂ ॥
ਵਿਰਾਗੀ=ਵੈਰਾਗਣ ਹੋਈ ਹੋਈ ॥ ਅੰਕੁਰ=ਅੰਗੂਰ, ਭਾਗ ॥ ਪ੍ਰਗਟੇ=ਨਿਕਲੇ,
ਜਾਗ ਪਏ ॥ ਪੂਰਬ ਕਰਮ=ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ॥ ਭੇਟਿਓ=ਮਿਲਿਆ ॥
ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ=ਆਤਮ ਰਸ ਵਿਚ ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ॥
ਸੋਈ=ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿਚ ਸੁਤੀ ਹੋਈ ਬੁਧੀ ਜਾਗ ਪਈ ਹੈ ॥
ਨਿਕਸੁ ਰੇ ਪੰਖੀ:- ਨਿਕਸੁ=ਨਿਕਲ (ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਜਾਲ ਵਿਚੋਂ) ॥ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ
ਪਾਖ=ਹਰੀ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪੀ ਖੰਭਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਗਹੁ=ਫੜ (ਧਿਆਨ) ਕਰ ਕੇ ॥
ਰਤਨੁ=ਅਮੋਲਕ (ਨਾਮ) ਨੂੰ ॥ ਹੀਅਰੇ=ਹਿਰਦੇ ॥ ਕੂਈ=ਛੱਪੜੀ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਰਸ=ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਦਾਂ ਦਾ ਲਾਲਚ ॥ ਪੰਕਜ=ਚਿਕੜ ਹੈ ॥ ਤੀਖਣ=
ਤੇਜ਼ ਹੈ ॥ ਫਾਸ=ਫਾਹੀ ਮੋਹ ਦੀ ॥ ਨਿਵਾਸ=ਵਾਸਾ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ=
ਹਥ ਫੜ ਕੇ ਲਵੋ ॥ ਰਾਸਿ=ਪੂੰਜੀ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਪੇਖਨ ਕਉ:- ਪੇਖਨ=ਵੇਖਨ ॥
ਰੈਨੀ=ਰਾਤ ॥ ਨੇਰਾ=ਨੇੜੇ ਹੀ ॥ ਨਿਹੋਰਾ=ਬੇਨਤੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ॥ ਤੁਲਾ
ਧਾਰ=(ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ) ਤੱਕੜ ਤੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ॥ ਬੋਰਾ=ਤੁਛ ਹਨ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ=
ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਗੁਨ ਸਾਗਰ=ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ਜਾਤ=
ਜਾਂਦਾ (ਮਨ) ॥ ਬਹੋਰਾ=ਮੋੜ ਲਿਆ ਹੈ, (ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਲੋਂ) ॥ ਆਨੰਦ ਸੂਖ=
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥ ਭੇਟਤ=ਮਿਲਕੇ ॥ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ=ਕਾਮਯਾਬ ॥ ਸਵੇਰਾ=

ਪਹਿਲੇ ਵੇਲੇ ਹੀ, ਛੇਤੀ ਹੀ ॥

੨੦੫

ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ:--**ਕਿਉ**=ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ **ਏਕਾ ਸੰਗਤਿ**=
ਇਕ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਹੈ, ਮਨ ਤੇ ਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ॥ **ਗ੍ਰਿਹਿ**=ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥
ਬਸਤੇ=ਵਸਦੇ ਹਨ ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਏ । **ਏਕ ਬਸਤੁ**=ਇਕ ਆਤਮ ਵਸਤੁ ॥
ਪੰਚ=ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੇ ॥ **ਦੁਹੇਲੇ**=ਦੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਉਹ ਬਸਤੁ**
ਅਗੋਚਰ, ਠਾਈ=ਉਹ ਅਗੋਚਰ ਵਸਤੁ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਥਾਂ ਵਿਚ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਤਾਲਾ=ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਜੰਦਰਾ ॥ **ਕੁੰਜੀ**=ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਕੁੰਜੀ ॥
ਸਉਪਾਈ=ਸੌਂਪੀ ਹੈ ॥ **ਪੰਚ ਜਨਾ**=ਸੰਤਾਂ, ਮਹਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ **ਸਹਜੁ**=
ਗਿਆਨ ॥ **ਐਸੇ ਪਰਚਉ ਪਾਇਆ:**--**ਪਰਚਉ**=ਪ੍ਰਚਾਵਾ, ਵਸਾਉਤ, ਪ੍ਰੇਮ ਫਾਹੀ ॥
ਬਿਸੁਆਸੁ=ਨਿਸਚਾ, ਭਰੋਸਾ ॥ **ਹੋਇ ਆਇਓ**=ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ **ਕੈ ਪਹਿ**=
ਕਿਸ ਪਾਸ ॥ **ਜਉ**=ਜੇ ॥ **ਰਘੁਰਾਇਓ**=ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ **ਲਹਿਓ**=
ਲੱਥ ਗਿਆ ॥ **ਸਹਸਾ**=ਭਰਮ ॥ **ਫੁਨਿ**=ਫਿਰ ॥ **ਖੰਡ**=ਸਰੀਰ ਦਾ ॥
ਬ੍ਰਹਮੰਡ=ਕੁਲ ਸੰਸਾਰ ॥ **ਠਾਣਾ**=ਟਿਕਾਣਾ, ਇਸਥਿਤੀ ਹੈ ॥ **ਠਾਈ**=
ਥਾਂ (ਰਿਦੇ ਵਿਚ) ਹੈ ॥ **ਕੈ ਠੈ**=ਕੇਹੜੇ ਥਾ ॥ **ਕਨਿਕ**=ਸੋਨਾ ॥ **ਰਚਾਇਓ**=
ਗਹਿਣੇ ਬਣਾਏ ਹਨ ॥ **ਇਵ**=ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ **ਤਤੈ ਤਤੁ**=ਅਸਲ ਵਿਚ ਅਸਲ ॥
ਅਉਧ ਘਟੈ ਦਿਨਸੁ:--**ਅਉਧ**=ਉਮਰ ॥ **ਰੈਨਾ**=ਰਾਤ ॥ **ਬੇਲਾ**=ਵੇਲਾ ਹੈ ॥
ਈਹਾ=ਏਥੇ (ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ) । **ਆਗੈ**=ਅੱਗੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਬਸਨੁ**=
ਵਸਨਾ ॥ **ਸੁਹੇਲਾ**=ਸੁਖੀ ॥ **ਬਿਕਾਰੁ**=ਵਿਕਾਰਾ ਦੇ ॥ **ਸਹਸੇ**=ਭਰਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥
ਵਿਹਾਝਹੁ=ਖਰੀਦੇ ॥ **ਮਨਹਿ ਬਸੇਰਾ**=ਮਨ ਵਿਚ ਹਰੀ ਦਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥
ਨਿਜ ਘਰਿ=ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ॥ **ਮਹਲੁ**=ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ **ਸਹਜੇ**=
ਸੁਭਾਵਕ, ਸ਼ਾਂਤ ॥ **ਬਹੁਰ**=ਫੇਰ ॥ **ਹੋਇਗੋ**=ਹੋਵੇਗਾ ॥ **ਫੇਰਾ**=
ਚੁਰਾਸ਼ੀ ਦਾ ਗੋੜਾ ॥ **ਪੁਰਖ**=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਬਿਧਾਤੇ**=ਕਰਮ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥
ਧੂਰੇ=ਧੂੜੀ ॥

੨੦੬

ਰਾਖੁ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ:—ਪੰਚ ਬਿਖਾਦੀ=ਪੰਜ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ) ਝਗੜਨ
 ੇ ਹਨ ॥ ਖੇਦੁ=ਨੁਕਸਾਨ, ਦੁਖ ॥ ਭਾਤੀ=ਰੀਤੀ, ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਕਤਹੂ=
 ਮੇਤਰਾਂ ਵੀ ॥ ਤਾਕੀ=ਤੱਕੀ ਹੈ ॥ ਜਾਹੀ=ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਸੰਤੀ=ਸੰਤਾਂ ਨੇ ॥
 ੀ=ਮੰਤਰ (ਉਪਦੇਸ਼) ॥ ਸੁਹੇਲੀ=ਸੁਖਦਾਇਕ ॥ ਬਾਣੀ=ਗੁਰਬਾਣੀ
 (ਉਪਦੇਸ਼) ਦੁਆਰਾ ॥ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ=ਨਿਰਦੁਖ, ਆਤਮ ਪਦ ॥
 ਅਥਿਨਾਸੀ:--ਰਾਇਆ=ਰਾਜਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਮਹਲਿ=ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥
 ਅਫਾਰੇ=ਅਮੋੜ, ਹੰਕਾਰੀ ਆਫਿਰਿਆ ॥ ਨਿਮਾਨੇ=ਮਾਣ ਰਹਿਤ ॥ ਗਰੀਬਾਨੇ
 =ਗਰੀਬ ਹੋ ਕੇ ॥ ਬਕਤਾ=ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਖਲੁ=ਮੂਰਖ ॥ ਗ੍ਰਾਹਜੁ=
 ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਕਾਠ=ਲਕੜ ॥ ਪੁਤਰੀ=ਪੁਤਲੀ ॥ ਕਹਾ=ਕੀ ॥
 ਬਪੁਰੀ=ਵਿਚਾਰੀ ॥ ਖਿਲਾਵਨ ਹਾਰੇ=ਖਿਡੋਣ ਵਾਲਾ, ਪੁਤਲੀਆਂ ਨਚੋਣ ਵਾਲਾ ॥
 ਸਾਜੁ ਆਨੈ=ਬਣਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥ ਕੋਠਰੀ=ਕੋਠੀਆਂ, ਸਰੀਰ ॥ ਰਾਖੈ=ਰਖਦਾ ਹੈ ॥
 ਅਪਰੰਪਰ=ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਕਾਜੀ=ਆਪਣੇ ਕਾਜਾਂ(ਕੰਮਾਂ)ਦੀ ਆਪਹੀ ਕੰਮਤਜਾਣਦਾ
 ਹੈ ॥ ਛੋਡਿ ਛੋਡਿ ਰੇ ਬਿਖਿਆ:—ਰਸੂਆ=ਰਸਾਂ (ਸਵਾਦਾਂ) ਨੂੰ ॥ ਬਾਵਰ=ਕਮਲੇ ॥
 ਗਾਵਰ=ਗਵਾਰ, ਮੂਰਖ ॥ ਕਿਰਖੈ=ਖੇਤੀ ਨਾਲ ॥ ਹਰਿਆਇਓ=ਹਰਿਆੜ,
 ਅਵਾਰਾ ॥ ਕਾਜੈ=ਕੰਮ ਦੀ ॥ ਤਸੂਆ=ਮਿਣਤੀ ਦੇ ਗਜ ਦੇ ੨੪ ਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਜਿੰਨਾਂ,
 ਰਤਾ ਭਰ ॥ ਸਿਧਾਸੀ=ਜਾਣੇਗਾ ॥ ਫੇਰਿ=ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਗੋੜਾਂ ਵਿਚ ॥ ਫਿਰਿਓ=
 ਭਰਮਿਆ ਹੈ ॥ ਗਰਸੂਆ=ਖਾ ਲਿਆ ॥ ਕਸੁੰਭ=ਬੋੜਾ ਚਿਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਸੁੰਭੇ
 ਦੇ ਕੱਚੇ ਰੰਗ ਵਰਗੀ ਮਾਇਆ ॥ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ=ਰਚ ਮਿਚ ਕੇ ॥ ਲਉ=ਨਾਲ ॥
 ਹਸੂਆ=ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਛੀਜਤੁ=ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਡੋਰਿ=ਉਮਰ ਰੂਪ ਰੱਸੀ ॥
 ਰੈਨੀ=ਰਾਤੀਂ ॥ ਜੀਅ=ਜੀਵ ਦੇ ਭਲੇ ਹਿੱਤ ॥ ਬਿਰਧਾਨੇ=ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥
 ਹਾਰਿਓ=ਰਹਿ ਗਿਆ ॥ ਉਕਤੇ=ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ॥ ਤਨੁ=
 ਸਰੀਰ ॥ ਖੀਨਸੂਆ=ਖੀਨ (ਕਮਜ਼ੋਰ) ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਮੋਹਨੀ=ਮਾਇਆ ਨੇ ॥
 ਬਾਲਾ=ਜਵਾਨੀ ਵਾਰੇ ਤੋਂ ॥ ਰੁਚ=ਚਾਹ ॥ ਚਸੂਆ=ਚਸਾ ਭਰ, ਛਿਨ ਮਾਤਰ ॥

ਗਰਬਸੁਆ = ਹੰਕਾਰ ਈਰਖਾ ਨੂੰ ॥ ਜਸੁਆ = ਜੱਸ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ॥

੨੦੭

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ.—ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ॥ ਅਗਹ = ਅਥਾਹ, ਬੇਅੰਤ ॥
ਅਤੋਲੇ = ਨ ਤੋਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ॥ ਬਰਨਿ = ਵਰਣਨ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲ = ਸੁੱਧ ॥
ਚੂਕੋ = ਮਿਟ ਗਿਆ ॥ ਦਰਸਾਰੀ = ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ॥ ਪਖਾਰਿ = ਧੋ ਕੇ ॥ ਬਾਰਿ
ਜਾਉ = ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾ ॥ ਬਰੀਆ = ਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥
ਪ੍ਰਿਅ = ਪਤੀ ॥ ਮਿਰੀਆ = ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨ ਕਵਨੁ:—ਰੀਝਾਵੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ
ਕਰੇ ॥ ਮੋਹੀ = (ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ) ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਪਇਆਲ = ਪਾਤਾਲ ॥ ਮਿਰਤ =
ਮਾਤ ਲੋਕ ॥ ਭੂਅ ਮੰਡਲ = ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥ ਸ਼ਿਵ = ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥
ਕਰ ਜੋਰਹਿ = ਹੱਥ ਜੋੜਦੇ ਹਨ ॥ ਸਰਬ ਮਇਆ = ਸਭ ਤੇ ਦਇਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥
ਦੋਹੀ = ੧. ਹੁਕਮ, ਦੁਹਾਈ ॥ ੨. ਆਗਿਆ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਵਨ = ਪਵਿੱਤਰ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸੀਤਲੋਹੀ = ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਗਾਲ ਗਲੋਹੀ = ਗਲ ਬਾਤ ਕਰਨੀ
ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ ॥ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ:—ਜੀਆ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਥੀਆ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਜਾਗਤੁ ਨਾਹੀ ਸੂਤਾ = ਅਵਿੱਦਯਾ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿਚ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਗਦਾ ਨਹੀ ॥
ਪਾਛੈ = ਸਦਕਾ ॥ ਬਾਛੈ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਉ ਤਾਕੈ ਬਲਿ:—ਅਧਾਰੀ = ਆਸਰਾ ॥
ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਨਿਹਾਲਾ = ਖੁਸ਼ੀ (ਸਫਲਤਾ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੁਖ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਰੇਣੁ = ਧੂੜ ॥ ਅਵਧ = ਉਮਰ ॥ ਜੁਗ ਮਹਿ ਘਾਟਿਆ = ਏਸ ਜੁਗ ਵਿਚ
ਘਾਟਾ ਹੀ ਘਾਟਾ ਹੈ ॥ ਨਵਤਨੁ = ਸਦਾ ਨਵਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

੨੦੮

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸੁਨਿ:—ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼:—ਜੋਗ = ਜੁੜਨ ਦੀ ॥ ਤੇ = ਪਾਸੋਂ ॥
ਰਵਿਆ = ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਦੀਖਿਆ = ਸਿੱਖਿਆ ॥ ਕਾਨੀ = ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਨ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰਾ = ਨਿਰਅਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ॥ ਪੰਚ = ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਇਕਤ੍ਰਾ = ਇਕਠੇ,
ਇਕ ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਚ ॥ ਏਕਸੁ = ਇਕ ਸੁੱਧ ਮਨ ਦੇ ॥ ਬੈਰਾਗਨਿ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ
ਹੋਈਆ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ॥ ਥੀਏ = ਹੋਏ ॥ ਜਰਾਇ = ਸਾੜਕੇ ॥ ਚਰਾਈ = ਚੜ੍ਹਾਈ

(ਲਗਾਈ) ਹੈ ॥ **ਬਿਭੂਤਾ** = ਸਵਾਹ ॥ **ਪੰਥੁ ਏਕੁ ਕਰਿ ਪੇਖਿਆ** = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾ-
ਤਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਇਹ ਸਾਡਾ ਆਈ ਪੰਥ ਹੈ ॥ **ਸਹਜ ਸੂਖ** = ਅਦੁਤੀ
ਸੂਖ ॥ **ਭੁਗਤਾ** = ਭੋਜਨ; ਛਾਂਦਾ ॥ **ਲੇਖਿਆ** = ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ **ਜਹ ਭਉ**
ਨਾਹੀ = ਜਿਥੇ ਕੋਈ ਡਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਉਸ ਡਰ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ । **ਆਸਨੁ**
ਬਾਧਿਓ = ਇਸਥਿਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਆਸਨ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਸਿੰਗੀ ਅਨਹਤ ਬਾਨੀ** =
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਇਕ ਰਸ ਉਚਾਰਨਾਂ ਸਿੰਝੀ ਹੈ ॥ **ਤਤੁ** = ਸਤ ਅਸੱਤ ਦੇ ਨਿਰਨੇ
ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਦਾ ਡੰਡਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਜੁਗਤਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਭਾਨੀ** = ਮਨ
ਵਿਚ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਜੋਗ ਜੁਗਤੀ ਭਾਈ (ਚੰਗੀ ਲਗੀ) ਹੈ ॥ **ਭੇਟੈ** = ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥
ਪਗ = ਚਰਨ ॥ **ਅਨੂਪ ਪਦਾਰਥੁ** : **ਅਨੂਪ** = ਉਪਮਾਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ॥
ਸਗਲ = ਸਾਰੇ ॥ **ਲੇ** = ਲਵੋ ॥ **ਮੀਤਾ** = ਹੇ ਮਿਤ੍ਰੇ ॥ **ਅਉਖਧੁ** = ਦਵਾਈ ॥
ਚੀਤਾ = ਹਿਰਦਾ ॥ **ਅੰਧਕਾਰੁ** = ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ ॥ **ਤਨ ਤੇ** = ਅੰਤਹ ਕਰਨ
ਤੋਂ ॥ **ਦੀਪਕੁ** = ਦੀਵਾ ॥ **ਜਾਲੀ** = ਫਾਹੀ ॥ **ਬਿਸ੍ਵਾਸਾ** = ਭਰੋਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਤਾਰੀ ਲੇ = ਤਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਭਵਜਲੁ** = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਤਾਰੂ ਬਿਖੜਾ** =
ਕਠਨ ਤਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਬੋਹਿਥ** = ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ਼ ਕਰਕੇ ॥ **ਅਘਾਏ** =
ਰੱਜ ਗਏ ॥ **ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਰਿ** : **ਮੋਰੇ** = ਮੇਰੇ ॥ **ਕੂਪ** = ਖੂਹ ॥ **ਉਕਤਿ** =
ਬੁਧੀ ਦੀ ॥ **ਅਨਹੋਰੀ** = ਦੂਜਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ॥ **ਮਥੋਰੀ** = ਮੱਥੇ ਦੇ ॥ **ਓਤਿ ਪੋਤਿ** =
ਤਾਣੇ ਪੋਟੇ ਵਿਚ ॥ **ਜੋਰੀ** = ਜੋੜੀ ਹੈ ॥ **ਪ੍ਰਿਉ** = ਪਿਆਰਾ ੨ ਕਰਕੇ ॥ **ਦ੍ਰਿਸਟਿ** =
ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ **ਚੰਦ ਚਕੋਰੀ** = ਚੰਦ ਵਲ ਚਕੋਰ (ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦ੍ਰਸਨ ਕਰਨ ਵਲ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ
ਹੋਈ ਹੈ) ॥ **ਏਕੁ ਜਨੁ** = ਕੋਈ ਇਕ ਅੱਧਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥ **ਕਈ ਮਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋਰੀ** =
ਕਈ ਲਖਾਂ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥ **ਹੀਐ** = ਹਿਰਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ॥ **ਰਸਨ** = ਜੀਭ ਨਾਲ ॥ **ਰਮੋਰੀ** =
ਜਪਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਧੋਰੀ** = ਆਸਰਾ ॥

੨੦੯

ਸੰਗੋਰੀ = ਮੇਲ ਦਿਓ ॥ **ਤੁਮ ਹਰਿ ਸੇਤੀ** : **ਨਿਬਾਹਿ** = ਨਿਰਬਾਹ ਕਰ ਲੋ ॥
ਬਿਧਾਤੇ = ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ **ਓੜਿ** = ਤੋੜ, ਪਾਸ ॥

ਮਰਮੁ = ਭੇਦ ॥ ਗਾਤੇ = ਗਤੀ ॥ ਤਰਣ = ਪਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ॥ ਬੋਹਿਥ =
 ਜਹਾਜ਼ ॥ ਭਾਤੇ = ਰੀਤੀ ਨੂੰ ॥ ਪਰਾਤੇ = ਪਏ ਹਨ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥
 ਧ੍ਰਾਪੇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ:-- ਜੇਵਰੀ = (ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਦੀ) ਫਾਹੀ ॥
 ਦਾਸਰੋ = ਸੇਵਕ ॥ ਟਹਲਾਇਓ = ਸੇਵਾ 'ਚਿ ਲਾ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਥੀਓ =
 ਹੋਇਆ ॥ ਉਜੀਆਰਾ = ਪਰਕਾਸ਼ ॥ ਅਨ ਭੈ = ਡਰ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ॥
 ਠਹਰਾਇਓ = ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਦਿਤਾ ਮਨ ਨੂੰ ॥ ਦੂਖਾ ਠਾਉ = ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਥਾ
 ਅਗਿਆਨ ॥ ਆਨਦ ਰੂਪੁ = ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ-ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਇਓ =
 ਹਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ॥ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ:-- ਗਹੀਜੈ = ਫੜੋ ॥ ਜਪੀਜੈ = ਜਪਣਾ ਕਰੋ ॥
 ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀ ॥ ਕਰਤੇ = ਕਰਨ ਲਗਿਆਂ ॥ ਬਾਰ = ਡੇਰੀ ॥ ਦੀਨ =
 ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ॥ ਨਿਵਾਜੈ = ਵਡਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਦੇਂਦੇ = ਦਾਤਾਂ ਦੇਣ ਕਰਕੇ ॥
 ਤੋਟਿ = ਘਾਟਾ ॥ ਰਤਨਾਗਰੁ = ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਖਾਨ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਭ ਵਿਚ ਪੂਰਨ ਹੋ
 ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਜਾਚਿਕੁ = ਮੰਗਤਾ ॥ ਜਾਚੈ = ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ =
 ਹਰੇਕ ਸਰੀਰਾ ਵਿਚ ॥ ਬ੍ਰਿਥਾ = ਖਾਲੀ ॥

੨੧੦

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਬਹੂ:-- ਸਗਲ ਘਟਾ = ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ॥ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ =
 ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਲਤੀ = ਬਲਦੀ ॥ ਨਿਵਾਰੇ = ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਬਿਦਾਰੇ = ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜੂਏ =
 ਛਲੇ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦੇ ਰੰਗਾ ਤਥਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਮਨੁ ਲੀਨੋ = ਮਨ ਲੀਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
 ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਰੇ:-- ਜੀਤਿ = ਜਿੱਤ ਲਓ ॥ ਇਕ ਖਿਨਾ = ਇਕ ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਚ ॥
 ਸੰਪਤਿ = ਮਾਇਆ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਬਿਨੋਦ = ਬਿਲਾਸ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥
 ਭੋਗ = ਵਰਤਕੇ, ਭੋਗਾਂ ਨੂੰ ॥ ਹੈਵਰ = ਘੋੜੇ ॥ ਗੈਵਰ = ਹਾਥੀ ॥ ਨੰਗ =
 ਨਿਲੱਜ, ਨੰਗਾ ਹੋਕੇ ॥ ਚੋਆ = ਅਤਰ ॥ ਫੂਲਿਆ = ਫੁੱਲਿਆ ਹੈ (ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਲਾਕੇ) ॥
 ਧਰ = ਧਰਤੀ ॥ ਰੂਲਿਆ = ਰੁਲਿਆ ॥ ਮੋਹਿ = ਮੋਹ ਕਰਕੇ ॥ ਹਦੂਰਿ = ਪਾਸ ॥

ਮਨ ਧਰ ਤਰਬੇ:--ਮਨ=ਹੇ ਮਨ ॥ ਧਰ=ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ॥ ਤਰਬੇ=(ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ)
ਤਰਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੋ=ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ॥ ਸਾਗਰ ਲਹਿਰ=
ਸਮੁੰਦਰ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਵਰਗੇ ॥ ਸੰਸਾ ਸੰਸਾਰੁ=ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਭਰਮਾਂ ਤੋਂ ॥
ਪਾਰਗਰਾਮਨੋ=ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ॥ ਬੋਹਿਥੁ=ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ॥ ਕਲਿ ਕਾਲਖ=
ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਕਾਲਖ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆ ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥
ਦੀਪਕ=ਦੀਵਾ ॥ ਉਜਿਆਰੀਆ=ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ=
ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਵਿਹੁ ॥ ਘਨੀ=ਬਹੁਤ ॥ ਉਬਰੇ=ਬਚੇ ਹਨ ॥ ਹਰਿ ਗੁਨੀ=
ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ॥ ਮਤਵਾਰੋ=ਮਤਵਾਲਾ ॥ ਭੇਟਤ=ਮਿਲਕੇ ॥ ਨਦਰੀ=
ਨਜ਼ਰੀ ॥ ਦੀਬਾਨੁ ਹਮਾਰੇ ਤੁਹੀ:--ਦੀਬਾਨੁ=ਆਸਰਾ ॥ ਥਾਰੀ=ਤੁਹਾਡੀ ॥
ਗੁਰਹਿ ਟੇਕ=ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਲੈ ਕੇ ॥ ਚਾਕਰ=ਸੇਵਕ ॥ ਬਿਖਾਦੀਆ=
ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਆਦਿਕ) ॥ ਦਲੁ=ਫੌਜ (ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ) ॥ ਵਜਹੁ=
ਬਦਲੇ, ਬਤੌਰ ॥ ਮਿਲਿ=ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਮ=ਇਸਥਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

੨੧੧

ਜੀਅਰੇ ਓਲਾ ਨਾਮ:--ਜੀਅ ਰੇ=ਹੇ ਜੀਵ ॥ ਓਲਾ=ਆਸਰਾ ॥
ਜਾਮ ਕਾ=ਜਮਾਂ ਦਾ ॥ ਹਿਕਮਤੀ=ਚਤਰਾਈਆਂ ॥ ਜਾਨੀਐ=ਜਾਣਦੇ
ਹੋਈਏ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ=ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਬਾਲੂ=ਰੇਤ ਦੇ ਬਨੇ
ਹੋਏ ਘਰ ਵਾਂਗੂ ॥ ਨੀਰਿ=ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥ ਬਹਾਵਨੇ=ਰੁੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥
ਬਾਰਨੈ ਬਲਿਹਾਰਨੈ:--ਬਾਰਨੈ ਬਲਿਹਾਰਨੈ=ਮੈਂ ਵਾਰੀ ਤੇ ਸਦਕੇ ॥ ਬਰੀਆ=
ਵਾਰੀ ॥ ਨਾਮੋ ਹੋ ਨਾਮੁ=ਨਾਮਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਾਮ ਹੀ ॥ ਅਧਰੀਆ=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਧਨੀ=ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਸਰਗੁਨੀ=ਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ॥ ਲਖੇ=ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥
ਤਕੀਆ=ਆਸਰਾ ॥ ਤਾਣੁ=ਜੋਰ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਰਾਧੀਐ:--ਸਾਧੀਐ=
ਵੱਸ ਕਰ ਲਈਏ ॥ ਭਨੇ=ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜਨ=ਸੰਤ ਜਨ ॥
ਸੁਨੇ=ਸੁਣੇ ਹਨ ॥ ਸਗਲ ਅਸਥਾਨ=ਇੰਦਰ, ਕੁਬੇਰ, ਵਰਣ ਆਦਿਕ ਸਾਰੀਆਂ
ਥਾਵਾਂ ॥ ਭੈ ਭੀਤ=ਭੈ-ਦਾਇਕ ॥ ਚੀਨ=ਜਾਣੇ ਹਨ, ਪਛਾਣੇ ਹਨ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ = ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ (ਭਗਤ ਜਨ) ॥ ਰਹੀ = ਮੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥
 ਗਹੀ = ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ: -- ਨੀਤ ਨੀਤ = ਸਦਾ ਸਦਾ ॥ ਸੰਤ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ॥ ਉਬਰਿਆ = ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ
 ਅਗਨਿ ਤੇ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਅਗਨ ਤੋਂ ॥ ਮਇਆ = ਦਇਆ ॥ ਰਸਨਾ ਜਪੀਐ ਬੇਕੁ-
 ਸੰਗਿ ਕਾਮ = ਸਾਥੀ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਆਵੇਗਾ ॥ ਅਹੰ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸ =
 ਸੁਖਾਂ ਦਾ ॥ ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾਂ ॥ ਬਹੁਰਿ = ਫੇਰ ਮੁੜ ਕੇ ॥ ਕਤਰੀ = ਕਿਤੇ ॥
 ਧਾਇਆ = ਜਾਦਾ ॥

੨੧੨

ਜਾਕਉ ਬਿਸਰੈ: -- ਪੀਰ = ਪੀੜ, ਦੁਖ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ॥
 ਰਵਹਿ = ਉਚਾਰਦੇ (ਸਿਮਰਦੇ) ਹਨ ॥ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਰੂਪ ਹਨ ॥ ਕਰਤਲ = ਹਥ ਦੀ ਤਲੀ ਉਪਰ ॥ ਨਵ = ਨੌ ॥ ਸਿਧਿ =
 ਸਿਧੀਆਂ, ਕਰਾਮਾਤਾਂ ॥ ਗਰਬ ਬਡੇ ਮੂਲੁ: -- ਗਰਬ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਮੂਲੁ ਇਤਨੋ =
 ਮੁੱਢ ਇਤਨਾ (ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੀਰਜ ਦੀ ਇਕ ਬੂੰਦ) ਹੈ ॥ ਰਹਨੁ ਨਹੀ = ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਨੇ
 ਰਹਿਣਾ ਨਹੀ ॥ ਗਹੁ ਕਿਤਨੋ = ਪਕੜ, ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਦਾ ਜਫਾ (ਕਿਡਾ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ) ॥
 ਬੇਬਰਜਤ = ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦੇ (ਵਰਜਦੇ) ਹਨ ॥ ਸੰਤਨਾ = ਸੰਤ ਲੋਕ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਲਾ ਤੋਂ) ॥
 ਉਆਹੂ = ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ॥ ਰੇ ਹਿਤਨੋ = ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ॥
 ਹਾਰ = ਹਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਜੁਆਰ = ਜੁਆਰੀਏ ਵਤ ॥ ਜੁਆ ਬਿਧੇ =
 ਜੂਏ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਆਪਣਾ ਜਨਮ) ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਵਸਿ ਲੈ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਸ
 ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ॥ ਜਿਤਨੋ = ਜਿਤ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਹਰਨ ਭਰਨ ਸੰਪੂਰਨਾ =
 ਜੇਹੜੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹਰਨ ਭਰਨ (ਨਾਸ ਤੇ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ) ॥ ਚਰਨ
 ਕਮਲ ਰੰਗਿ ਰਿਤਨੋ = ਉਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੈ ॥ ਨਿਧਿ =
 ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਮੈ = ਮੈਨੂੰ ॥ ਦਿਤਨੋ = ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਮੋਹਿ ਦਾਸ ਰੋ: -- ਮੋਹਿ = ਮੈਂ ॥
 ਧਾਨੁ = ਦਾਨ ਦਾ ਦਿਤਾ ਅੰਨ ॥ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰ = ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਜੇ = ਜੇਕਰ ॥ ਗੀਤ = ਭਜਨ, ਬਿਸ਼ਨ ਪਦੇ, ਸ਼ਬਦ ਆਦਿਕਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਚਰਿਤ =

੧ ਵਾਰਤਾ ਕੋਤਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ਕਰਾਂ ॥ **ਠਾਕੁਰ ਵਜ਼ੀਰਾ** =
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਵਜ਼ੀਰਾਂ, -ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ **ਧੀਰਾ** = ਧੀਰਜ ਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਕਾਰਾ** =
 ਸੇਵਾ ॥ ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ :-- **ਤੋਰੈ** = ਤੋੜ (ਦੂਰ ਕਰ) ਦੇਵੇ ॥ **ਮੀਠੀ** = ਮਿਠੀ (ਮਾਇਆ) ॥
ਹੋਰੈ = ਮੋੜੇ, ਹਟਾਵੇ ॥ **ਜੋ ਨਾਹੀ** = ਜੇਹੜੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾਸਵੰਤ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ॥
ਲੋਰੈ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਾਰੀਆ** = ਕਾਲੀ ਹੈ (ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੀ ਰਾਤ) ॥ **ਜਿਤੁ** =
 ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਭੋਰੈ** = ਗਿਆਨਰੂਪ ਭੋਰ ਦਿਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ **ਟੋਰੈ** = ਟੋਲਿਆ, ਢੂੰਢਿਆ ਹੈ ॥
ਨਿਧਿ = ਖਜਾਨਾ ॥ **ਮੋਰੈ** = ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਕਰੁਣਾ :--
ਚਿੰਤਾਮਣਿ = ਮਨ ਚਿਤਵੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਨੀ (ਰਤਨ) ॥ **ਕਰੁਣਾਮਏ** =
 ਕਿਰਪਾ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਦੀਨ** = ਗਰੀਬਾਂ ਪਰ ॥ **ਆਗਾਧ ਬੋਧ** =
 ਗਿਆਨ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ **ਜਸੋ** = ਜਸ ॥ **ਕੋਟਿ** = ਕੋੜਾਂ ॥ **ਅਘ** = ਪਾਪ ॥ **ਖਏ** =
 ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਰਣਿ :-- **ਅਜਾਏ** = ਬੇਅਰਥ, ਅਜਾਈ ॥ **ਰੈਣ** = ਰਾਤ ॥
ਪਾਹੁਨ = ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ॥ **ਬਧਾਏ** = ਬੰਨ ਲਈ ॥ **ਗ੍ਰਿਹ** = ਘਰ ॥ **ਸੰਪੈ** = ਧਨ ॥
ਤਰਵਰ = ਬਿਰਛ ॥ **ਛਾਇ** = ਛਾਂ ਹੈ ॥ **ਮਿਲਖ** = ਜਗੀਰਾਂ ॥
ਜਾਏ = ਥਾਵਾਂ ॥

੨੧੩

ਬਾਗਾ = ਕਪੜੇ, ਜਾਮਾਂ ॥ **ਚੋਆ** = ਅਤਰ ॥ **ਚੀਨਿਆ** = ਜਾਣਿਆ ॥
ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ **ਨਾਵਾਏ** = ਨੁਹਾਇਆ ॥ ਜਿਵੇਂ ਹਾਥੀ ਦਾ ਨੌਣਾ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ
 ਕਿਉਂਕਿ ਨਹਾ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਮਿਟੀ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੰਕਾਰ ਸਾਹਿਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ
 ਸਾਰੇ ਕਰਮ ਨਿਸਫਲ ਹਨ ॥ **ਨਾਏ** = ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ :-- **ਬਲਿਹਰੀਐ** =
 ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ॥ **ਲੇਤਾ** = ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਬੰਛਤ** = ਬਿੰਛਤ ॥ **ਇਸਟੁ** =
 ਪਿਆਰਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ॥ **ਸੁਤ** = ਪੁਤਰ ॥ **ਪਾਲੈ** = ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਪਲੇ ਵਿਚ ॥ **ਕਲੇਸਾ** =
 ਦੁਖ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਿਰਲੇ ਹੀ :-- **ਕ੍ਰੋਰੈ** = ਕਰੋੜਾਂ ॥ **ਹੋਰੈ** = ਹੋੜਦਾ, ਵਰਝਦਾ ॥ **ਲੁਝੀ** =
 ਝਗੜਦਾ ਹੈ, ਲਲਚੋਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਰ ਗ੍ਰਿਹ** = ਪਰਾਏ ਘਰ ॥ **ਬਿਕਾਰੀ** = ਖੋਟੇ ਕਰਮ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਲੁਝੀ ਹੇ** = ਫਸਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਿਝੀ** = ਮੋਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਬ ਹੂ ਕੋ ਰਸੁ :--

ਰਸੁ=ਅਨੰਦ, ਸੁਖ ॥ ਹਰਿ ਹੋ=ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥ ਡੰਡ ਧਰਿ=ਡੰਡੇ ਧਾਰੀ,
ਭਾਵ ਸੰਨਿਆਸੀ ॥ ਹੋਮ=ਹਵਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ॥ ਗਉਨੁ=ਭਵਨ, (ਵਿਰਦਾ ਹੈ ਤੀਰਥ
ਯਾਤਰੀ ਹੋ ਕੇ) ॥ ਤੀਰ=ਤੀਰਥ ਕਿਨਾਰੇ ਦਾ ਯਾਤਰੂ ॥ ਨੀਰ=ਪਾਣੀ, ਤੀਰਥ
ਇਸ਼ਨਾਨੀ ॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਿਅ ਹੋ=ਭਗਤੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ॥ ਗੁਨ ਕੀਰਤਿ ਨਿਧਿ:--ਗੁਨ
ਕੀਰਤਿ=ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਜਸ ਕਰਨਾ ॥ ਨਿਧਿ=ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ਮੋਰੀ=ਮੋਰਾ ॥
ਧਾਨ=ਅੰਨ ਦਾਤਾ ॥ ਤੂਟੀ=ਪ੍ਰੀਤ ਟੁੱਟੀ ਹੈ ॥

੨੧੪

ਬਨਿ=ਬਣਾਂ ਵਿਚ ॥ ਗਾਉ=ਗੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਨਿ=ਸੁਣਦਾ ਹੈ ॥
ਨੇਰ ਨੇਰੀ=ਨੇੜੇ ਤੋਂ ਨੇੜੇ ॥ ਮਾਤੋ ਹਰਿ ਰੰਗਿ,--ਮਾਤੋ=ਮਸਤ ਹੋਵੇ ॥ ਓਹੀ=
ਹਰੀ ਰੰਗ ਦੀ ਮਸਤੀ ਹੀ ॥ ਪੀਉ=ਪੀਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਖੀਓ=ਮਤਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਪੋਚਾ=ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਗਿਲਾ ਕਪੜਾ ॥ ਰੂਚਾ=ਰੁਚਦਾ, ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥
ਸਹਜ ਕੇਲ ਅਨਦ ਕੇਲ=ਸਹਿਜੇ ਅਨੰਦ ਦਾਇਕ ਖੇਡ ਖੇਡਨ ਨਾਲ ॥
ਰਹੇ ਫੇਰ=ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਫੇਰੇ ਮੁੱਕ ਗਏ ॥ ਪਰਾਤੋ=ਪਰੇਤੇ ਗਏ ॥
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ:--ਬਿਖਮੁ=ਕਠਨ ॥ ਪੰਥੁ=ਜਮ ਮਾਰਗ, (ਰਸਤਾ) ॥ ਭੈਆਨ=
ਭਰ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਹੋ=ਹੋ ਭਾਈ ॥ ਬਿਚਿ ਹਉਮੈ=ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥
ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ=ਵਿਕਾਰ ਵਧਾਏ ਹਨ ॥ ਭੁੰਚਨਾ=ਭੋਗਣਾ ॥ ਅਵਤਾਰ=
ਜਨਮ ॥ ਸਾਕਤ=ਬੇਮੁਖ ॥ ਪਾਇਓ ਬਾਲ ਬੁਧਿ:--ਬਾਲ ਬੁਧਿ=ਬਾਲਕ ਵਰਗੀ
ਬੁੱਧੀ ਕਰਕੇ, ਭਾਵ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਹਾਨਿ=ਨੁਕਸਾਨ ॥ ਮਿਰਤੁ=ਮੌਤ ॥
ਸਮਸਰਿ=ਇਕ ਜੈਸਾ ਜਾਨਣ ਕਰਕੇ ॥ ਜਉ ਲਉ=ਜਦ ਤਕ ॥ ਹਉ=ਮੈਂ ॥
ਤਉ=ਤਦ ॥ ਦੁਖਨੁ ਭਰੇ=ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਭਰਦਾ (ਪੈਂਦਾ) ਰਿਹਾ ॥ ਭੋਟਿਆ=
ਮਿਲਿਆ ॥ ਬੰਧ=ਬੰਧਨ ਪਏ ॥ ਕਰੁ=ਹੱਥ ॥ ਬਿਖੁ=ਵਿਸ਼ਿਆ ਨੇ ॥
ਸੋਏ=ਟਿੱਕ ਗਏ ॥ ਪੋਟ=(ਪਾਪਾਂ ਅਰ ਪੁੰਨਾਂ ਦੀ) ਪੰਡ ॥ ਡਾਨ ਭਰੇ=
ਡੰਨ (ਸਜ਼ਾਵਾਂ) ਸਹੀਆਂ (ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੀਆਂ) ॥ ਭਾਵਨੁ ਤਿਆਗਿਓ ਰੀ.--ਭਾਵਨੁ=
ਦੁੱਖਦਾ, ਸੰਕਲਪਾ (ਦਲੀਲਾ) ਨੂੰ ॥ ਰੀ=ਸੰਬੋਧਨ ਹੈ ਸ੍ਰੋਤਾ ਜਨਾਂ ਨੂੰ, ਭਾਵ ਹੋ ਸ੍ਰੋਤਾ ਜਨੋਂ ॥

੨੧੫

ਮਾਨਿ = ਮੰਨਕੇ ॥ ਆਗਿਓ = ਆਗਿਆ ॥ ਮਾਨੁ = ਆਦਰ ॥
 ਭਿਮਾਨੁ = ਹੰਕਾਰ ਭਾਵ ਨਿਰਾਦਰ ॥ ਸਮਾਨੇ = ਬਰਾਬਰ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਡਾਰਿ =
 ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਪਾਗਿਓ = ਪੈਰਾਂ ਤੇ ॥ ਸੰਪਤ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਹਰਖੁ =
 ਖੁਸ਼ੀ (ਨਹੀਂ ਹੈ) ॥ ਆਪਤ = ਵਿਪਦਾ ਕਰਕੇ ॥ ਦੂਖਾ = ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥
 ਬਾਸ ਬਾਸਰੀ = ਘਰ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਵਸਣ ਵਾਲੇ ॥ ਉਦਿਆਨ = ਉਜਾੜ
 ਵਿੱਚ ਵੀ ॥ ਦਿਸਟਾਗਿਓ = ਓਹੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਡਾਰਿਓ = ਕੱਟਿਆ
 ਗਿਆ ॥ ਸਰਬਾਗਿਓ = ਸਭਸ ਵਿੱਚ ॥ ਪਰਸਾਦਿ = ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ॥
 ਓੜਿ = ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ॥ ਸਰਣਾਗਿਓ = ਸਰਨੀ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਪਾਇਆ ਲਾਲ ਰਤਨੁ:--
 ਲਾਲੁ ਰਤਨੁ = ਅਮੋਲਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਕਰੁ = ਹੱਥ ॥ ਜਗੁ ਸਾਰੀ = ਮਨ ਜਿਤ
 ਲਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਜਗਤ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ॥ ਅਘਾਇ = ਚੱਜ ਗਏ ॥ ਡੋਲਨ = ਭਟਕਣ
 ਤੋਂ ॥ ਚੂਕੇ = ਰਹਿ (ਹਟ) ਗਏ ॥ ਮੂਕੇ = ਮੁਕਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ॥ ਤਾਤਿ = ਇੱਛਾ,
 ਚਾਹ ॥ ਪਰਾਈ = ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ॥ ਸਚ ਭਏ ਬਿਗਾਸਾ = ਸੱਚਾ ਅਨੰਦ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਉਬਰਤ ਰਾਜਾ:--ਉਬਰਤ = ਬੱਚਦਾ ਹੈ (ਜੀਵ) ॥
 ਮੰਡਲ = ਰਚਿਤ ਹਨ, ਅਥਵਾ ਚੱਕ੍ਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਧਰਣੀ = ਧਰਤੀ ਤੇ ॥
 ਬੂਝਤ = ਬੁੱਝ (ਮੁਕ) ਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ॥ ਲਹਰੇ = ਲੋਭ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ ॥
 ਪਹਰੇ ਪਹਰੇ = ਹਰ ਸਮੇਂ ਅਥਵਾ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭੇਖ ਬਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ,
 ਅਥਵਾ ਪਾਹਰਿਆ ੨ ਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾਮਾ = ਖਾਹਸਾਂ ॥ ਜਲਤੋ = ਸੜਦਾ,
 ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ॥ ਬੂਝਤ = ਬੁੱਝਦੀ ॥ ਬ੍ਰਿਥੇ = ਬੇਅਰਥ ਹਨ ॥ ਸਾਰ = ਸ੍ਰੇਸਟ ॥
 ਨਿਵਾਰੈ = ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਧੂਰਾ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਮੋਕਉ ਇਹ ਬਿਧਿ:--
 ਕੋ = ਕੋਈ ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਏ = ਆਪ ਕਰਨੀ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ॥ ਜਨਾਵੈ = ਸਮਝਾਵੇ,
 ਦੱਸੇ ॥ ਅਨ ਜਾਨਤ = ਅਵਾਣ-ਪੁਣੇ ਵਿਚ ॥ ਇਨਹਿ ਕਮਾਨੋ = ਏਸ ਮਨ ਨੇ
 ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਛ ਕੀਤਾ-ਪ੍ਰੰਤੂ ॥ ਸਾਧਾ = ਕੀਤਾ ॥ ਦਉਰਾਇਓ = ਦੋੜਿਆ ਹੈ ॥
 ਕਵਨ ਕਰਮ ਕਰਿ ਬਾਧਾ = ਕੇਹੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਹ ਮਨ ਇਸਥਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

੨੧੬

ਠਾਕੁਰ = ਮਾਲਕ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਇਹੁ = ਧਨ, ਤਨ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥
 ਭਰਮ ਮੋਹ = ਭਰਮ ਦੇ ਮੋਹੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ॥ ਪੈਖਰ = ਜੂੜ, ਪੈਖੜ ॥ ਪਰਿਆ =
 ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰ: - ਕ੍ਰਿਆ = ਕਰਮ ॥ ਓਰੈ = ਉਰੇ ਹੀ
 ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ॥ ਮੂਸੇ = ਲੁੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ (ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਜਦ ਇਸ
 ਜੀਵ ਨੂੰ ਪਿਆਸ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ ਫਲ ਲੈਕੇ ਜਮ ਇਕ ਕਟੋਰਾ ਪਾਣੀ
 ਦਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਏਹ ਉਰੇ ਦਾ ਲੁੱਟਣਾ ਹੈ) ॥ ਆਢੁ = ਅੱਧੀ ਕੋਡੀ ਮੁਲ ਨਹੀ ਪੈਦਾ ॥
 ਚਲਣੁ = ਵਰਤਣ, ਵਿਹਾਰ ॥ ਨਾਇ = ਇਸਨਾਨ ਕਰਦਾ ॥ ਧਰਨੀ = ਧਰਤੀ ॥
 ਪਤੀਆਵੈ = ਪਤੀਜਦੇ, ਅਥਵਾ ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ ॥ ਚਤੁਰ = ਚਾਰ ॥ ਮੁਖ ਬਚਨੀ =
 ਮੂੰਹ-ਜ਼ਬਾਨੀ ॥ ਮਹਲੁ = ਸਰੂਪ ॥ ਸੁਧਾਖਰੁ = ਸੁੱਧ ਅੱਖਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥
 ਝਾਖ ਝਖਾਈਐ = ਬੇਅਰਥ ਖਪਣ ਖਪੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿ = ਜੋ ॥
 ਪਾਰ ਗਰਾਮੀ = ਪਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਗੁਮਾਨੀ = ਹੰਕਾਰ ॥
 ਦਿਨ ਦਇਆਲ ਦਮੋ: - ਦਮੋਦਰ = ਮਾਇਆ ਜਿਸਦੇ ਆਸਰੇ ਹੈ ॥ ਕੋਟਿ ਜਨਾ =
 ਕੋੜ੍ਹਾਂ ਦਾਸਾ ਨੂੰ ॥ ਵਛਲ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਬਿਰਦੁ = ਪ੍ਰਣ, ਧਰਮ ॥ ਜਾਈ = ਥਾਈ ॥
 ਪੇਖਾਂ = ਵੇਖਾਂ ॥ ਵਤਾਈ = ਵਾਰਨੇ ਕਰਾਂ ॥ ਪਾਈ = ਪੈਰੀ ॥ ਖੋਜੰਤਾ = ਲੱਭਦਾ
 ਹੈ ॥ ਨਾਵੰਤਾ = ਨੌਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗੀਤ = ਭਜਨ ਗਾ ਕੇ ॥ ਨਾਦੁ = ਵਾਜੇ ਵਜਾ ਕੇ ॥
 ਗਾਵੰਤਾ = ਗਾਂਦਾ ਹੈ ॥

੨੧੭

ਪਤਿਤੁ = ਪਾਪੀ ॥ ਲਗਿ = ਲਗ ਕੇ ॥ ਸਭ ਸੁ ਕਰਣੀ = ਸਾਰੀ
 ਕਰਨੀ ਉੱਤਮ ਹੈ ॥ ਆਉ ਹਮਾਰੇ ਰਾਮ: - ਚਰਣਾਰੇ = ਪੈਰਾਂ ਤੇ ॥ ਵਣਿ = ਬਨ, ਜੰਗਲ
 ਵਿਚ ॥ ਤਿਣਿ = ਘਾਹ, ਬਨਾਸਪਤੀ ਵਿਚ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ = ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ॥
 ਬਿਗਸੰਦਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਲਹੀਐ = ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਪਖਾਰਿ = ਧੋ ਕੇ ॥ ਅਰਚਾ = ਫੁਲ ਆਦਿਕ ਭੇਟ ਕਰਕੇ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਾ ॥ ਬੰਦਨ =
 ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ...ਦੇਵਾ ਜੀਉ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦਨਾ ਕਰਨੀ ਹੀ

ਰਤੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੈ ॥ ਪਰ ਹਰਿਆ = ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਅਜਰੁ = ਨ ਸਹਾਰਿਆ
 ੭ ਵਾਲਾ ਆਤਮ ਰਸ ॥ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਾਜਨ:—ਭਿ = ਭੀ ॥ ਵਾਰੇ = ਵਾਰਨੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥
 = ਥਾਵਾਂ ॥ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ = ਏਹ ਨਾਮ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ ਰਤਨ =
 ਅਮੋਲਕ ॥ ਵਣਜਾਰਾ = ਵਾਪਾਰੀ ॥ ਰਾਸਿ = ਪੂੰਜੀ ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਮਾਣੁ:—
 ਸਬਦੁ = ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ॥ ਨੀਸਾਣੁ = ਨਿਸਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸਭੇ ਗਲਾ =
 ਸਭ ਗਲਾਂ ਜੋ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜਾਤੀਆ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਰਤਿ =
 ਹੋਸ਼, ਸੁਰਤੀ ॥ ਲਧੀਆ = ਪਾਈ ॥

੨੧੮

ਮੋਹੜਿਆ = ਮੋਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਬੁਝਾਰਤ = ਰਮਜ ॥ ਸਾਰਤਾ =
 ਇਸਾਰਾ ॥ ਦੇਇ = ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ (ਮਰਨ ਦਾ) ॥ ਸੇ = ਉਹ ਗੱਲਾਂ (ਜੇਹੜੀਆਂ
 ਸੁਣੀ ਦੀਆਂ ਸਨ) ॥ ਇਕਸੁ = ਇਕ ਦੀ ॥ ਦੁਹੁ = ਦੋ ਦੀ ॥ ਚਹੁ = ਚਾਰ ਦੀ ॥
 ਗਣੀ = ਗਿਣੀਏ ॥ ਸਭ ਇਕਤੁ ਸਾਦਿ ਮੁਠੀ = ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਇਕ ਮਾਇਆ
 ਦੇ ਸਵਾਦ ਵਿਚ ਮੁੱਠੀ (ਲੁੱਟੀ) ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਇਕ ਅਧੁ = ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ॥ ਨਾਇ
 ਰਸੀਅੜਾ = ਨਾਮ ਦਾ ਰਸੀਆ ਹੈ ॥ ਕਾ = ਕੋਈ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਵੁਠੀ =
 ਵੱਸੀ ਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ॥ ਦਰਿ = ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ॥ ਸੋਹਦੇ = ਸੋਭਦੇ ਹਨ ॥
 ਬਲਿ ਜਾਤੁ = ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਤੇਰਾ:—ਸਤਿ ਜੁਗ ਵਿਚ ਏਸ ਦੁਖ ਭੰਜਨ
 ਬੇਰ ਅਸਥਾਨ ਪਰ ਇਖਵਾਕੂ ਰਾਜੇ ਨੇ ਯੱਗ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਰਿਖੀ ਮੁਨੀ
 ਆਏ ਸਨ ॥ ਉਪ੍ਰੰਤ ਤੇਤੋ ਜੁਗ ਵਿਚ ਜਦ ਲਊ ਕੁਸੂ ਨੇ ਜੁੱਧ ਕਰਕੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਤੇ ਲਛਮਣ ਜਤੀ
 ਦੇ ਸੈਨਾ ਸਹਿਤ ਸਿਰ ਕੱਟ ਦਿਤੇ ਤਾਂ ਸੀਤਾ ਜੀ ਦੇ ਕਹਿਣ ਪਰ ਲਊ ਕੁਸੂ ਨੇ ਸੂਰਗਾਂ ਵਿਚੋਂ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਘੜਾ ਲਿਆ ਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ॥ ਬਾਕੀ ਦਾ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਦਾ ਘੜਾ ਏਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਦਬ ਦਿਤਾ ਸੀ, ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਜਦ ਕਾਂ ਤੇ ਕੋਣੀ ਏਥੇ ਨ੍ਹਾ ਕੇ ਹੰਸ
 ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਪਿੰਗਲਾ ਕੁਸ਼ਟ ਰੋਗ ਤੋਂ ਨਿਰੋਆ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਵਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਪੂਰਵ ਉਕਤ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਦਾ ਏਸ ਅਸਥਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧ
 ਵੇਖਕੇ ਇਸ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਵਿਚ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥

ਵਿਸਾਖੀ ਨੂੰ ਏਥੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਕੰਕਰੁ = ਦੂਤ ॥ ਜਾਪੈ = ਜਾਣਿਆ ॥ ਆਰਾਧਿ = ਆਰਾਧਨਾ ॥ ਅਗਮ
 ਅਗਾਧਿ = ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਤੇ ਅਥਾਹ ॥ ਦਯੁ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥

ਤੁਠੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ਉਬਰੇ = ਤਰੇ ॥ ੧੭੨ ॥ ਜਿੰਦੂ = ਹੇ ਜਿੰਦ ॥ ਫਿਟੁ =
ਧਿਕਾਰ ਯੋਗ ॥ ਅੰਚਲੁ = ਪੱਲਾ ॥ ਗਹਿ = ਫੜ ॥ ਬੰਧੁ = ਸੰਬੰਧੀ ॥ ਬੇਹੁ =
ਪਿੰਡ ॥ ਜਾਚਕੁ = ਮੰਗਤਾ ॥

੨੧੯

॥ ਮ: ੯ ॥ ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਾਨੁ:—ਸਾਧੋ = ਹੇ ਭਲੇ ਪੁਰਸੋ ! ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ
ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪਟਨੇ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਸਮੇਂ ਇਕ ਸਾਧੂਆ ਦੇ ਟੋਲੇ ਪ੍ਰਤੀ
ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ—ਮਾਨੁ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਦੁਰਜਨ = ਖੋਟੇ ਪੁਰਸਾ ਦੀ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ =
ਰਾਤ ਦਿਨ, ਸਦਾ ॥ ਸਮਕਰਿ = ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਕਰਕੇ ॥ ਅਪਮਾਨਾ = ਨਿਰਾਦਰੀ ॥
ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਅਤੀਤਾ = ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਤਤੁ = ਅਸਲੀਅਤ, ਸਿਧਾਤ ॥
ਪਦ ਨਿਰਬਾਨਾ = ਨਿਰ ਦੁਖ ਪਦ (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ) ਨੂੰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ॥
ਸਾਧੋ ਰਚਨਾ ਰਾਮ:—ਅਚਰਜੁ = ਇਹ ਕੌਤਕ ॥ ਲਖਿਓ = ਜਾਣਿਆ ॥ ਬਿਸ-
ਰਾਈ = ਭੁਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਰੈਨਾਈ = ਰਾਤ ਦਾ ॥ ਇਹ ਬਿਧਿ = ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਕਰਕੇ ॥ ਬਾਦਰ = ਬੱਦਲ ॥ ਛਾਈ = ਛਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ਮਗਨੁ = ਮਸਤ ॥
ਮਿ੍ਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ = * (ਪਾਣੀ ਵਾਸਤੇ) ਰੇਤਲੇ ਥਲਾਂ ਵਿਚ ਹਰਨ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਗੂੰ ॥
ਤਾਸਿ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵੱਲ ॥ ਧਾਵੈ = ਦੌੜਦਾ ਹੈ ॥ ਭੁਗਤਿ = ਭੋਗ ॥ ਕੋਟਨ =
ਕੋੜਾ ॥ ੪ ॥ ਗਹਿਓ = ਫੜਿਆ, ਕਾਬੂ ॥ ਬਿਰੁ = ਇਕ ਥਾਂ ॥ ਰਹਾਈ = ਰਹਿੰਦਾ ॥
ਕਠਨ = ਡਾਢਾ ਸਖਤ ॥ ਘਟ = ਰਿਦੇ ॥ ਭੀਤਰਿ = ਵਿਚ ॥ ਰਤਨੁ = ਅਮੋਲਕ ॥
ਹਿਰਿ ਲੀਨਾ = ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤਾ ॥ ਬਸਾਈ = ਵੱਸ ਚਲਦਾ ॥ ੫ ॥ ਪਤਿਤ =
ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਦੀਨ ਬੰਧ = ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ॥ ਗਜ = ਹਾਥੀ (ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ
ਸਾਰਾ ਯਤਨ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਆਰਾਧ ਕੇ ਤੰਦੂਏ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ ਪਾਈ) ॥ ਤ੍ਰਾਸੁ =

* ਰੇਤਲੇ ਮੈਦਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਚਮਕ ਰੂਪੀ
ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਹਰਨ ਉਸ ਥਲ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਸਮਝ ਕੇ ਉਸ ਵਲ ਦੌੜਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਹੀ ਅੱਗੇ
ਜਾਣ ਕੇ ਦੌੜੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਖੀਰ ਨੂੰ ਦਮ ਤੌੜ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਹਾਲ ਮਾਇਆ ਦੀ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਪਿਛੇ ਦੌੜਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲ ਤੋਂ ਅਸ਼ਾਤ ਹੀ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਰ॥ ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥ ਮੁਕਤਿ ਪੰਥ = ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ॥

੨੨੦

ਕੋਊ ਮਾਈ ਭੂਲਿਓ:-ਮਾਈ = ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਸਾਧ ਮਗ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਰਸਤਾ

(ਭਗਤੀ ਦਾ) ॥ ਸਿਰਾਵੈ = ਬਤੀਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾ ਸੰਕਟ ਬਨ = ਅਤਿ ਕਠਨ

ਜੰਗਲ ਹੈ ॥ ਰੁਚ = ਰੁਚੀ, ਚਾਹ ॥ ੭ ॥ ਬਿਸਰਾਮਾ = ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੇ, ਸੁਖ ਹੈ ॥ ਫੁਨਿ =

ਫਿਰ ॥ ਅਉ = ਅਤੇ ॥ ਬਿਖਅਨ ਕੀ ਸੇਵਾ = ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਚਿਤਵਨਾ ॥ ਹਰਖ =

ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਪਰਸੈ = ਛੂਹੇ ॥ ਨਾਹਨਿ = ਨਾਹੀਂ ॥ ਦੇਵਾ = ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ॥

ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ ॥ ਸਮ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਤੈਸਾ = ਇਕ ਜੈਸਾ ॥ ਜਿਹ = ਜਿਸਨੂੰ ॥

ਬਾਧੇ = ਬੰਨ੍ਹਦੇ ॥ ੮ ॥ ਅਉਧ = ਉਮਰ ॥ ਹਉਰਾ = ਹੋਲਾ, ਤੁਛ ॥ ਗ੍ਰਿਹ =

ਘਰ ਦੀ ॥ ਰਤਨ = ਅਮੋਲਕ ॥ ਲੀਨ = ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ॥ ਚਰਨਨ = ਚਰਨ ਕਵਲ ॥

ਨਾਲ ॥ ਸਿਰਾਨੀ = ਗੁਜ਼ਾਰੀ ॥ ਪਦੁ = ਦਰਜਾ ॥ ੯ ॥ ੨੫੧ ॥ ਅਚੇਤ =

ਬੇਖਬਰ, ਅਨਭੋਲ ॥ ਭੰਜਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਜਾਸ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ॥

ਹੀਐ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪਾਵਨ = ਪਵਿੱਤਰ ॥ ਕਸਮਲ = ਪਾਪ ॥ ਹਰੁ ਰੇ =

ਦੂਰ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ! ਕਰੁਨਾਮੈ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਭਵ ਸਾਗਰ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਰਮਲ: --ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਜੋਗੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਜੋਗ

ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਵੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਧਾਂ ਸਿਧਾਂ ਮਿਲ ਜਾਣਗੀਆਂ ॥ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ

ਵੱਡੀ ਦਸਦੇ ਹੋਏ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:-ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ = ਨਿਧੀਆਂ ਤੇ ਸਿਧੀਆਂ ॥

ਬਿਖੁ = ਖੋਟੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜਹਿਰ ਨੂੰ ॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ = ਮਨ, ਬਚਨਾ, ਤੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕੰਮ

ਕਰਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵ-ਕਰਤਾ, ਕਰਮ, ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਦਿਕ ਮੱਥੇ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਨਾੜੀਆਂ ਦੀ ਗੰਢ

ਖੁਲ੍ਹ ਗਈ ਹੈ ਅਥਵਾ ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਗੁੰਝਲ ਛੁਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ਬਿਮਲ

ਮਝਾਰਿ = ਨਿਰਮਲ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚੋਂ ॥ ਮਤਿ = ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ ਜੀਇ

ਆਈ ਕਾਰਿ = ਜੀਵ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

੨੨੧

ਰਮਤ = ਜਪ ਕੇ ॥ ਅੰਜਨੁ = ਸੁਰਮਾਂ ॥ ਬਿਖੁ = ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ॥

ਠਾਕਿ = ਰੋਕ ॥ ਰਹਾਇਆ = ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਉਲਟ ਭਈ = ਜਦ ਬ੍ਰਿਤੀ

ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਉਲਟੀ ॥ ਰਵੇ = ਜਪਕੇ ॥ ਰਸੁ ਸੰਗ੍ਰਹਿ = ਆਤਮ ਰਸਇਕੱਠਾਕਰਕੇ ॥
 ਪਰਹਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭਾਇ ਬਸੇ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ॥ ਸਾਦ ਰਹੇ =
 ਸਵਾਦ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਭੀ ਹਟ ਗਏ ਹਨ ॥ ਬਾਦੰ = ਬਗੜੇ ॥ ਜਾਤਿ ਰਹੇ = ਜਾਂਦੇ
 ਰਹੇ, ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ॥ ਪਤਿ ਕੇ ਆਚਾਰਾ = ਇਜ਼ਤ ਵਧੋਨ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ॥
 ਆਤਮ ਧਾਰਾ = ਆਤਮਾਂ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਦੀਖਿਆ = ਸਿਖਿਆ ਨੂੰ
 ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਹਰੀ ਦਾ ॥ ਗਰਬ ਗਤੰ = ਹੰਕਾਰ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ॥
 ਜੋਤਿ = ਪ੍ਰਕਾਸ ॥ ਸਬਦੁ = ਵੇਦ ॥ ਨੀਸਾਨਾ = ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਲੋਕਾ ਵਿਚ) ॥
 ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ = ਰਚਨ ਹਾਰ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੀ ॥ ਕਰਤਾ ਜਾਨਾ = ਕਰਣੇਗਾਰ
 ਜਾਨਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ ਕਾਇਆ:—ਕੁੰਚਰੁ = ਹਾਥੀ ਰੂਪ ਮਨ ॥ ਕਾਇਆ
 ਉਦਿਆਨੈ = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਕਸੁ = ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਕੁੰਡਾ ॥
 ਨੀਸਾਨੈ = ਨੀਸਾਨ, ਚੋਟ ਵਜੇ (ਮਨ ਰੂਪ ਹਾਥੀ ਨੂੰ) ॥ ਰਾਜ ਦੁਆਰੈ =
 ਰਾਜੇ (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ) ਦੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ॥ ਸੋਭ ਸੁਮਾਨੈ = ਸੋਭਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਚੀਨਿਆ =
 ਜਾਣਿਆ ॥ ਮਾਰੇ = ਮਨ ਮਾਰੇ ਬਿਨਾਂ ॥ ਤਸਕਰੁ = (ਕਾਮਾਦਿਕ) ਚੋਰ ॥ ਲੇਈ =
 ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਨੰਨਾਕਾਰੁ = ਨਿਰਾਦਰ, ਮਾਰਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਏਹਨਾ ਚੋਰਾ
 ਨੂੰ ॥ ਨੀਲ ਅਨੀਲ = ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਅਨਗਿਣਤ ॥ ਅਗਨਿ = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ॥
 ਇਕ ਠਾਈ = ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਇਕ ਥਾ ਵਿਚ ਇਸਥਿਤ ਸੀ ॥ ਜਲਿ ਨਿਵਰੀ =
 ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਜਲ ਨਾਲ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਦੇ ਲੀਆ = (ਗੁਰਾ ਨੂੰ) ਮਨ
 ਦੇ ਕੇ ਇਹ ਗੁਣ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਰਹਸਿ = ਅਨੰਦ ਹੋ ਕੇ ॥ ਬੈਸਿ = ਬੈਠ ਕੇ ॥
 ਗੁਫਾ = ਕੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਆਖਉ = ਜਪਾਂ ॥ ਕੈਸਾ = ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਸਾਗਰਿ =
 ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਡੂਗਰਿ = ਪਰਬਤ ਵਤ ਅਚੱਲ ਹੈ ॥ ਨਿਰਭਉ ਐਸਾ =
 ਉਹ ਨਿਰਭਉ ਐਸਾ ਹੈ ॥ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ = ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤੀਨੈ
 ਭਉਨ = ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ (ਮਾਤ, ਪਾਤਾਲ, ਅਕਾਸ) ਵਿਚ ॥ ਜਿਨਿ ਕਹਿਆ =
 ਜਿਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ॥ ਕਹਨੁ = ਉਸਨੇ ਕਹਣ ਮਾੜ੍ਹ ਹੀ ਆਖਿਆ ਹੈ ॥
 ਸਹਜਿ = ਸੁਖ ਨੂੰ ॥ ਕੀਰਤਿ = ਜਸ ॥ ਸੂਰਤਿ = ਸੁੰਦਰਤਾ ॥ ਇਕ ਨਾਈ =

ਇਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੀ ਹਨ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਨਿਜ ਠਾਈ
= ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਮੁਨਿ = ਮੁਨੀ ॥

੨੨੨

ਸੁਚੀਤਿ = ਉਹ ਚਿਤ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ: -- ਕਾਰਜੁ =
ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਕੰਮ ॥ ਦੂਤਾ = ਕਾਮਾਦਿਕ ਵੈਰੀਆਂ ਦੇ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ਕਰ
ਕੇ ॥ ਦੋਇ = ਦੂਜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਤੋਂ ਭਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਗੁਣਹੁ =
ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਆਪੁ = ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭੂਲੋ =
ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਚਿਤੈ = ਚਿਤਵਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਰੁ = ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ॥
ਮਾਇਆ ਘਰਿ ਜਾਇ = ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਕਾਮਿ = ਕਾਮਨਾਂ (ਇਛਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਬਿਰੂਧਉ = ਰੁੱਝਾ ਹੋਇਆ ॥
ਠਾਇ = ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ॥ ਰਸਨ = ਜਬਾਨ ॥ ਰਸਾਇ =
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਗੈਵਰ = ਹਾਥੀ ॥ ਹੈਵਰ = ਘੋੜੇ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ ॥ ਸੁਤ =
ਪੁੱਤਰ ॥ ਨਾਰੀ = ਇਸਤਰੀ ॥ ਪਿੜ = ਮਨੁਖਾ ਦੇਹ ਦੀ ਬਾਜੀ ॥ ਹਾਰੀ = ਹਾਰਕੇ ॥
ਜੂਐ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਕਾਚੀ ਸਾਰੀ = ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਰਦ ਕੱਚੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ
ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਸੰਪਉ = ਮਾਇਆ ॥ ਸੰਚੀ = ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ॥
ਭਏ ਵਿਕਾਰ = ਵਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਏ ॥ ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਸੋਕ = ਸੋਗ ॥
ਉਭੇ = ਖੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਦਰਵਾਰਿ = ਅੰਦਰ ਵਾਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ॥ ਸੰਗ੍ਰਹਿ =
ਇਕੱਠੇ ਕਰੇ ॥ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਾੜੇ ॥ ਧੁਰਿ = ਮੁੱਢ ਤੋਂ ॥
ਲਿਖਿਆਸੁ = ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਧਾਵਤੁ ਫੁਨਿ ਧਾਵੈ = ਦੌੜਦਾ ਤੇ ਫਿਰ ਦੌੜਦਾ ਹੈ
ਨਾਸਵੰਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ ਦੌੜਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਚੇ ਸੂਚੇ = ਜੇਹੜੇ ਸੱਚੇ ਅਰ ਸੁੱਚੇ ਹੋਏ ਹਨ
ਨਾਮ ਜਪਕੇ ॥ ਮੈਲੁ = ਮਾਇਆ (ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਖ) ਰੂਪ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਭਾਉਂਦੀ ॥
ਹਉ ਮੈਂ ਕਰਤਿਆ ਨਹ: -- ਮਨਮਤਿ = ਜੀਵ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਮਤ ਤੁਛ ਹੈ ॥ ਸੋਇ =
ਉਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸੱਚਾ ਹੈ ॥ ਸਗਲ ਬਿਗੂਤੇ = ਸਾਰੇ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਭਾਵੈ ਦੋਇ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਉਂਦੀ ਹੈ ॥ ਜੂਆਰੀ = ਛੱਲੀਆ ॥ ਅਦਿਸਟੁ =

ਨ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ, ਪਰਮੇਸਵਰ ਵਿਚ ਆਸਤਕ ਭਾਵਨਾ ॥ **ਦਿਸੈ** = ਪ੍ਰੇਖ ਗਿਆਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ॥
ਆਗਲ = ਬਹੁਤਾ ॥ **ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ** = ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ ਸਮੂੰਹ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਹਾਰ
ਪਰੋਏ ਹਨ, ਭਾਵ ਸਦਾ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਭਾਉ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥
ਨਿਜ ਠਾਉ = ਸਰੂਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ **ਪਰਾਇਣ** = ਆਸਰੇ ਹੈ ॥ **ਕੁਚੀਲ** =
ਸੈਲੇ ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ **ਕੁਛਿਤ** = ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ਵੀ ਖੋਟਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਕਰਾਲਾ** = ਭਿਆਨਕ
ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਚੁਕੈ** = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਸੁਖੁ ਨਾਲਾ** = ਪਾਣੀ ਵੱਤ ਸੁਖਾਂ
ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ ॥ **ਨਿਜ ਘਰਿ** = ਆਪਣੇ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ॥ **ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ** =
ਰੋਕ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ॥

੨੨੩

ਓਰੁ = ਅੰਤ ॥ **ਦਰੁ** = ਦਰਵਾਜ਼ਾ (ਸਤਿਸੰਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ) ॥ **ਰਜਾਇ** =
ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ॥ **ਦੂਜੀ ਮਾਇਆ ਜ:** -- **ਦੂਜੀ ਮਾਇਆ** = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੂਜੀ
ਮਾਇਆ ਨੇ ॥ **ਚਿਤਵਾਸੁ** = ਚਿੱਤ ਵਿੱਚ ਵਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਬਿਨਾਸੁ** =
ਨਾਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ॥ **ਕਹਾ** = ਆਖਾਂ ॥ **ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ ਆਖੈ ਦੋਇ** =
ਦੂਤ ਵਾਲੀ ਖੋਟੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤੇ ਈਸਵਰ ਨੂੰ ਦੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਦੂਜਾ ਹੋਇ** =
ਦੂਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਧਰਣਿ** = ਧਰਤੀ ॥ **ਗਗਨੁ** = ਆਕਾਸ਼ ॥ **ਦੋਇ** = ਦੂਜਾ ॥
ਸਬਾਈ ਲੋਇ = ਸਭ ਉਸਦੀ ਹੀ ਸੱਤਾ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਹੈ ॥ **ਰਵਿ** = ਸੂਰਜ ਵਿਚ ॥
ਸਸਿ = ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਿਚ ॥ **ਦੀਪਕ** = ਦੀਵਿਆ ਦਾ ॥ **ਉਜਿਆਲਾ** = ਉਸੇ ਦਾ ਹੀ
ਚਾਨਣਾ ਹੈ ॥ **ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਾਲਾ** = ਉਹੀ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ॥ **ਦੂਜਾ** = ਦਵੈਤ ਨੂੰ ॥
ਲੋਈ = ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿਚ ॥ **ਓਪਤਿ** = ਉਤਪਤੀ ॥ **ਰਾਹ ਦੋਵੈ** = ਮਾਇਆ ਤੇ ਈਸ਼੍ਵਰ
ਦਾ ॥ **ਵਰਨ** = ਰੰਗ ॥ **ਮਨ ਮਾਹੀ** = ਮਨ ਵਿੱਚ (ਜੋ ਹਨ ਸੋ ਮਿਥਿਆ ਹਨ) ॥
ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ: -- **ਅਧਿਆਤਮ** = ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਦੇ ਕਰਮ, ਈਸ਼੍ਵਰੀ ਕਰਮ ॥
ਕਾਚਾ = ਕੱਚੇ ਕੰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਵਾ ਇਹ ਕਚਾ ਜੀਵ ॥ **ਪੰਚ** = ਪੰਜ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ,
ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਹੰਕਾਰ) ॥ **ਉਰਿਧਾਰੈ** = ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਖੇ ॥ **ਗ੍ਰਹਿ** = ਘਰ ਵਿਚ ॥
ਉਦਿਆਨੈ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ** = ਕਰਮ ਕੀਰਤੀ ਵਾਲੀ ਕਰਨੀ

ਦੇ ਕਰਮ ॥ **ਸਮਾਨੈ** = ਸਮਾਨ (ਨੀਵੇਂ) ਹਨ; ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ॥
ਸਚੁ ਜਾਗੈ = ਸੱਚੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਤਤਪਰ ਹੋਵੇ । **ਰਚਿ** = ਜੁੜ ॥ **ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ** =
ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ **ਸਾਰੁ** = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ । **ਹਉਮੈ** = ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ **ਸੰਜਮ** =
ਮਨ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ॥ **ਅਪਰੰਪਰ ਮਾਨੁ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ
ਮੰਨਿਆ ਹੈ ॥ **ਖਿਆ ਗਹੀ ਬੂਤੁ** :— **ਗਹੀ** = ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ ॥ **ਸੀਲ** = ਸਾਂਤ ਸੁਭਾ ॥
ਬੂਤੁ = ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ **ਦੇਖੰ** = ਦੁਖ ॥ **ਰੂਪ ਨ ਰੇਖੰ** = ਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਨ ਕੋਇ
ਚਿੰਨ (ਨਿਸ਼ਾਨ) ਹੈ ॥ **ਜੋਗੀ** = ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ॥ **ਰੂਖਿ** = ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਿਛ ॥
ਬਿਰਖਿ = ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਬ੍ਰਿਛ ॥ **ਗਿਹਿ** = ਘਰ ਵਿਚ ॥ **ਸੋਇ** = ਉਹ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਹੈ ॥
ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ** = ਕਾਲ (ਮੌਤ) ਦੇ ਜਾਲ ਨੂੰ ॥ **ਬ੍ਰਹਮ**
ਅਗਨੀ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ (ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਅਗਨੀ ਨਾਲ) ॥
ਜਾਰੇ = ਸਾੜੇ ॥ **ਜਰਾ** = ਬੁਢਾਪਾ ॥ **ਗਤੁ** = ਨਾਸ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਗਰਬੁ** =
ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ **ਨਿਵਾਰੈ** = ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ **ਪਿਤਰੀ** = ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾਂ ॥ **ਨਿਸਤਾਰੈ** =
ਮੁਕਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

੨੨੪

ਤੈਸੇ = ਤੇਹੇ ਜਿਹਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਨਰ ਨਿਹਕੇਵਲ** = ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਨਾਉ** = ਨਾਮ ॥ **ਪੁਨਰਪਿ** = ਦੋਬਾਰਾ (ਜਨਮ ਚਿ ਨਹੀਂ ਔਂਦਾ) ॥
ਅੰਤਰਿ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ **ਬਾਹਰਿ** = ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਚ ॥ **ਆਪੁ** = ਆਪਣੇ
ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ** = ਸਚੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ॥ **ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ** =
ਉਸ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਨੀਸਾਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਨਿਜ ਘਰਿ** = ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਚੂਕੈ** =
ਮਿੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਕਮਲੁ** = ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਕਵਲ ॥ **ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ** = ਆਸਾ ਤੋਂ
ਨਿਰਾਸ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਆਸਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ॥ **ਬਿਖੁ** = ਵਿਸੇ ਵਿਕਾਰ ॥ **ਐਸੇ ਦਾਸੁ**
ਮਿਲੈ ਸ:— **ਅਠ ਸਠਿ** = ਅਠਾਹਠ (ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ) ॥ **ਮਜਨੁ** = ਇਸਨਾਨ ॥ **ਚਰਨਹ**
ਧੂਰੀ = ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਵਿਚ ਹੈ ॥ **ਸਾਰਾ** = ਸੰਭਾਲਣ ਨਾਲ ॥ **ਅਭ** = ਹਿਰਦੇ ॥

ਅਭੇਵਾ = ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ **ਬੇਤਾਲੇ** = ਭੂਤਨੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥ **ਅਨ** = ਹੋਰ ਦੀ ॥
ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਰੇ = ਤਿੰਨ ਲੋਕ ਟਿਕਾਏ (ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ) ਹਨ ॥ **ਚੀਨੈ** = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥
ਪ੍ਰਣਵਤਿ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਬ੍ਰਹਮੈ ਗਰਬੁ ਕੀਆ** = ਏਸ ਸਬਦ ਵਿਚ ਪੁਰਾਣਕ ਪ੍ਰਸੰਗਾ
ਦੁਆਰਾ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਰਨਣ ਕੀਤੇ ਹਨ: - **ਬ੍ਰਹਮੈ ਗਰਬੁ ਕੀਆ ਨਹੀ**
ਜਾਨਿਆ = ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਕਰਨ
ਹਾਰ ਨ ਸਮਝਿਆ ॥ **ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਪਤਿ ਪੜੀ ਪਛਤਾਨਿਆ** = ਜਦ ਵੇਦ
ਦੈਂਤ ਚੁਰਾ ਕੇ ਲੈ ਗਏ ਤਾਂ ਪਛਤਾਇਆ (ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ) ॥ ਪਰ ਹਾਰ ਕੇ ਜਦ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗੁਣੀ
ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤਾਂ, ਵੇਦ ਵਾਪਸ ਮਿਲ ਜਾਣ ਤੇ ਫੇਰ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਯਕੀਨ
ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਉਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ) ਵੀ ਹੈ ॥ **ਜਹ** = ਜਦ, ਜਿਸ ਨੇ ॥ **ਤਹੀ** =
ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ = ਮਨ ਮੰਨ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ॥ **ਐਸਾ** = ਏਹੋ ਜੇਹਾ ॥
ਬਲਿਰਾਜਾ = ਬੱਲ ਰਾਜਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰਤਾਪਵਾਨ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੇ
ਬਾਵਨ (ਗਿਠ ਮੁਠੀਏ) ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਢਾਈ ਕਰਮਾਂ ਧਰਤੀ ਦਾਨ ਮੰਗ ਕੇ ਛਲਿਆ ਸੀ ॥
ਜਗਨ = ਬਹੁਤ ਜੱਗ ਕਰਦਾ ਸੀ ॥ **ਬਹੁ ਭਾਰ ਅਫਾਰੀ** = ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਸਮੱਗਰੀ
ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰਦਾ) ॥ **ਬਿਨ ਗੁਰ ਪੂਛੈ** = ਆਪਣੇ
ਗੁਰੂ ਸ਼ੁਕਰ ਪ੍ਰੋਹਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਬਾਵਨ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ॥ **ਜਾਇ**
ਪਇਆਰੀ = ਪਾਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾ ਪਿਆ ॥ **ਹਰੀ ਚੰਦੁ** = ਹਰੀਚੰਦ ਇਕ ਬੜਾ ਸਤਵਾਦੀ
ਤੇ ਦਾਨੀ ਰਾਜਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਇਸ ਨੂੰ ਵਡਾ ਦਾਨੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ
ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਵਸਿਸ਼ਟ ਦਾ ਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੰਨਿਆ ॥ ਵਿਸ਼ਵਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਛਲ ਕਰਕੇ ਇਸ
ਪਾਸੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਨ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਬਚਨ ਦਾ ਬੱਧਾ, ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ
ਤੇ ਪੁਤ੍ਰ ਸਮੇਤ ਕਾਂਸ਼ੀ ਚੰਡਾਲਾ ਦੇ ਘਰ ਜਾ ਵਿਕਿਆ ॥ ਓਥੇ ਅਤਿ ਕਠਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਉਪ੍ਰੰਤ
ਜਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਨਗਰ ਦੀ ਪਰਜਾ ਸਹਿਤ ਸ੍ਵਰਗਾ ਨੂੰ ਗਿਆ ॥
ਅਭੇਵੈ = ਭੇਦ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ॥ **ਦੁਰਮਤਿ** = ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲਾ ॥
ਹਰਣਾਖਸੁ = ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਦਾ ਪਿਉ ॥ **ਦੁਰਾਚਾਰੀ** = ਖੋਟੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ
ਹੰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹਾਂ ॥ **ਪ੍ਰਹਾਰੀ** = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ
ਹੋ ਕੇ ॥ **ਮੁਗਧੁ** = ਮੂਰਖ ॥ **ਅਚੇਤਿ** = ਅਨਜਾਣ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਗਰਬਿ ਗਇਆ** =
ਰਾਵਨ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ॥ **ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇਤਿ** = ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਮਹਾਂਦੇਵ
(ਸ਼ਿਵ) ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ ਸੀ ॥ ਇਹ

ਖੇ ਕੇ ਸਿਵਾ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦੇ ਦਿਤਾ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ॥ **ਸਹਸਬਾਹੁ** = ਹਜ਼ਾਰ ਬਾਹਾਂ ਵਾਲਾ; ਸਹੰਸ੍ਰ ਬਾਹੂ ॥ **ਮਧੁ ਕੀਟ** = ਕੀਟ (ਕੈਟਭ) ਅਤੇ ਮਧੁ ਦੋ ਦੈਤਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਨ ਜੋ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਪਜੇ ਸਨ ॥ **ਮਹਿਖਾਸਾ** = ਮਹਿਖੇ (ਝੋਟੇ) ਦਾ ਸਿਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਮਹਿ ਖਾਸਾ ਆਖਦੇ ਸਨ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਰਗਾ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ॥ **ਨਖਹੁ** = ਨਵਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਬਿਧਾਸਾ** = ਪਾੜਿਆ ॥ **ਸੰਘਾਰੇ** = ਮਾਰੇ ॥ **ਜਰਾਸੰਧਿ ਕਾਲ** **ਜਮੁਨ** = ਜਰਾਸੰਧ, ਕਾਲ ਯਮਨ ਆਦਿ ਦੈਂਤ ॥ **ਰਕਤਬੀਜੁ** = ਉਹ ਦੈਂਤ ਜਿਸਦੇ ਲਹੂ ਦੀ ਇਕ ੨ ਬੂੰਦ ਤੋਂ ਇਕ ੨ ਹੋਰ ਦੈਂਤ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ॥ **ਕਾਲੁ ਨੇਮੁ** = ਦੈਂਤ ਦਾ ਨਾਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਨੂਮਾਨ ਨੇ ਸੁਰਜੀਤ ਬੂਟੀ ਲੈਣ ਗਿਆਂ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ॥ **ਬਿਦਾਰੇ** = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ॥ **ਨਿਸਤਾਰੇ** = ਬਚਾਏ ॥

੨੨੫

ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦਵੈਤ ਭਾਵ ਵਾਲੇ ਕਰਕੇ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ** = ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਬੂਡਾ** = ਭੁੱਖ ਕੇ (ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ) ॥ **ਪਤਿ ਖੋਈ** = ਇੱਜ਼ਤ ਗਵਾ ਕੇ ॥ **ਰਾਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ** = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰੂਪ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥ **ਜਨ** = ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਦੂਖਿ** = ਦੁਖ ਵਿਚ ॥ **ਪਚੈ** = ਦੁਖੀ ਵੇਖ ਕੇ ॥ **ਦੁਖੁ ਹੋਈ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਨਮੇਜੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨ ਜਾਨਿਆ** = ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਜਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਵਿਆਸ ਦਾ ਬਚਨ ਸੱਚਾ ਨ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਭੀਮ ਸੈਨ ਦੇ ਚਲਾਏ ਹੋਏ ਹਾਥੀ ਅਜੇ ਆਕਾਸ ਵਿਚ ਭੌਂ ਰਹੇ ਹਨ ॥ **ਬਹੁਰਿ** = ਪਿਛੋਂ ਜਦੋਂ ਕੋਹੜ ਨਕ ਉਤੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ॥ **ਕੰਸੁ** = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਮਾਮਾ ॥ **ਕੇਸੁ (ਕੇਸੀ)**, **ਚਾਂਡੂਰੁ** = ਦੈਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਨ ॥ **ਨ ਕੋਈ** = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ॥ **ਚੀਨਿਆ** = ਸਮਝਿਆ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ) ॥ **ਹਰਿ ਨਾਇ** = ਹਰੀ ਨਾਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥ **ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ ਅੰਕਿ** = **ਚੋਆ** = ਅਤਰ ॥ **ਅੰਕਿ** = ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਉਤੇ ॥ **ਚੜਾਵਉ** = ਲਗਾਵਾ ॥ **ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ** = ਪੱਟ ਤੇ ਪੱਟ ਦੇ (ਰੇਸ਼ਮੀ) ਕਪੜੇ ॥ **ਓਢਿ** = ਉਪਰ ਲੈ ਕੇ ॥ **ਕਾਨੀ** = ਕੰਨੀ ॥ **ਕੁੰਡਲ** = ਵਾਲੀਆਂ ॥ **ਮੋਤੀਅਨ** = ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ॥ **ਨਿਹਾਲੀ** = ਤੁਲਾਈ ॥ **ਗੁਲਾਲਾ** = ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਫੁੱਲ ਅਥਵਾ ਪੋਸਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਵਰਗੇ ਨਰਮ ਅਤੇ ਸੋਹਣੇ ਰੰਗ ॥ **ਭਾਲਾ** =

ਲੱਭਾ ਹੈ ॥ ਨੈਨ ਸਲੋਨੀ = ਸੁੰਦਰ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ, ॥ ਖੋੜ = ਸੋਲਾਂ ॥
 ਭਜੇ = ਭਜਨ ਤੋ ॥ ਦਰ = ਵਿਚ, ਅੰਦਰ ॥ ਮਹਲਾ = ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ
 = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਦੁਖਾਲੀ = ਦੁਖੀ ਹੈ ॥ ਹੈਵਰ = ਘੋੜੇ ॥ ਗੈਵਰ = ਹਾਥੀ ॥
 ਨੇਬ = ਚੋਬਦਾਰ ॥ ਖਵਾਸੀ = ਨਫਰ, ਸਾਹੀ ਸੇਵਕ ॥ ਪਾਜੇ = ਝੂਠੇ, ਦਿਖਲਾਵੇ
 ਮਾੜਾ ਹੈ ॥ ਦਿਵਾਜੇ = ਦਿਖਲਾਵੇ, ਦਾਵੇ ਹਨ ॥ ਤਾਜ ਕੁਲਹ = ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੁਲਾ
 (ਟੋਪੀ) ਤਾਜ ॥ ਬਨਾਵਉ = ਸਿਰ ਤੇ ਸਜਾਵਾ ॥ ਸਚੁ = ਸੁਖ ॥ ਮਲੂਕੁ =
 ਸਰਦਾਰ ॥ ਅਬੇ ਤਬੇ = ਝਾੜ ਝੱਪ (ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਕਰੀਏ) ॥ ਪਾਜਾ = ਪਾਸਾਰਾ ॥
 ਸਵਰਸਿ = ਸੋਰਦਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਅਵਰੇ =
 ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ॥ ਪਰਪੰਚ = ਸੰਸਾਰ ॥ ਬਿਆਧਿ = ਰੋਗ ॥ ਕਵਰੇ = ਕੋੜੇ (ਦੁ-
 ਰੂਪ) ਜਾਣ ਕਰ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸਚੁ ਰੇ = ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਉਂ
 ਕਵਲੁ = ਮੁੰਧਾ (ਉਲਟਾ) ਹਿਰਦਾ ਹੈ (ਹਰੀ ਨਾਮ ਵਲੋਂ) ॥ ਦੁਰਮਤਿ =
 ਖੋਟੀ ਮਤ ਕਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ॥ ਪਰ ਜਾਰੈ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜਦੀ ਹੈ ॥ ਉਬਰੈ =
 ਬਚਦਾ ਹੈ ॥ ਭ੍ਰਿੰਗੁ = ਭੌਰਾ ॥ ਪਤੰਗੁ = ਪਤੰਗਾ ॥ ਕੁੰਚਰੁ = ਹਾਥੀ ॥ ਮੀਨਾ =
 ਮੱਛੀ ॥ ਮਿਰਗੁ = ਹਰਨ ॥ ਸਹਿ = ਸਹਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ਕੀਨਾ = ਕੀਤਾ ਕਰਮ ॥
 ਰਾਚਿ = ਲਗ ਕੇ ॥ ਤਤੁ = ਅਸਲ ਵਸਤੂ, ਸਰੂਪ ॥ ਬੀਨਾ = ਵੇਖਿਆ, ਚੁਣਿਆ ॥
 ਚਿਤੈ = ਚਿਤਵਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾਮਣਿ ਹਿਤਕਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ਬਿਨਾਸੈ =
 ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਗਲ ਵਿਕਾਰੀ = ਸਾਰੇ ਖੋਟੇ (ਵਿਕਾਰੀ) ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ॥

੨੨੬

ਪਰ = ਪਰਾਏ ॥ ਜੇਵਰੀ = ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਰੱਸੀ (ਫਾਹੀ ਦੀ)
 ਲਪਟਾਇ = ਫਸਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਉ ਤਨੁ ਬਿਧਵਾ = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਰਾਚਾਰਨੀ ਇਸ
 ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ॥ ਪਰ ਕਉ = ਪਰਾਏ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ॥ ਕਾਮਿ ਦਾਮਿ =
 ਕਾਮ ਅਤੇ ਧਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ਚਿਤੁ ਪਰਵਸਿ ਸੇਈ = ਉਹ ਆਪਣਾ ਚਿਤ ਪਰ
 ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਥਾਟਾ = ਮਾਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੇ ਠਾਣਾ ॥ ਰਸ =
 ਨਾਮ ਰਸ ॥ ਨਾਟਾ = ਨਚਦਾ ਹੈ ਚੰਚਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਨਟ ਵੱਤ ॥ ਉਲਾਸਾ =

ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਰਿ ਮਰੈ ਨ—ਤੂੰ=ਤੇਰੇ ॥ ਅਗਰ=ਧੂਪ, ਸੁਗੰਧ ਵਾਲੀ ਲਕੜੀ ॥
 ਕਪੂਰਿ=ਮੁਸਕ ਕਪੂਰ ॥ ਮਗਨੁ=ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਪਰਮਪਦੁ=ਆਤਮ ਪਦ ॥
 ਅਧਕੀ=ਬਹੁਤੀ ॥ ਜਾਚੈ=ਮੰਗੇ ॥ ਵਾਦਿ=ਬਗੜੇ ॥ ਸੁਹੇਲਾ=ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ ਦੁਹੇਲਾ=ਦੁਖੀ ਹੈ ॥ ਦਮ=ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ॥ ਹਾਟ=ਦੁਕਾਨ
 ਬੋਹਿਥ=ਜਹਾਜ਼ (ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ) ॥ ਵਾਟ=ਰਸਤਾ (ਨਹੀਂ ਲੰਘਿਆ ਜਾਂਦਾ) ॥ ਘਾਟੇ
 ਘਾਟਿ=ਘਾਟਾ ਹੀ ਘਾਟਾ ਹੈ ॥ ਵਾਹੁ=ਧੰਨ ਆਖੋ ॥ ਮਥਿ=ਰਿੜਕ ਕੇ ਭਾਵ
 ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ=ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਹਉਮੈ ਕਰਤੁ ਭੇਖੀ--ਕਰਤ=ਕਰ ਕੇ ॥ ਭੇਖੀ=ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਨਾਲ ॥ ਨਿਵਰੈ=ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਧਾਵਹਿ=ਭਟਕਦੇ ਹਨ ॥ ਸੰਘਾਰੈ=ਨਾਸ ਕਰੇ ॥ ਰਾਜਨੁ=ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਨਿਰਭਉ=ਨਿਰਭੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ॥ ਘਰਿ=ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਤਾੜੀ=ਬ੍ਰਿਤੀ ॥ ਝਗੜ=ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੇ ਝਗੜੇ ॥ ਭੇਟੈ=ਮਿਲੇ ॥ ਕਿਹੁ=ਕੁਛ ॥

੨੨੭

ਭੇਟਿ=ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਗਾਹੀ=ਜਪਦਾ ਹੈ, ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਬੰਧਿ=੯੪ ਵਿਚ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਾਲੇ:—ਕਾਲੈ ਘਰਿ=ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਕਾਲ (ਮੌਤ) ਦੇਵਸ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਅਰਥਾਤ ਸਭਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਆਇਆ ਕਿਉਂ ਕਿ ਜੋਜੰਮਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਰਦਾ ਭੀ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ.....ਪਾਇਆ=ਜਿਸ ਕੰਵਲ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾ ਸਕਿਆ ॥ ਪਇਆਲੁ=ਪਤਾਲ, ਅੰਤ ॥ ਆਗਿਆ ਨਹੀ ਲੀਨੀ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ=ਭਰਮ ਵਿਚ ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਨੇ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਅਠਾਸੀ ਹਜ਼ਾਰ ਜੁਗ ਉਸ ਕੰਵਲ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਪਰੰਤੂ ਥਕ ਟੁੱਟ ਕੇ ਓੜਕ ਨੂੰ ਉਸੇ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਆਰਾਧਨ ਕਰ ਕੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ॥ ਸੰਘਾਰਿਆ=ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਧਰ=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਮੁਕਾਮੁ=ਇਸਥਿਤੀ (ਸਦਾ) ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ॥ ਸਾਹੁ=ਸਾਹੂਕਾਰ ॥ ਸੰਚਹਿ=ਇਕਠੇ ਕਰ ਕੇ ॥ ਦਾਮ=ਪੈਸੇ ॥ ਮਹਰ=ਨੰਬਰਦਾਰ, ਮੁਖੀਆ ॥ ਮੁਕਦਮ=ਚੌਧਰੀ, ਪੈਂਚ ॥ ਸਿਕਦਾਰੈ=ਸਰਦਾਰ ॥ ਅਫਰਿਓ=ਅਮੋੜ, ਨ ਟਲਣ ਵਾਲਾ ॥ ਕੂੜੁ ਸਿਰਿ ਮਾਰੈ=

ਬੂਠਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰੋਂ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਗੋਈ = ਨਾਸ ਕੀਤੀ, ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਲਈ ਹੈ
 ਓਹੁ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਜਾਪੈ = ਜਪਣਾ ਕਰੇ
 ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਪੀਰਾ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਪੀੜ ਲਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ
 ਧੀਰਾ = ਧੀਰਜ, ਦਿਲਾਸਾ ॥ ਕਾਲੁ ਜਾਲੁ = ਮੌਤ ਦਾ ਜਾਲ ॥ ਬਿਖੁ ਬੈਠੀ
 ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ, ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹੈ ॥ ਸਬਦੇ
 ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਮੂਠੇ = ਲੁਟੀਏ ਹਨ ॥ ਨਾਇ = ਨਾਮ ਨਾਲ ॥ ਜੋਹਿ = ਤੱਕ
 ਬੋਲਹਿ ਸਾਚੁ ਮਿਥਿਆ:—ਅਤੀਤ = ਤਿਆਗੀ, ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਇਛਿਆ ਤੋਂ ਰਹਿ
 ਬੈਸੈ = ਬੈਠਿਆਂ ॥ ਅਪਿਓ = ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਗੁਰ ਮਤਿ = ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿਖਿ
 ਵਿਚ ॥ ਚਾਲ = ਚਲਦੇ ਹਨ ॥ ਤਤੁ = ਅਸਲ ਸਰੂਪ ॥ ਵਿਰੋਲੇ = ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ
 ਦੀਖਿਆ = ਸਿਖਿਆ ॥ ਅਰਪਿਓ = ਭੇਟਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ॥ ਅੰਤਰ ਗਾ
 ਕੀਨੀ = ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਗਤੀ ਕੀਤੀ, ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਗਤਿ ਮਿਤਿ
 ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਆਤਮੁ ਚੀਨੀ = ਆਤਮਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕੇ ॥ ਸਾਰੁ
 ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਪਰਮ ਹੰਸੁ = ਉੱਤਮ ਹੰਸ (ਗੁਰਮੁਖ) ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਚ
 ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸਚੁ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ = ਸਚ ਸਰੂਪ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ
 ਹਨ ॥ ਏਕੰਕਾਰੁ = ਇਕ ਅਕਾਰ (ਸਰੂਪ) ਵਾਲਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਨਿਰਾਲਮੁ
 ਅਲੱਗ ਹੀ ॥ ਮਨ ਤੇ = ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੰਤਰ ਕਰਕੇ ॥ ਚੂਕੀ = ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ਅਹੰ
 ਹੰਕਾਰ ਦੀ ॥ ਭ੍ਰਮਣੀ = ਭੱਟਕਣ ॥

੨੨੮

ਭਾਰਿਆ = ਭਾਲਿਆ ॥ ਸਾਚੁ ਮਹਲਿ = ਸੱਚ ਸਰੂਪ ਵਿਚ
 ਛਾਇਆ = ਅਵਿੱਦਿਆ ਤੋਂ ॥ ਰਾਮਿ ਨਾਮ ਚਿਤੁ:—ਰਾਪੈ = ਰੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ
 ਉਪਜੰਪਿ = ਉਠਦਿਆਂ ਹੀ, ਸੂਰਜ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ॥ ਅਭਾਗੁ = ਖੋਟਾ ਕਰਮ
 ਅਨਹਤ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਤੂਰਾ = ਵਾਜਾ ॥ ਪਰਸਿ = ਛੋਹ ਕਰਕੇ ॥ ਰਵੈ = ਵੱਧ
 ਹੈ ॥ ਅਰਧ ਉਰਧ = ਹੇਠਲੇ ਲੋਕ (ਜੀਵ) ਤੋਂ ਉਪਰਲੇ (ਪਰਮੇਸਵਰ) ਦੀ ॥ ਸੰਧਿ
 ਮੇਲ ਨੂੰ ॥ ਮਨੁ = ਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ॥ ਜਿਉ ਗਾਈ ਕਉ:—ਗੋਇਲੀ = ਗੁਆਲਾ, ਗਊਆਂ ਦਾ

ਵਾਲਾ ॥ ਸਾਰਾ = ਸੰਭਾਲ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਆਤਮਾ = ਮਨ ਵਿਚ ॥
 ਸੁਖ ਧਾਰਾ = ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ (ਵੀਚਾਰਦਾ) ਹੈ ॥ ਤਉ = ਤੇਰੀ ॥
 ਸਰਣਾਗਤਿ = ਸਰਨ ਆਏ ਹਾਂ ॥ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਾ = ਛਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ
 ਨਿਹਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਭੁਗਤਾ = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ॥ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ = ਕੀਤੇ
 ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ॥ ਅਧ = ਥੱਲੇ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਊਰਧੀ = ਉਤੇ ਸਵਰਗਾਂ ਵਿਚ (ਪਿਆ
 ਭੋਂਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ) ॥ ਅੰਧਿਆਰਾ = ਅੰਗਯਾਨ ਦਾ ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ ॥ ਲੋਭੇ ਅਹੰਕਾਰਾ =
 ਲੋਭ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ॥ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰ =
 ਅਪਾਰ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਸਬਦੈ = ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਬੂਝੈ = ਜਾਣ ਕਰਕੇ ॥ ਜਾਲਾ =
 ਫਾਹੀ ਵਿਚ ॥ ਡੋਲੁ = ਜੀਵ ॥ ਕਸਿ = ਕੱਸ ਕੇ ॥ ਜੇਵਰੀ = ਵਾਸਨਾ ਵ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ
 ਲੱਜ ਨਾਲ ॥ ਆਕਾਸਿ ਪਤਾਲਾ = ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਡੋਲ ਰੂਪੀ ਜੀਵ
 ਉਪਰ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਖਾਲੀ (ਪੁੰਨਾਂ ਰਹਿਤ) ਹੋਕੇ ਹੇਠਾਂ ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ
 ਹੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ = ਬ੍ਰਹਮ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ॥

੨੨੯

ਅੰਕਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ = ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਟੁੱਟਦਾ,
 ਭਾਵ ਮਿਲਿਆ ਵਿਛੜਦਾ ਨਹੀਂ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਿ:-- ਨਿਬੇਰਾ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ
 ਨਿਬੇੜਾ ॥ ਅਕਲੀ = ਅਕਲ ਤੋਂ ॥ ਬਾਹਰੇ = ਬਿਨਾਂ ॥ ਪੰਥੁ = ਰਾਹ ॥ ਨਿਰ-
 ਬਹੀਐ = ਨਿਰਬਾਹ ਕਰੀਏ ॥ ਸਾਰ = ਕਦਰ ॥ ਅੰਧੇ = ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਪਾਰਖੁ =
 ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ਕਲੀ ਕਾਲ = ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ॥ ਵਿਡਾਣੈ = ਅਸਚਰਜ ਗੱਲ
 ਹੈ ॥ ਸੂਤਾ = ਮੋਹ ਨਿੰਦਾ ਵਿਚ ਸੂਤਾ ਹੋਇਆ ॥ ਮੂਏ = ਮਰੇ ਹੋਏ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਲੋਂ ਬੇਮੁਖ) ॥
 ਆਵਤ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਲ ਆਏ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਲੋਂ ਮਰ ਗਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਪਰ ਕੀ =
 ਪਰਾਈ (ਦੇਹ ਨੂੰ ਕਾਂਵਾਂ ਕੁੱਤਿਆਂ ਨੇ ਖਾਣਾ ਹੈ) ॥ ਅਪੁਨੋ = ਆਪਣਾ (ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ)
 ਮੀਠੇ = ਮਿੱਠੇ (ਨਾਮ ਨੂੰ) ॥ ਕੜੂਏ = ਕੌੜੇ (ਬਿਖੇ ਰਸ) ॥ ਰਾਤੇ = ਨਾਮ ਵਿਚ ਰੱਤੇ
 ਹੋਏ ਦੀ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ॥ ਚੇਰੀ = ਦਾਸੀ (ਮਾਇਆ) ॥ ਠਾਕੁਰੁ = ਮਾਲਕ,
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਪੋਖਰੁ = ਛੱਪੜ ਦਾ ॥ ਵਿਰੋਲੀਐ = ਰਿੜਕੀਏ ॥ ਰੀਸੈ = ਨਿਕਲਦਾ ॥

ਅਰਥਾਇ ਲੇਇ = ਸਮਝ ਲੈ ॥ **ਚੀਨੈ** = ਪਛਾਣ ਲਵੇ ॥ ਮ: ੩॥ ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕ ਦੂ:-
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਇਕ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀ ਉਥ ਗੁਰੂ ਅਖਵਾਦੇ ਹੋ ਪਰ
ਸੂਦਰਾ ਅਤੇ ਸੂਤਕ ਪਾਤਕ ਵਾਲੇ ਘਰਾ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੂਜਾ
ਆਦਿਕ ਵੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ । ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੂਤਕ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ ਵਸ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਕਿਸ
ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੀਏ । ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:- **ਸੂਤਕ** =
ਅਸੁੱਧਤਾ ॥ **ਦੂਜਾ ਭਾਉ** = ਦ੍ਰੇਤ ਭਾਵ ਹੈ ॥ **ਜੇਤਾ ਮੋਹੁ ਆਕਾਰੁ** = ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ
ਜਿਤਨਾ ਇਹ ਮੋਹ ਦਾ ਪਾਸਾਰਾ ਹੈ, ਸਭ ਸੂਤਕ ਹੀ ਹੈ ॥ **ਕਰਮਨ ਪੂਜਾ** = ਪੂਜਾ ਦੇ ਕਰਮਾਂ
ਵਿਚ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਨ:-ਅਧਾਰਾ** = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ **ਉਰਧਾਰਾ** = ਦਿਲ ਵਿੱਚ
ਟਿਕਾ ਕੇ । **ਗੁਰਮੁਖਿ** = ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ॥ **ਸਾਚੁ ਦੁਆਰਾ** = ਸੱਚੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ॥

੨੩੦

ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ **ਦੋਈ** = ਦ੍ਰੇਤ ਨੂੰ ॥ **ਪਰਬੋਧਹੁ** = ਚੰਗੀ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਧੋ ॥ **ਡੰਫੁ** = ਪਾਖੰਡ ॥ **ਬਗ ਜਿਉ** = ਬਗਲੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥ **ਸਾਇਰ ਕੀ**
ਪੁਤਰੀ = ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਲਛਮੀ (ਮਾਇਆ) ਜੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੀ ਸੀ ॥
ਬਿਦਾਰਿ = ਨਾਸ ਕਰਕੇ ॥ **ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਧਰ:-ਇਸੁ ਜੁਗ** = ਕਲ ਜੁਗ ॥
ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ **ਪੰਚ** = ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ **ਸੰਘਾਰੇ** = ਮਾਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਨਟਿ** =
ਬਾਜੀਗਰ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ) ਨੇ ॥ **ਬਾਜੀ** = ਮਾਇਆ ਦੀ ਖੇਡ ਰਚੀ ਸੰਸਾਰ ॥ **ਗ੍ਰਿਹੀ** = ਗ੍ਰਿਹਸਭ
(ਘਰ ਦੇ ਵਿਚ) ਹੀ । **ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੂਲੁ:-ਮੂਲੁ** = ਮੁੱਢ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ॥ **ਅਭਿਆਸਾ** =
ਵਿਚਾਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਤਿਸਤੇ** = ਉਸ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਤੋਂ ॥ **ਮੋਹ ਪਿਆਸਾ** = ਮੋਹ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ
ਵਾਲੇ ਦੇਵਤੇ ਹੋਏ ॥ **ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ** = ਰਜੋ ਤਮੋ ਸਤੋ ਗੁਣਾ ਵਿਚ ॥ **ਨਿਜਘਰਿ** = ਆਪਣੇ
ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਜੰਜਾਲਾ** = ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵੇਦ ਤਿੰਨ
ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਬੰਧਨਾਂ (ਕਰਮ ਕਾਂਡਾ) ਦਾ ਘਰ ਹੈ ॥

੨੩੧

ਵਾਦੁ = ਬਗੜੇ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਪਰਾਲਾ** = ਪਰਾਲੀ ਦੀਆ, ਵਾਧੂ
ਬਗੜਿਆ ਦੀਆ (ਖਾਲੀ) ॥ **ਕੁਮਾਰਗਿ** = ਪੁੱਠੇ ਰਾਹ ॥ **ਭਵਜਲਿ** = ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥ **ਮੁਹਤਾਜੁ** = ਅਧੀਨ ॥ **ਜੇਵੜਾ** = ਫਾਹੀ ॥ **ਮਹਲੁ** = ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥

ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਰਵਹਿ** = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਚਉਥੇ** = ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ॥ **ਬੁਹਮਾ ਵੇਦੁ ਪੜੈ** :-- **ਤਾਮਸੁ** = ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ** = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ **ਸੀਧੇ** = ਸਿੱਝ, (ਮੁਕਤ) ਹੋ ਗਏ ਹਨ ॥ **ਰੀਧੇ** = ਮਿਲ ਗਏ ਹਨ ॥ **ਜੋਹੈ** = ਤਾੜਦਾ, ਵੇਖ ਸਕਦਾ ॥ **ਪਵਿਤਾ** = ਪਵਿਤ੍ਰ ॥ **ਕੁਸਲੁ** = ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਆਪੁ** = ਹੰਕਾਰ ॥ **ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ** = ਇਕ ਰਸ ਸੁਧੋ ਹੋ ਬੁਧੋ ਹੋ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਬਦ ਵਜਦੇ (ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ) ਹਨ ॥ ਤੈ ਗੁਣ ਵਖਾਣੇ :-- **ਸਹਜ ਧੁਨਿ** = ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥

੨੩੨

ਤੈ ਗੁਣ ਕਾਲੈ ਕੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰਾ = ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਕਾਲ ਦੀ ਕਾਰ (ਹੁਕਮ) ਹੈ, ਭਾਵ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਜੰਮਣਾ ਮਰਣਾ ਕਾਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥ **ਮੂਲੁ** = ਮੁਢ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ॥ **ਮਾਤਾ** = ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਮੂਲੁ ਜੰਤੂ ਭਰਮਾਏ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹਿੰਡੋਲਾ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਵਿਚ ਸਭ ਜੀਵ ਭਰਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਮੂਲੁ ਜੰਤੂ** = ਹਿੰਡੋਲਾ, ਪੰਝੂੜਾ ॥ **ਧਾਵਤੁ** = ਇੰਦਰੇ ਦੌੜਦਿਆਂ ਨੂੰ ॥ **ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ** = ਰੋਕ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਿਰਜਿ** = ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ॥ **ਗੋਈ** = ਨਾਸ ਕੀਤੀ ॥ **ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਗੁਰੁ** :-- **ਗੁਣਤਾਸੁ** = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਨਿਰਮਲੁ** = ਸੁਧ ॥ **ਬੇਧਿਆ** = ਵਿੰਨਿਆ ॥ **ਲੋਇ** = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਅੰਤਰਿ** = ਅੰਦਰੋਂ ਹਿਰਦਾ ॥ **ਬਿਗਸੈ** = ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨ ਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਪਰਸਾਦੀ** = ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਹਉਮੈ** = ਹੰਕਾਰ ॥ **ਦੁਰਮਤਿ** = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ॥ **ਤਾਸੁ** = ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਰਵਿਆ** = ਵਸਿਆ ॥

੨੩੩

ਮਨ ਹੀ ਮਨੁ ਸਵਾ :-- **ਭੈ** = ਹਰੀ ਦੇ ਭੈ ਵਿਚ ॥ **ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ** = ਸਹਿਜੇ ਹੀ ॥ **ਨਿਧਾਨੁ** = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਸਬਦਿ** = ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਭਉ ਖਾਏ** = ਡਰ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ **ਕਾਮਣਿ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ॥ **ਮੋਹ ਗੁਬਾਰੁ** = ਮੋਹ ਕਰ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ ॥ **ਬਿਨਸੇ** =

ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਗਹਿ ਲਈ = ਫੜ ਲਈ ਹੈ ॥ ਅਭੇਵੈ = ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਹਰੀ ਦਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁਹ:- ਲਹੰਨਿ = ਲੈਂਦੇ (ਛੁਟਣ ਦਾ) ॥ ਸਾਰਿ = ਸੰਭਾਲ ਕੇ ॥
 ਭਾਇ = ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਰਹੰਨਿ = ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਟਿਕੰਨਿ = ਟਿਕਦੇ ॥
 ਪਚੰਨਿ = ਸੜਦੇ ਹਨ ॥ ਠਗਉਲੀ = ਠੱਗਬੂਟੀ, ਨਸ਼ੇਵਾਲੀ ਬੂਟੀ ਜੋ ਠੱਗ ਲੋਕ ਰਾਹੀਆ
 ਨੂੰ ਖੁਆ ਕੇ ਲੁਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਭਿਟੈ = ਛੁੰਹਦੀ ॥ ਮਾਇ =
 ਮਾਇਆ ॥

੨੩੪

ਭਾਇ = ਆਗਿਆ ਵਿਚ ॥ ਸਰਣਾਗਤੀ = ਸ਼ਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ॥
 ਮ: ੪ ਕਰਹਲੇ ਮਨ ਪਰਦੇ-ਕਰਹਲੇ = ਛੱਤਾਂ ਦੀ ਜਾਤ । ੨. ਹੇ ਮਨ ਹਲਾ (ਉੱਦਮ) ਕਰ ॥
 ਹਰਿ ਮਾਇ = ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਹਰੀ ਨੂੰ ॥ ਕਰਹਲਾ = ਉੱਦਮ ਕਰ ॥
 ਵੀਚਾਰੀਆ = ਹੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨਾਂ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ਵਿਚ ॥ ਰੰਗ ਮਹਲੀ =
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਤਜਾਇ = ਛੱਡ ਦੇਹ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ = ਨਾਮ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ॥
 ਪੂਰਿਆ = ਭਰਿਆ ਹੈ ॥ ਪੈਨਾਇਆ = ਇਜ਼ਤ ਦੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਦਾ ਸਿਰੋਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥
 ਜੋਦੜੀ = ਮਿੰਨਤ ॥ ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵੀ -- ਪਿਰੁ = ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ॥ ਨਿਹਾਲਿ =
 ਵੇਖ ॥ ਵੀਚਾਰੀਆ ਵੀਚਾਰਿ = ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਮਹਾ ਜਾਲਿ =
 ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਥਵਾ ਮੋਹ ਦੇ ਵਡੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ॥

੨੩੫

ਵਿਕਰਾਲਿ = ਭੈਦਾਇਕ ॥ ਖੜਗੁ = ਖੰਡਾ ॥ ਧਾਰਿਆ = ਫੜਿਆ ਹੈ ॥
 ਮਾਰਿਅੜਾ = ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜਮਕਾਲਿ = ਜਮ ਦੀ ਮੌਤ ਨੇ ॥ ਅੰਤਰਿ =
 ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਰੰਗਿਰਤੜੇ
 = ਹੇ ਮੌਜਾਂ ਵਿਚਲਗੇ ਹੋਏ ਮਨ ॥ ਤਰਵਰੁ = ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਜਬ ਇਹ ਮਨ:-
 ਬਾਵਰੁ = ਪਾਗਲ ॥ ਬਿਗਾਨਾ = ਓਪਰਾ ॥ ਰੀਨਾ = ਚਰਣ ਰੇਣ ॥
 ਰਮਈਆ = ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਚੀਨਾ =
 ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲਾ ਫਲੁ ਮਸਕੀਨੀ = ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ
 ਗਰੀਬੀ ਧਾਰਨ ਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਗਲੇ = ਸਾਰੇ ਹੀ ॥ ਮੇਲਹਿ = ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥

ਚੁਕਾਈ=ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ॥ ਬੈਰਾਈ=ਵੈਰ ॥ ਅਪੁਨੀ ਅਪਨੀ=ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ (ਕਰਕੇ ਹਰੇਕ ਸੈ ਮਲ ਲਈ) ॥ ਤਾਤਾ=ਦੁੱਖ, ਈਰਖਾ ॥ ਜੋਹਾ=ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਖੇਦਾ=ਕਸ਼ਟ ॥ ਅਰਥੀ=ਵਾਸਤੇ ॥ ਤਿਸ=ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥ ਜਉਲਾ=ਜੁਦਾ, ਵੱਖਰਾ (ਮਾਇਆ ਤੋਂ) ॥ ਕਉਲਾ=ਲਛਮੀ, ਮਾਇਆ ॥ ਦੀਪਕੁ=ਦੀਵਾ (ਗਿਆਨ ਦਾ) ॥

੨੩੬

ਬਿਬੇਕੈ=ਗਿਆਨ, ਸੂਝ ॥ ਰੰਗਾ=ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ:--
ਰਵਿਆ=ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਅਪਦਾ=ਬਿਪਤਾ ॥ ਧਾਵਤ=ਦੌੜਦਾ ਫਿਰਦਾ ॥ ਪੰਚਾ=ਪੰਜ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ॥ ਸੰਚਾ=ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ॥ ਸਿਝੈ=ਕਲਜਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਧ=ਮਹਾਤਮਾ ॥ ਹਿਲੈ=ਗਿੱਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਇਹ ਅਗਨਿ=ਇਹ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀ ਅੱਗ ॥ ਪੋਹਤ=ਪੋਂਹਦੀ ॥ ਜੋਹਤ=ਤੱਕਦਾ ॥ ਅਨਹਤ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਧੁਨੈ=ਅਵਾਜ਼, ਧੁਨੀ (ਸੁਣਦਾ ਹੈ) ॥ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ=ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਕਮਲੁ=ਹਿਰਦਾ ॥ ਮੰਤ੍ਰੁ=ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਅਖੰਡ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਚੂਰਾ=ਚੂਰਮਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਿਦ:--ਪੰਚ ਜਨਾ=ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜਾਂ ਜਣਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ॥ ਨਿਵਾਰੈ=ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਵਾਸਿ=ਵੱਸ ਵਿਚ ॥ ਤੇਤਾ=ਉਤਨਾ ਹੀ ॥ ਪੇਖਨੁ=ਵੇਖਣਾ ਹੈ ॥ ਬੈਰਾਗੁ=ਰੋਣਾ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਦੁਰਾਉ=ਪੜਦਾ, ਓਹਲਾ ॥ ਨਿਸੰਗੁ=ਖੁਲ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ, ਪ੍ਰਤੱਖ ॥ ਸਹਜੇ=ਸੁਤੇ ਹੀ, ਸਹਿਲੇ ਹੀ ॥

੨੩੭

ਗ੍ਰਿਹ=ਘਰ; ਗ੍ਰਿਹਸਥ ॥ ਭੇਟਿਆ=ਮਿਲਿਆ ॥ ਆਤਮੁ ਰਸਿਆ=ਮਨ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰੁ=ਘੁੰਗਰੂ ਝਾਂਜਰਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਅਵਾਜ਼; ਆਤਮ ਅਨੰਦਾਕਾਰ ਧੁਨੀ ॥ ਕਰਮਾ=ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸਚੁ ਧਰਮਾ=ਸੱਚੇ ਧਰਮ ਵਾਲਾ ॥ ਸਹਜੁ=ਗਿਆਨ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਰਭ ਵਾਸ:--ਵਾਸ ਤੇ ਟਰਿਆ=ਵੱਸਣ ਤੋਂ ਟਲਿਆ, ਭਾਵ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ॥

ਕਲਤ੍ਰੁ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਜੁਰਿਆ=ਜੁੜ ਗਿਆ ॥ ਕਪਰੇ=ਕਪੜੇ ॥ ਸਰਪਰ=
 ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ॥ ਗਵਨ ਕਰਹਿਗੇ ਬਪੁਰੇ=ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ॥ ਟਰੈ=
 ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ॥ ਹਰੈ=ਦੂਰ ਹੋਵੇ ॥ ਬਿਤਾਲਾ=ਬਿਨਾਂ ਤਾਲ ਤੋਂ, ਭਾਵ ਭੂਤਨੇ ਹੋ
 ਰਹੇ ਹਨ ਜੀਵ ॥ ਗਿਰਿ=ਪਹਾੜ ॥ ਤਰ=ਦਰੱਖਤ ॥ ਧਰਣਿ=ਧਰਤੀ ॥
 ਗਗਨੁ=ਅਕਾਸ਼ ॥ ਰਵਿ=ਸੂਰਜ ॥ ਸਸਿ=ਚੰਦਰਮਾਂ ॥ ਪਾਵਕੁ=ਅੱਗ ॥
 ਨੀਰਾਰੇ=ਪਾਣੀ, ਸਮੁੰਦਰ ਆਦਿਕ ॥ ਬਰਤੁ=ਵਰਤ ॥ ਭੇਦਾ=ਊਚ ਨੀਚ
 ਵਰਣਾਂ ਦੇ ਵ, ਜੀਵ ਈਸ ਦੇ ਫਰਕ ॥ ਦੇਵ=ਠਾਕਰ, ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਆਦਿਕ ॥
 ਦੇਹੁਰਾ=ਮੰਦਰ ॥ ਸੋਚ ਪਾਕ=ਸੁੱਚੀ ਰਸੋਈ ॥ ਹੋਤੀ=ਹਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ,
 ਘਿਉ ਸਾੜਨ ਵਾਲੇ, ਅਥਵਾ ਅਗਨੀ ਉਪਾਸ਼ਕ ॥ ਪਰਸਾਦਨ=ਭੋਜਨ ਆਦਿਕ ॥
 ਭੋਗਾ=ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ॥ ਗਵਨੁ ਕਰੈਗੇ=ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ॥ ਸਗਲੋ=ਇਹ ਸਭ ॥
 ਲੋਗਾ=ਲੋਕ ॥ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਿੰਦੂ=ਅਨੇਕ ਜੂਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵ ॥ ਤਤੁ
 ਗਿਆਨਾ=ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ॥ ਰਸੈ=ਜਪ ਈ, ਤਤ ਪਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਮਿਰਤੁ=
 ਮੌਤ ॥ ਅਨਹਤ ਆਖਾਰੇ=ਆਤਮ ਅਨੰਦਾਂ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਜੋੜ ਮੇਲ ॥
 ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰੇ ਸੋਈ:-ਇਸ=ਦੁਬਦਾ (ਦ੍ਵੈਤ) ਨੂੰ ॥ ਸੂਰਾ=ਬਹਾਦਰ, ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਰਾਜ
 ਜੋਗੁ=ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ॥

੨੩੮

ਸਿਝੈ=ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਗਨੀ=ਗਿਣੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ=
 ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਜੂਠਿ=ਦਿਲ ਦੀ ਮੈਲ ॥ ਜਉਲਾ=ਵਖਰਾ, ਅਲਗ ਹੈ ਇਸ ਕੋਲੋਂ ॥
 ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ:-ਜੁਰੈ=ਜੁੜੇ ॥ ਕਾੜਾ=ਝੋਰਾ, ਦੁਖ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ=
 ਮੁਕਤੀ ॥ ਕਾਜਿ=ਕੰਮ (ਨਹੀਂ ਔਣਾ) ॥ ਦੁਨੀਆਦਾਰ=ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ॥
 ਕੋਟਿ=ਕੋੜਾ ॥ ਮਜਨ=ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਮੁ=
 ਨਾਮ ਦੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿਨਸਿ=ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ॥ ਹੇਤੁ=ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥
 ਕਾਮਿ=ਕੰਮ ਵਿਚ ਲਗ ਕੇ, ਵ ਕਾਮਨਾ (ਇਛਿਆ) ਕਰਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਜੋਹਿ=
 ਤਾੜਦੇ ॥ ਗਮਰੁ=ਪ੍ਰਤਾਪ ॥ ਅਮਰੁ=ਮੁਕਤ ॥ ਚਾਕਰ=ਨੌਕਰ ॥ ਡਾਨ

ਡੰਡ, ਸਜਾ ॥ ਬਾਨ = ਖੋਟੀ ਵਾਦੀ ਵ ਘਾਟਾ ॥ ਬਿਸੇਖਾ = ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ॥ ਉਨ =
ਘਾਟਾ ॥ ਭਾਤਿ = ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੋਇਆ ੨ ਹੈ ॥ ਘਾਲ = ਸੇਵਾ ॥ ਮੂੜਾ = ਮੂਰਖ ॥
ਹੀਨੁ = ਕਾਇਰ, ਮਾੜਾ ॥

੨੩੯

ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਜੈਸੇ:—ਆਰਜਾਰੀ = ਉਮਰ ਹੈ ॥
ਸਾਕਤ = ਬੇਮੁਖ ॥ ਜੀਆ = ਜੀਵਿਆ ਹੈ ॥ ਬਿਰ ਥੀਆ = ਇਸਥਿਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
ਕਰਾਸ = ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾਗ ਬਤਨ ਬਿਸਟਾ ਮਹਿ ਵਾਸ = ਕਾਂ ਦਾ ਵਾਸਾ
ਵਿਸਟਾ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਤਨ = ਵਤਨ, ਦੇਸ ॥ ਬਿਸਟਾ = ਗੰਦਰੀ ਦੇ ॥
ਭਏ ਕੂਕਰ ਕਾਮ = ਕੁੱਤਿਆਂ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਨੀਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਸੁਆ =
ਵੇਸਵਾ ॥ ਨਿਨਾਮ = ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ॥ ਸੀਝ ਛਤਾਰਾ = ਛੱਤਰੇ ਦੇ
ਸਿੰਗਾਂ ਵੱਤ ਹੈ ਜੋ ਭਿੜਕੇ ਦੁੱਖ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥ ਕੂਰੁ = ਬੂਠ ॥ ਕਾਰਾ = ਕਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਗਰਧਭ = ਖੋਤੇ ਦੀ ॥ ਬਾਨ ਭਰਿਸਟ = ਨੀਚ ਥਾਂਵਾਂ-ਵੇਸਵਾ, ਜੁਆ ਤਥਾ ਸ਼ਰਾਬ
ਖਾਨਾ ਆਦਿਕ ॥ ਹਰਕਾਇਆ = ਹਲਕਾ ॥ ਬੰਧੁ = ਆਪੇ ਤੇ ਕਾਬੂ ॥ ਆਤਮ
ਘਾਤੀ = ਹਤਯਾਰਾ ॥ ਜਾਤੀ = ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ:—ਮੋਹਿ = ਮੈਂ ॥
ਪਰਮ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਰਸਨਿ = ਜੀਭ ਨਾਲ ॥ ਆਪੁ = ਹੰਕਾਰ ॥
ਪੇਖਿਓ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਜ ਜੋਗੁ = ਗਿਆਨ ਜੋਗ (ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ
ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵਖ ਰਹਿਣਾ) ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੋ:—ਰੇਣੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ ਵਿਚ ॥ ਮਜਨੁ =
ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਹਰਉ = ਦੂਰ ਕਰਾਂ ॥ ਮਹਾ ਅਗਨਿ = ਨਰਕਾਂ ਦੀ ਅਥਵਾ ਗਰਭ ਦੀ
ਅਗਨੀ ॥ ਅਕਲ = ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ॥ ਗਤਿ = ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥

੨੪੦

ਪਰਸਾਦਿ = ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ॥ ਦਾਸਰਾ = ਦਾਸ ॥ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਗੋਬਿੰਦ:—
ਅਸਨੇਹੁ = ਪਿਆਰ, ਮੋਹ ॥ ਜੂਠਨ = ਖਾਣੇ ਦੀ ਬਚੀਹੋਈ ਜੂਠ ॥ ਮਹਿ = ਵਿਚ ॥ ਪਾਇ =
ਮੂੰਹ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਿਰਤਕ = ਮੁਰਦੇ ਦਾ ॥ ਰਸੁ = ਅਨੰਦਾਇਕ ॥ ਅਨ ਕਾਜ = ਹੋਰ ਕੰਮ ॥
ਪਾਜ = ਦਿਖਾਵੇ ॥ ਕਰਤੋ = ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ॥ ਅਡੰਬਰ = ਬਨਾਵਟਾਂ ॥

ਆਦਿ ਮਧਿ ਜੋ:-**ਆਦਿ**=ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ॥ **ਮਧਿ**=ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ॥
ਅੰਤਿ=ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਨਿਬਾਹੈ**=ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੁਘੜੁ**=ਚੰਗਾ ਘੜਿਆ
ਹੋਇਆ ॥ **ਰਾਸਿ**=ਪੂੰਜੀ ॥ **ਸਿਲਕ**=ਫਾਹੀ ॥ **ਨਵ ਤਨੁ**=ਨਿਤ ਨਵਾਂ ॥
ਬਾਲਾ=ਵੱਡਾ, ਬਲਵਾਨ ਹੈ ॥ **ਚੀਨ**=ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ **ਸਰਬ ਸੁ**=ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ
ਬਦਲੇ ॥ **ਖੋਜਤ ਫਿਰੇ ਅਸੰਖ:-** **ਪਾਰੀਆ**=ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਕਿਰਪਾਰੀਆ**=
ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਵਾਰੀਆ**=ਕੁਰਬਾਨ ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ॥ **ਪੰਬੁ ਡਰਾਉ**=ਜਮਾ ਦਾ
ਡਰਾਉਣਾ ਰਸਤਾ ॥ **ਭੈ ਹਾਰੀਆ**=ਭੈ ਭੀਤ ਹੋਈ ਹਾ ॥

੨੪੧

ਸੰਤਾਹ=ਸੰਤਾਂ ਦੀ ॥ **ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੀਆ**=ਬਚਾ ਲਵੇ ॥ **ਅਨੂਪ**=
ਉਪਮਾਂ ਰਹਿਤ ॥ **ਸਾਧਾਰੀਆ**=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ **ਦਿਖਾਰੀਆ**=ਵਿਖਾਲੀ, ਦਰਸ਼ਨ ॥
ਸਵਾਰੀਆ=ਸਵਾਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ **ਆਹੀ**=ਚਾਹੀ ਹੈ ॥ **ਓੜਿ**=
ਓਟ ॥ **ਤੁਹਾਰਿ**=ਤੁਹਾਡੀ ॥ **ਮੋਹ ਕੁਪਾਰੀਆ**=ਮੋਹ ਦੇ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ॥
ਕਥਾਰੀਆ=ਕਥਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਬਾਹ ਲੁਡਾਰੀਆ**=ਬਾਂਹ ਉਲਾਰ ਕੇ ਅਰਥਤ
ਨਿਰ ਭੈ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਲਧਾ**=ਲਭਾ ਹੈ ॥ **ਅਪਾਰੀਆ**=ਅਪਾਰ ਕੀਮਤ ਦਾ ॥
ਪੁਕਾਰੀਆ=ਪੁਕਾਰ ਕੇ ॥ **ਨਾਰਾਇਣ ਹਰਿ ਰੰਗ-ਰੰਗੁ ਰੰਗੋ**=ਮਨ ਨੂੰ ਹਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਵਿਚ ਰੰਗੇ ॥ **ਏਕ ਮੰਗੋ**=ਇਕ ਨਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਗੇ ॥ **ਪਚਿ**=ਸੜਕੇ ॥ **ਕੋਟਿ**
ਮਧੇ=ਕੁੜ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥ **ਨਮੋ ਨਮੋ**=ਨਮਸਕਾਰ ॥ **ਅਲੋਵਉ**=ਵੇਖਾ ॥
ਨਾਮ ਨਿਧੋ=ਨਾਮ ਨਿਧੀਆਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਦੀਪ**=ਦੀਵਾ ॥ **ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗੁਰ:-**
ਤਉਕਿਆ=ਛਿੜਕਿਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਚੰਦਨ ॥ **ਬਲਤੋ ਜਲਤੋ**=
ਸੜਦੇ ਬਲਦੇ ਨੂੰ ॥ **ਸੀਤਲਾਇਓ**=ਸੀਤਲ ਠੰਡਾ ॥ **ਦੀਪਾਇਓ**=ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ॥
ਪਾਵਕੁ ਸਾਗਰੁ ਗਹਰੋ=ਦੁਖਾਂ ਰੂਪ ਅਗ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਭੂੰਘਾ ॥ **ਚਰਿ**=
ਚੜ੍ਹ ਕੇ ॥ **ਨਾਵ**=ਬੇੜੀ ਉਤੇ ॥ **ਸੁਚ**=ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਵਾਲੇ ॥ **ਗਹਿ ਭੁਜਾ**=
ਬਾਹਾਂ ਫੜਕੇ ॥ **ਆਪਾਇਓ**=ਆਪਣਾ ਕਰ ਲਿਆ ॥ **ਭਉ ਖੰਡਨੁ**=ਡਰ ਨਾਸ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਦੁਖ ਭੰਜਨੋ**=ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਵਛਲ**=ਪਿਆਰਾ ॥

ਨਾਇਓ = ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਓਟਾਇਓ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

੨੪੨

ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਬਿਖਿਆ—ਅੰਧ ਨ ਜਾਨੀ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਮਨੁਖ ਨੇ ਨ ਜਾਣਿਆ (ਕਿ ਕਰ ਕੀ ਰਿਹਾ ਹੈ) ॥ ਹਉ ਸੰਚਉ = ਮੈਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਅਵਧ = ਉਮਰ ॥
 ਬਿਹਾਨੀ = ਬੀਤ ਗਈ ॥ ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਸਮਾਨੀ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਅਚਾਰ =
 ਚੰਗੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਕੁਲੀਨਾ = ਉੱਚੀ ਕੁਲ ਵਾਲਾ ॥ ਗੁਮਾਨੀ = ਹੰਕਾਰੀ ॥
 ਜਿਉਂ = ਜਦ ਤੋਂ ॥ ਉਲਝਾਇਓ = ਫਸਿਆ ਹੈ ॥ ਬਾਧ ਬੁਧਿ = ਨਾਸ ਕਰਨ
 ਵਾਲੀ ਭੈੜੀ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ॥ ਕਾਮ ਰਤਿਆ = ਕਾਮ (ਕਾਮਨਾਂ ਵਿਚ) ਰਤਿਆ (ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ) ॥
 ਨਹੀ ਬਿਸਰਾਨੀ = ਮਾਇਆ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲੀ ॥ ਬੰਧਪ = ਰਿਸਤੇਦਾਰ ॥ ਸੰਪਾਨੀ =
 ਸੌਂਪੀ ਹੈ ॥ ਬਾਸਨਾ = ਵਾਸਨਾ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ॥ ਸੁਚਿ
 ਕਰਮ = ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਵਾਲੇ ਕਰਮ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਮੁੰਧ ਰੈਣਿ ਦੁਹੇ:—ਏਸ ਸਬਦ ਵਿਚ ਸਾਧਨ
 ਅਥਵਾ ਮੁੰਧ ਇਸਤ੍ਰੀਰੂਪ ਜੀਵ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਮੁੰਧ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰੈਣਿ = ਅਵਸਥਾ
 ਰੂਪੀ ਰਾਤ ॥ ਦੁਹੇਲੜੀਆ = ਦੁਖੀ ਹੈ ॥ ਨੀਂਦ = ਸਾਂਤੀ ॥ ਦੁਬਲੀਆ =
 ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਹਾਵੈ = ਹੋਹਕੇ, ਝੋਰੇ ਵਿਚ ॥ ਥੀਈ = ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਦੁਬਲਿ =
 ਕਮਜ਼ੋਰ ॥ ਕੇਵ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਮੈ ਮਤ ਜੋਬਨਿ ਗਰਬਿ ਗਾਲੀ = ਜਵਾਨੀ
 ਦੀ ਮਸਤੀ ਦੇ ਨਸੇ ਵਿਚ ਗਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਦੁਧਾ ਥਣੀ ਨ ਆਵਏ = ਚੋਇਆ ਹੋਇਆ
 ਦੁੱਧ ਮੁੜ ਕੇ ਥਣਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ॥ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਿਲਾਈ ਹੋਈ
 ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥ ਨਿਮਾਨੜੀਆ = ਮਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ, ਬੇ-ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਧਨੀ = ਮਾਲਕ ॥
 ਉਰਧਾਰੇ = ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਾਇਆ ॥ ਨਾਹ = ਪਤੀ ॥ ਸਹੁ = ਪਤੀ ॥ ਸਾਧਨ =
 ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰਾਵੇਹਾ = ਸਿਮਰੀਏ ਜਾਂ ਮਾਣ੍ਹੀਏ ॥ ਲਿਖਉਗੀ = ਲਿਖਾਂ (ਧਾਰਨ
 ਕਰਾਂ) ਗੀ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਸਨੇਹਾ = ਪੱਤ੍ਰ ॥ ਨਿਕਸਿ ਜਾਤਉ =
 ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਦੌੜ ਜਾਣ ਵਾਲਾ) ਮਨ ॥ ਜਾਮਿ = ਜਦੋਂ ॥ ਸਾਚ ਕੀ = ਸਚੇ
 (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦੀ ॥ ਨਉਤਨ = ਨਵੀਂ ਹੈ ॥ ਨੇਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ॥ ਨਵੇਲਓ = ਕੋਈ
 ਵੇਲਾ ਨਹੀਂ ॥ ਵਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਰਹਸੀ = ਅਨੰਦ ਹੋਈ ॥ ਓਮਾਹਓ = ਉਤਸ਼ਾਹ

ਹੋਇਆ ॥ ਰਹਿਸੇ = ਖੁਸ ਹੋਏ ॥ ਵਿਆਪੇ = ਦੁਖਾਂ ਚਿ ਫਸ ਗਏ ॥ ਲਾਹਓ =
ਲਾਭ ਹੋਇਆ ॥ ਕਰ = ਹੱਥ ॥ ਰਲੀਆਂ = ਖੁਸੀਆਂ ॥

੨੪੩

ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪ੍ਰਭੂ:—ਨਾਹ = ਹੇ ਪਤੀ ॥ ਬਨ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ॥
ਬਿਖਮ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਰੈਣਿ = ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ॥ ਘਣੇਰੀਆ = ਬਹੁਤ ॥
ਭਾਵੈ = ਭੋਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਰੇ = ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ, ਸਾਰ ਲੈਂਦਾ ॥ ਰਸਿ ਪ੍ਰੇਮਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰਸ
ਵਿਚ ॥ ਦੀਪਕ ਦੇਹ ਉਜਾਰੈ = ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਦੀਵਾ ਦੇਹੀ (ਅੰਤਹ ਕਰਨ) ਵਿਚ
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਰੈ = ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਰਾਵੀ = ਅਭੇਦ ਕੀਤੀ ॥ ਬਿਗਸੀ =
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ॥ ਨੀਘਰੀਆ = ਬੇਘਰ ਕਰ ਦਿਤਾ, ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੋੜ ਦਿੱਤਾ ॥
ਮੁਠੀ = ਠੱਗੀ ਹੈ ॥ ਕੂੜਿਆਰੇ = ਬੂਠੀ ॥ ਜੇਵੜੀਆ = ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਰੂਪੀ ਫਾਹੀ ॥
ਅੰਤਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਦੀ ॥ ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ = ਹਠ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥
ਬੇਬਾਣੈ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ॥ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਗੱਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾ
ਸਕਦਾ ਭਾਵੇਂ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਹਠ-ਜਪ ਤਪ ਕਰਨ ਦਾ ਕਰੇ ਤੇ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸਣਾ
ਕਰੇ ॥ ਦੁਬਿਧਾ = ਦ੍ਵੇਤ ਕਰਕੇ ॥ ਮਹਲੁ = ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਕਿ = ਕਿਵੇਂ ? ਅਨ-
ਦਿਨੋ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਵਖਰੁ = ਸੋਦਾ ॥ ਪਰਖਿ = ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ॥
ਮ: ੩॥ ਸਾਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ—ਸਾਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸਾਰੇ = ਸੰਭਾਲਦੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥
ਪਰੁ = ਜ਼ਰੂਰ ॥ ਭਾਉ ਕਰੇ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਮੇਲੀ = ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਦੀ
ਸਾਥਣ ॥ ਸਾਰੀ = ਯਾਦ ਕਰੇ ॥

੨੪੪

ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਨਾਹ = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ਸਬਦ ਕਰਾਰੇ = ਜੋਰਦਾਰ
ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਦੁਤਰੁ = ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੋਂ ॥ ਖੁਆਈ = ਭੁਲਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥
ਵਿਗੁਤੀ = ਖਰਾਬ ਹੋਈ ॥ ਮੁਤੀ = ਤਿਆਗੀ ॥ ਸਹਜੇ ਮਾਤੀ = ਗਿਆਨ ਵਿਚ
ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਮਗੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਖਰੀ:—ਖਰੀ =
ਬਹੁਤ ॥ ਅੰਕਿ = ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ॥ ਰਾਵੀ = ਭੋਗੀ ॥ ਸਾਰੇ = ਯਾਦ ਕਰੇ ॥

= ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਗਹੀਐ = ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀਏ ॥ ਨਿਵਾਰੇ = ਦੂਰ ਕਰੇ ॥
= ਪਤੀ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੇ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇ ॥ ਹਾਵੈ = ਝੋਰੇ ਵਿਚ ॥

੨੪੫

ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਰਸ:-- ਬੇਧੀ = ਵਿੰਨ੍ਹੀ, ਪਰੋਤੀ ਹੋਈ ਹੈ; ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥

= ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ॥ ਮਤੀ = ਸਿਖਿਆ ॥ ਕੁਸਤਿ = ਖੋਟੇ ਹਠ ਕਰ ਕੇ ॥

ਤਾਈ = ਸੰਘ ਤਕ, ਨਕੋ ਨਕ, ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਕੇ ॥ ਸਹਜ ਧੁਨਿ =

ਜੇ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਬਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਗਤਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ (ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ

॥ ਉਰਿਧਾਰੇ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨਿਵਾਰੇ = ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਹੇਤਿ

= ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਵਿਆਪੀ = ਲਗੀ ਹੋਈ ॥ ਮੁੰਧ =

ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਨਿਗੁਣੀਆ = ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਗੁਣ ਹੀਨ ਹੈ ॥ ਅਗਮ

ਅਪਾਰਾ = ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ਸਾਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ॥ ਮਾਇਆ ਸਰੁ ਸਬਲੁ:--

ਮਾਇਆ ਸਰੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਮਾਇਆ ॥ ਸਬਲੁ ਵਰਤੈ =

ਸਹਿਤ ਬਲਦੇ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਦੁਤਰੁ = ਇਹ ਕਠਨ ॥ ਬੋਹਿਥਾ = ਜਹਾਜ਼ ॥

ਸਬਦੁ ਖੇਵਟੁ = ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮਲਾਹ ॥ ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥

ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ ॥ ਮਨੂਰਾ = ਲੋਹੇ ਦੀ ਮੈਲ ਯਾ

ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ਪੁਰਾਣਾ ਲੋਹਾ ॥ ਕਾਮਿ = ਕਾਮਨਾ; ਇਛਾਵਾਂ ॥

੨੪੬

ਸੁਤ = ਪੁਤਰ ॥ ਖਰੇ = ਬਹੁਤ ॥ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ = ਬਿਨਾਂ ਪਾਣੀ ਤੋਂ

ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਿਆ ਸਚ ਸਮਝ ਕੇ ਇਸਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ (ਪਦਾਰਥਾਂ) ਵਿਚ ਜੀਵ ਭੁਬ ਰਹੇ

ਹਨ ॥ ਹਉਮੈ = ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਧਾਤੁ = ਦੋੜਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਜੀ = ਖੇਡ ॥

ਸੁਰਤਿ = ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਮੁਗਧ = ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ॥ ਸੁਹਾਵੇ = ਸੋਭਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸਬਦਿ

ਸਵਾਰੇ = ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਸੁਆਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸਬਦੁ = ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਦਾਨਾ =

ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ ਬੀਨਾ = ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਤੋਂ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ:--

ਸੁੱਧ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਤੀ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ:-- ਪਿਰਾ = ਹੋ ਪਤੀ ॥

ਮੰਵਹੁ = ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ॥ ਸਤਿ ਸਭਾਏ = ਸੱਚੀ ਸੁਭਾਉ ਕਰਕੇ ॥ ਬੀਜੇ = ਸੁਣੇ ॥
 ਜੰਮੈ = ਮੰਨਣ ਕਰੇ ॥ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰਖੇ ॥ ਚਾਖਹਿ =
 ਜਪਣਾ ਕਰੇ ॥ ਪੂਰਬਿ = ਪਹਿਲੋਂ ਦਾ ॥ ਮੁਯੇ = ਹੇ ਪਿਆਰੀ (ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਚਕ
 ਸ਼ਬਦ ਹੈ) ॥ ਅਨਰਸ = ਹੋਰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਦ ॥ ਲਏ ਲਵਾਏ =
 ਜਪਦਾ ਜਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਡਾਣੀ = ਬਿਗਾਨੀ ॥ ਚਾਕਰੀ = ਸੇਵਾ ॥ ਧਨ ਛੋਡਿ =
 ਮੈਨੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਛਡ ਕੇ ॥ ਪ੍ਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ = ਤੂੰ ਹੋਰ ਦੇਸ ਨੂੰ, ਭਾਵ-ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਵਲ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਦੂਜੈ = ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ ਦੁਖਾਲੀ = ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ
 ਬੰਧਨ ਟਿਕੈ ਨਾਹੀ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਕ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਟਿਕ ਸਕਦਾ ॥

੨੪੭

ਚੂਕੈ = ਮਿਟਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਧੁ = ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ ਹੈ ਇਸ ਵਿਚ ਹਰੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ਭਗਤੀਨਗੀਂ
 ਦਿਸਦੀ ॥ ਚਾਕਰ = ਸੇਵਕ ॥ ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖੀ ॥ ਮ ਪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਬੈਰਾਗੁ -- ਸਖਾ =
 ਸਾਥੀ ॥ ਬਿਧਾਤੇ = ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ॥ ਸੀਧਰੁ = ਸ਼੍ਰੀ (ਲਛਮੀ) ਦੇ ਆਸਰਾ,
 ਪਰਮੇਸਰ ॥ ਉਡੀਣੀਆ = ਉਡੀਕਵਾਨ ਹਾਂ; ਨਿਮੋਝੁਣੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹਾਂ ॥ ਕਰ = ਹਥ ॥
 ਮੂਰਤੁ = ਚੋ ਘੜੀ ॥ ਸਾਰੰਗ = ਬੰਬੀਹਾ ॥ ਚਲਤ = ਚਰਿਤ੍ਰ ॥ ਧਨ =
 ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਧੀਰਏ = ਧੀਰਜ ਕਰੇ ॥ ਨਾਹ = ਪਤੀ ॥ ਬਾਲਾ = ਵਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵਡਾ
 ਹੈ ॥ ਗੁਣਵੰਤ = ਉਪਕਾਰੀ ॥ ਬੁਰਿਆਰੇ = ਬੁਰਿਆਈ ਵਾਲੀ ॥ ਅਰਪੀ =
 ਭੇਟਾ ਕਰ ਦਿਆਂ ॥ ਸਦੇਸਾ = ਸੁਨੇਹਾ ॥ ਸੁਥਾਨਿ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਂ; ਗੁਰਾਂ ਪਾਸ ॥
 ਪਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ, ਮੰਗਿਆ ॥ ਰਲੀਆ = ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥
 ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ = ਸਨਿਮਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਲਾਲੁ =
 ਪਿਆਰਾ ॥ ਬੰਧਪੁ = ਸਨਬੰਧੀ ॥ ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਦੂਤ ਥਾਉ = ਕਾਮਾਦਿਕ
 ਦੁਸਟਾਂ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ਅਗਿਆਨ ॥ ਅਨਹਤ = ਇਕ ਰਸ ॥

੨੪੮

ਮੋਹਨ ਤੇਰੇ:--ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਵਡੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਪਾਸੋਂ
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਜਾ ਕੇ

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੋਬਾਰੇ ਹੇਠ ਬੈਠ ਕੇ ਉਸਤਤੀ ਵਜੋਂ ਤੰਬੂਰੇ ਨਾਲ ਗਾ ਕੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ:—

(੧) ਅਪਾਰਾ = ਬੇਅੰਤ ॥ ਦੈਆਰ = ਹੇ ਦਿਆਲ ਜੀ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਰਾ = ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ॥

ਸੁਖ ਸਾਰਾ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ (੨) ਅਨੂਪ = ਉਪਮਾਂ ਰਹਿਤ ਹਨ ॥

ਚਾਲ ਨਿਰਾਲੀ = ਦੁਨੀਆ ਨਾਲੋਂ ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ ਅਥਵਾ

ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵੀ ਅ-ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ॥ ਏਕੁ = ਇਕ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ) ਨੂੰ ॥

ਰਾਲੀ = ਖਾਕ ਰੂਪ (ਸਮਝਿਆ ਹੈ) ॥ ਕਲ = ਸੱਤਾ ॥ ਬਨਵਾਰੀਆ = ਬਨ ਰੂਪੀ

ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ॥ ੩ ॥ ਦਰਸ ਧਿਆਨਾ = ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਧਿਆਨ

ਧਰ ਕੇ ॥ ਨਿਦਾਨਾ = ਅੰਤ ਨੂੰ ॥ ਸੁ ਗਿਆਨਾ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ॥

ਟੇਕ ਰਾਖੀ = ਲਾਜ ਰਖ ਲਈ ਹੈ, ਇਹ ਪੋਥੀਆਂ ਰਖ ਕੇ; ਵ-ਅਸਾਂ ਨੇ ਏਨਾਂ ਪੋਥੀਆਂ ਦੀ

ਆਸ ਰਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨੂੰ ਲਗ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤਰੇਗਾ ॥ ਪਤਿਤ ਅਸੰਖ ਪੁਨੀਤ:--

ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸਲੋਕ = ਮੂਲ ਹੈ ਤੇ ਛੰਤ = ਉਸਦਾ ਟੀਕਾ ਰੂਪ ਹੈ:--ਪਤਿਤ =

ਪਾਪੀ ॥ ਪੁਨੀਤ = ਪਵਿਤ੍ਰ, ਪੁੰਨੀ ॥ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ = ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ਪਾਵਕੋ =

ਅੱਗ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਤਿਨ = ਤਿੜ੍ਹਾਂ, ਕੱਖ ॥ ਕਿਲਬਿਖ = ਪਾਪ ਰੂਪ ॥ ਦਾਹਨ

ਹਾਰ = ਸਾੜਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ-ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਜਾਪ ਦੀ ਅਗਨੀ, ਤਿੜ੍ਹਾਂ, ਰੂਪ ਪਾਪਾਂ

ਨੂੰ ਸਾੜਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਫਾਧੋ = ਫਾਹੀ ॥ ਹਰਣ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਦੀਨ = ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ॥ ਪੰਥੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਬਿਖੜਾ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਅਗਨਿ

ਸਾਗਰੁ = ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਅਗਨੀ ਤੇ ਵੈ ਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਾਲਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਸਾਧੀਐ

= ਤਰ ਜਾਈਏ ॥ ਕਲਿਮਲਹ = ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ॥ ਦਹਤਾ = ਸਾੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਾਮੋਦਰੁ = ਹਰੀ ॥ ਭੈ ਭੰਜਨ = ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗੋ = ਲਛਮੀ

ਦੇ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲਾ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ ਮਨੋਹਰੁ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥

ਬਿਰਦਾਇਆ = ਵਿਰਦ, ਸੁਭਾ ਚਲਿਆ ਆਇਆ ਹੈ ॥

੨੪੯

ਚਿੰਦਿਆ = ਮੰਗਿਆ ॥ ਤਮ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੇ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ = ਅੰਨ੍ਹੇ

ਖੂਹ (ਸੰਸਾਰ) ॥ ਉਧਾਰੈ = ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਰ = ਦੇਵਤੇ ॥ ਗਣ = ਦੇਵਤਿਆਂ
 ਦੇ ਦਾਸ ॥ ਗੰਧਰਬ = ਦੇਵ ਲੋਕ ਦੇ ਗਵਈਏ ॥ ਭਗਤੀ = ਭਗਤਾਂ ਨੇ ॥ ੩ ॥
 ਕਰੁਣਾਮੈ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ ਅਧਾਰੀ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਅਪਾਰੇ = ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
 ਸਰਣਿ ਜੋਗੁ ਸਮਰਥ = ਸਰਨ ਆਏ ਦੀ ਰਖਯਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰਥ ॥
 ਬਿਦਾਰੇ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਕਲਧਾਰੀ = ਸਕਤੀ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥ ੪ ॥
 ਅਚੁਤ ਅਬਿਨਾਸੀ = ਅਟੱਲ, ਅਡੋਲ ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ॥ ਬਿਸੰਭਰੁ =
 ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਭਰਨ (ਪਾਲਨ) ਵਾਲਾ ॥ ਕਾਲੁ = ਜਮ, ਮੌਤ ਦਾ ॥ ਕੰਟਕੁ = ਕੰਡਾ, ਦੁਖ ॥
 ਘਾਲਾ = ਸੇਵਾ ॥ ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ:--ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਦਸਦੇ ਹਨ ॥ ੧ ॥
 ਕਰੇਹਾ = ਕਰੀਏ ॥ ਮਾਨੁ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਭਗਤਿ ਠਗਉਰੀ = ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
 ਠੱਗ ਬੂਟੀ ਨਾਲ ॥ ਮੋਹਹ = ਮੋਹ ਲਈਏ ॥ ਮੰਤੈ = ਮੰਤਰ ਨਾਲ ॥ ਜਰਾ =
 ਬੁਢਾਪਾ ॥ ਭੈ ਨਰਕ = ਨਰਕਾ ਦਾ ਡਰ ॥ ਨਿਵਾਰੈ = ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨੀਤ
 = ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਜੰਤੈ = ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ੨ ॥ ਮਤਾਂਤੁ = ਸਲਾਹ ॥ ਉਪਾਧਿ =
 ਵਿਕਾਰ ਤੋ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ਦੇ ॥ ਕਲੇਸ = ਕਲਪਣਾ ॥ ੩ ॥ ਬੈਰਾਗਨਿ =
 ਵੈਰਾਗਵਾਨ ॥ ਪੇਖਉ = ਵੇਖਦੀ ਹਾ ॥ ਥਾਨ ਸਬਾਏ = ਸਭ ਥਾਂਈ ॥ ਸੁਰਿਜਨੁ
 = ਚਤਰ ਪੁਰਸ, ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ॥ ੪ ॥ ਵਸਾ = ਵਸਦੀ ਹਾਂ ॥ ਨਾਹ = ਪਤੀ ॥
 ਹਿਲਿਆ = ਪਰਚਿਆ ॥ ਕਉਲੁ = ਹਿਰਦਾ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ॥
 ਸੋਹਾਗੁ = ਪਤੀ ਦਾ ਸੁਖ ॥ ਨ ਟਲਿਆ = ਅਟੱਲ ਹੋ ਗਿਆ ॥

੨੫੦

ਬਾਵਨ ਅੱਖਰੀ ਮਹਲਾ ੫-ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਵਨ (ਬਵੰਜਾ) ਅੱਖਰਾਂ
 ਦੁਆਰਾ ਜੀਵ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਮੁਖੀ ਦੇ ਅੱਖਰ ਭਾਵੇਂ ਪੈਂਤੀ ਹਨ, ਪਰ ਏਥੇ
 ਸਹੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ (੩੩ ਵਯੰਜਨ, ੧੬ ਸੁੱਰ ਤੇ ੩ ਯੁਕਤ (ਖਯ, ਗਯ, ਤ੍ਰਯ) ਅਨੁਸਾਰ ਉਚਾਰਿ-
 ਆ ਹੈ। ਏਸ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸਲੋਕ ਮੂਲ ਹਨ ਤੇ ਪਉੜੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟੰਕਾ ਹਨ। ਇਸਦੀ ਬਾਬਤ
 ਇਹ ਗਲ ਵੀ ਪ੍ਰਚੱਲਤ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਸਮੇਂ ਮਾਤਾ ਗੰਗਾ ਜੀ ਨੂੰ ਜੜਾਊ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੀ ਇਛਿਆ
 ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਬਾਵਨ ਅਖਰੀ ਰਚ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਠ ਕਰਾਈ ਅਤੇ ਸਰਬ ਸਾਂਝੇ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹਾਈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਾਤਾ:—ਗੁਰਦੇਵ =
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਤਾ ਗੁਰੂ ॥ ਸਖਾ = ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਭੰਜਨੁ = ਦੂਰ ਕਰਨ

ਵਾਲਾ ॥ **ਸਹੋਦਰਾ** = ਸਹ+ਉਦਰਾ ਇਕ ਹੀ ਪੇਟ ਤੋਂ ਜੰਮਿਆਂ ਹੋਇਆ ਅਰਥਾਤ ਸਕੇ
 ਭੈਣ ਭਰਾ ਵਤ ਹੈ ॥ **ਮੰਤੁ ਨਿਰੋਧਰਾ** = ਮੰਤ੍ਰ (ਉਪਦੇਸ਼) ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਸਤਿ = ਸਤ ਰੂਪ ॥ **ਬੁਧਿ ਮੂਰਤਿ** = ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਪਾਰਸ ਪਰਸ**
ਪਰਾ = ਛੋਹ ਪਾਰਸ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪਾਰਸ ਤਾਂ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਸੋਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ
 ਵਰਗਾ ਪਾਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜਿਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਛੋਹ ਬਖਸ਼ਦੇ ਹਨ
 ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਰਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉਪਰ ਹਨ ॥
ਗੁਰ ਦੇਵ ਤੀਰਥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁ = ਗੁਰਦੇਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੇ ਤੀਰਥ ਹਨ ॥
ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਮਜਨੁ ਅਪਰੰਪਰਾ = ਗੁਰੂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਉਸ ਅਪਰੰਪਰ ਤੀਰਥ
 ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ॥ **ਹਰਤਾ** = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਤਿਤ** = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ **ਪਵਿਤ** =
 ਪਵਿੱਤਰ ॥ **ਕਰਾ** = ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਮੰਤੁ** = ਉਪਦੇਸ਼ ॥ **ਉਧਰਾ** = ਉਧਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਤਰਾ = ਤਰਨਾ ਕਰੀਏ ॥ **ਰਵਿ** = ਵਿਆਪ, ਮਿਲ ॥ **ਹੋਗੁ** = ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥ **ਓਅੰ** =
 ਮੰਗਲ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਸਾਧ** = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ **ਨਮਸਕਾਰੰ** = ਨਮਸਕਾਰ ਹੋਵੇ ॥ **ਮਧਿ** =
 ਵਿਚਕਾਰ (ਵਰਤਮਾਨ ਸਮਾਂ) ॥ **ਨਿਰੰਕਾਰੰ** = ਨਿਰ ਅਕਾਰ ਸਰੂਪ (ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ) ॥
ਸੁੰਨ = ਅਫੁਰ (ਤੁਰੀਆ) ਅਵਸਥਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ॥ **ਸੁਖ ਆਸਨ** = (ਵੈਰਾਟ ਸਰੂਪ
 ਹੋ ਕੇ) ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਸੁਨਤ** = ਸੁਣਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਾਸਨ** = ਜਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਸੂਖਮ = ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਅਸਥੂਲਾ** = ਸਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਰਵਾਲਾ** = ਧੂੜੀ ॥
ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਗੁਨ = ਆਪ ਹੀ, ਅਕਾਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥
ਆਕਾਰ ਸਰਗੁਨ = ਆਪ ਹੀ ਅਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਸਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਬਖਾਨਨੇ** =
 ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਓਅੰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਓ ਆਕਾਰਾ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ
 ਦੇ ਆਕਾਰ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ **ਸੂਤਿ** = ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ॥ **ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ** = ਵੱਖ, ਵੱਖ ॥
***ਬਿਸਥਾਰੰ** = ਪਸਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੰ** = ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਹੈ ॥ **ਉਪਾਇਓ** =
 ਉਤਪਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਦੁਹੁ ਭਾਤਿ** = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ॥ **ਨਿਰਾਰਾ** =
 ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ **ਸਾਹ** = ਸਾਹੁਕਾਰ ॥ **ਭਗਵੰਤ** = ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ **ਸੰਪੈ** = ਧਨ ॥

* ੧. ਤਮੋ ਗੁਣੀ ਸਰਪ ਆਦਿਕ ਪਤਾਲ ਵਿਚ ॥ ੨. ਰਜੋ ਗੁਣੀ ਮਨੁਖ, ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਪੰਥ
 ਅਤੇ ੩. ਸਤੋ ਗੁਣੀ ਦੇਵਤੇ ਆਦਿ ਸ੍ਵਰਗ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ॥

ਰਾਸਿ=ਪੁੰਜੀ ਹੈ ॥ ਸਚੁ=ਸਚ ਸਰੂਪ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ॥ ਸੁਚਿ=ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ॥
ਪਾਸਿ=ਪਾਸੋਂ ॥ ਭਿੰਨ=ਅਲੱਗ ॥ ਪਾਯੰ=ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਨਾਯੰ=ਸੁਣੋਂਦਾ ਹੈ ॥
ਬਿਆਪਤ=ਲੱਗਦੇ ॥ ਤਾਹੂ=ਓਸੇ ਦਾ ॥ ਇਹ=ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ੩ ॥ ਕੂਰ=
ਝੂਠ ਹਨ ॥ ਬਿਹੂਨੇ=ਖਾਲੀ ॥ ਧੂਰ=ਧੂੜ ॥

੨੫੧

ਪੁਨੀਤ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਜਨੂਆ=ਸੰਤਾਂ, ਦਾਸਾਂ ਦੀ ॥ ਤੇਊ=ਉਹ ॥
ਜਿਹ=ਜਿਸ ਨੂੰ ॥ ਰੁਚ=ਇੱਛਾ ਹੈ ॥ ਇਆ=ਇਸ ਧੂੜੀ ਦੀ ॥ ਮਨੂਆ=ਮਨ
ਕਰਕੇ ॥ ਬਾਛਹਿ=ਮੰਗਦੇ ॥ ਆਛਹਿ=ਚਾਹੁੰਦੇ ॥ ਰਜ=ਧੂੜੀ ਨਾਲ ॥ ਅਨ=
ਹੋਰ ॥ ਕਤਹਿ=ਕਿਤੇ ॥ ਜਾਹੂ=ਜਾਂਦੇ ॥ ਹੀਐ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ੪ ॥ ਝਿਆਨ=
ਗਿਆਨ ॥ ਮੁਖ ਬਾਤਉ=ਮੂੰਹ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਨਾਲ ॥ ਭਾਤਉ=ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਢੰਗਾਂ)
ਨਾਲ ॥ ਜੋਗੁ=ਜੁੜਨਾ ॥ ਹੋਊ=ਹੁੰਦਾ ॥ ਰਹਤ=ਰਹਿਣੀ ਹੈ ॥ ਉਸਨ=
ਗਰਮੀ, ਦੁੱਖ ॥ ਸੀਤ=ਸਰਦੀ, ਸੁਖ ॥ ਸਮਸਰਿ=ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਆਵਨ
ਆਏ=ਕਹਿਣ ਮਾੜ੍ਹ ਹੀ ਆਏ ਹਨ ॥ ਮਥੋਰ=ਮੱਥੇ ਦੇ ॥ ਜਨਮਤ=ਜੰਮਦੇ ਹੀਨੂੰ ॥
ਗਰਭ ਕੁੰਟ=ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ॥ ਉਰਧ=ਪੁੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ॥ ਉਰਝਿ ਪਰੇ=
ਫੱਸ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਛੋਡਿ ਛਡਾਨਾ=ਛੱਡ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ॥ ਬਿਸਰਾਨਾ=
ਭੁਲਾ ਦਿਤਾ ॥ ੬ ॥ ਭਿੰਨ=ਬਾਹਰ ॥ ਏਊ ਜੀਅ=ਏਹ ਜੀਵ ॥ ਵਾਸੇ=ਪੈਂਦੇ
ਹਨ ॥ ਮਗਨ=ਮਸਤ ॥ ਮੀਠ=ਮਿੱਠੀ ਜਾਣਕੇ ॥ ਜੋਨਿ=ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਘਟੇ
ਘਟਿ=ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਦੀਨੇ=ਪਾਇੱਤਾਹੈ ॥ ਏ=ਹੇ ॥ ਬਿਖਮ=ਕੱਠਨ ॥
ਮਾਏ=ਮਾਇਆ ॥ ੭ ॥ ਕਿਰਤ=ਕਰਮ ॥ ਸੁਭ ਅਸੁਭ=ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ॥ ਪਸੁ=
ਪਸੂ ॥ ਆਪਨ=ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ॥ ਹਉ ਹਉ=ਮੈਂ ਮੈਂ, ਹੰਕਾਰ ॥ ਕਮਾਤਿ=
ਕਮਾ (ਕਰ) ਸਕਦਾ ਹੈ ॥ ਉਆ=ਉਸ (ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ) ਦਾ ॥ ਫੁਨਿ=ਫਿਰ ॥ ੮ ॥
ਬਨਿਤਾ=ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ ਬਿਨੋਦ=ਹਾਸ ਬਿਲਾਸਾਂ ਵਿਚ ॥ ਕੁਸਮ ਰੰਗ=
ਕੁਸੁੰਭੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਤ ਕਚੇ ਹਨ, ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਹੀ ਹਨ ॥ ਬਿਖ ਸੋਰ=ਵਿਸ਼ਿਆਂ (ਮਾਇਆ) ਦਾ
ਸੋਰ (ਰੋਲਾ ਗੋਲਾ) ॥ ਮੈ ਮੋਰ=ਮੈਂ ਮੇਰੀ, ਮੇਰ, ਤੇਰ ॥

੨੫੨

ਪਾਹਿ = ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਸਾਕਤੁ = ਮਨਮੁਖ ॥ ਤੇਉ = ਸੋਈ ॥ ਕਰਮ
 ਰਤ = ਕਰਮ ਕਾਂਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਅਫਾਰ = ਬਹੁਤ ਅਸਹਿ ॥ ਜੇਵਰੀ =
 ਫਾਹੀ ॥ ਭੀਤਿ = ਕੰਧ (ਸਰੀਰ) ॥ ੯ ॥ ਜਾਸੁ ਕੇ = ਜਿਸਦੇ ॥ ਰੇ ਰੇ =
 ਓਏ ਓਏ ॥ ਦੇਉ = ਦੇਣਗੇ ॥ ਮਹਲੀ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਬਿਣਾਸਾ = ਨਾਸ ॥
 ਹਰਿ ਸੰਪੈ = ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ॥ ੧੦ ॥ ਬਿਆਪਤ = ਲਗ ਰਹੇ ਹਨ ॥
 ਮੂੜੈ = ਮੂਰਖ ਨੂੰ ॥ ਦੁਰਗੰਧ = ਖੋਟੀ ਵਾਸਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਬੰਧ = ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ॥
 ਲਪਟਿ = ਫਸੇ ਹੋਏ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਮਦ ਮਾਤੇ =
 ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹਨ ॥ ਊਨ = ਊਣਾ ॥ ਪੂਰਾ = ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਘਰੁ =
 ਚਤਰ ॥ ਮੂਰਾ = ਮੂਰਖ ॥ ਅਲਿਪਨਾ = ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਲਾਲ =
 ਪਿਆਰਾ ॥ ਗਹਿਰ = ਡੂੰਘਾ ॥ ਗੰਭੀਰ = ਅਡੋਲ ॥ ਅਥਾਹ = ਬੇਅੰਤ ॥
 ਲਵੈ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਕੀਟ = ਕੀੜੀ ॥ ਹਸਤਿ = ਹਾਥੀ ॥ ਪੂਰ ਸਮਾਨੇ =
 ਬਰਾਬਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ਠਾਉ = ਥਾਵਾਂ ਤੇ ॥ ੧੨ ॥ ਮਾਣੁ = ਭੋਗਦੇ ਹਨ ॥ ਭਨੀਐ =
 ਜਪਦੀ ਹੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਰੰਗੇ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਆਵਤ =
 ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ॥ ਮਇਆ = ਕਿਰਪਾ ॥ ਏਕਹਿ = ਇਕ ਵੇਰ ॥ ੧੩ ॥
 ਯਾਸੁ = ਜਿਸ ਨੂੰ ॥

੨੫੩

ਜਾਰਉ = ਸਾੜੇ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ॥ ਦੋਉ = ਦੂਤ ਭਾਵ
 ਵਾਲੀ ॥ ਇਹਾ = ਇਹ ॥ ਆਸਰ = ਸਹਾਰੇ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥
 ਪਰੋਉ = ਪਰੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਹੀਅਰੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ੧੪ ॥ ਅੰਤਰਿ = ਵਿਚ ॥
 ਈਤ ਉਤ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਤਾਸੁ = ਤਿਸੁ ॥ ਬਿਖਿਆ = ਮਾਇਆ ॥
 ਚਾਰਿ ਛਿਅ = ਚਾਰ ਤੇ ਛੇ (ਦਸ) ਅਰਥਾਤ ਬੋੜਾ ਸਮਾਂ ॥ ਕਾ ਕੋ = ਕਿਸਦਾ ॥ ਸੁਤ =
 ਪੁਤਰ ॥ ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸੰਚਿ = ਇਕੱਠੀ ਕਰ ॥
 ਬਿਨਸਤ = ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ॥ ਤੇ ਤੇ =

ਸੋ ਸੋ ॥ ੧੫ ॥ ਮੁਖਿ ਛਿਆਨੀ = ਮੂੰਹ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥ ਮਿਰਤਕ = ਮੁਰਦਾ ॥
 ਖਟ = ਛੇ ॥ ਛਿਆਤਾ = ਗਿਆਤਾ, ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ ਪੂਰਕੁ = ਸਵਾਸਾਂ ਦਾ ਉਪਰ
 ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥ ਕੁੰਭਕ = ਸਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਨਾ ॥ ਰੇਚਕ = ਸਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰਨਾ ॥
 ਕਰ ਮਾਤਾ = (ਅਜਿਹੇ ਕਰਮ) ਕਰ ਕੇ ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਸੋਮਪਾਕ = ਅਪਣੇ ਹਥੀਂ ਰਸੋਈ
 ਕਰਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਅਪਰਸ = ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ ॥ ਉਦਿਆਨੀ =
 ਉਜਾੜਾ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥ ਹੇਤਾ = ਪਿਆਰ ॥ ਅਨੇਤਾ = ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥ ਉਆ
 ਤੇ = ਉਸ ਨਾਲੋ ॥ ੧੬ ॥ ਕੁੰਟ ਚਾਰਿ ਦਹਦਿਸਿ = ਚਾਰ ਕੁੰਟਾਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਸ
 ਦਿਸਾਂ ਵਿਚ ॥ ਕਰਮ ਕਿਰਤਿ ਕੀ ਰੇਖ = ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥
 ਦੋਊ ਬਾਰਾ = ਦੂਜੀ ਵੇਰ ॥ ਪੰਥੁ = ਚੰਗਾ ਰਸਤਾ ॥ ਦਿਖਾਰੈ = ਵਿਖਾਲਦਾ ਹੈ ॥
 ਪਛੁਤਾਪੈ = ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਬਿਲਛਤ = ਖੇਡਦੇ, ਅਨੰਦ ਕਰਦੇ,
 ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਦੇ ॥ ਟੂਟ = ਮੁਕ ॥ ਖੂਣਾ = ਊਣਾ ॥ ਪਾਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਤਹ
 ਤਹ = ਕਿਥੇ ਕਿਥੇ ॥ ਬਿਗਸਹਿ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਦੀਵ = ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ॥
 ਗਨੀਵ = ਧਨਵਾਨ ॥ ਖੇਦੁ = ਦੁਖ ॥ ਡਾਨੁ = ਡੰਡ ॥

੨੫੪

॥ ੧੮ ॥ ਗਨਿ ਮਿਨਿ = ਗਿਣ ਅਰੁ ਮਿਣ ਕੇ, ਭਾਵ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ॥
 ਸਰਪਰ = ਜਰੂਰ ਹੀ ॥ ਲੋਗ = ਸੰਸਾਰ ਨੇ ॥ ਅਨਿਤ = ਨਾਸਵੰਤ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ॥
 ਰਵਹੁ = ਜਪਹੁ ॥ ਬਿਸਾਸਾ = ਭਰੋਸਾ ॥ ਬਿਲਮ = ਦੇਰੀ ॥ ਬਾਰਿਕ =
 ਬਾਲਕ ॥ ਬਿਰਧੀ = ਬੁਢੇਪੇ ਦਾ ॥ ਬੰਧੁ = ਬੰਧਾਨ, ਨੇਮ ਹੈ, (ਮਰਨ ਦਾ) ॥
 ਬੇਰਾ = ਵੇਲਾ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖੋ ॥ ਠਾਇ = ਥਾਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ (ਵਿਚ) ॥ ਜਾਹੂ =
 ਜਿਸਦੇ ॥ ਪ੍ਰਿਅਹਿ = ਪਿਆਰੇ ਦਾ ॥ ਸੁਹਾਗ = ਸੁਖ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਘੋਖੈ =
 ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਕਥਤੋ = ਕਹਿੰਦਾ ॥ ਘਾਲਹੁ = ਪਾਓ; ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੋ ॥
 ਮਨਹਿ = ਮਨ ਵਿਚ ॥ ਘੂਲਹਿ = ਮਿਲੇਗਾ, ਛੁਟੇਗਾ ॥ ਤਤੁ = ਅਸਲ ਹੈ ॥
 ਕਲ = ਕਲਜੁਗ ॥ ਪੁਨਹਚਰਨਾ = ਪਾਪਾ ਦੀ ਨਵਿਰਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ॥
 ਘਾਲਿ ਘਾਲਿ = ਮੇਹਨਤ ਕਮਾਈ ਕਰ ਕਰਕੇ ॥ ਘੋਲਿ = ਮਿਲਾਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ॥ ੨੦ ॥

ਝਣਿ = ਗਿਣਕੇ ॥ ਘਾਲੇ = ਪਾਏ ਹਨ, ਘਲੇ ਹਨ ॥ ਤਿਲਸਾਰ = ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ॥
 ਲੋਰਹਿ = ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਝ੍ਰਾਸੈ = ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਚੀਨ = ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਆਏ =
 ਆਉਂਦਾ (ਮਿਲਦਾ) ਹੈ ॥ ਝਣਤੀ = ਗਿਣਤੀ ॥ ਝਣੀ = ਗਿਣਿਆਂ ॥
 ਸਰਪਰ = ਸਰੂਰ ਹੀ ॥ ਫੂਟੈ = ਫੁਟ (ਨਾਸ ਹੋ) ਜਾਵੇਗੀ ॥
 ਜੀਵਤੁ = ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ = ਚਰਨ ਕਮਲਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਉਧ = ਮੂੰਧਾ ॥ ਬਿਗਸਾਂਤ = ਖਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਤਾਂਤ = ਮੰਤ੍ਰ (ਉਪਦੇਸ਼) ਕਰ ਕੇ ॥
 ਸੰਜੋਗ = ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ॥ ਸਭਾਗਾ = ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ = ਪੂਰਬ,
 ਪੱਛਮ ਆਦਿ ਚਾਰਿ ਤਰਫਾਂ ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ = ਦਸ ਦਿਸਾਂ (ਤਰਫਾਂ) ॥ ਚਾਰ = ਆਚਾਰ
 ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ॥ ਦੂਆ = ਦਵੈਤ ਭਾਵ ॥ ਦਿਸਟੇਤਾ = ਨਜ਼ਰ ਆਂਦਾ ॥ ਅੰਜਨੁ
 = ਸੁਰਮਾਂ ॥ ੨੨ ॥ ਦਾਸ ਦਸਾਇ = ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਛੋਹਰੇ = ਛੋਟੇ ਬਾਲ, ਦਾਸ ॥
 ਪਾਨੀਹਾਰੇ = ਪਾਣੀ ਢੋਣ ਵਾਲੇ ॥ ਛਾਰੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥

੨੫੫

ਛਾਰੁ ਕੀ ਪੁਤਰੀ = ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਪੁਤਲੀ, ਦੇਹੀ ॥ ਪਰਮ ਗਤਿ = ਉੱਚੀ
 ਪਦਵੀ ॥ ੨੩ ॥ ਫੂਲਹਿ ਘਨੇ = ਬਹੁਤ ਫੁਲਦੇ, (ਤਿੜਦੇ) ਹਨ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ =
 ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਮਤ ਕਰ ਕੇ ॥ ਛੁਟਾਰ = ਛੁਟਕਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਲਿਨੀ = ਕੁੜਿੱਕੀ
 ਦੇ ॥ (ਦੋ ਸੀਖਾਂ ਗਢਕੇ ਤੀਸਰੀ ਸੀਖ ਇਕ ਪੋਲੀ ਨੜੀ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਦੋਹਾਂ
 ਸੀਖਾਂ ਦੇ ਉਤੇ ਛਤੀਰ ਵਾਂਗੂੰ ਰਖ ਕਰਕੇ ਹੇਠਾਂ ਪਾਣੀ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਰਖ ਦੇਂਦੇ ਹਨ । ਜਦ ਤੋਤਾ
 ਉਸ ਉਤੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਨੜੀ ਫਿਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੋਤਾ ਪੁਠਾ ਹੋ ਕੇ ਲਟਕਣ ਲੱਗ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੇਠਾਂ ਜਦ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਆਪਾ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਰਦਾ ਮਾਰਿਆ ਆਪਣੇ ਪੰਜੇ
 ਘੁਟ ਲੈਂਦਾ ਹੈ । ਬੇਨੇ ਚਿਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਆ ਕੇ ਫੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ) ॥ ਸੂਆ = ਤੋਤਾ ॥
 ਕਥਨੀ = ਕਥਾ ॥ ਬਸੁਧਾ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਧਰਤੀ ॥ ੨੪ ॥ ਝਾਲਾਘੇ = ਸਵੇਰੇ ॥
 ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ॥ ਬਾਸੁਰ = ਦਿਨ ॥ ਕਾਰਾ = ਝੋਰਾ ॥ ਉਪਾਧਿ =
 ਉਪਦ੍ਰ, ਅਨਜਾਚੇ ਦੁਖ ॥ ਝੂਰਨੁ = ਝੂਰਨਾ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਬੀਆ = ਦੂਜਾ ॥
 ਝਰਹਿ = ਲਥ ਜਾਣਗੇ ॥ ਕਸੰਮਲ = ਭਾਰੇ ਪਾਪ ॥ ਮਨੂਆ = ਮਨ ਤੋਂ ॥
 ਸੁਨੂਆ = ਸੁਣਿਆਂ ॥ ਦੁਸ਼ਟਾਈ = ਖੋਟੇ, ਦੁਸਟ ॥ ੨੫ ॥ ਵਣਤ = ਯਤਨ ॥

ਵਾਣਹੁ = ਜਾਣ ਲੋ ॥ ਸਹੀ = ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕੇ ॥ ਹੇਤ = ਮੋਹ ॥ ਉਠਿ =
 ਉਠ ਕੇ, ਮਰ ਕੇ ॥ ਸਿਧਾਰੇ = ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਕੇਤ = ਕਿਤਨੇ ਹੀ ॥ ਵੋ = ਜੋ ॥
 ਪੇਖਉ = ਵੇਖਦੇ ਹੋ ॥ ਕਾ = ਕਿਸ ॥ ਭ੍ਰਮਤੇ = ਭਰਮ ਤੋਂ ॥ ਕੀਚਤਿ = ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
 ਭਿੰਨ = ਅਲੱਗ (ਅਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ) ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚੋਂ ॥
 ਵਾਕੈ = ਜਿਸ ਦੇ ॥ ਵਾਹੂ = ਜਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ॥ ੨੬ ॥ ਹੀਐ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
 ਟਹਲ ਮਹਲ = ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ ਟੋਹੇ ਟਾਹੇ = ਵੇਖੇ ਭਾਲੇ ਹਨ ॥
 ਭਵਨ = ਲੋਕ ॥ ਟਲਹਿ = ਟਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਨਾਸੇ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥
 ਕਦਿਕੇ = ਚਰੋਕਣੇ, ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਦੇ ॥ ੨੭ ॥ ਠਾਕਿ = ਰੋਕ ॥ ਤਿਨਹੁ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਦਰਿ = ਹਰੀ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਉਪਰੋਂ ॥

੨੫੬

ਠਾਹਹਿ = ਉਹ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਦੁਖਾਉਂਦੇ ॥ ਸਗਲ = ਸਭ ਕੁਝ ॥
 ਏਕਹਿ = ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਲਪਟਾਹੀ = ਮਿਲਦੇ ਹਨ ॥ ਠਹਕਿ ਠਹਕਿ =
 ਖੈਹ ਖੈਹ (ਰਗੜ ਰਗੜ) ਕੇ ॥ ਉਆ ਕੈ = ਉਹਨਾਂ ਦੇ ॥ ਕੁਸਲ = ਸੁਖ ॥
 ਕਤਹੁ = ਕਦੀ ਵੀ ॥ ਠਾਂਢਿ = ਸਾਂਤੀ ॥ ਪਰੀ = ਪਈ ਹੈ ॥ ਤਹਾ = ਉਥੇ ਨਾਮ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ॥ ਰਸਿਆ = ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਇਆ (ਮਿਲਿਆ) ਹੈ ॥ ਉਆ ਕਾ =
 ਉਸ ਜੀਵ ਦਾ ॥ ੨੮ ॥ ਡੰਡਉਤਿ = ਡੰਡਵਤ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਵਿਭ ਪਰਨੇ ਹੋ ਕੇ ॥
 ਬੰਦਨ = ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ = ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੀਆਂ
 ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਡੋਲਨ ਤੇ = ਮਨ ਨੂੰ ਡੋਲਨ ਤੇ ॥ ਡੇਰਾ = ਟਿਕਾਣਾ ॥
 ਇਹੁ = ਇਹ ਸੰਸਾਰ ॥ ਸੰਜਮੋ = ਝੁੰਕਾ ਉਪਾਵ ॥ ਸ੍ਰਮੁ = ਕਸ਼ਟ ॥ ਘਾਲੇ =
 ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ੨੯ ॥ ਢਾਹਨ ਲਾਗੇ = ਜਿੰਦ ਕੱਢਨ ਲਾਗੇ ॥
 ਘਾਲਿਓ = ਪਾਇਆ ॥ ਬੰਧ = ਬੰਨਾਂ, ਰੋਕ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚੇ ॥ ਇਆ = ਇਸ ॥
 ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ॥ ਬਿਕਰਾਲ = ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ਢੇਰੀ =
 ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗੰਢ ॥ ਜਾਮੈ = ਜੰਮਦੀ (ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ) ਹੈ ॥ ਜਮਿ ਮਰੈ = ਜੰਮਦਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਜੋਨਿ = ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਮਗਨ = ਮਸਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਢਹਤ ਢਹਤ = ਡਿਗਦੇ ਡਿਗਦੇ ॥

ਢਹਿ ਪਰੇ = ਡਿਗ ਪੈ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ॥ ੩੦ ॥ **ਜਹ ਸਾਧੂ** :-- ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਜਦ
 ਅਜਾਮਲ ਨੂੰ ਰਾਮ ਦੇ ਗਣਾਂ ਨੇ ਜਮਦੂਤਾਂ ਪਾਸੋਂ ਛੁਡਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੇ
 ਧਰਮ ਰਾਜ ਪਾਸ ਹਥਿਆਰ ਸੁਟ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਦੇ ਪਾਪੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਾਸੋਂ
 ਖੋਹ ਕੇ ਰਾਮ ਗਣ ਲੈ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਦਾ ਕੀਕਾਰਨ ਹੈ? ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦਸਿਆ ਕਿ
 ਇਸ ਨੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਆ ਸੀ ਏਸ ਲਈ ਰਾਮਗਣ ਲੈ ਗਏ ਨੇ। ਅਗੇ
 ਵਾਸਤੇ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ:- **ਣਾ ਹਉ** = ਨਾ ਮੈਂ ॥ **ਣਾ ਤੂੰ** = ਨਾ ਤੁਸੀਂ ॥
ਣਹ ਛੁਟਹਿ = ਨਹੀਂ ਛੁਟ ਸਕਾਂਗੇ (ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਡੰਡ ਤੋਂ) ॥
ਰਣ ਤੇ = ਜੀਵਨ ਜੁਧ ਤੋਂ ॥ **ਸੀਝੀਐ** = ਜਿਤਦਾ ਹੈ (ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ) ॥
ਅਨ = ਦਵੈਤ ਭਾਵ ਨਾਲ ॥ **ਲਰਿ ਮਰੈ** = ਲੜ ਕੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ਮਾਰ ਲਵੇ ॥
ਸੋ ਸੋ = ਉਹ ਉਹ ॥ **ਭਾਦੂ** = ਮੁਕਤ, ਕਲਯਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਮਣੀ** = ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ,
 ਹੰਕਾਰ ॥ **ਸੂਰਤਣ** = ਜੋਧਿਆਂ ਦਾ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਵਾਲਾ ॥ **ਰੇਣ** = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ **ਏਊ** =
 ਏਹੀ ॥ ੩੧ ॥ **ਅਰਪਉ** = ਭੇਟਾ ਕਰਾਂ ॥ **ਜੋਹ** = ਤਾੜਨਾ ॥ **ਬਾਛਤੇ** = ਇੱਛੇ ॥

੨੫੭

ਤ੍ਰਾਸ = ਡਰ ॥ **ਜਾਸੁ** = ਜਿਸਦੇ ॥ **ਮਹਲੀ** = ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ ॥ **ਠਾਉ** =
 ਨਿਵਾਸ ॥ **ਤਾਹੂ** = ਓਸ ਨਾਲ ॥ **ਕਾਜ** = ਕੰਮ ॥ **ਤਾਤਾ** = ਦੁਖਦਾਇਕ ॥ **ਤਾਪ** =
 ਤਪਤ ਹੰਕਾਰ ਦੀ ॥ **ਨਿਵਾਰੈ** = ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ੩੨ ॥ **ਘਾਲਤੇ** = ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ॥
ਲਾਥ = ਲੱਥੀ ॥ **ਸੰਚਿ** = ਕੱਠੀ ਕਰ ਕਰਕੇ ॥ **ਬੰਚ** = ਠੱਗੀਆਂ ॥ **ਮਾਇਆ ਏਕ**
ਉਪਾਵ = ਇਕ ਮਾਇਆ ਦੇ ਜਤਨਾਂ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਸ੍ਰਮੁ ਕਰਹੁ** = ਕਸ਼ਟ ਸਹਾਰਦੇ ਹੋ ॥
ਗਾਵਾਰ = ਹੇ ਮੂਰਖ ! **ਅਉਸਰ ਬਾਰ** = ਅਖੀਰ ਵੇਲੇ ॥ **ਅਸਨੇਹੁ** = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥
ਜੰਤ ਅਨਾਥ = ਗਰੀਬ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥ ੩੩ ॥
ਨਿਹਾਰਿਆ = ਵੇਖਿਆ ॥ **ਦਰਸ ਅਧਾਰ** = ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹਨ ਜੋ ॥
ਅਗਨਤ = ਬੇਸੁਮਾਰ ॥ **ਬੰਧੁ** = ਬੰਨਣਾ ॥ **ਧ੍ਰਾਪੇ** = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ੩੪ ॥
ਬਿਡਾਨੀ = ਬਿਗਾਨੀ ॥ **ਧਾਵਤ** = ਮਨ ਦਾ ਦੌੜਨਾ ॥ **ਬਾਸੁ** = ਵਾਸਾ ॥ **ਧੁਰਤੇ** =
 ਮੁਢ ਤੋਂ ਹੀ ॥ **ਬਿਸਾਹਾ** = ਖ੍ਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ **ਤੇਊ** = ਸੋਈ ॥ **ਸ੍ਰਵਨ** = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥
ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ੩੫ ॥ **ਬਸਾਹੀ** = ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ** =

ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ॥ ਨੰਨਾਕਾਰੁ=ਨਿਰਾਦਰੀ ॥ ਨਿਧਿ ਨਿਧਾਨ=ਨੈ ਨਿਧਾਂ ਦਾ (ਸਮੁੰਦਰ) ॥

੨੫੮

ਪੂਰੇ=ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਅਨਹਦ=ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰੇ=ਵਾਜੇ ॥ ੩੬ ॥ ਪਰਪੰਚ=ਛਲ ਵਲ ਤੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਤਜਿ=ਤਿਆਗਿਆ,ਤਜਿਆ ਹੈ ॥ ਪਰਮਿਤਿ=ਮਰਯਾਦਾ ਤੋ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਪਤਿਤ=ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ॥ ਪਾਵਨ=ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਗਮ=ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ਅਪਰਾਧੂ=ਅਪਰਾਧੀ ॥ ਪਰਪਚ=ਛਲ ਵਲ ॥ ਨਾਈ=ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ=ਸਿਰ ਤੇ ਛਤਰ ਵਾਲਾ ॥ ੩੭ ॥ ਫਾਹੇ=ਮਾਯਾ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥ ਗਵਨ=ਗੋੜ, ਚੁਰਾਸੀ ਦੇ ਫੇਰ ॥ ਫਿਰਨ=ਭਟੱਕਣਾ ॥ ਅਉਸਰੁ=ਵੇਲਾ, ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ॥ ਚਰੈ=ਆਵੇਗਾ ॥ ਬੇਚਾਰੇ=ਗਰੀਬ ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ੩੮ ॥ ਸੰਪੈ=ਢੋਲਤ ॥ ਰਵਾਲ=ਧੂੜੀ ਹਨ ॥ ਤੇ=ਸੋਈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ=ਬ੍ਰਹਮਨ ਹੈ ॥ ਸੁਚ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਧਰਮਾ=ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ॥ ਬੀਰਾ=ਹੇ ਭਾਈ ! ਆਗਹ=ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਰਹੀ=ਰਹਿ ਚੁਕੀ ਹੈ ॥ ਜਨਾਵਹੁ=ਸਮਝਾਵੇ ॥ ੩੯ ॥ ਭੈ ਭੰਜਨ=ਡਰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਘ=ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ॥ ਮਨਹਿ=ਮਨ ਵਿੱਚ ॥ ਜਿਹ=ਜਿਸਦੇ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ=ਦੇਵਤਾ ਸਰੂਪ ਮਨੁਖ ॥ ਬ੍ਰਹਮੇਵਾ=ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਵੀ ॥ ਡਹਕਾਏ=ਭੁਲਾਏ, ਛਲ੍ਹੇ ਹਨ ॥ ਦੁਤਰ=ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਮਾਏ=ਮਾਇਆ ॥ ਬਿਖਮ=ਕੱਠਨ ॥ ੪੦ ॥ ਮਾਗਨ ਤੇ=(ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੁਖ)ਮੰਗਣ ਤੋ ॥ ਜਿਹ=ਜਿਸ ਨੂੰ ॥ ਜਉ=ਜਦ ॥ ਬੀਆ=ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਧਨ ਆਦਿਕ ॥ ਕੁਸਲ=ਸੁਖ ॥ ਕਾਹੂ=ਕਿਸੇ ਨੂੰ ॥ ਬੀਆ=ਹੋਇਆ ॥ ਮਾਗਨਿ ਮਾਗ ਤ=ਮੰਗਾ ਵਿਚੋਂ ਮੰਗਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ॥

੨੫੯

ਪਰਹਿ ਪਰਾਗ=ਪਰਮ ਗਤ ਨੂੰ ਪਾ ਲਵੇ ॥ ੪੧ ॥ ਤੇ=ਉਹੀ ॥ ਮਨ ਮੰਤ=ਮਨ ਵਿਚ ਮੰਤਰ ਹੈ ॥ ਜਾਹੂ=ਜਿਸਨੇ ॥ ਮਰਮੁ=ਭੇਦ ॥ ਭੇਟਤ=ਮਿਲਕੇ ॥ ਪਤੀਆਨਾ=ਪਤੀਜਿਆ ਹੈ ॥ ਉਆ=ਉਨ੍ਹਾ ਨੇ ॥ ਸਮਤ=ਇਕੋ

ਜਿਹਾ ॥ ਰਹਤ ਅਉਤਾਰਾ = ਜਨਮ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਤਾਹੂ = ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਪਦਾਰਥਾਂ ਅਤੇ ਸਬੰਧੀਆਂ ਦੇ ॥ ਨਿਰਲੇਪਾ = ਵੱਖਰੇ ॥ ਪੁਰਖ ਬਿਸੇਖਾ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ
 ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਉਆ = ਉਸ ॥ ਉਆਹੂ = ਉਹ ॥ ੪੨ ॥
 ਬਿਧੀਆ = ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ॥ ਲਿਪਤ = ਛੁੱਧ ਦੀ ॥ ਤਿਹ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥ ਕਹ ਲਉ =
 ਕਿਸ ਤੋਂ ॥ ਸਿਧੀਆ = ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ॥ ਯਾਹੂ = ਜਿਸ ॥ ਉਆਹੂ = ਉਹ ॥
 ਸੰਗਾਰਾ = ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹੈ ॥ ਯਾ = ਏਸ ਤਰਾਂ ਏਵੇਂ ਤਾਂ ॥ ਉਬਰਨ = ਤਰਨ ਵਾਸਤੇ
 (ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ) ॥ ਧਾਰੈ = ਧਾਰਦਾ (ਚਾਹੁੰਦਾ) ਹੈ ॥ ਉਆਹਿ = ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥
 ਉਬਰ = ਤਰਨਾ ॥ ਹੋਉ = ਹੁੰਦਾ ॥ ਯਾਹੂ = ਏਸ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ॥ ਤਰਨ =
 ਜਹਾਜ਼ ॥ ਨਰ ਨਾਥਾ = ਮਨੁਖਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ =
 ਮਨ ਕਰਕੇ, ਬਚਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਕੰਮਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਜਿਹ = ਜਿਸਨੂੰ ॥ ਜਨਾਈ =
 ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥ ਨਦਰੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥ ਰੇਨ =
 ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਰਣਿ = (ਜਮਾਦਿਕਾਂ ਨਾਲ) ਜੁੱਧ ਵਿਚ ॥ ਦਰਗਹਿ = ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥
 ਸੀਝਹਿ = ਜਿੱਥੇ, ਮੁਕਤ ਹੋਏਂਗਾ ॥ ਜਉ = ਜੇਕਰ ॥ ਰਹਤ ਰਹਤ =
 ਘਟਦੇ ਘਟਦੇ ॥ ਰਹਿ = ਮੁਕ ਜਾਣਗੇ ॥ ਮਾਤੇ = ਮਸਤ ਹਨ ॥ ਬਿਖੈ ਬਿਆਧਿ =
 ਰੋਗ ਰੂਪ ਵਿਸਿਆਂ ਦਾ ॥ ਇਆ = ਇਸ ॥ ਬਾਸ = ਵਾਸਾ ਹੈ ॥ ਅਉਖਧ =
 ਦਵਾਈ ॥ ਖਿਨਾਹੂ = ਛਿਨ ਵਿਚ ॥ ਹਿਤਾਵੈ = ਹਿਤ (ਪ੍ਰੇਮ) ਕਰ ਕੇ ਆਵੇ ॥
 ਘਟ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਬਿਧਿ = ਯੁਕਤੀ ॥ ਨ = ਨਹੀਂ ॥ ਬਨਾਈ =
 ਬਣ ਔਂਦੀ ॥ ਸੰਜਮੁ = ਪਰਹੇਜ਼, ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰਨ ਦਾ ॥ ਥੀਆ =
 ਹੋਇਆ ॥ ੪੪ ॥ ਵਾਸੁ ਦੇਵ = ਸਭਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ) ॥
 ਉਨ = ਘਟ ॥ ਕਾਇ = ਕੀ ॥ ਦੁਰਾਇ = ਛੱਪੋਂਦੇ ਹੋ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ =
 ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਗਵਿਆ = ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

੨੬੦

ਵਰਨ = ਰੰਗ, ਜਾਤ ਪਾਤ ॥ ਚਿਹਨ = ਨਿਸ਼ਾਨ, ਰੰਗ ਰੂਪ ਤੋਂ ॥
 ਸਗਲਹ = ਸਭ ਤੋਂ ॥ ਰਹਤਾ = ਅਲੱਗ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥ ਬਿਹਾਨੀਆ =

ਉਮਰ ਬੀਤਦੀ ਹੈ ॥ ਅਜਾਨ = ਬੇ ਖਬਰਾਂ ਦੀ ॥ ਝੜਕਿ = ਤੜਫ ਤੜਫ ਕੇ, ਅਤੀ
 ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਤਿਖਾਵੰਤ = ਪਿਆਸਾ ॥ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਨ = ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕਰਮਾ
 ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਝਾੜਿ = ਬਗੜਾ ॥ ਅਰਾਧੂ = ਜਪਣਾ ਕਰੋ ॥ ਰੂੜੇ = ਸੁੰਦਰ
 (ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ) ॥ ਜੇਹ = ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਦੇ ॥ ਬਿਨਸਾਹੀ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਹੀਐ =
 ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਬੁਧੀ ਵਿਚ ॥ ਬਿਕਾਰਾ =
 ਵਿਕਾਰ ਹੈਨ ॥ ੪੭ ॥ ਗਹੁ = ਫੜ ॥ ਉਕਤਿ = ਬੁਧੀ ਦੀ ਯੁਕਤੀ, ਦਲੀਲ ਬਾਜ਼ੀ ॥
 ਦੀਖਿਆ = ਸਿਖਿਆ ॥ ਹਾਰੇ = ਹਾਰ ਕੇ ॥ ਅਗਨਤ = ਬੇਗਿਣਤ ॥
 ਬਾਲ ਗੁਪਾਲਾ = ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਆਪ ਦੇ ਬਚੇ ਹਾਂ ॥ ੪੮ ॥ ਖੁਦੀ = ਹੰਗਤਾ ॥
 ਖਰਾ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਸਰਾਹਉ = ਸਲਾਹਵੇ ॥ ਸੁਭਰ = ਲਬਾ ਲਬ ॥
 ਭਰਾਹੂ = ਭਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਾਨੀ = ਜੀਵ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
 ਨਿਰਬਾਨੀ = ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਉਆ = ਉਸ ਨੂੰ ॥ ਆਗਨਤਾ = ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
 ਖਤੇ = ਗੁਨਾਹ ॥ ਦਇਆਰਾ = ਦਿਆਲੂ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥ ਸਤਿ = ਸਚ ॥
 ਹਿਕਮਤਿ = ਚਾਤਰੀ ਨਾਲ ॥ ਸਹਸ ਭਾਤਿ = ਹਜ਼ਾਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ॥ ੫੦ ॥ ਵੂਠੇ =
 ਵੱਸਿਆ ॥ ਰਵਿ = ਵਸ ॥ ਥਾਨ = ਥਾ ॥ ਥਨੰਤਰਿ = ਥਾਂਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥
 ਹੇਰਉ = ਵੇਖੋ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪੂਰਿ = ਵਸ ॥ ਭੰਜਨ =
 ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਹਉ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਛੁਟਕੇ = ਲੱਥ ਜਾਏ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਹਤੇ =
 ਮਾਰੇ, ਦੂਰ ਕੀਤੇ ॥ ਹਿਤ = ਪ੍ਰੇਮ ॥

੨੬੧

ਓਰੈ = ਰੱਬ ਤੋਂ ਉਰੇ ॥ ੫੧ ॥ ਬੇਗਾਨਾ = ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਅਲਪ =
 ਤੁਛ ॥ ਤਤ = ਸਿਧਾਂਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥ ਇਆ = ਇਹ ॥ ਸੰਪੈ = ਦੌਲਤ ॥
 ਲੰਪਟ = ਵਿਸ਼ਈ ॥ ਤਿਨਹੂ = ਉਹਨਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ॥ ਖੋਟੇ ਸੰਗਿ ਖਰੇ =
 ਖੋਟਿਆਂ ਨੂੰ ਖਰਿਆਂ ਦਾ ਸੰਗ ਦੇ ਕੇ ॥ ਪਾਹਨ = ਪੱਥਰ ॥ ਨੀਰਿ = ਪਾਣੀ ਉਤੇ ॥ ੫੨ ॥
 ਹਸਤ = ਹੱਸਦਾ ॥ ਭਵਜਲ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਖੇਦ = ਦੁਖ ॥ ਖਿਮਾ
 ਗਹੀ = ਦਯਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਸੰਚਿਓ = ਇਕਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਖਰੀ = ਬਹੁਤ ॥

ਖੇਪ=ਰਾਸ, ਪੁੰਜੀ ॥ ਨਿਬਾਹੀ=ਤੋੜ ਚਾੜੀ ਹੈ ॥ ਸਰਾਹੀਐ=ਸਲਾਹੀਏ ॥ ੫੩॥
 ਨਿਧਿ=ਖਜਾਨਾ ॥ ਅਖਰੁ=ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਨ=
 ਤਿੰਨ ਲੋਕ ॥ ਨਾਦ=ਵਾਜੇ ॥ ਕਥਨ=ਕਥਾਵਾਂ ॥ ਕਿਰਤਿ=ਕਰਨਾ ॥
 ਸੁਚ ਧਰਮਾ=ਪਵਿਤਰ ਧਰਮ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿਮਾਨ=ਜੋ ਨਜ਼ਰ
 ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਰਲੇਪਾ=(ਏਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਤੋਂ) ਵਖਰਾ ਹੈ ॥ ੫੪॥ ਕਲੰਮ=
 ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਕਲਮ ਹੈ ॥ ਅਗੰਮ=ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ॥ ਮਸਤਕਿ=ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਮਥੇ
 ਉਤੇ ॥ ਉਰਝਿ=ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਅਨੂਪ=ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ, ਸੁੰਦਰ ॥
 ਰੂਪਾਵਤੀ=ਰੂਪ ਵਾਲਾ ॥ ਮੋਹੀ=ਬੁਧੀ ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਅਚੁਤ=
 ਅਟਲ, ਨ ਡੋਲਨ ਵਾਲੇ ॥ ਅਘਨਾਸ=ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥
 ਸਰਬ ਮੈ=ਸਰਬ ਰੂਪ ॥ ਦੁਖ ਭੰਜਨ=ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਗੁਣ
 ਤਾਸ=ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਨਿਰਗੁਣ=ਤਿੰਨ੍ਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਟੇਕ=
 ਆਸਰੇ ॥ ਜਾਕੈ=ਜਿਸ ਦੇ (ਅੰਦਰ ਸਦਾ ਹੀ) ॥ ਬਿਬੇਕ=ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ॥
 ਅਪਰੰਪਰ=ਪਾਰਾਵਾਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ ਹਹਿ=ਹੈਂ ਹੁਣ ॥ ਹੋਵਨਹਾਰ=ਅਗੇ ਨੂੰ ਵੀ
 ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਰਾ=ਨਿਰ ਆਸਰੇ ॥ ਦਾਸਰੇ=ਦਾਸ ਹਾਂ ॥ ੫੫॥

੨੬੨

ਸੁਖਮਨੀ:-ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਮਨੀ (ਖਾਨ) ਅਥਵਾ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ । ਇਸ ਦੀਆਂ
 ਚੌਢੀ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਦੇ ੨੪ ਘੰਟਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ । ਹਰੇਕ
 ਅਸਟਪਦੀ ਵਿਚ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਅੱਖਰ ਹਨ । ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਠ ਜੀਵ ਦੇ ੨੪ ਹਜ਼ਾਰ
 ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੇ ਸੁਆਸਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲਾ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦਾ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਸਫਲਾ ਕਰਨ
 ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ:-**ਸਲੋਕੁ**=ਛੰਦ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥
ਆਦਿ ਗੁਰ ਏ=ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤਾਈਂ ॥ **ਨਮਹ**=ਨਮਸਕਾਰ
 ਹੈ ॥ **ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਏ**=ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਤਾਈਂ ॥ **ਸਤਿਗੁਰ ਏ**=
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ॥ **ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਏ**=ਸੋਭਾ ਪਤੀ ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
 ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਤਾਈਂ ॥ **ਅਸਟਪਦੀ**=ਅਠ ਪਦਾਂ (ਪਉੜੀਆਂ) ਵਾਲੀ ਰਚਨਾ ॥
ਕਲਿ=ਕਲਜੁਗ ਦੇ ॥ **ਕਲੇਸ**=ਦੁਖ ॥ **ਜਾਸੁ**=ਜਸ ਨੂੰ ॥ **ਬਿਸੁੰਭਰ**=

ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਲਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਏਕੈ** = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨੂੰ ॥ **ਅਗਨਤ** = ਅਨ ਗਿਣਤ ॥
ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ = ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਦੇ ॥ **ਸੁਧਾਖਰ** = ਅੱਖਰ ਸੋਧੇ (ਵਿਚਾਰੇ) ਹਨ ॥ **ਕੀਨੇ**
ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖਰ = ਅੰਤ ਨੂੰ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਅਖਰ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕੀਤੇ
 ਹਨ ॥ **ਕਿਨਕਾ** = ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਭੋਰਾ ਵੀ ॥ **ਗਨੀ** = ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ॥ **ਕਾਂਖੀ** =
 ਚਾਹਵਾਨ ਹਨ ॥ ੧ ॥ **ਸੁਖਮਨੀ** = ਏਸ ਸੁਖਮਨੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕਥਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਵਾਸਾ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੈ ॥ **ਬਿਸ੍ਰਾਮ** =
 ਇਸਥਿਤੀ ਹੈ ॥ **ਰਹਾਉ** = ਅਸਥਾਈ-ਇਸ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤੁਕਾਂ ਵਿਚ
 ਸੰਪਟ ਹੈ ॥ **ਪਰਹਰੈ** = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਟਰੈ** = ਟੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਘਨੁ** =
 ਵਿਘਨ, ਕਲੇਸ ॥ **ਅਨਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਬਿਆਪੈ** = ਲਗਦਾ ॥ **ਸੰਤਾਪੈ** =
 ਸਤਾਉਂਦਾ ॥ **ਨਿਧਾਨ** = ਖਜ਼ਾਨੇ ਹਨ ॥ ੨ ॥ **ਰਿਧਿ** = ਰਿਧੀਆਂ ॥ **ਸਿਧਿ** =
 ੧੮ ਸਿਧੀਆ ॥ **ਨਿਧਿ** = ਨਿਧੀਆਂ, ਖਜ਼ਾਨੇ ॥ **ਦੂਜਾ** = ਦੂਤ ॥ **ਬਿਨਸੈ** = ਨਾਸ
 ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਮਾਨੀ** = ਮਾਨ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥

੨੬੩

ਉਧਰੇ = ਤਰੇ ਹਨ ॥ **ਮੂਚਾ** = ਬਹੁਤ ॥ **ਤ੍ਰਾਸਾ** = ਡਰ ॥ **ਅਬਿਨਾਸੀ**
 = ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਹਨ ॥ **ਤੇ** = ਉਹ ॥ **ਲਾਗੈ** = ਲਗੇ ਹਨ ॥ **ਰਵਾਲਾ** =
 ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ੫ ॥ **ਬਿਹਾਵੈ** = ਬੀਤਦੀ ਹੈ (ਉਮਰ) ॥ **ਰੀਤਾ** = ਮਰਯਾਦਾ ॥
ਘਨੇਰੇ = ਬਹੁਤ ॥ **ਅਨ ਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਕਮਲ** = ਹਿਰਦਾ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ॥
ਬਿਗਾਸਨੁ = ਖਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨਹਦ** = ਲਗਾਤਾਰ ॥ **ਝੁਨਕਾਰ** =
 ਅਨੰਦ ਦੀ ਧੁਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਮਇਆ** = ਕਿਰਪਾ ॥ **ਚਹੁ ਕੁੰਟ** =
 ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੀਂ ॥ **ਧਰਨਾ** = ਧਰਤੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਅਸਟ:- ੨ ॥ **ਦੀਨਾ** = ਗਰੀਬਾ ਦੇ ॥
ਭੰਜਨਾ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥

੨੬੪

ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ **ਨਾਥ ਅਨਾਥ** = ਬੇਮਾਲਕਾਂ ਦੇ
 ਮਾਲਕ ॥ **ਸੁਤ** = ਪੁਤਰ ॥ **ਦਲੈ** = ਦੁਖ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਅਨਿਕ** = ਅਨੇਕ ॥

ਪੁਨਹ ਚਰਨ=ਪਾਪ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਧਨ, ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ॥ ਕੋਟਿ=ਕੋੜ੍ਹਾਂ ॥
 ਪਰਹਰੈ=ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸਗਲ=ਸਾਰੀ ॥ ਨਿਸਤਰੈ=ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਤਿਖ=ਪਿਆਸ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ॥ ਆਘਾਵੈ=ਰਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਹੇਲਾ=ਸੁਖਦਾਇਕ ॥
 ਪਰਮਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਲਖ ਬਾਹੀ=ਲਖਾਂ ਬਾਹਾਂ (ਫੌਜਾਂ) ਕਰ ਕੇ ॥
 ਪਰਾਹੀ=ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਘਾਰੈ=ਨਾਸ ਕਰਨ, ਦੁਖ ਦੇਣ ॥ ਮਰਿ ਜਾਮ=
 ਮਰ ਕੇ ਫਿਰ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਸ੍ਰਾਮ=ਇਸਥਿਤੀ ॥ ਹਉ=ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥
 ਰੰਗਿ=ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਤੋਸਾ=ਰਸਤੇ ਦਾ ਭੋਜਨ ॥ ਉਜੀਆਰਾ=ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਘਾਮ=ਧੁਪ ॥ ਆਕਰਖੈ=ਖਿਚੇਗੀ, ਦੁਖ ਦੇਵੇਗੀ ॥ ਤ੍ਰਿਖਾ=ਤੇਹ ॥
 ਅਉਖਧੁ=ਦਵਾਈ ॥ ਕਮਾਤਿ=ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥ ਜਨਕੈ=ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੀ ॥
 ਬਿਰਤਿ=ਕਾਰ, ਬਿਰਤੀ ਵਿਚ ॥ ਬਿਬੇਕੈ=ਗਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ॥ ਮੁਕਤਿ
 ਜੁਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਹੈ ॥ ਭੁਗਤਿ=ਭੋਜਨ ਹੈ ॥
 ਭੰਗ=ਵਿਘਨ ॥

੨੬੫

ਭੋਗੁ=ਗ੍ਰਿਹਸਤ ॥ ਜੋਗ=ਤਿਆਗ ॥ ਬਿਓਗੁ=ਦੁਖ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ=ਹਰੇਕ ਦੇਵਤੇ ਦਾ ਪੂਜਨ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਹੈ ॥ ਖਜੀਨਾ=
 ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥ ਓਟ ਸਤਾਣੀ=ਬਲ ਵਾਲਾ ਸਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ=
 ਤਾਣੇ ਪੋਟੇ ਵਾਂਗ ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ=ਅਫੂਰ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ॥ ਮਾਤੇ=ਮਸਤ
 ਹਨ ॥ ੧ ॥ ਪਾਰਜਾਤੁ=ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ॥ ਗਾਮ=ਗਾਉਣ ॥ ਦੁਰਤੁ=
 ਪਾਪ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ਅਸਟਪਦੀ ੩:-ਪੇਖੈ=ਵੇਖੇ ਹਨ ॥ ਢੰਢੋਲਿ=ਢੂੰਡ, (ਪੜਤਾਲ) ਕੇ ॥
 ਪੂਜਸਿ=ਪੁੱਜਦੇ ਨਹੀਂ ॥ ਖਟ=ਛੇ ॥ ਮਧੇ=ਵਿਚ ॥ ਹੋਮੈ=ਯਗ ਵਿਚ ਸਾੜੇ ॥
 ਰਤਨਾ=ਰਤਨ (ਪਦਾਰਥ) ॥ ਹੋਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ=ਰਤੀ ਰਤੀ ਕਰਕੇ ਹੋਮ ਕਰੇ ॥
 ਹੋਮਤ ਪਰਾਨ=ਪਰਾਨ ਹਵਨ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਕਨਿਕ=ਸੋਨਾ ॥ ਅਸ੍ਵ=ਘੋੜੇ ॥
 ਹੈਵਰ=ਚੰਗੇ ਘੋੜੇ ॥ ਨਿਉਲੀ=ਨੇਤੀ, ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਸਰੀਰ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਦੇ ਕਰਮ
 (ਵੇਖੋ ਅੰਤਕਾ) ॥ ਜੈਨ ਮਾਰਗ=ਜੈਨੀਆਂ ਦੇ ਮਤ (ਜੀਵ ੧੮)

ਨੇਮ ਧਾਰਨਾ ॥ ਸੰਜਮ=ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰਨ ਦੇ ਅਤਿਅੰਤ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ॥
 ਸਮਸਰਿ=ਬਰਾਬਰ ॥ ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ=ਮਨੀ ਕਰਨ ਘਾਟ ਉਤੇ ਜਿਥੇ ਕਚੀ
 ਰੋਟੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪਕ ਕੇ ਉਤੇ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੀ ਕਰਨ ਘਾਟ ਰਵਾਲਸਰ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਅਥਵਾ
 ਮਨ ਦੀ ਇਹ ਇੱਛਾ ਕਿ ਸਰੀਰਦਾਤਿਆਗਕਿਸੇਤੀਰਥ ਉਪਰਹੋਵੇ॥ ਹੁਟੈ=ਛੁੱਟਦਾ ॥ ਸੋਚ=
 ਸੁੱਚਮਤਾਈ ॥ ਟਰੈ=ਹਟਦੀ ॥ ਅਨੀਤਿ=ਨਾਸਵੰਤ ਨੂੰ ॥ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ=
 ਕੱਚੀ (ਮਿੱਟੀ ਦੀ) ਕੰਧ, ਦੇਹੀ ॥ ਪਤਿਤ=ਪਾਪੀ ॥ ਬਹੁ ਮੂਚ=ਬਹੁਤ ਵੱਡੇ ॥

੨੬੬

ਧਾਪੈ=ਰੱਜਦੀ ॥ ਸਿਝੈ=ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਂਦਾ ॥ ਉਭ=ਅਕਾਸ਼,
 ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਪਇਆਲਿ=ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ, ਤਥਾ ਇਸਲੋਕਵਿਚ॥ ਡਾਨੈ=ਡੰਡ ਦੇਦਾ ਹੈ ॥
 ਰੀਨਾ=ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਚੀਨਾ=ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਸਮ=ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥
 ਦਿਸਟੇਤਾ=ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਲੇਪਾ=ਅਸਰ ਕਰਦਾ ॥ ਘਟਾ=ਜੀਵਾਂ ॥
 ਦੁਰਮਤਿ=ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਹਿਰਿਆ=ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ=
 ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਕਥਨ ਕਰੇ ॥੮॥੩॥ ਅਸਟਪਦੀ ੪:- ਇਆਨਿਆ=ਬੇ ਖਬਰਿਆ ॥
 ਰਮਈਆ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਚੇਤਿ=ਯਾਦ ਕਰ ॥ ਕਵਨ=ਕਿਸ, ਕੀ ?
 ਮੂਲ=ਮੂਢ ਤੋਂ ॥ ਦਿਸਟਾਨੀ=ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ਬਾਰ=ਬਾਲਕ ॥
 ਭਰਿ ਜੋਬਨ=ਭਰ ਜਵਾਨੀ ਵਿਚ ॥ ਸੂਧ=ਸੁੱਧ ਕੀਤੀ ॥

੨੬੭

ਸੈਨ=ਮਿੱਤ੍ਰ ॥ ਅਪਿਆਉ=ਭੋਜਨ ॥ ਸੀਝੈ=ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ॥
 ਜਿਹ=ਜਿਸਦੀ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਧਰ=ਧਰਤੀ ਉਤੇ ॥ ਸੁਤ=ਪੁਤ੍ਰ ॥
 ਬਨਿਤਾ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪਾਵਕੁ=ਅੱਗਨੀ ॥ ਅਮੁਲਾ=ਬੇ ਮੁੱਲੀ ॥
 ਬਸਾ=ਵੱਸਣਾ ਕੀਤਾ ॥ ਹਸਤ=ਹੱਥ ॥ ਪਾਵ=ਪੈਰ ॥ ਕਰਨ=ਕੰਨ ॥
 ਬਿਆਪੇ=ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਮੂੜ=ਮੂਰਖ ॥ ਮਚੈ=ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਪਰਾਨੈ=ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰਮੁ=ਕਸਟ ॥ ਪਰਹਰੈ=ਤਿਆਗਦਾ ਹੈ ॥
 ਗਰਧਬ=ਖੋਤੇ ਦੀ ॥ ਅੰਧਕੂਪ=ਅੰਨ੍ਹੇ, ਖੂਹ ॥ ਪਤਿਤ=ਭਿੰਨ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਬਿਕਰਾਲ = ਭਿਆਨਕ ॥ ਕਰਤੂਤਿ = ਕਰਨੀ ॥ ਪਚਾਰਾ = ਪਰਚਾਵਾ,
 ਦਿਖਲਾਵਾ ॥ ਸੁਆਨੁ = ਕੁੱਤਾ । ਪਾਥਰ = ਪਾਪ ਰੂਪ ॥ ਅਥਾਹ = ਬੇਅੰਤ
 (ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ) ॥ ਕਰੁ = ਹੱਥ ॥ ਗਹਿ ਲੇਹੁ = ਫੜਕੇ ॥ ਓੜਿ = ਅਖੀਰ
 ਤਕ ॥ ਨਿਬਹਾਵੈ = ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਤੋੜ ਪਹੁੰਚਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਡੋਰਾ = ਬੋਲਾ ॥
 ਨਿਸਿ = ਰਾਤ । ਭੋਰਾ = ਦਿਨ ॥ ਸੁਰ ਭੰਗ = ਅਵਾਜ਼ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
 ਪਿੰਗਲ = ਲੂਲੂ ॥ ਭਵਨ = ਘਰ, ਭੋਲਾ, ਫਿਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਗਵਨ = ਜਾਣਾ
 ਪਹੁੰਚਣਾ ॥ ਕਰੁਣਾ ਮੈ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ ਬੈਰਾਈ = ਵੈਰੀ ਹੈ ॥ ਬਲੂਆ ਕੇ
 ਗ੍ਰਿਹ = ਰੇਤ ਦੇ ਘਰ ॥ ਭੀਤਰਿ = ਵਿਚ ॥ ਰਸੈ = ਰਚਦਾ ਹੈ ॥ ਮਨਹਿ =
 ਮਨ ਵਿਚ ॥

੨੬੮

ਧੋਹੁ = ਛਲ ਵਲ ॥ ਇਆਹੂ = ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ॥ ਬਿਹਾਨੇ =
 ਬੀਤ ਗਏ ॥ ਕਰਮ = ਬਖਸ਼ਿਸ ॥ ਪਿੰਡ = ਸਰੀਰ ॥ ਰਾਸਿ = ਪੁੰਜੀ ਹੈ ॥
 ਬਾਰਿਕ = ਬੱਚੇ ॥ ਸਮਗ੍ਰੀ = ਵਸਤੂ ॥ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ = ਸੱਤਾ ਵਿਚ ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥
 ਤੁਮ ਤੇ = ਤੇਰੇ ਤੋਂ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ = ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥ ਅਸਟ:- ੫
 ਆਨ = ਹੋਰਨਾਂ ॥ ਸੁਆਇ = ਮਨੋਰਥਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸੀੜਈ = ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ॥
 ਬਿਖੋਟਿ = ਪ੍ਰਤੀਤ, ਭਰੋਸਾ ॥ ਹਿਰਿ = ਖੋਹ ਲਵੇ ॥ ਚਾਰਾ = ਜ਼ੋਰ ॥ ਵੂਠਾ =
 ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਜਨ = ਦਾਸ ਤੋਂ ॥ ਸਾਹੁ = ਸਾਹ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥ ਉਲਾਸਿ =
 ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥ ਰੋਸੁ = ਗੁੱਸਾ । ਹੇਤ = ਹਿਤ (ਪਿਆਰ) ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਰਪਰ =
 ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਅਨੇਤ = ਨਾਸਵੰਤ ॥ ਰੰਗੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਬਟਾਉ = ਰਾਹੀ
 (ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਸਬੰਧੀ) ॥ ਕੇਹ = ਕੁਝ ॥ ਬਿਕਰਾਲ = ਭੈ ਦਾਇਕ ॥ ਹਸਤੀ =
 ਹਾਥੀ ॥ ਅਸੂ = ਘੋੜੇ, ਹਸਤਾ = ਹੱਸਣਾ ॥ ਹਸਤ = ਹੱਥ ॥ ਪਰ ਦਰਬ =
 ਪਰਾਏ ਧਨ ਨੂੰ ॥

੨੬੯

ਹਿਰਹਿ = ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥

ਰੂਪਾਦ = ਰੂਪ ਆਦਿਕ ॥ ਅਨ = ਹੋਰ ॥ ਪਰ ਬਿਕਾਰ = ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਵਾਸਤੇ ॥
 ਬਾਸੁ = ਵਾਸਨਾ ॥ ਬਿਕਾਰਾ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਾਸਤੇ ॥ ਬਿਰਥੀ = ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥
 ਸਾਕਤ = ਬੇਮੁਖ ਦੀ ॥ ਦੁਰਗੰਧ = ਬਦ ਬੂ ॥ ਮੇਘ = ਬੱਦਲ (ਮੀਂਹ) ॥
 ਕਿਰਪਨ = ਕੰਜੂਸ ॥ ਨਿਰਾਰਥ = ਬੇਅਰਥ ਹਨ ॥ ਦਾਮ = ਪੈਸੇ ॥ ਗੰਢ =
 ਜੋੜ (ਗਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਕੇ) ਪਰਬੀਨ = ਚਤਰ ਹੈ ॥ ਭੀਨ = ਭਿੱਜਦਾ, ਪਤੀਜਦਾ ॥
 ਸੀਖ = ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ ਭਾਨੇ = ਭਾਏ ਹਨ ॥ ਪਰਾਤਾ = ਪੈਦਾ ਹੈ ॥
 ਨਿਬੇਰਾ = ਇਨਸਾਫ, ਨਿਰਨਾ ॥ ਨੇਰਾ = ਨੇੜੇ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥ ਅਸਟ:੬ ॥ ਬਿਨਸਿ =
 ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਅਹੰਮੇਵ = ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਜਿਹ =
 ਜਿਸ ਦੀ ॥ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਛੱਤੀ (ਅਨੇਕ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ॥ ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ ॥
 ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ = ਸੂਤਰ ਦੇ ਅਤੇ ਰੇਸਮ ਦੇ ਕਪੜੇ ॥ ਕਤ = ਕਿਥੇ ? ਸੋਈਜੈ
 = ਸੌਂਦਾ ਹੈ ॥

੨੭੦

ਗਾਵੀਜੈ = ਗਾਉਣਾ ਕਰ ॥ ਜਪਤ = ਜਪ ਕਰਕੇ ॥ ਕੰਚਨ =
 ਸੋਨੇ ਵਰਗੀ ॥ ਸਨੇਹੀ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਛਿਦ੍ਰ = ਦੋਸ਼, ਗੁਨਾਹ ॥ ਪਹੁਚੈ =
 ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ॥ ਆਭੂਖਨ = ਗਹਿਣੇ ॥ ਅਸ੍ਰ = ਘੋੜੇ ॥ ਹਸਤਿ = ਹਾਥੀ ਦੀ ॥
 ਮਿਲਖ = ਜ਼ਾਰੀਰਾਂ ॥ ਅਲਖੈ = ਅਕਥਨ ਹੈ ॥ ਆਚਾਰੁ ਬਿਉਹਾਰੀ =
 ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਨੀਕੀ = ਉੱਤਮ ॥ ਕਰਨ = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਨਾਦ
 = ਵਾਜੇ, ਰਾਗ ॥ ਪੇਖਹਿ = ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਸਮਾਦ = ਅਸਚਰਜ ਕੌਤਕਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਬਸਨਾ = ਵਸਦਾ ਹੈ ॥ ਹਸਤ = ਹੱਥ ॥ ਕਰ = ਪੈਰ ॥ ਚਲਹਿ = ਤੁਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਪਰਮ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਕਤ = ਕਿਥੇ ॥ ਜਾਗਹੁ = ਤਤਪਰ ਹੋਵੋ ਅਗਿਆਨ
 ਨਿੰਦਰਾ ਤੋਂ ॥ ਮੂਲਿ = ਕਦਾਚਿਤ ॥ ਸਾਚੁ = ਸਚਾ ਸੁਖ ॥ ਗਵਾਏ = ਜਪੌਣਾ ਕਰੇ ॥

੨੭੧

ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ = ਹਿਰਦਾ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਖਿੜਦਾ ਹੈ ॥ ਮਇਆ =
 ਦਇਆ ॥ ਕਿਨਹੁ = ਕਿਸੇ ਨੇ ॥ ਇਨਕੈ = ਏਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਅਸਟ:-੭ ॥

ਅਗਾਧਿ = ਪਾਰਾਵਾਰ ਰਹਿਤ ॥ ਬਿਨਵੰਤਾ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਖੋਤ = ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁ ਗਿਆਨੁ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗਿਆਨ ॥ ਨੇਰਾ = ਨੇੜੇ ॥ ਨਿਬੇਰਾ = ਫੈਸਲਾ ॥ ਬਰਨੈ = ਵਰਣਨ ਕਰੇ ॥ ਪਰ ਫੁਲੈ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਿੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੰਚਾ = ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਭੁੰਚਾ = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਬੈਨ = ਬਚਨ ॥ ਭਿੰਨ = ਅਸੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੀਗਾ = ਵਿੰਗਾ, ਖੋਟੇ ਪਾਸੇ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਹਉ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਅਗੋਚਰ = ਆਤਮ ਵਸਤੂ ॥ ਅਜਰੁ = ਨ ਸਹਾਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਵ ਕਰਾਮਾਤਾਂ ॥ ਵਰਸਾਵੈ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰਦਾ ॥ ਸੁਰਦੇਵਾ = ਦੇਵਤੇ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਭੀ ਸੋਭਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਲਾਇਨ = ਭਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਗੰਮਿ = ਗਮਤਾ (ਪਹੁੰਚ) ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥

੨੨੨

ਘਾਲ = ਜਪ ਤਪ ਦੀ ਮਿਹਨਤ (ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ) ॥ ਭੇਟਤ = ਕਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਕਲੂਖਤ = ਪਾਪ ॥ ਹਰੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਪਰਹਰੈ = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਹੇਲਾ = ਸੁਖੀ ॥ ਬਿਛੁਰਤ ਹਰਿ ਮੇਲਾ = ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ ਜੀਵ ਦਾ ਹਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਰਸੈ = ਰਸਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਣ ਕੇ ॥ ਸਰਪਰ = ਨਿਸਚੇ ਹੀ ॥ ਨਿਸਤਰੈ = ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭੇਟ = ਮਿਲਦੇ ਹਨ ॥ ਸੰਜੋਗ = ਭਾਗਾਂ ਨਾਲ ॥ ਤਿਹੁ = ਤਿੰਨਾਂ ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ॥ ਮੂਚ ਤੋਂ ਮੂਚੀ = ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥ ਅਸਟਪਦੀ ੮ ॥ ਪੇਖੈ = ਵੇਖੇ ॥ ਨਿਰਲੇਪ = ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਅਸੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਲੇਪ = ਅਸੰਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੂਰੁ = ਸੂਰਜ ॥ ਸੋਖ = ਸੁਕੋਂਦਾ ਹੈ (ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਨੂੰ) ॥ ਰਾਜ = ਰਾਜਾ ਤੇ ॥ ਰੰਕ = ਗਰੀਬ ਨੂੰ ॥ ਤੁਲਿ = ਇਕੋ ਜੇਹੀ ॥ ਪਵਾਨ = ਹਵਾ ॥ ਏਕ = ਇਕਸਾਰ ॥ ਬਸੁਧਾ = ਧਰਤੀ ਨੂੰ ॥ ਲੇਪ = ਪੋਚਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਨਾਉ = ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਪਾਵਕ = ਅੱਗ ਦਾ ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ = ਸੁਤੇ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਸਰਦੀ, ਡਰ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥ ਜਲਾ = ਪਾਣੀ ਨੂੰ ॥ ਧਰ = ਧਰਤੀ ॥ ਸਮਾਨਿ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ॥ ਰੀਨਾ = ਚਰਨ ਧੂੜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਚੀਨਾ = ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਸਮਦਰਸੀ = ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥

੨੨੩

ਬਰਸੀ = ਵਰ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ **ਸਮਾਹਾ** = ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਉਮਾਹਾ** = ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਧੰਧਾ** = ਜੰਜਾਲ ॥ **ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ** = ਮਨ ਚੌੜਦੇ ਨੂੰ ਫੜਕੇ ਬੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਬੇਤਾ** = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਹੇਤਾ** = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਮੰਤ** = ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥ **ਮਹੇਸੁਰ** = ਸ਼ਿਵਜੀ ਆਦਿਕ ॥ **ਅੰਦੇਸੁ** = ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ **ਅਧਾਖੁਰੁ** = ਅੱਧਾ ਅੱਖਰ (ਬੋਹੜੀ ਜੇਹੀ ਉਪਮਾ), ਅਧਿਸ਼ਟਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਮਿਤਿ** = ਮਰਯਾਦਾ ॥ **ਪਾਰੁ** = ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ॥ **ਬਿਧਾਤਾ** = ਕਰਮ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬੀਸ਼ਵ ਰੂਪ ਹੈ ॥

੨੨੪

ਧਨੀ = ਸ਼ਾਹ, (ਮਾਲਕ) ਹੈ ॥੮॥੮॥ ਅਸ: ੯॥ **ਉਰਿਧਾਰੇ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ **ਅਪਰਸੁ** = ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨ ਛੂਹਣ ਵਾਲਾ ਵੈਸਨੇ ਹੈ ॥ **ਸਗਲ** = ਸਾਰਿਆ ਨੂੰ ॥ **ਨਿਸਤਾਰੈ** = ਤਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਰਸ** = ਛੋਹਦੇ ॥ **ਦਰਸ** = ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ॥ **ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ** = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥ **ਹੇਤ** = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ **ਕਰਨ** = ਕੰਨ ॥ **ਪਰਹਰੈ** = ਤਿਆਗ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਟਰੈ** = ਹਟ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ॥ **ਇੰਦੀ** = ਇੰਦਰੇ ॥ **ਪੰਚ** = ਪੰਜ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ॥ **ਕੋਟਿ ਮਧੇ** = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਵਿਚੋ ॥ **ਭਿੰਨ** = ਅਲਗ ॥ **ਕਾਹੂ** = ਕਿਸੇ ॥ **ਬਾਛੈ** = ਚਾਹੁੰਦਾ ॥ **ਭਗਉਤੀ** = ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਹ ਹੈ ॥ **ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ** = ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਭਗਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ **ਕਰਿ** = ਕਰ ਕੇ ॥ **ਅਰਪੈ** = ਭੇਟਾ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ **ਪਰਬੋਧੈ** = ਉਪਦੇਸ਼, ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਰੇ ॥ **ਆਤਮ** = ਮਨ ॥ **ਸੋਧੈ** = ਵੀਚਾਰੇ ॥ **ਸਾਰੁ** = ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ॥ **ਮੂਲੁ** = ਅਧਿਸ਼ਟਾਨ (ਆਸਰਾ) ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ॥ **ਸੂਖਮੰ** = ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ॥ **ਅਸਥੂਲੁ** = ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਮਾਨ ਸੰਸਾਰ ॥ **ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਰਬ ਕੋ ਗਿਆਨੁ** = ਸਾਰੇ ਮੰਤਰਾਂ ਦਾ ਬੀਜ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥ **ਮੁਖਦ** = ਮੂਰਖ ॥ **ਅਉਖਦੁ** = ਦੁਵਾਈ ਸਭ ਰੋਗਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਦੁਵਾਈ ਗਿਆਨ (ਰਬ ਦਾ ਨਾਮ) ਹੈ ॥ **ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ** = ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਗਾਮ** =

ਰਾਉਣਾ ॥ ਕਾਹੂ = ਕਿਸੇ ॥

੨੨੫

ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ = ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰਨੇ ਤੇ ॥ ਹਿਤਾਵੈ =
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਲਿਆਵੇ ॥ ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਬਿਓਗੁ = ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ॥ ਬਿਖੁ
ਖਾਟੀ = ਕੌੜੀ ਵਿਹੁ ਹੈ ॥ ਰੰਕੁ = ਗਰੀਬ ॥ ਰਾਜਾਨ = ਰਾਜ ਪਦਾਰਥ ਹਨ ॥ ਠਾਉ =
ਅਸਥਾਨ ਹਨ ॥ ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥ ਅਨਤ ਤਰੰਗ = ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥ ੮ ॥ ੯ ਅਸ: ੧੦ ॥
ਆਚਾਰਾ ਬਿਓਹਰੀ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਕਬਿ = ਕਵੀ ਜਨ ॥
ਕਾਬਿ = ਕਵਿਤਾ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥ ॥ ਨਵਤਨ = ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਨਵਾਂ ਸੋਸਨਾਗ ਵਤ ॥
ਕਿਰਪਨ = ਕੰਜੂਸ ॥ ਕਠੋਰ = ਪੱਥਰ ਚਿਤ ॥ ਅਭਿਗ = ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਨਾ ਭਿਜਨ
ਵਾਲੇ ॥ ਨਿਕੋਰ = ਕੋਰੇ ਹਨ ॥ ਪਰ ਦਰਬ = ਪਰਾਏ ਧਨ ਨੂੰ ॥ ਹਿਰਹਿ =
ਚੁਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਦੂਖਨਾ = ਨਿੰਦਿਆ ॥ ਸ੍ਰਮ = ਦੁਖ, ਕਸ਼ਟ ॥ ਰਸ ਭੋਗੀ =
ਸੁਆਦਾਂ ਅਨੰਦਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗਣ ਵਾਲੇ ॥ ਨਿਪਜਾਏ = ਉਤਪੱਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਭੂ ਮੰਡਲ
= ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ॥

੨੨੬

ਸਸੀਅਰ = ਚੰਦਰਮਾਂ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਜ ॥ ਨਖਤੂ = ਤਾਰੇ ॥
ਦਾਨਵ = ਵੈਤ ॥ ਸੂਤਿ ਧਾਰੈ = ਹੁਕਮ (ਸਤਾ) ਵਿਚ ਰਖੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਰਾਜਸ,
ਤਾਮਸ, ਸਾਤਕ = ਰਜੋ, ਤਮੋ ਤੇ ਸਤੋਗੁਣੀ ਮਨੁਖ ॥ ਚਿਰ ਜੀਵੈ = ਵਡੀ ਉਮਰ
ਵਾਲੇ ॥ ਗਿਰੀ ਸੁਵਰਨ = ਸੋਨੇ ਦੇ ਪਰਬਤ ॥ ਜਖੁ ਕਿੰਨਰ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ
ਤਾਰੀ ॥ ਪਿਸਾਚ = ਭੂਤ ਆਦਿਕ ॥ ਸੂਕਰ = ਸੂਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗਾਚ = ਹਰਨ ਆਦਿਕ
ਮਥਵਾ ਮ੍ਰਿਗ + ਅਚ = ਹਰਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲਾ ਸੇਰ ॥ ਅਲਿਪਤੁ = ਅਸੰਗ ਹੋ ਕੇ ॥
ਪਾਲਹਿ = ਕਮਾਈਆਂ ਕਰਦੇ ॥ ਲਹੰਤੇ = ਲਭ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ =
ਸਿਲ ਵਸਤੂ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ਨਿਹਾਰਹਿ = ਵੇਖਦੇ ਹਨ ॥ ੮ ॥ ੧੦ ॥
ਸ: ੧੧ ॥ ਨੇਤੇ = ਅੱਖ ਨਾਲ ॥ ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ਜੋਗੁ =
ਮਰੱਥ ਹੈ ॥ ਬਾਪਿ = ਬਣਾਕੇ ॥

੨੭੭

ਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਧਾਰਿ = ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸਾਜਕੇ ॥
 ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ = ਬਿਨਾਂ ਆਸਰੇ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਖੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ॥ ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆਂ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਅਨ ਜਾਨਤ =
 ਅਨਜਾਣ (ਬੇ ਖਬਰ) ਹੋ ਕੇ ॥ ਨਿਵਾਜ = ਆਸਰਾ, ਵਡਿਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ = ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬਪੁਰਾ = ਵਿਚਾਰਾ ॥
 ਥੀਉ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਚਿੰਦ = ਉਸਤਤੀ ॥ ਬਿਉਹਾਰ =
 ਵਿਹਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਉਭ = ਉਚੇ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਪਇਆਲ = ਪਤਾਲ ਵਿਚ ॥
 ਬੇਤਾ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ ਨਿਰਤਿ = ਨਾਚਕਾਰੀ ॥ ਬਿਕਰਾਲ = ਭਿਆਨਕ,
 ਡਰਾਉਣਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਰਵਾਲ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ = ਨੀਚਾਂ ਵਾਲਾ
 ਬਾਣਾ ਬਣਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਨੀਚਾਂ ਵਾਲੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਪ ਕੀਰਤਿ = ਨਿੰਦਿਆਂ ॥
 ਤਟ ਤੀਰਥ = ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ॥ ਸਾਧਿਕ = ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਕੀਟ =
 ਕੀੜੇ ॥ ਹਸਤਿ = ਹਾਥੀ ॥ ਜੀਆ = ਜੀਵਿਆ ਹੈ ॥

੨੭੮

ਖਟਾਨਾ = ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗਵਨ = ਆਵਾ ਗੋਣ (ਚੁਰਾਸੀ) ਦੇ ਚੱਕਰ ॥
 ੮॥੧੧॥ ਅਸਟ: ੧੨ ॥ ਮਸਕੀਨੀਆ = ਗਰੀਬੀ; (ਨਿਮ੍ਰਤਾ) ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਆਪੁ = ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ॥ ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਤਲੇ = ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਨਰਕ ਪਾਤੀ = ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸੁਆਨੁ = ਕੁਤਾ ॥ ਭਸਮੰਤੁ =
 ਸੁਆਹ ॥ ਬਦੈ = ਮਿਥਦਾ, ਗਿਣਦਾ ॥ ਹਉ ਧਾਰੈ = ਹੰਕਾਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਕੇ ॥
 ਸ੍ਰਮੁ = ਕਸ਼ਟ ॥ ਬਿਰਥਾਰੇ = ਬੇਅਰਥ ਹਨ ॥ ਦ੍ਰਵੈ = ਪਿਗਲਦਾ, ਨਰਮ ਹੁੰਦਾ ॥
 ਗਵੈ = ਜਾ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ॥ ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ਹੈ ॥ ਮਗਨ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਮਾਇ =
 ਮਾਇਆ ਵਿਚ ॥ ਸਹਸ = ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥

੨੭੯

ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ = ਇਕਠੀ ਕਰਕੇ ਪਿਛੇ ਰਖੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਗੇ ਹੋਰ ਉਦਮ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
 ਰਾਜੈ = ਰਜਦਾ॥ ਮਨੋਰਥ = ਮਨੋਰਾਜ॥ ਕਾਜੈ = ਕਾਰਜਹਨ॥ ਰੰਗਿ = ਮੋਜ(ਪ੍ਰੇਮ)ਵਿਚ॥
 ਬਿਬੇਕ = ਵੀਚਾਰ॥ ਵਖਿਆਨੀ = ਕਹੀ ਹੈ ਇਹ ਗਲ॥ ਚੀਨਾ = ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥
 ਘਟਿ = ਜੀਵਾ॥ ੮॥ ੧੨॥ ਅਸਟ:- ੧੩॥ ਦੂਖਨ = ਦੋਸ਼ ਲਗੇਣ ਨਾਲ, ਨਿੰਦਿਆਕਰਨਨਾਲ॥
 ਆਰਜਾ = ਉਮਰ॥ ਹਤੇ = ਮਾਰੇ ਹੋਏ॥ ਮੁਖੁ ਭਵੈ = ਮੂੰਹ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਲੋਂ ਮੁੜ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਲਕਵਾ ਆਦਿਕ ਰੋਗ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ॥ ਲਵੈ = ਬੋਲਦਾ ਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਗਦ =
 ਟੇਢੀਆਂ ਜੂਨਾਂ॥ ਕਿਰਮਾਇ = ਕੀੜੇ ਮਕੋੜੇ ਆਦਿਕ॥

੨੮੦

*ਅਤਤਾਈ = ਵੱਡਾ ਪਾਪੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਹੀਨੁ = ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ॥
 ਬਿਜੋਗ = ਦੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਡਾਨੁ = ਡੰਨ, ਸਜਾ॥ ਟਰੈ = ਰਹਿਤ, ਖਾਲੀ॥
 ਉਦਿਆਨ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ॥ ਬੋਥਾ = ਖਾਲੀ ਹੈ॥ ਮਿਰਤਕ = ਮੁਰਦੇ ਦੀ॥
 ਬਿਹੂਨ = ਬਿਨਾਂ॥ ਪਾਵਕੁ = ਅੱਗ॥ ਈਧਨਿ = ਬਾਲਨ ਨਾਲ॥ ਧ੍ਰਾਪੈ =
 ਰੱਜਦੀ॥ ਬੂਆੜੁ = ਦਾਣਿਆਂ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਬੂਟਾ॥ ਦੁਹੇਲਾ = ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥
 ਮਿਥਿਆ = ਬੂਠਾ॥ ਕਿਰਤੁ = ਇਹ ਕਰਮ॥ ਬਿਗੜ = ਕੋਝੇ ਰੂਪ ਵਾਲਾ॥
 ਸਹਕਾਈਐ = ਸਹਿਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥ ਤ੍ਰਿਸਟੈ = ਇਸਥਿਤ ਹੁੰਦਾ, ਟਿੱਕਦਾ॥

੨੮੧

॥ ੮॥ ੧੩॥ ਅਸਟ-੧੪॥ ਸਿਆਨਪ = ਚਤੁਰਾਈ॥ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ = ਉੱਤਮ
 ਪੁਰਸ਼ੋ॥ ਅਘਾਇ = ਰੱਜਿਆ॥ ਸੰਗੁ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਲ॥ ਬਿੰਦੁ = ਪਲ ਭਰ॥
 ਕਰ = ਹਥਾਂ ਨਾਲ॥ ਗਨੀ = ਗਿਣੀ ਦੇ ਹਨ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ॥
 ਨਿਰਬਾਨੁ = ਨਿਰਬੰਧ, ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਸੀਝਿਆ = ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ॥ ਅਨ-

*ਅਤਤਾਈ ਛੇ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:- ੧. ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਾ ਦੇਣੀ॥ ੨. ਬੇ
 ਹਥਿਆਰੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਾ॥ ੩. ਧਨ ਖੋਹ ਲੈਣਾ॥ ੪. ਪਰਾਈ ਜ਼ਮੀਨ ਮੱਲ ਲੈਣੀ॥ ੫. ਪਰਾਈ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਖੋਹ ਲੈਣੀ॥ ੬. ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਣਾ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ = ਨ ਨਜ਼ਰ ਔਣ ਵਾਲੇ ਸੂਖਮ ਜੀਵ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ = ਨਜ਼ਰ ਔਣ ਵਾਲੇ ਅਸਬੂਲ
ਜੀਵ ॥ ਆਗਿਆਕਾਰੀ = ਹੁਕਮ ਵਿਚ ॥ ਧਾਰੀ = ਰਖੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

੨੮੨

ਖੰਡ = ਨਾਸ ਵੰਤ ॥ ਧਾਰਣ = ਧਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਪਰਤਾਪ = ਦੁਖਾਤੋਂ ਪਰੇਹੈ ॥
ਓਇ = ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ = ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਆਪਸ =
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ॥ ੮॥੧੪॥ਅਸ:-੧੫॥ ਬਿਰਥਾ = ਪੀੜਾ, ਦਿਲ ਦੀ ਹਾਲਤ ॥ ਬਿਰਥਾ =
ਖਾਲੀ ॥ ਸਾਉ = ਸੋ ਵੇਰ ॥ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਮੋਹੈ = ਮੋਹ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਨੂੰ ॥ ਸੋਹੈ = ਸੋਭਦੀ ਹੈ ॥ ਦਰਬੈ = ਧਨ ਹੈ ॥ ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਕਲਾ = ਸ਼ਕਤੀ ॥
ਧਾਵੈ = ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥ ਦਾਤਾਰੁ = ਦਾਤਾ ॥ ਦੇਨਹਾਰੁ = ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥
ਬੰਮਨੁ = ਬੰਸ਼ਾਂ ॥ ਅਸਬੰਮਨੁ = ਬੰਸ਼ਦਾ ਹੈ, ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਪਾਖਾਣੁ = ਪੱਥਰ ॥
ਨਾਵ = ਬੇੜੀ ਤੇ ॥ ਅੰਧਕਾਰ = ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ॥ ਦੀਪਕ = ਦੀਵਾ ॥ ਬਿਗਾਸੁ =
ਪ੍ਰਫੁਲਤ ॥ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ = ਭਾਰੀ ਜੰਗਲ ॥ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ = ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
ਬਾਛਉ = ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ॥

੨੮੩

ਪਤੰਗ = ਪਤੰਗੇ ਦੀ ਨਿਆਈ (ਜੋ ਦੀਵੇ ਦੀ ਲਾਟ ਉਪਰ ਪੈ ਕੇ ਸੜ ਮਰਦਾ ਹੈ) ॥
ਵਖਰ = ਸੋਚੇ ਨੂੰ ॥ ਖੇਪ = ਰਾਸ, ਪੂੰਜੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਵਾਪਾਰੈ = ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਅਰਪਿ = ਭੇਟਾਕਰਦੇਗਾ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀਹੈ ॥ ਮਿਰਤਕ = ਮੁਰਦੇਨੂੰ ॥ ਅਧਾਰ = ਆਸਰਾ ॥
ਨਿਧਾਨ = ਖਜ਼ਾਨੇ ॥ ਲਹਣਾ = ਫਲ ॥ ਪਾਹਿ = ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਇ =
ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ੮॥੧੫॥ਅਸਟ:-੧੬॥ ਤਿਹੁ = ਤਿੰਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ॥ ਬੀਨਾ = ਵੇਖਣ
ਵਾਲਾ ॥ ਦਾਨਾ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ ਗੰਭੀਰੁ = ਅਭੋਲ ਹੈ ॥ ਗਹੀਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ ॥
ਗਹਿਰ = ਡੂੰਘਾ ਹੈ ॥ ਸੁਜਾਨਾ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥

੨੮੪

ਅਨਰਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ਕਰਿ = ਹੱਥ ਵਿਚ ॥ ਹਰਨ = ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥
ਭਰਨ = ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਅਥਵਾ ਉਤਪਤੀ ਕਰਨਾ ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰੁ = ਅਖ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਹੈ ॥

ਬੋਕ = ਪਦਾਰਥ ॥ ਅਵਗਾਹਿ = ਢੂੰਡ ਢੂੰਡ ਕੇ, ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਸੂਤਿ = ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ
ਸੱਤਾ ਵਿਚ ॥ ਨਾਨਾ = ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ॥ ਧਾਰੇ = ਆਸਰੇ ॥ ਚਉਥੇ = ਤੁਰੀਆ ਪਦ ॥
ਕਰਤੂਤਿ = ਕਰਨੀ ॥ ਮੂਲੁ = ਅਧਿਸਟਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਉਤਪਤਿ = ਪੈਦਾ ਹੋਈ
ਹੋਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਨਿਰਮਲੀ = ਨਿਰਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥ ਸਤਿ = ਸੱਚਾ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ =
ਨਿਸਚਾ ॥ ਨਿਰਤਿ = ਨਿਰਨਾ ਕਰਕੇ ॥

੨੮੫

ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਕੀਆ = ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵ ॥ ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ =
ਹੈਰਾਨਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ॥ ਬਿਸਮਾਦ = ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥ ਅਸਟ: ੧੭ ॥ ਪਰਸਨਹਾਰ =
ਛੋਹਣ ਵਾਲੇ ॥ ਪੇਖਨਹਾਰ = ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ॥ ਬਕਤਾ = ਆਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸੁਰਤਿ =
ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਤਤੁ = ਸੱਚਾ ॥ ਬਸਾਨਾ = ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਗਡਾਈ = ਮਿਲਾਈ ॥ ਬਿਬੇਕ =
ਗਿਆਨ ॥ ਸਮਾਰੈ = ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਰਪਰ = ਅਵੱਸ; ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਕੀਰੀ =
ਕੀੜੀ ॥ ਕਲ = ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਲਾਖੈ = ਲਖਾਂ ॥

੨੮੬

ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ = ਨ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ॥
ਧ੍ਰੁਪੀਐ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰੀਏ ॥ ਸਦ ਕਾਮ = ਸਦਾ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ॥ ਆਤਮ ਕੈ ਚਾਇ =
ਮਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ॥ ਹੋਵਤ = ਠੀਕ ਹੁੰਦਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥ ੮ ॥ ੧੭ ॥ ਅਸਟ: ੧੮ ॥
ਸਤਿਪੁਰਖੁ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਹਿਰੈ = ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਾਟੈ = ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਸਮਾਰੈ = ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਹਕਾਮੀ = ਇਛਿਆ ਰਹਿਤ ॥

੨੮੭

ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ = ਪੂਰੇ ਤੌਰ ਤੇ, ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਸਹਸ = ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥ ਪਰਸਤ =
ਛੂਹ ਕੇ ॥ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ = ਨਿਰਮਲ ਰਹਿਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
ਭੇਟਤ = ਮਿਲਕੇ ॥ ਰਵੇ = ਜਪੀਦਾ ਹੈ ॥ ਗਵੇ = ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਕਰਨ = ਕੰਨ ॥
ਆਘਾਨੇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਏ ॥ ਅਖੁਓ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਮੰਤ੍ਰ = ਉਪਦੇਸ਼ ॥
ਬਿਬੇਕ = ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ਬੋਲ = ਗੁਰੂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਅਥਵਾ ਪਰਉਪਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ॥

ਬੰਦਨ = ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਗੁਣਤਾਸ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਬਿਆਧਿ = ਰੋਗ ॥
ਖੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਕੇ ॥ ਰਵਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

੨੮੮

ਕਲ ਧਾਰੀ = ਸਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥੮॥੧੮॥ ਅਸਟ:-੧੯
ਬਿਖਿਆ = ਮਾਇਆ ॥ ਸਾਰੁ = ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ॥ ਉਰਿਧਾਰਹੁ = ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥
ਗਹਹੁ = ਫੜੇ ॥ ਵਬੁ = ਵਸਤੂ ॥ ਸੰਚਹੁ = ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰੇ ॥ ਭਗਵੰਤ =
ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ॥ ਬਾਛਹਿ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ॥ ਅਵਖਧੁ = ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਵਾਈ ॥
ਨਿਧਾਨ = ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ॥ ਮਹਿ = ਵਿਚੋਂ ॥ ਪਰਬੋਧਹੁ = ਉਪਦੇਸ਼, ਸਮਝਾਓ ॥
ਠਾਇ = ਅਪਣੇ ਟਿਕਾਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ॥ ਤਾਤੀ = ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ
ਤੱਤੀ ਹੈ, ਸਾੜਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਸੁਤ = ਪੁੱਤ੍ਰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸਨਾਥਾ =
ਸਫਲਾ ਹੋਇਆ ॥ ਅਸੁ = ਘੋੜੇ ॥ ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਡੰਫੁ = ਪਾਖੰਡ ਦਿਖਾਵਾ ॥

੨੮੯

ਕਿਲਬਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਸਾਰ ਭੂਤ = ਨਿਰੋੜ, ਸਿਧਾਤ ਰੂਪ ॥ ਹਉਮੈ
ਬਿਖੁ = ਹੰਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ॥ ਫੈਲੁ = ਫੈਲੀ ਹੋਈ ॥ ਸੰਚਿ = ਇਕਠੀ ਕਰ ਕੇ ॥
ਨਿਰੰਤਰਿ = ਅੰਦਰ ॥ ਆਹਿ = ਚਾਹ ॥ ਪਰਾਛਤ = ਪਾਪ ॥੮॥੧੯॥ ਅਸਟ:-੨੦॥
ਜਾਚਕ = ਮੰਗਤਾ ॥ ਸੁਭਰ ਭਰੇ = ਨਕਾ ਨਕ ਭਰੇ ਹਨ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਘਾਲ
ਨ ਭਾਨੈ = ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਮੇਹਨਤ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦਾ ॥

੨੯੦

ਜੀਵਨ ਜੀਆ = ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਹੈ ॥ ਲਾਖੈ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ।
ਭਗਤਿ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ॥ ਕਲਿਆਣ = ਮੁਕਤੀਆ;
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥ ਬੂਡਤ = ਭੁੱਖਦਾ ॥ ਗੁਣਤਾਸੁ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਸੁਆਉ =
ਲਾਭ ਹੈ ॥ ਵਛਲ = ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਘਟਾ = ਜੀਵਾਂ ਦੀ ॥ ਹੀਤ = ਪ੍ਰੇਮ ॥
ਕਾਪਰ = ਕਪੜੇ ॥ ਸੰਗੀਤ = ਰਾਗ ਆਦਿਕ, (ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈ) ॥੮॥੨੦॥ ਅਸ: ੨੧॥
ਸਰਗੁਨ = ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਸਹਿਤ, ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਨਿਰਗੁਨ = ਤਿੰਨ ਗੁਣਾ ਰਹਿਤ

ਨਿਰੰਕਾਰ = ਅਕਾਰ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਸੁੰਨ = ਅਫੁਰ, ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ॥ ਜਾਪਿ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਅਕਾਰੁ = ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ = ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ॥ ਕਹ ਤੇ = ਕਿਸ ਤੋਂ ਕਿਥੋਂ ? ਕਮਾਤਿ = ਕਰਦਾ ਸੀ ॥ ਬਰਨੁ = ਰੰਗ ॥ ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥

੨੯੧

ਵਰਤੀਜਾ = ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਕੇਵਲ ਧਨੀ = ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਮਾਲਕ (ਆਪ) ॥ ਕਹੁ = ਦਸੋ? ਗਨੀ = ਗਿਣੀਏ ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ = ਅਫੁਰ, ਆਪੇ ਵਿਚ ਸੀ ॥ ਸਿਵ = ਜੀਵ ॥ ਸਕਤਿ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਕਲਪਣਾਂ ਕਿਥੇ ਸੀ ॥ ਕਤ = ਕਿਸਤੋਂ ॥ ਆਪਨ ਆਸਨ = ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ॥ ਕਹਾ = ਕਿਸਨੂੰ ॥ ਬਿਨਾਸਨ = ਨਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥ ਉਪਰਜਾ = ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ॥ ਪੁਰਖ ਪਤਿ = ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਜਹ = ਜਿਸ ਸਮੇਂ ॥ ਅਭਿਮਾਨ = ਅਪਮਾਨ ॥ ਨਿਰਬਾਨ = ਨਿਰਲੇਪ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਕੀਸ = ਕਿਸਨੂੰ ॥ ਪਰਬੀਨ = ਚਤਰ ਸੀ ॥ ਚੀਨ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਉਰਿਧਾਰੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਅਫੁਰ ਹੀ ਸੀ ॥ ਚੇਰਾ = ਚੇਲਾ, ਦਾਸ ॥ ਬਿਸਮਨ = ਅਸਚਰਜ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਅਛੇਦ = ਛੇਦ ਰਹਿਤ, ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਪਤੀਆਰਾ = ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ॥ ਪਹੂਚਾ = ਪਹੁੰਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

੨੯੨

ਪਰਪੰਚੁ = ਸ਼ਿਸਟੀ ਦਾ ॥ ਤਹ = ਤਦੋਂ ॥ ਤਿਹੁ = ਤਿੰਨ (ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ) ॥ ਬਿਸਥਾਰੁ = ਖਿਲਾਰਾ ॥ ਕਹਾਵਤ = ਅਖਵਾਣ ਲਗ ਪਏ ॥ ਬੰਛਾਵਤ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਆਲ = ਘਰ ਦੇ ॥ ਜੰਜਾਲ = ਧੰਧੇ ॥ ਭਾਰ = ਦੁਖ ॥ ਬਖਾਨ = ਕਥਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਸੰਕੋਚੈ = ਇਕਠਾ ਕਰੇ, ਭਾਵ ਪਰਲੈ ਕਰੇ ॥ ਅਬਿਗਤੁ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ = ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੋਭਾ ਲਈ ॥ ਧਨੀ = ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਨਿਰਜੋਗ = ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ = ਮਾਇਆ ਦੀਆਂ ਖੇਡਾਂ ਖਿਡਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥ ਅਸਟ: ੨੨ ॥ ਕਹ = ਕਿਥੇ ? ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ = ਦਿਸਦਾ ਹੈ ॥ ਸਮਦਰਸੀ = ਸਭ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ =

ਗਿਆਨ ਵਾਨ; ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਜੇਤਾ = ਜਿਤਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ =
ਭਰੋਸਾ ॥ ਇਹ = ਇਸ ॥ ੨੯੩

ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖੀ ॥ ਪ੍ਰਾਨ = ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ॥ ਸੁਆਉ = ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੈ ॥
ਦੀਖਿਆ = ਸਿਖਿਆ ॥ ਪਰੀਖਿਆ = ਜਾਣਿਆ (ਪਰਖਿਆ) ਹੈ ॥ ਖੇਪ =
ਵਣਜੀ ਹੋਈ ਵਸਤ (ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀ) ॥ ਤਿਸਤੇ = ਉਸ ਕਾਲ ਤੋਂ ॥ ਠਾਢਾ = ਖੜਾ ਹੈ ॥
ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਅਮਰਾ ਪਦੁ = ਆਤਮ ਪਦ ॥ ੮੨੨ ॥ ਅਸਟ. ੨੩ ॥ ਅੰਜਨੁ =
ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ = ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਦੇ ਦਿਸਦੇ ਹਨ ॥ ਅਨਹਤ = ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਨਾਦ = ਵਾਜੇ (ਓਹੀ ਸੋਹੀ) ॥
ਬਿਸਮਾਦ = ਕੋਤਕ ॥ ਧਰਨਿ = ਧਰਤੀ ਵਿਚ ॥ ਪਇਆਲ = ਪਤਾਲ ਵਿਚ ॥

੨੯੪

ਸਸੀਅਰ = ਚੰਦਰਮਾਂ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਜ ॥ ਨਖ੍ਰਤ੍ਰ = ਤਾਰਿਆ ਵਿਚ ॥
ਕਲਾ = ਸਕਤੀਆਂ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ = ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਿਚ ॥ ਬਿਸਾਸੁ = ਨਿਸਚਾ ਹੈ ॥
ਏਕੰਕਾਰੇ = ਇਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਤਰ ਗਤਿ = ਅੰਦਰ ਖਾਨੇ ॥ ਸਰਬ
ਭੂਤ = ਸਭ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ॥ ਤਨਾ = ਸਰੀਰ (ਸਰੂਪ) ਹੈ ॥ ਮਧਿ = ਵਿਚ ਹੈ ॥
ਅਲਿਪਤੋ = ਵਖਰਾ ॥ ਓਰੈ = ਉਰੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਨੀਕੀ = ਚੰਗੀ ਹੈ ॥

੨੯੫

ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ॥ ਸੁਆਉ = ਲਾਭ ਹੈ ॥ ੮੨੩ ॥ ਅਸਟ: ੨੪ ॥
ਚਿੰਦ = ਚਿੰਤਾ ॥ ਅਨਿਤ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ॥ ਤਰੰਗ = (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦੀਆਂ)
ਲਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਖੇਮ = ਸਦਾ ਸੁਖ ॥ ਕੁਸਲ = ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ॥ ਸਹਜ = ਸ਼ਾਂਤੀ ॥
ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥ ਅਮੁਲੀਕ = ਅਮੋਲਕ ॥ ਨਿਸਤਾਰ = ਤਾਰ ਦੇਵੇਗਾ ॥
ਅਨਾਹਦੁ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਗਾਜੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਂਤ = ਮਹਾਤਮਾ ਦੇ ॥
ਰੇਨ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਆਲ = ਘਰ ਦੇ ॥ ਜੰਜਾਲ = ਬੰਧੇ ॥ ਖੇਪ = ਰਾਸ, ਕਾਰ ॥
ਹੇਠਲੀਆਂ ਚਾਰ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿਚ ਏਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ:-
ਨਿਧਾਨ = ਨਿਧਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ ਲੋਇ = ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਨਵ ਨਿਧਿ =

ਨੋ ਨਿਧੀਆਂ ॥

੨੯੬

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ = ਕਾਮ, ਅਰਥ, ਮੋਖ, ਭੋਗ ॥ ਮਧਿ = ਵਿਚ ਹੁੰਦਿਆਂ ॥
 ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ = ਅਸਲੀਅਤ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸਮ ਦਰਸੀ = ਇਕ ਸਾਰ
 ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ = ਇਹ ਫਲ ਓਸ ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੇਹੜਾ:— ਮੁਖਿ ਭਨੈ = ਇਸ ਨੂੰ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਬਚਨ ਮਨਿ
 ਸੁਨੇ = ਜੇਹੜਾ ਮਨ ਲਾ ਕੇ ਬਚਨਾਂ (ਏਸ ਪਾਠ) ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਕਰੇ ॥ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ =
 ਇਹ (ਸੁਖਮਨੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦਾ) ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਕੋਇ = ਜੋ ਕੋਈ ॥ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥
 ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ = ਏਸ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪਾਠ ਨਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਗੁਣ ਅਰ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦੀ ਧੁਨੀ
 ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਮਤਾਂਤ = ਸਿਧਾਂਤ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਮ = ਵਸਦਾ ਹੈ ॥ ਕਰਮ = ਚੰਗੇ ਭਾਗ ॥
 ਗੁਣਿ = ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਸੁਖਮਨੀ = ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਮਣੀ (ਰਤਨ) ਇਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥
 ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਪਾਠ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਵਜ਼ੀਰ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦਾ
 ਜਲੋਧਰ ਰੋਗ ਹਟ ਗਿਆ ਸੀ ॥ ਥਿਤੀ ਗਉੜੀ = ੧੪ ਥਿਤਾਂ, ਮਸਿਆ ਅਤੇ ਪੂਰਨਮਾਂ
 ਦੁਆਰਾ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥ ਜਲਿ ਥਲਿ:—ਮਹੀਅਲਿ = ਧਰਤੀ ਆਕਾਸ਼
 ਵਿਚ ॥ ਕਰਉ = ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਧਿਆਇ = ਧਿਆਨ ਧਰਕੇ ॥ ਹਰਨ = ਨਾਸ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਭੁਗਤਾ = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ =
 ਦੂਜਾ ਭਾਵ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਮੀਤ = ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ॥

੨੯੭

ਭਾਉ ਭਗਤਿ = ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਦਾ ॥ ਪਰਵੇਸ = (ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ)
 ਵਾਸਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤੋਟਾ = ਘਾਟਾ ॥ ਹਿਰੈ = ਦੂਰ ਹੋਵੇ ॥ ਸੰਚਵੈ = ਇਕੱਠਾ
 ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ਤੀਨਿ = ਤਿੰਨ (ਜਾਗਰਤ, ਸੁਪਨ, ਸੁਖੋਪਤ) ਤਥਾ ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ ॥
 ਤੁਰੀਆ = ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ ॥ ਤੈ ਗੁਣ = ਤਿੰਨ ਗੁਣ ॥ ਬਿਖੈ ਫਲ =
 ਵਿਸਿਆਂ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਘਾਰੈ = ਮਾਰਦੀ ਹੈ ॥ ਮੀਚੁ = ਮੋਤ ॥
 ਆਧਿ = ਮਨ ਦੇ ਰੋਗ ॥ ਬਿਆਧਿ = ਸਰੀਰ ਦੇ ਰੋਗ ॥ ਉਪਾਧਿ = ਉਪਰਲੇ

ਰੋਗ-ਸਰਾਪ ਆਦਿਕ ॥ ਰਸ=ਸੁਆਦਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ॥ ਤਾਪ=ਦੁਖ ॥
 ਬੂਡਤ ਘਣੇ=ਭੁਬਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤੇ ॥ ਅਸਟ=ਅੱਠ ॥ ੩ ॥ ਚਤੁਰਥਿ=
 ਚੌਥੀ ਥਿੱਤ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਖੇਮ=ਰਖਿਆ ॥ ਹੁਟੈ=ਹਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
 ਦਾਰਿਦ=ਗਰੀਬੀ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ=ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਰਵਾਲ=ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ੪ ॥
 ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ=ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਖੋਟ ॥ ਪੰਚ ਪ੍ਰਧਾਨ=ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਗੂ ॥
 ਤੇ=ਉਹ ਹਨ ॥ ਜਿਹ=ਜਿਸ ਨੇ ॥ ਪਰਪੰਚੁ=ਛਲ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ॥
 ਕੁਸਮ=ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ॥ ਬਾਸ=ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ॥ ਬਹੁ ਰੰਗੁ ਘਣੇ=ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੇ
 ਰੰਗ ਵਤ ॥ ਬਲਬੰਚੁ=ਇਹ ਵਲ ਛਲ ਵਾਲਾ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ॥ ਜਾਪੈ=
 ਜਪਦਾ ॥ ਬੇਧਿਓ=ਭੁੱਖਾ (ਮਿਲਿਆ) ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਰਸ=ਸਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ॥
 ਬਿਬੇਕ=ਗਿਆਨ ਦੀ ॥ ਲਿਪਤ=ਲਿਪਾਏ ਮਾਨ (ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ) ॥
 ਰੰਚ=ਤਿਲ ਮਾਤਰ । ਖਟ=ਛੇ ॥

੨੯੮

ਖਸਟਮਿ=ਛੇਵੀ ਥਿੱਤ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ਦੇ ਹਨ ॥ ਸੇਖ=ਸ਼ੇਸ਼ ਨਾਗ ॥
 ਸੁਕ=ਸੁਖਦੇਵ ਮੁਨੀ ॥ ਗੀਧੇ=ਗਿੱਜੇ (ਭਿੰਨੇ) ਹੋਏ ॥ ਬੀਧੇ=ਮਿਲੇ ਹੋਏ ॥
 ਹਿਰੈ ਵੇ ॥ ੬ ॥ ਸੁਭਾਇ=ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਸਪਤਮਿ=ਸਤਵੀ
 ਥਿਤ ਦੁਆਰਾ ॥ ਟੂਟਿ=ਮੁੱਕ ॥ ਭਵਜਲੁ=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਚਿੰਦਿਆ=
 ਇੱਛਤ ॥ ਕੰਕਰੁ=ਦੂਤ ॥ ਜੋਹਿ=ਵੇਖ ॥ ਅਸਟ=ਅੱਠ ॥ ਨਿਰੋਧਰ=
 ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਮੰਤੁ=ਮੰਤ੍ਰ, ਜਾਪ ਹੈ ॥ ਬਿਸੇਖ=ਅਪ੍ਰੇਖ,
 ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ੮ ॥ ਨਵੇ ਛਿਦ੍ਰ=ਨੌ ਛੇਕ (ਗੋਲਕਾਂ) ॥ ਅਪਵੀਤ=ਅਸੁੱਧ ਹਨ ॥
 ਬਿਪਰੀਤ=ਉਲਟੀ ਰੀਤ, ਬੇਮੁਖਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ॥ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ=ਪਰਾਈ
 ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰਮਹਿ=ਭੋਗਦੇ ਹਨ ॥ ਬਕਹਿ=ਬੋਲਦੇ (ਕਰਦੇ) ਹਨ ॥ ਉਦਰ=
 ਪੇਟ ॥ ਨਿਵਰੈ=ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ॥ ੯ ॥ ਤਤ ਸੋਇ=ਉਹ ਖੋਟਾ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਰਿਹਾ ॥

*ਸਵਾਦ ਪੰਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:-੧. ਸਬਦ । ੨. ਸਪਰਸ । ੩. ਰੂਪ ॥
 ੪. ਰਸ । ੫. ਗੰਧ ।

੨੯੯

ਹਸਤ = ਹੱਥ ॥ ਸੰਜਮੁ = ਤਰੀਕਾ ॥ ੧੦ ॥ ਬਿਸਮਾਦੁ = ਅਸਚਰਜ
 ਹੈ ॥ ਇੰਦੀ = ਨੌ ਇੰਦਰੇ ॥ ਬਰਤੁ = ਵਰਤ (ਇਕਾਦਸ਼ੀ ਦਾ) ॥ ਧਾਵਤੁ = ਦੌੜਦੇ
 ਨੂੰ ॥ ੧੧ ॥ ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ ਪਾਨ = ਪੀਉ ॥ ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮਾ = ਪੰਜਾਂ ਸਤੋਗੁਣੀ
 ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨ ॥ ਪੋਖੈ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰੇ, ਭਰੇ ॥ ਰਮਤ = ਜਪ ਕੇ ॥ ੧੨ ॥
 ਤੀਨਿ ਤਾਪ = ਆਧਿ, ਬਿਆਧਿ, ਉਪਾਧਿ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੋਗ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥
 ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਦੀਰਘ = ਵਡਾ ॥ ਆਸਾਧਿਓ = ਨ ਸਾਧਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਸ੍ਰਮੁ = ਦੁਖ ॥ ੧੩ ॥ ਚਿੰਦ = ਚਿੰਤਾ ॥ ੧੪ ॥

੩੦੦

॥ ੧੬ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਰਵਨ = ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ॥ ਚਿੰਦੇ =
 ਇਛਤ ॥ ਕਿਲਬਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ = ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਮਾਇ
 = ਮਾਇਆ ॥ ਸੁਰਤਾ = ਸੂਝਵਾਲਾ, ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ॥ ਰਵਾਲ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹੈ ॥
 ਵਾਰ ਮ: ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ: - ਇਸ ਵਾਰ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਲੋਕ ਗੋਂਦੇ ਮਰਵਾਹੇ
 ਖਤਰੀ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਹਨ: - ਸਮਤੁ = ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥ ਮਨ ਭਾਵਨੀ =
 ਮਨ ਦੀ ਸਰਧਾ ॥ ਤੋਟਾ = ਘਾਟਾ ॥

੩੦੧

ਉਰਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰਖ ॥ ਸੁਆਲਿਓ ਸਰੂਪ = ਸਲਾਹੁਣੇ
 ਯੋਗ ਹੈ ॥ ਅਪਵਾਦੁ = ਬਗੜਿਆਂ ਬਖੇੜਿਆਂ ਵਿਚ ॥ ਪਰਮਾਨਾਦੁ =
 ਪਰਮ ਆਦਿ ਸਰੂਪ, ਤਥਾ ਆਦਿ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ ॥ ਪਰ ਹਰੀ = ਦੂਰ ਕਰਾਂ ॥ ਲਵੈ
 ਲਾਇ = ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਕਰਕੇ ॥ ਨਾਇਆ = ਨਾਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਦੁਰਜਨਾ =
 ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ॥ ਗੁਣਤਾਸੁ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ, (ਖਜ਼ਾਨਾ) ॥ ਵੜੀਐ = ਵਡਿਆਈਏ ॥
 ਪੜੀਐ = ਕਹੀਏ, ਵੀਚਾਰੀਏ ॥ ਪਰਗੜੀਐ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਚੜੀਐ =
 ਵਧ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਹੈ ॥ ਕਾਇਤੁ = ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ ਕੜੀਐ = ਝੂਰੀਏ ॥ ੩ ॥
 ਪਿਰੰਮ = ਪਿਆਰੇ ਦਾ ॥ ਸੋਹੰਨਿ = ਸੋਭਦੇ ਹਨ ॥ ਲਰੰਨਿ = ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਪਿਰੰਨਿ = ਪਿਆਰੇ ਦੀ ॥

੩੦੨

॥ ੪ ॥ ਸੰਦੇਸਰਾ = ਸੁਨੇਹਾ ॥ ਤਾਰ = ਬ੍ਰਿਤੀ (ਉਡੀਕ ਵਿਚ) ॥
ਲਗੰਨਿ = ਲਗ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ॥ ਤੁਠੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ਸਵੰਨਿ = ਸੋਦੀਆਂ
ਹਨ (ਅਖਾ) ॥ ਤਿਨ = ਉਹਨਾਂ ॥ ਤਿਸਟਿਆ = ਠਹਿਰਿਆ, ਟਿਕਿਆ ॥ ਜਿਦੂ =
ਜਿਸ ਤੋਂ ॥ ਰਵੈ = ਉਚਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਗਿਰਾਸੁ = ਗਿਰਾਹੀ, ਭੋਜਨ ॥ ਗੁਣ
ਤਾਸੁ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ ਤਾਸੁ = ਤਿਸ ਦੇ ॥ ਦਰਿ = ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥
ਕੂੜਿਆਰ = ਬੂਠੇ ॥ ੬ ॥ ਧਰਮ = ਸੁਭਾਵ ॥ ਪੈਨਾਏ = ਇਜ਼ਤ ਰੂਪੀ ਪੋਸ਼ਾਕ,
ਪਹਿਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

੩੦੩

ਸੁਆਵਗੀਰ = ਮਤਲਬੀਏ ॥ ਉਘੜਿ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥
ਦਯਿ = ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ ਵਜਾਏ = ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਸਬਾਏ = ਸਾਰੇ ॥
ਭੇਟੀਐ = ਮਿਲਾਈਏ ॥ ਧਣੀ = ਮਾਲਕ ॥ ਵਿਕਣਿ =
ਤਿਆਗ ਦਿਤੇ ॥ ਪਲਰੀ = ਪਰਾਲੀ ਵਤ ਖਾਲੀ ਜਾਣ ਕੇ ॥ ਆਲਾਏ =
ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ੭ ॥ ਰਮਤ = ਜਪਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ = ਪਵਿਤਰ ਤੇ ਸੰਜਮ
ਸਹਿਤ ॥ ਦੀਬਾਣੁ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਰਖ = ਰਖਿਆ ॥ ਕਰਾਵੈ = ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਦਿਵਾਵੈ = ਪਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਸਕਰੁ = ਚੋਰ ॥ ਪਾਇ ਗਲਾਵੈ = ਗਲ ਵਿਚ
ਗਲਾਂਵਾ ਪਾਕੇ ਲੈ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਉਬਰੈ = ਬਚਦਾ ਹੈ ॥ ਮੁਠਾ = ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਗਲ ਫਰੋਸੀ = ਗਲਾਂ ਵੇਚਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਦਾ ਖਟਿਆ ਖਾਦਾ ਹੈ ॥
ਹੰਢੈ = ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਦੋਹਾਗਣਿ = ਖੋਟੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਛੁੱਟੜ ॥ ਲਛਣੁ = ਖੋਟਾ
ਸੁਭਾਵ ॥ ਅਲਿਪਤੋ = ਅਲਗ ਹੋ ਕੇ ॥

੩੦੪

ਗੋਪੈ = ਛਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪੰਚਹੁ = ਹੇ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ੋ, ਨੰਬਰਦਾਰ ਚੌਧਰੀਓ ॥
ਆਗਮੁ ਨਿਗਮੁ = ਸਾਸਤਰ ਤੇ ਵੇਦ ॥ ਉਪਰਿ ਆਇਆ = ਉਪਰ ਪ੍ਰਮਾਣ

ਆਇਆ ਹੈ ॥ **ਟਿਕੇ** = ਨਿਯਤ ਕਰੋ, ਦੇਵੇ ॥ **ਛਿਕੇ** = ਖਿਚ ਕੇ, ਕਸ ਕੇ ॥ **ਚੁਕੇ** = ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਬਖਸਿ ਜਮਾਈਅਨੁ** = ਬਖਸਿਸ਼ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲਈ ॥ **ਕਿਰਸ** = ਖੇਤੀ ॥ **ਕੁਰਕਦਾ** = ਕੁਤਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਿਰਸਾਣੀ** = ਖੇਤੀ ॥ **ਜੰਮੀ** = ਉੱਗੀ ਹੈ ॥ **ਭਾਉ** = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਅਟਿਆ** = ਗੁਸਿਆ (ਫੜਿਆ) ਹੋਇਆ ॥ **ਹੋਰੇ** = ਹੋਰ ਹੀ ॥ **ਊਘੈ** = ਨੀਂਦ ਨੇ ॥ **ਨਵੇ** = ਨੌਂ ॥ **ਸੋਤ** = ਸੋੜ (ਗੋਲਕਾਂ) ॥ **ਜੋਰਾ** = ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ॥ **ਅਮਰੁ** = ਹੁਕਮ ॥ **ਦੇਵਹਿ ਭਲਾ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਚੰਗੇ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਕੇ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਅਪਵਿੱਤ ਅਮੇਧ ਖਲਾ** = ਮੋਏ ਪਸੂ ਦੀਆਂ ਖਲਾਂ (ਚਮੜੇ) ਵਤ ਅਸੁੱਧ ਹਨ ॥ ਵਾ ਪੈਰ ਦੀ ਜੁਤੀ ਵਤ ਅਪਵਿੱਤ ਤੋਂ ਅਪਵਿੱਤ ਹਨ ॥ **ਅਮੇਧ** = ਅਸੁੱਧ, ਗੰਦੇ ॥ **ਖੱਲਾ** = ਮੋਏ ਪਸੂ ਦੀ ਖੱਲ ਵਾ ਜੁਤੀ ॥ **ਕੁਸੁਧ** = ਖੋਟੇ ॥ **ਭਲ ਭਲਾ** = ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ **ਖਿਲਾ** = ਖੇਡਿਆ ਹੈ ॥ **ਕਚੁ ਪਿਚੁ** = ਕੱਚਾ ਪਿੱਲਾ, ਬੇਅਰਥ ਗੱਲਾਂ ॥ **ਕੜੀਐ** = ਝੂਰਕੇ ॥ ੯ ॥ **ਘਾਲੇ** = ਕਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਜਮਾਲੇ** = ਰੰਵਾਣੇ ਹੋਏ, ਘ੍ਰਿਣਾ ਯੋਗ ਹਾਲਤ ਵਾਲੇ ॥

੩੦੫

ਘਾਲਨਿ = ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਭਲੇਰੇ** = ਫਿਟਕੇ ਹੋਏ ॥ **ਦਯਿ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ **ਗਾਲੇ** = ਸਾੜੇ ਹੋਏ ॥ **ਵੇਰਾਈਅਨਿ** = ਵਿਰਚਾਈਏ, ਧੀਰਜ ਦੇਈਏ ॥ **ਬੇਤਾਲੇ** = ਬੇ ਥਵੇ ॥ **ਵਥੁ** = ਚੀਜ਼ (ਅੰਨਦ) ॥ **ਠਗਵਾਲੇ** = ਠੱਗੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ **ਅੰਗੁ** = ਪੱਖ ॥ **ਰਹਰਾਸਿ** = ਬੇਨਤੀ ॥ **ਪਚਾਇਆ** = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਦਾਣਾ** = ਸਿਆਣਾ ॥ **ਪਚਿ** = ਖਪ ॥ ੧੦ ॥ ਗੋਂਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰੋਹਤ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਪਾ ਆਖਦੇ ਸਨ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਵੇਖ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਈਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਦ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੋਲੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਚੋਠ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਤਪੇ ਨੇ ਨਿਉਤਾ ਨ ਮੰਨਿਆ। ਪਰ ਜਦ ਉਸ ਦਾ ਪਖੰਡ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੱਛਨਾ ਇਕ ਮੋਹਰ ਰਖ ਦਿੱਤੀ, ਤਦ ਤਪੇ ਨੇ ਮੋਹਰ ਦਾ ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਅਪਣਾ ਪੁਤਰ ਲੰਗਰ ਦੀ ਕੰਧ ਟਪਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹਿਆ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੰਧ ਤੋਂ ਟੱਪਣ ਲਗਿਆਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਮੁੰਡੇ ਦੀ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਇਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—**ਅਗੋਂ ਦੇ** = ਪਹਿਲਾਂ ॥ **ਸਤ ਭਾਉ** = ਆਦਰ, ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਦਿਚੈ** = ਦੇਈਏ ॥ **ਅਧ ਵਿਚਿ** = ਵਿਚਕਾਰ, ਦੁਭਿੱਤਾ ॥ **ਅਪਿਉ** = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ **ਭਲਕੇ** = ਹਰ ਰੋਜ਼ ॥ **ਪਰਭਾਤੀ** = ਸਵੇਰੇ ॥

ਕਿਲ ਵਿਖ=ਵੱਡੇ ਪਾਪ ॥

੩੦੬

ਮੁਏ ਮਰਿ=ਮਰੇ ਤੇ ਮਰ ਕੇ ॥ ਹਾਜਰੁ=ਸਾਹਮਣੇ ॥ ੧੧ ॥

ਗੋਦੇ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਪਣੇ ਨੌਕਰ ਨੂੰ ਨੀਲੇ, ਮੈਲੇ ਕਪੜੇ ਪਵਾਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਦਿਲੀ ਸ਼ਕਤ ਕਰਨ ਗਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬੋਲੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਚੜਤ ਦਾ ਹਿਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ, ਪਰ ਜਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕਿ ਏਸ ਦਾ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਧੱਕੇ ਮਰਵਾ ਕੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਤਾ। ਏਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-**ਮਲੁ**=ਮੈਲ ਤੇ ॥ **ਜੂਈ**=ਜੂਆਂ ਦਾ ॥

ਖਿਧੋਲੜਾ=ਜੁੱਲਾ, ਗੋਦੜਾ ॥ **ਵੇਮੁਖਿ**=ਗੁਰ ਵਿਰੋਧੀ ਨੇ ॥ **ਗੂਹ ਪੜਿ**=ਵਿਸ਼ਟਾ ਪਿਆ, ਅਰਥਾਤ ਫਿਟਕਾਰਾਂ ਪਈਆਂ ॥ **ਸਗਵੀ**=ਸਗੋ ਹੋਰ ॥ **ਤੜ**=ਤਤ ਕਾਲ ॥ **ਸਭਤੁ**=ਸਾਰੇ ॥ **ਨਫਰੈ**=ਨੌਕਰ ਦੇ ॥ **ਪਉਲੀ**=ਜੁੱਤੀਆਂ ॥ **ਪਉਦੀ**=ਪੈਂਦੀਆਂ ॥ **ਫਾਵਾ**=ਖਿਸਿਆਨਾ, ਛਿੱਥਾ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਭਤੀਜੀ**=ਭਰਾ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ॥ **ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ**=ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ **ਪਚਾਇਆ**=ਨਾਸ ਕੀਤਾ, ਖਪਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਕਹੰਦੇ**=ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਹੋਵੰਦੇ**=ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਪਹਾਰਾ**=ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਵਿਚ ॥ **ਖਹੰਦੇ**=ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਬਦੇ ਬਦੀ ਲੜਦੇ ਹਨ ॥ **ਲੋਚਨਿ**=ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਉਨ੍ਹਾਂ**=ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਗੁਣੈ ਨੋ**=ਚੰਗੇ ਗੁਣ ਦੇਈਏ ॥ **ਓਏ**=ਮਨਮੁਖ ॥ **ਸੰਦੇ**=ਜੋਗੇ ॥ **ਪੇਤੁ**=ਬ੍ਰਿਛ ਪੁੰਨਾ ਰੂਪ ॥ **ਮੁੰਢਾਹੂ**=ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਹੀ ॥ **ਡਾਲ**=ਮਾਇਆ, ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਟਾਹਣੀਆਂ ॥ ੧੨ ॥

੩੦੭

ਤੁਸਿ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਗਣਤ**=ਵੇਰ ਵਿਰੋਧ ਦਾ ਲੇਖਾ ॥ **ਝਹੀਆਂ**=

ਕਚੀਰੀਆਂ ਵੱਟਦਾ ॥ **ਝਗੂ**=ਬੁੱਕ ॥ **ਝਖਦਾ**=ਖਪਦਾ ॥ **ਸਹਸਾ**=ਸ਼ੱਕ ॥

ਮੁਰਿ ਬੁ=ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਅੰਬ ਦਾ ਰਸ ਚੂਸਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਨਿੰਦਿਆ ਬਹੁਤ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ **ਧੁਰਿ**=ਮੁੱਢ ਤੋਂ (ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ) ਨੇ ॥

॥ **ਫਿਟੇ**=ਫਿਟਕਾਰੇ ਗਏ ॥ **ਟਿਕਿਆ**=ਸਾਨੂੰ ਚੌਥੇ ਥਾਂ ਗੱਦੀ ਤੇ = ਲੈ ਕੇ ॥ **ਲਿਲਾਰੇ**=ਮੱਥੇ ਤੇ ॥

੩੦੮

ਕਲਾ=ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਅਖਾੜਾ=ਕੋਤਕ ॥ ਘਰੀ ਵਸਾਏ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਮੁਹੁ=ਮੂੰਹ ਤੋਂ ॥ ਸਭਤੁ=ਸਭ ਥਾਈਂ ॥ ਥਾਰੇ=ਤੇਰੇ ॥ ਨਿਰਾਰੇ=ਅਸੰਗ ਹੋ ਕੇ ॥ ਲਖਾਰੇ=ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ॥ ੧੪ ॥ ਤਾਤਿ=ਈਰਖਾ, ਸਾੜਾ ॥ ਵਜੈ=ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਪਾਵਸੁ=ਨਿਆਉਂ ॥ ਗੋਪਿਆ=ਛੁਪਾਇਆ ॥ ਢਹਾ=ਆਸਰਾ ॥ ਫਿਰਾਹੀ=ਫਿਰਦੇ ਹਨ ॥ ਕੂਕਾਹੀ=ਕੂਕਦੇ ਹਨ ॥ ਹਉਲੇ ਹਉਲਿ=ਡੋਬਿਆਂ ਤੇ ਝੋਰਿਆਂ ਵਿਚ ॥

੩੦੯

ਉਠਾਹੀ=ਉਠ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਕਰਹੁ=ਕਰਾਵੇ ॥ ਕਿਹੁ=ਕੁਝ ॥ ਸਕਾਹੀ=ਸਕਦਾ ॥ ਟਿਕਿਆ=ਤਿਲਕ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਲੋਈ=ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਅਪਾਰੁ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਹਟ=ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪ ਹੱਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ॥ ਪਰਵਾਲੇ=ਮੂੰਗੇ (ਕੀਮਤੀ ਪੱਥਰ) ਰੂਪ ਧਨ ਹੈ ॥ ਬੇਤਾਲੇ=ਭੂਤਨੇ ਹਨ ॥ ਉਝੜਿ=ਉਜਾੜ ਵਿਚ ॥ ੧੫ ॥ ਤਿਦੂ=ਤਿਸ ਤੋਂ ॥ ਲੁਣੈ=ਵੱਢਦਾ ਹੈ ॥ ਪੁਰਬਿ=ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ॥ ਬੋਇਆ=ਬੀਜਿਆ ਹੈ ॥ ਕਾਠ=ਲੱਕੜ ॥ ਸੰਗੋਇਆ=ਸੰਗ ਕਰਕੇ ॥ ਗੁਹਜ=ਗੁੱਝੇ ॥ ਖੋਤਿ=ਪੁੱਟ ਕੇ ॥ ਰਵਿਆ=ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ=ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਿਚ ॥

੩੧੦

॥ ੧੬ ॥ ਸਰੇਵਿਆ=ਸੇਵਿਆ ਹੈ ॥ ਆਹਿ=ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ=ਵਸਿਆ ॥ ਪੈਨਾਈਅਹਿ=ਇਜ਼ਤ ਦੀ ਪੋਸ਼ਾਕ ਪੈਰਨਾਈ ਦੀ ਹੈ ॥ ਜਨਨੀ=ਮਾਤਾ ॥ ਉਰਿਧਾਰਿਆ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਧਾਰਿਆ=ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ (ਧੀਰਜਵਾਨ) ਹੋਇਆ ॥ ਘੁਮਿ=ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੧੭ ॥ ਤਾਣੁ ਦੀਬਾਣੁ=ਦਰਗਹ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

੩੧੧

ਅਘਾਈ=ਰਜ ਕੇ ॥ ੧੮ ॥ ਉਮਰਬਲ=ਗਦੋਂ ਧਾਣਾ ਫੋੜਾ

(ਜੋ ਪਿੱਠ ਪਿਛੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ), ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ॥ ਸੂਲੀਆ = ਪੀੜਾ ॥ ਬਿਰਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥
 ਘੁਮਿ = ਵਾਰਨੇ ॥ ਤਲ = ਪੈਰਾਂ ਥਲੇ ॥ ਗੁਲਮੁ = ਨੌਕਰਾਂ ਦਾ ॥ ਗੋਲੀਆ =
 ਨੌਕਰ ॥ ਚਲੂਲੇ = ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਗੂਹੜੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿਚ ॥ ਮੋਲੀਆ = ਮੁਲ ਲੈ ਕੇ ॥
 ਵੇਹਾੜੀਅਹਿ = ਖਰੀਦੀਏ ॥ ਸਾਲਾਹਣਾ = ਸਲਾਹੁਣ ਯੋਗ ਨੂੰ ॥ ਨਿਰਾਲੇ =
 ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ ਆਲੁ ਪਤਾਲੁ = ਵਧ ਘਟ, ਸੱਚ ਝੂਠ ॥ ਮਦਿ = ਸਰਾਬ ਨਾਲ ॥
 ਮਤਵਾਲੇ = ਮਸਤ ਹੋਏ ਹੋਏ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ਰੂਪ ॥ ਰਾਵੇਇ =
 ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਉਬਲੀ = ਉਬਲੀ ਹੋਈ, ਕਾੜੀ ਹੋਈ ॥ ਮਜੀਠੈ =
 ਮਜੀਠ ਦਾ ਰੰਗ ॥ ਗਹ ਗਹਾ = ਭਾਵਾ ਗੂਹੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਲੇਟਿ = ਲਪੇਟ ਕੇ ॥
 ਧਰੇਹੁ = ਰਖ ਦਿਹੁ ॥

੩੧੨

ਢੋਈ = ਆਦਰ , ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚੇ ਹਨ ॥ ਸਮਾਰਿਆ =
 ਸੰਭਾਲਿਆ (ਯਾਦ ਕੀਤਾ) ਹੈ ॥ ਕੰਧੁ = ਸਰੀਰ ॥ ਛਿਜੈ = ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ॥ ਪਿਜੈ =
 ਪੀੜਾ ਹੈ ॥ ਲਿਜੈ = ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਘੁਸਰਿ = ਲੁਕ ਕੇ ॥ ਬਗੁਲਾਰੇ =
 ਬਗਲੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਲਧੇ ਵਾਰੇ = ਲਭਣ ਵਾਲਿਆਂ ॥ ਭਖੁ = ਖਾਣਾਂ (ਨਿੰਦਾ ਗੁਲਗੀ) ॥
 ਭੇਡਾਰੇ = ਭੇਡਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਖਾਵਾਈਐ = ਖਵਾਉਣਾ ॥ ਲੋਚੀਐ = ਚਾਹੀਏ ॥
 ਬਿਖੁ = ਵਿਹੁ ॥ ਉਗਲਾਰੇ = ਉਗਲੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸਮਾਰੇ = ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਖੜਗੁ = ਖੰਡਾ (ਗਿਆਨ) ਦਾ ॥ ਸੰਜੋਉ = ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸੰਜੋਏ ਹੈ ॥ ਕੰਟਕੁ =
 ਦੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ ਵਿਡਾਰਿਆ = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਗਮੁ = ਅਗੋ, ਪਹਿਲਾਂ ॥
 ਚਵੇ = ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ਰਵੇ = ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ ॥ ਲਵੇ = ਬੋਲਦੇ ਹਨ ॥
 ਗਵੈ = ਗਏ ਹਨ ॥

੩੧੩

॥ ੨੧ ॥ ਤੇ = ਉਹ ॥ ਸੰਮਾਲੇਨਿ = ਸੰਭਾਲਦੇ (ਯਾਦ ਕਰਦੇ) ਹਨ ॥
 ਭਉਜਲਿ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚੋਂ ॥ ਵਣਜਾਰੇ = ਸੋਦਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ (ਨਾਮ ਦਾ) ॥
 ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਲਾਧਿਆ = ਲੱਭਾ ਹੈ ॥ ਰਲਾਧਿਆ = ਰਲੇ (ਮਿਲੇ) ਹਨ ॥

ਫਲਾਧਿਆ = ਬਹੁਤ ਫਲਿਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥ ਹੀਣ = ਬਿਨਾ ॥ ਸੁਭਾਇ =
ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ॥ ੨੩ ॥ ਲੋੜਿ = ਟੋਲ ਕੇ ॥ ਵਿਸਟੁ = ਵਕੀਲ, ਵਿਚੋਲਾ ॥
ਅੰਨਾ = ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਅਖਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਬੋਲਾ = ਨਿਸਚਾ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ
ਕੰਨਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ॥ ਬਹੁ ਰੋਲ ਘਚੋਲਾ = ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰੋਲਾ ਗੋਲਾ ਕਰ ਕੇ ॥
ਜਾਪੈ = ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ॥ ਜੰਤੁ = ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਵਾਜਾ ॥

੩੧੪

ਬਣਤੈ = ਬਣਤ (ਪ੍ਰਬੰਧ) ਵਿਚ ॥ ਚਲਤੈ = ਚਲਿਤ ਹਨ ॥ ਪਰਤੈ =
ਮੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ॥ ੨੪ ॥ ਮਹਲੁ = ਸਤਿ ਸੰਗ ਵਾ ਸਰੂਪ ॥ ਸੀਝੈ = ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ॥
ਕਰ = ਹਥ ॥ ਬਹੋੜਿ = ਮੋੜ ਲੈਂਦਾ ਹੈ (ਆਪਣੀ ਵਲ) ਵ ਸਫਲ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥
ਕਸੰਮਲ = ਬੱਜਰ ਪਾਪ ॥ ਭੰਨੇ = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ॥ ਚਵਗਣਿ = ਚਾਰ ਗੁਣਾ ॥
ਵੰਨੇ = ਰੰਗਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ॥ ਦੀਖਿਆ = ਸਿਖਿਆ ॥ ੨੫ ॥ ਗੋਪਿਆ =
ਛੁਪਾਇਆ ॥ ਗਣਤੈ = ਗਿਣਤੀ ਵਿਚੋਂ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ਵਾਲਾ ॥
ਕੁਸਤੁ = ਖੋਟਾ ਹੱਠ ॥ ਖੁਇ = ਭੁਲਕੇ ॥ ਉਝੜਿ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਉਜਾੜ ਵਿਚ ॥
ਪਾਇ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ ਝਤਿ = ਸਮਾਂ ॥ ਗਡਈ = ਮਿਲਦਾ ॥
ਨਿਰਜਾਸਿ = ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ॥

੩੧੫

॥ ੨੬ ॥ ਆਹਰੁ = ਉਦਮ ॥ ਜਾਹਰੁ = ਪ੍ਰਤੱਖ ॥ ਪਉੜੀ ਪ =
ਪੌੜੀ ਮ: ਪੰਜਵਾਂ ॥ ਫਾਹੇ = ਫਾਹੀਆਂ ਆਦਿਕ ॥ ਠਾਲੀ = ਥਾਂਵਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸੰਨੀ
ਦੇਨਿ = ਸੰਨ੍ਹ ਲੋਂਦੇ ਹਨ ॥ ਵਿਖੰਮ ਥਾਇ = ਔਖੇ ਥਾਂਵਾਂ ਤੇ ॥ ਮਿਠਾ ਮਦੁ
ਮਾਲੀ = ਚੌਰੀ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਨਸੇ ਨੂੰ ਮਿਠਾ ਕਰ ਕੇ (ਮਾਣਦੇ) ਹਨ ॥ ੨੭ ॥ ਪਚਿ =
ਖਪ ਖਪ ॥ ਵਖਰੇ = ਸੋਦਾ ॥ ਲਇਆ = ਲਾਇਆ ॥ ਨਾਨੂੰਗੜਾ = ਟੁੱਡਾ,
ਧੱਕਾ ॥ ਅਮਿਤਿਆ = ਬੇ ਗਿਣਤ ॥ ਵਿਸੇ = ਵਿਹੁ (ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ) ॥ ਭਖੈ = ਸੜਦਾ
ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਹਰਾਮੁ = ਅਧਰਮੀ ॥ ਤੁਸਿ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅਖੁਟੁ = ਨਾ ਮੁਕਣ
ਵਾਲਾ ॥ ਤੁਟੁ = ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ ॥ ਬੁਟੁ = ਬੋਟ, ਅਤਿ ਦੁਖੀ, ਹਥਾਂ ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ

ਬਿਨਾ ॥ ੨੯ ॥ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਬੋਲੀ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਤੇ ਜੱਗ ਕੀਤਾ, ਤਪੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਦਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਨਾਂਹ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪਿਛੋਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਤਪੇ ਨੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੰਧ ਟਪਾ ਕੇ ਅੰਦਰ ਭੇਜਣਾ ਚਾਹਿਆ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਕੰਧ ਤੋਂ ਡਿਗ ਕੇ ਲੱਤ ਟੁੱਟ ਗਈ। ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—

ਜਜਮਾਲਿਆ = ਮਾਇਆ ਦਾ ਦੱਬਿਆ ਹੋਇਆ; ਰੰਗਣਿਆ ਹੋਇਆ ॥

ਅਗੇ ਦੇ = ਪਹਿਲਾਂ ॥ **ਸਤੈ ਦੀ** = ਆਦਿ ਦੀ ॥ **ਪੰਚ** = ਪੈਂਚ, ਚੌਧਰੀ ॥

ਭਿਟੈ = ਛੋਹਦਾ ਨਹੀਂ ॥ **ਹੋਵੀ** = ਹੋ ਸਕਦਾ ॥ **ਦਯਿ** = ਰੱਬ ਨੇ ॥ **ਘਾਲਿਆ** =

ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥ **ਬਾਹਿਰ ਬਹੈ** :—ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕਰਦਾ ਤਪਾ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਉਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਇਹ ਤੁਕਾਂ ਆਖੀਆਂ ਹਨ:—**ਪੰਚਾ** = ਪੰਚਾਇਤ, ਚੌਧਰੀਆਂ ॥

੩੧੬

ਕੰਕਰਾ = ਦੂਤਾਂ ॥ **ਖੜਿ** = ਲੈ ਜਾ ਕੇ ॥ **ਦਯਿ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ॥

ਘਰੀ = ਆਪਣੇ ਘਰ (ਸਰੂਪ) ਵਿਚ, ਅਥਵਾ ਸਤਸੰਗ ਵਿਚ ॥ **ਸਰਪਰ** = ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ॥

ਵਿਗਸਿਆ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਕਰੀਐ** = ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥ **ਦਿਹ** = ਦਿਨ ॥

ਲੁਣੀਐ = ਵੱਢੀਏ ॥ **ਭਣੀਐ** = ਆਖੀ ਦਾ ਹੈ ॥ **ਧਣੀਐ** = ਮਾਲਕ ॥ ੩੦ ॥

ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਗੁਦਰੈ** = ਲੰਘਦਾ ਹੈ ॥ **ਧਾਤੁ** = ਤ੍ਰਿਸਨਾ, ਮਾਇਆ ॥

ਲਿਵੈ = ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ॥ **ਪੋਤੈ** = ਖਜ਼ਾਨੇ, ਪੱਲੇ, ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਵਿਚ ॥ **ਪਾਹਾਰੈ** =

ਸੰਸਾਰ ਪਸਾਰੇ ਵਿਚ ॥ **ਖਹੰਦੇ** = ਖਹਿੰਦੇ, ਈਰਖਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

੩੧੭

ਸੰਦੇ = ਦੇ, ਜੋਗੇ ॥ **ਪਚੰਦੇ** = ਖਪਦੇ ॥ **ਪੇਡੁ** = ਬ੍ਰਿਛ ॥ **ਮੁੰਢਾਹੂ** =

ਮੁੱਢ ਤੋਂ ॥ **ਡਾਲ** = ਸੁਖ ਰੂਪ ਟਾਹਣੀਆਂ ॥ ੩੧ ॥ **ਸਬਾਇਆ** = ਸਾਰਾ ॥

ਖੁਧਿਆਵੰਤੁ = ਭੁੱਖਾ ॥ **ਲੋਹ ਸਾਰੁ** = ਰੇਤਿਆ ਹੋਇਆ ਲੋਹਾ ॥ **ਪਲਤੇ** =

ਪਲਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਘਤਿ** = ਪਾਕੇ ॥ **ਚਾਲਿਆ** = ਲੈ ਚਲੇ ॥ **ਅਮਲਤੇ** =

ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ, ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਪਰਮਲੁ** = ਪਰਾਈ ਮੈਲ, ਨਿੰਦਾ ॥ **ਹਿਰਤੇ** =

ਚੁਰਾਉਂਦੇ (ਲੈਂਦੇ) ਹਨ ॥ **ਪੁੰਨੀਆਂ** = ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ **ਧਿਰਾਂ** = ਆਸਰੇ ॥

ਨਿਖੁਟੀਅਸੁ = ਨਿਖੁੱਟ ਗਏ ॥ **ਹਿਰ ਲਈਅਸੁ** = ਉਠਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੇ=ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ॥ ਵਿਝਣ=ਮੁੱਕਣ (ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ) ॥ ਕਲਹ=ਕਲੇਸ਼ ॥
ਅਹੰਮੇਉ=ਹੰਕਾਰ ॥ ੩੨ ॥ ਪਵਿਤੁ ਪਾਵਨੁ=ਪਵਿੱਤਰਾਂ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ॥
ਬਾਸਨਾ=ਵਾਸਨਾ ॥ ਬਾਣੀ=ਬਚਨ ॥ ਕਿ=ਕੀ ॥ ਲੋਚੈ=ਚਾਹਵੇ ॥
ਜੀਉ ਲਾਇ ਘਾਲੈ=ਦਿਲ ਲਾਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥ ਠੱਗੀ=ਮਤਲਬ ਲਈ ॥
ਗਡ ਗਡੇ=ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਡ ਕੇ ॥ ਹਡੇ=ਹੱਡੀਆਂ ॥

੩੧੮

ਵਾਰ ਮ: ੫ ॥ ਰਾਇ ਕਮਾਲ ਦੀ ਮੌਜਦੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨਿ ਉਪਰਿ ਗਾਵਣੀ:-

ਰਾਏ ਕਮਾਲਦੀਨ, ਤਲਵੰਡੀ ਦਾ ਰਾਜਪੂਤ ਸੀ । ਉਸ ਨੇ ਧੌਖੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬ ਵਿਚ ਜ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕੇ
ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਸਾਰੰਗ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿਤਾ । ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਾਰੰਗ ਦੇ ਪੁੱਤ ਮੌਜ ਦੀਨ ਅਤੇ ਰਾਏ ਕਮਾਲ
ਦੀਨ ਵਿਚ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਜੁੱਧ ਹੋਇਆ । ਜੁੱਧ ਵਿਚ ਕਮਾਲ ਦੀਨ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ । ਢਾਡੀਆਂ ਨੇ
ਏਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀ ਵਾਰ* ਗਾਈ । ਜਿਸ ਦੀ ਧੁਨੀ ਉਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਏਸ ਵਾਰ ਨੂੰ
ਗਾਵਣ ਦੀ ਅਗਿਆ ਕੀਤੀ:- ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ:-**ਨਿਰਬਾਣੁ**=ਨਿਰਬੰਧ ॥
ਭੇਟਿਆ=ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਪਰਾਹੁਣਾ**=ਸੰਤ ਜਨ, ਮਹਾਤਮਾਂ ॥ **ਪਖਾਲਾ**=
ਧੋਵਾਂ ॥ **ਸੰਗ੍ਰਹੈ**=ਇਕੱਠਾ ਕਰੇ ॥ **ਰਵਿ**=ਮਿਲ ॥ **ਮਨਿ ਸਚੇ ਭਾਣਾ**=
ਸੱਚੇ ਦਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਕੇ ॥ ੧ ॥ **ਚੇਤਾ ਈ**=ਜੇ ਚੇਤਾ ਈ ਤਾਂ (ਮਾਂ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਕੀਤੇ
ਇਕਰਾਰ ਦਾ) ॥ **ਬੋਹਿਥਿ**=ਜਹਾਜ਼ ਤੇ ॥ **ਭਉਜਲੁ**=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥
ਵਾਉ ਸੰਦੇ=ਹਵਾ ਦੇ, ਪਤਲੇ ਹਵਾ ਵਰਗੇ ॥ **ਗਰਬਿ**=ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥
ਜਗੈ=ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਭਖੇ**=ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਲਖੇ**=ਜਾਣ ॥ ੨ ॥
ਕੁਮਿਤ੍ਰਾ=ਖੋਟੇ ਮਿਤ੍ਰ ॥ **ਕਾਂਢੀਅਹਿ**=ਕਹੀਦੇ ਹਨ ॥ **ਵਿਖ**=ਕਦਮ, ਪੈਰ ॥
ਨਿਧਾਨੁ=ਸਾਰੇ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਅਮਰਾ ਪਦੁ**=ਅਟੱਲ ਦਰਜਾ ॥ ੩ ॥

*ਢਾਡੀਆਂ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀ ਪੌੜੀ ਇਹ ਹੈ:-

ਰਾਣਾ ਰਾਇ ਕਮਾਲ ਦੀਨ ਰਣ ਭਾਰਾ ਬਾਹੀ ।
ਮੌਜ ਦੀਨ ਤਲਵੰਡੀਓ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸਾਬਾਹੀ ।
ਢਾਲੀਂ ਅੰਬਰ ਛਾਇਆ ਵਾਂਗ ਫੁੱਲੀ ਕਾਹੀ ।
ਜੁੱਟੇ ਆਮੋ ਸਾਹਮਣੇ ਨੇਜੇ ਝਲਕਾਹੀ ।
ਮੌਜੁ ਘਰ ਵਾਧਾਈਆਂ ਘਰ ਚਾਚੇ ਧਾਹੀ ।

ਹਭ=ਸਾਰੇ ॥ ਠਾਇ=ਥਾਂ ॥ ਊਣ=ਖਾਲੀ ॥ ਜਾਇ=ਥਾਂ ॥
ਸੁਆਉ=ਰਸ, ਸੁਆਦ ॥

੩੧੯

ਦਾਮਨੀ=ਬਿਜਲੀ ॥ ਜਗ ਖੇ=ਜਗਤ ਦਾ ॥ ਵਬੁ=ਵਸਤ, ਦੇਹ ॥
ਸੁਹਾਵੀ=ਸਫਲ ॥ ਧਣੀ=ਸੁਆਮੀ ਦਾ ॥ ਕੀਮ=ਕੀਮਤ ॥ ਖਾਣੀ=
ਖਾਣ, ਜ਼ਖੀਰਾ ਹੈ ॥ ਤੋਸਾ=ਰਾਹ ਦਾ ਭੋਜਨ ॥ ਦਿਚੈ=ਦੇਈਏ ॥ ਮਿਹਮਾਣੀ=
ਪਰਾਹੁਣਾ ਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ਮੁਠੜੇ=ਠੱਗੇ ਗਏ ਹਨ ॥ ਪਤਿਤ=ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥
ਕਹਿੰਦਾ=ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਵਛਲੁ=ਪਿਆਰਾ ॥ ਬਿਰਦੁ=ਧਰਮ ॥ ੫ ॥
ਪਹੁ=ਸੂਰਜ ਦੀ ਲਾਲੀ ॥ ਤਰੰਗ=ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ॥
ਰਚੇ=ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ਸੰਤ ਜਨ ॥ ਰੰਗ=ਪ੍ਰੇਮ ॥
ਕੁਮਿਤ=ਖੋਟੇ ਮਿਤ੍ਰ (ਵੈਰੀ) ਹਨ ॥ ਭਾਇਰਹੁ=ਹੋ ਭਾਈ ॥ ਮਉ-
ਲਿਆ=ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਦੋਖਹ=ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ॥ ਖਾਤਾ=ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥
ਖਖੜੀਆਂ=ਅੱਕਾਂ ਦੇ ਡੋਡੇ ॥ ਕੰਠਿ=ਗਲ ਨਾਲ ॥ ਬਿਰਹ=ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ॥ ਧਣੀ=
ਮਾਲਕ ਨਾਲੋਂ ॥ ਸਹਸੈ ਗੰਠਿ=ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਗੰਢਾਂ (ਤੁੰਬੇ) ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਵਿਸਾਰੇਦੇ=
ਵਿਸਾਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਮੂਲਿ=ਅਸਲ ਵਿਚ ॥ ਤਸਕਰ=ਚੋਰ ॥ ਸੂਲਿ=ਸੂਲੀ ॥
ਨਿਧਾਨੁ=ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ਭਣਿਆ=ਕਿਹਾ
ਹੈ ॥ ਕੀਟ=ਕੀੜੀ ॥ ਹਸਤੀ=ਹਾਥੀ ॥ ਸੁਤ=ਪੁੱਤਰ ॥ ਜਣਿਆ=ਪੈਦਾ
ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਤੁਸਿ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਮਣਿਆ=ਮਾਣਿਆ, ਭੋਗਿਆ ॥ ੭ ॥
ਮਨਿ ਮੰਤੁ=ਮਨ ਵਿਚ ਮੰਤ੍ਰ (ਜਾਪ) ਹੈ ॥ ਸੂਲਿ=ਦੁਖਾ ਵਿਚ ॥

੩੨੦

ਰਸੂਲਿ=ਗੁਰੂ, ਮੁਰਸਦ ॥ ਸਰੇਵਹੁ=ਸਿਮਰੋ ॥ ਸੁਹੇਲਿਆ=ਸੁਖੀ ॥
ਅਹਲੈ=ਨ ਹਿੱਲਣ ਵਾਲੇ ॥ ਝਲੈ=ਝੱਲਦਾ (ਆਸਰਾ) ਹੈ ॥ ਮਲੈ=ਮੱਲਦਾ ਹੈ ॥
੮ ॥ ਜਾਚਕੁ=ਮੰਗਤਾ ॥ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ=ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਸਾਰਿਆ=
ਸੰਵਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਸੁਖੀਆ=ਹਰੀ ਸੁਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਰਣੇ=ਜਰਿਆ ਹੈ ॥

ਅਮਿਉ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ॥ ਝਰਣੇ = ਸੋਮੇ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਧਰਣੈ =
ਟਿਕਾਇਆ ਹੈ ॥ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਬਿਸ੍ਰਾਮ = ਅਨੰਦ ਤੇ ਮੰਗਲ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ
ਵਿਚ ਇਸਥਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਦਧਾ = ਸੜਿਆ ॥ ਸਮਧਾ = ਸਮਝਿਆ ਹੈ; ਟਿਕਾਉ
ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਅਗਧਾ = ਅਥਾਹ ॥ ੧੦ ॥ ਅਵਤਾ = ਅਵੇੜਾ ॥ ਲੋਇ =
ਲੋਕਾਂ (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ ॥ ਕਿਨੇਹਾ = ਕੈਸਾ ? ਬਿਖੈ = ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ॥ ਭਵ =
ਡਰਾਉਣਾ ॥ ਸਾਗਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਬਿਖੁ = ਵਿਹੁ (ਮਾਇਆ) ਦਾ ॥ ਗੁੰਫਹੁ =
ਗੁੰਦੇ ॥ ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ ॥ ਮਾਲ = ਮਾਲਾ ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ॥ ਮਲੁ ਪਰ-
ਹਰੀਐ = ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਕਰ ਲਈਏ ॥ ਨਰਹਰੀਐ = ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ॥ ੧੧ ॥
ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਗਾਲੀ = ਗੱਲਾਂ ॥ ਅਲ ਪਲਾਲੀਆਂ = ਬੇਅਰਥ
ਝੂਠੀਆਂ; ਫੋਕੀਆਂ ॥ ਬਿਸਮਾਦ = ਅਸਚਰਜ ਹੈ ।

੩੨੨

ਧੋਹੁ = ਛਲ ॥ ਵਿਗੁਤੇ = ਖਰਾਬ ਹੋਏ, ਬਰਬਾਦ ਹੋਏ ॥ ਭਲੇਰਿਆ =
ਭੈੜੇ । ਮਦਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਮੁਤੇ = ਛੱਡੇ, (ਪਾਏ) ਗਏ ॥ ਜੁਤੇ = ਜੋਏ ਗਏ ॥
੧੨ ॥ ਅਟਿਆ = ਦਬਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਆਰਥੁ = ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ॥
ਭੇਟੈ = ਮਿਲੇ ॥ ਸਾਦੁ = ਸੁਆਦ ॥ ਵੁਠਾ = ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਉ ਦੁਯਾ =
ਦ੍ਰੋਤ ਭਾਵ ॥ ਕੁਠਾ = ਮਾਰਿਆ (ਦੂਰ ਕੀਤਾ) ਹੈ ॥ ਕਰ = ਹੱਥ ॥ ਤੁਠਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥
੧੩ ॥ ਜਾਚੜੀ = ਮੰਗ, ਬੇਨਤੀ । ਸਾ = ਉਹ ॥ ਸਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਜਾਚੰਦੀ =
ਮੰਗਦੀ ਹੈ ॥ ਹੇਕੜੋ = ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਗਾਲੀ = ਗੱਲਾਂ ॥ ਬਿਆ = ਦੂਜੀਆਂ ॥
ਧਣੀ = ਮਾਲਕ ਤੋਂ ॥ ਵਿਹੂਣਿਆ = ਖਾਲੀ, ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਹਨ ॥ ਨੀਹਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥
ਵਿਧਾ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਬਿਓ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਧਰੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਪਧਰੋ = ਸਾਫ
ਸਿੱਧਾ ॥ ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ੧੪ ॥ ਵਤ = ਵੱਤਰ, ਸਮਾਂ ॥ ਤੁਸਿ = ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥
ਜਾਸੁ = ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਤਿਪਤਿ ਅਘਾਇ = ਰੱਜ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥
ਦਾਲਦੁ = ਗਰੀਬੀ ॥ ਬਿਲਾਇ = ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ॥

੩੨੨

ਜੀਵਨ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ = ਨਿਰਲੇਪ ਪਦ ਦੇ ਜੀਵਨ ਲਈ॥ ਜਾਇ =
 ਥਾਂ॥ ਧੀਰੀਐ = ਧੀਰਜ ਕਰੀਏ॥ ਬਾਦਿ = ਬੇਅਰਥ ਹਨ॥ ਕਿ = ਕੀ ? ਕਲ =
 ਸ਼ਕਤੀ॥ ਕੋਟਿ = ਕੋੜਾ॥ ਪਿਰਾਗੇ = ਪਰਾਗ ਰਾਜ ਤੀਰਥਾਂ ਨਾਲੋ॥ ੧੬॥
 ਧਰਣਿ = ਧਰਤੀ (ਬੁਧੀ)॥ ਸੁਵੰਨੀ = ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਹੈ॥ ਖੜ ਰਤਨ
 ਜੜਾਵੀ = ਘਾਹ ਰੂਪ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਜੜੀ ਹੋਈ॥ ਵ, ਖਟ ਸੰਪਤੀ ਸਾਧਨਾ ਨਾਲ ਜੜੀ ਹੋਈ॥
 ਸੁਹੇਲੜੇ = ਸੌਖੇ ਹੀ॥ ਬਨਰਾਇ = ਬਨਾਸਪਤੀ, ਜੰਗਲ॥ ਮਿਰਤਕੋ = ਮੁਰਦਾ॥
 ਬਹਿਠੀ = ਬੈਠੀ॥ ੧੭॥ ਖੰਨੀਐ = ਟੁਕੜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਸੰਦੜੀ = ਦੀ॥
 ਵਬੁ = ਵਸਤ (ਆਸਰਾ ਹੈ)॥ ਕਰੁ = ਹੱਥ॥ ਗਹਹਿ = ਫੜ ਲਵੇ॥ ਸੇ = ਉਹ॥
 ਦੁਰਜਨਾ = ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਨ॥ ਸੂਲਿ = ਦੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ॥ ਨਿਧਾਨ = ਖਜ਼ਾਨੇ॥
 ਸੰਕਟ = ਦੁੱਖ॥ ਘਣੀ = ਬਹੁਤੀ॥ ੧੮॥ ਭੋਰੀ = ਥੋੜਾ ਜਿੰਨਾ॥ ਭਰਮ
 ਵਵਾਂਏ = ਭਰਮ ਦੂਰ ਕਰਦੇਹ॥ ਪਿਰੀ = ਪਤੀ ਨਾਲ॥ ਹਿਕੁ = ਇਕ॥ ਵੰਵੈ =
 ਜਾਏਗਾ (ਭਰਮ)॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ॥ ਤਿਥਾਉ = ਓਥੇ ਹੀ॥ ਮਉਜੂਦੁ = ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇਗਾ॥
 ਘੋੜੜੈ = ਘੋੜੇ ਉਤੇ॥ ਕੁੰਦੇ = ਬੰਦੂਕ॥ ਖੁੰਡੀ ਦੀ ਖੇਡਾਰੀ = ਖਿਚੇ ਖੁੰਡੀ ਦੀ
 ਖੇਡ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥ ਹੰਸਾ = ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਨਾਲ ਉੱਡਨ ਨੂੰ ਚਿੱਤ॥ ਉਲਾਸਹਿ =
 ਲਲਚਾਉ ਦੇ ਹਨ॥ ਕੁਕੜ = ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ਕੁਕੜ ਵੱਤ ਤੁੱਛ ਹਨ॥ ਹਸਤ = ਹਥ॥
 ਅਠਸਠਿ = ਅਠਾਹਠ॥ ਮਜਨਾ = ਇਸ਼ਨਾਨ॥ ਕਿਤਾ = ਕਰ ਲਿਆ॥
 ਬਿਖਿਆ ਗੜੁ = ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ, ਭਾਵ - ਇੰਦਰੀਆ (ਵੱਸ ਕਰ ਲਈਆਂ)॥

੩੨੩

ਦਯੁ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ॥ ਅਮਿਤਾ = ਬੇਅੰਤ ਨੂੰ॥ ੧੯॥ ਕੁਲਾਹ = ਕੁ
 ਲਾਭਵੰਦ ਹਨ॥ ਹੇਕੜੋ = ਇਕ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ)॥ ਤੰਨ = ਸ਼ੀਰ॥ ਫੁਟੰਨਿ = ਫੁਟ
 ਜਾਣ, ਭਾਵ - ਕੋਹੜੇ ਹੋ ਜਾਣ॥ ਉਬਾਰਿਅਨੁ = ਬਚਾ ਲੈ॥ ਪਛਾੜਿਅਨੁ =
 ਪਟੜੇ ਵਾਂਗੂੰ ਪਟਕਾਏ ਹਨ॥ ਪਰਣਾ = ਆਸਰਾ ਹੈ॥ ਹਸਤ = ਹੱਥ॥ ਭਰਣ =
 ਪਾਲਣਾ॥ ਪੋਖਣੁ = ਪੋਸਣਾ, ਖਬਰ ਦਾਰੀ ਰਖਣੀ॥ ੨੦॥ ਕਾ = ਕੋਈ॥

ਜਜਮਾਨੁ = (ਜਜਮਾਨ) ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ ਮੂਲਿ = ਕਦਾ ਚਿਤ ॥ ਜੋੜੇ = ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ
 ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਦਰੁ = ਦਰਵਾਜ਼ਾ ॥ ਸੁਧੁ ਕੀਚੇ = ਸੁੱਧ ਕਰਲੋ-ਗੁਰੂ ਜੀ, ਇਹ
 ਵੱਡੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਬਾਣੀ

ਚਉਪਦੇ = ਚਾਰ ਚਾਰ ਪਦਾਂ ਵਾਲੇ ਸਬਦ ॥ ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ:-
 ਜਲਤ = ਸੜਦੇ ਨੂੰ ॥ ਉਦਕਿ = ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥ ਪਾਵਕ = ਅੱਗ (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ) ਨੇ ॥
 ਸੁਰਿ = ਦੇਵਤੇ ॥ ਜਾਰੇ = ਸਾੜੇ ॥ ਉਬਾਰੇ = ਬਚਾ ਲੈ ॥ ਭਵਸਾਗਰ = ਸੰਸਾਰ
 ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਨੀ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਮਾਧਉ
 ਜਲ:-ਜਲ ਕੀ = ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ॥ ਅਗਨਿ = ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਚਾਹ ॥
 ਅਧਿਕਾਇ = ਬਹੁਤ ॥ ਨਿਧਿ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥ ਮੀਨੁ = ਮੱਛੀ ॥ ਖੀਨੁ = ਨਾਸ
 ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਸੂਅਟਾ = ਤੋਤਾ ॥ ਤੋਰ = ਤੇਰਾ ॥ ਮੰਜਾਰੁ = ਬਿੱਲਾ ॥ ਕਹਾ = ਕੀ ॥
 ਮੋਰ = ਮੇਰਾ ॥ ਤਰਵਰੁ = ਬ੍ਰਿਛ ॥ ਆਹਿ = ਹਾਂ ॥ ਨਉਤਨੁ = ਨਵਾਂ ਨਵਾਂ ॥

੩੨੪

ਜਬ ਹਮ ਏਕੋ:-ਇਕ ਵੇਰ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਚੋਰ ਆ ਲੁਕਿਆ ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ
 ਲੋਕ ਲਗੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਤਿਥੀ ਸਮਝ ਕੇ ਬਚਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਓਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ
 ਲੜਕੀ ਨਾਲ ਸਵਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਉਸਦੇ ਫੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਏਹ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧੀ ਜਵਾਈ
 ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਪਿਛੋਂ ਜਦ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਏਸ ਗਲ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਏਸ
 ਗਲੋਂ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀ। ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਿਆ:-ਅਪਤਹ = ਬੇ-ਇਜ਼ਤਿਆਂ
 ਨੇ ॥ ਖੋਜਿ = ਪਿੱਛੇ, ਰਸਤੇ ॥ ਮਤਿ = ਨ ॥ ਸਾਝ ਪਾਤਿ = ਸਾਕਾ ਗਿਰੀ ਤੇ ਗੋਤਾ-
 ਚਾਰੀ ॥ ਲਾਜ = ਸ਼ਰਮ ॥ ਪਾਜ = ਪੜਦਾ ॥ ਨਗਨ ਫਿਰਤ:-ਭੇਖ ਖੰਡਨ:-ਬਾਧੇ
 ਚਾਮ = ਖਲਾਂ (ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾ) ਬੰਨ ਲਈਆਂ, ਚਮਰ ਪੋਸ਼ ਪਹਿਨ ਲੈ ॥ ਚੀਨਸਿ =
 ਜਾਣਿਆ ॥ ਮੂਡ = ਸਿਰ ॥ ਬਿੰਦੁ = ਬੀਰਜ ॥ ਸੰਧਿਆ ਪ੍ਰਾਤ:-ਜਾਤਿ ਅਭਿਮਾਨੀ
 ਬ੍ਰਹਮਣ ਪ੍ਰਤਿ:-ਪ੍ਰਾਤ = ਸਵੇਰੇ ॥ ਦਾਦੁਰ = ਡੱਡੂ ॥ ਜਉਪੈ = ਜੇਕਰ ॥ ਰਤਿ =

ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ **ਕਾਇਆ ਰਤਿ** = ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ॥ **ਚਾਰਿ ਚਰਨ** = ਚਾਰ ਪੈਰ ਵਾਲਾ ਪਸ਼ੂ ॥ **ਬਹੁ ਆਗਰ** = ਬਹੁਤ ਸਿਆਣੇ ਪੁਰਸ਼ 'ਮਹਾਤਮਾ' ॥ **ਕਹਹਿ** = ਆਖਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ॥ **ਕਲਿ ਸਾਗਰ** = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ॥ **ਸਰਬਸੁ** = ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਕਿਆ ਜਪੁ**:- ਜਪੁ ਤਪੁ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਾਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪ੍ਰਤੀ ॥ **ਚਤੁਰ ਭੁਜੁ** = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਪਰਹਰੁ** = ਤਿਆਗ ॥ **ਲੋਕਾਚਾਰੁ** = ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ, ਲੋਕ ਰੀਤੀ ॥ **ਬਧੇ** = ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਹੰਮੇਵ** = ਹੰਕਾਰ ॥ **ਗੁਰਭ ਵਾਸ** - ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੁਲ ਜੀਤਨ ਨਿਆਏ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਤ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪ੍ਰਤੀ: - **ਗਰਭ ਵਾਸ** = ਮਾ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ॥ **ਜਾਤੀ** = ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ॥ **ਬ੍ਰਹਮ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਬਿੰਦੁ** = ਬੀਰਜ, ਜਲ ਤੋ ॥ **ਉਤਪਾਤੀ** = ਉਤਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਆਨ** = ਹੋਰ ॥ **ਬਾਟ** = ਰਸਤੇ ॥ **ਸੂਦ** = ਸੂਦਰ ॥

੩੨੫

ਅੰਧਕਾਰ ਸੂਖਿ:- **ਅੰਧਕਾਰ** = ਅਗਿਆਨਤਾ ਦੇ ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ॥ **ਰੰਕੁ** = ਗਰੀਬ ॥ **ਰੋਈਐ** = ਰੋਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਹਿਬੋ** = ਕਹਿੰਦੀ ॥ **ਉਪਜਤ** = ਜੰਮਦੇ ॥ **ਬਿਨਸਤ** = ਮਰਦੇ ॥ **ਰਹਿਬੋ** = ਰਹੇਗੇ ॥ **ਜਸ** = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ **ਕਾਂ ਕੀ** = ਕਿਸਦੀ ॥ **ਜੰਤੀ** = ਜੰਤ; ਵਾਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ **ਜੀਉ** = ਅਵਾਜ਼, ਜੀਵ ॥ **ਸਮਾਨਾ** = ਸਮਾਈ ਹੋਈ ॥ **ਮੂਏ** = ਮਰੇ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਦੇ ॥ **ਮਰਮੁ** = ਭੇਦ ਨੂੰ ॥ **ਕਾ** = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ **ਕਰ ਜਾਨਾ** = ਕਰਕੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਏ (ਪਈ ਕਿਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ਨਰਕ ਜਾਂ ਸੁਰਗ ਨੂੰ) ॥ **ਹੰਸਾ ਸਰਵਰੁ ਕਾਲੁ ਸਰੀਰ** = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੰਸਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਕਾਲ ਦਾ ਸਰੀਰਾਂ ਨਾਲ ਹੈ ॥ **ਹੰਸ ਮਾਨਸਰੋਵਰ** ਚੋ ਮੋਤੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਕਾਲ ਸ਼ੀਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਕਲਾ ਨੂੰ ਅਭਾਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਰਸਾਇਨ** = ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥ **ਜੋਤਿ ਕੀ ਜਾਤਿ**:- **ਜੋਤਿ** = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ॥ **ਜਾਤਿ** = ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ॥ **ਜਾਤਿ ਕੀ ਜੋਤੀ** = ਤੇ ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ॥ **ਤਿਤੁ** = ਤਿਸੁ (ਬੁਧੀ ਨੂੰ) ॥ **ਕੰਚੁਆ ਫਲ ਮੋਤੀ** = ਕੱਚ ਤੇ ਮੋਤੀ (ਬੁਰਿਆਈ ਤੇ ਚੰਗਿਆਈ) ਫਲ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ॥ **ਅਭੈ** = ਨਿਰਭੈ ॥ **ਤਟਿ** = ਕਿਨਾਰੇ ॥ **ਚਾਰ ਅਚਾਰੁ** = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਉਰਝਾਇ** = ਫਸ ਰਹੇ ਹਨ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਪਾਰਸੁ** = ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ
 ਵਸਾਵੇ ॥ **ਗੁਨ ਆਨ** = ਹੋਰ ਗੁਣ (ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਨ ਛੱਡੇ) ॥
ਨਿਰਗੁਣ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ **ਰੋਸੁ** = ਗੁੱਸਾ ਕਰ ॥ **ਪਰਚਾਏ** = ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਕੇ ॥ **ਪਰਚਿ** =
 ਲਗਾ ਰਹੇ ॥ **ਏਸੁ** = ਈਸ਼ੁਰ ਵਿਚ ॥ ਜੋ **ਜਨ** : **ਪਰਮਿਤਿ** = ਮਰਯਾਦਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ **ਪਰਮਨੁ**
 = ਮਨ ਤੋਂ ਪਰੇ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਨੂੰ ॥ **ਬਾਤਨ** = ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਸਮਾਨਾ** = ਵਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
ਕਹਾ ਹੀ = ਕਿਥੇ ਹੈ ? **ਜਾਨੁ** = ਜਾਣਾ ॥ **ਪਤਿਅਈਹੈ** = ਪਤੀਆਈ ਦਾ,
 ਨਿਸਚਾ ਹੁੰਦਾ ॥ **ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ਵਾਸਾ ॥ **ਕਾਹਿ** = ਕਿਸ ਨੂੰ ॥
ਆਹਿ = ਹੈ ॥ **ਉਪਜੈ ਨਿਪਜੈ** : ਜੀਵ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਤੋਂ ਮਰਨ ਪ੍ਰਯੰਤ ਦਸਾ ਦਾ ਵਰਨਣ
 ਕਰਦੇ ਹਨ । ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੁੰਨ ਭੋਗ ਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸੂਰਗ ਵਿਚੋਂ ਪੁੰਦ ਬਣਕੇ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ
 ਅਤੇ ਚੰਦਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਖੇਤੀ ਵਿਚ ਰਸ ਬਣ ਕੇ (ਉਪਜਦਾ) ਹੈ । ਉਸ ਦੀ ਖੁਰਾਕ
 ਤੋਂ ਫੇਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਨਿਪਜੈ (ਪੈਦਾ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਉਪਰੰਤ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਨਿਪਜੈ = ਜੰਮਿਆ ॥ **ਨਿਪਜਿ** = ਜੰਮ ਕੇ ॥ **ਸਮਾਈ** = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਲਾਜ = ਸਰਮ ਨਾਲ ॥ **ਚੋਆ** = ਅਤਰ ॥ **ਮਰਦਨ** = ਮਲੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਅੰਗਾ** =
 ਸਰੀਰ ਨੂੰ ॥ **ਕਾਠ** = ਲੱਕੜਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਗੁਨੀਆ** = ਹੇ ਗੁਣਵਾਨੋ ॥ **ਬਿਨਸੈ ਗੋ** =
 ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ॥ **ਅਵਰ ਮੂਏ** : **ਆਪਨ** = ਆਪ ॥ **ਜੀਜੈ** = ਜੀਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੋਵੇ ॥
ਮਰਿਬੋ = ਮਰੇਗਾ ॥ **ਪਰਮਲ** = ਚੰਦਨ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ॥ **ਮਹਕੰਦਾ** =
 ਸਬੂਦਾਰ ਕਰੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੁਖਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਕੂਅਟਾ** = ਖੂਹ, ਸਰੀਰ ਰੂਪ ॥
ਨਿਹਾਰੀ = ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀਆਂ (ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੀਆਂ) ॥ **ਲਾਜੁ** =
 ਸਾਂ ਦੀ ਲੱਜ । **ਮਤਿ ਹਾਰੀ** = ਮਤ ਹੀਨ, ਮੂਰਖ ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਝੰਝੂਰੀ ਹਾਰ ਗਈ,
 ਪਤ ਹੋ ਗਈ ॥ **ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ** : **ਅਸਥਾਵਰ** = ਪਹਾੜ ਬ੍ਰਿਛ ਆਦਿਕ ਜੋ ਹਿੱਲ
 ਸਕਦੇ ॥ **ਜੰਗਮ** = ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ॥ **ਕੀਟ** = ਕੀੜੇ
 ਕ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਰੀਂਗਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ । **ਪਤੰਗਾ** = ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ॥

ਜਬ ਹਮ.....ਹੋਇ ਆਏ = ਹੇ ਰਾਮ ! ਜਦ ਅਸੀਂ ਗਰਭਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਰਮਦੇ ਹੋਏ ਆਏ ਹਾਂ ॥ **ਰਸਾਇਨੁ** = ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ (ਅੰਮ੍ਰਿਤ) ॥ **ਪੂਰਾ** = ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ, ਮੋਖਛ ਪਦ ॥ **ਐਸੇ ਅਚਰਜ:-ਕਬੀਰ** = ਵੱਡਾ ॥ **ਦਧਿ** = ਦਹੀਂ ॥ **ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ** = ਆਤਮ ਵੀਚਾਰ ॥ **ਭੋਲੈ** = ਭੁਲਾਵੇ ॥ **ਬਿਰੋਲੈ** = ਰਿੜਕਦਾ ਹੈ ॥ **ਨੀਰੁ** = ਪਾਣੀ (ਸਕਾਮ ਕਰਮ) ਨੂੰ ॥ **ਹਰੀ ਅੰਗੂਰੀ** = ਨਵੇਂ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਿਆ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਖੇਤੀ ॥ **ਗਦਹਾ** = ਕਾਮੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਖੇਤਾ ॥ **ਹੀਗੈ** = ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੀਰਾਦਾ ਹੈ ॥ **ਮਾਤਾ** = ਹੰਕਾਰੀ (ਮਸਤਿਆ) ਹੋਇਆ ॥ **ਭੈਂਸਾ** = ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ਼ ਰੂਪੀ ਮੈਹਾ, ਸੰਘਾ ॥ **ਅਮੁਹਾ** = ਅਮੋੜ, ਕੱਥਾ ॥ **ਕੁਦਿ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਰਸਾਤਲਿ** = ਧਰਤੀ ਹੇਠਲੇ ਦੇਸ, (ਨਰਕਾਂ) ਵਿਚ, ਟੋਏ ਵਿਚ ॥ **ਲੇਲੇ ਕਉ ਚੁਘੈ ਨਿਤ ਭੇਡ** = ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਭੇਡ, ਜੀਵ ਰੂਪ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਚੁੰਘ ਰਹੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਚਮੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਰਮਤ** = ਜਪ ਕੇ ॥ **ਜਿਉ ਜਲ ਛੋਡਿ:-ਮਗਹਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ:-ਮੀਨਾ** = ਮੱਛੀ ॥ **ਹੀਨਾ** = ਖਾਲੀ ॥ **ਤਜੀਲੇ** = ਛੱਡ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ **ਸਿਵ ਪੁਰੀ** = ਕਾਸੀ ਵਿਚ ॥ **ਮਗਹਰਿ** = ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਨਿਸਚੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਗਹਰ ਵਿਚ (ਜੋ ਜਿਲਾ ਬਸਤੀ ਵਿਚ ਹੈ) ਮਰਕੇ ਖੋਤੇ ਦੀ ਜੂਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਾਂਬੀ ਵਿਚ ਮੋਇਆਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥ **ਬਾਸੀ** = ਵਸਨੀਕ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਓਛੀ** = ਝੁੱਛ ॥ **ਕੋ** = ਕੋਈ ॥ **ਗੁਰੁ** = ਗੁਰੂ, ਹੇ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ॥ **ਗਜਿ** = ਗੁਰੂ ਗਣੇਸ਼ ਜੀ (ਜਿਸ ਨੇ ਮਗਹਰ ਵਸਾਇਆ ਸੀ) ॥ **ਸਿਵ** = ਸ਼ਿਵਜੀ (ਜਿਸ ਨੇ ਕਾਂਸੀ ਵਸਾਈ ਸੀ) ॥ **ਜਾਨੈ** = ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥ **ਰਮਤ** = ਜਪਦਾ ॥ **ਚੋਆ ਚੰਦਨ:-ਮਰਦਨ** = ਮਲਦਾ ਸੀ ॥ **ਧਰਨਿ** = ਧਰਤੀ ਵਿਚ ॥ **ਪਰੈ** = ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਉਰਵਾਰਿ** = ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਨ ਜਾਈ** = ਨਾਲ (ਪਾਰ) ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ॥ **ਹਾਥਿ ਤ** = ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ॥ **ਡੋਰ** = ਗੁੱਡੀਆ ਯਾ ਬਾਜਾਂ ਦੀਆ ਡੋਰਾਂ ਹਨ ॥ **ਤੰਬੋਰ** = ਪਾਨਾ ਦੇ ਬੀੜੇ ॥ **ਕਸਿ** = ਕੱਸ ਕੇ (ਇਹ ਕਾਂਬੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਦੇ, ਦਸ਼ਾ ਦਸੀ ਹੈ) ॥ **ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਸੁ** = ਹਰੀ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ॥ **ਬਸਾਈ** = ਵਸਾਈ ਹੈ (ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ) ॥

ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ:-ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ=ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟ ਕੇ
ਰਾਮ ਗਣ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । (ਨਾਮ ਹੀਨ ਨੂੰ ਜਮ ਦਿਸਦੇ ਸਨ ਤੇ ਹੁਣ ਨਾਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ
ਰਾਮ ਦਿੱਸਣ ਲਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਅਜ਼ਮਲ ਨੂੰ) ॥ ਸਾਕਤ=ਮਨਮੁਖ, ਬੁਰੇ ਪੁਰਸ ॥
ਸੁਜਨ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਨ, ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ ॥ ਚੀਤਾ=ਚਿਤ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ॥
ਕੁਸਲ=ਸੁਖ ॥

੩੨੭

ਆਪੁ=ਆਪਾ ॥ ਸਨਾਤਨੁ=ਆਦ (ਬ੍ਰਹਮ) ਰੂਪ ॥ ਪਿੰਡਿ ਮੂਐ:-
ਪਿੰਡਿ=ਸਰੀਰ ਦੇ ॥ ਕਿਹ=ਕਿਸ ॥ ਘਰ=ਥਾਂ ॥ ਸਬਦਿ=ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥
ਅਤੀਤਿ=ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅਨਾਹਦਿ=ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ॥
ਸਾਕਰ=ਮਠਿਆਈ (ਸੱਕਰ) ਨਾਲ ॥ ਬਨਵਾਰੀ=ਬਾਜ਼ੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ
ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਗੀਤਾ ਵਿਚ ਦਸਿਆ ਹੈ ॥ ਪਵਨ=ਸਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ॥ ਦ੍ਰਿੜ=ਠਹਿਰਾਉ ॥
ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ=ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸੁਖਮਨਾ ਨਾੜੀ ਵਿਚ, ਭਾਵ ਇਕਾਗਰਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ
ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਭਗਤੀ ਕਰ ॥ ਪਦੁ=ਅਵਸਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪ ॥ ਰਵਹੁ=ਜਪੋ ॥
ਰਵਨਾ=ਜਪਣਾ ਪਵੇ ॥ ਗੰਗਾ=(ਚੰਦਰਮਾਂ ਸੁਰ) ਸਜੀ ਸੁਰ, ਇੜਾ ॥
ਜਮੁਨ=ਖੱਬੀ ਸੁਰ, ਪਿੰਗਲਾ (ਸੂਰਜ ਸੁਰ) ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ ਸੰਗਮ=
ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ॥ ਨਾਵਉ=ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ ॥
ਲੋਚਾ=ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਸਮਸਰਿ=ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤਤੁ=ਅਸਲੀਅਤ ॥
ਅਪੁ=ਪਾਣੀ ਰੂਪ ॥ ਤੇਜੁ=ਅੱਗ ॥ ਬਾਇ=ਪਵਣ ॥ ਕੰਚਨ ਸਿਉ:-
ਕੰਚਨ=ਸੋਨੇ ਨਾਲ ॥ ਨਿਜ ਭਾਗੀ=ਆਪਣੇ (ਮੇਰੇ) ਹਿਸੇ ਆਈ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥
ਜਿਹ ਮਰਨੇ:-ਤਰਾਸਿਆ=ਡਰਿਆ ਹੈ ॥ ਅਮਰੁ=ਮੁਕਤ ॥ ੨੧ ॥ ਕਤ=ਕਿਤੇ ॥
ਠਉਰ=(ਬੀਮਾਰ) ਥਾਂ । ਮੂਲੁ=ਬੂਟੀ, ਦਵਾਈ ॥ ਅਨੀਆਲੇ=
ਕੁੰਡੀਦਾਰ ਅਗੋਂ ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਕਚੋਸ਼ੀਏ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਹੜੇ ਖੁਭਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਨਹੀਂ ॥
ਏਕ ਭਾਇ=ਇਕ ਜੈਸੀਆਂ ॥ ਸਹ=ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ਪਰਹਰਿ=ਤਿਆਗ ਕੇ ॥
ਸੁਹਾਗੁ=ਪਤੀ ਸੁਖ ॥

ਜਬ ਹਮ.....ਹੋਇ ਆਏ—ਹੇ ਰਾਮ ! ਜਦ ਅਸੀਂ ਗਰਭਾ ਵਿਚੋਂ ਭਰਮਦੇ ਹੋਏ
ਆਏ ਹਾਂ ॥ **ਰਸਾਇਨੁ**—ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ (ਅੰਮ੍ਰਿਤ) ॥ **ਪੂਰਾ**—ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ
ਮੋਖਛ ਪਦ ॥ **ਐਸੇ ਅਚਰਜ**—**ਕਬੀਰ**—ਵੱਡਾ ॥ **ਦਧਿ**—ਦਹੀ ॥ **ਨਿਸਕਾਮ**
ਕਰਮ—ਆਤਮ ਵੀਚਾਰ ॥ **ਭੋਲੈ**—ਭੁਲਾਵੇ ॥ **ਬਿਰੋਲੈ**—ਰਿੜਕਦਾ ਹੈ ॥
ਨੀਰੁ—ਪਾਣੀ (ਸਕਾਮ ਕਰਮ) ਨੂੰ ॥ **ਹਰੀ ਅੰਗੂਰੀ**—ਨਵੇ ਤੋਂ ਨਵੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ
ਹਰੀ ਖੇਤੀ ॥ **ਗਦਹਾ**—ਕਾਮੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਖੇਤਾ ॥ **ਹੀਗੈ**—ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੀ-ਗਦਾ ਹੈ ॥
ਮਾਤਾ—ਹੰਕਾਰੀ (ਮਸਤਿਆ) ਹੋਇਆ ॥ **ਭੈਂਸਾ**—ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਰੂਪੀ ਮੈਹਾ, ਸੰਢਾ ॥
ਅਮੁਹਾ—ਅਮੋੜ, ਕੱਥਾ ॥ **ਕੁਦਿ**—ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਰਸਾਤਲਿ**—ਧਰਤੀ ਹੇਠਲੇ
ਦੇਸ, (ਨਰਕਾਂ) ਵਿਚ, ਟੋਏ ਵਿਚ ॥ **ਲੇਲੇ ਕਉ ਚੂਘੈ ਨਿਤ ਭੇਡ**—ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ
ਭੇਡ, ਜੀਵ ਰੂਪ ਲੇਲੇ ਨੂੰ ਚੁੰਘ ਰਹੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਚਮੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥
ਰਮਤ—ਜਪ ਕੇ ॥ **ਜਿਉ ਜਲ ਛੋਡਿ**—ਮਗਹਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ.—**ਮੀਨਾ**—ਮੱਛੀ ॥ **ਹੀਨਾ**—
ਖਾਲੀ ॥ **ਤਜੀਲੇ**—ਛੱਡ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ **ਸਿਵ ਪੁਰੀ**—ਕਾਸੀ ਵਿਚ ॥
ਮਗਹਰਿ—ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਨਿਸਚੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਗਹਰ ਵਿਚ (ਜੋ ਜ਼ਿਲਾ ਬਸਤੀ ਵਿਚ ਹੈ)
ਮਰਕੇ ਖੇਤੋ ਦੀ ਜੂਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਮੋਇਆਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥
ਬਾਸੀ—ਵਸਨੀਕ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਓਛੀ**—ਤੁੱਛ ॥ **ਕੋ**—ਕੋਈ ॥ **ਗੁਰੁ**—ਗੁਰੂ,
ਹੇ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ॥ **ਗਜਿ**—ਗੁਰੂ ਗਣੇਸ਼ ਜੀ (ਜਿਸ ਨੇ ਮਗਹਰ ਵਸਾਇਆ ਸੀ) ॥
ਸਿਵ—ਸਿਵਜੀ (ਜਿਸ ਨੇ ਕਾਂਸੀ ਵਸਾਈ ਸੀ) ॥ **ਜਾਨੈ**—ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥
ਰਮਤ—ਜਪਦਾ ॥ **ਚੋਆ ਚੰਦਨੁ**—**ਮਰਦਨ**—ਮਲਦਾ ਸੀ ॥ **ਧਰਨਿ**—ਧਰਤੀ ਵਿਚ ॥
ਪਰੈ—ਪਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਉਰਵਾਰਿ**—ਮਾਤ ਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਨ ਜਾਈ**—
ਨਾਲ (ਪਾਰ) ਨਹੀਂ ਜਾਦਾ ॥ **ਹਾਥਿ ਤ**—ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ ॥ **ਡੋਰ**—ਗੁੱਡੀਆ ਯਾ
ਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਡੋਰਾਂ ਹਨ ॥ **ਤੰਬੋਰ**—ਪਾਨਾ ਦੇ ਬੀੜੇ ॥ **ਕਸਿ**—ਕੱਸ ਕੇ (ਇਹ ਕਾਂਸੀ ਦੇ
ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਦੇ, ਦਸ਼ਾ ਦਸੀ ਹੈ) ॥ **ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਾਸੁ**—
ਹਰੀ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ॥ **ਬਸਾਈ**—ਵਸਾਈ ਹੈ (ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ) ॥

ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ:- ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ ਭਏ ਹੈ ਰਾਮ = ਜਮਾਂ ਤੋਂ ਉਲਟ ਕੇ
ਰਾਮ ਗਣ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । (ਨਾਮ ਹੀਨ ਨੂੰ ਜਮ ਦਿਸਦੇ ਸਨ ਤੇ ਹੁਣ ਨਾਮੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ
ਰਾਮ ਦਿੱਸਣ ਲਗ ਪਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਅਜਾਮਲ ਨੂੰ) ॥ ਸਾਕਤ = ਮਨਮੁਖ, ਬੁਰੇ ਪੁਰਸ਼ ॥
ਸੁਜਨ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਨ, ਚੰਗੇ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਚੀਤਾ = ਚਿਤ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ॥
ਕੁਸਲ = ਸੁਖ ॥

੩੨੭

ਆਪੁ = ਆਪਾ ॥ ਸਨਾਤਨੁ = ਆਦਿ (ਬ੍ਰਹਮ) ਰੂਪ ॥ ਪਿੰਡਿ ਮੂਮੈ:-
ਪਿੰਡਿ = ਸਰੀਰ ਦੇ ॥ ਕਿਹ = ਕਿਸ ॥ ਘਰ = ਥਾਂ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥
ਅਤੀਤਿ = ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅਨਾਹਦਿ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ॥
ਸਾਕਰ = ਮਠਿਆਈ (ਸੱਕਰ) ਨਾਲ ॥ ਬਨਵਾਰੀ = ਬਾਜ਼ੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ
ਅਰਜਨ ਨੂੰ ਗੀਤਾ ਵਿਚ ਦਸਿਆ ਹੈ ॥ ਪਵਨ = ਸਵਾਸਾਂ ਨੂੰ ॥ ਦ੍ਰਿੜ = ਠਹਿਰਾਉ ॥
ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ = ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸੁਖਮਨਾ ਨਾੜੀ ਵਿਚ, ਭਾਵ ਇਕਾਗਰਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ
ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਭਗਤੀ ਕਰ ॥ ਪਦੁ = ਅਵਸਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪ ॥ ਰਵਹੁ = ਜਪੋ ॥
ਰਵਨਾ = ਜਪਣਾ ਪਵੇ ॥ ਗੰਗਾ = (ਚੰਦਰਮਾਂ ਸੁਰ) ਸਜੀ ਸੁਰ, ਇੜਾ ॥
ਜਮੁਨ = ਖੱਬੀ ਸੁਰ, ਪਿੰਗਲਾ (ਸੂਰਜ ਸੁਰ) ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ ਸੰਗਮ =
ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਦੇ ਮੇਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ॥ ਨਾਵਉ = ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ ॥
ਲੋਚਾ = ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਸਮਸਰਿ = ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤਤੁ = ਅਸਲੀਅਤ ॥
ਅਪੁ = ਪਾਣੀ ਰੂਪ ॥ ਤੇਜੁ = ਅੱਗ ॥ ਬਾਇ = ਪਵਣ ॥ ਕੰਚਨ ਸਿਉ:-
ਕੰਚਨ = ਸੋਨੇ ਨਾਲ ॥ ਨਿਜ ਭਾਗੀ = ਆਪਣੇ (ਮੇਰੇ) ਹਿਸੇ ਆਈ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥
ਜਿਹ ਮਰਨੇ:- ਤਰਾਸਿਆ = ਡਰਿਆ ਹੈ ॥ ਅਮਰੁ = ਮੁਕਤ ॥ ੨੧ ॥ ਕਤ = ਕਿਤੇ ॥
ਠਉਰ = (ਬੀਮਾਰ) ਥਾਂ । ਮੂਲੁ = ਬੂਟੀ, ਦਵਾਈ ॥ ਅਨੀਆਲੇ =
ਕੁੰਡੀਦਾਰ ਅਗੋਂ ਮੁੜੇ ਹੋਏ ਕਚੋਸ਼ੀਏ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੇਹੜੇ ਖੁਭਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਨਹੀਂ ॥
ਏਕ ਭਾਇ = ਇਕ ਜੈਸੀਆਂ ॥ ਸਹ = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ਪਰਹਰਿ = ਤਿਆਗ ਕੇ ॥
ਸੁਹਾਗੁ = ਪਤੀ ਸੁਖ ॥

੩੨੮

ਜਾਕੈ ਹਰਿ ਸਾ:-ਸਾ = ਵਰਗਾ ॥ ਮੁਕਤਿ ਅਨੰਤ = ਅਨੇਕਾਂ ਮੁਕਤੀਆਂ ॥
ਕਾਹੂ = ਕਿਸੇ ਦਾ ॥ ਨਿਹੋਰਾ = ਮੁਥਾਜਰੀ ਹੈ ॥ ਹਹਿ = ਹਨ ॥ ਭਾਰ = ਆਸਰੇ ॥
ਮਹਤਾਰੀ = ਮਾਤਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤ ਸਤੀ:-ਬਿਨੁ ਸਤ = ਪਤਿਬ੍ਰਤ ਧਰਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ॥
ਬਧੈ = ਵਧੇ ॥ ਸਨੇਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਰਸੁ = ਲੋਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ॥ ਸਾਹਨਿ
 = ਸ਼ਾਹ ਦੀ ਵਹੁਟੀ (ਸਾਹਨੀ), ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ॥ ਸਤੁ ਕਰੇ = ਸਚ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ॥
ਰਮਯੇ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਸ਼ਾਹ) ਨੂੰ ॥ ਸਉਪਿ = ਹਵਾਲੇ ਕਰੇ ॥ ਬਿਖਿਆ ਬਿਆ:-
ਬਿਖਿਆ = ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ, ਮਾਇਆ ॥ ਬਿਆਪਿਆ = ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਨਾਵ = ਬੇੜੀ ॥ ਚਉੜਿ = ਹੜੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ॥ ਬੋੜੀ = ਡੋਬੀ ਹੈ ॥ ਦਾਧੇ =
 ਸੜ ਗਏ ਹਨ ॥ ਪਸੁ = ਪਸੂ ॥ ਨੀਰ = ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ॥ ਪੀਵਸਿ =
 ਪੀਂਦਾ ॥ ਝਾਗਿ = ਵੇਖ ਕੇ, ਪਿਛੇ ਹਟਾ ਕੇ, ਵੀਚਾਰ ਕੇ ॥ ਚੇਤਤ ਚੇਤਤ =
 ਸਿਮਰ ਸਿਮਰ (ਵੀਚਾਰ) ਕੇ ॥ ੨੪ ॥ ਜਿਹ ਕੁਲਿ:-ਬਿਧਵਾ = ਰੰਡੀ ॥ ਕਸ = ਕਿਉਂ ?
ਮੁਚੁ ਮੁਚੁ = ਵਡੇ ਵਡੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ॥ ਗਏ = ਗਿਰ ਗਏ ॥ ਕੀਨ = ਕਿਉਂ ?
ਬੁਡ ਭੁਜ ਰੂਪ = ਭਿਆਨਕ ਰੂਪ ਕੋਹੜੀ ਵਤ ॥ ਮਝਿਆ = ਵਿਚ ॥ ਕੁਬਜ =
 ਕੁੱਖਾ ॥ ਕੁਰੂਪ = ਕੋਝਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥ ਜੇ ਜਨ ਲੇਹਿ:-ਪਗ = ਪੈਰ (ਚਰਨ) ॥
ਪੰਕਜੁ = ਕਵਲਾਂ ਦੀ ॥ ਧੀਰੁ = ਧੀਰਜਵਾਨ ॥ ਰਮੈ = ਜਪਦਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥
ਗਗਨਿ ਰਸਾਲ:-ਗਗਨਿ = ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ॥ ਰਸਾਲ = ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥
ਚੁਐ = ਚੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਸੰਚਿ = ਇਕਠਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਾਠੀ = ਲੱਕੜਾ ॥ ਸਹਜ =
 ਸੁਭਾਵਕ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ॥ ਮਤਵਾਰਾ = ਮਤਵਾਲਾ ॥ ਸਹਜ ਕਲਾਲਨਿ =
 ਸ਼ਰਾਬ ਕਢ ਕੇ ਪਿਉਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਪ ॥ ਜਉ = ਜਦ ॥ ਅਨਦਿਨੁ =
 ਰਾਤਦਿਨ ॥ ਜਾਈ = ਗੁਜਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਚੀਨਤ = ਪਛਾਣ ਕੇ (ਆਪਣਾ ਆਪ) ॥
ਚੀਤੁ = ਚਿਤ ਨੂੰ ॥ ਅਨਭਉ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

੩੨੯

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ:-ਸੁਭਾਉ = ਸਰੂਪ, ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ॥ ਮਨਹਿ =

ਮਨ (ਜੀਵ) ਨੂੰ ਹੀ ॥ **ਬਿਆਪੀ** = ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਸਿਧਿ ਥਾਪੀ** =
 ਕੇਹੜੀ ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਠਾਨੀ ਹੈ ॥ **ਮਨ ਅੰਤਰਿ** = ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ॥
ਭੇਉ = ਭੇਦ ॥ **ਦੇਉ** = ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ **ਓਏ ਜੁ-ਅੰਬਰਿ** = ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ॥
ਚੀਤੇ = ਚਿਤਰੇ ਹਨ ॥ **ਚੀਤਨਹਾਰੇ** = ਚਿਤਰਨ ਵਾਲੇ (ਚਿਤਰੇ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ ੨੯ ॥
ਬੇਦ ਕੀ ਪੁ:-ਬੇਦ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ = ਵੇਦਾਂ ਦੀਆਂ ਲੜਕੀਆਂ (ਸਿਮੜੀਆਂ) ॥
ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ = ਵੇਦਾਂਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਉਸਦਾ ਭਾਵ ਲਿਖਣਾ ਏਨਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਭਾ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਹੀ ਵਰਨਨ
 ਹੈ ॥ ਏਹਨਾਂ ਵਿਚ ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਇਕ ਲਖ ਸਲੋਕ ਹਨ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਸੀਂ ਹਜ਼ਾਰ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਪ੍ਰਤਿ
 ਹਨ ॥ **ਸਾਂਕਲ** = ਸੰਗਲ (ਜੱਗ ਆਦਿਕ) ॥ **ਜੇਵਰੀ** = ਜੇਵੜੀ, ਫਾਹੀ ਹਨ (ਕਿਉਂਕਿ
 ਇਹ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਸ਼ਰਾਧ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ਬੰਧਨ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ) ॥ **ਨਗਰੁ** =
 ਸੰਸਾਰ = ਵਾ-ਇਹ ਸਰੀਰ ॥ **ਫਾਧਿ** = ਫਾਹੇ ਵਿਚ ॥ **ਬਾਧਿਆ** = ਬੰਨ੍ਹਿਆਂ ਹੈ ॥
ਸਰੁ = ਤੀਰ ॥ **ਸਾਂਧਿਆ** = ਸਿਧਾ ਕੀਤਾ (ਸਿਸਤ ਲਈ) ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਕਟੀ**
ਨ ਕਟੈ = ਇਹ ਫਾਹੀ ਤੇ ਸੰਗਲੀ ਵਢਿਆਂ ਵੱਢੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ॥ **ਸਾ** = ਉਹ ॥
ਜਿਨਿ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਾਂ ਨੇ ॥ ੩੦ ॥ **ਦੇਇ ਮੁਹਾਰ:-ਦੇਇ ਮੁਹਾਰ** = ਤਿਲਹਾਰਾ ਪਾ
 ਕੇ (ਮਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਨੂੰ) ॥ **ਗਗਨਿ** = ਚਿਦਾਂ ਕਾਸ ਰੂਪ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ॥ **ਸਗਲ**
ਤਜੀਨੁ.....ਦਉਰਾਵਉ = ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਨੂੰ
 ਚਿੰਦਾ ਕਾਸ ਅਥਵਾ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ਦੌੜਾਵੇ ॥ **ਸਹਜ ਕੈ ਪਾਵੜੈ** = ਸਾਂਤੀ ਦੀਆਂ
 ਰਕਾਬਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਪਗੁ** = ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ॥ **ਰੇ** = ਹੇ ਘੋੜੇ ॥ **ਲੇ ਤਾਰਉ** = (ਸੰਸਾਰ
 ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿਆਂ ॥ **ਹਿਚਹਿ** = ਜੇ ਅੜੀ ਕਰੇ ॥ **ਤ** = ਤਾਂ ॥ **ਨਿਰਾਰਾ** =
 ਅਲੱਗ ॥ ੩੧ ॥ **ਜਿਹ ਮੁਖਿ-ਪਾਚਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ** = ਪੰਜ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੁਧ ਵਹੀਂ, ਘਿਉ,
 ਸਹਤ, ਮਿਸਰੀ ਤੋਂ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਖਾਣੇ ॥ **ਲੂਕਟ** = ਮੁਆਤਾ (ਅੱਗ ਦਾ) ॥ **ਦਹੈ** =
 ਸੜਨਾ, ਮਰਨਾ ॥ **ਬਿਗੂਤੀ** = ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਭਾਤੀ** = ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਜਾਰੇ** =
 ਸਾੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਠਾਵਹੁ** = ਭੇਜ ਦੇਹੁ ॥ ੩੨ ॥ **ਆਪੇ ਪਾਵਕੁ:-ਪਾਵਕੁ** = ਅੱਗ ॥
ਪਵਨਾ = ਹਵਾ ਹੈ ॥ **ਕਵਨਾ** = ਕੌਣ ? **ਜਰਿ** = ਸੜ ॥ **ਕੀ** = ਕਿਉਂ ॥
ਕਾ ਕੋ = ਕੌਣ ਕੌਈ ॥ **ਜਰੈ** = ਸੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਹਾਨਿ** = ਨੁਕਸਾਨ ॥ **ਨਟ ਵਟ** =

ਬਾਜ਼ੀਗਰ ਦੇ ਵਟੇ (ਗੋਲੇ) ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਸਾਰਿਗਪਾਨ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਅਖਰ ਦੁਇ =
 'ਰ' ਤੇ 'ਮ' ਹ ਤੇ ਰ ਅਥਵਾ ਗੁ ਤੇ ਰੂ ॥ ਭਾਖਿ = ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ਨਾ ਮੈ ਜੋਗ:-

੩੩੦

ਅਸਮਾਨ = ਸੂਰਗਾਂ ਵਿਚ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ੩੪ ॥ ਜਿਹਿ ਸਿਰਿ:-
 ਰਚਿ ਰਚਿ = ਸਵਾਰ ਸਵਾਰ ਕੇ ॥ ਕਾਗ = ਕਾਂ ॥ ਗਰਬਈਆ =
 ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਸੁਖ ਮਾਂਗਤ:-ਆਗੈ ਆਵੈ = ਅਗੈ ਆ ਜਾਵੇ ॥
 ਬਿਖਿਆ = ਵਿਸ਼ਿਆ ਵਿਚ ॥ ਅਜਹੁ = ਅਜੇ ਵੀ ॥ ਹਮਹੁ = ਅਸਾਂ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ॥
 ਸੇਖਾ = ਸੇਸ਼ ਨਾਗ ॥ ਮਨੁ = ਆਤਮਾਂ (ਬ੍ਰਹਮ) ਨੂੰ ॥ ਪੇਖਾ = ਵੇਖਿਆ ॥ ਸੁਖ
 ਦੇਉ = ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ॥ ਰਵਿ = ਜਪ ॥ ੩੬ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਏਕ:-
 ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਕਲਿਪ ਤਰ = ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ (ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲ
 ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਿਛ) ॥ ਹਰੇ = ਹਰੇ ਭਰੇ ਹਨ ॥ ਆਨਾ = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤਥਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਤੋਂ ਅਲੱਗ ॥ ਰੇ ਜੀਆ ਨਿਲਜ:-ਨਿਲਜ = ਬੇਸ਼ਰਮ ॥ ਕਤ = ਕਿਤੇ ॥ ਕਵਲਾ =
 ਲਛਮੀ ਮਾਇਆ ॥ ਕਾ = ਕੀ ॥ ਜਾਸੁ = ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀਆਂ ॥

੩੩੧

॥ ੩੮ ॥ ਕਉਨੁ ਕੋ ਪੂਤ:-ਕਾ ਕੋ = ਕਿਸ ਦਾ ॥ ਸੰਤਾਪੋ = ਦੁਖ ॥
 ਬਿਓਗ = ਵਿਛੋੜੇ ਕਰ ਕੇ ॥ ਇਆ ਤਤ = ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ॥ ਠਗ = ਹਰੀ ॥
 ਠਗਉਰੀ = ਮੋਹ ਰੂਪ ਠਗ ਬੂਟੀ ॥ ਅਬ ਮੋਕਉ:-ਅਮੋਲ = ਮੁਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ॥
 ਅੰਗਿਆਰੁ = ਅੱਗ ਦਾ ਵਡਾ ਕੋਲਾ ॥ ਨਿਵਾਜ = ਵਡਿਆਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਜਲਿ ਹੈ ਸੂਤਕ:-ਇਕ ਵੇਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਿਸੇ ਸੂਤਕ ਵਾਲੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਘਰੋਂ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ
 ਆ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੈਸ਼ਨੋ ਦੇ ਚੇਲੇ
 ਹੋ ਕੇ ਸੂਤਕ ਵਾਲੇ ਘਰੋਂ ਭੋਜਨ ਖਾ ਆਏ ਹੋ ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਥਾਏ ਜਵਾਬ ਦੇਦੇ ਹਨ:-
 ਓਪਤਿ ਹੋਈ = ਉਤਪਤੀ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਜ = ਪਰਜਾ, ਸੰਸਾਰ ॥
 ਬਿਗੋਈ = ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਪਵੀਤਾ = ਸੁੱਚਾ ਹੈ ॥ ਨੈਨਹੁ = ਅਖਾਂ ਨੂੰ (ਖੋਟੀ
 ਨਜਰ ਕਰ ਕੇ) ॥ ਬੈਨਹੁ = ਬਚਨਾਂ ਵਿਚ (ਜਦ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਏ) ॥ ਸਵਨੀ =
 ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ (ਜਦ ਨਿੰਦਿਆ ਸੁਣੀ ਜਾਏ) ॥ ਰਸੋਈ = ਰੋਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਥਾਂ (ਚੈਂਕੇ ਵਿਚ) ॥

ਝਗੜਾ ਏਕੁ:-ਜਾ ਸਉ = ਜਿਸ ਨਾਲ ॥ ਰਾਮਹਿ = ਰਾਮ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਭਗਤ ॥
ਜਾਸੁ = ਜਿਸ ਵਿਸਨੂੰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ, (ਹਰੀਦਾ ਦਾਸ ਵੱਡਾ ਹੈ) ॥੪੨॥ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਗੁਨ:-
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਅੰਨ੍ਹੇਰੀਦਾ ਵਰਣਨ ਹੈ ॥ ਟਾਟੀ = ਛਪਰੀ (ਕਖਾਂ
ਦੀ ਕੁਲੀ) ਜੀਵ ਈਸ਼ਰ ਦੇ ਭੇਦ ਦੀ ॥ ਦੁਚਿਤੇ = ਦੋ ਚਿਤ ਦੀਆਂ ਬਿਰਤੀਆਂ ॥ ਦੁਇ
ਬੁਨਿ = ਦੋਵੇਂ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਲ ਜਾਂ ਸੰਸਾਰ ਵਲ) ਬੰਮੀਆਂ ॥ ਗਿਰਾਨੀ = ਡਿੱਗ ਪਈਆਂ ॥
ਬਲੇਡਾ = ਵਲਾ (ਸਤੀਰ) ॥ ਛਾਨਿ = ਛੰਨ, ਛਪਰੀ ॥ ਧਰ =
ਜਮੀਨ ਤੇ ਡਿੱਗ ਪਈ ॥

੩੩੨

ਦੁਰਮਤ = ਖੋਟੀ ਮਤ ਦਾ (ਜਿਹੜਾ ਛਪਰੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ) ॥
ਆਂਧੀ = ਗਿਆਨ ਦੀ ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ॥ ਜਲੁ = ਸ਼ਾਂਤੀ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ॥ ਭੀਨਾ = ਭਿਜਿਆ ਹੈ ॥
ਉਦੈ = ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਨੁ = ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ॥ ਚੀਨਾ = ਵੇਖਿਆ,
ਜਾਣਿਆ ॥ ੪੩ ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਹਿ-ਬਾਤਨ = ਗਲਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ॥ ਬਾਹਜ =
ਬਾਹਰ, ਸੱਖਣੇ ॥ ਡਰਾਨੇ = ਡਰਦੇ ॥ ਚੁਰੁ = ਚੁਲੀ ॥ ਤਿਹ = ਉਸ ਨੂੰ ॥ ਜਿਹ =
ਜਿਸ ਭਗੀਰਥ ਨੇ ॥ ਆਨੀ = ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ ॥ ਕੁਟਿਲਤਾ = ਖੁਟਿਆਈਆਂ ਵਿਚ ॥
ਚਾਲਹਿ = ਚਲਦੇ ਹਨ ॥ ਘਾਲਹਿ = ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਖੋਟੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ) ॥
ਛਾਡਿ = ਛੱਡ ਕੇ ਭਾਵ ਬਿਨਾਂ ॥ ਕੁ ਚਰਚਾ = ਨਿੰਦਿਆ ਤੋਂ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੂ = ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦਾ ॥ ਖੇਵਹਿ = ਭੁਲੇਂਦੇ ਹਨ (ਰਬ ਦੇ ਪਾਸਿਓਂ) ॥
ਅਵਰਨ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਹਸਤ = ਹਸਦੇ ਹਨ ॥ ਕਾਨੇ = ਇਕ ਅੱਖ ਵਾਲੇ
(ਕੇਵਲ ਸੰਸਾਰਕ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲੇ) ॥ ਲਜਾਨੇ = ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
॥ ੪੪ ॥ ਜੀਵਤ ਪਿਤਰ:-ਬਪੁਰੇ = ਵਿਚਾਰੇ ॥ ਕਿਉ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਕੁਸਲੁ =
ਸੁਖ ਦੀ ਗਲ ॥ ਬਿਨਸੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜੀਉ = ਬਕਰੇ, ਭੇਡਾਂ ਆਦਿਕ
ਜੀਵ (ਭੇਟਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ) ॥ ਸਰਜੀਉ = ਜੀਉਂਦੇ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਨਿਰ ਜੀਉ =
ਬੇਜਾਨ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਭਾਰੀ = ਬੜੀ ਔਖੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥ ਡੋਲਹਿ = ਭੌਂਦੇ ਭਟਕਦੇ ਹਨ ॥
ਅਕੁਲੁ = ਕੁਲ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰੇ:-ਸੁਨਿ = ਅਫੁਰ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ

ਵਿਚ ॥ ਅੰਜਨ = ਮਾਇਆ ॥ ਨਿਰੰਜਨ = ਮਾਇਆ ਰਹਿਤ, ਨਿਰਲੇਪ ॥
 ਭਵਜਲਿ = ਸੰਸਾਰ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥ ਖੀਰੁ = ਦੁਧ ॥ ਬਿਲੋਈਐ =
 ਰਿੜਕੀਏ, ਵੀਚਾਰੀਏ ॥ ਬਾਣਿ = ਤੀਰ ਰੂਪੀ ਉਪਦੇਸ ਨਾਲ ॥ ਬਜਰ ਕਲ =
 ਪਥਰ ਰੂਪ ਅਵਿਦਿਆ ॥ ਛੇਦੀ = ਕਟੀ (ਦੂਰ ਕੀਤੀ) ਹੈ ॥ ਪਦੁ ਪਰਗਾਸਾ =
 ਆਤਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ॥ ਸਕਤਿ ਅਧੇਰ = ਅਗਿਆਨਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੀ
 ਸ਼ਕਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਜੇਵੜੀ = ਰੱਸੀ ॥ ਭ੍ਰਮੁ = ਸੰਸਾਰ (ਰਸੀ ਨੂੰ ਸਪ ਕਰਕੇ ਜਾਨਣਾ) ॥
 ਸਿਵ ਘਰਿ = ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚ ॥

੩੩੩

ਤਿਨਿ = ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ॥ ਬੇਧਿਆ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆਂ ਹੈ ॥ ਬੂਡੀ =
 ਦੇਹਰੂਪਗੁੱਡੀ ॥ ਪਵਨੁ = ਮਾਇਆਰੂਪੀਹਵਾ ਵਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ॥ ਭੋਰਿ = ਚਿਤਬਿਤੀ ॥ ਉਨਮਨਿ =
 ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ॥ ਅਨਭਉ = ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ੪੬ ॥
 ਉਲਟਤ ਪਵਨ: - ਉਲਟਤ ਪਵਨ = ਪ੍ਰਾਣ ਦੇ ਉਲਟਨ ਨਾਲ (ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ਆ
 ਕੇ) ॥ ਖਟੁ = ਛੇ ॥ ਭੇਦੇ = ਵਿੰਨ੍ਹੇ, ਭਾਵ ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੇਆ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਆਈ ॥ ਸੁਰਤਿ =
 ਚਿਤ ਦੀ ਬਿਤੀ ॥ ਸੁੰਨ ਅਨਰਾਗੀ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ॥
 ਤਾਸੁ = ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਉਲਟਿ ਸਮਾਨਾ = ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਹਟ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ
 ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ॥ ਨਾਤਰੁ =
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ॥ ਬੇਗਾਨਾ = ਬੇਗਿਆਨਾ, ਮੂਰਖ ॥ ਨਿਵਰੈ = ਨੇੜੇ ॥ ਜਿਨਿ ਜੈਸਾ =
 ਜਿਸ ਨੇ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਉਹ ਸੀ ਓਹੋ ਜਿਹਾ ॥ ਅਲਉਤੀ = ਮਿਸਰੀ ॥ ਬਰੇਡਾ =
 ਸਰਬਤ ॥ ਨਿਰਗੁਨ ਕਥਾ = ਆਤਮ ਅਨਾਤਮ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਦੀ ਕਥਾ ਕੋਈ ਹੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ,
 ਸਰਗੁਣ ਦੀ ਕਥਾ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਬੇਕੀ = ਵਿਚਾਰਵਾਨ ॥ ਪਲੀਤਾ =
 ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਪਲੀਤਾ ॥ ਝਲ = ਪ੍ਰਕਾਸ, ਅਗਨੀ ॥ ੪੭ ॥ ਤਹ ਪਾਵਸ: - ਪਾਵਸ = ਮੀਂਹ ॥
 ਸਿੰਧ = ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਧੂਪ = ਧੁਪ ॥ ਛਹੀਆ = ਛਾਂ ॥ ਮਿਰਤੁ = ਮੌਤ ॥
 ਸਹਜ = ਗਿਆਨ ਅਵਸਥਾ ॥ ਤੁਲਿ = ਤਕੜੀ ॥ ਜਾਇ ਨ ਮੁਕਾਤੀ =
 ਮੁੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ॥ ਹਲੁਕੀ = ਹੌਲੀ ॥ ਅਰਧ = ਨੀਵਾਂ ॥ ਉਰਧ = ਉੱਚਾ ॥

ਪਾਵਕੁ = ਅੱਗ ॥ ਨਿਰੰਤਰਿ = ਇਕੋ ਰਸ ॥ ੪੮ ॥ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦੁਇ:-
 ਬਿਸਾਹੇ = ਖਰੀਦੇ ਹਨ, (ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੈਲ) ॥ ਪਵਨੁ = ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੀ ॥ ਗੂਣਿ =
 ਛੱਟ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਟਾਂਡ = ਵੱਗਿਆਂ ਦੀ ਹੋੜ, ਮਾਲ ॥ ਬਿਸਾਹਿਓ =
 ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ ਨਾਇਕੁ = ਮਾਲਕ, ਸ਼ਾਹ ॥ ਜਗਾਤੀ = ਮਸੂਲੀਏ ॥
 ਮਨ ਤਰੰਗ = ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ॥ ਬਟਵਾਰਾ = ਰਾਹ ਮਾਰੂ (ਡਾਕੂ) ਹਨ ॥
 ਪੰਚ ਤਤੁ = ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਦਾਨੁ = ਡੰਨ ॥ ਨਿਬੇਰਹਿ = ਨਬੇੜਦੇ ਹਨ ॥
 ਟਾਂਡਾ = ਸਾਥ, ਹੋੜ ॥ ਘਾਟੀ = ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੀ ॥ ਬੈਲ ਇਕੁ = ਪਾਪਾਂ ਦਾ
 ਇਕੋ ਬੈਲ ॥ ਗੋਨਿ = ਛੱਟ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਛਿਟਕਾਈ = ਛੱਡ ਕੇ ॥ ੪੯ ॥
 ਪੇਵਕੜੈ ਦਿਨ:- ਪੇਵਕੜੈ = ਪੇਕੇ (ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ) ਜਿਥੇ ਇਹ ਜੀਵ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ॥
 ਸਾਹੁਰੜੈ = ਸੋਹਰੇ (ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ) ਜਿਥੇ ਅਖੀਰ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਧਾ = ਅਗਿਆਨੀ ॥
 ਡਡੀਆ = ਧੋਤੀ, ਸਾੜੀ ॥ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪਾਹੂ = ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ॥ ਮੁਕਲਾਊ =
 ਮੁਕਲਾਵਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ (ਜਮਦੂਤ) ॥ ਖੂਹੜੀ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਖੂਹੀ ॥ ਲਾਜੁ = ਅਵਸਥਾ
 ਰੂਪੀ ਲੱਜ ॥ ਵਹਾਰੀ = ਵਹਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਘੜੀ = ਸਰੀਰ ॥
 ਪਨਿਹਾਰੀ = ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ॥

੩੩੪

ਕਿਰਤ = ਕਰਮਾਂ ਦੀ ॥ ਬੰਧਿ ਨ ਧੀਰਾ = ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ॥
 ੫੦ ॥ ਜੋਗੀ ਕਹਹਿ:- ਰੰਡਿਤ = ਸਿਰ ਨੂੰ ਰੰਡਨ, ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ (ਖੋਹਨ) ਵਾਲੇ ਸਰੋਵੜੇ ॥
 ਮੁੰਡਿਤ = ਸਿਰ ਮੁੰਨੇ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਖੁਮ ਹੰਸ ॥ ਏਕੈ ਸਬਦੀ = ਇਕ ਸ਼ਬਦ
 (ਅਲੱਖ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਜੋਗੀ ॥ ਸਿਧਿ = ਸਫਲਤਾ, ਮੁਕਤੀ ॥ ਤੇ = ਉਹ ਆਪ ॥
 ਸੂਰ = ਸੂਰਮੇ ॥ ਬਡ = ਵੱਡੇ ਹਾਂ ॥ ਮਾਣਕੁ = ਰਤਨ ਰੂਪ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ॥
 ਲਹੀਐ = ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਵੇ = ਖੱਬੇ ॥ ਦਾਹਨੇ = ਸੱਜੇ ॥ ਬਿਕਾਰਾ =
 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਪਦੁ = ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ੫੧ ॥ ਜਹ ਕਛੁ ਅਹਾ:- ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ
 ਇਕ ਜੋਗੀ ਦੇ ਮਿਰਤਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ-ਜਹ ਕਛੁ ਅਹਾ = ਜਿਥੇ
 ਕੁਛ ਹੈਗਾ ਸੀ ॥ ਇੜਾ = ਸਜੀ ਸੁਰ, ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਚਾੜ੍ਹਨਾ ॥ ਪਿੰਗਲਾ = ਖੱਬੀ ਸੁਰ

ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਉਤਾਰਨਾਂ ॥ **ਸੁਖਮਨ** = ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੀ ਨਾੜੀ ਜਿਥੇ ਸੁਆਸ
 ਠਹਿਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਬੰਦੇ** = ਬੰਦੇਜ਼, ਨਿੱਯਮ ॥ **ਏ** = ਇਹ ॥ **ਅਵਗਨ** = ਆਉਣਾ ਜਾਣਾ ॥
ਕਤ = ਕਿਥੇ ॥ **ਜਾਹੀ** = ਚਲੇ ਗਏ ॥ **ਤਾਗਾ ਤੂਟਾ** = ਧਾਗਾ ਟੁੱਟ ਗਿਆ (ਪ੍ਰਾਣ
 ਨਿਕਲ ਗਏ) ॥ **ਗਗਨੁ** = ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ॥ **ਬੋਲਤੁ** = ਬੋਲਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਜਹ** =
 ਜਿਥੇ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿੱਚ ॥ **ਬਰਭੰਡੁ** = ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਦੀਆਂ ਗਲਾ ਦਸਦਾ ਸੀ ॥ **ਪਿੰਡੁ** =
 ਸਰੀਰ ਦੀ ਖਬਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ **ਤਹ** = ਓਥੇ ਹੁਣ ॥ **ਰਚਨਹਾਰੁ** = ਮਨ (ਜੋਗ ਨੂੰ
 ਰਚਨ ਵਾਲਾ) ॥ **ਜੋੜਣ ਹਾਰੇ** = ਚੇਤਨ ਆਤਮਾਂ ॥ **ਅਤੀਤਾ** = ਅਸੰਗ ਹੈ ॥
ਇਹ = ਇਹ ਜੀਵ ਫੇਰ ਕਿਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਨਾਸੀ** = ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ॥
ਕਾ ਕੋ = ਕੌਣ ਕਿਸੇ ਦਾ ॥ **ਕਾਹੂ** = ਕਿਸੇ ਦੇ ॥ **ਜਾਸੀ** = ਜਾਵੇਗਾ ॥ **ਬਸੇ** = ਬਸ ਹੋ
 ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ) ॥ **ਮਰਮੁ** = ਭੇਦ ॥ **ਪਰੁ ਜਾਨੈ** = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥
ਸੁਰਤਿ ਸਿਮ੍ਰਤਿ - **ਪਰਮਿਤਿ** = ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ **ਬਾਹਰਿ** = ਬਾਹਰ,
 ਪਰੇ ਰਹਿਣਾ ॥ **ਖਿੰਥਾ** = ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਫਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ **ਸੁੰਨ ਗੁਫਾ** = ਸਹਜ ਅਵਸਥਾ
 (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ) ਵਿੱਚ ॥ **ਆਸਣੁ ਬੈਸਣੁ** = ਬੈਠਨ ਨੂੰ ਆਸਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਕਲਪ** =
 ਕਲਪਨਾ ਤੋਂ ॥ **ਬਿਬਰਜਿਤ** = ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ॥ **ਪੰਥਾ** = ਸਾਡਾ ਪੰਥ ਹੈ ॥
ਰਾਜਨ = ਪਿਆਰੇ ॥ **ਬੈਰਾਗੀ ਜੋਗੀ** = ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਇਆ ੨ ਜੋਗੀ
 ਹਾਂ ॥ **ਮਰਤ** = ਮਰਦੇ ਨਹੀਂ ॥ **ਸੋਗ ਬਿਓਗੀ** = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਸੋਗ
 ਕਰਕੇ ॥ **ਸਿੰਝੀ** = ਖੰਡਾਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਜੀਵਨ ਸਤਾ ਹੈ ਇਹਸਾਭੀ ਸਿੰਝੀ ਹੈ ॥ **ਬਟੂਆ** =
 ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ਾ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਬੋਲਾ (ਰਾਮ ਨਾਮ) ॥ **ਭਸਮਾ ਧਾਰੀ** = ਸਭ ਜਗ ਨੂੰ ਸੁਆਹ
 ਦੀ ਢੇਰੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਇਹ ਆਧਾਰੀ (ਬੋਲੀ) ਹੈ ॥ **ਤਿਪਲੁ** = ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ
 ਵਲੋਂ ॥ **ਪਲਟੀਐ** = ਉਲਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਮਨ) ॥ **ਛੂਟੇ** = ਮੁਕਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥ **ਪਸਾਰੀ** =
 ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ॥ **ਮਨ ਪਵਨੁ** = ਮਨ ਤੇ ਸੁਆਸ ॥

੩੩੫

ਜੁਗ ਜੁਗ = ਹਰੇਕ ਸਮੇਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ॥ **ਸਾਰਦ** = ਭੰਡੀ ਜੇਹੜੀ
 ਦੋ ਤੂੰਬਿਆ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ ॥ **ਸਾਜੀ** = ਬਨਾਈ ਹੈ ॥ **ਤੰਤੀ** = ਤਾਰ ਬਿਰਤੀ ॥

ਅਨਹੰਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਕਿੰਗੁਰੀ = ਬੀਣਾ ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ = ਸੁਣ ਕੇ ਮੰਨ ॥
 ਮਗਨ = ਮਸਤ ॥ ਪੂਰੇ = ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਡੋਲ = ਧੱਕਾ ॥ ਪੁਨਰਪਿ
 = ਫੇਰ, ਨਵਾਂ ॥ ੫੩ ॥ ਗਜ ਨਵ ਗਜ:—ਗਜ ਨਵ = ਨੌ ਗਜ (ਨੌ ਗੋਲਕਾਂ) ॥ ਗਜ
 ਦਸ = ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੇ ॥ ਗਜ ਇਕੀਸ = ੨੧ ਗਜ (੫ ਅਸਥੂਲ ਤਤ, ਪੰਜਸੂਖਮ ਤਤ, ਦਸ ਪਰਾਣ
 ਅਤੇ ਇਕ ਮਨ) ॥ ਪੁਰੀਆ = ਤਾਣੀ (ਦੇਹੀ ਦੀ) ॥ ਤਨਾਈ = (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਬਰਮਾਂ ਤੋਂ)
 ਬਨਵਾਈ ਹੈ ॥ ਸਾਠ ਸੂਤ = ਸਠ ਅਸਥੂਲ ਨਾੜੀਆਂ ॥ ਨਵ ਖੰਡ = ਸਰੀਰ ਦੇ
 ਨੌ ਜੋੜ ॥ ਬਹਤਰਿ = ੭੨ ਸੂਖਮ ਨਾੜੀਆਂ ਤਥਾ ਕੋਠੀਆਂ ॥ ਪਾਟ = ਪੇਟਾ ॥
 ਅਧਿਕਾਈ = ਬਹੁਤ ॥ ਮਾਹੋ = ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਘਰ = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ॥
 ਜੁਲਾਹੋ = ਜੀਵ ਨੇ ॥ ਪਾਚਨੁ = ਪਾਣ, ਖੁਰਾਕ ॥ ਅਢਾਈ = ਢਾਈ ਸੇਰ ॥
 ਬੇਗਿ = ਛੇਤੀ ॥ ਘਰਹਾਈ = ਘਰ ਵਾਲਾ (ਜੀਵ) ॥ ਦਿਨ ਕੀ ਬੈਠ:—
 ਉਮਰ ਦੇ ਦਿਨ ਮੁਕਣ ਪਰ ॥ ਖਸਮ ਕੀ ਬਰਕਸ = ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਖਿੱਚ
 ਪਵੇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਮੌਤ ਦਾ ਸਦਾ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਇਹ ਬੇਲਾ = ਫੇਰ ਇਹ (ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ
 ਦਾ) ਵੇਲਾ (ਸਮਾਂ) ॥ ਕਤ ਆਈ = ਕਦ ਆਵੇਗਾ? ਛੂਟੇ = ਛੱਡ ਕੇ ॥ ਕੂਡੇ =
 ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਦੌਰੇ ॥ ਭੀਗੈ = ਭਿੱਜੀਆਂ ਹੀ ॥ ਪੁਰੀਆਂ = ਨਲੀਆਂ (ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ
 ਰੂਪ) ਰਹਿ ਗਈਆਂ ॥ ਰੀਸਾਈ = ਗੁਸੇ (ਸ਼ੋਕ ਆਤਰ) ਹੋ ਕੇ ॥ ਛੋਛੀ = ਖਾਲੀ ॥ ਨਲੀ
 = ਪ੍ਰਾਨ ਨਾੜੀ, ਸਾਹ ਰਗ ॥ ਤੰਤ = ਅਵਾਜ਼; (ਸ੍ਵਾਸ) ॥ ਨਤਰ = ਤੁਰ, ਨੱਤਾ, ਜੁਲਾਹੇ
 ਦੀ ਕੰਘੀ ਦੇ ਨਿਖੜੇ ਹੋਏ ਧਾਗੇ ਤਥਾ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਦੀ ਗੰਢ ॥ ਉਰਝਾਈ = ਉਲਝ ॥
 ਬਪੁਰੀ = ਵਿਚਾਰੀ ॥ ੫੪ ॥ ਏਕ ਜੋਤਿ:—ਕਿੰਬਾ = ਅਥਵਾ ॥ ਮਹੋਇ = ਫੇਰ ਭਿੰਨ
 ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ॥ ਕਿ = ਕੀ ਹਨ? ਅਰਥਾਤ ਬੇ ਅਰਥ ਹਨ ॥ ਜੋਗੁ ਕਿ ਭੋਗੁ = ਭਾਂਵੇ
 ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਭਾਵੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ॥ ਦੁਹੁ = ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ॥ ੫੫ ॥ ਜੇਤੇ ਜਤਨ:—
 ਅਹੰਬੁਧਿ = ਬੁਧੀ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਜਾਰਿਓ ਰੇ = ਸਾੜਿਆ ਹੈ ॥ ਉਨਮਤ =
 ਮਸਤੀ ਨੇ ॥ ਮਾਨ = ਹੰਕਾਰ ਦੀ ॥ ਹਿਰਿਓ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਹਿਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥
 ਮਨ ਮਾਹੀ = ਮਨ ਵਿਚੋਂ ॥ ਲੁਭਤ = ਲੋਭ ਕਰਕੇ ॥ ਮਦ ਰਸ =
 ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ॥ ਲੈਤ = ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਕਾਰਿਓ ਰੇ = ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥

ਕਰਮ ਭਾਗ=ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥ ਸੰਤਨ ਸੰਗਾਨੇ=ਸੰਤਾਂ ਦੀ
ਸੰਗਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਕਾਸਟ=ਲੱਕੜ ॥ ਲੋਹ=ਲੋਹਾ ॥ ਧਾਵਤ ਜੇਨਿ=ਜੂਨਾ
ਵਿਚ ਦੌੜ ਦੌੜ ਕੇ ॥ ਕਾਲਬੂਤ ਕੀ:-ਕਾਲਬੂਤ=ਕਲਬੂਤ, ਢਾਚਾ, ਕਾਗਜ਼ਦੀ ॥ ਹਸਤਨੀ=
ਹਥਨੀ ॥ ਚਲਤੁ=ਕੌਤਕ, ਖੇਡ ॥

੩੩੬

ਸੁਆਇ=ਸੁਆਦ ਵਿਚ ॥ ਗਜ=ਹਾਥੀ ॥ ਅੰਕਸੁ=ਕੁੰਡਾ ॥
ਬਿਖੈ=ਵਿਸਯਾਂ ਤੋਂ ॥ ਬਾਚੁ=ਬਚ ॥ ਰਾਚੁ=ਲੱਗ ॥ ਗਹਿਓ=ਫੜਿਆ ॥
ਮਰਕਟ=ਬਾਂਦਰ ਨੇ ॥ ਮੁਸਟੀ=ਮੁਠੀ ॥ ਸਹਸਾ=ਫਿਕਰ ॥ ਬਾਰਿ=
ਬੂਹੇ ੨ ਅਗੇ ॥ ਨਲਨੀ=ਢਾਹੀ, ਕੁੜਿੱਕੀ ॥ ਸੂਅਟਾ=ਤੋਤਾ ॥ ੫੭ ॥
ਅਗਨਿ ਨ ਦਹੈ:-ਦਹੈ=ਸਾੜਦੀ ॥ ਮਗਨੈ=ਉਡਾਉਂਦੀ ॥ ਤਸਕਰੁ=
ਚੋਰ ॥ ਸੰਚਉਨੀ=ਇਕੱਠਾ ॥ ਧਰਣੀਧਰੁ=ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ)
ਹੈ ॥ ਸਾਰ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਇਸੁ=ਨਾਮ ਧਨ ॥ ਨਿਜ ਧਨੁ=ਆਪਣਾ ਧਨ ॥
ਤਾਸੁ=ਉਸ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ॥ ਸੁਮਤਿ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਤ ਵਾਲੇ ਦਾ ॥ ਜਲਤ=ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ
ਵਿਚ ਸੜਦੇ ਨੂੰ ॥ ਅੰਭ=ਸੀਤਲ ਜਲ ਹੈ ॥ ਥੰਭਿ=ਥੰਮੇ ਵਾਂਗੂੰ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥
ਧਾਵਤੁ=ਦੌੜਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ॥ ਮਦਨ=ਕਾਮ ਤਥਾ ਹੰਕਾਰ ॥ ਮਾਤੇ=ਮਸਤੇ ਹੋਏ ॥
ਕੋਟਿ=ਕੋੜਾਂ ॥ ਅਸੂ=ਘੋੜੇ ॥ ਹਸਤੀ=ਹਾਥੀ ॥ ਮੁਰਾਰੀ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥
੫੮ ॥ ਜਿਉ ਕਪਿ:-ਕਪਿ=ਬਾਂਦਰ ਦੇ ॥ ਕਰ=ਹਥ ॥ ਮੁਸਟਿ=ਮੁਠੀ ॥
ਚਨਨ=ਛੋਲਿਆਂ ਦੀ ॥ ਲੁਬਧਿ=ਲੋਭ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ॥ ਗਰਹਿ=ਗਲ ਵਿਚ ॥
ਪਰਿਓ=ਪੈ ਗਏ ॥ ਕਹੀ=ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ॥ ਉਦਿਆਨ=ਉਜਾੜ ਵਿਚ ॥
ਕੁਸਮ=ਫੁੱਲ ॥ ਘ੍ਰਾਉ=ਸੁਰੰਧੀ ॥ ਹਇਓ=ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਸੁਤ=ਪੁੱਤ ॥
ਦਾਰਾ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪੇਖਨ=ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ॥ ਉਰਝੇ=ਫਸ ਗਏ ॥ ਅਉਧ
ਤਨ=ਉਮਰ ਸਹਿਤ ਸਰੀਰ ਦੇ ॥ ਅਨਲ=ਕਾਲ ਰੂਪ ਅੱਗ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਕੋ=
ਤੀਲਿਆਂ ਦਾ ॥ ਚਹੁ ਦਿਸ=ਚਾਰੋ ਤਰਫ ॥ ਠਾਟੁ ਠਇਓ=ਸਾਜ ਸਾਜਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ, ਪਾਸਾਰਾ ਪਾਸਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ਪਾਨੀ ਮੈਲਾ:-ਪਾਨੀ=ਪਿਤਾ ਦਾ

ਬੀਰਜ ॥ ਮਾਟੀ ਗੋਰੀ = ਮਾਤਾ ਦੀ ਰਕਤ (ਲਹੂ) ਲਾਲ ਹੈ ॥ ਪੁਤਰੀ = ਪੁਤਲੀ (ਦੇਹ) ॥ ਜੋਰੀ = ਜੋੜੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥ ਆਹਿ = ਹੈ ॥ ਰਸੁ = ਅਨੰਦ ॥

੩੩੭

ਪਰਪੰਚੁ = ਸੰਸਾਰ, ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਜੋਰਿ = ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ॥
ਗਗਰੀਆ = ਕੋਰੀ ਘੜੀ ॥ ਫੋਰੀ = ਭੰਨੀ ॥ ਅਮੀਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਗਰੀਬ ਮਸਾਣਾਂ ਪਾਸ
ਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਿਰ ਪਾਸ ਕੋਰੀ ਘੜੀ ਭੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਸਬੰਧ
ਦਾ ਅੰਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨੀਵ = ਨੀਂਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ॥ ੬੦ ॥ ਰਾਮ ਜਪਉ:-
ਚੁਕਿ = ਮਿਟ ਗਈ ॥ ਉਰਵਾਰਿ ਪਾਰਿ = ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਦਾਨੀ =
ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥ ਜੋਨਿ ਛਾਡਿ ਜਉ, - ਜੋਨਿ = ਮਾਤਾ ਦਾ ਗਰਭ ॥ ਪਵਨੁ =
ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹਵਾ, ਵਾਸਨਾ ॥ ਜੀਅਰਾ = ਹੇ ਜੀਵ ॥ ਉਰਧ = ਪੁੱਠਾ ਹੋ ਕੇ ॥
ਜਠਰ ਅਗਨਿ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ ਅੱਗ ॥ ਆਵਤ ਦੀਸੈ ਜਾਤ ਨ ਜਾਨੀ
= ਨਾ ਜੀਵ ਆਉਂਦਾ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਜਾਂਦਾ ਹੀ ਜਾਣਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥
ਸੁਰਗ ਬਾਸੁ:- ਬਾਸੁ = ਵਾਸਾ ॥ ਬਾਛੀਐ = ਮੰਗੀਏ ॥ ਨਿਵਾਸੁ = ਵਸਣ ਤੋਂ ॥
ਸੰਜਮੋ = ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ, ਨੇਮ ॥ ਸੰਪੈ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ॥ ਹਰਖੀਐ =
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈਏ ॥ ਬਿਧਨੇ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ॥ ਸੰਤਨ ਰਿਦੈ ਮਝਾਰਿ = ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹਿਰਦੇ
ਵਿਚ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੇਰੋ:- ਖਿਚਿ ਲਇ ਜਿਨਿ ਭਾਰੁ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ
ਭਾਰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਖਿਚ ਕੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬਿਰਖ = ਦਰੱਖਤ ॥
ਬਸੇਰੋ = ਵਾਸਾ ਹੈ ॥ ਪੰਖਿ = ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ॥ ਦੁਖੁ ਕਰਿ ਰੋਵੈ ਬਲਾਇ =
ਅਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਲਾ ਕਰ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰ ਕੇ ਰੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਵ ਮੋਤ ਦਾ ਦੁਖ ਜਾਣ ਕੇ ਮੇਰੀ ਬਲਾ
ਰੋਂਦੀ ਹੈ ॥ ਜਹ = ਜਿਸ (ਯੋਨੀ ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਸੀ ॥) ਪੀਵਤੁ =
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥਨਾਂ ਨੂੰ ਪੀਂਦਾ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਮਰਦਨ ਲਾਗ = ਮਲਣ ਲਗ ਪਿਆ ਵਿਸੇ
ਰਸਾਂ ਵਾਸਤੇ ॥ ੬੪ ॥ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਰੈ:- ਪੰਥੁ = ਰਾਹ ॥ ਨਿਹਾਰੈ = ਵੇਖਦੀ ਹੈ (ਪਤੀ ਦਾ) ॥
ਕਾਮਨੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਲੋਚਨ = ਅੱਖਾਂ ॥ ਭਰੀਲੇ = ਭਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ॥

੩੩੮

ਉਸਾਸਾ = ਲੰਮੇ ਸਾਹ ਲੈ ਕੇ, ਹੋਹੁਕੇ ਭਰ ਕੇ ॥ ਉਰ = ਦਿਲ ॥ ਪਗੁ =
 ਪੈਰ ॥ ਖਿਸੈ = (ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਰਸਤੇ) ਪੈਦਾ ॥ ਉਡਹੁ ਨ = ਉੱਡਦਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ॥
 ਕਾਰੇ = ਕਾਲੇ ॥ ਬੇਗਿ = ਬਟ ਪਟ ॥ ਰਵੀਜੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੬੫ ॥
 ਆਸ ਪਾਸ:- ਆਸ ਪਾਸ ਘਨ ਤੁਰਸੀ ਕਾ ਬਿਰਵਾ =
 ਜਿਸ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਦੇ ਚੌਫੇਰੇ ਕਰਣਾ, ਮੈਤ੍ਰੀ, ਮੁੰਦਤਾ ਰੂਪੀ ਤੁਲਸੀ ਦੇ ਬੂਟੇ ਹਨ ॥
 ਘਨ = ਬਹੁਤ ॥ ਤੁਰਸੀ = ਤੁਲਸੀ ਦੇ ॥ ਬਿਰਵਾ = ਬ੍ਰਿਛ ॥
 ਮਾਝ = ਵਿਚ ॥ ਬਨਾ ਰਸਿ = ਰਸ (ਅਨੰਦ) ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੈ ਬਰਸਾਨਾ ਪਿੰਡ ॥
 ਗਾਉ = ਪਿੰਡ (ਸਰੀਰ) ॥ ਉਆ = ਉਸ (ਪਿੰਡ ਰੂਪ ਆਤਮ ਦਾ) ॥ ਗੁਆਰਨਿ =
 ਗੁਆਲੀ (ਰਾਧਕਾਂ), ਭਾਵ ਬੁੱਧੀ ॥ ਸਾਰਿੰਗ ਧਰ = ਹੇ ਧਨੁਖ ਧਾਰੀ ਹਰੀ ॥
 ਬਿੰਦ੍ਰਾਬਨ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਕੇ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਸਤਿ ਸੰਗ ॥ ਮਨ ਹਰਨ =
 ਮਨ ਨੂੰ ਚੁਰਾਨ (ਮੋਹਿਤ ਕਰਨ) ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮਨੋਹਰ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਕ੍ਰਿਸਨ =
 ਕਾਹਨ ਰੂਪੀ ਆਤਮਾਂ ॥ ਗਾਉ ਰੇ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪ ਗਾਈਆਂ ॥ ੬੬ ॥ ਬਿਪਲ ਬਸਤ੍ਰ:-
 ਬਿਪਲ = ਭੋਜ ਪਤ੍ਰ, ਵਲ ਕਲ ਦੇ ॥ ਮਧੇ = ਵਿਚ ॥ ਕਹਾ = ਕੀ ॥ ਨਰ =
 ਮਨੁਖ ॥ ਦੇਵਾ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਧੋਖੇ = ਲੋਕ ਦਿਖਾਵੇ ਦਾ ਪੂਜਿਆ ॥ ਬੋਰਿਓ =
 ਡੋਬਿਆ, ਭਾਵ ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤੇ ॥ ਗਿਆਤਾ = ਸਰੀਰ ਨੂੰ ॥ ਅਬਿਗਤੁ =
 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ॥ ਬਹੁਰਿ = ਫੇਰ ॥ ੬੭ ॥ ਮਨ ਰੇ ਛਾਡਹੁ:- ਭਾਂਡੇ = ਡੰਨੇ ਹੋਏ ॥
 ਸੂਰੁ ਕਿ = ਸੂਰਮਾਂ ਕੀ ਹੋਇਆ ॥ ਸਨਮੁਖ = ਸਾਮੁਣਿਓ ॥ ਰਣ ਤੇ =
 ਜੁੱਧ ਤੇ ॥ ਡਰਪੈ = ਡਰੇ ॥ ਸਤੀ ਕਿ = (ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ) ਸਤੀ ਕੀ (ਹੋਈ) ॥
 ਸਾਂਚੈ ਭਾਂਡੇ = ਜੇਹੜੀ ਭਾਂਡੇ ਇਕਠੇ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਵੇ ॥ ਡਰਾ ਮਰਾ = ਭਾਂਵਾਂ ਡੋਲ ਪੁਣਾ ॥
 ਜਰੇ ਮਰੇ = ਸੜ ਮਰਨ ਨਾਲ ॥ ਸੰਧਉਰਾ = ਨਲੀਏਰ ਜੋ ਸੰਧੂਰ ਲਾ ਕੇ ਸਤੀ ਹੋਣ
 ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਥ ਫੜਦੀ ਹੈ, ਯਾ ਪਾਨਾਂ ਦਾ ਬੀੜਾ, ਜੋ ਜੁਧ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਸੂਰਮਾਂ ਮੂੰਹ ਵਿਚ
 ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਖੰਡਾ ਜੋ ਸੂਰਮੇ ਜੁਧ ਵਾਸਤੇ ਫੜਦੇ ਹਨ ॥ ਲੀਨੇ = ਜਿੱਤੇ ਹੋਏ ॥
 ਬਿਗੂਤਾ = ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ੬੮ ॥ ਫੁਰਮਾਨੁ ਤੇਰਾ:- ਫੁਰਮਾਨ = ਹੁਕਮ ॥

ਦਰੀਆ = ਦਰਿਆ ਹੈਂ ॥ ਕਰੀਆ = ਮਲਾਹ ਹੈਂ ॥ ਨਿਸਤਾਰ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੈ ॥
 ਇਕਤੀਆਰ = ਇਖਤਿਆਰ (ਕਬੂਲ) ਕਰ ਸੰਭਾਲ ॥ ਰੋਸੁ = ਗੁੱਸਾ ॥ ਫੂਲੁ =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ਜਈ ਹੈ = ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਨਾਰਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ (ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ) ॥
 ਜੀਆਇ = ਜਿਵਾਲ ॥ ੬੯ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ:- ਨੰਦੁ = ਬਾਬਾ ਨੰਦ ਗਵਾਲਾ ਜਸੋਧਾਂ
 ਦੇ ਘਰ ਵਾਲਾ ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤਿ = ਉਸਦੀ ਭਗਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ (ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨੇ
 ਅਵਤਾਰ ਲਿਆ) ॥ ਬਪੁਰਾ = ਵਿਚਾਰੇ (ਬਾਬਾ ਨੰਦ ਦੇ) ॥ ਨੰਦਨੁ = ਪੁਤਰ ਹੈ (ਕ੍ਰਿਸਨ) ॥
 ਨੰਦੁ = ਬਾਬਾ ਨੰਦ ॥ ਕਾ ਕੋ = ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ?

੩੩੯

ਸੰਕਟਿ = ਕਸ਼ਟ ਵਿਚ ॥ ਜੋਨਿ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ॥ ੭੦ ॥
 ਨਿੰਦਉ ਨਿੰਦਉ:- ਜਗਨ ਨਾਥ ਮੰਦਰ ਦੇ ਚੰਦੇਏ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਬੀਰ ਜੀ
 ਨੇ ਰਾਜਾ ਕਾਂਸੀ ਦੀ ਕਚੈਹਰੀ ਵਿਚ ਝੂਠੀ ਮੂਠੀ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਤੋੜ ਕੇ ਬੁਝਾਈ ਸੀ ॥
 ਮਹਤਾਰੀ = ਮਾਤਾ ਹੈ ॥ ਹੋਰੈ = ਹੋੜਦਾ ਹੈ, ਵਰਜਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥
 ੭੧ ॥ ਖਟਾਈ = ਟਿਕ ਸਕਦਾ ॥ ਹਰਿ ਲਈ = ਖੋਹ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਵਲ
 ਲਾ ਲਈ ਹੈ ॥ ੭੨ ॥ *ਖਟ ਨੇਮ ਕਰਿ:- ਖਟ ਨੇਮ = ਛੇ ਨਿਯਮ ॥ ਕੋਠੜੀ =
 ਦੇਹ ਰੂਪ ॥ ਬਸਤੁ ਅਨੂਪ = ਆਤਮ ਵਸਤੂ ॥ ਕੁੰਜੀ = ਸ਼੍ਰਾਸ ॥ ਕੁਲਫੁ = ਛੇ ਚਕ੍ਰ
 ਰੂਪੀ ਜੰਦਾ ॥ ਬਾਰ = ਦੇਰੀ ॥ ਚੋਰੁ ਮੁਸੈ ਘਰੁ ਜਾਈ = ਘਰ ਨੂੰ ਲੁਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ
 ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ॥ ਪਹਰੂਆ = ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ॥ ਦਰ = ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ॥
 ਪਤੀਆਰਾ = ਭਰੋਸਾ ॥ ਤਉ = ਤਾਂ ॥ ਉਜਾਰਾ = ਉਜਾਲਾ, ਚਾਨਣਾ ॥ ਨਉ
 ਘਰ = ਨੌ ਗੋਲਕਾਂ (ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ) ਨੂੰ ॥ ਕਾਮਨਿ = ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਬਸਤੁ
 ਅਨੂਪ = ਉਪਮਾਂ ਰਹਿਤ ਵਸਤੂ (ਆਤਮ ਰੂਪ) ॥ ੭੩ ॥ ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਅਵਰੁ:- ਆਨਾਨਾਂ
 = ਹੋਰ ਕੁਝ ॥ ਗੁਰ ਗੰਮਿਤ = ਪ੍ਰਾਪਤੀ (ਸਾਰ) ਹੋਈ ਗੁਰੂ ਦੀ ॥ ਧਿਆਨਾਨਾ = ਨਿਸਚੈ

*ਮੂਲ, ਨਾਭੀ, ਰਿਦਾ, ਕੰਠ, ਤਾਲੂ, ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਇਹ ਛੇ ਚਕ੍ਰ ਹਨ।
 ਏਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਧ ਕੇ ਏਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਦੀ ਸੁਆਸ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਖੜੀਦੇ ਹਨ।
 ਇਕ ਚਕ੍ਰ ਵਿਚ ਦੀ ਸ਼੍ਰਾਸ ਕੱਢਣਾ ਇਕ ਨੇਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛੇ ਆਂ ਚਕ੍ਰਾਂ ਵਿਚ ਦੀ
 ਸ਼੍ਰਾਸਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਛੇ ਨੇਮ ਕਥਨ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਅਥਵਾ ਪੰਜ ਤਤ ਤੇ ਛੇਵੇਂ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਧਨਾਂ ॥

ਕਰਕੇ ਧਿਆਨ ਲੱਗਾ ਹੈ ॥ ਜਾਨਾਨਾ = ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਸੁਮਤਿ = ਸੁਭ ਮਤ ਕਰਕੇ ॥
 ਰਤਿ = ਪਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ॥ ਆਨਾਨਾ = ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ ॥ ਚੰਦਨ ਬਾਸੁ = ਚੰਦਨ ਦੇ
 ਖੁਸ਼ਬੂ ਕਰਕੇ ॥ ਮਨ ਬਾਸਨ = ਮਨ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਅਭਿਮਾਨਾਨਾ =
 ਅਭਿਮਾਨ ॥ ਥਾਨਾਨਾ = ਥਾਂ, ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਮਥਾਨਾਨਾ = ਮੱਥੇ ਦੇ ॥ ਸਕਤਿ =
 ਮਾਇਆ ਨੂੰ ॥ ਸ਼ਿਵ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ॥ ਸਹਜੁ = ਗਿਆਨ ॥

੩੪੦

ਸਮਾਨਾਨਾ = ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭੇਟਿ = ਮਿਲਕੇ ॥
 ਮਨਾਨਾ = ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਮੰਨਿਆ ॥ ਬਾਵਨ ਅਛਰ = ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਪ੨ ਅੱਖਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ
 ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਸਿਧਾਤ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ:—ਬਾਵਨ = ਬਵੰਜਾ ॥ ਅਛਰ = ਅੱਖਰ ॥
 ਖਿਰਿ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ॥ ਓਇ = ਉਹ ਅੱਖਰ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਅਬੋਲ =
 ਚੁੱਪ ਹੈ (ਜੜ੍ਹ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿਚ) ॥ ਮਨੁ ਨ ਰਹਾਵਾ = ਮਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ॥ ਮਧਿ =
 ਵਿਚ ॥ ਤਸ = ਤੈਸਾ ॥ ਅਲਹ = ਰੱਬ ਨੂੰ ॥ ਲਹਉ = ਜਾਣ ਲਵਾ ਤਾ ॥
 ਬਟਕ = ਬੋਹੜ ॥ ਲਹੰਤਾ = ਪਾਇਆ ॥ ਭੇਦ ਛੈ = ਭਰਮ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ
 ਉਲਟਿ ਭੇਦ = ਏਨਾਂ ਭਰਮਾਂ ਵਲੋਂ ਉਲਟ ਕੇ ॥ ਬੇਧਿਓ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥
 ਅਭੰਗ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਅਛੇਦ = ਜੋ ਕੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ॥ ਤੁਰਕ =
 ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਤਰੀਕਤਿ = ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਕੁਰਾਨ ਆਦਿਕ ॥ ਜਾਨੀਐ = ਜਾਣ
 ਹਨ ॥ ਓਅੰਕਾਰ = ਮੰਗਲ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਆਦਿ = ਮੁੱਢ (ਉਤਪਤੀ ਕਰਤਾ)
 ਲਿਖਿ = ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ॥ ਮੇਟੈ = ਮੇਟਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਵਜੀ ॥ ਲਖਿ = ਜਾਣ ਕਰ
 ਮੇਟਣਾ = ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ॥ ੬ ॥ ਕਿਰਣਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਰੋਸ਼ਨੀ ॥ ਕਮਲ =
 ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਵਿਚ ॥ ਪਾਵਾ = ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਸਸਿ = ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇ ॥ ਬਿਗਾਸ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼
 ਨਾਲ ॥ ਸੰਪਟ = ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਭੱਬਾ ਮੀਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ = ਅਤੇ ਜੇ ॥
 ਤਹਾ = ਓਥੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਕੁਸਮ ਰਸੁ = ਕੁਸਮ (ਕਮਲ ਫੁਲ) ਦਾ ਰਸ (ਅਨੰਦ) ਹੈ ॥
 ਅਕਹ ਕਹਾ = ਉਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਕਹਿ = ਆਖ ਕੇ ॥ ਕਾ = ਕਿਸ ਨੂੰ ॥
 ਖੋੜਿ = ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮਾਂ ਰੂਪੀ ਖੋੜ (ਗੁਫਾ) ਅਥਵਾ (ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ) ਖੁੰਡ ਵਿਚ ॥ ਧਾਵਾ =

ਦੋੜਦਾ ॥ ਖਸਮਹਿ=ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਭ ਵਿਚ ਜਾਣਕੇ ॥ ਨਿਖਿਅਉ=
ਨਾਸ ਰਹਿਤ ॥ ਅਖੈ ਪਦੁ=ਅਮਰ ਪਦਵੀ; ਮੁਕਤੀ ॥ ਕਾਨਾ=
ਕੰਨ ਤੇ ॥ ਬਿਹੰਗਮ=ਅਟੰਕ ॥ ਅਗਹ ਰਾਹੈ=ਫੜਨ ਤੋਂ ਜੋ ਅਗਹ
(ਪਰੇ) ਹੈ, ਮਨ ॥ ਗਹਿ=ਉਸਨੂੰ ਫੜਕੇ ॥ ਗਗਨ ਰਹਾਈ=ਅਕਾਸ਼
(ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ) ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ॥੯॥ ਨਿਮਸੈ=ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ=
ਹਰ ਇਕ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ ਘਟ=ਸਰੀਰ ॥ ਘਟਿ=ਥੋੜਾ; ਨਾਸ ॥ ਘਾਟ=ਭਗਤੀ ਦਾ
ਰਸਤਾ ॥ ਘਟੁ=ਰਸਤਾ ॥ ਅਵਘਟ=ਕਠਨ ਰਸਤਾ ਜਪ ਤਪ ॥ ਕਤ=ਕਿਥੇ॥੧੦॥
ਨਿਗ੍ਰਹਿ=ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਵਿਚ ॥ ਸਨੇਹੁ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਨਿਰਵਾਰੇ=
ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਸੰਦੇਹ=ਸੰਸਾ ਭਰਮ ॥ ਨਾਹੀ=ਨਾ ਉਮੇਦੀ ॥ ਪਰਮ=ਵੱਡੀ ॥ ੧੧ ॥
ਰਚਿਤ=ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਸਾਰ ॥ ਚਿਤ੍ਰ=ਕੋਤਕ ਹੈ ॥ ਚਿਤ੍ਰੈ=ਕੋਤਕ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰਨੂੰ॥
ਚਿਤਕਾਰੀ=ਚਿਤ੍ਰਕਾਰ (ਚਰਨਹਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਚਿਤ੍ਰ ਬਚਿਤ੍ਰ=ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਦਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ॥ ਅਵਝੇਰਾ=ਝਗੜਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਛਤ੍ਰ ਪਤਿ=ਚਕ੍ਰ ਵਰਤੀ
ਰਾਜਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਪਾਸਾ=ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥ ਛਕਿ=ਅਨੰਦ ਹੋ ਕੇ ॥
ਕਿ=ਕਿਉਂ ॥ ਜਉ=ਜੇਕਰ ॥ ਜਰਾਵੈ=ਸਾੜੇ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਖੇ ॥
ਜੋਬਨ=ਜੀਵਨ, ਜਵਾਨੀ ॥ ਜਾਰਿ=ਸਾੜ ਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਰਹਿਤ ਕਰਕੇ ॥ ਅਸਜਰਿ=
ਆਪਣੀ ਦੌਲਤ ਦਾ ਮੋਹ ॥ ਪਰ ਜਰਿ=ਪਰਾਈ ਦੌਲਤ ਦੀ ਆਸ ॥ ਜਰਿ=ਸਾੜ ਦੇਵੇ,
ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਉਜਾਰਉ=ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ੧੪ ॥ ਉਰਝਿ=ਫਸ ਕੇ ॥

੩੪੧

ਸੁਰਝਿ=ਨਿਕਲਣਾ, ਸਿੱਧਾ (ਸਾਫ ਹੋਨਾ) ॥ ਝਝਕਿ=ਅਟਕ ॥
ਪਰਵਾਨਾ=ਮਨਜ਼ੂਰ ॥ ਕਤ=ਕਿਸ ਲਈ ॥ ਝਖਿ=ਖਪ ॥ ਘਟ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
ਰਹਿਓ=ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਬਿਕਟ=ਕਠਨ ॥ ਘਾਟ=ਮਾਰਗ (ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ) ॥
ਘਟ ਮਾਹੀ=ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਕਪਾਟ=ਭਰਮ ਦੇ ਪੜਦੇ ॥ ਮਹਲਿ=

ਸੂਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਅਟਲ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਟਲਿ = ਮੁੜਕੇ (ਮਨ) ॥ ਲਪਟਿ =
 ਵੱਸ, ਤਦਾਕਾਰ ॥ ਪਰਚਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ੧੭ ॥ ਠਗ ਨੀਰਾ = ਠਗਾਉ ਪਾਣੀ ॥
 ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਵੱਤ ਸੰਸਾਰ ॥ ਨੀਠਿ ਨੀਠਿ = ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ;
 ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ॥ ਧੀਰਾ = ਧੀਰਜਵਾਨ ॥ ਜਿਨਿ = ਜਿਸ ਅਗਿਆਨ ਠੱਗ ਨੇ ॥
 ਡਰ ਉਪਜੇ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਹੋਵੇ ॥ ਡਰੁ ਜਾਈ = ਜਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਚਲਿਆ
 ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਡਰ ਮਹਿ ਡਰੁ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਡਰ ਵਿਚ ਜਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਸਮਾ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥
 ਜਉ ਡਰ ਡਰੈ = ਜੇਹੜਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਜਮਾਂ ਦਾ ਡਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥
 ਉਰ = ਦਿਲੋਂ ਹੋ ਕੇ ॥ ੧੮ ॥ ਢਿਗ = ਪਾਸ ਹੈ ॥ ਕਤ ਆਨਾ = ਕਿਥੇ ਹੋਰ ਬੰ
 ਲੱਭਦਾ ਹੈ ॥ ਢਹਿ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ਸੁਮੇਰਿ = ਸੁਮੇਰੇ ਪਹਾੜ ਤਥਾ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀਆਂ
 ਚੋਟੀਆਂ ਤੇ ॥ ਜਿਹ = ਜਿਸਨੇ ॥ ਗੜੁ = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਕਿਲ੍ਹਾ ॥ ਗੜਿਓ =
 ਘੜਿਆ ਹੈ ॥ ਗੜ = ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ॥ ਰੂਤਉ = ਰੁਕਿਆ ਹੋਇਆ, ਜੁਟਿਆ
 ਹੋਇਆ ॥ ਨਰ = ਜੀਵ ॥ ਨੇਹੀ = ਧੀਰਜ ॥ ਨਿਵੈ = ਢਿੱਲਾ ਹੋਵੇ ॥ ਸੰਚਰੈ =
 ਘੁੰਮਦਾ ਕਰੇ ॥ ਏਕਹਿ = ਇਕ ਮਨ ਵੇ ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ॥ ਘਣੈ = ਬਹੁਤ (ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ) ॥ ੨੧ ॥
 ਅਤਰ = ਨ ਤਰਿਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ) ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ = ਸੰਸਾਰ ॥
 ਥਾਹ = ਅੰਤ ॥ ਓਹ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਇਹ = ਮਨ ॥ ਥਲਿ = ਥਾਂ (ਉਮਰ) ਵਿਚ ॥
 ਥਾਨਕ = ਮੰਦਰ ਸੁਖ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ॥ ਆਰੰਭੈ = ਬਣਾਉਂਦਾ, ਚਿੱਤਵਦਾ ਹੈ ॥ ਥਾਭਹ =
 ਥੰਮ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ॥ ਮੰਦਿਰੁ = ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ॥ ਥੰਭੈ = ਥੰਮ੍ਹਦਾ, ਖੜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥
 ਜੁ = ਜੇਹੜਾ ॥ ਦੇਖਿ = ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਜਸ = ਜੋ ॥ ਅਦੇਖਿ = ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣ
 ਵਾਲਾ (ਪ੍ਰਭੂ) ਹੈ ॥ ਤਸ = ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ ਕੁੰਚੀ = ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਰੂਪ ਕੁੰਜੀ, ਤਥਾ ਬ੍ਰਹਮ
 ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ॥ ੨੪ ॥ ਅਰਧਹਿ = ਨੀਵੇਂ ਜੀਵ ॥ ਉਰਧ = ਉੱਚਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥
 ਨਿਬੇਰਾ = ਫੈਸਲਾ (ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ) ॥ ਮੰਝਿ = ਵਿਚ ॥ ਬਸੇਰਾ = ਵਾਸਾ ॥ ੨੫ ॥
 ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ॥ ਨਿਰਖਤ = ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ॥ ਰਤਵਾਈ = ਲਾਲ; ਪ੍ਰੀਤੀਵਾਨ ॥
 ਨਿਰਖਹਿ = ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ਨਿਰਖ = ਵੇਖਣ ਜੋਗ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਨੇ ॥
 ਪਰਚਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਪਾਂਚਉ ਇੰਦ੍ਰੀ = ਪੰਜੇ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਨਿਗ੍ਰਹ =

ਸ਼ਾਬੂ; ਦਮਨ ॥ ਨਿਰਵਰਈ = ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ *ਫੁਲਹ = ਫੁਲ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ॥
 ਫਲੁ = ਫਲ ਰੂਪੀ ਗਿਆਨ ॥ ਤਾ = ਉਸ ॥ ਫਲ ਫੰਕ = ਫਲ (ਗਿਆਨ) ਦੀ ਇਕ
 ਫਾੜੀ ਭਾਵ ਚੌਥੀ ਭੂਮਿਕਾ ॥ ਲਖੈ = ਜਾਣੇ ॥ ਦੂਣਿ = ਦ੍ਰੈਤ (ਜਨਮ ਮਰਨ) ਵਿਚ ॥
 ਫੰਕ = ਫਾੜੀ ॥ ਤਨ ਫਾਰੈ = ਸਰੀਰ ਧਾਰਨੇ ਮੇਟ ਦਿਤੇ ॥ ਬਿੰਦਹਿ = ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ
 ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ਬਿੰਦਿ = ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ (ਮੇਲ ਲਇਆ) ॥ ਬੰਦਉ =
 ਦਾਸ, ਸੇਵਕ ॥

੩੪੨

ਗਹੈ = ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ ॥ ਬੰਦਕ = ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬੰਧ =
 ਸਨਬੰਧੀ ਵਾਂਗੂ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ॥੨੯॥ ਭੇਦਹਿ ਭੇਦ = ਭੇਦ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ
 ਭੇਦਿਆ (ਜਾਣਿਆ) ਹੈ ॥ ਅਬ = ਹੁਣ ॥ ਭਉ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ॥ ਭਾਨਿ =
 ਭੰਨ (ਦੂਰ ਕਰ) ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਭੇਦੁ = ਗਿਆਨ ॥ ੩੦ ॥ ਮੂਲ = ਮੁੱਢ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ) ॥
 ਗਹਿਆ = ਫੜਿਆ ॥ ਮਰਮੀ = ਭੇਤੀ ॥ ਬਿਲਮਾਵੈ = ਢੇਰੀ ਕਰੇ ॥ ਮਗਨ
 = ਮਸਤ ॥ ੩੧ ॥ ਸਿਧਿ = ਮੋਖ ॥ ਮਨ ਸਾ = ਮਨ ਵਰਗਾ ਗੁਰੂ ॥ ੩੨ ॥
 ਸਕਤੀ = ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਹੈ (ਜਦ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ) ॥ ਸੀਉ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰੂਪ
 ਹੈ (ਜਦ ਈਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ) ॥ ਪੰਚ ਤਤ = ਪੰਜ ਤਤਾਂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ॥
 ਜੀਉ = ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਲੇ = ਵਸ (ਫੜ) ਕਰਕੇ ॥ ਉਨਮਨਿ = ਤੁਰੀਆ
 ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ॥ ੩੩ ॥ ਜਉ = ਜੇ ॥ ਜਾਨਹਿ = ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ)
 ਨੂੰ ॥ ਹਨਿ = ਨਾਸ ਕਰ ॥ ਬਸਿ = ਵਸ ॥ ਗਾਉ = ਪਿੰਡ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ ॥
 ਰੂਤਉ = ਰੁਝਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸੂਰਉ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਥਾਰਉ = ਉਸਦਾ ॥ ੩੪ ॥

*ਬਿਰਛਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਫੁੱਲ ਲਗਦੇ ਹਨ ਤੇ ਫੇਰ ਫਲ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਫੁਲ ਲਗਣ ਤੋਂ
 ਬਿਨਾਂ ਫਲ ਆਦਿਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੀਵ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਪ ਤਪ ਆਦਿਕ ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।
 ਬਿਰਛਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ ਕਟਾਰ ਦਾ ਇਕ ਬਿਰਛ ਹੀ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਫੁਲਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ
 ਫਲ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਵਲ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਰਮ
 ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਰਸੁ=ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ॥ ਨਿਰਸ=ਰਸ ਰਹਿਤ ॥ ਇਹ ਰਸ=ਮਾਯਾ ਦੇ
ਅਨੰਦ ॥ ਸੁ ਰਸੁ=ਉਹ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ॥ ਉਹ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ॥ ੩੫ ॥
ਅਨਤ=ਹੋਰ ਕਿਤੇ ॥ ਅਲਹ=ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ॥ ਲਹੈ=ਜਾਣ ਕਰਕੇ ॥ ਲਹਿ=
ਲੈ ਕੇ (ਮਨ ਨੂੰ) ॥ ੩੬ ॥ ਸਮਾਰਿ=ਯਾਦ ਕਰ ॥ ਬਿਸਨ ਤਨਾ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ
ਅਵਤਾਰ ਤਥਾ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ੩੭ ॥ ਵਾਹੀ=ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਵਾ=ਓਸ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ਇਹੁ=ਇਹ, ਜੀਵ ॥ ਹੋਇ=ਉਹੀ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥
ਨੀਕਾ=ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਸੋਧਹੁ=ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਘਟ ਪਰਚਾ=ਦਿਲ ਪਰਚਾਵੇ ॥
ਨਿਰੋਧਹੁ=ਰੋਕੇ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ੩੯ ॥ ਖੋਜਿ=ਫੁੰਢਨ ਵਿਚ ॥ ਬਾਰਾ=
ਦੇਰੀ ॥ ੪੦ ॥ ਸਹ=ਪਤੀ ਦੀ ॥ ਸਹੀ=ਠੀਕ ॥ ਅਲਪ=ਥੋੜਾ (ਮਾਇਆ ਦਾ) ॥
ਤ੍ਰੀਅ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ੪੧ ॥ ਹੋਤ ਹੋਇ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ॥ ਓਹੀ ਉਹੁ=
ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੈ ॥ ਏਹੁ=ਜੀਵ ॥ ੪੨ ॥ ਲਿਉ=ਲਊਂ ॥ ਲਖਿਮੀ ਬਰ
=ਲਛਮੀ ਦੇ ਪਤੀ (ਵਿਸ਼ਨੂ) ॥ ਸਿਉ=ਨਾਲ ॥ ਲਿਉ=ਬਿਰਤੀ ॥ ੪੩ ॥ ਖਿਰਤ
=ਨਾਸ ਹੋ ਹੋ ਕੇ ॥ ਮਨਾ=ਹਟਕਿਆ ॥

੩੪੩

ਬਿਰੁ ਲਹੈ=ਬਿਰਤਾ ਲੈ ਲਵੇ ॥ ਬਾਵਨ=ਬਵੰਜਾ ॥ ਸਤ ਕਾ=
ਸੱਚ ਦਾ ॥ ਅਨਭੈ=ਗਿਆਨ ਵਿਚ ॥ ਬਿਉਹਾਰ=ਇਹ ਅਖਰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਾਰ
ਵਿਹਾਰ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰ=ਸਿਧਾਤ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਪੰਦੁਹ ਬਿਤੀ.-
ਸਾਧਿਕ=ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਗਯਾਸੂ ॥ ਸਿਧ=ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ਲਖੈ=
ਜਾਣੇ ॥ ਭੇਉ=ਭੇਦ ॥ ਦੇਉ=ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ ਅਨਭਉ=ਅਨਭਵ;
ਗਿਆਨ ॥ ਤਤੁ ਨਿਜੁ ਸਾਰ=ਆਪਣੇ ਅਸਲੇ ਦਾ ਸਾਰ (ਅਸਲੀਅਤ) ਤੇ ਸ਼ਬਦ
ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਵਾ=ਏਕਮ ਥਿੱਤ ਦੁਆਰਾ ॥ ਅਘਟ=ਨਾ ਘਟਨੇ ਵਾਲਾ
ਸਰੀਰ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਦੁਹ=ਦੋ (ਬ੍ਰਹਮ ਵ ਮਾਇਆ) ਕਰਕੇ ॥ ਅੰਗ=ਹੋ ਪਿਆਰੇ ॥
ਰਮੈ=ਸਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਅਕੁਲ=ਕੁਲ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਏਕੈ ਭਾਇ=
ਇਕ ਰਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤੀਨੇ=ਤਿੰਨੇ -੧. ਇੜਾ, ੨. ਪਿੰਗਲਾ, ੩. ਸੁਖਮਨਾ ॥

ਸਮ ਕਰਿ = ਸਮਤਾ ਕਰ ਕੇ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਵਿਚ ॥ ਆਨਦ ਮੁਲ = ਅਨੰਦ ਦਾ
 ਮੁੱਢ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਸ = ਭਰੋਸਾ ॥ ਗਹਹੁ = ਫੜੋ ॥ ਬਿਸਥਾਰ =
 ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਕਨਿਕ = ਸੋਨਾ ॥ ਕਾਮਿਨੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਚ ॥ ਜੁਗ = ਦੋਹਾਂ ਦਾ
 (ਵਿਹਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ) ॥ ਸੁਧਾ ਰਸੁ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ॥ ਜਰਾ = ਬੁਢੇਪਾ ॥ ੬ ॥
 ਖਟੁ ਚਕ੍ਰ = ਛੇ ਚਕ੍ਰ (ਪੰਜ ਤਤ ਤੇ ਇਕ ਮਨ) ॥ ਛਹੂੰ = ਛੇ ॥ ਥਿਰਾ ਰਹਾਇ =
 ਅਸਥਿਰ ਰਹਿੰਦਾ ॥ ਸੂਲ = ਪੀੜਾ ॥ ਬਾਚਾ = ਬਾਣੀ (ਬਚਨ) ਗੁਰਾਂ ਦੇ ॥ ਸੁੰਨ
 ਸਰੋਵਰਿ = ਅਫੁਰ, (ਦਸਮ, ਦੁਆਰੇ ਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪੀ) ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ॥ ਅਸਟ ਧਾਤੁ =
 ੪ ਪਿਤਾ ਤੇ ੪ ਮਾਤਾ ਦੀਆਂ ਧਾਤਾਂ ॥ ਤਾ ਮਹਿ = ਤਿਸ ਵਿਚ ॥ ਅਕੁਲ =
 ਕੁਲ ਰਹਿਤ ॥ ਮਹਾ ਨਿਧਿ ਰਾਇਆ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਗੁਰਗਮ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ
 ਗੁਰੂ ॥ ਉਲਟਾ ਰਹੈ = ਮਨ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਰਖੇ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ॥ ਆਤੰਗ ਅਛੇਦ =
 ਨਾਸ ਰਹਿਤ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪ) ॥ ੯ ॥ ਨਵੈ ਦੁਆਰ = ਨੌ ਗੋਲਕਾਂ ॥ ਬਹਤੀ =
 ਵਗਦੀ ॥ ਮਨਸਾ = ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ (ਦੀ ਨਦੀ) ॥ ਬੀਸਰਿ = ਭੁੱਲ ॥

੩੪੪.

ਅਮਲ = ਮੈਲ ਰਹਿਤ (ਨਿਰਮਲ) ਹੈ ॥ ਮਲਨ = ਮੈਲ ॥ ਛਾਹ =
 ਛਾਂ ॥ ਧਾਵੈ = ਦੌੜੇ ॥ ਸੰਕਟ = ਦੁਖ ॥ ਨੀਰਾ = ਨੇੜੇ ਹੀ (ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ) ॥
 ਬਾਰਸਿ = ਦੁਆਦਸੀ ॥ ਬਾਰਹ = ਬਾਰਾਂ ॥ ਉਗਵੈ = ਚੜ੍ਹਨ ਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ
 ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਜ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਅਨਹਦ =
 ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰ = (ਸੋਹੰ ਰੂਪ) ਵਾਜੇ ॥ ਤਿਹੂੰ = ਤਿੰਨਾਂ ॥ ਸੀਉ = ਈਸ਼ਵਰ ਰੂਪ ॥
 ਤੇਰਸਿ = ਤ੍ਰੋਦਸੀ ॥ ਤੇਰਹ = ਤੇਰਾਂ (੪ ਵੇਦ, ੯ ਵਿਆਕਰਨ) ॥ ਅਗਮ =
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ॥ ਬਖਾਣਿ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਅਰਧ = ਇਸ ਲੋਕ ॥
 ਉਰਧ = ਅਕਾਸ਼ ॥ ਬਿਚਿ = ਵਿਚ ॥ ਸਮ = ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥ ਅਮਾਨ = ਨਿਰਾਦਰ ॥
 ਮਝਾਰਿ = ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਸਹਜ ਪ੍ਰਗਾਸ = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਚਾਨਣਾ ਪਸਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,
 ਜਦ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਤਾਂ ਸਾਂਤੀ ਆਦਿਕ ਕਲਾ ਪਸਰੀਆਂ ॥
 ਥੀਰ = ਅਸਥਿਤ ॥ ਰਮਹਿ = ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਹਰਿ: - ਗੁਰਗਮਿ =

ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੂਝ ਦੁਆਰਾ ॥ ਆਦਿਤ = ਐਤਵਾਰ ॥ ਮਨਸਾ = ਵਾਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ॥
 ਬੰਭ = ਰੋਕੇ ॥ ਅਖੰਡ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਸੁਰਹੀ = ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ॥ ਜਾਇ =
 ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਬੇਣੁ = ਵਾਜਾ ਵੀਣਾਂ, ਬ੍ਰਿਤੀ ॥ ਸਹਜ =
 ਸ਼ਾਂਤੀ ॥ ਬਾਇ = ਵੱਜਦਾ ਹੈ ॥ ਸਸਿ = ਚੰਦਰਮਾਂ (ਗੁਰੂ ਰੂਪ) ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ =
 ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ ॥ ਝਰੈ = ਝਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਗਿ = ਛੇਤੀ ਹੀ ॥ ਬਿਖ = ਖੋਟੀ
 ਵਾਸ਼ਨਾ ॥ ਹਰੈ = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਬਾਣੀ = ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਦੁਆਰ =
 ਨੌ ਦੁਆਰੇ (ਗੋਲਕਾਂ) ॥ ਮਤਵਾਰੈ = ਮਸਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਮਾਹੀਤਿ = ਸਿੱਖਿਆ ॥
 ਚੋਰ = ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਜਿਨਿ = ਨਾਹ ॥ ਨਾਤਰੁ = ਨਹੀਂ ਤਾਂ ॥ ਖਰਾ =
 ਬਹੁਤ ॥ ਰਿਸੈ = ਗੁਸੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਰਾਇ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ॥ ਦੋਊ = ਜੀਵ, ਤੇ ਈਸ ਨੂੰ ॥
 ਧਰੈ = ਰਖੇ ॥ ਉਰਧ = ਮੂੰਧਾ ॥ ਪੰਕ = ਹਿਰਦਾ ਰੂਪ ਕਵਲ ॥ ਬ੍ਰਿਹਸਪਤ =
 ਵੀਰਵਾਰ ॥ ਬਹਾਇ = ਤਿਆਗ (ਚੋਹੜ) ਦੇ ॥ ਤੀਨਿ ਦੇਵ = ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨ, ਸ਼ਿਵ ॥
 ਤੀਨਿ ਨਦੀ = ਤਿੰਨ ਇੜਾ, ਪਿੰਗਲਾ, ਸੁਖਮਨਾ ॥ ਤਹ = ਉਹ ॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ =
 ਦੋਹਾ ਭਰਵੱਟਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਲੀ ਥਾ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ॥ ਕਸਮਲ = ਪਾਪ ॥ ਨਾਹਿ =
 ਅਭਿਆਸਰੂਪੀਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤ = ਸੁਕ੍ਰਵਾਰਨਿਸਕਾਮਕ੍ਰਮਕਰੇ ॥ ਸਹਾਰੈ = ਧਾਰੇਤਾ ॥
 ਬ੍ਰਤਿ = ਨੇਮ ਨੂੰ ॥ ਚੜ੍ਹੈ = ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਰਖੀ = ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ॥ ਪਾਂਚਉ =
 ਪੰਜੇ ॥ ਦੂਜੀ = ਦ੍ਰੋਤ ਭਾਵ ਦੀ ॥ ਪੈਸੇ = ਪੈਦੀ ॥ ਕਬੈ = ਕਦੀ ਵੀ ॥ ਥਾਵਰ =
 ਸਨਿਚਰਵਾਰ ॥ ਸੋਇ = ਉਹ ਪੁਰਸ, ॥ ਬਿਰ = ਰੋਕ ਕੇ ॥ ਜੋਤਿ ਦੀਵਟੀ =
 ਦੀਵੇ (ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਦੀ ਜੋਤੀ (ਪ੍ਰਕਾਸ) ਨੂੰ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
 ਜੋਇ = ਜੋੜੇ ॥

੩੪੫

ਆਨ = ਆਸ ਹੈ ॥ ਲਾਭੈ = ਲੱਭਦਾ ॥ ਰਮਤ = ਵਿਆਪਕ ॥
 ਅੰਗ = ਸਰੀਰ, ਹਿਰਦਾ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ॥ ਦੇਵਾ ਪਾਹਨ ॥ ਦੇਵਾ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਰੂਪ ਰਾਮ ਚੰਦਰ
 ਜੀ ਨੇ ॥ ਪਾਹਨ = ਪੱਥਰ ॥ ਜਨ = ਦਾਸ ॥ ਕਸ = ਕਿਸਤਰਾ ॥ ਗਨਿਕਾ =

ਵੇਸਵਾ ॥ **ਬਿਆਧਿ** = ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਫੰਧਕ ਜਿਸ ਨੇ *ਚਤਰ ਭੁਜ ਪੰਛੀ ਫੜਿਆ ਸੀ ॥

ਚਰਨ ਬਧਿਕ = ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਤੀਰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਪਦਮ ਲਿਸ਼ਕਦਾ ਵੇਖ ਕੇ ਹਰਨ ਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ॥ **ਤੇਊ** = ਸੋਈ ॥

ਦਾਸੀ ਸੁਤ = ਗੋਲੀ ਦਾ ਪੁਤਰ (ਬਿਦਰ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦਾ ਮਤਰੇਆ ਭਰਾ ਜੋ ਗੋਲੀ ਵਿਚੋਂ ਸੀ) ॥

ਸੁਦਾਮਾ = ਜਾਤ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਲੰਗੋਟੀਆਂ ਯਾਰ ॥ **ਉਗ੍ਰਸੈਨ** = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦਾ ਨਾਨਾ ਤੇ ਕੰਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ॥ **ਤੇਊ** = ਉਹ (ਜਿਹੜੇ ਪਾਪੀ ਪਿਛੇ ਦਸੇ ਗਏ ਹਨ) ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥ ਮੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਪੋਚ:- **ਪੋਚ** = ਨੀਚਾਂ ਦੀ ॥ **ਕੁਟਿਲਤਾ** =

ਟੇਢਾ, ਖੋਟਾ (ਪਸ਼ੂਆਂ ਦੇ ਕੱਟਣ ਵੱਢਣ ਵਾਲਾ) ॥ **ਕੁਭਾਤੀ** = ਕੁ+ਭਾਤੀ = ਭੈੜੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥

ਭਾਵ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਦਾ ॥ **ਜੀਵਨਾ** = ਜੀਵਣ ॥ **ਹਰਹੁ** = ਦੂਰ ਕਰੋ ॥ **ਜਨੁ** = ਦਾਸ ॥

ਸੁਭਾਈ = ਸੋਭਨੀਕ, ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ॥ **ਕਲ ਜਾਈ** = ਕੱਲ ਹੀ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਸਾਭਾ = ਸਰਣ ॥ **ਬੇਗਿ** = ਛੇਤੀ ਨਾਲ ॥ **ਬਿਲਾਬਾ** = ਦੇਰੀ ॥ ਬੇਗਮ ਪੁਰਾ ਸਹਰ:-

ਬੇਗਮ ਪੁਰਾ = ਗਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਭਾਵ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਵਾਲੀ ਪੁਰੀ ॥ **ਅੰਦੋਹੁ** = ਸੰਸਾ,

ਚਿੰਤਾ ॥ **ਤਿਹਿ** = ਉਸ ਥਾਂ ॥ **ਤਸਵੀਸ** = ਚਿੰਤਾ ॥ **ਖਿਰਾਜੁ** = ਮਸੂਲ, ਡੰਨ ॥

ਖਤਾ = ਗੁਨਾਹ, ਦੋਸ਼ ॥ **ਤਰਸੁ** = ਦਯਾ ॥ **ਜਵਾਲੁ** = ਘਾਟਾ ॥ **ਵਤਨ** = ਆਪਣੇ

ਦੇਸ (ਸਰੂਪ) ਵਿਚ ॥ **ਗਹ** = ਥਾਂ ॥ **ਕਾਇਮੁ** = ਇਸਥਿਤ ਹੈ ॥ **ਦਾਇਮੁ** = ਹਮੇਸ਼ਾਂ ॥

ਦੋਮ = ਦੂਜਾ (ਦੂਤ) ਵਜ਼ੀਰ ਹੈ ॥ **ਸੇਮ** = ਤੀਸਰਾ (ਤਿੰਨ ਗੁਣ) ਮੁਨਸੀ ਹੈ ॥ **ਏਕ ਸੋ**

*ਇਕ ਵੇਰ ਕਿਸੇ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਨੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦਾ ਦਸਵੰਧ ਦੇਣਾ ਸੁਖਿਆ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਨੋਤ ਦੇ ਪੰਛੀ ਲਿਆ ਕੇ ਮਹਾਤਮਾਂ ਜੀ ਅਗੇ ਰਖੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਾਨੂੰ ਚਤਰ ਭੁਜ ਪੰਛੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਏਹਨਾਂ ਪੰਛੀਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਤੂੰ ਉਠਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਹ। ਬਧਿਕ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਛਡ ਕੇ ਚਤਰ ਭੁਜ ਪੰਛੀ ਦੀ ਭਾਲ ਵਿਚ ਲਗ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਗਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਉਸ ਪੰਛੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ਬਧਿਕ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਡਿੱਗ ਪਿਆ ਤੇ ਬਧਿਕ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਲਤਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਰਿਖੀ ਪਾਸ ਲੈ ਆਇਆ। ਰਿਸ਼ੀ ਨੇ ਪੰਛੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਧਿਕ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ॥

ਆਹੀ = ਇੱਕੋ ਹੀ ਇਕ ਹੈ ॥ ਆਬਾਦਾਨੁ = ਸੰਘਨੀ ਵਸੋਂ (ਦੈਵੀ ਗੁਣਾ) ਵਾਲਾ ॥
 ਮਸਹੂਰ = ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ॥ ਉਹਾਂ = ਓਥੇ ॥ ਗਨੀ = ਧਨੀ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਮਾਮੂਰ = ਰੱਜੇ
 ਹੋਏ, ਆਤਮ ਗਿਆਨੀ ॥ ਸੈਲ = ਬੇਫਿਕਰ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ॥ ਮਹਰਮ = ਭੇਤੀ ਹਨ ॥
 ਮਹਲ = ਮੰਦਰ (ਸੂਰੂਪ) ਦੇ ॥ ਖਲਾਸ = ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ॥
 ਹਮ ਸਹਰੀ = ਸਾਡੇ (ਬੇਗਮ ਪੁਰੇ) ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਵੱਸਣ ਵਾਲਾ, ਸਤਿਸੰਗੀ ॥ ਘਟ ਅਵਘਟ
 ਭੂਗਰ:- ਘਟ = ਰਸਤਾ ॥ ਅਵਘਟ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਭੂਗਰ = ਪਹਾੜੀ ॥ ਘਣਾ =
 ਬਹੁਤ ॥ ਨਿਰਗੁਣੁ = ਕਮਜ਼ੋਰ, ਗੁਣ ਹੀਣ ਹੈ ॥ ਬੈਲ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਵੱਗਾ ॥
 ਰਮਈਏ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਪੂੰਜੀ = ਸ੍ਵਾਸਾ ਰੂਪੀ ਰਾਸ ॥ ਬਨਜਾਰੋ = ਖ਼ੀਦਾਰ ॥
 ਟਾਂਡਾ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ॥

੩੪੬

ਸਹਜ = ਗਿਆਨ ਦਾ ॥ ਬਿਖੁ = ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਜ਼ਹਿਰ ॥ ਉਰਵਾਰ =
 ਮਾਤ ਲੋਕ ॥ ਪਾਰ = ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਦਾਨੀਆ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਿਓ (ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤੋ) ॥
 ਆਲ ਪਤਾਲੁ = ਅਗੜ ਬਗੜ, ਉਲ ਜਲੂਲ ॥ ਤਜੀਲੇ = ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ॥
 ਜੰਜਾਲ = ਬੰਧੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ॥ ਕੁਪੁ ਭਰਿਓ:- ਕੁਪੁ = ਖੂਹ ॥ ਦਾਦਿਰਾ = ਡੱਡੂਆ
 ਨਾਲ ॥ ਬਿਮੋਹਿਆ = ਮੋਹਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਆਰਾ ਪਾਰ = ਉਰਾਰ ਪਾਰ, ਅੱਗਾ
 ਪਿੱਛਾ ॥ ਨਾਇਕਾ = ਮਾਲਕਾ ॥ ਮਲਿਨ = ਮੈਲੀ ॥ ਚੂਕਈ = ਦੂਰ ਹੋਵੇ ॥
 ਤੁਅ = ਤੇਰੇ ॥ ਸਤਜੁਗਿ ਸਤੁ:- ਸਤੁ = ਸੱਚ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ॥ ਤੇਤਾ = ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ ॥
 ਜਗੀ = ਜਗ ਕਰਨੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਨ ॥ ਪੂਜਾ ਚਾਰ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ॥
 ਦਿੜੇ = ਦ੍ਰਿੜ (ਪਰਚਲਤ) ਸਨ ॥ ਕਲਿ = ਕਲ ਜੁਗ ਵਿਚ ॥ ਕੇਵਲ = ਸਿਰਫ ॥
 ਆਧਾਰ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਪਾਇਬੋ = ਪਾਈਏ ॥ ਮੋਸਉ = ਮੈਨੂੰ ॥ ਬਿਲਾਇ = ਮਿਟ
 ਜਾਏ ॥ ਨਿਰੂਪੀਐ = ਵਰਨਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਕਰਤਾ = ਕਰਨਵਾਲਾ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ) ॥

ਲੋਇ = ਲੋਕ, ਜਗਤ ਵਿਚ ॥ ਸਾਧੇ = ਠੀਕ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ ਸਿਧਿ = ਸਫਲਤਾ,
 ਫੁਟਕਾਰਾ ॥ ਕਰਮ ਅਕਰਮ = ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ ਕਰਮ ॥ ਸੰਕਾ = ਸੰਸਾ, ਭਰਮ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਕਉਂਕਿ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਰੋ ਤੇ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨ ਕਰੋ ॥ ਹਿਰੈ = ਦੂਰ ਕਰੇ ॥
 ਬਾਹਰੁ = ਬਾਹਰੋਂ ਸ਼ੀਰ ਨੂੰ ॥ ਉਦਕਿ = ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥ ਪਖਾਰੀਐ = ਧੋਈਏ ॥
 ਘਟ ਭੀਤਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਬਿਬਿਧਿ = ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥ ਪਰ = ਪ੍ਰਕਾਰ ॥
 ਹੋਇਬੋ = ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਸੁਚ = ਬਾਹਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ॥ ਕੁੰਚਰ = ਹਾਥੀ ਦੀ ॥
 ਬਿਧਿ = ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥ ਬਿਉਹਾਰ = ਵਿਹਾਰ, ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਨ੍ਹਾ ਕੇ ਪਿਛੋਂ ਸਰੀਰ ਤੇ ਮਿੱਟੀ
 ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਇਹ ਕੁੰਚਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ॥ ਰਵਿ ਪ੍ਰਗਾਸ =
 ਸੂਰਜ ਦੇ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ॥ ਰਜਨੀ = ਰਾਤ ॥ ਜਥਾ ਗਤਿ = ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਸ ਹੋ (ਚਲੀ)
 ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਐਸਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਅਵਿੱਦਿਆ ਦੀ ਰਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥
 ਤਾਬੋ = ਤਾਂਬਾ ॥ ਕਨਕ = ਸੋਨਾ ॥ ਬਾਰ = ਦੇਰ ॥ ਪਰਮ ਪਰਸ ਗੁਰੁ =
 ਵੱਡੇ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂਨੂੰ ॥ ਭੇਟੀਐ = ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਲਿਖਤ ਲਿਲਾਟ = ਮਥੇ ਦੇ ਲਿਖੇ ਲੇਖਾਂ
 ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਉਨਮਨ ਮਨ = ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਵਿਚ ਮਨ ॥ ਮਨ ਹੀ ਮਿਲੈ =
 ਮਨ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਛੁਟਕਤ = ਖੁਲ੍ਹ (ਛੁੱਟ) ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਬਜਰ = ਪੱਥਰ
 (ਪੰਜਾਂ ਕੋਸਾਂ) ਦੇ ॥ ਕਪਾਟ = ਪੜਦੇ, ਬੂਹੇ ॥ ਭਗਤਿ ਜੁਗਤਿ = ਭਗਤੀ ਦੀ ਜੁਗਤੀ
 ਨਾਲ ॥ ਮਤਿ ਸਤਿ ਕਰੀ = ਬੁਧੀ ਸੱਚ (ਨਿਸਚੇ) ਵਾਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਟਿ = ਕਟ ਦਿੱਤਾ
 ਹੈ ॥ ਸੋਈ = ਉਹੀ ਮਨ (ਹਰੀ ਵਿੱਚ) ॥ ਬਸਿ = ਵੱਸਕੇ ॥ ਰਸਿ = ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਏਕ ਬਿਚਾਰ = ਇਕ ਨਿਰਗੁਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵੀਚਾਰ
 ਵਿਚ ਲੱਗ ਕੇ ॥ ਨਿਗ੍ਰਹ ਕੀਏ = ਗ੍ਰਹਨ ਕੀਤੇ ॥ ਟਾਰੀ = ਹਟਾਈ ਹੋਈ ॥ ਭ੍ਰਮ
 ਫਾਸ = ਭਰਮ ਦੀ ਢਾਹੀ ॥

੩੪੭

ਰਾਗੁ ਆਸਾ

ਮ: ੧ ॥ ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ:-ਇਹ ਸੋਦਰ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਚ ਖੰਡ ਵਿਖੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ । ਏਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵੇਈ ਨਦੀ ਦੇ ਬਾਹਰ ਆ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਬੀਬੀ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ । ਰਹਿਰਾਸ ਵਿਚ ਏਹੀ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । **ਸੋ ਦਰੁ**=ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਸਤਿਸੰਗ ਵ ਸੰਸਾਰ ॥ **ਘਰ**=ਸਰੂਪ ਵਾ ਵੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ॥ **ਵਾਵਣ ਹਾਰੇ**=ਵਸੋਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਪਰੀ**=ਰਾਗਣੀਆ ॥ **ਸਿਉ**=ਨਾਲ ॥ **ਈਸਰੁ**=ਸਿਵ ॥ **ਸੋਹਨਿ**=ਸੋਭਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਵਾਰੇ**=ਬਣਾਏ ਹੋਏ ॥ **ਦਰਿ**=ਦਲ । **ਵੀਰ ਕਰਾਰੇ**=ਬਲਵਾਨ ਜੋਧੇ ॥ **ਮੋਹਣੀਆ**=ਇਸਤ੍ਰੀਆ ॥ **ਸੁਰਗੁ**=ਸੁਰਗਾਂ ਦੀਆਂ ॥ **ਮਛੁ**=ਮਾਤ ਲੋਕ ਦੀਆਂ ॥ **ਪਇਆਲੇ**=ਪਾਤਾਲ ਦੀਆਂ ॥ **ਅਠਸਠਿ**=ਅਠਾਹਠ ॥ **ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ**=ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਖਾਣਾਂ ॥ **ਬ੍ਰਹਮੰਡਾ**=ਸਮੂਹ ਸੰਸਾਰ ॥ **ਧਾਰੇ**=ਰਹੇ ਹੋਏ ਅਥਵਾ ਆਸਰੇ ॥ **ਰਸਾਲੇ**=ਰਸ ਵਾਲੇ, ਰਸੀਏ ॥ **ਨਾਈ**=ਵਡਿਆਈ ॥ **ਜਿਨਸੀ**=ਜਿਣਸਾ(ਕਿਸਮਾ) ਕਰ ਕੇ ॥ **ਰਜਾਈ**=ਰਜਾ (ਆਗਿਆ) ਵਿਚ ॥

੩੪੮

ਮ: ੪ ॥ ਸੋ ਪੁਰਖ:-**ਪੁਰਖੁ**=ਵੈਰਾਟ ਰੂਪ, ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ॥ **ਦਾਤਾਰਾ**=ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ **ਘਟ ਘਟ**=ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਨਿਰੰਤਰਿ**=ਇਕ ਰਸ ॥ **ਚੋਜ**=ਕੌਤਕ ॥ **ਵਿਡਾਣਾ**=ਅਸਚਰਜ ਹਨ ॥ **ਭੁਗਤਾ**=ਭੋਗਣਵਾਲਾ ॥ **ਵਾਸੀ**=ਵਸਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਮਾਸੀ**=ਸਮਾਏਗਾ ॥ **ਅਨਿਕ**=ਅਨੇਕਾ ॥ **ਖਟੁ ਕਰਮ**=ਛੇ ਕਰਮ ॥ **ਕਰੰਤਾ**=ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਿਰਜਿ**=ਸਾਜ ਕੇ ॥ **ਗੋਈ**=ਨਾਸ ਕੀਤੀ ॥ **ਜਾਣੋਈ**=ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

੩੪੯

ਮ: ੧ ॥ ਸੁਣ ਵਡਾ:-ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹੋਏ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ:-**ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ**=ਭੂੰਘਾ ਤੇ ਠਰ੍ਹਮੇ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾ ਵਾਲਾ ॥

ਗਹੀਰਾ = ਖਜਾਨਿਆ ॥ ਚੀਰਾ = ਹੁਕਮ, ਪਸਾਰਾ ॥ ਸੁਰਤੀ = ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਨਾਂ ਨੇ ॥
 ਕਮਾਈ = ਲਗਾਈ ॥ ਗੁਰ ਗੁਰ ਹਾਈ = ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ॥ ਸਤ =
 ਪੁੰਨ ॥ ਸਿਧੀ = ਕਰਾਮਾਤਾਂ ॥ ਕਰਮਿ = ਬਖਸਿਸ ਨਾਲ ॥ ਠਾਕਿ = ਰੋਕੀਆਂ ॥
 ਰਹਾਈਆਂ = ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ ॥ ਆਖਾਂ ਜੀਵਾਂ:- ਨਾਇ = ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਚੂਕੈ =
 ਉੱਕਦਾ, ਭੁੱਲਦਾ ॥ ਭੋਗੁ = ਭੋਜਨ ॥ ਕਮਜਾਤਿ = ਨੀਚ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਸਨਾਤਿ =
 ਮਹਾਂ ਨੀਚ ॥ ਜੋ ਦਰਿ ਮਾਂਗਤੁ:- ਦਰਿ = ਦੁਆਰੇ ਤੇ ॥ ਮਾਂਗਤੁ = ਮੰਗਤਾ ॥ ਕੂਕ =
 ਪੁਕਾਰ ॥ ਧੀਰਕ = ਧੀਰਜ ॥ ਜੋਤਿ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਜਾਤੀ = ਨਾਮ ਜਪਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ॥
 ਨ ਹੇ = ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ਤੋਂ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ =
 ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਅਵਰੀ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਦੇਇ ਵਖਾਣੈ = ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਦੇਂਦਾ
 ਹੈ ॥ ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ: ਕਾਮਰੂਪ ਦੇਸ (ਬੰਗਾਲ) ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਮੇਂ ਰਾਣੀ ਨੂਰ ਸ਼ਾਹ ਜਦ ਸਭ ਟੂਣੇ
 ਜਾਦੂ ਕਰ ਕੇ ਬੱਕ ਰਾਈ ਤਾਂ ਹੋਰਨਾਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਆ ਕੇ ਢੋਲਕੀਆਂ
 ਛੈਣੇ ਵਜੋਂ ਲਗ ਪਈ ॥ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-
 ਤਾਲ = ਕੈਸੀਆਂ (ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ) ॥ ਮਦੀਰੇ = ਛੈਣੇ (ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਖ) ॥ ਘਟਕੇ ਘਾਟ
 = ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਵਿਚ ॥ ਦੋਲਕ = ਦ੍ਰੋਤ ਰੂਪ ਢੋਲਕ ॥ ਵਾਜ = ਵਾਜੇ ॥ ਨਾਰਦੁ =
 ਮਨ ॥ ਕਲਿ ਕਾ ਭਾਉ = ਇਹ ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ (ਵਤੀਰਾ) ਹੈ ॥ ਕਹ =
 ਕਿਥੇ ॥ ਪਾਉ = ਪੈਰ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਤੋਂ ॥ ਜਾਣੁ = ਸੁਜਾਣ ਹੈ ਵ ਜਾਣੇ ॥ ਤਾਮਿ =
 ਰੋਟੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ (ਲਾਲਚ) ਕਰ ਕੇ ॥

੩੫੦

ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ = ਨਿਰੋ ਦਰਸਨ ਨਾਲ ਹੀ (ਗੁਰੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਦਇਆ
 ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ) ॥ ਹਥਿ = ਜੋ ਕੁਝ ਹਥ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ॥ ਕਹੈ ਖੁਦਾਇ = ਰਬ ਦੇ ਵਾਸਤੇ
 (ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ) ॥ ਮਾਣਸ ਮੂਰਤਿ = ਸ਼ਕਲ ਮਨੁਖਾਂ ਦੀ ਹੈ ॥ ਕਰਣੀ ਕੁਤਾ =
 ਕਰਣੀ (ਕਰਤੂਤ) ਕੁਤੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਦਰਿ ਫੁਰਮਾਨੁ = ਰਬ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਤੋਂ ਹੁਕਮ ਹੈ ॥
 ਮਿਹਮਾਨੁ = ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ॥ ਜੇਤਾ ਸਬਦ:- ਜੇਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਤੇਤੀ
 ਜੇਤਾ ਰੂਪ ਕਾਇਆ ਤੇਰੀ = ਜਿਤਨਾ ਬੇਦ ਸਬਦ ਦਾ ਸੁਰਤੀ ਕਰ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਹੈ ਅਤੇ
 ਜਿਤਨਾ ਰੂਪ ਤੇ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਤਨੀ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ॥ ਵਿਗਸੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਮਾਈ = ਹੇ ਭਾਈ॥ **ਕਲਿ ਕਲਵਾਲੀ** = ਕਲਜੁਗਦੀ ਕਰਨੀ ਕਲ੍ਹਾ ਵਾਲੀ ਹੈ॥ **ਮਾਇਆ**
ਮਦੁ = ਮਾਇਆ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਮਿਠੀ ਸਰਾਬ ਹੈ॥ **ਮਤਵਾਲਾ** = ਸ਼ਰਾਬੀ, ਮਸਤ ਹੋਇਆ॥
ਬਪੁੜਾ = ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾ: - **ਪਖਾਵਜੁ** = ਜੋੜੀ ਵਾਲਾ, ਤਬਲਚੀ ॥
ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ **ਤਪਤਾਉ** = ਤਪਾਂ ਦਾ ਕਮੋਂਣਾ ਹੈ ॥ **ਜਾਣੈ ਸਾਲਾਹ** =
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਸਲੋਹਤਾ ਕਰਨੀ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ॥ **ਮਾਹ** = ਵਿਚ ॥ **ਪੈਰੀ ਵਾਜਾ** = ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ
ਘੁੰਘਰੂ ॥ **ਨਿਹਾਲ** = ਵੇਖ (ਸਭ ਵਿਚ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਲੇਟਣਿ** = (ਸਵਾਹ ਵਿਚ)
ਲੇਟਣਾ ਇਹ ਲੇਟੇ ॥ **ਤਨੁ ਸੁਆਹੁ** = ਸ਼ੀਰ ਨੂੰ ਸੁਆਹ (ਮਿਥਿਆ) ਜਾਣੇ ॥ **ਸਿਖ**
ਸਭਾ ਦੀਖਿਆ ਕਾ ਭਾਉ = ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰਖਣਾ ਇਹ ਸਭਾ ਹੈ ॥
ਵੇਰਾ ਵੇਰ = ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ਪਉਣ ਉਪਾਏ ਧਰੀ: - **ਬੰਧੁ** = ਮੇਲ, ਨਿੱਯਮ॥ **ਮੂੰਡੁ** = ਸਿਰ॥
ਲਿਵਲਾਇ = ਇਕ ਸਾਰ ॥ **ਕਾਲੀ** = ਕਾਲੀ ਨ ਗ ॥ **ਕੀ ਵਡਾ** = ਕੀ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ
ਸੀ॥ **ਨਿਰੰਤਰੁ** = ਇਕ ਰਸ ॥ **ਰਵਿ** = ਵਿਆਪ ॥ **ਜੋਰੂ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਨਾਲਿ**
ਕੁਟੰਬੁ ਸਾਥਿ ਵਰਦਾਤਾ = ਵਰਦਾਤਾ (ਵਿਸ਼ਨੂੰ) ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਕੋਲ ਫੁਲ ਦੀ ਨਾਲੀ ਹੈ,
ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕੁਟੰਬੁ (ਬ੍ਰਹਮਾਂ) ॥ **ਭਾਲਣ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗਇਆ** = ਸ੍ਰਿਸਟੀ
(ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਾਲ) ਨੂੰ ਭਾਲਣ (ਅੰਤ ਲੈਣ) ਗਿਆ ॥ **ਆਰੈ ਅੰਤੁ ਨਾ**
ਪਾਇਓ ਤਾਕਾ = ਉਸ ਨਾਲੀ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ੮੮ ਹਜ਼ਾਰ ਜੁਗਾਂ ਦੀ ਚੌਂਕੜੀ ਭੋਂਦਾ
ਭਟਕਦਾ ਰਿਹਾ ਪਰ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਨ ਪਾ ਸਕਿਆ ॥ **ਛੇਦਿ** = ਨਾਸ ਕਰਕੇ ॥ **ਧਰੇ** = ਰਖੇ॥
ਖੀਰੁ = ਦੁੱਧ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਮਥਿਆ** = ਰਿੜਕਿਆ ॥

੩੫੧

ਹੋਰਿ ਭਖਲਾਏ ਜਿ ਅਸੀ ਕੀਆ = ਦੂਜੇ ਦੇ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਗੁੱਸੇ
ਵਿਚ ਆਏ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਰਿੜਕਿਆ ਹੈ ॥ **ਛਪੈ ਕਿਉ ਛਪਿਆ ਏਕੀ ਏਕੀ**
ਵੰਡ ਦੀਆ = ਮੋਹਨੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕੇ ਇਕ ਇਕ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਦੇਵਾ ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ
ਰਤਨ ਵੰਡ ਦਿਤੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਪ ਛਪਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਛਪ ਸੱਕਦਾ ਸੀ? ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਿਆ
ਕਿ ਇਹ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ: - **ਕਰਮ** = ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ॥ **ਬੇਲਿ** =
ਵੇਲ ॥ **ਬਿਸਥਾਰੀ** = ਫੈਲਾਈ ਹੈ ॥ **ਰੇਖ** = ਨਿਸਾਨ ॥ **ਅਨਾਹਦੁ** = ਇਕ ਰਸ ॥

ਰਾਹੈ = 'ਰ' ਅਖਰ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਨਿਰਾਲਮੁ = ਅਲੱਗ ਹੋ ਕੇ ॥
 ਛਾਇਆ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਬੀਣਾ = ਬੀਨ ਵਾਜਾ ॥ ਸਬਦਿ ਅਨਾਹਦਿ =
 ਅਲੱਖ ਦੇ ਇਕ ਰਸ ਸਬਦ ਵਿਚ ॥ ਸਹੁ = ਪਤੀ ਨਾਲ ॥ ਮੈ ਗੁਣ ਗਲਾ: - ਮੈ ਗੁਣ =
 ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਏਹੀ ਗੁਣ ਹੈ ॥ ਗਲਾ ਕੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰ = ਕਿ ਸਿਰ ਤੇ ਬੇਅਰਥ ਗਲਾਂ ਦੀਆਂ
 ਪੰਡਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਹੈ ॥ ਗਲੀ ਗਲਾ = ਗੱਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਗੱਲਾਂ ॥ ਬਾਦਿ = ਬੇ ਅਰਥ ਹੈ ॥
 ਲੀਜੀ ਲੀਜੈ = ਨਾਮ ਦਾ ਲਾਭ ਲਈਏ ਹੀ ਲਈਏ ॥ ਮਤਾਗਲੁ = ਹਾਥੀ ਵਤ ॥
 ਮਤਾ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਖਤੋ ਖਤਾ = ਗੁਨਾਹ ਹੀ ਗੁਨਾਹ ਹੈ ॥ ਕੀਚੈ = ਕਰੀਏ ॥
 ਸਾਖੀ = ਗਵਾਹ ਹਨ ॥ ਪਰੀਆ = ਰਾਗਣੀਆਂ (ਕਰਨਾ ਮੁੰਦਤਾ; ਮੈਤ੍ਰੀ) ॥ ਸਾਰ =
 ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੈ: - ਕਾਜੁ = ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਢੰਗ (ਕਾਰਜ) ॥ ਕਾਮਣੀ =
 ਇਸਤ੍ਰੀਓ ॥ ਬਿਬੇਕ = ਗਿਆਨ ਦੀ ॥ ਵੀਆਹੁ = ਮਿਲਾਪ ॥ ਤਿਹੁ ਲੋਕਾ =
 ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਹੋਰਨਿ = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ॥ ਭਨਤਿ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਨੁ
 ਸਮਸਰਿ: - ਗ੍ਰਿਹੁ = ਘਰ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਬਨੁ = ਜੰਗਲ ॥ ਸਮਸਰਿ = ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ॥
 ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਗਤੁ ਭਈ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ॥ ਠਾਇ = ਇਸਥਿਤ
 ਹੋਈ ਹੈ (ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਥਾਂ ਹਰੀ ਜੱਸ ਆ ਵਸਿਆ ਹੈ) ॥ ਪਉੜੀ = ਰਸਤਾ ॥

੩੫੨

ਨਿਜਥਾਉ = ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ॥ ਮਨ ਚੂਰੇ = ਮਨ ਨੂੰ ਚੂਰੇ (ਕਾਬੂ) ਕਰਨਾ ॥
 ਖਟੁ ਦਰਸਨ = (ਇਹ) ਛੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹਨ ॥ ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤੀ ॥ ਤਿਆਸ =
 ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ ਪਰ ਹਰੈ = ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ = ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਅੰਦ੍ਰਲੇ ਜੋ
 ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਹਨ ॥ ਹਿਰੈ = ਚੁਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਨਿਸਤਰੈ = ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਸੈਨੁ = ਸਾਥੀ ॥ ਦੇਹ = ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥ ਰਜਾਇ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ॥ ਏਕੋ ਸਰਵਰੁ: -
 ਸਰਵਰੁ = ਸਤਸੰਗ ਦਾ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ ਕਮਲ = ਜਗਯਾਸੂ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ॥ ਬਿਗਾਸੈ =
 ਖਿੜੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਪਰਮਲ = ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਅੰਸ = ਰੂਪ ਹਨ ॥
 ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ = ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਿਛ ਦੀਆਂ ਰਜੋ, ਸਤੋ, ਤਮੋ ਤਿੰਨ ਸਾਖਾਂ ਤਥਾ ਵੇਦ ਦੀਆਂ ਕਰਮ
 ਉਪਾਸਨਾਂ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਤਿੰਨ ਸਾਖਾਂ ਹਨ ॥ ਪਰਮ ਪਦੁ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਮੁਕਤੋ =

ਮੁਕਤ ਹੈ ॥ ਰਾਤਉ = ਜੋਹੜਾ ਰਤਾ ਹੈ ॥ ਰੰਗਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਰਵਾਂਤਉ =
 ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਰਾਜਨ ਰਾਜਿ = ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ॥ ਬਿਗ-
 ਸਤਾਉ = ਖਿੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੂਡਤ = ਭੁੱਬਦੇ ॥ ਪਾਹਨ =
 ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ॥ ਤਾਰਿ = ਬੇੜੀ ਵਿਚ ॥ ਉਲਟ = ਮਾਇਆ ਵਲੋਂ ਬੁੱਧੀ
 ਉਲਟ ਗਈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਸਚੀ: - ਹੁਜਤਿ =
 ਵੁਚਰ ਬਹਾਨੇ ॥ ਧੂਰਿ = ਪਾਪਾਂ ਰੂਪ ਮੈਲ ॥ ਨਾਇ = ਨਾਮ ਨਾਲ ॥ ਵਾਰਾ = ਅੰਤ ॥
 ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੈ = ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਰੋਗ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬਾਂਚੇ =
 ਬਚੇ ਹਨ ॥ ਭਾਖੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀਆ: - ਬੀਆ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਭੰਗੁ =
 ਵਿਘਣ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥

੩੫੩

ਪਰਸਾਦੀ = ਫ਼ਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ = ਨੌ ਨਿਧਾ ॥ ਵਰੁ =
 ਪਤੀ ॥ ਸੰਜਮੁ = ਨੇਮ ॥ ਸਤਭਾਉ = ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ਦੂਜਾ ਮੇਟੈ =
 ਦੂਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ: - ਧਰਨਿ = ਧਰਤੀ ਉਤੇ ॥ ਗਗਨ =
 ਅਕਾਸ਼ ॥ ਗਤਿਮਿਤਿ = ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਬਿਖੁ ਵਤ = ਵਿਹੁ ਵਰਗਾ ਹੈ ॥
 ਭਉਜਲੁ = ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ਪੇਲਿ = ਪੀੜ (ਦਬਾ) ॥ ਅੰਭ = ਜਲ ॥ ਨਿਰਾਰੇ =
 ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਅਠਸਠਿ = ਅਠਾਰਾਂ (ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ) ॥ ਮਜਨੁ = ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਹਰਿ
 ਰਸੁ ਰੇਦ = ਹਰੀ ਰਸ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ॥ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ:-
 ਨਿਹਾਰਿਆ = ਵੇਖਿਆ ॥ ਰਵਿਆ = ਉਚਾਰਿਆ ॥ ਰਵਨੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ, ਮਾਇਆ ॥
 ਰਵੈ = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਉਰਧਾਰੇ = ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥
 ਜੁਝਿ = ਜੁਧ ਕਰਕੇ ॥ ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਹਿ:-

੩੫੪

ਰਮਤੁ = ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਅਨਤ = ਅਨੇਕ ॥ ਸਾਕਤ = ਮਨਮੁਖ ॥
 ਨਿਰਾਰਾ = ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਚੀਨਿ = ਪਛਾਣ ਕੇ ॥ ਛਾਇਆ = ਪ੍ਰਛਾਵਾ ॥
 ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ ਭੀ: - ਭੀਖਕੁ = ਮੰਗਤਾ ॥ ਧਰੇ ਧਿਆਨ = ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਵਾਟ=ਭਗਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ॥ ਵੀਗਾ=ਪੁੱਠਾ, ਖੋਟੇ ਪਾਸੇ ॥ ਬੈਸਣ= ਬੈਠਣ ਨੂੰ ॥ ਬੰਧੁ=ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਖੀਨ=ਨਾਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ॥ ਕੰਧੁ=ਸਰੀਰ ॥ ਦੀਪਕੁ=ਦੀਵਾ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ=ਜੀਵ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ॥ ਭਵਜਲੁ= ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ=ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੇਨੁ:-ਧੇਨੁ=ਗਊ ॥ ਉਤਭੁਜੁ=ਧਰਤੀ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ, ਖੇਤੀ ਬ੍ਰਿਛ ਆਦਿਕ ॥ ਸੁਲਤਾਨੁ= ਬਾਦਸ਼ਾਹ ॥ ਕੀ=ਕਿਉਂ ॥ ਰਸੁ=ਸੁਆਦ ॥ ਪਜੂਤਾ=ਫੜ ਕੇ ਚਲੇ ॥ ਅਖਰ ਬਿਰਖ=ਪੈਂਤੀ ਅੱਖਰ (ਗੁਰਬਾਣੀ ਵ ਉਪਦੇਸ਼) ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ॥ ਬਾਗ= ਇਹ ਸੰਸਾਰ, ਅੰਤਹ ਕਰਨ ॥ ਸਿੰਚਿਤ=ਸ਼ਰਧਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥

੩੫੫

ਕਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ:-ਕਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਨੁ ਹੈ ਧੋਤੀ= ਮਨ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਤ ਸੁੱਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦੇਹੀ ਨਾਮ ਨਾਲ ਧੋਤੀ ਹੈ ॥ ਕੁਸਪਾਤੀ= ਕੁਸ਼ਾ (ਦੱਬ) ਦੇ ਪਤੇ ਦਾ ਛੱਲਾ ਜੋ ਉਂਗਲ ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਚਉ=ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ॥ ਚਜੁ ਆਚਾਰ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਕਰ ॥ ਪਰਜਾਲਿ=ਚੰਗੀਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜ ॥ ਚੀਨੈ=ਪਛਾਣੇ ॥ ਤਤੁ ਗਗਨ ਦਸ ਦੁਵਾਰ=ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਦੇ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਜੋ ਚੇਤਨ ਹੈ ॥ ਪਾਹਰੂਅ=ਪਹਿਰੇਦਾਰ (ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ) ॥ ਰਾਛਬਿ=ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਿਲਕੁ ਲਿਲਾਟਿ=ਮਥੇ ਦਾ ਤਿਲਕ (ਇਹ ਹੈ) ॥ ਬਿਬੇਕੁ=ਆਤਮ ਵਿਚਾਰ ॥ ਆਚਾਰੀ=ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕਰ ਕੇ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਤਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ) ॥ ਅਸਟ ਦਸੀ=ਅਠਾਰਾਂ ਪੁਰਾਣਾਂ ॥ ਚਹੁ=ਚਾਰ ਵੇਦਾਂ ਨੇ ॥ ਸੇਵਕ ਦਾਸ=ਸਿਰਿ= ਸਿਰਜ ਕੇ ॥ ਗੋਈ=ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਿਲਾਈ, ਨਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਦੀਬਾਣੁ= ਆਸਰਾ ॥ ਨੀਸਾਣੈ=ਪਰਵਾਨੇ ਨਾਲ ॥ ਨੀਸਾਣੁ=ਪ੍ਰਵਾਨਾ ॥ ਠਾਕ= ਰੋਕ (ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ) ॥ ਰਵਿ=ਮਿਲ ॥ ਵਿਡਾਣੀ=ਹੇ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ॥ ਦਰੁ= ਅੰਦਰ (ਸਭ ਦੇ) ॥ ਗੁਦਰਾਣੁ=ਗੁਜ਼ਰਾਨ, ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ:-

ਦੁਹੇਲੀ = ਦੁਖੀ ਹੈ ॥ ਦੁਤਰੁ = ਕਠਨ ॥ ਸਾਸੁ = ਅਵਿੱਦਿਆ ਅਥਵਾ ਮਾਇਆ ॥
ਵਾਸੁ = ਵੱਸਣ ॥ ਪਿਰ = ਪਤੀ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥

੩੫੬

ਸਰੇਵਉ = ਸੇਵਾ ਕਰਾਂ ॥ ਬਿਨਾਸਤੁ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆ ਹਨ ॥
ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ = ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਤੁਰੀਆ = ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਚੌਥੇ ਪਦ ਵਿਚ ॥
ਅਭੇਵਾ = ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਮੋਹੁ ਕਟੰਬੁ = ਮੋਹ ਕਟੰਬੁ = ਮੋਹ ਨਾਲ ਹੀ ਟਬਰ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ॥ ਬੀਰ = ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਪੂਤੁ = ਪੁਤ੍ਰ, ਮਨ ॥ ਮਾਈ = ਮਾਂ, ਬੁੱਧੀ ॥ ਦੀਖਿਆ =
ਸਿੱਖਿਆ ॥ ਆਪਿ ਕਰੇ: - ਵਿਗੋਵੈ = ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਤਾਪੀ = ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਅਲਖ ਅਭੇਵਹੁ = ਹਰੀ ਰੂਪ ਜਾਣੇ ॥ ਸਉਂਦੀ =
ਸੌਦਿਆਂ (ਵਿਹਾਰਾ) ਵਿਚ ॥ ਤੋਟਾ = ਘਾਟਾ ॥ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ: - ਪੰਚਰਾਸੀ =
ਪੰਜ ਕਾਮ, ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਰਾਸੀ (ਕਾਬੂ) ਕਰੇ ॥ ਮੋ ਸਿਉ = ਮੈਨੂੰ ॥ ਕਾਇਆ
ਭੋਗੀ = ਦੇਹੀ ਦੀ ਹੰਗਤਾ ਮਾਰੀ ॥ ਜਤੁ ਜੋਗੀ = ਤਾਂ ਜੋਗੀ ਦਾ ਜਤ ਸਫਲ ਹੈ ॥
ਦਿਗੰਬਰੁ = ਦੇਹੀ ਦਾ ਨੰਗਾ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸਫਲ ਹੈ ਜੇ ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਦਇਆ ਵੀਚਾਰੇ ॥
ਮਰੈ = ਦੁਖ ਸਹਾਰੇ ॥ ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ: - ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ = ਇਕ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਭਰੀ
ਹੋਈ ਨਹੀਂ, ਭਾਵ-ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਹਨ ॥ ਗੁਣਿ ਕਰਿ ਧੋਵਾ = ਜੋ ਕੋਈ
ਇਕ ਅੱਧ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਨੂੰ ਧੋ ਲਵਾਂ ॥ ਨਿਸਿ ਭਰਿ = ਸਾਰੀ ਰਾਤ ॥

੩੫੭

ਤਿਸ = ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ (ਤੋਹ) ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ॥ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਭਈਲੇ =
ਹੋਈ ਹਾ ॥ ਖੋਇ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥ ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰਵੈ = ਮਾਣਦੀ ਹੈ ॥
ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਕੂਕੈ = ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਤਿਤੁ ਸਰਵਰੜੈ: - ਤਿਤੁ = ਉਸੁ ॥
ਸਰਵਰੜੈ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥ ਭਈਲੇ = ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਨਿਵਾਸਾ =
ਵੱਸਣਾ ॥ ਪਾਵਕੁ = ਅੱਗ ॥ ਤਿਨਹਿ = ਜਿਸ ਵਿਚ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ) ॥ ਪੰਕਜੁ
ਮੋਹ = ਮੋਹ ਰੂਪ ਚਿੱਕੜ ਹੈ ॥ ਪਗੁ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ॥ ਤਹ = ਉਸ ਜੀਵ ਨੂੰ ॥
ਭੂਬੀਅਲੇ = ਭੂਬਦੇ ਨੂੰ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਛਿਅ ਘਰ:- ਛਿਅ ਘਰ=ਛੇ ਸਾਸਤਰ ਹਨ ॥ ਛਿਅ ਗੁਰ=ਛੇ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਤਾ ਹਨ ॥ ਉਪਦੇਸ=ਸਿਧਾਂਤ ॥ ਵਡਾਈ ਤੋਹਿ=ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਵਿਸੁਏ=੧੫ ਵੇਰ ਅਖ ਦਾ ਬਮਕਣਾ ॥ ਚਸ਼ਿਆ=੧੫ ਵਿਸਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਚਸਾ ॥ ਘੜੀਆਂ=੬੦ ਪਲ ਦੀ ਇਕ ਘੜੀ ॥ ਪਹਰਾ=੮ ਘੜੀਆਂ ਦਾ ਇਕ ਪਹਿਰ ॥ ਬਿਤੀ=੧੫ ਬਿੱਤਾਂ ॥ ਵਾਰੀ=੭ ਵਾਰ ॥ ਮਾਹੁ=੧੨ ਮਹੀਨੇ ॥ ਰੁਤਿ=੬ ਰੁਤਾਂ (ਸਾਲ ਦੀਆਂ) ॥

੩੫੮

ਲਖ ਲਸਕਰ: ਫੁਰਮਾਇਸਿ=ਹੁਕਮ ॥ ਨਿਰਾਫਲ=ਨਿਸਫਲ ਹਨ ॥ ਸੰਜੀਅਹਿ=ਇਕੱਠੇ ਕਰੀਏ ॥ ਕਿਥੈ=ਕਿਸ ਜੂਨ ਵਿਚ ॥ ਸਾਸਤ=ਸਾਸਤ੍ਰ, ਗ੍ਰੰਥ ॥ ਕੁ ਪਰਵਾਣ=ਅਪ੍ਰਵਾਣ; ਪਰਵਾਣ ਨਹੀਂ ਹਨ ॥ ਕਰਮਿ=ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ=ਦਿਨ ਰਾਤ, ਇਕ ਰਸ ॥ ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕ ਨਾਮ:-ਜਦ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਗਮਨ ਦਾ ਤਿਆਰਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਆਦਿ ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਆਪ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਅੰਤਮ ਸੰਸਕਾਰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਸ ਪਰਥਾਏ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-ਦੁਖ=ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ॥ ਉਨਿ=ਦੀਵੇ ਦੇ ॥ ਓਹੁ=ਦੁਖ ॥ ਚੂਕਾ=ਮਿਟ ਗਿਆ ॥ ਫਕੜਿ=ਬੇ-ਅਰਥ ਰੋਲਾ ॥ ਮੜਿਆ=ਵੇਰ (ਲੱਕੜਾਂ) ॥ ਭਾਹਿ=ਅੱਗ ॥ ਪਿੰਡੁ=ਚੋਲਾਂ ਦਾ ਪਿੰਨ ॥ ਪਤਲਿ=ਪਤਿਆਂ ਦੀ ਥਾਲੀ ॥ ਕੇਸਉ=ਕੇਸਵ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ) ॥ ਨਾਵੈ=ਇਸਨਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਲੋਕੀ=ਪਿਤਰਾਂ ਨਮਿਤ ਪੂੜੀ ਖੀਰ ਆਦਿਕ ਪੱਕੇ ਹੋਏ ਪਕਵਾਨ ਦਾ ਪਿੰਡ ਠੂਠੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਦੇਣਾ ॥ ਛਮਿਛਰੀ=ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਮਿਤ ਚੋਲਾਂ ਤੇ ਜਵਾਂ ਦੇ ਕਚੇ ਆਟੇ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਰਖਕੇ ਮਣਸਨਾਂ ॥ ਵਟਿ ਪਿੰਡੁ ਖਾਇ=ਪਿੰਨ ਵੱਟ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੱਖਣਾ ਲੈ ਕੇ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਰਸਨ:-ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਛਣ ਪਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ ਜੇਹੜੇ ਆਪਣਾ ਘਰ ਬਾਹਰ ਛਡ ਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਦਰਸਨ ਵਾਸਤੇ ਵਿਚਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ:-ਦੇਵਤਿਆ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ਾਂ, ਮਹਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ ਤਉ=ਤੇਰੇ ॥ ਦਰ=ਦਰਬਾਰ ॥ ਹਸਤੀ=ਹਾਥੀ ॥ ਸਾਲਿਕ=ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ਸਾਦਿਕ

ਸਿਦਕ ਸੰਤੋਖ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੀ ॥ **ਥਾਇ ਪਏ** = ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ; ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋ ਗਏ ॥
ਚਮੜ = ਮਿਰਗਾਨ ਆਦਿਕ ਦੀਆਂ ਖੱਲਾਂ ॥ **ਦਰਦ ਵੰਦ** = ਹੋ ਦਰਦ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ॥
ਦਰਵੇਸ = ਫਕੀਰ ॥ **ਖਲੜੀ** = ਚਮੜੇ ਦੀ ਦੁਪਾਸੀ ਝੋਲੀ ਜੇਹੜੀ ਭਿੱਛਿਆ ਵਾਸਤੇ ਮੋਢੇ
ਉਤੇ ਰਖਦੇ ਹਨ ॥ **ਖਪਰੀ** = ਚਿੱਪੀ ॥ **ਲਕੜੀ** = ਡੰਡੇ ਵਾਲੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦੀ ਖੁੰਡੀ ॥
ਚਮੜੀ = ਮ੍ਰਿਗ ਸ਼ਾਲਾ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਸਿਖਾ** = ਬੋਦੀ ॥ **ਸੂਤੁ** = ਜਨੇਊ ॥
ਕੀਨੀ = ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ॥ **ਸਾਂਗੀ** = ਸਵਾਂਗੀ, ਭੇਖੀ ॥ **ਪ੍ਰਣਵੈ** = ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਕੈਸੀ = ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਦੀ ਜਾਤ (ਭੇਖ) ਕੀ ਹੈ ? ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

੩੫੯

ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ ਭੀਤਰਿ = ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ॥ **ਪੰਚ** = ਪੰਜ ਕਾਮ, ਆਦਿਕ ॥
ਵਾਸੇ = ਵੱਸ ਰਹੇ ਹਨ ॥ **ਉਦਾਸੇ** = ਉਦਾਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ **ਅਧਿਕ** =
ਬਹੁਤ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਪੰਚ ਸਖੀ** = ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ॥ **ਭਤਾਰੇ** = ਜੀਵ ਰੂਪ
ਪਤੀ ॥ **ਪੇਡਿ ਲਗੀ** = ਮੁਢ ਤੋਂ ਹੀ ਚਲੀ ਆਈ ਹੈ ॥ **ਜੀਅੜਾ** = ਜੀਵ ॥
ਸਾਹੁ ਪਜੂਤਾ = ਸਾਹ (ਧਰਮ ਰਾਜ) ਦਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਦੇਹਾ** = ਦੇਣਾ ਪਿਆ ॥
ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ : ਰਾਜੇ ਸ਼ਿਵਨਾਭ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਸੁੰਦਰ
ਇਸੜੀਆ ਭੇਜਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸੜੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਕਿ
ਹਾਰ ਸਿੰਗਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥ **ਮੋਤੀ** = ਸਿਰ ਦਾ ਮੋਤੀ ਚੂਰ ਗਹਿਣਾ ॥
ਪਉਣੁ = ਪ੍ਰਾਣ; ਸਵਾਸ ॥ **ਸੂਤ** = ਸੂਤਰ, ਧਾਗਾ ॥ **ਕਾਮਣਿ** = ਇਸੜੀ; ਜੀਵ ॥
ਰਾਵੈ = ਮਾਣੇ, ਭੋਗੇ ॥ **ਲਾਲ** = ਪਿਆਰਾ ॥ **ਮੋਹੀ** = ਮੋਹਤ ਹੋ ਗਈ ॥
ਅਵਰੀ = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ॥ **ਦੰਤੁ ਲੇਈ** = ਦੰਦਾਸਾ ਲਵੇ (ਮਲੇ) ॥ **ਕਰ** =
ਹੱਥ ਨੂੰ ॥ **ਪਟੁ ਲੇਈ** = ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜੇ ਪਾਵੇ ॥ **ਧੜੀ ਬੰਧਾਵੈ** = ਪਟੀਆ ਗੁੰਦੇ ॥
ਗਿਆਨ ਰਾਉ = ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ॥ **ਭੋਗੁ ਕਰੇਈ** = (ਬ੍ਰਹਮ ਸੁਖ ਨੂੰ
ਭੋਗਦਾ) ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਕਰੇ** : **ਬਾਜਾਰੀ** = ਮਸਕਰਾ ॥
ਸਤਰੰਜ = ਚੌਪੜ; ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਬਾਜੀ ॥ **ਸਾਰੀ** = ਗੋਟ; ਨਰਦ ॥ **ਕਚੀ** = ਚੁਰਾਸੀ ਵਿਚ
ਭਰਮਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਬੀਨਾ** = ਸਿਆਣਾ ॥ **ਬੰਦੀ** = ਦਾਸੀ, ਮਾਇਆ ॥

ਬੰਦਾ = ਦਾਸ ॥ **ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ** = ਭਰਥਰੀ ਨਾਥ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ:—
ਖਿੰਥਾ = ਗੋਦੜੀ ॥ **ਸਹਜ** = ਗਿਆਨ ॥ **ਨਿਧਿ** = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥

੩੬੦

ਜੁਗਤਾ = ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਜੁਗਹ ਜੁਗ** = ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਦੀ
 ਮਰਯਾਦਾ ਵਿਚ ॥ **ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਜੋਗੀ** = ਹੁਣ ਉਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਵਿਚ
 ਜੋੜਿਆ ਹੈ ॥ **ਸਿਵ ਨਗਰੀ** = ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਰੂਪੀ ਸੂਰੂਪ ਵਿਚ, ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਚ ॥
ਆਸਣਿ = ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਕਲਪ** = ਕਲਪਣਾ ॥ **ਬਾਦੰ** = ਬੇਅਰਥ ।
ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਪਤੁ** = ਚਿੱਪੀ, ਖਪਰ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹੈ ॥ **ਵਰਤਮਾਨ**
ਬਿਭੂਤੰ = ਜੋ ਸਮਾਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਾਸਵੰਤ ਜਾਣੋਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਉਤੇ ਸਵਾਹ
 ਮਲਣੀ ਕਰੋ ॥ **ਅਤੀਤੰ** = ਅਲੱਗ ਰਹਿਣ ਹੈ ॥ **ਸੰਮਿਆ** = ਅੱਲ (ਸੰਗਿਆ) ਹੈ ॥
ਵਰਨ = ਜਾਤ ਵਰਣ ॥ **ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ** = ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸਰਾਬ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ॥
ਧਾਵੇ = ਧਾਵਿਆਂ ਦੇ (ਮਹੂਏ ਦੇ) ਫੁਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ਰਾਬ ਬਣਦੀ ਹੈ ॥ **ਕਰਿ ਕਰਣੀ** =
 ਸੁਭ ਕਰਨੀ ਦੇ ॥ **ਕਸੁ** = ਕਿਕਰ ਦੇ ਸੱਕ ॥ **ਭਵਨੁ** = ਭਾਵਨੀ, ਸਰਧਾ ॥ **ਅਮਿਉ** =
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਬ੍ਰਹਮਾਂਨੰਦ) ॥ **ਮਤਵਾਰੇ** = ਮਸਤ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਬਨੀ** = ਬਣੀ ਹੈ ॥ **ਅਨਾਹਦ**
 = ਇਕ ਰਸ ॥ **ਗਹਿਆ** = ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ (ਪਕੜਿਆ) ਹੈ ॥ **ਮਦਿ** = ਸ਼ਰਾਬ ਵਿਚ ॥
ਛੂਛੈ = ਫੋਕੇ ॥ **ਭਾਉ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਸਾਖੀ** = ਸਿੱਖਿਆ ॥ **ਬੈਰਾਗੀ** = ਪ੍ਰੇਮੀ ॥
ਖੀਵਾ = ਮਸਤ ਹੋਇਆ ॥ **ਧਾਰੈ** = ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ**—
 ਇਕ ਵੇਰ ਜਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਏਮਨਾ ਬਾਦ ਗਏ, ਤਦ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪਠਾਣਾਂ ਨੇ ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ—ਇਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੁਰਾਸਾਨ ਦੇ ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਾਬਰ
 ਦੀ ਹਿੰਦ ਦੇ ਪਠਾਣ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਭਵਿਖਤ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ । ਇਕ ਜਾਲਮ
 ਦੀ ਦੂਜੇ ਜਾਲਮ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਦਸਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਕੌਤਕ ਇਸ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ—
ਖੁਰਸਾਨ = ਅਫਗਾਨਸਤਾਨ ਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦਾ ਇਲਾਕਾ ॥ ਹਰਾਤ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿੱਧ
 ਸ਼ਹਿਰ ਹੈ ॥ **ਖਸਮਾਨਾ** = ਪੱਖ ॥ **ਆਪੇ** = ਆਪਣੇ ਉਪਰ ॥ **ਦੇਈ** =
 ਲੈਂਦਾ ॥ **ਕੁਰਲਾਣੈ** = ਚੀਕ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਪਠਾਣਾਂ ॥ **ਤੈਂ ਕੀ** = ਤੈਨੂੰ (ਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ॥
ਸੋਈ = ਓਹੀ ਹੈਂ—ਸਾਂਝਾ ਹੈਂ ॥ **ਸਕਤਾ** = ਤਾਕਤਵਰ ॥ **ਸੀਹੁ** = ਸੇਰ ॥ **ਪੈ ਵਗੈ** =

ਗਊਆਂ ਦੇ ਵਗ ਨੂੰ ਪੈ ਕੇ ॥ ਖਸਮੈ ਸਾ ਪੁਰਸਾਦੀ = ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਦਥ
 ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਰਤਨ = ਅਮੋਲਕ ਜਨਮ ॥ ਵਿਗਾੜਿ = ਵਿਗਾੜ ਕੇ ॥ ਵਿਗੋਏ
 ਕੁਤੀ = ਕੁੱਤੇ ਪਠਾਣ ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਮੁਇਆ ਸਾਰ ਨ ਕਾਈ =
 ਮਰਿਆਂ ਦੀ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਸਾਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ॥ ਸਾਦੁ = ਸਵਾਦ, ਮੌਜਾਂ ॥ ਚੁਗੈ
 ਦਾਣੇ = ਪਦਾਰਥ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਹਰਿ ਦਰਸਨ: - ਬੈਰਾਗ = ਪ੍ਰੇਮੀ ॥
 ਖਟੁ ਦਰਸਨ = ਛਿਆਂ ਭੇਖਾਂ ਵਿਚ ॥ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ = ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ
 ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

੩੬੧

ਮੁਠੇ = ਠਗੇ ਹੋਏ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ੪੦ ॥ ਸਬਦਿ =
 ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ = ਤਿਲ ਜਿੰਨਾਂ ਵੀ ਤਮਾ ਨ ਹੋਵੇ, ਨਿਸਕਾਮ ਹੋ ਕੇ ॥
 ਸੰਗ੍ਰਹੁ = ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ॥ ੪੧ ॥ ਅਗੋਚਰ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ ਭੇਟੈ =
 ਮਿਲੇ ॥ ੪੨ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ = ਡੂੰਘੇ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਹੈ ॥

੩੬੨

ਪਾਇ = ਪੈਰੀ ॥ ਪਰਸਾਦਿ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ੪੩ ॥ ਵਜਾਇ =
 ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਅਕਲ ਦੀ ॥ ਦੁਰਤੁ = ਪਾਪ ॥ ੪੪ ॥
 ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ ਆਤਮ ਸੰਘਾਰਹਿ = ਆਤਮਾ (ਆਪਣੇ ਆਪ
 ਨੂੰ) ਮਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਵਿਗੂਤਾ = ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਚੀਨੈ = ਪਛਾਣਦਾ ॥ ਮਰੁ =
 ਮੌਤ, ਜੀਵਨ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸਮ = ਇਕ ਜੈਸੀ ॥ ਸਬਾਈ = ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥
 ਏਥਹੁ = ਮਨੁਖ ਜੂਨ ਤੋਂ ॥ ਲਾਲੇ = ਦਾਸ ਨੇ ॥

੩੬੩

ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਸਮਕਰਿ = ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥ ਰਾਸੀ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਪੁੰਜੀ ॥
 ਵਖਰੁ = ਸੋਦਾ ॥ ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ॥ ੪੬ ॥ ਦੋਹਾਗਣੀ = ਪਰਾਏ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ
 ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥ ਕਾਮਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਕਲਤਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਉਰਧਾਰਿ = ਚਿਤ

ਵਿਚ ਧਾਰ ਕੇ ॥ ੪੮ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ = ਸਤਿਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਉਪਦੇਸ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਹੈ ॥ ਸਾਇਰੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥

੩੬੪

ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਜਲਾਏ = ਸਾੜੇ ॥ ਅਚੇਤ = ਬੇ ਸੁਰਤ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥ ਵਿਸੇਖੁ = ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ, ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਗਹਣ ਗਤਿ = ਗੁੱਝੀ ਗਲ ॥ ਘਾਲੇ = ਮੇਹਨਤ ਕਮਾਈ ਕਰੇ ॥ ਪੋਤੈ = ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਵਿਚ ॥ ੫੦ ॥ ਨਿਰਤਿ = ਨਾਚ ॥ ਅਨਲ = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅੱਗਨੀ ਹੈ ॥ ਵਾਉ = ਹਵਾ (ਵਾਸਨਾ) ਹੈ ॥ ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥

੩੬੫

ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ॥ ੫੧ ॥ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਮ: ੪ । ੫੨ ॥ ਮੈਡਾ = ਮੇਰਾ ॥ ਤਉ = ਤੈਨੂੰ ॥ ਥੀਸੀ = ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਦਰੀਆਉ = ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ, ਦੁਵੀ ਭੂਤ ॥

੩੬੬

॥ ੫੩ ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ:-ਧੜਾ = ਪੱਖ, ਜੋੜ ॥ ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ ॥ ਸਿਕਦਾਰ = ਸਰਦਾਰ ॥ ਆਪਣੈ ਸੁਆਈ = ਆਪਣੇ ਮਤਲਬ ਵਾਸਤੇ ॥ ਲੂਝਹਿ = ਝਗੜਦੇ ਹਨ ॥ ਬਾਜੀ = ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦੀ ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ = ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ॥ ਚੋਰ = ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਮਿਥਿਆ ਦੂਜਾ ਭਾਉ = ਝੂਠੇ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ॥ ਛਿਦ੍ਰ = ਦੋਸੇ ॥ ਅਟਕ ਲੈ = ਅਟਕਾ ਲੈਂਦੇ ਅਰਥਾਤ ਪਰਾਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰੰਵਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਦੱਸਣ ਵਾਸਤੇ ॥ ਜਿਣਿ = ਜਿੱਤ ਕੇ ॥ ੫੪ ॥ ਬੈਨਾ = ਬਚਨ ॥ ੫੫ ॥ ਸੈਨਾ = ਸਾਖੀਓ ॥

੩੬੭

॥ ੫੬ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਵਖਾਣੀ = ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਨਿਰਜੋਗਾ = ਨਿਰਲੇਪ ਨੂੰ ॥ ਮਥਿ = ਰਿੜਕ (ਵਿਚਾਰ) ਕਰਕੇ ॥ ਤਤੁ = ਸਿਧਾਂਤ, ਅਸਲ ਵਸਤੂ ॥ ੫੭ ॥ ਧਰ = ਆਸਰਾ ॥ ਪਚਿ ਪਚਿ = ਸੜ ੨ ਕੇ ॥ ਬਿਖੁ =

ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ॥ ੫੮ ॥ ਪਤੰਗਾ = ਪਤੰਗੇ ਵਤ ॥ ਰਸਕ = ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ॥
 ਰਸਾਈ = ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ਅਨਤ = ਅਨੇਕਾਂ ॥ ਤਰੰਗਾ = ਲਹਿਰਾ ਵਾਲਾ ॥
 ਕੰਕਰ = ਦੂਤ ॥ ਭੁਇਅੰਗਾ = ਸੱਪ ਵਤ ਘੇਰਾ ਪੌਣ ਵਾਲਾ ॥ ਤੁਠਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥
 ਕੁੰਚਰੁ = ਹਾਥੀ ॥ ਛਾਣੈ = ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥ ਸਰਸਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥
 ਬਿਗਸਾ = ਖਿੜਿਆ ਹੈ ॥ ਕੁਸਟੀ = ਕੋਹੜਾ ॥

੩੬੮

ਹਥਿ ਕਰਿ ਤੰਤੁ:- ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਪਾਸ ਇਕ ਜੋਰੀ ਆਇਆ ਜੋ ਕਿੰਗ ਵਜਾ ਕੇ ਬਿਸ਼ਨ
 ਪਦੇ ਗਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਨਚਦਾ ਟਪਦਾ ਤੇ ਅਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮੋਂਦਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ
 ਉਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ। ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਅੰਤੀਵ ਭਾਵ ਇਹ ਹਨ:- ਕੂਪ = ਖੂਹ-ਰਾਗ
 ਆਦਿਕ ਅਲਾਪਣਾ ॥ ਜਲ = ਪਾਣੀ, ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਗੋਣ ਵਜੋਣ ਆਦਿ ॥ ਬਸੁਧਾ = ਹਰੀ
 ਖੇਤੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੁੱਧੀ ॥ ਬੈਲ = ਵੱਗੇ-ਮਨ ਤੇ ਚਿਤ ॥ ਚਰਿ = ਖਾ, ਆਭਾਵ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ॥
 ਬੇਲ = ਵੱਲਾਂ-ਕਰਨਾ, ਮੁੰਦਤਾ, ਮੈਤਰੀ ਅਪੇਖਿਆ (ਸੁਭ ਗੁਣ) ॥ ਤੰਤੁ = ਤਾਰ (ਕਿੰਗ ਦੀ) ॥
 ਬੋਥਰ = ਫੋਕੀ, ਖਾਲੀ ॥ ਬੇਨਾ = ਬੀਣਾ ॥ ਭੇਨ = ਭਿੱਜਦਾ ॥ ਦੇਹੁ = ਦੇਵੇ ॥
 ਖੇਲ = ਖੇਡਾਂ ॥ ਕੂਪ = ਖੂਹ ॥ ਸਿੰਚਨ = ਸਿੰਜਣ (ਪਾਣੀ ਦੇਣ) ਨੂੰ ॥ ਬਸੁਧਾ =
 ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਖੇਤੀ ॥ ਚਰਿ ਬੇਲ = ਵੇਲਾਂ ਨੂੰ ਚਰ(ਖਾ)ਗਏ ॥ ਭਾਵ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੇਲਾਂ (ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ) ਨੂੰ ਪਾਣੀ
 ਦੇਣਾ ਸੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਰ ਗਏ ॥ ਬੋਵਹੁ = ਬੀਜੇ ॥ ਜਾਮੈ = ਉੱਗੇ ॥ ਜੇਤੁ =
 ਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਜੰਗਮੁ = ਨਾਂਗੇ ॥ ਚੇਲ = ਚਲਦੇ ॥ ਪੇਲ = ਪ੍ਰੇਰ ਕੇ (ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ) ॥
 ॥ ੬੧ ॥ ਤਾਲਾ = ਕੈਸੀਆਂ ॥ ਬਾਰ = ਦੇਰੀ ॥ ਸਮਾਰਉ = ਸੰਭਾਲਾਂ, ਸਿਮਰਾਗਾ ॥
 ਮੀਨੁ = ਮੱਛੀ ॥ ਮੇਲੈ = ਇਕੱਠੇ ਕਰੇ ॥ ਗਾਇਣ = ਗੱਵਈਏ ॥ ਮੇਲਤ = ਇਕੱਠੇ
 ਕਰਦਿਆਂ ॥ ਬਿਲਮੁ = ਦੇਰੀ ॥ ਪਤੀਆਵੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ॥ ੬੨ ॥ ਘਟਿ =
 ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਰਾਜੈ = ਰੱਜਦਾ ॥

੩੬੯

॥ ੬੩ ॥ ਕਾਫੀ = ਇਕ ਰਾਗਨੀ, ਅਥਵਾ ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਾਲੇ ਛੰਦ ॥
 ਧੁਰਾਹੁ = ਧੁਰ ਤੋ ॥ ਸੁਸਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਸਬਦਿ = ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚ ॥ ਡੇਹ =

ਦਿਨ ॥ ਮਾਇਆ = ਹੇ ਮਾਈ ! ਜੂਐ = ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ੬੪ ॥
 ਖੁਆਈਐ = ਭੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ੬੫ ॥ ਸੁਧੰਗ = ਸੁੱਧ ਅੰਗ ਵਾਲੀ; ਸੁੱਧ ਸੁਰ ਵਾਲੀ ॥
 ਸਰਵਰ = ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ॥ ਅਪਮਾਨ = ਅਭਿਮਾਨ, ਨਿਰਾਦਰੀ ਨਾਲ ॥ ਹਰਿ
 ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ = ਮੁਕਤੀ ਪਦ; ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ॥ ੬੬ ॥ ਕਰਹਲੁ = ਉਠ ॥
 ਬੇਲਿ ਰੀਝਾਈ = ਵੇਲਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਰਕਤੁ = ਵਿਰੱਕਤ, ਤਿਆਗੀ ॥

੩੭੦

ਅਲਿ = ਭੋਰਾ ॥ ਕਮਲਾ = ਕਵਲ ਫੁਲ ਤੋਂ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਜਿਨਿ ਲਾਈ:-
 ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੂਪ ਦਸਦੇ ਹਨ:- ਸੁਖਿ ਬੈਠਾਲੀ = ਆਦਰ ਨਾਲ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰੱਖੀ ॥
 ਬਿਬਾਦੇ = ਝਗੜਦੇ ਹਨ ॥ ਹਮ = ਸਾਡੇ ॥ ਵਸਗਤਿ = ਵੱਸ ਵਿਚ ਆਈ ਹੈ ॥
 ਬਿਮੋਹਿਤ = ਬਹੁਤ ਮੋਹਤ ॥ ਸੁਰ = ਦੇਵਤੇ ॥ ਧੋਹਨਿ = ਛਲਣੀ (ਮਾਇਆ) ਨੇ ॥
 ਧੋਹੇ = ਛਲੇ ਹਨ ॥ ਸੰਚਹਿ = ਇਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਗਿਰਹੀ = ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਹੋ ਕੇ ॥
 ਆਪੈ = ਆਪਣੀ ॥ ਸਤੀ = ਸਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਸਤਵਾਦੀ ॥ ਪਾਵੈ = ਪੈਰੀਂ ॥
 ਸਬਾਏ = ਸਾਰੇ ॥ ਤੈ ਗੁਣ = ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ ਜੀਵ ॥ ਕਰ = ਹਥ ॥ ਸਸੂ ਤੇ ਪਿਰਿ -
 ਸਸੂ = ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪ ਸੱਸ ॥ ਪਿਰਿ = ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ॥ ਵਾਖਿ = ਅੱਡ ॥
 ਦੇਰ = ਦਿਓਰ ॥ (ਦਿਓਰਨੀ = ਆਸਾ ॥) ਜਿਠਾਣੀ = ਜੇਠ ਦੀ ਵਹੁਟੀ, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥
 ਘਰ ਕੇ ਜਠੇਰੇ = ਧਰਮ ਰਾਜ ॥ ਚੂਕੀ = ਮਿਟ ਗਈ ॥ ਕਾਣਿ = ਕੁਸ਼ਾਮਦ ॥
 ਦੁਰਜਨ = ਕਾਮ ਆਦਿਕ; ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਸੰਘਾਰੇ = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ॥ ਸਮਾਨੇ =
 ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਜਾਣੇ ॥ ਸਾਧ = ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਮਹਾਤਮਾਂ ॥ ਸਹਜ ਗੁਫਾ = ਦਸਮ ਦੁਆਰ
 ਵਿਚ ॥ ਆਸਣੁ ਬਾਧਿਆ = ਮਨ ਨੂੰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਨਾਹਦੁ =
 ਇਕ ਰਸ ॥ ਨਿਜ ਭਗਤੀ:- ਸੁਭ ਕਰਣੀ (ਭਗਤੀ) ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ:- ਨਿਜ ਭਗਤੀ =
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਗਤੀ ॥ ਸੀਲਵੰਤੀ = ਚੰਗੇ ਸੁਭਾ ਵਾਲੀ (ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਹੈ) ॥
 ਆਚਾਰਿ = ਲੱਛਣਾਂ ਕਰਕੇ ਵੀ ਉਹ ਪੂਰੀ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥

੩੭੧

ਸੁ ਕਰਣੀ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਜਜਿ = ਪੂਜਾ,

ਝੰਡ ਚੋਲਾ ਆਦਿਕ ॥ ਕਾਜਿ = ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ, ਸੰਸਾਰਕ ਵਿਹਾਰਾ ਵਿਚ ॥ ਪ੍ਰਥਾਇ =
ਰੀਤਾਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਪਿਤਾ = ਗੁਰੂ ॥ ਕੰਤੁ = ਜੀਵ ॥ ਗੁਰਿਆਣੀ = ਗੁਰਾ ਤੋਂ
ਸਿਖ ਨੇ ਆਂਦੀ ॥ ਬਤੀਹ ਸੁਲਖਣੀ = ਬੱਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਨਵਾਨ ॥
ਸੰਤਤਿ = ਸੰਤਾਨ ॥ ਪੂਤ = ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਮਤਾ ਕਰਉ: - ਖੋਟੀ ਕਰਨੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ
ਮਾਇਆ ਦੇ ਲੱਛਣ ਨਿਰੂਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ: - ਮਤਾ = ਸਲਾਹ ॥ ਸੀਲ = ਸੀਤਲ ਨੁਭਾਵ ॥
ਸੰਜਮ = ਇੰਦਰੀਆਂ ਵਸ ਕਰਨਾ ॥ ਨਾਇਕਿ = ਮਾਲਕ ਬਣਕੇ ॥ ਘਰ ਵਾਸੁ =
(ਸੁਭ ਗੁਣੀ ਜੀਵ ਨੂੰ) ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਵੱਸਣ (ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ) ॥ ਉਰਝਾਇ = ਬਗ਼ੜਾ
ਬਿਖਾਂਦ ॥ ਪਰੇਵੈ = ਪਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥ ਆਮਰਿ = ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥
ਤਟਿ = ਕਿਨਾਰੇ ॥ ਬੈਸੇ = ਬੈਠਦੀ ਹੈ ॥ ਸਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸੈ = ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਵਸ
ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਹੋਛੀ = ਤੁਛ (ਹੋਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ) ॥ ਅਨੰਤਾ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ॥
ਨਾਇਕਿ = ਮਾਲਕ ॥ ਆਮਰਿ = ਹਾਕਮ ਹੈ ॥ ਦਰਬਾਰੀ = ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥
ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਤਾ ਜਿ: - ਜਦ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਦੋਖੀਆਂ ਦਾ ਚੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗੇ ਇਸ
ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ: - ਪਤ੍ਰੀ ਚਲਾਵਉ = (ਸੁਲਹੀ ਖਾਨ ਨੂੰ) ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜਾ ॥
ਅਚਿੰਤ ਸਹਜਾਇਆ = ਸੁਤੇ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤ (ਚਿੰਤਾ ਦੂਰ) ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਕੈਂ ਧਰਿ =
ਕਿਸ ਆਸਰੇ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਬੀਆ = ਦੂਜਾ ॥ ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ॥
ਕਾਣਿ = ਮੁਹਥਾਜੀ ॥ ਬੇਬਾਣਿ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥

੩੨੨

ਪਰਦੇਸੁ ਝਾਗਿ: - ਪਰਦੇਸੁ = ੮੪ ਲਖ ਜੂਨ ॥ ਝਾਗਿ = ਲੰਘ ਕੇ ॥

ਸਉਦੇ = ਨਾਮ ॥ ਵਸਤੁ = ਨਾਮ ਰੂਪ ॥ ਲਾਭਾਇਆ = ਲਾਭ ਵੰਦੀ ॥
ਰਤਨੁ = ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ॥ ਲਪਟਾਨੀ = ਲੁਭਾਇ ਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਵਖਰੁ =
ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ॥ ਕਰਾਏ = ਕਰੋ ॥ ਸਾਹਿ = ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ॥ ਸਾਹੈ = ਗੁਰੂ
ਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ॥ ਵਿਸਟੁ = ਵਕੀਲ, ਵਿਚੋਲਾ ॥ ਸੁਭਾਈ = ਸੋਭਾ ਵਾਲਾ ॥ ਤਸਕਰ
= ਚੋਰ ॥ ਵਿਹਾਈ = ਖਰੀਦੀ ਹੈ ॥ ਸਤ ਕੈ = ਸਚ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ॥

ਖਟਿਐ = ਕਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸਹਲੀ = ਸਫਲੀ; ਸਸਤੀ ॥ ਗੁਨੁ ਅਵਗਨ:—
 ਗੁਨੁ = ਸਤ ਸੰਤੋਖ ॥ ਚਜ ਅਚਾਰੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ॥ ਸੁਨਿਬੋ = ਸੁਣੇ ॥
 ਕੀਅਲੋ = ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਖਸਮਾਨਾ = ਪੱਖ ॥ ਕਰੁ = ਹਥ ॥ ਜੋਹਿਓ =
 ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਆਂਗਨਿ = ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਵੇਹੜੇ ਵਿਚੇ ॥ ਸੋਭਾ ਚੰਦ = ਸੋਭਾ ਦਾ
 ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ॥ ਬਾਸੁਰ = ਦਿਨ ॥ ਚਲੂਲ = ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ॥
 ਆਭਰਣ = ਗਹਿਣੇ ॥ ਕੰਠਿ ਫੂਲ = ਗਲ ਵਿਚ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ॥ ਪੇਖੀ =
 ਵੇਖੀ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਖਜ਼ਾਨੇ ॥ ਚੂਕੀ = ਮਿਟ ਗਈ ॥ ਕਾਨਿ = ਮੁਥਾਜੀ ॥
 ਭਤਾਰੀ = ਪਤੀ ਦੇ ॥ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਕਰਿ:—ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਇਕ
 ਕਥਾ ਵਾਚਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ
 ਕਿ ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ ਇਹ ਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਕਿਸੇ
 ਦਾ ਪੂਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਲਟਾ ਛਤ੍ਰੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ— ਲੈਤ ਦੇਤ = ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਲੈਂਦਿਆਂ ਹੀ ॥
 ਉਨ = ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ॥ ਨਿਰਾਪਰਾਧ = ਅਪ੍ਰਾਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ॥ ਮੂਠਾ =
 ਠੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਚੇਤੈ = ਸਿਮਰਦਾ ॥ ਘੇਰੇ = ਘੇਰਾ ਪਾ ਕੇ; ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ॥
 ਸੀਝੈ = ਸੁਖ ਪੈਂਦਾ ॥

੩੨੩

॥ ੮ ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ ॥ ਗਤੁ = ਨਾਸ ॥ ਮਾਇ = ਮਾਇਆ ॥
 ਧਾਵਤ = ਭਟਕਨਾਂ, ਦੌੜਨਾਂ ॥ ਅਘਾਇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ॥ ਪਰੇ = ਪੈ ਗਏ, ਰਹਿ ਗਏ ॥
 ਪਾਇ = ਚਰਨ ॥ ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ = ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਿਚ; ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥
 ਅਜਗਰੁ = ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ॥ ਬਿਗਸਾਵੈ = ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜਉ ਮੈ ਕੀਓ ਸਗਲ—
 ਆਸਾਈ = ਆਸ, ਤਾਂਘ ॥ ਹਿਰੈ = ਖਿਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਭੂਖਨ = ਗਹਿਣੇ ॥
 ਬਿਸੇਖੈ = ਬਹੁਤ ਕਰ ਕੇ ॥ ਮਹਤੁ = ਵਡਿਆਈ ॥ ਬਿੰਜਨ = ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖਟ
 ਰਸ ਭੋਜਨ ॥ ਫੁਰਮਾਇਸਿ = ਹੁਕਮ ॥ ਧ੍ਰਾਪੈ = ਰੱਜਦਾ ॥ ਡੰਡਾ = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ
 ਭੜਕੀ ॥ ਲਧਾ = ਲੱਭਾ ਹੈ ॥ ਮੰਝਾ = ਵਿਚ ਹੀ ॥

ਝੰਡ ਚੇਲਾ ਆਦਿਕ ॥ ਕਾਜਿ = ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ, ਸੰਸਾਰਕ ਵਿਹਾਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਪ੍ਰਥਾਇ =
 ਰੀਤਾਂ ਰਸਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਪਿਤਾ = ਗੁਰੂ ॥ ਕੰਤੁ = ਜੀਵ ॥ ਗੁਰਿਆਣੀ = ਗੁਰਾ ਤੇ
 ਸਿਖ ਨੇ ਆਂਦੀ ॥ ਬਤੀਹ ਸੁਲਖਣੀ = ਬੱਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਨਵਾਨ ॥
 ਸੰਤਤਿ = ਸੰਤਾਨ ॥ ਪੂਤ = ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਮਤਾ ਕਰਉ: - ਖੋਟੀ ਕਰਨੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ
 ਮਾਇਆ ਦੇ ਲੱਛਣ ਨਿਰੂਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ.- ਮਤਾ = ਸਲਾਹ ॥ ਸੀਲ = ਸੀਤਲ ਸੁਭਾਵ ॥
 ਸੰਜਮ = ਇੰਦਰੀਆਂ ਵਸ ਕਰਨਾ ॥ ਨਾਇਕਿ = ਮਾਲਕ ਬਣਕੇ ॥ ਘਰ ਵਾਸੁ =
 (ਸੁਭ ਗੁਣੀ ਜੀਵ ਨੂੰ) ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਵੱਸਣ (ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੀ) ॥ ਉਰਝਾਇ = ਝਗੜਾ
 ਬਿਖਾਂਦ ॥ ਪਰੇਵੈ = ਪਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥ ਆਮਰਿ = ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥
 ਤਟਿ = ਕਿਨਾਰੇ ॥ ਬੈਸੇ = ਬੈਠਦੀ ਹੈ ॥ ਸਬਲ ਪ੍ਰਵੇਸੈ = ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਵਸ
 ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਹੋਛੀ = ਤੁਛ (ਹੋਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ) ॥ ਅਨੰਤਾ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ॥
 ਨਾਇਕਿ = ਮਾਲਕ ॥ ਆਮਰਿ = ਹਾਕਮ ਹੈ ॥ ਦਰਬਾਰੀ = ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਮਤਾ ਜਿ: - ਜਦ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੇ ਦੋਖੀਆਂ ਦਾ ਚੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
 ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖ ਸੰਗਤ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗੇ ਇਸ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ: - ਪਤ੍ਰੀ ਚਲਾਵਉ = (ਸੁਲਹੀ ਖਾਨ ਨੂੰ) ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜਾ ॥
 ਅਚਿੰਤ ਸਹਜਾਇਆ = ਸੁਤੇ ਹੀ ਸਾਂਤ (ਚਿੰਤਾਂ ਦੂਰ) ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਕੈ ਧਰਿ =
 ਕਿਸ ਆਸਰੇ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਬੀਆ = ਦੂਜਾ ॥ ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ॥
 ਕਾਣਿ = ਮੁਹਥਾਜੀ ॥ ਬੇਬਾਣਿ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥

੩੨੨

ਪਰਦੇਸੁ ਝਾਗਿ: - ਪਰਦੇਸੁ = ੮੪ ਲਖ ਜੂਨ ॥ ਝਾਗਿ = ਲੰਘ ਕੇ ॥
 ਸਉਦੇ = ਨਾਮ ॥ ਵਸਤੁ = ਨਾਮ ਰੂਪ ॥ ਲਾਭਾਇਆ = ਲਾਭ ਵੰਦੀ ॥
 ਰਤਨੁ = ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ॥ ਲਪਟਾਨੀ = ਲੁਭਾਇ ਮਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਵਖਰੁ =
 ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ॥ ਕਰਾਏ = ਕਰੋ ॥ ਸਾਹਿ = ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ॥ ਸਾਹੈ = ਗੁਰੂ
 ਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ॥ ਵਿਸਟੁ = ਵਕੀਲ, ਵਿਚੋਲਾ ॥ ਸੁਭਾਈ = ਸੋਭਾ ਵਾਲਾ ॥ ਤਸਕਰ
 = ਚੋਰ ॥ ਵਿਹਾਈ = ਖਰੀਦੀ ਹੈ ॥ ਸਤ ਕੈ = ਸਚ ਦੀ ਕਮਾਈ ਨਾਲ ॥

ਖਟਿਐ=ਕਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸਹਲੀ=ਸਫਲੀ; ਸਸਤੀ ॥ ਗੁਨੁ ਅਵਗਨ:-
ਗੁਨੁ=ਸਤ ਸੰਤੋਖ ॥ ਚਜ ਅਚਾਰੁ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ॥ ਸੁਨਿਬੋ=ਸੁਣੇ ॥
ਕੀਅਲੋ=ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਖਸਮਾਨਾ=ਪੱਖ ॥ ਕਰੁ=ਹਥ ॥ ਜੋਹਿਓ=
ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਆਂਗਨਿ=ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਵੇਹੜੇ ਵਿਚ ॥ ਸੋਭਾ ਚੰਦ=ਸੋਭਾ ਦਾ
ਚੰਦ ਚੰੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਨਿਸਿ=ਰਾਤ ॥ ਬਾਸੁਰ=ਦਿਨ ॥ ਚਲੂਲ=ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ॥
ਆਭਰਣ=ਗਹਿਣੇ ॥ ਕੰਠਿ ਫੂਲ=ਗਲ ਵਿਚ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਹਾਰ ॥ ਪੇਖੀ=
ਵੇਖੀ ॥ ਨਿਧਾਨ=ਖਜ਼ਾਨੇ ॥ ਚੂਕੀ=ਮਿਟ ਗਈ ॥ ਕਾਨਿ=ਮੁਥਾਜੀ ॥
ਭਤਾਰੀ=ਪਤੀ ਦੇ ॥ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਕਰਿ:-ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਇਕ
ਕਥਾ ਵਾਚਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਕਰਮਾਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ
ਕਿ ਉਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਵੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ ਇਹ ਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਕਿਸੇ
ਦਾ ਪੂਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਲਟਾ ਛੜੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਇੰਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ- ਲੈਤ ਦੇਤ=ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੋਂ ਲੈਂਦਿਆਂ ਹੀ ॥
ਉਨ=ਉਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ॥ ਨਿਰਾਪਰਾਧ=ਅਪ੍ਰਾਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ॥ ਮੂਠਾ=
ਠੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਚੇਤੈ=ਸਿਮਰਦਾ ॥ ਘੇਰੇ=ਘੇਰਾ ਪਾ ਕੇ; ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ॥
ਸੀਝੈ=ਸੁਖ ਪੌਂਦਾ ॥

੩੭੩

॥ ੮ ॥ ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ ॥ ਗਤੁ=ਨਾਸ ॥ ਮਾਇ=ਮਾਇਆ ॥
ਧਾਵਤ=ਭਟਕਨਾਂ, ਦੌੜਨਾਂ ॥ ਅਘਾਇ=ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ॥ ਪਰੇ=ਪੈ ਗਏ; ਰਹਿ ਗਏ
ਪਾਇ=ਚਰਨ ॥ ਫੁਨਿ=ਫੇਰ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ=ਤਾਣੇ ਪੋਟੇ ਵਿਚ; ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥
ਅਜਗਰੁ=ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ॥ ਬਿਗਸਾਵੈ=ਪਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜਉ ਮੈ ਕੀਓ ਸਗਲ-
ਆਸਾਈ=ਆਸ, ਤਾਂਘ ॥ ਹਿਰੈ=ਖਿਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਭੂਖਨ=ਗਹਿਣੇ ॥
ਬਿਸੇਖੈ=ਬਹੁਤ ਕਰ ਕੇ ॥ ਮਹਤੁ=ਵਡਿਆਈ ॥ ਬਿੰਜਨ=ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖਟ
ਤਸ ਭੋਜਨ ॥ ਫੁਰਮਾਇਸਿ=ਹੁਕਮ ॥ ਧ੍ਰਾਪੈ=ਰੱਜਦਾ ॥ ਡੰਡਾ=ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਦੀ
ੜਕੀ ॥ ਲਧਾ=ਲੱਭਾ ਹੈ ॥ ਮੰਝਾ=ਵਿਚ ਹੀ ॥

੩੭੪

ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੇਰੀ-ਨੀਕੀ=ਉਤਮ ॥ ਪਾਂਤਿ=ਪੰਗਤੀ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਖਾਨਦਾਨੀ ॥
 ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ=ਭੈੜਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਬਿਚਖਨਿ=ਸੁੰਦਰ ਨੇਤਰਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਗਰਬੈ=ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਮੋਹਿ=ਮੋਹ ਨੇ ॥ ਫਾਕੀ=ਫਸਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਪਾਕਸਾਲ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਰਸੋਈ ॥ ਲਾਲ=ਕੇਸਰ ਦਾ ॥ ਗੋਵਹਿ=ਬੋਲਦੀ (ਵੀਚਾਰ ਦੀ) ਹੈ ॥ ਖੋਈ=ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਸੁਆਨ=ਕੁਤੇ ਨੇ ॥ ਕਾਪਰ=ਕਪੜੇ ॥ ਆਚਾਰ=ਦਿਖਾਵੇ ਦੇ ਕੰਮ ॥ ਸੋਭਾ ਮਹਿ ਲੋਗ=ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਵਾਸਤੇ ॥ ਚੋਆ=ਅਤਰ ॥ ਬਿਸਥਾਰ=ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ॥ ਪਨਿਹਾਰੀ=ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ॥ ਸਿਕਦਾਰੀ=ਸਰਦਾਰੀ ਹੈ ॥ ਰੂਪਾ=ਚਾਂਦੀ ॥ ਦਾਮ=ਰੁਪਿਆ ॥ ਸੀਲੁ=ਉਤਮ ਸੁਭਾਵ, ਤਥਾ ਜਤ ਸਤ ਨੂੰ ॥ ਕਾਮ=ਕਾਮ ਦੂਤ ਨੇ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਇਆ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਟੀ ॥ ਬੰਦੀ=ਮਾਇਆ ਤੋਂ ॥ ਕਾਇਆ=ਸਰੀਰ ॥ ਜੀਵਤ ਦੀਸੈ:-ਸਰਪਰ=ਜਰੂਰੀ ਹੀ ॥ ਮੁਆ=ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮਰਿਆ ॥ ਅਵਖਧੁ=ਦਵਾਈ ॥ ਕਾਚੀ ਮਟੁਕੀ=ਕੱਚੀ ਘੜੀ, ਦੇਹੀ ॥ ਬਿਨਸਿ=ਨਾਸ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ ॥ ਬਿਨਾਸਾ=ਬਿਨ ਆਸਾ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ=ਰਜੋ, ਤਮੋ, ਸਤੋ, ਦਾ ਬੰਧਨ, ਯਾ ਧਿਆਤਾ, ਧਿਆਨ, ਧੇਜ ਆਦਿਕ ॥ ਉਚਾ=ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਪਇਆਲਾ=ਪਾਤਾਲ (ਨਰਕਾ) ਵਿਚ ॥ ਧਰਨਿ ਪੜੈ=ਧਰਤੀ ਤੇ ਡਿਗੇ, ਭਾਵ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰੇ ॥ ਪੁਤਰੀ ਤੇਰੀ ਬਿਧਿ-ਪੁਤਰੀ=੧. ਪੁਤਲੀ, (ਦੇਹੀ), ੨. ਪੁਤਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥ ਬਾਟੀ=ਬਣਾਈ ਹੈ ॥ ਮੂਲੁ=ਮੂਢ (ਰਕਤ ਬਿੰਦ) ॥ ਮਿਹਮਾਨੁ=ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਹੈ ॥ ਪਾਹਿ=ਪਾਸ ॥ ਬਿਸਟਾ=ਮਲ ਮੂਤ੍ਰ ॥ ਅਸਤ=ਹੱਡੀਆਂ ॥ ਰਕਤੁ=ਲਹੂ ॥ ਪਰੇਟੇ=ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਚਾਮ=ਖਲੜੀ ਨਾਲ ॥ ੧੫ ॥ ਦਿਹਾਰੈ=ਦਿਨ ਹਨ ॥

੩੭੫

ਪਿਰਹਿ=ਪਿਆਰੇ ਨਾਲ ॥ ਪਛੋੜੀ=ਸਿਰ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ॥ ਚੀਨਿ=ਪਛਾਣਕੇ ॥ ੧੫ ॥ ਬਪੁਰਾ=ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਦੀਬਾਣੁ=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਅੰਕਿ=ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ੧੬ ॥ ਬੈਰਾਗੁ=ਰੋਣਾ ॥ ਪੰਚ ਸਖੀ=ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੇ

ਵ(੨)ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਜਗਯਾਸੂਆਂ ਨੇ । ਅਨਹਦ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਨਾਦੁ ਵਜਾਇ=ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਬਾਣੀਨੂੰ ॥ ਤੁਠਾ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ੧੭ ॥ ਸੰਚੀਐ=ਇਕੱਠਾ ਕਰੀਏ ॥ ਭਾਹਿ=ਅਗਨੀ ॥ ਅਘਾਇ=ਰੱਜ ॥ ਸੰਚਾਣਾ=ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਵਰਸਾਣਾ=ਲਾਭ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਗਹਨਾ=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਕਿਰਸਾਨੀ=ਖੇਤੀ ॥ ਪਰਾਨੀ=ਜੀਵ, ਕਿਰਸਾਨ ॥ ਸਰਪਰ=ਜਰੂਰ ਹੀ ॥

੩੭੬

॥੧੯॥ ਨਿਧਾਨ=ਖਜ਼ਾਨੇ ਹਨ ॥ ਪੂਰਕੁ=ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਨਿਦਾਨ=ਅੰਤ ਵੇਲੇ ॥ ਅਭੇਵ=ਭੇਦ ਰਹਿਤ ॥ ਨਿਕਟਿ ਜੀਅ:-ਕੁਦਰਤਿ=ਸ਼ਕਤੀ (ਮਾਇਆ) ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਰੈ=ਕੁੜਨਾ, ਵਿਚੇ ਵਿਚ ਰਿੱਝਣਾ ॥ ਝੁਰੈ=ਝੂਰਨਾ ॥ ਕਾਣਿ=ਮੁਥਾਜੀ ॥ ਮੀਰਾ=ਸ਼ਾਹ, ਮਾਲਕ ॥ ਆਣਿ=ਲਾਜ ॥ ਲਉਡਾ=ਲੋਂਡਾ, ਦਾਸ ॥ ਅਜਾਤਿ=ਜਾਤੀ ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ॥ ਤਾਤਿ=ਇਛਿਆ ॥ ਵਾਹੁ=ਧੰਨ ॥ ਹਰਿ ਰਸ ਛੋਡਿ:-ਹੋਛੇ=ਤੁਛ, ਨਿਕੰਮੇ ॥ ਰਾਰਿ=ਬਗੜਾ ॥ ਗਾਥਾ=ਕਥਾਂ, ਕਹਾਣੀਆਂ ॥ ਵਜਹੁ=ਰੋਜ਼ੀਨਾ (ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੂੰ) ॥ ਸੇਵ ਬਰਾਨੀ=ਸੇਵਾ ਬਿਗਾਨੀ ਭਾਵ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਨਹੁ=ਗੁਨਾਹ ਕਰ ਕੇ ॥ ਅਛਾਦਿਓ=ਵਕਿਆ (ਦੋਸ਼ੀ) ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਲੂਕ=ਲੁਕਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਥੋਰਾ=ਤੁਛ ਤੂਠੈ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਦੀਖਿਆ=ਸਿਖਿਆ ॥ ਬਿਨੋਦ=ਤਮਾਸੇ ॥ ਭਰੇਪੁਰਿ=ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਕੇ ॥ ਰਵਿ=ਰਮ, ਮਿਲ ॥

੩੭੭

॥ ੨੪ ॥ ਸੰਚਹੁ=ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ॥ ਅਘਾਵਨੁ=ਰੱਜਣਾ ॥ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ=ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥਾਂ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਧੂਰਾਇ=ਧੂੜੀ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਬਿਬੇਕ=ਵਿਚਾਰ ਵਾਲੀ, ਗਿਆਨ ਵਾਨ ॥ ਦਾਸੁ ਸਗਲ ਕਾ=ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ॥ ਬੁਧਿ ਪ੍ਰਗਾਸ:-ਦੁਰਮਤਿ=ਖੋਟੀ ਮਤ (ਦੂਰ ਦੀ ਵਿੱਥ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ) ॥ ਪਾਈਅਲੇ=ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ=ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ॥ ਅਗਾਹ=ਅਥਾਹ ॥ ਬੋਹਿਬੁ=

ਜਹਾਜ਼ ॥ ਰਤਨਾਗਰੁ = ਗੁਣ ਰੂਪ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਖਾਨ ॥ ਦੁਤਰ = ਔਖੀ ਤਰੀ ਜਾਦੀ ਹੈ ॥
 ਬਿਖਮੁ = ਕਠਨ ॥ ਮਾਰਗੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਉਕਤਿ = ਬੁਧੀ ਦੀ ਚਾਤੁਰੀ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ
 ਪੀਵਤ:—ਆਨਰਸਾ = ਹੋਰ ਸਵਾਦ ॥ ਚਿੰਦ = ਚਿੰਤਾ ॥ ਅਲਮਸਤੁ = ਪੂਰੀ
 ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥ ਮਤਵਾਰਾ = ਮਤ ਵਾਲਾ ॥ ਹਾਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਹਟੀ
 (ਸਤ ਸੰਗ) ਵਿਚ । ਕੇਹ = ਕਿਸੇ ਨੂੰ ॥ ਬਿਸਮਾਦੁ = ਅਸਚਰਜ ॥ ਕਤ = ਕਿਤੇ ॥
 ਗੀਧਾ = ਗਿੱਝ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ:—ਧਾਰੀ = ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥
 ਸੁਖਮਨਿ = ਹੋ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ॥ ਨਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ, ਭਗਤੀ ॥ ਪਖਾਰਿ =
 ਧੋ ਕੇ ॥ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ = ਵਿਸ਼ਿਆ ਦੀ ਪਿਆਸ (ਚਾਹ) ॥ ਨਿਵਾਰੀ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥
 ਅਚਾਰ = ਉਤਮ ਕੰਮ ॥ ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥

੩੭੮

॥ ੨੮ ॥ ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ—ਦੇਹੁਰੀਆ = ਦੇਹੀ, ੨. ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਢੇਰੀ ॥
 ਬਰੀਆ = ਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ਸਰੰਜਾਮਿ = ਉੱਦਮ, ਆਹਰ ਵਿਚ ॥ ਸੰਜਮੁ =
 ਨੇਮ ॥ ਨੀਚ ਕਰੰਮਾ = ਨੀਚ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ॥ ਸਰਮਾ = ਲੱਜਿਆ ॥ ੨੯ ॥
 ਵਿਕਰਾਲਾ = ਭਿਆਨਕ ਤੋਂ ॥ ਗੁਪਾਲਾ = ਹੋ ਗੁਪਾਲ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ ੩੦ ॥
 ਤਾਪੁ = ਰੋਗ ॥ ਖਾਇ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਜ਼ਹਿਰ ਖਾ ਕੇ ਝਖ ਮਾਰਕੇ ॥ ਪਾਲਾ = ਠੰਡ ॥
 ਤਾਉ = ਗਰਮੀ, ਤਪਤ ॥ ਡਾਕੀ ਕੇ ਚਿਤਿ = ਮਾਇਆ ਡਾਇਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ॥ ੩੧ ॥
 ਅਉਖਧੁ = ਦਵਾਈ ॥ ਵਿਸੂਰੇ = ਝੋਰੇ ॥ ਬਾਛਤ ਨਾਹੀ ਸਾ—ਬਾਂਛਤ = ਮੰਗਦਾ
 (ਚਾਹੁੰਦਾ) ਨਹੀਂ ॥ ਸੁ ਬੇਲਾ = ਉਹ ਵੇਲਾ (ਮਰਨ) ਦਾ ॥ ਦੇਹੀ ਦੀ ਦਸਾ ਦਸਦੇ ਹਨ:—
 ਠੰਢੀ = ਪਾਣੀ (ਵਿਚ ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਰੋਹੜ ਦੇਣਾ) ॥ ਤਾਤੀ = ਅੱਗ ਨਾਲ (ਸਾੜ ਦੇਣਾ) ॥
 ਮਿਟੀ = ਮਿਟੀ ਵਿਚ ਦੱਬ ਦੇਣਾ ॥ ਖਾਈ = (ਗਿਦੜ ਕੁਤਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੇ) ਖਾਣਾ ॥
 ਉਹ = (ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ) ਚੈਤੰਨ ਆਤਮਾ ॥ ਬਾਲਾ = ਬਾਲਕਾ ॥ ਭਉ = ਭੈ ਦਾਇਕ
 ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ॥ ੩੩ ॥ ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥

੩੭੯

॥ ੩੪ ॥ ਦੁਹੇਲੀ = ਦੁਖੀ (ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਬੁਧੀ, ਵ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥)

ਸੁਹੇਲੀ = ਸੁਖੀ ਹੈ ॥ ਅਤੋਲੀ = ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ਅਮੋਲੀ = ਅਮੋਲਕ ਮੁਲ
 ਰਹਿਤ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇ:—ਮਦ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਮਤਸਰ = ਈਰਖਾ ॥ ਵਾਰੇ =
 ਵਾੜ ਲੈ ਹਨ, ਵਸਾ ਲੈ ਹਨ ॥ ਗਿਹ ਭੀਤਰਿ = ਘਰ ਰੂਪੀ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਚੂਕੇ =
 ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ॥ ਭਾਰੇ = ਦੁਖ ॥ ਰੇਨੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਰਵਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ॥ ਸਮਾਰੇ = ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਅਵਿ:—ਅਵਿਗਤ = ਅਬਿਨਾਸੀ ॥
 ਮਝਾਰਿ = ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਲੀਲਾ ਧਾਰਿ = ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥
 ਜਨਨਿ ਜਨਰ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ ॥ ਅਗਨਾਰਿ = ਅੱਗ ਅਤੇ ਜਲ ॥ ਪਰ =
 ਪਰਾਇਆ ॥ ਦਾਰਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ॥ ਸੰਗਾਰਿ = ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ॥
 ਕਲੀ ਕਾਲ = ਕਲਜੁਗ ॥ ਰਾਜ ਮਿਲਕ:—ਮਿਲਕ = ਜਗੀਰ ॥ ਦਰਬੁ = ਧਨ ॥
 ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਬੈਆਨੀ = ਮੁਲ ਲਿਆਂਦੇ ॥

੩੮੦

ਰਣ ਮਹਿ ਜਿਤੇ ਪਵਾੜੇ = ਜੁੱਧਾਂ ਵਿਚ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ॥
 ਏਵ = ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਬਬਾੜੇ = ਬੜਾਉਂਦਾ (ਬਕਵਾਸ ਕਰਦਾ) ਹੈ ॥ ਛਾਨੈ = ਸਿਰ
 ਤੇ ਪਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥ ਧੰਧ ਅੰਧ = ਧੰਧਿਆ
 ਵਿਚ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ (ਇਹ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵ) ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰਾਨ = ਪ੍ਰਾਨਾਂ ਤੋਂ
 ਪਿਆਰੀ ਜਾਣ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਮੰਤੁ = ਉਪਦੇਸ ॥ ਰੰਗਿ = ਪਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ੩੯ ॥
 ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ = ਸਹਜੇ ਸਹਜੇ ਸ੍ਵਾਦ ਨਾਲ ॥ ਮਸਲਤਿ = ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਸਲਾਹ
 ਮਸਵਰਾ ॥ ਮਤਾ = ਚਹੁ ਜਣਿਆਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ॥ ਅਘਾਇ = ਰੱਜੇ ॥ ਵਰਤਣਿ =
 ਸਿਮਰਣ ॥ ੪੦ ॥ ਪਚਾਵੈ = ਸੜਦਾ ਹੈ ॥ ਅਹਿਲਾ = ਨਿਸਫਲ ॥

੩੮੧

ਕਿਰਤੁ = ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦਾ ਕਰਮ ॥ ਬਪੁਰੇ = ਵਿਚਾਰੇ ਦਾ ॥
 ਬਿਗੂਤਾ = ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ॥ ਬਾਹਰੁ ਧੋਇ ਅੰਤ:—ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ = ਬੁਸਕ ਬੁਸਕ,
 ਡੁਸਕ ਡੁਸਕ ਕੇ ॥ ਹੋਰਾ = ਹੋਰ ਹੀ ॥ ਵਰਮੀ = ਦੇਹੀ ਰੂਪ ਖੁੰਡ ॥ ਸਾਪੁ =
 ਹੰਕਾਰ, (ਆਪਾ) ਰੂਪੀ ਸੱਪ ॥ ਡੋਰਾ = ਬੋਲਾ (ਸਰਧਾ ਹੀਨ) ॥ ਤਰਕਨਿ =

ਹੁਜਤਾਂ, ਤਰਕਾਂ ਕੱਢਣ ਲੱਗਾ ॥ **ਤਤੁ ਜੋਗੁ** = ਤਤ ਵਿਚ ਜੁੜਨਾ ॥ **ਢਬੂਆ** =
 ਰੁਪਯਾ, ਸਿੱਕਾ ॥ **ਬੰਚਿ** = ਛਲ, ਠੱਗੀ ॥ **ਨਿੰਮੁਨਿਆਦਾ** = ਨਿ + ਮੁਨਿਆਦਾ =
 ਬੇ ਮੁਨਿਆਦਾ (ਜੀਵ) ਜੋ ਸਰੂਪ ਮੁਨਿਆਦ ਤੋਂ ਬੇ ਮੁਰਾਦ ਰਿਹਾ ॥ **ਬਿਨਸਿ** = ਨਾਸ ਹੋ
 ਗਿਆ ॥ **ਉਦਮੁ ਕਰਤ ਹੋਵੈ** - **ਨਿਰਮਲੁ** = ਸੁੱਧ ॥ **ਆਪੁ ਨਿਵਾਰੈ** = ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੂਰ
 ਕਰੇ ॥ **ਪੰਚ ਜਨਾ** = ਪੰਜ ਜਣੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ॥ **ਵਸਗਤਿ** = ਕਾਬੂ ਵਿਚ ॥
ਪਖਾਵਜ = ਤਬਲਾ ॥ **ਤਾਲ** = ਛੈਣੇ ॥ **ਅਨਹਦ** = ਇਕ ਰਸ ॥ **ਵਜਾਵੈ** =
 ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ **ਸਖਨੀ** = ਖਾਲੀ ॥ **ਪਰਬੋਧੈ** = ਸਮਝਾਵੇ ॥ **ਰੀਝਾਵੈ** =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ॥ **ਕਰ ਸੰਗਿ** = ਹਥਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਪਖਾਰੈ** = ਧੋਵੇ ॥ **ਨਿਰਤਿ** =
 ਨਾਚ ਕਾਰੀ ॥ **ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ ਭਈ** - ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਕਲ ਚੰਗੀ ਹੋ ਗਈ ॥
ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ = ਅਤਿ ਨੀਚ (ਤਮੋ ਗੁਣ ਰੂਪ) ਚੂਹੜੀ (ਬ੍ਰਿਤੀ) ॥ **ਸੂਦੀ ਤੇ**
ਸ੍ਰੇਸਟਾਈ ਰੇ = ਸੂਦਨੀ (ਕੁਜਾਤ) ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਜਾਤੀ ਵਾਲੀ ਸਤੋ ਗੁਣੀ ਹੋ ਗਈ ॥
ਪਾਤਾਲੀ ਤੇ ਆਕਾਸੀ = ਪਾਤਾਲ ਤੇ ਆਕਾਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ॥ **ਲਹਬਰ** =
 ਅੱਗ ਦੀ ਲਾਟ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥ **ਬੂਝੀ** = ਬੁਝ ਗਈ ॥ **ਖਾਈ ਰੇ** = ਖਾਂਧੀ (ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਈ)
 ਹੈ ॥ **ਬਿਲਾਈ** = ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ॥ **ਅਵਰ ਸਿਖਾਈ** = ਹੋਰ ਹੀ ਸਿਖਿਆ
 ਆਈ ਹੈ ॥ **ਮੂਸਾ** = ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਚੂਹਾ ॥ **ਅਜ** = ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਬਕਰੀ ॥
ਕੇਹਰਿ = ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸ਼ੇਰ ॥ **ਕੂਕਰ** = ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਕੁਤੀਆਂ ॥ **ਤਿਨਹਿ** =
 ਤਿਸ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ॥ **ਬੂਨੀਆ** = ਆਸਾ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਬੰਮੀਆ ॥
ਛਪਰਾ = ਛੱਪਰ ਰੂਪੀ (ਸਰੀਰ) ॥ **ਨੀਘਰਿਆ** = (ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ)
 ਬੇ-ਘਰੇ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ॥ **ਜੜਾਵਾ** = ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਜੜਾਉ ॥ **ਥੇਵਾ** =
 ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਨਗ ॥ **ਦਾਦੀ** = ਫਰਿਆਦੀ ਹੋਕੇ ॥ **ਦਾਦਿ** = ਮੰਤਵ, ਇਨਸਾਫ ਨੂੰ ॥
ਚੂਪੀ = ਚੁਪ (ਸ਼ਾਂਤੀ) ਧਾਰਕੇ ॥ **ਨਿਰਨਉ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ॥ **ਮਾਲਿ** =
 ਮਾਲ ਧਨ ਵਿਚ ॥ **ਦੁਲੀਚੈ** = ਗਲੀਚੇ ਉਤੇ ॥ **ਬੈਠੀਲੇ** = ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੀ ॥
ਮਿਰਤਕੁ = (ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋਂ) ਮੋਈ ਹੋਈ ਬੁੱਧੀ ॥

੩੮੨

ਨੈਨ ਦਿਖਾਲਨੁ ਧਾਇਆ ਰੇ = ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਵੇਖਣਾ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ,

ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਿਆ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਛਾਨਾ ਰੇ = ਛੁਪਿਆ (ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ) ॥

ਅਮਿਉ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਬਿਗਸਾਨਾ ਰੇ = ਅਨੰਦ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ-

ਬਿਰਦੁ = ਧਰਮ; ਸੁਭਾਵ ॥ ਸਮਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ ॥ ਬਾਰਿਕ =

ਬੱਚਾ ॥ ਭਵਜਲ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਨਿਹਾਲਿ = ਵਰਸੋਕੇ ॥ ਹਲਤਿ

ਪਲਤਿ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਗਿਰਾਸ = ਗਰਾਹੀ (ਪੋਣ ਲੱਗਿਆਂ) ॥ ਨੀਤ

ਨੀਤ = ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਛਿਜੈ = ਨਸਟ ॥ ਗਾਠੈ = ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ ਗੰਢ ਵਿਚ ਹੈ ॥

ਹੀਤ = ਪਿਆਰਾ ॥ ੪੫ ॥ ਬਿਖੁ = ਵਿਸੇ ਜ਼ਹਿਰ ਰੂਪ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ:-

ਜਨਹਿ = ਦਾਸਾਂ ਨੇ ॥ ਚੂਕੈ = ਮਿਟ ਗਏ ਹਨ ॥ ਦੁਰਤੁ = ਪਾਪ ॥ ਭਰਮੁ

ਬੀਓ = ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਦਾ ਭਰਮ ॥ ਪੇਖਤ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਗਹੇ = ਪਕੜੇ ॥ ਖੀਓ =

ਨਾਸ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਘਰ, ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਗੀਓ = ਚਲਾ ਗਿਆ ॥

੩੮੩

ਹੀਓ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ੪੬ ॥ ਆਗੈ = ਆਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਤੋਂ ॥

ਪਰ ਹਰਿਆ = ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚੋਂ ॥

ਸੋਹੇਲਾ = ਸੋਭਨੀਕ, ਸੁਖੀ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਤੂੰ ਵਿਸਰਹਿ ਤਾ:- ਲਾਗੂ = ਦੁਸਮਨ ॥

ਸੇਵਾ = ਸਭ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਭੇਵਾ = ਭੇਦ ਰਹਿਤ ॥ ਆਧਾਰਾ =

ਆਸਰਾ ॥ ਬਿਪੁ = ਬਿਪਤਾ ॥ ਭਾਖੈ = ਖਾਂਦੀ ॥ ਦਾਨਾ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥

ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ ॥ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ:- ਕਿਵਾਰ = ਅਗਿਆਨ (ਪੰਜ ਕੋਸਾਂ) ਦੇ ਤਖਤੇ ॥

ਪੁਨਰਪਿ = ਫੇਰ, ਦੁਸਰੀ ਵੇਰ ॥ ਹਰਉ ਰੇ = ਦੂਰ ਕਰਾਂ ॥ ਉਦਿਆਨ =

ਉਜਾੜ; ਸੰਸਾਰ ॥ ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ = ਅਗ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਭਏ = ਪੈਦਾ ਹੋਏ

ਹਾਂ ॥ ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਬਸਨਾ = ਰਹਿਣਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਭੇਟਿ =

ਮਿਲਕੇ ॥ ਕੋਮਲ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦੇ ਮੋਹ ਦੇ ਨਰਮ ਬੰਧਨਾਂ ਨੇ ॥ ਮੋਹ ਮਲਨ ਨੀਦ-

ਮਲਨ = ਮੈਲ ਰੂਪ ਮੋਹ ਦੀ ਨੀਂਦ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ =

ਬਹੁਤ ਕਰ ਕੇ ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ॥ ਵਿਆਪੈ = ਲਗਦੀ, ਵਾਪਰਦੀ ॥

੩੮੪

ਰਾਖਰੇ = ਕਰੜਾ, ਔਖਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸੰਜਮਿ = ਢੰਗ ਨਾਲ ॥
 ਸੁਰਿ = ਦੇਵਤੇ ॥ ਅਸੁਰ = ਦੈਤ ॥ ਤੈ ਗੁਨੀਆ = ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ ਜੀਵ ॥
 ਦਾਵਾ ਅਗਨਿ = ਮਾਇਆ ਰੂਪ ਜੰਗਲ ਦੀ ਅਗਨੀ ਨੇ ॥ ਤਿਣ = ਤੀਲੇ, ਜੀਵ ॥
 ਹਰਿਆ = ਸੱਤਾ ਵਾਲਾ, ਸਤਿਸੰਗੀ ॥ ਬੂਟੁ = ਬੂਟਾ, ਜੀਵ ॥ ਕਾਜਰ ਕੋਠ =
 ਕੱਜਲ ਦੀ ਕੋਠੀ ਮਾਇਕ (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ ॥ ਭਈ ਨ ਕਾਰੀ = ਕਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਪਾਪਾਂ
 ਕਰ ਕੇ ॥ ਬਰਨੁ = ਰੰਗੁ ॥ ਅਵਲੋਕਨ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆ ॥ ੫੧ ॥
 ਲਾਲ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ॥ ਸੁਰਿਜਨ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ॥ ਕਵਨੁ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥
 ਲਾਲੀ = ਪ੍ਰੀਤੀ (ਭਗਤੀ) ॥ ਗੁਲਾਲੀ = ਗੂੜ੍ਹੇ ਲਾਲ ਰੰਗ; ਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ॥
 ਲਾਲਨੁ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਸੁਰਿ ਗਿਆਨਿ = ਦਿੱਬ (ਉਚੇ) ਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥
 ਘਾਲ = ਸੇਵਾ, ਮਿਹਨਤ ॥ ਦੂਖ ਘਨੇ ਜਬ:- ਮਸਲਤਿ = ਸਲਾਹ ॥ ਹਦੂਰਿ =
 ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ॥ ਚੁਕਾ = ਰਹਿ ਚੁਕਾ (ਮਿਟ ਗਿਆ) ਹੈ ॥ ਨਿਹੋਰਾ = ਕੁਸ਼ਾਮਤ, ਮੁਬਾਜ਼ੀ ॥
 ਸਹੇਲੀ = ਪਿਆਰੀ ॥ ਮੇਰੀ = ਮੇਲੀ ਹਾਂ ॥ ਧਰੀ = ਰਖਣੀ ਕੀਤੀ ॥ ਕਾਣਿ
 ਕਢਨ = ਹੋਰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੁਸ਼ਾਮਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ॥ ਛੂਟਿ ਪਰੀ = ਛੁਟ ਗਈ ਹਾਂ ॥
 ਮੰਦਰਿ = ਘਰ (ਸਰੀਰ) ਵਿਚ ॥ ਉਜਾਰਾ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬਿਨੋਦੀ =
 ਬਿਲਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸਾਰਿ ਨਾਮਿ ਮੇਰਾ:- ਠਾਠਾ ਬਾਗਾ = ਪੋਚਾ ਪੋਚੀ, ਉਤੋਂ ਉਤੋਂ
 ਗੱਲ ਬਾਤ ਹੈ ॥ ਸੂਤੁ = ਸੂਤ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਸਗਲ ਸਿਉਂ ਮਉਲਾ = ਸਾਰਿਆਂ
 ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ॥ ਅਲਿਪਤੁ = ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਕਉਲਾ = ਕਵਲ ਹੈ ॥
 ਦੀਸਿ ਆਵਤੁ = ਦਿਖਾਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭੀਹਾਲਾ = ਭਯਾਨਕ ॥ ਰਾਲਾ =
 (ਚਰਨ) ਧੂੜ ਹੈ ॥

੩੮੫

ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ ਜੋ:- ਪਾਵਤੁ ਰਲੀਆ = ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਜੋਬਨਿ ਬਲੀਆ = ਜਦ ਤਕ ਜਵਾਨੀ ਦਾ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ॥ ਕਾਨ = ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ॥

ਕੁੰਡਲੀਆ=ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਓਢਲੀਆ=ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਮਨਿ
 ਗਰਬਲੀਆ=ਮਨ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਲੈ ਕੁੰਚਰੀਆ=(ਚੜ੍ਹਨ
 ਵਾਸਤੇ) ਹੇਠਾਂ ਹਾਥੀ ਹੈ ॥ ਕਨਿਕ=ਸੋਨੇ ਦਾ ॥ ਛਤਰੀਆ=(ਸਿਰ ਤੇ)ਛੱਤਰ ਹੈ ॥
 ਧਰਨਿ=ਧਰਤੀ ਵਿਚ ॥ ਗਡਲੀਆ=ਗੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਫਿਕਰੀਆ=
 ਫਿਕੇ ਹਨ ॥ ਬਿਖਲੀਆ=ਬਿਖ ਰੂਪ ਹਨ ॥ ਦਇਅਲੀਆ=ਦਇਆਲੂ ਹੈ ॥
 ਏਕ ਬਰੀਚਾ ਪੇਡ:-ਬਰੀਚਾ=ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬਾਗ ਵਿਚ ॥ ਪੇਡ=ਬ੍ਰਿਛ=ਮਨੁਖ,
 ਪਸ਼ੂ ਆਦਿਕ ॥ ਘਨ ਕਰਿਆ=ਬਹੁਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ=
 ਮੋਖ ਪਦਵੀ, ਮੁਕਤ ॥ ਬਿਖੂਆ=ਵਿਹੂ ॥ ਕੁੰਟਾ=ਕੁੰਡ (ਖੋਟੇ) ਅਥਵਾ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ=ਸਤਿਸੰਗ, ਅੰਤਹ ਕਰਨ ॥ ਸਿੰਚਨਹਾਰੇ=ਪਾਣੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ
 ਪਾਲਣਹਾਰਾ ॥ ਪਾਤੁ=ਪਤੇ ਪਤੇ ਦੀ ॥ ਖਬਰਿ ਕਰਤ ਹੈ=ਸਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਸਗਲ=ਸਾਰੇ ॥ ਬਨਸਪਤਿ=ਬੂਟਿਆਂ ਬ੍ਰਿਛਾਂ ਰੂਪ ॥ ਆਣਿ ਜੜਾਈ=
 ਲਿਆ ਕੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ਬਾਗ ਵਿਚ ਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਨਿਫਲ=ਬਿਨਾਂ ਫਲ ਤੋਂ, ਚੇਤਨ
 ਸਤਾ ਰਹਿਤ ॥ ਓਲੈ=ਆਸਰੇ ॥ ਮਹਾਂ ਨਿਰਬਾਣੇ=ਵੱਡਾ ਤਿਆਗੀ ॥
 ਭਨਿਤ=ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥ ਚਿੰਤ=ਚਿੰਤਾ ਵਧਦੀ ਹੈ ॥ ਉਦਾਸ ਹੰਕਾਰ=
 ਉਦਾਸੀ ਬਣੀਏ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜੰਜਾਰ=ਬੰਧਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥

੩੮੬

॥ ੫੮ ॥ ਦੁਖ ਡੇਰਾ=ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਅਸਥਾਨ,—ਭਾਵ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ
 ਅਗਿਆਨ ॥ ਭਨਤਿ=ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ੫੯ ॥ ਪਠਾਵਹੁ=ਭੋਜੋ ॥ ਚੇਰੇ=
 ਚੇਲੇ, ਦਾਸ, ਹਾਂ ॥ ਤਿਪਤਿ ਅਘਾਈ=ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਜੀ ॥ ਵਲਾਂਈ=
 (ਉਮਰ) ਬਤੀਤ ਕਰਾਂ ॥ ਲਵੈ=ਬਰਾਬਰ ॥ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ੬੦ ॥ ਮਾਰਗਿ=
 ਰਸਤੇ ਵਿਚ ॥ ਕਾਰਜਿ ਕਾਮਿ=ਕੰਮ ਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ॥ ਬਾਟ=ਰਾਹ ਵਿਚ ॥
 ਘਾਟ=ਨਦੀਆਂ ਦੇ ਪੱਤਣ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਵਾਟ=ਰਸਤੇ ॥ ਪਾਈ=
 ਪੈਰੀਂ ॥ ੬੧ ॥ ਚੀਨ੍ਹਾ=ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਚਹੁ ਕੁੰਟ=ਚਾਰੇ ਪਾਸੀਂ ॥ ਮਾਨੈ=
 ਮੰਨਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ ਮੀਠੇ=ਪਿਆਰੇ ॥ ਏਕੋ ਏਕੀ=

ਕੇਵਲ ਇਕੋ ਹੀ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਨੂੰ ॥ ਨਿਹਾਰਉ = ਵੇਖਾਂ ॥

੩੮੭

ਸਮਾਰਉ = ਸੰਭਾਲਾ, ਯਾਦ ਕਰਾਂ ॥ ਸੂਤਿ = ਸੱਤਾ ਰੂਪ ਧਾਗੇ ਵਿਚ ॥

ਰਵਿਆ = ਵਸਿਆ ॥ ਓਪਤਿ = ਉਤਪਤੀ ॥ ਅਲੋਪਾ = ਵਖਰਾ ॥ ਰਹੇ = ਮੁਕ ਗਏ ॥

ਭਵਾਰੇ = ਭਰਮਨ, ਗੋੜ ੮੪ ਲੱਖ ਜੂਨ ਦੇ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਭੇਟੇ =

ਮਿਲਦੇ ॥ ੬੫ ॥ ਤਿਆਸ = ਪਿਆਸ, (ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ) ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥ ਅਘ = ਪਾਪ ॥

ਢੀਠਾ = ਅੜਬ ਪੁਣਾ ॥ ਰਾਹੇ = ਫੜੇ ॥ ਕੋਟਿ = ਕੋੜਾਂ ॥ ਮਇਆ = ਦਇਆ ॥

ਸਮਾਰੇ = ਯਾਦ ਕਰੇ ॥ ਆਪੇ ਪੇਡੁ:-ਪੇਡੁ = ਬ੍ਰਿਛ (ਮੂਲ ਹੈ ਮਾਇਆ ਸਬਲ ਹੋ ਕੇ) ॥

ਸਾਖ = ਸ਼ਿਸਟੀ ਰੂਪ ॥ ਬਿਸਥਾਰੀ = ਫੈਲਾਈਆਂ ਹਨ ॥ ਖੇਤੀ = ਸ਼ਿਸਟੀ ॥

ਸੂਰ = ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਦੀ ॥ ਸਰਗੁਣ = ਅਸਬੂਲ ਸਰੂਪ ॥ ਨਿਰਗੁਣ = ਸੂਖਮ

ਸਰੂਪ ॥ ਕੀਨੋ ਏਕੈ ਠਾਉ = ਇਕ ਹੀ ਥਾਂ ਰਹਿਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ) ॥

ਅਲੋਇਆ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੬੮ ॥ ਉਕਤਿ = ਬੁੱਧੀ ਦੀ ॥

੩੮੮

ਅਵੀਚਾਰੀ = ਬਿਨਾ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ, ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਬਿਨਵਤਿ = ਬੇਨਤੀ

ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ੬੯ ॥ ਜਪਨੀ = ਮਾਲਾ ॥ ਉਰ = ਦਿਲ ਦੇ ॥ ਨਿਵਾਰੈ = ਕੱਟੇ ॥ ੭੦ ॥

ਲੇਪੁ = ਧੱਬਾ (ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ) ॥ ਜੁਗਤਾ = ਗੀਤੀ, ਰਹਿਣੀ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥

ਬਿਨਸਾਇਆ = ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ:- ਵਿਗੂਤੇ = ਖਰਾਬ

ਹੋਏ ॥ ਮਦ = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਮਾਤੇ = ਮਸਤ ਹੋਏ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ = ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਖੂਹ ਹੈ ਇਹ

ਪ੍ਰਪੰਚ ॥ ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ ॥ ਨੇਰਾ = ਨੇੜੇ ॥

੩੮੯

ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥ ੭੧ ॥ ਤਰੰਗੁ = ਲਹਿਰਾਂ, ਪਾਣੀ ॥ ਮੀਨ = ਮੱਛੀ ॥

ਗਹੀ = ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਗਹੇਰਾ = ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਬਿਗਸੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਉਲਾਰੁ = ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਕਵਲ ਫੁਲ ॥ ਗੁਣ ਤਾਸਿ = ਗੁਣਾ ਦਾ

ਭੰਡਾਰ ॥ ਰੋਵਨ ਹਾਰੈ ਬੂਠ:-ਹਾਰੈ = ਵਾਲੇ ਨੇ ॥ ਕਮਾਨਾ = ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬੇਗਾਨਾ = ਬੇ ਗਿਆਤ ਹੋ ਕੇ, ਮੂਰਖ ॥ ਕਾਕੈ = ਕਿਸੇ ਦੇ ॥ ਪਾਵਨੁ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਬਿਰਧਾਨਾ = ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਪਹੁਚਿ ਨ ਮੂਕਾ = ਆਪਣੇ ਦੁਨਿਆਵੀ
 ਮਨੋਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚ ਨ ਸਕਿਆ (ਤਾਂ ਮੌਤ ਨੇ ਆ ਫੜਿਆ ਤੇ ਪਛਤਾਇਆ) ॥ ਸੋਇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਭੁ:-
 ਅਉਤਾਰਾ = ਉਤਰਦਾ-ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭੋਰੁ = ਸਵੇਰ, ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ॥ ਮਿਲਬੇ =
 ਮਿਲਣ ਦੀ ॥ ਲਾਲਸਾ = ਇੱਛਾ ਹੈ ॥ ਕਰ ਮਹਿ = ਪੁੰਨਾਂ ਰੂਪ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ॥ ਆਣਿ ਨਿਸਾਰਿਓ = ਆਣ ਕੇ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ
 ਹੋਇਆ ॥ ਖਿਸਰਿ ਗਇਓ = ਖਿਸਕ (ਨਿਸਫਲ) ਗਿਆ ॥ ਭੂਮਿ = ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ
 ਭਾਵ ਵਿਸਿਆਂ (ਖੋਟੇ ਕਰਮਾਂ) ਵਿਚ ਲਗ ਕੇ ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਬੇਅਰਥ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ ॥ ਸਾਦਿ =
 ਸਵਾਦ ॥ ਲਾਦੀ = ਲੱਦੀ ਹੋਈ ਹੈ (ਸ਼ਿਸਟੀ), ਲਾਦੂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੭੬ ॥ ਕੰਕਰ =
 ਦੂਤ ॥ ਖਇਆ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਦੇਵਹਿ = (ਜਮਦੂਤ) ਦੁਖ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥
 ਅਵਰਾ = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗ ਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ੭੭ ॥ ਭੇਟਿਆ =
 ਭੇਟਿਆ ਹੈ ॥ ਧਨੀ = ਸੁਆਮੀ ॥ ਜੰਜਾਲ = ਬੰਧਨ ॥ ਬਿਕਰਾਲ = ਭਯਾਨਕ
 ਸ਼ਨਾ) ॥ ਭਾਲ = ਢੂੰਡ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ॥

੩੯੦

ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਜਾ:- ਅਘਾਈ = ਰੱਜ ਕਰਕੇ ॥ ਬੋਰਾ = ਘਾਟਾ ॥
 ਲਛਤ = ਅਨਦ ਕਰਨ ॥ ਕੇਤ ਚਲਾਈ = ਕੀ ਗਲ ਚੱਲ ਸਕਦੀ ਹੈ ॥ ਦਸ
 ਸਟ = ਅਠਾਰਾਂ ॥ ਸਿਧਾਈ = ਸਿੱਧੀਆਂ (ਕਰਮਾਤਾਂ ਸਕਤੀਆਂ) ॥ ਪਲਕ
 ਸਟਿ = ਅੱਖ (ਪਲ) ਭਰ ਲਈ ॥ ਪਾਈ = ਪੈਰੀਂ ॥ ਕਾਮੀ = ਕਮੀ, ਘਾਟਾ ॥
 ੭੮ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀ ॥ ਦਿਲਾਸਾ = ਧੀਰਜ ਵਾਨ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਮੁਸਾ: ਅਨਦਿਨੁ =
 ਤ ਦਿਨ, ਨਿੱਤ ॥ ਮੁਸਾ = ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਚੂਹਾ ॥ ਲਾਜੁ = ਉਮਰ ਦੀ ਰੱਸੀ ॥ ਗਿਰਤ =
 ਗ ਕੇ ॥ ਕੂਪ = ਖੂਹ ॥ ਮਿਠਾਈ = ਵਿਸੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਮਠਿਆਈ ॥ ਰੈਨਿ =
 ਮਰ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ॥ ਸਾਰੰਗਪਾਨੀ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਦੁਮ = ਬ੍ਰਿਛ ॥ ਗ੍ਰਿਹ
 ਸੰਧਿਆ = ਘਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ॥ ਕਾਲ ਕੈ ਫਾਂਸਿ = ਕਾਲ ਦੀ ਫਾਹੀ ਵਿਚ ਪਿਆ
 ਦਿਆ ਹੈ ॥ ਸਕਤ = ਸ਼ਕਤੀ (ਮਾਯਾ) ਨੇ ॥ ਸਰੁ = ਤੀਰ ॥ ਸਾਂਦਿਆ = ਕੱਸਿਆ

ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬਾਲੂ = ਰੇਤਲਾ, ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ॥ ਕਨਾਰਾ = ਕੰਢਾ ਹੈ (ਮਨੁਖਾ ਦੇਹੀ)
 ਤਰੰਗ ਮੁਖਿ ਆਇਆ = ਮੋਤ ਰੂਪੀ ਹੜ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ॥ ਸੋ ਬਾਨੁ = ਉਹ ਥਾਂ (ਰੇਤਲਾ ਕੰਢਾ) ਅਰਥਾਤ ਸਰੀਰ ॥ ਨਿਹਚਲੁ ਕ੍ਰਿ
 ਪਾਇਆ = ਅਸਥਿਰ ਜਾਣਕੇ ਪਾਇਆ (ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤਾ) ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤੂੰ
 ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਸਨਮੁਖ ਕਰਕੇ ਆਤਮਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਉਨ = ਜੀਵ (ਚੈਤਨ ਸੱਤਾ)
 ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥ ਕੇਲ = ਖੇਡਾ ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਮੇਲ = ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੈ
 ਲੋਰੈ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋਰੈ = ਲਾਉਂਦਾ ॥ ਤੇ = ਉਹ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ॥ ਬੈਰਾਗੀ =
 ਵੈਰਾਗਵਾਨ (ਨਿਰਲੇਪ) ਹੋ ਕੇ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ॥ ਸਮਾਏ = ਕਿਥੇ ਜਾ ਸਮਾਏ ਹਨ
 ਦੁਹੇਰੀ = (ਹੋ ਦੇਹੀ ਤੂੰ) ਔਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮਹਿ = ਘਰ (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ
 ਮਾਹਰਿ = ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ॥ ਪਪੋਲਿ = ਪਲੋਸ ਕੇ, ਖੁਲਾ ਪਿਆ ਕੇ ॥ ਛੁਟਕੀ = ਛੁਟ
 ਹੋ ਕੇ ॥ ਰੋਲਿ = ਰੁਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ਮਹਤੁ = ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਬਾਟੀ = ਬਣੀ ਹੋਈ ਸੀ

੩੯੧

ਨ ਉਹ ਮਰਤਾ.- ਜੀਵ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਅਭੇਦਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ- ਉਹ =
 ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਕੜਿਆ = ਝੁਰੇ ਹਾਂ ॥ ਜੀਅਉ = ਜੀਵਨ ॥ ਜੀਉ
 ਦੇਨਹਾਰ = ਚੈਤਨ ਸੱਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ ਧਾਧੇ = ਧੰਧਾ ਹੈ ॥ ਸਦ ਕੇਲਾ = ਸਦਾ
 ਅਨੰਦ ਹਾਂ ॥ ਲੇਪੁ = ਕਲੰਕ, ਦੋਸ ॥ ਪੋਚਾ = ਘਾਟਾ, ਕਮੀ ॥ ਜਚਨਾ = ਜਾ
 (ਹਾੜੇ) ਹੋਏ ਸੁੱਧ ਹਾਂ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਾ = ਵਿਘਣ ਪੋਣ ਵਾਲੇ ਭਰਮ ॥ ੮੩
 ਪਨਿਹਾਰਿ = ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ॥ ਰੇਣੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਅਰਪਉ =
 ਭੇਟਾ ਕਰਾਂ ॥ ਹੋਮਾ = ਹੋਮ ਕਰਕੇ ॥ ਸਾਧਉ = ਕਰਾਂ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ:- ਆਧਾਰ
 ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਭਏ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ = ਸਾਰੇ ਖਜਾਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਚਲੈ
 ਸੰਗਾਰੈ = ਨਾਲ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਆਪਹੁ ਕੋਈ =
 ਆਪਣੇ ਆਪ (ਨ ਕੋਈ) ॥ ਘੁਲੈ = ਛੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭੂਪਤਿ ਹੋਇਕੇ.- ਭੂਪਤਿ =
 ਰਾਜਾ ॥ ਅਨਰਥ = ਬੇ ਇਨਸਾਫੀਆਂ ॥

੩੯੨

ਵਿਹਾੜੀ = ਖਰੀਦੀ, ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ॥ ਸੰਚਤ = ਇਕੱਠੀ ਕਰ ਕਰਕੇ ॥

ਕਾਚ ਗਗਰੀਆ = ਇਹ ਸਰੀਰ ਕੱਚੀ ਮਿੱਟੀ ਦੀ ਗਾਗਰ ਵਰਗਾ ਹੈ ॥ ਅੰਭ =

ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ॥ ਮਝਰੀਆ = ਏਸ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਗਰਬਿ ਗਰਬਿ = ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕਰਕੇ ॥ ਉਆਹੂ ਮਹਿ = ਓਸੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ॥

ਪਰੀਆ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਹੰਗਾ = ਨਿਧੌੜਕ ॥ ਕਰਤਾ ਸੰਗਾ = ਕਿ ਕਰਤਾਰ

ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ॥ ਸਾਂਬਾਹਾ = ਇਕੱਠ ॥ ਹਸਤਿ = ਹਾਥੀ ॥ ਪਚੇ ਪਚਿ =

ਫਸ ੨ ਕੇ, ਸੜ ੨ ਕੇ ॥ ਜਿਨਹਿ = ਜਿਸ ਨੇ ॥ ਉਪਾਹਾ = ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਾਹਾ = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸੁਪਨਾਹਾ = ਸੁਪਨੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਇਸ ਸਿਓਂ ਪ੍ਰੀਤ:-

ਇਨ = ਏਨ੍ਹਾਂ ਮਾਯਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ॥ ਛੁਟੇ = ਛੁਟ ਜਾਵੇ ॥ ਗਵਾਈ =

ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਜਗ ਮੋਹਨੀ = ਜਗਤ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ॥ ਬਾਟਿ = ਰਸਤੇ

ਵਿਚ ॥ ਘਾਟਿ = ਪੱਤਲਾਂ ਤੇ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ = ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਜੋਹੈ = (ਮਾਰਨ ਵਾਸਤੇ)

ਤਾੜਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ ॥ ਅਗਰਕ = ਆਗੂ (ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ) ॥ ਠਗਾਉ =

ਠੱਗ ਹਨ ॥ ਮੇਲੀ = ਸਾਥੀ, ਮਿਲਕੇ ਗੁਨਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਕਾਰ ॥ ਉਨਿ = ਉਸ

ਮਾਇਆ ਨੇ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਨਿਕਟਿ:- ਪੂਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਲਛਣ:- ਆਧਾਰੁ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਪਗ ਛਾਰੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਉਆ = ਉਨ੍ਹਾਂ (ਸੰਤਾਂ) ਦੀ ॥ ਬਿਸ੍ਰਾਮ = ਸੁਖ

ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਤ੍ਰ = ਵੈਰੀ ॥ ਅਘ = ਪਾਪ ॥ ਦਾਤਾਰਾ = ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਤੇ

ਹਨ ॥ ਕਉਲਾ = ਲੱਛਮੀ, ਮਾਇਆ ॥ ਬਚਨ ਕੇ ਬਲੀ = ਜੋ ਮੂੰਹੋਂ ਕਹਿਣ ਉਹ

ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਬਪੁਰੀ = ਵਿਚਾਰੀ ॥ ਬਾਛਹਿ = ਚਾਹੁੰਦੇ (ਮੰਗਦੇ) ਹਨ ॥

ਸੁਰਦੇਵ = ਇੰਦਰ ਰਾਜਾ ॥ ਅਮੋਘ = ਸਫਲ ॥ ਕਰ = ਹੱਥ ॥ ਗੁਣ ਤਾਸਿ =

ਹੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਸਗਲ ਸੂਖ:- ਗਾਮ = ਜਪਿਆਂ ॥

੩੯੩

ਭੇਟਤ = ਮਿਲਕੇ ॥ ਮਜਨ = (ਤੀਰਥ) ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਸੁਨੀਜਾ =

ਸੁਣੇ ਹਨ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪੁਨੀਤ = ਪਵਿੱਤਰ ॥ ਪਗ ਰੇਨ =
 ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਕਰ = ਹੱਥ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਉਦਕ = ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
 ਪਰਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ਬਾਬੇ ਬੁੱਢੇ ਦੀ ਬੋਰ ਪਾਸ ਇਕ ਪੰਡਿਤ ਸਾਲਗ ਰਾਮ (ਪੱਥਰ ਮੂਰਤੀ) ਪੂਜ
 ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਜਦ ਓਸ ਪਾਸੋਂ ਲੰਘ ਚਲੇ ਤਾਂ ਆਖਣ ਲੱਗਾ ਠਾਕਰ ਨੂੰ
 ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਲੰਘ ਚਲੇ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਦਾ
 ਹੀ ਠਾਕਰ ਪੂਜਦੇ ਹਾਂ। ਪੰਡਿਤ ਬੜਾ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਕੇ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੇਹੜਾ ਠਾਕਰ ਹੈ ?
 ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਉਦਕ = ਪਾਣੀ (ਖੀਰ ਸਮੁੰਦਰ)
 ਵਿਚ ॥ ਬਿਰਥਾ ਕਾਹੂ = ਕਿਸੇ ਦੀ ਪੀੜ ਅਥਵਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦੇ ਦਾ ॥ ਅਰਚਾ =
 ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਚੰਦਨ ਛਿੜਕਣਾ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ॥ ਬੰਦਨ = ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥
 ਘੰਟਾ = ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘੜਿਆਲ ॥ ਪਰਫੁਲੈ = ਫੈਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ =
 ਹਰ ਇਕ ਹਿਰਦਾ ॥ ਸੰਪਟੁ = ਉਸਦਾ (ਠਾਕਰ ਰਖਣ ਵਾਲਾ) ਡੱਬਾ ਹੈ ॥ ਅਭਗ
 ਸਭਾ = ਨ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਉਸਦੀ ਸਭਾ ਹੈ ॥ ਸੰਗਿ ਸਾਧਾ = ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ॥
 ਹਾਥ ਚੜ੍ਹਿਓ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਥ ਵਿਚ ਆਇਆ (ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ) ਹੈ ॥ ਪੈਡੇ =
 ਰਸਤੇ ਵਿਚ ॥ ਲੂਟੀ = ਠੱਗੀ (ਜਦ ਜੀਵ ਜਮਾਂ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਜਾਂਦਾ ਜਾਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਨੂੰ
 ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਮ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਰੇ ਪੁੰਨ ਲੈ ਕੇ ਇਕ ਕਟੋਰਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ
 ਰਾਹ ਦਾ ਲੁੱਟਨਾ) ॥ ਪਨਿਹਾਰੀ = ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ॥ ਸੰਤਨ
 ਦੂਰਾਰੀ = ਸੰਤਾਂ ਜਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਬੀਬੀ ਮੁਕਤੇ = ਮੋਕਲੀ ਗਲੀ ਹੈ ॥
 ਲਾਲਚ = ਲੋਭੀ ॥ ਜਾਗਾਤੀ = ਮਸ਼ੂਲੀਆ ਜਮ ॥ ਘਾਟ = ਪੱਤਣ ਹੈ ॥ ਬਾਟ =
 ਡੰਡੀ, ਰਸਤਾ ॥ ਆਵਟੇ = ਤਪਾਏ (ਕਾੜੇ) ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਘਨ ਸਾਬ = ਬਹੁਤ ਹੀ
 ਸਾਥੀ ॥ ਪੇਖਾ = ਵੇਖਦੇ ॥ ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਤੂਰਾ = ਵਾਜੇ ॥ ੯੧ ॥
 ਜਸਹਿ = ਜੱਸ ਕਰਕੇ ॥ ਅਘਾਨੇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਅੰਧੇਰਾ = ਅਗਿਆਨ ॥
 ਚੰਦੁ = ਗਿਆਨ ਦਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ॥

੩੯੪

ਮੀਠੀ ਆਗਿਆ:—ਸਉਕਨਿ = ਪਤੀ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ॥
 ਹਰੀ = ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਿਅ = ਪਤੀ ਦਾ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਬੰਦੀ = ਦਾਸੀ ॥

ਖਿਦਮਤ ਦਾਰ = ਸੇਵਾਦਾਰਨੀ ਹਾਂ ॥ ਝਲਉ ਪਾਏ = ਝੱਲ ਪਾਵਾਂ ॥ ਪੰਚ
 ਦੂਤ = ਪੰਜ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਦੁਸਟ ॥ ਲਾਵੈ = ਕੱਟਣ ਵਾਲੇ ॥ ਸੋਹਾਗਾ = ਸੁਹਾਗਾ,
 ਅਨੰਦ ॥ ਗੁਣ ਤਾਸਾ = ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ ਮਾਥੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ: - ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ =
 ਤਿੰਨ ਵਲਾਂ ਵਾਲੀ ਤਿਉੜੀ ਹੈ ॥ ਦਿਸਟਿ ਕਰੂਰਿ = ਤੱਕਣੀ ਬੜੀ ਸਖਤ ਹੈ ॥ ਫੂੜਿ =
 ਖਰ੍ਹਵੀ ॥ ਜੋਹਿਆ = ਤਾੜਿਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਚਰਨਾਂ = ਪਾਪ ਉਤਾਰਨ ਵਾਲੇ ਕੰਮ,
 ਪ੍ਰਸਚਿਤ ॥ ਤਟਾ = ਕਿਨਾਰੇ (ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ) ॥ ਧਰਨਾ = ਧਰਤੀ ਦੇ ॥ ਪਚੈ = ਸੜ ਰਹੇ
 ਹਨ ॥ ਮੂਰਾਖਾ = ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਮੂਰਖ ॥

੩੯੫

॥੯੬॥ ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ॥੯੭॥ ਕਲਮਲ = ਪਾਪ ॥ ਪਰ ਹਰਿਆ = ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ॥
 ਵਾਸੀਐ = ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ੯੮ ॥ ਜੀਅ = ਜੀਵ ॥ ਪਿੰਡ = ਸਰੀਰ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀ
 ਹੈ ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਿ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ ਕਤਹੂ = (ਭਾਂਵੇ) ਕਿਤੇ ਜਾਈਏ ॥
 ਸਗਲ ਕਉ = ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥

੩੯੬

॥ ੧੦੦ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੈ: - ਇਹ ਸਬਦ ੨੧ ਹਾੜ ਸੰਮਤ ੧੬੫੨ ਨੂੰ ਵਡਾਲੀ
 ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ: - ਚਿਰੁ ਜੀਵਨੁ =
 ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਵਾਲਾ ॥ ਸੰਜੋਗਿ = ਸੰਜੋਗਾਂ ਨਾਲ ॥ ਉਦਰੈ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ॥
 ਬਿਗਾਸੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਥੀਆ = ਹੋਇਆ ॥ ਧਰਮ ਕਲਾ = ਧਰਮ ਦੀ ਸਕਤੀ
 (ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਪੀੜੀ) ॥ ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ ॥ ਛੰਨੀ = ਛੁਪੀ ਹੋਈ ॥ ਤੁਠਾ =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥੧੦੧॥ ਪਹਿ = ਪਾਸੋਂ ॥ ਪਾਈ = ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ॥੧੦੨॥ ਕਾਫੀ =
 ਇਕ ਰਾਗਨੀ ਦਾ ਨਾਉਂ ਹੈ ਜੋ ਏਥੇ ਆਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ॥ ਬੰਦਾ = ਦਾਸ ॥
 ਬੈਖਰੀਦੁ = ਮੁਲ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਧਣੀ = ਮਾਲਕੇ ਹੈਂ ॥ ਅਨ ਟੇਕ = ਹੋਰ
 ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਭੇਟਸੀ = ਮਿਲੇਗਾ ॥ ਬੰਧਾ = ਬੰਧੇਜ, ਬੰਨ੍ਹ ॥ ਧਰ = ਆਸਰਾ ॥੧੦੩॥
 ਭਾਗਨੁ = ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ, ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ॥

੩੯੭

ਮਹਾ ਜਾਲ = (ਮਾਯਾ ਦੇ) ਵੱਡੇ ਫੰਧੇ ਤੋਂ ॥ ਨਿਰੰਤਰਿ = ਇੱਕ ਰਸ ॥

ਬਿਬੇਕ = ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ਦਾ ॥ ਸਤਸਰੁ = ਸੱਚਾ ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ ਸਾਈ ਅਲਖ:-

ਸਾਈ = ਉਹ (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ) ॥ ਭੋਰੀ = ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ॥ ਮੈਡਾ = ਮੇਰਾ ॥ ਹਭੁ =

ਸਭ ॥ ਵੰਞਾ = ਜਾਵਾ ॥ ਜਾਪਣੇ = ਜਪ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿੰਦਕ = ਬੋਤੀ ਜੇਹੀ ॥

ਗਾਲਿ = ਗਲ ॥ ਕੀਮ = ਕੀਮਤ ॥ ਨੈਣ ਪਸੰਦੋ = ਅੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰਾ ਲੱਗਣ

ਵਾਲਾ ॥ ਸੋਇ ਪੇਖਿ = ਉਸਨੂੰ ਵੇਖਕੇ ॥ ਮੁਸਤਾਕ ਭਈ = ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਗਈ ਬੁੱਧੀ ॥

ਹਭਾ ਹੁੰ = ਸਭ ਤੋਂ ॥ ਕਤੇਬ = ਕੁਰਾਨ ਆਦਿਕ ਕਿਤਾਬਾ ਤੋਂ ॥ ਲਾਖ ਭਗਤ:- ਪੀਉ

ਪੀਉ = ਹੋ ਪਿਆਰੇ, ਹੋ ਪਿਆਰੇ ਆਖ ਕੇ ॥ ਮੇਲਾਵਉ = ਮੇਲਣਾ ਕਰਾਂ ॥ ਬਿਖਈ =

ਪਾਪੀ ॥ ਪੇਖਹਿ = ਵੇਖਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਹੂਨੜਿਆ = ਬਿਨਾਂ ॥ ਵਿਸੂਰਿ = ਝੂਰ ਝੂਰ ਕੇ।

ਗਉਣੁ = ਆਵਾ ਗਵਣ ॥ ਤਿਨਾੜਾ = ਤਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥ ਪਸੁ ਹਰਿਆਉ =

ਹਰਿਆਲ (ਹਰੀਆਂ ਖੇਤੀਆਂ ਚੁਗਣ ਵਾਲਾ ਅਵਾਰਾ) ਪਸੂ ॥ ੧੦੬ ॥ ਹਭੇ ਥੋਕ =

ਸਭ ਪਦਾਰਥ ॥ ਮੂੰ = ਮੇਰੇ ਤੇ ॥ ਅਲਾ = ਹੋ ਪਮੇਸ਼੍ਵਰ ॥ ਢਹਿੰਦੋ = ਵਹਿੰਦਾ ॥ ੧੦੭ ॥

ਘਰਿ = ਸਤ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ॥ ਹਿਕੇ = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਕਿਨੇਹਿਆ =

ਕਿਹੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ॥ ਜਨ ਪਰਸਾਦਿ = ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਤਿੰਨ ਖੇ =

ਉਹਨਾਂ ਨੇ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥

੩੯੮

ਠਾਈ = ਥਾਂਈ ॥ ੧੦੮ ॥ ਛਤੁ = ਛਤ੍ਰ ॥ ਨਿਹਾਰਿਆ = ਵੇਖਿਆ ॥

ਸਾਰੀਐ = ਖਬਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਕਿਆ ਸੋਵਹਿ ਨਾਮੁ:- ਗਾਫਲ ਗਹਿਲਿਆ =

ਸੁਸਤੀ (ਬੇ ਪ੍ਰਵਾਹੀ) ਦਾ ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਕਿਤੀ = ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੀਵ ॥ ਇਤੁ =

ਏਸ (ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ) ॥ ਵੰਞਨਿ = ਜਾਦੇ ਹਨ ॥ ਵਹਦਿਆ = ਰੁੜ੍ਹਦੇ ॥ ਬੋਹਿਥੜਾ

= ਜਹਾਜ਼ ॥ ਮਰਦਨ ਮਾਲਣਾ = ਮਾਲਸ ਵਟਨਾਂ ਆਦਿ ਮਲਣਾ ॥ ਸਰਪਰ =

ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ॥ ਪੇਖਿਆ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥ ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥

ਤਰਬੀਐ = ਤਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਜੰਜਾਲੁ = ਬੰਧਨ ਰੂਪ ॥ ਤੇਤ = ਓਨੇ ਹੀ ॥

ਪਛਾਵਿਆ = ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਰਗੇ ਹਨ ॥ ਜੀਅਰੇ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ੧੧੧ ॥ ਕਰ = ਹੱਥ ॥ ਗਿਆਨ ਜੋਗੁ = ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥

੩੯੯

ਘਣਾ = ਬਹੁਤ ॥ ਜਨ ਧੂਰਾ = ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਧੂਰੀ ਵਿਚੋਂ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥ ੧੧੨ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾਂ, ਹੈ ॥ ਮਿਲਾਹ = ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਲੋਕਾਣੀਆ = ਲੋਕਾਂ ਦੀ ॥ ਨੇਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਆਵਹੁ ਮੀਤ ਇਕਤ੍ਰ: - ਰਸ ਕਸ = ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ॥ ਭੁੰਚਹੁ = ਖਾਈਏ, ਭੋਗੀਏ ॥ ਮੁੰਚਹੁ = ਕਟੀਏ ॥ ਖੀਨੁ = ਨਾਸ ॥ ਤਸਕਰਾ = ਚੋਰ, ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਬੁਧਿ ਗਰੀਬੀ ਖਰਚੁ ਲੈਹੁ = ਬੁਧੀ ਵਿਚ ਗਰੀਬੀ ਰੂਪੀ ਖਰਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਜਾਰਹੁ = ਸਾੜ ਦਿਓ ॥ ਵਖਰੁ = ਵਸਤ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ = ਜੀਵ ਅਰ ਸਰੀਰ ॥ ਅਰਪਿਆ = ਭੇਟਾ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਕੇਲ = ਅਨੰਦ ॥ ਕਰੰਤੇ = ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ਦੀ ॥ ਮਦੁ = ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ॥ ਬਿਖਲੀ ਪਤਿ ਕਮਲੀ = ਵੇਸਵਾ (ਦੁਰਾਚਾਰਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ) ਰੂਪ ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਦੇ ਪਤੀ (ਮਾਲਕ) ਹਨ ॥ ਵ-ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਲਿਪਾਏਮਾਨ ਹੋਈ ਬੁਧੀ ਕਮਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਰਸਾਇਣਿ = ਰਸਾਂ ਦੇ ਘਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ॥ ਅਮਲੀ = ਅਮਲ ਵਾਲੇ ॥ ੧੧੪ ॥ ਪਾਇ = ਪੈਰੀਂ ॥ ਬਿਦਾਰਿਆ = ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ = ਹਥੋਂ ਫੜਕੇ ॥ ਵਣਜਾਰੇ = ਖਰੀਦਾਰ ॥ ਸਾਹੁ = ਮਾਲਕ, ਸਾਹੂਕਾਰ ॥ ਅਮਿਤਾ = ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ੧੧੫ ॥ ਸੁਹੇਲਾ = ਸੁਖੀ ॥ ਚਾਕਰ = ਦਾਸ ॥ ਭਾਰਾ = ਵੱਡਾ ॥

੪੦੦

ਦੁਤਰੁ = ਔਖਾ ਤਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਵਜਹੁ = ਰੋਜੀਨਾ, ਤਨਖਾਹ ॥ ਰਿਦ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਕੀ: - ਜਾ = ਜਿਸ ॥ ਚੇਰੁਲੀ = ਦਾਸੀ ॥ ਕਾਂਢੀਐ = ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਮੂਚਾ = ਬਹੁਤਾ ॥ ਮਨੀਆ = ਮੰਨੀ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਉਜਲੀ = ਬੁੱਧੀ ਉਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਰਜੀ ਧਾਈ = ਰੱਜ ਪੁਜ ਗਈ ਹੈ ॥ ਮੀਰਾ = ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਨਿਧਿ =

ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ॥ ਬਸੇਰਾ = ਵਾਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਤਾ ਕੀ ਹੋਇ:-ਹਰੀ ਦੇ ਦਾਸਾ ਦਾ
ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਇਹ ਹੈ ॥ ਅਚਾਰਾ = ਸੁਭ ਗੁਣ ॥ ਸਿਖੁ ਰੀ = ਹੇ ਸਖੀ ! ਸਿੱਖ ॥ ਪਿਖੁ
ਰੀ = ਵੇਖ ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਉ = ਦੂਤ ਭਾਉ ॥ ਤੰਬੋਲਾ = ਪਾਨ ਦਾ ਬੀੜਾ ॥
ਸਬਦੁ = ਉਪਦੇਸ ॥ ਦੀਪਕੋ = ਦੀਵਾ ! ਸਤ = ਸਚੇ (ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ) ॥
ਕਰ ਜੋੜਿ = ਹਥ ਜੋੜ ॥ ਭੇਟੈ = ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ ਚਜੁ = ਸੁਭ ਕੰਮ ॥ ਡੀਗਨ ਡੋਲਾ ਤਉ-
ਡੀਗਨ ਡੋਲਾ = ਡਾਵਾ ਡੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਉ ਲਉ = ਤਦ ਤਕ ॥ ਬਿਸਰਾਮਾ =
ਸੁਖ ਦਾ ਟਿਕਾਣਾ ॥ ਓਇ = ਉਹ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਬਿਖਾਦੀ = ਬਗੜਾਲੂ ॥
ਗੁਰ ਤੇ ਹੂਟੇ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ॥ ਬੰਧਾ = ਬੰਧਨ ਹਨ ॥
ਖਸਮੈ ਬੰਦਾ = ਖਸਮ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦਾ ਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ੧੧੯ ॥
ਗਰਹ = ਰਾਹੂ ਕੇਤੂ ਆਦਿ ਗ੍ਰਹ, ਕਲੇਸ ॥ ਨਿਵਾਰੇ = ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥

੪੦੧

ਵਿਟਹੁ = ਉਪਰੋ ॥ ਸੁਆਉ = ਲਾਭ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬੀਆ =
ਦੂਜਾ ॥ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਿ:- ਜਾਚਿਕ = ਮੰਗਤੇ ॥ ਕੈ = ਕਿਸ ॥ ਪਹਿ = ਪਾਸ ॥
ਆਨ = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ॥ ਲਜਾਵਉ = ਸ਼ਰਮਾਉਦਾ ਹਾਂ ॥ ਸਗਲ = ਸਾਰਿਆ
ਦਾ ॥ ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਮਹਲੁ ਦੁਲਭਾਵਉ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਰੂਪ
ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ॥ ਅਗਾਧਿ = ਅਥਾਹ ਹੈ ॥ ਬੋਧ = ਗਿਆਨ ॥ ਗਰਾਵਉ =
ਗਲੇ ਤੋਂ ॥ ਅੰਤਰਿ ਗਾਵਉ:- ਸਵਾਰੀ = ਸਉਣ ਲਗਾ ॥ ੨. ਸਵਾਰ ਕੇ ॥ ਤੋਸਾ =
ਰਾਹ ਦਾ ਖਰਚ, ਨਾਮ ਰੂਪ ॥ ਬਿਉਹਾਰੀ = ਵਪਾਰੀ (ਹੋਏ ਹਾਂ) ॥ ਆਧਾਰੀ =
ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਸਮਾਰੀ = ਸਿਮਰਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਤਿਸਾ = ਪਿਆਸ ॥ ਬੁਝਾਰੀ =
ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ਰਸਨਾਰੀ = ਜਬਾਨ ਦੁਆਰਾ ॥ ਬਿਸਾਸੁ = ਭਰੋਸਾ ॥ ਮਰਤ =
ਮਰਕੇ ਵੀ ॥ ਸੰਗਾਰੀ = ਸਾਥੀ ਹੈ ॥ ਉਰਿਧਾਰੀ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਾ ॥
ਚਰਨਾਰੀ = ਚਰਨਾ ਤੇ ਰੱਖਾਂ ॥ ਜਿਸਨੋ ਤੂੰ ਅਸ:- ਪਾਹੁਨ = ਪਰਾਹੁਣੇ ਹਨ ॥
ਦੋ ਦਾਹਾ = ਦੋ ਦਿਨਾ ਦੇ ॥

੪੦੨

ਕਲਤੁ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਅਸਨਾਹਾ=ਮੋਹ (ਪ੍ਰੇਮ) ਹੈ ॥ ਹਾਹਾ=ਹਏ ਹਾਏ ॥ ਦਿਸ਼ਟਿ ਦੇਖੁ=ਜੋ ਕੁਝ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ=ਗੰਧਰਬਾ ਨਗਰੀ ਵਤ ਮਿਥਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਕੁਛ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ॥ ਦੇਹ ਓਢਾਨੇ=ਸਰੀਰ ਤੇ ਪਾਈਦੇ ਹਨ ॥ ਭੋਰਾਹਾ=ਭੂਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ-ਪਾਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਭੀਤਿ=ਕੰਧ ਉਤੇ ॥ ਧਾਈਐ=ਦੌੜੀਏ ॥ ਅੰਤ ਓਰ ਕੇ=ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਿਰਾ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਭ ਕੁੰਡ=ਪਾਣੀ ਦਾ ਕੁੰਡਾ ॥ ਪਰਤ ਸਿੰਧੁ=(ਓਸ ਵਿਚ) ਲੂਣ ਪੈ ਕੇ ॥ ਗਲਿ ਜਾਹਾ=ਗਲ (ਘੁਲ) ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਆਵਗਿ=ਆਵੇਗੀ ॥ ਮੁਹਤ=ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ ਚਸਾਹਾ=ਛਿਨ ਪਲ ਵਿਚ ॥ ਉਬਰੇ=ਤਰ ਜਾਏਗਾ ॥ ਉਟਾਹਾ=ਆਸਰੇ ॥ ਅਪੁਸਟ ਬਾਤ ਤੇ:-ਅਪੁਸਟ=ਪੁੱਠੀ ॥ ਸੀਧਰੀ=ਸਿੱਧੀ ॥ ਸਜਨਈ=ਮਿੱਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ॥ ਹਛਨਈ=ਹੱਛੀ ਹੋ ਗਈ ॥ ਮਿਲਈ=ਮਿਲਿਆਂ ॥ ਕਿਰਪਨ=ਸ਼ੂਮ ॥ ਚਰਣ ਸੇਵਈ=ਚਰਨ ਸੇਵਕ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ॥ ਆਢ=ਕੋਢੀ ॥ ਖਵਤੋ=ਸਹਾਰਦਾ ॥ ਸੀਤਲਈ=ਸੀਤਲ ਸੁਭਾਵ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਜੀਹ=ਜੀਭ ॥ ਅਗਮ...ਅਗਮਈ=ਬੇਅੰਤ ਤੋਂ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ਸਰਣਈ=ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧੨੪ ॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਲਾਹੇ:-ਬੇਰਿ=ਬਟ ਪਟ ॥ ਘਿੰਨਹਿ=ਲੈਂਦਾ ॥ ਰੇ ਨਾਇਆ=ਨਾਮ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ॥ ਆਸਾਇਆ=ਆਸ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ॥ ਪਤਿਤ=ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਵਨੁ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਓਟਾਇਆ=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਗੰਧਣ ਵੈਣ=ਗੰਦੇ (ਖੋਟੇ) ਬਚਨ ॥ ਉਰਝਾਵਹਿ=(ਉਤਸਾਹ ਕਰਕੇ) ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅਲਕਾਇਆ=ਆਲਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ=ਨਿੰਦਿਆ ਤੇ ਉਸਤਤਿ ॥ ਉਮਾਹਿਓ=ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਉਲਟਾਇਆ=ਉਲਟੀ ਹੀ ਬੁੱਝੀ ॥ ਪਰ ਤਨ=ਪਰਾਇਆ ਪੁੱਤ੍ਰ ॥ ਪਰ-ਤੀ=ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਅਖਾਧਿ=ਨ ਖਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ॥ ਹਰਕਾਇਆ=ਹਲਕੇ ਕੁਤੇ ਵਾਂਗ ਹਲਕਾ ਹੋਇਆ ੨ ॥ ਛੋਹਾਇਆ=ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਨਾਇਆ=ਹਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੈ ॥ ਆਹਿ=ਚਾਹ ਕਰਕੇ ॥ ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ:-

ਜਹ ਜਾਨੋ = ਜਿਥੇ (ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ) ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਕਰਕੇ ॥ ਆਂਧੇ = ਅੰਨ੍ਹੇ ॥ ਬੈਰਾਗੀ = ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰ ਕੇ ॥ ਕਾਚ = ਕੱਚੀ ਦੇਹੀ ਰੂਪ ॥ ਬਿਆਧੇ = ਰੋਗ ਹੈ ॥

੪੦੩

ਛੀਜੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਅਰਜਾਧੈ = ਉਮਰ ॥ ਧੰਧਿ = ਧੰਧੇ ॥ ਦੁਰਗਾਧੇ = ਦੁਰਗੰਧੀ ਵਤ ਹਨ ॥ ਭਵਾਰੀ = (ਚੌਰਾਸੀ ਦਾ) ਗੇੜਾ ॥ ਜਨਮਾਧੇ = ਜਨਮਾ ਵਿਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਉਪਾਧੇ = ਵਿਘਨ; ਉਪਾਧੀਆਂ ॥ ਨਿਮਖ ਕਾਮ. - ਮੁਹਤ = ਅਧੀ ਘੜੀ ॥ ਆਕ = ਅੱਕ ॥ ਨੀਮ = ਨਿੰਮ ਅਤੇ ॥ ਤੂੰਮਰੁ = ਤੂੰਬੇ ਵਤ ਕੌੜੀਆ ਤੇ ਵਿਹੁਲੀਆ ਸੈਆਂ ਨੂੰ ॥ ਬਿਸੀਅਰ = ਸੱਪ ॥ ਪਰਗ੍ਰਿਹੁ = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਦਾ ਸੰਗ) ॥ ਬੈਰੀ = ਸਬੰਧੀ ਰੂਪ ਵੈਰੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ॥ ਬਸਤੁ = ਨਾਮ ਵਸਤੂ (ਅਮਾਨਤ ਹੀ ਪਈ ਰਹੀ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤੂੰ ਵਰਤੀ ਨਾਹ) ॥ ਬੈਰਾਨਾ = ਵੈਰੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਉਬਰਿਓ = ਬਚਿਆ ਹੈ ॥ ਭਵ ਸਾਗਰੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ੧੨੭ ॥ ਲੂਕਿ = ਲੁਕ (ਛੁਪ ਕੇ) ॥ ਪੇਖਿਓ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਮੁਕਰਾਨੀ = ਮੁਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਕਮਾਨੇ ਕਉ ਲੇ ਬਾਂਧੇ = ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫੜ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਮੂਸੇ = ਠੱਗੇ (ਲੁਟੇ) ਹੋਏ ॥ ਪਾਛੈ = ਪਿੱਛੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ = ਦਿਲ ਆਈ ਕੀਤੀ ॥ ੧੨੯ ॥ ਨਿਕਟੀ = ਨਜ਼ਦੀਕੀ ॥ ਪਰਸਣਿ = ਚਰਨ ਛੂਹਣ ਲਈ ॥ ੧੨੯ ॥ ਨਟੂਆ = ਨਟ, ਮਦਾਰੀ ॥ ਪਰਵੇਸਾ = ਵਾਸਾ ॥

੪੦੪

ਆਨੀਤਾ ਰੇ = ਹੇ ਭਾਈ ਅਨਿੱਤ (ਬੂਠ) ਹੈ ॥ ਅਗਾਹ = ਬਹੁਤ ॥ ਗਾਖਰੀ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਖੋਜਿ = ਰਸਤਾ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ੧੩੦ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰਾ = ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਵਉ ਰੇ = ਚਿਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ॥ ਪਹਿਰਾਇਆ = ਜਸ ਰੂਪੀ ਸਿਰੋਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਚਾਰਿ ਬਰਨ: - ਚਉਹਾ ਕੇ ਮਰਦਨ = ਚਉਆਂ (ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ) ਨੂੰ (ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਨੇ) ਮਲੂ ਸੁਟਿਆ ਹੈ ॥

ਖਟੁ ਦਰਸਨ = ਛੇ ਭੇਖ ॥ **ਕਰ ਤਲੀ ਰੇ** = ਹਥ ਦੀ ਹਥੇਲੀ ਉਤੇ ਹਨ ਭਾਵ-
 ਵੱਸ ਵਿਚ ਹਨ ॥ **ਪੰਦਹੁ** = ਇਹਨਾਂ ਪੰਜੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ॥ **ਬਿਦਾਰਿ** = ਨਾਸ ਕਰ ਕੇ ॥
ਗੁਦਾਰੇ = ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ **ਕਲੀ** = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਹੈ ॥ **ਵਡੀ ਕੋਮ** =
 (ਇਹ ਕਾਮਾਦਿਕ) ਵਡੀ ਜਥੇਬੰਦੀ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ **ਵਸਿ ਭਾਗਹਿ ਨਾਹੀ** =
 ਵੱਸ ਲਗਦੇ ਭੱਜਦੇ ਨਹੀਂ ॥ **ਮੁਹਕਮ** = ਪੱਕੀ ਹੈ, ਦ੍ਰਿੜ ਹੈ ॥ **ਹਠਲੀ** = ਹਠ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥
ਨਿਰ ਦਲਿਆ = ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਕੇ ਦਲਿਆ (ਨਾਸ ਕੀਤਾ) ਹੈ ॥ **ਝਲੀ ਰੇ** =
 ਆਸਰੇ ॥ **ਨੀਕੀ ਜੀਅ ਕੀ** : **ਨੀਕੀ** = ਉੱਤਮ ਹੈ ॥ **ਆਨ** = ਹੋਰ ॥ **ਰਸ** = ਸਵਾਦ ॥
ਫੀਕੀ = ਛਿੱਕੇ ਹਨ ॥ **ਬਹੁ ਗੁਨਿ** = ਬਹੁਤ ਗੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ॥ **ਧੁਨਿ** =
 ਉਚਾਰਨ ਵਾਲੇ ॥ **ਮੁਨਿ ਜਨ** = ਮੁਨੀ ਜਨਾਂ ਨੇ ॥ **ਖਟੁ ਬੇਤੇ** = ਛੇ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਜਾਨਣ
 ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ॥ **ਲਾਈਕੀ ਰੇ** = ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ (ਸਭ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ
 ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕਥਾ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ) ॥ **ਬਿਖਾਰੀ** =
 ਵਿਸਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ (ਹਰੀ ਦੀ ਕਥਾ) ॥ **ਨਿਰਾਰੀ** = (ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੋਂ)
 ਨਿਰਾਲੀ (ਅਸੰਗ) ਹੈ ॥ **ਅਪਾਰੀ** = ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ **ਸਹਜਾਰੀ** = ਸਾਂਤੀ ਆਦਿਕ ਗੁਣਾਂ ਦੇ
 ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ **ਪੀਕੀ ਰੇ** = ਪੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਕਥਾ) ॥ **ਹਮਾਰੀ ਪਿਆਰੀ** :
 ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ-**ਧਾਰੀ** = ਧਾਰ ਹੈ ॥ **ਟਾਰੀ** = ਹਟਾਈ ॥ **ਦਰਸਨ**
ਪਰਸਨ = ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਸਰਸਨ ਹਰਸਨ** = ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਕਰਤਾਰੀ = ਕਰਤਾਰ ਦੇ ॥ **ਖਿਨੁ ਰਮ** = ਛਿਨ ਭਰ (ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ) ॥
ਗੁਰ ਗਮ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸੋਝੀ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਹਰਿ ਦਮ** = ਤੇ ਜੇ ਕਰ ਹਰ ਸਵਾਸ (ਜਪੀਏ
 ਤਾਂ) ॥ **ਨਹ ਜਮ** = ਜਮ ਨਹੀਂ ਪੋਂਹਦਾ ॥ **ਉਰਿਹਾਰੀ** =
 ਦਿਲ ਵਿਚ ਹਾਰ ਵੱਤ ਪਰੋਤਾ ਹੈ ॥ **ਨੀਕੀ ਸਾਧ** - ਸਤਿਸੰਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਦਸਦੇ ਹਨ :
ਨੀਕੀ = ਚੰਗੀ (ਉੱਤਮ) ਹੈ ॥ **ਸੰਗਾਨੀ** = ਸੰਗਤਿ ॥ **ਮੂਰਤ** = ਦੋ ਘੜੀ ॥ **ਬੈਸਤ** =
 ਬੈਠਿਆਂ ॥ **ਖਟਾਨੀ** = ਸਮਾਏ ਹਨ ॥ **ਹਉ** = ਮੈਂ ॥ **ਹਉਰੋ** = ਹੋਲਾ (ਤੁਛ) ਹਾਂ ॥
ਗਉਰੋ = ਭਾਰਾ (ਵੱਡਾ) ਹੈਂ ॥ ੧੩੫ ॥

੪੦੫

ਕੇਰੀ=ਦੀ ॥ ਸਰਣਿ=ਆਸਰਾ ॥ ਭਉਜਲੁ=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥
 ਨਿਧਾਨੁ=ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ੧੩੬ ॥ ਦੀਨ=ਗਰੀਬਾ ਦਾ ॥ ਬੰਧਪ=ਸਹਾਈ ਹੈ ॥
 ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ=ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਆਚਾਰੁ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਹੈ ॥ ੧੩੮ ॥
 ਚਰਾਵਹੁ=ਚੜ੍ਹਾਵੇ ॥ ਰੰਗਨਿ=ਪ੍ਰੇਮ (ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪ ਮੱਟੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਉਸ
 ਵਿਚ ਰੰਗ ਹੈ) ॥

੪੦੬

ਪੇਖਨ=ਵੇਖਣਾ ॥ ਕਿਰਮ=ਕੀੜੇ, ਨਾਚੀੜ ਜੀਵ ॥ ਸੁਆਉ=ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਮਜਨੁ=ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ॥
 ਹਰਿ ਜਨ ਧੂਰਿ=ਹਰੀ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਵਿਚ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ=ਪ੍ਰੇਮਾਂ ਭਗਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ੧੩੯ ॥ ਧਰਤਾ=ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬਿਸਮਾਦੁ=ਅਸਚਰਜ ॥ ਭਣੀਐ=ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ (ਕਿ ਚੰਗੇ ਹਨ) ॥ ਅਹਿਕਰੁ=ਏਸ ਹਥ ਨਾਲ ॥
 ਜਾਚਹਿ=ਮੰਗਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਰਦੁ=ਸੁਭਾਵ, ਧਰਮ ॥ ਕਰਿ ਜੋੜਿ=ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ:-ਨਿਸਤਾਰੇ=ਤਾਰ ਦੇਵਾ ਹੈ ॥ ਬਿਖਾਦੀ=ਬਗੜਾਲੂ ॥ ਅਪਵਾਦੀ=ਨਿੰਦਕ, ਬਦ ਜ਼ਬਾਨ ॥ ਪੁਨੀਤ ਸੰਗਾਰੇ=ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ॥ ਭਵੰਤੇ=ਭੋਂਦੇ ॥ ਪੜੰਤੇ=ਪੈਂਦੇ ॥ ਵਾਰੇ=ਬਲਿਹਾਰ ॥
 ਬਾਵਰ ਸੋਇ:-ਬਾਵਰ=ਕਮਲੇ ॥ ਮਿਥਨ=ਝੂਠੇ ॥ ਗਹਨ ਗਹੇ=ਫੜਨਿਆਂ ਦੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਉਲਾਸ=ਉਤਸ਼ਾਹ ਹਨ ॥ ਸਤਿ ਕਹੇ=ਸਚ ਕਰ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ (ਜਾਣਦਾ) ਹੈ ॥ ਸੰਗੇ=ਨਾਲ ਹੀ ਹੈ ॥ ਮਰਮੁ=ਭੇਦ ॥ ਆਹੇ=ਚਾਹੀ ਹੈ ॥ ਓਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ:-ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਮੋਲਕ ਦਸਦੇ ਹਨ:-ਪਿਰੀ=ਪ੍ਰੇਮਸ਼੍ਰਵ ਦਾ ॥
 ਕਨਿਕ=ਸੋਨਾ ॥ ਮਾਣਿਕ=ਵਡ-ਮੁੱਲਾ ਪੱਥਰ ॥ ਗਜ ਮੋਤੀਅਨ=ਹਾਥੀ ਦੇ ਸਿਰ ਚੋ ਨਿਕਲੇ ਮੋਤੀ ॥ ਨਹ ਨਾਹ ਨਹੀ=ਕੋਈ ਭੀ (ਉਸਦੇ ਵਰਗਾ) ਨਹੀ ਹੈ ॥
 ਸਾਦਨ=ਘਰ, ਮਹਲ ॥ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ=ਕੁਝ ਥੋੜਾ ਜਿੰਨਾਂ ਵੀ ॥

੪੦੭

ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ=ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਓਟ ॥ ਸੰਤਨ ਬੰਦਨ=ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ
ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ॥ ਪਾਹੀ=ਪਾਈਦੇ ਹਨ ॥ ਪਿਰੀ=ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ੧੪੩ ॥
ਲੋਇਨਾ=(ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ) ਅੱਖਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਈਤਹਿ ਉਤਹਿ=ਏਥੇ ਉਥੇ ॥
ਧਾਰਨ=ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਧਰਨਾ=ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਪਰਸਨ=ਕਰਦੇ ਹਾਂ ॥
ਸੋਇਨਾ=ਸੋਣਾ, ਇਸਥਿਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ੧੪੪ ॥ ਅਗਹ=ਅਥਾਹ ॥ ਅਤੋਲਾ=
ਤੋਲਣ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਓਲਾ=ਆਸਰਾ ॥ ਚੋਲਾ=ਹਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ਬਸਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੧੪੫ ॥
ਆਹਿ=ਚਾਹ ਕਰਕੇ ॥ ਸਕਾਰਬੁ=ਸਫਲ ॥ ਬਸਾਹਿ=ਵਸਾਇਆਂ ॥
ਸੰਗਾਹਿ=ਸੰਗਤ ਵਿਚ ॥ ਗਾਹਿ=ਬੀਚਾਰ ਕੇ ॥ ੧੪੬ ॥ ਪਾਵੇ=ਪਾਏ ਹਨ ॥
ਆਪੁ=ਹੰਕਾਰ ॥ ਆਨ=ਦੂਸਰਾ ॥ ੧੪੭ ॥ ਆਹੀ=ਹੈ ॥ ਹਉ=ਹੰਕਾਰ ਦੇ ॥
ਨਲਿਨੀ=ਤੋਤੇ ਫੜਨ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ, ਫਾਹੀ ॥ ਸੂਆ=ਤੋਤਾ ॥ ਭੇਟਿਆ=ਮਿਲਿਆ ॥
੧੪੮ ॥ ਨੇਹੁ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਨਵੇਲਾ=ਨਵਾਂ ਹੈ ॥

੪੦੮

ਸੰਜਮ=ਇੰਦ੍ਰੇ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ॥ ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ:-ਮਾਦਿ=
ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਘਰਿ ਜਾਵੈ=ਜਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਹਿਰਿ ਵਿਤ=ਚੁਰਾ (ਠੱਗ)
ਕੇ ਪਰਾਇਆ ਧਨ ॥ ਖਿਨ ਭੰਗੁਨਾ=ਛਿਨ ਵਿਚ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੇ (ਪਦਾਰਥ) ॥
ਮਾਨਿ ਮਾਤੇ=ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹਨ ॥ ਅਸੁਰ=ਦੈਤ(ਪਸੂ) ॥ ਜਨ=ਭਗਤ ਲੋਕ ॥
ਭੋਰਾ=ਬੋਲਾ ॥ ਨਿਪਟਿ=ਮੂਲੋਂ ਹੀ, ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ॥ ਬਾਜੀ=ਜੀਵਣ ਖੇਡ ॥
ਹਾਰਿ ਮੂਕਾ=ਹਾਰ ਚੁੱਕਿਆ ॥ ਭੋਰਾ=ਭੋਲਾ (ਮਨ) ॥ ਡਾਨੁ=ਡੰਨ, ਚੱਟੀ ॥
ਗੈਰ ਵਜਹਿ=ਬਿਨਾ ਕਾਰਨ ਹੀ ॥ ਬਾਪਾਰਿ ਗੋਵਿੰਦ:-ਨਾਏ=ਨਾਮ ਦੇ ॥ ਪੰਚ
ਨਾਦ=ਪੰਜ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ॥ ਤੂਰ=ਵਾਜੇ ॥ ਸਹਜਾਏ=ਸਾਂਤ ਆਦਿਕ ਗੁਣ
ਆਏ ॥ ਦਰਸਾਏ=ਦਰਸਨ ਹੋਏ ॥ ਲਾਲਨ=ਪਿਆਰੇ ਦਾ ॥ ਰਹਸਾਏ=ਖੁਸ਼ੀ
ਹੋਇਆ ॥ ਨਹੀ ਆਏ=ਮੁੜ ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ॥ ਕਾਮ=ਕਾਮਨਾ ॥
ਕਰਾ=ਕਲਾ, ਕਲਪਣਾ ॥ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ ਚਿਰੁ=ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਸਮਾਨ ਸਮਾਂ

ਬੀਤ ਗਿਆ॥ਕੋਊ ਬਿਖਮ ਗਾਰ:-**ਬਿਖਮ**=ਕਠਨ, ਔਖੀ॥ **ਗਾਰ**=ਗੜ੍ਹੀ, ਜਿੱਲਣ ਮੋਹ
ਆਦਿਕ ਦੀ॥ **ਤੋਰੈ**=ਤੋੜੇ॥ **ਧੋਹ**=ਛੱਲ॥ **ਹੀ**=ਹਿਰਦੇ ਤੋਂ॥ **ਹੋਰੈ**=ਹਟਾਵੇ॥
ਬਿਆਧਿ=ਰੋਗ॥ **ਅਨਦਿਨੋ**=ਰਾਤ ਦਿਨ॥ **ਭੀਤਿ**=ਦੀਵਾਰ, ਕੰਧ॥
ਨਿਧਿ=ਖਜ਼ਾਨਾ॥ **ਜੀ ਤਿ**=ਜੀ ਤੇ=ਦਿਲ ਤੋਂ॥ **ਮੋਰੇ**=ਮੈਨੂੰ॥

੪੦੯

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ=ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥ ੧੫੫॥ **ਹਰਖ**=
ਖੁਸ਼ੀ॥ **ਖਿਨਹੂੰ**=ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਚ॥ **ਆਸਾਵਰੀ**=ਇਕ ਰਾਗਣੀ ਜੋ ਆਸਾ
ਰਾਗ ਨਾਲ ਰਲਾ ਕੇ ਲਿਖੀ ਜਾਏ॥ **ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ:-**ਏਸ ਸਬਦ ਵਿਚ ਮੱਧਮ ਜਗਯਾਸ਼੍ਰ
ਗਿਆਨਵਾਨ ਤੋਂ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਈ ਹੈ? ਉਸ
ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪ ਕੇ:-**ਕਰਿ ਹਾਂ**=ਕਰਦੇ ਹਾਂ॥ **ਪਿਆਰਿ ਹਾਂ**=ਪਿਆਰਦੇ
ਹਾਂ॥ **ਧਰਿਹਾਂ**=ਧਰਦੇ ਹਾਂ॥ **ਅਨ ਸਿਉ ਤੋਰ**=ਹੋਰਨਾ ਨਾਲੋਂ ਤੋੜ ਕੇ॥ **ਫੇਰਿ**
ਹਾਂ=(ਭਗਤੀ ਵਲ ਮਨ ਨੂੰ) ਫੇਰਿਆ ਹੈ॥ **ਲਾਲਨੁ**=ਪਿਆਰਾ॥ **ਪੰਕਜ ਮੋਹ**
ਸਰਿ ਹਾਂ=ਇਹ ਸਰੀਰ ਮੋਹ ਰੂਪ ਚਿੱਕੜ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ॥ **ਪਗੁ**=ਮਨ ਰੂਪ ਪੈਰ॥
ਹਰਿ ਹਾਂ=ਹਰੀ ਦੀ ਵੱਲੋਂ॥ **ਗਹਡਿਓ**=ਗੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ **ਮੂੜ**=ਮੂਰਖ॥
ਨਰਿ ਹਾਂ=ਮਨੁੱਖ(ਉਸ ਚਿਕੜ ਵਿਚ)॥ **ਅਨਿ ਨ**=ਹੋਰ ਉਪਾਵ ਨ ਕਰੇ॥ **ਬਨੁ**=
ਜੰਗਲ॥ **ਗ੍ਰਿਹੁ**=ਘਰ॥ **ਬਿਰ ਹਾਂ**=ਇਸਥਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ **ਸਮਸਰਿਹਾਂ**=
ਬਰਾਬਰ ਜਾਣੇ ਹਨ॥ **ਪਿਰ ਹਾਂ**=ਪਤੀ ਹੈ॥ **ਧਰਿ ਹਾਂ**=ਧਰਦੇ ਹਾਂ॥ **ਰਾਜਨ**
ਜੋਗੁ=ਖਾਦੇ ਪੀਂਦੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾਪ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਜੋਗ॥ **ਕਰਿਹਾਂ**=ਕਰਦੇ ਹਾਂ॥
ਲੋਗ ਅਲੋਗੀ=ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹਨ॥ (ਅਜਿਹੇ ਭਗਤ)॥ **ਮਨਸਾ ਏਕ:-**
ਮਨਸਾ=ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ॥ **ਏਕ ਮਾਨਿ ਹਾਂ**=ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ॥
ਨੇਤ ਧਿਆਨਿ ਹਾਂ=ਸਦਾ ਹੀ ਧਿਆਨਕਰਦੇ ਹਾਂ॥ **ਮੰਤ**=ਮੰਤਰ॥ **ਚਰਾਨਿ ਹਾਂ**=
ਚਰਨਾਂ ਦੀ॥ **ਕ੍ਰਿਪਾਨਿ**=ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ॥ **ਅਨ**=ਹੋਰ॥ **ਭਰਾਨਿ ਹਾਂ**=
ਭਰਾਤ, ਭੁਲੇਖੇ॥ **ਰਵਿਓ**=ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ॥ **ਥਾਨਿ ਹਾਂ**=ਥਾਵਾ ਵਿਚ॥
ਭਇਆਨਿ ਹਾਂ=ਡਰ॥ **ਪੇਡਿ ਥਾਨਿ**=ਮੂਲ ਅਸਥਾਨ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਨੂੰ॥

ਕਾਨਿ = ਕੁਸ਼ਾਮਤ ॥ ਲਹਨੋ = ਲੈਣਾ ॥ ਮਥਾਨਿ ਹਾਂ = ਜਿਸ ਦੇ ਮਥੇ ਦੇ ਭਾਗ ਵਿਚ
ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਭੈ ਪਾਵਕ = ਭਿਆਨਕ ਅਗ (ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ) ਤੋਂ ॥ ਪਰਾਨਿ
ਹਾਂ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਥਾਨਿ ਹਾਂ =
ਥਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਮਾਨਿ ਹਾਂ = ਮਨ ਵਿਚ ਮਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ = ਤੇਹ ॥
ਭੁਖਾਨਿ ਹਾਂ = ਭੁਖ ॥ ੧੫੮ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ: - ਗੁਨੀ ਹਾਂ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥
ਧੁਨੀ ਹਾਂ = ਅਵਾਜ਼ (ਬਾਣੀ) ਨਾਲ ॥ ਰਸਨ = ਜਬਾਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭਨੀ ਹਾਂ =
ਜਪੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਸੁਨੀ ਹਾਂ = ਸੁਣੀ ਹੈ ॥ ਜਨ ਮੁਨੀ ਹਾਂ = ਮੁਨੀ ਜਨ ॥
ਧਨੀ ਹਾਂ = ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਦੁਲਭ = ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ ਕਲਿ ਦੁਨੀ ਹਾਂ = ਕਲ
ਜੁਗੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥

੪੧੦

ਆਸਨੀ = ਆਸਾਂ ॥ ਅਭੇਵੀਏ = ਅਭੇਦ ਹੈ ॥ ੧੫੯ ॥ ਗੁਹੁ ਹਾਂ =

ਫੜਦਾ ਹਾਂ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਨਿਧੀਆਂ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਦੁਤਰੁ =
ਔਖਾ ਤਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ (ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ) ॥ ਰੇਨੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ੧੬੦ ॥
ਬਿਧੇ = ਵਿੰਨ੍ਹੇ ਗਏ ਹਨ ॥ ਸਿਧੇ ਹਾਂ = ਸਿੱਧਾਂ ਹਨ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
ਪਗ = ਪੈਰ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ॥ ਮੂੰ ਹਾਂ = ਮੈਨੂੰ ॥ ਸਰੈ ਹਾਂ =
ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋਵੇ ॥ ੧੬੧ ॥ ਸੰਗਮੇਂ ਹਾਂ = ਸੰਗਤ ਵਿਚ ॥ ਸੰਜਮੇ ਹਾਂ = ਸੰਜਮੀ ਹਾਂ ॥
ਆਪ ਹਾਂ = ਆਪਾ ਭਾਉ ਤੋਂ ॥ ਅੰਤਰਗਤਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥
ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥

੪੧੧

॥ ੧੬੨ ॥ ਓਇ = ਇਹ ਜੀਵ ॥ ਸੰਦੇਸਿਆ ਹਾਂ = ਸੁਨੇਹਾ ਰੋਜ਼ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ॥ ਅਨ = ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ॥ ਜਨਮਹਿ ਮਰਿ ਭਰੇ ਹਾਂ = ਜਨਮ ਤੇ ਮਰਨ
ਭਜ(ਮਿਟ)ਗਏ ਹਨ ॥ ਮ:੯ ॥ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ: - ਬਿਰਥਾ = ਦਸਾ, ਹਾਲਤ ॥ ਕਉਨ ਸਿਉ =
ਕਿਸ ਨਾਲ ॥ ਹੇਤ = ਵਾਸਤੇ ॥ ਸੁਆਨ = ਕੁਤੇ ਵਾਂਗੂ ॥ ਕੁਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥
ਮ: ੧ ॥ ਉਤਰਿ ਅਵਘਟਿ: - ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਭਰਥਰੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ

ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤੀ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ:- **ਉਤਰਿ** = ਉਤਰ (ਲੰਘ) ਕੇ॥
ਅਵਘਟਿ = ਕਠਨ ਪਹਾੜੀ ਰਸਤੇ (ਕਾਮਾਦਿਕਾ) ਤੋਂ ॥ **ਸਰਵਰਿ** = ਸਰੋਵਰ
(ਸਤਿਸੰਗ) ਵਿਚ ॥ **ਬਕੈ** = ਬੇਅਰਥ ॥ **ਜਲੁ ਅਕਾਸੀ** = ਜੋ ਜਲ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼
ਵਿਚ ਸਮਾਏ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਵੈ** = ਉਸ (ਸੁੰਨਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ) ਵਿਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ॥
ਰਸੁ ਸਤੁ = ਸਚੇ ਰਸ ਨੂੰ ॥ **ਝੋਲਿ** = ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ, ਰਿੜਕ ਕੇ ॥ **ਮਹਾ ਰਸੁ** =
ਉੱਚਾ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ॥ **ਅਭਮੋਰੇ** = ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ॥ **ਭਰਿਪੁਰਿ** = ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਕੇ ॥
ਧਾਰਿ = ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਸਚ ਬ੍ਰਤੁ ਨੇਮੁ** = ਸਚ ਬੋਲਨ ਦਾ ਨੇਮ (ਵਰਤ) ਧਾਰਨ
ਕਰੇ ॥ **ਗਗਨਿ ਨਿਵਾਸਿ** = ਚੇਤਨ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਕੇ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵੇ ॥ **ਪਾਰਸੁ** =
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਪਾਰਸ ॥ **ਪਰਸਿ** = ਛੂਹ ਕੇ ॥ **ਪਰਮ ਪਦੁ** = ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ॥ **ਬਿਲੋਵੈ** =
ਰਿੜਕੇ, ਵਿਚਾਰ ਕਰੇ ॥ **ਸੁਭਰ** = ਜੋ ਲਬਾਲਬ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ
ਸਰੋਵਰ ਉਸ ਵਿਚ ॥ **ਮੈਲੁਨ** = ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਖ ਦੀਆਂ ਮੈਲਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ** =
ਬਰਫ ਵਰਗਾ ਠੰਡਾ ਹੈ ॥ **ਅਗਨਿ** = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ॥ **ਸੁਰਤਿ** = ਸੁਰਤੀ ਕਰ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ
ਦੀ ਸਵਾਹ ॥ **ਚੜ੍ਹਾਵੈ** = ਲਗਾਵੇ ਸਰੀਰ ਉਤੇ ॥ **ਸਹਜ ਘਰ** = ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ॥
ਦਰਸਨੁ = ਭੇਖ (ਇਹ ਕਰੇ ਕਿ) ॥ **ਨਾਦੁ** = ਸੰਖ, ਸਿੰਛੀ ॥ **ਸਾਰਾ** = ਸੰਭਾਲਣਾ
ਕਰੇ ॥ **ਗੁਰ ਵੀਚਾਰਾ** = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ॥ **ਮਜਨੁ** = ਇਸ਼ਨਾਨ ॥
ਥਾਨੁ ਮੁਰਾਰਾ = ਹਰੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ (ਜਾਣਕੇ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ) ॥ **ਮਤਿ ਏਕੈ ਭਾਇ** =
ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਇਕ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ **ਤਖਤ** = ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰੂਪ ਦਾ ਜੇਹੜਾ
ਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਪੰਚ ਸਮਾਇ** = ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਅਭਾਵ ਹੋਗਏਹਨ ॥ **ਅਵਿਗਤ**
ਨਾਥ = ਗਤ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਜਲ ਮਹਿ...ਦੂਰਿ** = ਕਵਲ ਫੁਲ ਪਾਣੀ ਵਿਚੋਂ
ਪੈਦਾ ਹੋ ਕੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਵਖਰਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਜੋਤਿ** = ਸੋਭਾ, ਜੀਵਣ ਨੂੰ ॥ **ਨਿਧਿ ਗੁਣ** =
ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ ॥

੪੧੨

ਸਭਿ ਜਪ ਸਭਿ:- **ਛਾਈ** = ਧਿਰਕਾਰ (ਦਾ ਟਿੱਕਾ ਲਗਾਦਾ ਹੈ) ॥ **ਸਾਚੁ**
ਧਣੀ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਜਗੁ ਆਇ ਬਿਨਾਸਾ** = ਹੋਰ ਜਗ

ਆਉਂਦਾ ਜਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਗੁ ਤਿਅ ਜਿਤੁ = ਸੰਸਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ
ਜਿੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਕਾਮਣ ਹਿਤਕਾਰੀ = ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
ਕਲਤੂ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸਾਰੀ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਲੇਪੁ = ਮੈਲ ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਦੀ ॥
ਧਾਵਤੁ = ਦੌੜਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ॥ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ = ਰੋਕ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ॥ ਰੂੜੇ = ਸੁੰਦਰ
(ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ) ॥ ਨਾਈ = ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥ ਕਰ = ਹੱਥਾਂ ॥ ਪਗ = ਪੈਰਾਂ ॥ ਤਾਲਾ =
ਨਾਚ ॥ ਨਿਹਾਲਾ = ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਲੇਖ ਅਸੰਖ - ਲੇਖ ਅਸੰਖ = ਲੇਖੇ ਤੋਂ ਬੇਅੰਤ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ॥ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਮਾਨੁ = ਲਿਖ ਅਤੇ ਲਿਖ ਕੇ ਮੰਨਣਾ ਕਰ ॥ ਵਖਾਨੁ =
ਵੇਖਿਆਨ ਕਰੋ ॥ ਬਦਨੀ = ਕਵਿਤਾ ਪੜ੍ਹਨੀ ॥ ਭਾਰ = ਦੁਖ ਹੈ ॥ ਅਚਰੁ = ਨ ਖਾਧੇ
ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ॥ ਚਰੈ = ਖਾਵੇ, ਨਸਟ ਕਰੋ ॥ ਧਰ = ਧਰਤੀ ॥
ਉਚਾਪਿ = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੁਰੁ ਸਾਗਰੁ = ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥
ਹੀਰੁ = ਹੀਰਾ (ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ) ਕਰਕੇ ॥ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥

੪੧੩

ਜਗੁ ਬੰਦੀ = ਸੰਸਾਰ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਮੁਕਤੇ ਹਉ ਮਾਰੀ =

ਉਹ ਮੁਕਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਆਚਾਰੀ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਅਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਹੈ ॥ ਭੇਟੇ = ਮਿਲਿਆਂ ॥ ਗੁਣ ਰੋਏ = ਗੁਣਾਂ (ਸੁੱਖਾਂ) ਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਘੋ ਮੋਲਿ =
ਉਸਦਾ ਮੁਲ ਬਹੁਤ ਮਹਿੰਗਾ ਹੈ ॥ ਭਾਰਿ ਅਫਾਰੁ = ਨ ਸਹਾਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਭਾਰ ਹੈ ॥
ਧਾਰੁ = ਧਾਰਨਾ ਕਰ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਵੈ = ਭਾਉਂਦੀ ਹੈ ॥
ਭਇਕਾਰੁ = ਭੈ ਵਾਲੀ ਕਰਣੀ ॥ ਏਕੁ ਮਰੈ ਪੰਚੈ - ਏਕੁ = ਜੀਵ ॥ ਪੰਚੈ = ਪੰਜੇ
ਸਬੰਧੀ ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਪੁਤਰ, ਭਾਈ ॥ ਸੂਝਿ = ਬੁੱਧੀ ॥ ਸਹਜ = ਸ਼ਾਂਤੀ
ਦੇ ॥ ਓਹੀ = ਉਸਨੂੰ ॥ ਤੋਹੀ = ਤੇਰੇ ॥ ਬੀਤੀ = ਬਿਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ॥
ਬੇਦਨ = ਦਰਦ ॥ ਜੈ = ਜਿੱਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਸਰਣਾ = ਆਸਰਾ ਲਿਆ ॥ ਪਰਮ
ਗਤਿ = ਮੁਕਤੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ਬੋਹਿਥੁ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ॥
ਭੈ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਸੂਤਕੁ = ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਜਗਿ = ਜਗਤ ਵਿਚ ॥ ਛੋਤਿ =
ਛੁੱਤ, ਛਿੱਟ ॥ ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਨਸੈ = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਭਗਤਿ

ਸਰੋਤਿ = ਸ੍ਵਣ ਭਗਤੀ ॥ ਮੀਤ = ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ = ਤਿੰਨ ਗੁਣੀ (ਸੰਸਾਰੀ) ਜੀਵ ॥
 ਨੀਤਾ ਨੀਤ = ਨਿੱਤ ਨਿੱਤ ॥ ਪਰ ਹਰਿ = ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ ਭੀਤਰਿ ਏਕੁ
 ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੇਅੰਤ ਅਨਗਿਣਤ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਵਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
 ਬਿਰੰਥ = ਬੇ ਅਰਥ ਹੈ ॥ ਪਰਮਾਰੰਥ = ਪਰਮਾਰਥ ਵਿਚ ॥ ਭ੍ਰਾਤਿ = ਭਰਮ ਕਰਕੇ ॥
 ਭਖੈ = ਤੇਜ਼ ਹੋ ਕੇ ਬਲਦੀ ਹੈ (ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਦੀ ਅੱਗ) ॥ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੈ - ਹੀਰਾ = ਬ੍ਰਹਮ
 ਵਸਤੂ ਨੂੰ ॥ ਧੀਰਾ = ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸਰਾਫੀ = ਪਰਖ ॥ ਸਾਰੁ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ
 ਹੈ ॥ ਪੈਕਾਰੁ = ਚੜ੍ਹ ਹੈ, ਨਿਆਰੀਆ ਹੈ (ਜੋ ਸੰਸਾਰੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਸੁਆਹ ਵਿਚੋਂ ਨਾਮ
 ਸੋਨੇ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਦਾ ਹੈ) ॥

੪੧੪

ਵਾਟੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਮਹਲੁ = ਸ੍ਵਰੂਪ ਦਾ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨੇ (ਵਰਗੀ ਸੁੰਦਰ)
 ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੇਵਾ = ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ॥ ਅਖੂਟੁ = ਅਤੁੱਟ ਹੈ ॥ ਪੰਚ =
 ਪੰਜ ਕਾਮ ਆਦਿਕ, (ਪੰਜ ਤਤ) ॥ ਤੀਨਿ = ਤਿੰਨ ਗੁਣ, ਤਥਾ (ਤਿੰਨ ਭਵਨ) ॥ ਨਵ = ਨੌ ਗੋਲਕਾ,
 (ਨੌ ਖੰਡ) ॥ ਚਾਰਿ = ਚਾਰ-ਰਾਗ, ਦ੍ਵੈਖ, ਹਰਖ, ਸੋਗ, (ਚਾਰ ਤਰਫਾਂ) ॥ ਸਮਾਵੈ =
 ਨਾਸ ਕਰੇ, ਤਥਾ (ਵਿਆਪਕ ਹੈ) ॥ ਕਲ = ਸਕਤੀ ਨਾਲ ॥ ਧਾਰਿ ਰਹਾਵੈ = ਬੰਨ੍ਹ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥
 ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਉ = ਮਨ ਬਾਹਰ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਜਾਦੇ ਨੂੰ ॥ ਪਰਾਵੈ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਰੋਕੇ ॥
 ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ = ਵਿਸਿਆ ਦਾ ਮਸਤਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸਹਜੁ = ਸ਼ਾਤ, ਗਿਆਨ ॥
 ਲੂਝੈ = ਝਗੜਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ - ਨੀਸਾਨੁ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਥਾਨਿ = ਥਾ (ਟਿਕਾਣਾ) ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸੁਥਾਨਿ =
 ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾ, ਸਤਿਗੰਗ ਵਿਚ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲ = ਇੱਛਾ ਰਹਿਤ, ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ॥
 ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਪੰਚ ਸਮਾਈ = ਪੰਜ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਨਾਸ ਹੋਏ ਹਨ ॥
 ਮਨਮੁਖਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਸੁਰਤਿ ਪਰਾਨਿ = ਸੁਰਤੀ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ ॥
 ਲਹਸਿ = ਲਵੇਗਾ ॥ ਨਿਦਾਨਿ = ਅੰਤ ਨੂੰ ॥ ਬੁਊਰਾ = ਸੁਦਾਈ ॥ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤਿ:-
 ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ:- ਗੀਤੋ = ਸ਼ਬਦ ॥ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤੋ = (ਪਰ) ਚਿਤ ਵਿਚ ਅਨੀ-
 ਤੀਆਂ (ਭੈੜੀਆਂ) ਗੱਲਾਂ ਹਨ ॥ ਰਾਗ = ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ॥ ਕਹਾਵਹਿ ਬੀਤੋ =

ਬੀਤ ਰਾਗੀ (ਸੰਸਾਰ ਵਾਸਨਾਂ ਤੋਂ ਟੱਪਿਆ ਹੋਇਆ) ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਆਕਾਰੁ =
ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ॥ ਅਕਲ ਕਲਾ = ਅਖੰਡ ਸ਼ਕਤੀ, ਪ੍ਰਮੇਸਰ ॥ ਸਚੁ = ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥
ਸਾਚਿ = ਸੱਚਾ ਹੈ - (ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਨ ਨੂੰ) ॥ ਟਿਕਾਵੈ = ਜੋੜੇ ॥

੪੧੫

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ॥ ਵਖਾਣੈ = ਜਪਦੇ ਹਨ ॥
ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਆਚਾਰੁ ਪਰਾਤਾ = ਸੁਭ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਲੱਗਾ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ:-
ਮੈਗਲੁ = ਹਾਥੀ (ਵਾਂਗੂੰ ਮਸਤ ਹੈ) ॥ ਸਾਕਤੁ = ਬੇਮੁਖ ਦਾ ॥ ਹੈਰਾਨਾ =
ਹੈਰਾਨ ਹੋਇਆ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਚਾਪੇ = ਦਬਾਏ ਹੋਏ ॥ ਠਉਰਾ = ਠਹਿਰਦਾ ॥
ਕਉਰਾ = ਕੌੜਾ, ਦੁਖਦਾਈ ॥ ਕੰਟਕੁ = ਦੁਖਦਾਈ ॥ ਪੇਲੈ = ਪਰੇਰ ਕੇ ॥
ਕਰਮਾ = ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਧਰਮਾ = ਧਰਮਾਤਮਾਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਮੂੜਾ = ਮੂਰਖ ਹੈ ॥ ਰੂੜਾ = ਸੁੰਦਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਸਥਾਨੇ = ਠਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥
ਚੀਨੈ = ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਦੁਬਿਧਾ = ਦ੍ਵੇਖ ॥ ਸੂਰ ਸੰਗ੍ਰਾਮਿ = ਜੁਧ ਵਿਚ ਸੂਰਮਾਂ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਉਮੈ = ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ ਗ੍ਰਾਸਿ = ਖਾ ਕੇ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ਦੂਜੇ ॥
ਅਨਹਦੁ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ॥ ਭਾਉ =
ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਧੁਨਿ = ਬ੍ਰਿਤੀ (ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ॥ ਰੰਸਾਇਣਿ = ਰਸਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ॥
ਮਾਤਾ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਹੇਤੁ = ਵਾਸਤੇ ॥

੪੧੬

॥ ੮ ॥ ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ:-ਕਾ ਕੋ = ਕਿਸਦਾ ॥ ਕਤ = ਕਿਥੇ ॥ ਸਮ =
ਬਰਾਬਰ ॥ ਕਨਿਕ = ਸੋਨਾ ॥ ਕਾਮਨੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਹੇਤੁ = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ਦੂਤੁ =
ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਖੋਟੇ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਦੁਸਟ ॥ ਅਉਖਧੁ = ਦਵਾਈ ॥ ਤੰਤੁ =
ਟੂਣਾ ॥ ਮੰਤਾ = ਜਾਦੂ ॥ ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਹੰਤਾ = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਦੂਜਾ = ਦ੍ਵੇਤ ਭਾਉ ॥ ਕਿ = ਕਿਸ ॥ ਸੁਰ ਨਰ = ਦੇਵਤੇ ਅਰ ਮਨੁਖ ॥
ਭਰਿਪੁਰਿ = ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ:- **ਸਖੈਨੀ** = ਪਿਆਰੀ ॥ **ਸੁਤ** = ਪੁਤਰ ॥ **ਕਲਤੁ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਬੀਆ** =
 ਦੂਸਰਾ ਭਾਉ ॥ **ਕਿਰਖੀ** = ਖੇਤੀ ॥ **ਅਣਵੀਚਾਰੀ** = ਬਿਨਾ ਵੀਚਾਰ ਤੋਂ ॥
ਸੰਚਹਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਬੇਦੁ ਬਾਦੁ** = ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਝਗੜੇ ॥ **ਬਿਨਸੈ** =
 (ਜੀਵ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਬੰਧੁ** = ਮਾਇਆ ਦਾ ਜਾਲ ॥

੪੧੭

ਜਿਨੁ ਸਿਰਿ-ਸੰਮਤ ੧੫੭੮ ਵਿਚ ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਮਲੇ ਵੇਲੇ ਏਮਨਾਬਾਦ
 ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਵੇਖ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ-
ਮਾਂਗੀ = ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਲਕੀਰ, ਚੀਰਨੀਆ ਵਿਚ ॥ **ਕਾਤੀ** =
 ਕੈਚੀਆ ਨਾਲ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਨੇੜੇ, ਮਹਲਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ॥ **ਆਦੇਸੁ** = ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥
ਹੀਡੋਲੀ = ਡੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ॥ **ਦੰਦ ਖੰਡ ਕੀਤੇ ਰਾਸਿ** = ਹਾਥੀ ਦੰਦ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆ
 ਨਾਲ (ਡੋਲੀਆ) ਸਵਾਰੀਆਂ ਹੋਈਆ ਸਨ ॥ **ਝਲੇ** = ਪਖੇ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਜੜੇ ਹੋਏ,
 ਸੂਰਜ ਮੁਖੀਏ ॥ **ਝਿਮਕਨਿ** = ਲਿਸਕ ਰਹੇ ਸਨ ॥ **ਸਿਲਕਾ** = ਰਸੀਆ ॥
ਮੋਤਸਰੀਆਂ = ਮੋਤੀਆਂ ਦੀਆ ਲੜੀਆਂ ॥ **ਦੂਤਾ** = ਨੌਕਰਾ ਨੂੰ ॥ **ਅਗੇ ਦੇ ਜੇ** =
 ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ॥ **ਚੇਤੀਐ** = ਸਿਮਰੀਏ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ) ॥ **ਕਾਇਤੁ** =
 ਕਾਹਨੂੰ ॥ **ਸਾਹਾਂ** = ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ॥ **ਸੁਰਤਿ** = ਸੋਝੀ (ਭੁਲ ਗਏ ਹਨ) ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਦੀ ॥
ਵਾਣੀ = ਦੁਹਾਈ ॥ **ਕੁਇਰੁ** = ਬਚੇ, ਅੰਵਾਣੇ ॥ **ਵਖਤ ਖੁਆਈਅਹਿ** =
 ਨਿਮਾਜ ਦੇ ਵਕਤ ਲੰਘ ਗਏ ਹਨ ॥ **ਨਾਇ** = ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ॥ **ਹੁਣਿ ਕਹਣਿ**
ਨ ਮਿਲੈ ਖੁਦਾਇ = ਹੁਣ ਛੁਟਨ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ
 ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ॥ **ਕਹਾ ਸੁ ਖੇਲ** - ਉਪਰਲੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਦੂਜਾ ਸ਼ਬਦ - **ਖੇਲ** =
 ਖੇਡਾਂ ॥ **ਭੇਰੀ** = ਨਗਾਰਾ ॥ **ਸਹਨਾਈ** = ਝੂਝੀ, ਨਫੀਰੀ ॥ **ਤੇਗਬੰਧ** =
 ਤਲਵਾਰਾਂ ਬੰਨਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਗਾਡੇਰੜਿ** = ਮਹਾ ਰਥੀ ਸੂਰਮੇ ॥ **ਲਾਲ ਕਵਾਈ** =
 ਲਾਲ ਪੁਸਾਕਾ ॥ **ਆਰਸੀਆਂ** = ਸ਼ੀਸ਼ਿਆ (ਵਿਚ ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ) ॥ **ਗੋਸਾਈ** =
 ਸਵਾਮੀ ਹੈ ॥ **ਉਥਾਪੇ** = ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਰੁ** = ਦੌਲਤ ॥ **ਭਾਂਈ** = ਭਾਈਆ ਨੂੰ ॥

ਦਰ=ਦਵਾਰੇ ॥ ਮੰਡਪ=ਉਚੇ ਮੰਦਰ ॥ ਬੰਕ=ਸੁੰਦਰ (ਸਰਾਵਾਂ) ॥ ਕਾਮਣਿ=ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ ਜਿਸੁ=ਜਿਸ ਨੂੰ ॥ ਪਾਨ ਤੰਬੋਲੀ=ਪਾਨ ਦੇ ਬੀੜੇ ਲਗੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ॥ ਹਰਮਾਂ=ਪਰਦੇਦਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ ਛਾਈ ਮਾਈ=ਲੋਪ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਪਰਛਾਵੇ ਵਾਂਗ ॥ ਘਣੀ ਵਿਗੁਤੀ=(ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ) ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਘਣੀ ਖੁਆਈ=ਬਹੁਤ (ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ) ਭੁਲਾਈ ਹੈ ॥ ਕੋਟੀ ਹੂ=ਕੋੜਾਂ ਹੀ ॥ ਵਰਜਿ ਰਹਾਏ=ਕਿ ਰਹੇ (ਮੰਤਰਾਂ ਜੰਤਰਾਂ ਨਾਲ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਲਾਮ ਰੱਬ ਨੇ ਕੋਈ ਨ ਚੱਲਣ ਦਿਤੀ) ॥ ਮੀਰੁ=ਬਾਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (ਦਾ ਧਾਵਾ ਸੁਣਿਆ) ॥ ਥਾਨੁ=ਤਕੀਏ, ਦਾਇਰੇ ॥ ਮਲੇ=ਸੜ ਗਏ ॥

੪੧੮

ਬਿਜ=ਪੱਕੇ ॥ ਮੁਛਿ=ਟੁਕੜੇ ੨ ਕਰਕੇ ॥ ਕੁਇਰ=ਮਾਸੂਮ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਰੁਲਾਇਆ=ਧਰਤੀ ਤੇ ਰੋਲਿਆ ॥ ਪਠਾਣਾਂ ਦੇ ਪੀਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਮੁਗਲ ਤੁਹਾਡੀ ਵੱਲ ਵੇਖਣਗੇ, ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਫਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ ॥ ਇਸ ਦੀ ਬਾਬਤ ਦਸਦੇ ਹਨ ॥ ਕਿਨੈ=ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਨੇ ਵੀ ॥ ਪਰਚਾ=ਕਰਾਮਾਤ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ॥ ਲਾਇਆ=ਵਿਖਾਲਿਆ ॥ ਤੇਗ=ਤਲਵਾਰ ॥ ਓਨ੍ਹੀ=ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ॥ ਤੁਪਕ=ਬੰਦੂਕਾਂ ॥ ਤਾਣਿ=ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ, ਤਾਣ (ਖੜੀਆਂ) ਕਰਕੇ ॥ ਓਨ੍ਹੀ=ਪਠਾਣਾਂ (ਇਬਰਾਹੀਮ ਲੋਧੀ) ਨੇ ॥ ਹਸਤਿ ਚਿੜਾਈ=ਹਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਭੂਹੇ ਕਰਕੇ (ਦੁਸਮਨ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ) ॥ ਚੀਰੀ=ਚਿੱਠੀ ॥ ਠਕੁਰਾਣੀ=ਖੜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ ਪੇਰਣ=ਚੋਲੇ, ਬੁਰਕੇ ਕਪੜੇ ॥ ਸਿਰ ਖੁਰਪਾਟੇ=ਸਿਰਾਂ ਤੋਂ ਪੈਰਾਂ ਤਕ (ਭੱਜਣ ਨਾਲ) ਪਾਟ ਗਏ ॥ ਵਾਸੁ ਮਸਾਣੀ=ਮੜੀਆਂ ਵਿਚ ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ, (ਮਰ ਕਰਕੇ) ॥ ਬੰਕੇ=ਸੁੰਦਰ ਪਤੀ ॥ ਕਿਸ ਥੈ=ਕਿਸ ਕੋਲ ॥ ਰੁਆਈਐ=ਰੋਈਏ ॥ ਵਿਗਸੈ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਗੋਇਲਿ:—ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਮਿਥਿਆ ਦਸ ਕੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ:—

ਗੋਇਲਿ=ਜੂਹ(ਚਰਗਾਹ)ਵਿਚ ॥ ਗੋਇਲੀ=ਚਰਵਾਹ, ਗੁਆਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਏਥੇ ਜੀਵ ਗੋਇਲੀ ਹੈ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਗੋਇਲ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰੇਕ ਜੀਵ ਥੋੜਾ ਚਿਰ ਰਹਿ ਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਂਧਹਿ=ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਵਣਜਾਰਾ=ਵਪਾਰੀ, ਜੀਵ ॥ ਨੀਤ ਨੀਤ=ਰੋਜ਼ ਰੋਜ਼ ॥ ਪਿੰਡੁ=ਸ਼ੀਰ ॥ ਪਵੈ=ਭਿੱਗ ਪਵੇਗਾ ॥ ਓਹੀ

ਓਹੀ = ਹੋਏ ੨ ਕਰਕੇ (ਸਿਆਪਾ) ॥ ਧੰਧਾ = ਕੰਮਾਂ ਵਿਹਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਅਰਥ ॥ ਓਹੁ =
ਮਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਘਰੁ = ਸਰੂਪ ॥ ਸੰਪੈ = ਧਨ ਮਾਲ ॥ ਸੰਚਹੁ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ॥
ਮਖਸੂਦੁ = ਮਨੋਰਥ, ਨਫਾ ॥ ਤਤੁ = ਸਿਧਾਂਤ ॥ ਪਰਾਵਹੁ = ਪਾਵੇ ॥ ਭੂਮਿ =
ਧਰਤੀ ਤੇ ॥ ਸਤੁ = ਸੱਚ ਨੂੰ ॥ ਕਿਰਸ = ਖੇਤੀ ॥ ਕਰਮੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਤੋਟਾ = ਘਾਟਾ ॥
ਵਾਟ = ਰਸਤਾ ॥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ: - ਲੰਮੇ ਦੇਸ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ - ਨੀਮੀ =
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਮੈਂਡਾ = ਮੇਰਾ ॥ ਤੈਂਡਾ = ਤੇਰਾ ॥ ਦਰੁ ਬੀਭਾ = ਦੂਸਰਾ ਦੁਆਰਾ ॥
ਮੈ ਨੀਮਿ ਕੇ = ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ਕੈ = ਕਿਸ ਨੂੰ ॥ ਹਿਕੋ = ਇਕੋ ॥ ਧਣੀ =
ਮਾਲਕ ਹੈਂ ॥ ਸਿਧਾ = ਸਿਧੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ॥

੪੧੯

ਭੋਗੀ = ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ॥ ਕਾਪੜੀ = ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਇਕ ਭੇਖ ਜੋ ਲੀਰਾਂ ਦੀ ਗੋਦੜੀ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ॥
ਚੀਨਹੀ = ਸਮਝਦੇ ॥ ਤਤੁ ਸਾਰੁ = ਜੋ ਸ੍ਰੋਸਟ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ॥ ਨਿਰੰਤਰ = ਇਕ ਰਸ ॥
ਜੋਇਸੀ = ਜੋਤਸ਼ੀ ॥ ਘਟਿ = ਦਿਲ ਵਿਚ ॥ ਤਾਮਸੀ = ਤਮੋ ਗੁਣੀ, ਕ੍ਰੋਧੀ ॥
ਬੰਦੁ = ਬੀਰਜ ॥ ਗਿਰਹੀ = ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ॥ ਸਾਧਿਕਾ = ਸੰਤੋਖਵਾਨ, ਸਾਧਨਾਂ ਕਰਨ
ਵਾਲਾ ॥ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ: - ਮਨਸਾ = ਵਾਸਨਾ ॥ ਜਾਚਿਕਾ = ਮੰਗਤੇ ॥ ਭੀਜੈ = (ਮਨ
ਦਾ ਮੰਦਰ) ਭਿੱਜ ਜਾਏ ਰਸ ਨਾਲ ॥ ਪਰਮਾਰਥੁ = ਆਤਮ ਗਿਆਨ ॥ ਲੋਭੀਆ =
ਲੋਭੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ਲੁਭਤਉ = ਲੋਭ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ਨਿਵਾਰੀਐ = ਦੂਰ ਕਰੀਏ ॥
ਗਡਾਵੈ = ਮਿਲ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਵਾਟੜੀ = ਖੋਟੀ ਰਾਹ ॥ ਦੁਬਿਧਾ = ਦੂਤ ਦੀ ॥
ਮੂਸਹੁ ਗੇ = ਲੁੱਟੇ ਜਾਓਗੇ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਸੈਲੁ = ਸਿਲਾ ਹੈ ॥
ਅਭ ਅੰਤਰਿ = ਦਿਲ ਅੰਦਰੋਂ ॥ ਮਥਿ = ਰਿੜਕ (ਵੀਚਾਰ) ਕੇ ॥ ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ: -
ਵਾਟ ਵਟਾਇਆ = ਰਸਤਾ ਬਦਲ ਕੇ (ਭਗਤੀ ਦਾ) ॥ ਵਿਸਰਜਿਆ = ਤਿਆਗਿਆ
ਤਾਂ ॥ ਜਾਣਹੁ = ਜਾਣਦੇ ॥ ਪਛਾਣਹੁ = ਪਛਾਣ ਕੇ ॥ ਵਜਹੁ = ਰੋਜ਼ੀਨਾ ॥

੪੨੦

ਪੈਧਾ = (ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਪੌਸਾਕ) ਸਿਰੋਪਾ ਪਹਿਨਕੇ, ਅਰਥਾਤ ਮਾਨ ਵਡਿਆਈ ਸਹਿਤ ॥
ਭਾਣੀਐ = ਭਾਉ ਦਾ ਹੈ ॥ ਬੰਦਿ ਰਬਾਣੀਐ = ਰਬ ਦੀ ਬੰਦੀ (ਕੈਦ) ਵਿਚ ਅਥਵਾ

ਰਬ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ (ਦੂਤਾਂ) ਦੀ (ਸਿਰ ਤੇ ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਹੈ) ॥ ਗਰਬੁ ਵਵਾਈਐ= ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਕਰੀਏ ॥ ਵਾਦਿ=ਬਗੜੇ ਵਿਚ ॥ ਘਾਲੀਐ=ਕਾਰ ਕਮਾਈਏ ॥
 ਕਿਆ ਜੰਗਲ:-ਉਤਾਵਲਾ=ਛੇਤੀ ਹੀ ॥ ਅਬੇ ਤਬੈ=ਐਰ ਗੈਰ (ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ) ॥
 ਚਾਕਰੀ=ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ॥ ਭਰ ਨਾਲਿ=ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਪੱਥਰਾਂ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ॥
 ਬੁਡਾਵੈ=ਡੋਬ ਦੇਵੇਗੀ ॥ ਪਾਰਖੁ=ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ੧੭ ॥ ਛਾਈ=ਸੁਆਹ ॥
 ਪਰਥਾਈ=ਦੁਆਰਾ ॥ ਵਾਟੜੀ=ਰਸਤਾ ॥ ਉਝੜਿ=ਕੁਰਾਹੇ ॥

੪੨੧

ਸਿਰੁ=ਆਪਾ ਭਾਵ ॥ ਰੂੜੇ ਠਾਕੁਰ ਮਾਹਰੇ:-ਰੂੜੇ=ਸੁੰਦਰ ॥
 ਮਾਹਰੇ=ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ॥ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ=ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਵਸਥਾ, ਮੁਕਤੀ ॥
 ਓਲ੍ਹਗੀਆ ਓਲ੍ਹਗੀ=ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ॥ ਛੋਰੂ=ਤੁੱਛ ਦਾਸ ॥ ਥਾਰੇ=ਤੇਰੇ ॥
 ਭਾਣੈ=ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਤਾਂ ॥ ਰਵਿ=ਮਿਲ ॥ ਕਿਨਿ=ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ; ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥
 ਕਰੇ=ਉਤਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰੇ=ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਵਡਿਆਈ=ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ॥
 ਨਿਹਾਲੀਐ=ਵੇਖੀਦਾ ਹੈ ॥ ਚੇਤਈ=ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਭੇਟੇ=ਮਿਲਿਆਂ ॥
 ਨਿਰਾਲਮੋ=ਨਿਰਲੇਪ, ਅਸੰਗ ॥ ਕੇਤਾ ਆਖਣੁ:-ਸਤਾਣਾ=ਬਲ ਵਾਲਾ ॥
 ਸੁਹੇਲਾ=ਸੁਖੀ ਰਹੀਏ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ=ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਸਾਈ=ਇਹੋ ਹੀ ਹੈ ॥
 ਪਾਇਨੀ=ਪਾਉਂਦੇ ॥ ਠਵਰ=ਥਾਂ ॥ ਜੂਠਾਨੈ=ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ॥
 ਅਘਾਈ=ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥

੪੨੨

॥ ੨੦ ॥ ਨਾਇ=ਨਾਮ ਨਾਲ ॥ ਦਰਵਾਨੁ=ਦਰਬਾਨ ਹੈ ॥
 ਹੈਰਾਨੁ=ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਹਦੂਰਿ=ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥
 ਤੋਸਾ=ਭੋਜਨ ॥ ਸੇਇ=ਸੇਵਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਾਂਢੀਆ=ਕਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ॥
 ਵਾਂਢੀਆ=ਵਿਛੜਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਕਿਉ:-ਘਣੈ=ਬਹੁਤਾ ॥
 ਦੋਈ=ਦ੍ਵੈਤ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕੂਰਾ=ਝੂਠਾ, ਖੋਟਾ ॥ ਉਝਰਤ=ਉੱਜੜਦੀ ਨੂੰ ॥
 ਬਾਰਾ=ਚੇਰ (ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ) ॥ ਜਿਣੈ=ਜਿੱਤਦਾ ਹੈ ॥ ਟੋਹਣੀ=ਲੱਕੜੀ, ਸੋਟੀ ॥

ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ॥ ਦਉਤ = ਦਿਨ ॥ ਸਵਾਰੈ = ਸੰਭਾਲੇ, ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥
 ਸਖਾਈ = ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸਾਥੀ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਸਾਸਤੁ ਬੇਦ ਸਿੰਮੁ-
 ਸਾਸਤੁ = ਛੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ॥ ਬੇਦੁ = ਚਾਰ ਵੇਦ ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ = ੨੭ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆ ॥
 ਸਰੁ ਤੇਰਾ = ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ! ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸਰੋਵਰ ਹਨ ॥ ਸੁਰਸਰੀ =
 ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਨਦੀ, ਗੰਗਾ ॥ ਚਰਣ ਸਮਾਣੀ = ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ,
 ਅਰਥਾਤ ਏਹਨਾ ਸਾਰਿਆ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜੱਸ ਹੈ ॥ ਸਾਖਾ ਤੀਨਿ ਮੂਲੁ =
 ਤਿੰਨ ਸ਼ਾਖਾਂ (ਗੁਣਾਂ) ਵਾਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਮੁੱਢ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ॥ ਮਤਿ ਰਾਵੇ = ਬੁੱਧੀ ਕਰਕੇ
 ਜਪਦੇ ਹਨ ॥ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ = ਸਭ ਵਿਚ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥

੪੨੩

ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ = ਤੇਤੀ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤੇ ॥ ਤਾਂ ਕੋ = ਤੇਰੇ ॥
 ਪਰਾਣੀ = ਪ੍ਰਾਣ ਧਾਰੀ ਜੀਵ ॥ ਇਆਣੀ = ਮੂਰਖ ਦੁਨੀਆ ॥ ਬਪੁੜਾ =
 ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਕਰਿ ਅਵਤਾਰੀ = ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਤਿਨ = ਉਹਨਾ ਅਵਤਾਰ
 ਨੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਰਾ: - ਚੀਨਿ = ਪਛਾਣ ਕੇ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਸਹਜੇ =
 ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥ ਮਾਤਾ = ਮਸਤ ਹੋਇਆ ॥ ਸਾਰੁ = ਸਿੱਟਾ ਹੈ ॥ ਦਰਿ =
 ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ॥ ਤਿਭਵਣ = ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਦੀ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
 ਸਬਾਏ = ਸਾਰੇ ॥ ਉਰਿਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੇ:-
 ਆਸਾ = ਇੱਛਾ ॥ ਨਾਮੇ = ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥ ਲੋਈ = ਲੋਕ ॥

੪੨੪

ਰਜਾਈ = ਆਗਿਆ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ॥ ਚੂਕੈ =
 ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਬਉਰਾਣੀ = ਕਮਲੀ ਹੋਈ ਹੋਈ ਦੁਨੀਆ ॥ ੨੫ ॥
 ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰਾ ॥ ਭਇ = ਭੈ ॥ ਜਲੰਦਾ = ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜਦਾ ॥ ਘਰੁ
 ਦਰੁ = ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਵ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜਾ ਗਿਆਨ ॥ ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥

੪੨੫

॥ ੨੬ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ = ਦੇਵਤੇ ॥ ਜੋਤਿਕੀ = ਜੋਤਸੀ ॥ ਆਪੈ ਥੈ =

ਆਪਣੇ ਹੀ ਹਥ (ਅਧੀਨ) ਵਿਚ ॥ **ਭਵਾਲੀ** = ਭਵਾਟਣੀ ਜੂਨਾਂ ਦੀ ॥ **ਪੰਚ** =
 ਪੰਜ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ॥ **ਪੰਚੇ ਵੀਚਾਰੀ** = ਪੰਜੇ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਵਰਤਦੇ ਹਨ ॥ ੨੭ ॥
ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ = ਅੰਦਰ ਦੇ ਕਪਾਟ, ਭਾਵ ਦਿਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਥਵਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪੜਦੇ ॥
ਖੁਲਾਹੀ = ਖੁਲ੍ਹੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਅੰਦਰਿ ਮਹਲ ਅਨੇਕ** = ਅਨੇਕਾਂ ਸਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ॥
ਚਿੰਦਿਆ = ਲੋੜਿਆ ॥ **ਪਾਰਖੀਆਂ** = ਪਾਰਖੂਆਂ ਨੇ ॥ **ਵਥ** = ਨਾਮ ਵਸਤੂ ॥
ਸਾ = ਸੋ ॥ **ਝੂਠਾ** = ਝੂਠਾ ਜੀਵ ॥

੪੨੬

ਬਿਖਿਆ = ਮਾਇਆ ॥ ਦੋਹਰਾਣੀ ਮਹਲ:— **ਦੋਹਰਾਣੀ** = ਪਰਾਏ ਪੁਰਸ
 ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਛੁੱਟੜ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਮਨਮੁਖ ॥ **ਪਿਰਕਾ** = ਪਤੀ ਦਾ ॥
ਸੁਆਉ = ਅਨੰਦ ॥ **ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ** = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਸਾ** = ਉਹੀ ॥
ਸਭਰਾਈ = ਸਭ ਦੀ ਰਾਣੀ ਹੈ ॥ **ਰੰਗੁ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਭਾਇ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਪਿਰਮਲੁ** =
 ਚੰਦਨ ॥ **ਜਤਿ ਪਤਿ** = ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਪਾਤ ॥ **ਹਉ-ਹਉ** = ਮੈਂ ਮੈਂ ॥ **ਹਉ** =
 ਹੰਕਾਰ ॥ **ਸਚੇ ਰਤੇ ਸੋ-ਸੋਇ** = ਸੋਭਾ ॥

੪੨੭

ਰੂੜੇ = ਸੁੰਦਰ ॥ **ਰਪੈ** = ਰੰਗਿਆ ਜਾਏ ॥ **ਕੰਚਨੁ** = ਸੋਨਾ ॥ **ਭੈ ਭਾਇ** =
 ਭਰੁ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ **ਲਾਗਿ** = ਪਾਹ, ਵੈਰਾਗ ॥ **ਰਪਸੀ** = ਰੰਗਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥
ਵਿਹਾੜਹਿ = ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ ॥ **ਵਿਕਣਹਿ** = ਤਿਆਗਦੇ ਹਨ ॥ **ਵੁਠਾ** = ਵੱਸਿਆ ॥
ਸਭ ਨਾਵੈ ਨੋ:— **ਬੁਝਣਾ** = ਗਿਆਨ ॥ **ਅਬੁਝਣਾ** = ਅਗਿਆਨ ॥ **ਸਿਰਿਕਾਰ** =
 ਸਿਰ ਤੇ ਕਾਰ, ਰੱਯਤ ਹੈ ॥ **ਕੁਚਲ** = ਖੋਟੀ ਚਾਲ (ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ) ਵਾਲੇ ॥ **ਕੁਚੀਲ** =
 ਖੋਟੇ ॥ **ਵਿਖ ਲੀਪਤੇ** = ਵਿਸਿਆਂ ਵਿਚ ਲਿਪਤ (ਭਰੇ ਹੋਏ) ਹਨ ॥ **ਨਾਵਹੁ** = ਨਾਮ ਤੋਂ ॥
ਖੁਆਏ = ਭੁਲਾਏ ਹਨ ॥ **ਉਤਵਤਾਏ** = ਅਵੈੜੇ ਹੋ ਕੇ, ਉੱਚੜ ਪੈੜੇ, ਭਾਵਾਂ ਡੋਲ ॥
ਭਾਵਨੀ = ਸ਼ਰਧਾ ॥ **ਦੇਹੀ** = ਹੇ ਦੇਹੀ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ! (ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੋਧ) ॥

੪੨੮

॥ ੩੨ ॥ **ਵਰੁ** = ਪਤੀ ॥ **ਕਾਮਣੀ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ॥ **ਹਦੂਰਿ** = ਨੇੜੇ, ਪਾਸ ॥

ਡੋਹਾਰਣੀ = ਛੁਟੜਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਗਹਿ = ਮਿਲ ਰਹੀ ॥
 ਮਹਲ = ਸਰੂਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ ੩੩ ॥ ਤਮਾਇ = ਲਾਲਚ ॥ ਹਰੀਆਵਲਾ =
 ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ਰਾਵਹਿ = ਭੋਗ (ਮਾਣ) ਦੀਆ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਪਰੋ ॥ ਗੁਨਹ =
 ਗੁਨਾਹਾਂ, ਪਾਪ ॥

੪੨੯

॥ ੩੪ ॥ ਰਵਹਿ = ਮਾਣੁਦੀਆਂ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਬਿਲਮੁ =
 ਦੇਹ ॥ ੩੫ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਖੁਆਇਅਨੁ = ਭੁਲਾਏ ਹਨ ॥ ਜਤਿ ਪਤਿ =
 ਜਾਤ ਪਾਤ (ਗੋਤ) ॥

੪੩੦

ਸਾਰਿ = ਸਵਾਰ ॥ ਅਲਾਹ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਅਨਰਸ ਮਹਿ: - ਅਨਰਸ
 = ਹਰੀ ਤੋ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਰਸਾਂ ॥ ਜਲਦੀਆਂ = (ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ) ਸੜਦੀਆ ॥
 ਰਵੈ = ਰਮਣ (ਆਉਣਾ) ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ॥ ਸਹਿ = ਪਤੀ ਨੇ ॥ ਗੁਬਾਰੁ = ਅੰਧੇਰੇ
 ਵਿਚ ॥ ਜਮਦਰਿ = ਜਮਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰ ਤੇ ॥ ਮ: ਪ ॥ ਪੰਚ ਮਨਾਏ ਪੰਚ: - ਪੰਚ = ਪੰਜ
 ਗੁਣ (ਸਤ, ਸੰਤੋਖ, ਧੀਰਜ, ਧਰਮ, ਵੀਰਾਹ) ॥ ਪੰਚ = ਪੰਜ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ, ਹੰਕਾਰ) ॥
 ਪੰਚ ਵਸਾਏ = ਪਹਿਲੇ ਪੰਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਇਆ ਸੀ ॥ ਪੰਚ ਗਵਾਏ = ਪਿਛਲੇ
 ਪੰਜ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਸਾਇਆ ਸੀ ॥ ਨਗਰੁ = ਸਰੀਰ ਅਥਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ॥ ਵੁਠਾ =
 ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਦੁਰਤੁ = ਪਾਪ ॥ ਵਾਰਿ = ਵਾੜ ॥ ਫਰਹੇ = ਫਲ੍ਹੇ, ਛਾਪਿਆ ਦੇ
 ਖਿੜਕ ॥ ਮੁਹਕਮ = ਪੱਕੇ ॥ ਹਾਟ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪ ਹੱਟੀਆ ॥ ਸਾਹ = ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ,
 ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ॥ ਥਾਟ = ਠਾਟ, ਪਸਾਰੇ ਵਿਚ ਆ ਗਏ ॥ ਜੇਜੀਆ = ਜੀਵ ਪ੍ਰਤੀ ਮਸੂਲ ॥
 ਜਗਾਤਿ = ਚੁੰਗੀ ॥ ਛਾਪ = ਮੁਹਰ, ਮਾਫੀ ਦਾ ਪਟਾ ॥ ਵਖਰੁ = ਸੋਦਾ ॥
 ਅਬਿਚਲ = ਅਟੱਲ ॥ ਦੇਵ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ (ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ) ॥

੪੩੧

ਮੇਰੇ ਮਨ: - ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕਿਰਪਾ ॥ ਮਨੁ = ਜੀਵ ॥ ਆਇਆ =
 (ਚੌਰਾਸੀ ਵਿਚੋਂ ਭੋਦਾ) ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਭੁੰਚਹਿ = ਭੋਗਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਤ = ਪੁਤ੍ਰ ॥

ਨਿਵਾਹੁ = ਅੰਗ ਪਾਲ, ਨਿਰਬਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬੋਹਿਥ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਤੇਹ =
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ (ਆਸਰੇ) ॥ ਭੇਟਿਓ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਜਾਚਨਾ = ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ॥ ਬਿਰਹੜੇ
 = ਵਿਰਲਾਪ ਮਈ ਸ਼ਬਦ ॥ ਪਾਰਬੁਹਮ ਸਿਮ: - ਜਤਿ = ਧਾਰਨਾ ਅਥਵਾ ਜਾਤ ॥ ਅਨਤ
 = ਹੋਰਥੇ ॥ ਆਘਾਇ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅੰਚਲੁ = ਪੱਲਾ ॥ ਗਹਿਆ = ਫੜਿਆ
 ਹੈ ॥ ਪਰਾਇ = ਲੰਘ ਗਏ ॥ ਪੇਖਤੇ = ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਹੈ ॥

੪੩੨

ਅਮਰੁ = ਅਮਿੱਟ ਹੈ ॥ ਰਜਾਇ = ਰਜਾ, ਭਾਣਾ ॥ ਮਾਤੇ = ਮਸਤ ਹਨ ॥
 ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਕੂਪ = ਖੂਹ ॥ ਉਧਰਿ = ਤਾਰ ॥ ਮ: ੧ ਸਸੈ ਸੋਇ -
 ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਾਂਧੇ ਨੂੰ ਏਸ ਪਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਸੀ ॥
 ਸਸੈ = ਸੱਸੈ ਅੱਖਰ ਦੁਆਰਾ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸੋਇ = ਉਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਬੀਰਾ =
 ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਪੁੰਡਰ = ਚਿੱਟੇ ॥ ਹੇਰੂ = ਵੇਖਣ ਵਾਲੇ ਜਮਦੂਤ ॥ ਖੁੰਦਕਾਰੁ =
 ਪੱਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਮੇਸਰ) ॥ ਸਾਹ ਆਲਮ = ਜੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹੈ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ॥
 ਕਰਿ ਖਰੀਦਿ = ਰਚ ਕਰ ਕੇ (ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ) ॥ ਖਰਚੁ = ਖਾਣ ਪੀਣ ਨੂੰ ॥
 ਗੋਇ = ਬਾਣੀ ॥ ਗਾਇ = ਗਾਵਣੀ ॥ ਗਲੀ = ਬਹੁਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ॥
 ਗਰਬਿ ਭਇਆ = ਹੰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਭਾਂਡੇ = ਸਰੀਰ ॥ ਆਵੀ = ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ
 (ਸ੍ਰਿਸਟੀ) ਦੀ ॥ ਚਾੜਣ = ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ॥ ਵਾਹੈ = ਨਾਸ ਕਰਨਾ ॥ ਤਈ = ਤਈਨਾਤ,
 ਮੁਕੱਰਰ ਕੀਤਾ (ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਤੇ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ) ॥ ਘਾਲ = ਸੇਵਾ ਕਮਾਈ ॥ ਸਮ ਕਰਿ = ਇਕ
 ਸਾਰ ॥ ਰਮਤੁ = ਜਪਦਾ ॥ ਜੋਗੀ = ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥

੪੩੩

ਥੀਆ = ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਛਾਇਆ = ਅਵਿੱਦਿਆ ॥ ਕਰਮੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥
 ਜਾਨੁ = ਗਿਆਨ ॥ ਜਾਚੈ = ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਭੀਖ = ਭਿਛਿਆ ਲਈ ॥ ਨਦਰਿ =
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਰਵਿ = ਵਿਆਪ ॥ ਟੰਚੁ = ਟਿਚਕਰੀਆਂ (ਟੰਟੇ) ॥ ਮੁਹਤਿ =
 ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ ਨਿਸਤਰੇ = ਪਾਰ ਉਤਰੇ ॥ ਤਉ = ਤੇਰੀ ॥ ਪਰਸਾਦੀ =
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਡੰਫੁ = ਪਾਖੰਡ, ਦਿਖਾਵਾ ॥ ਸਰੇਵਹੁ = ਸਿਮਰੇ ॥ ਰਵਤੁ = ਮਿਲ ॥

ਪੁਨਰਪਿ = ਫੇਰ ਮੁੜ ਕੇ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਨਾ ਤਰ = ਨਾ ਹੀ
ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ॥ ਨਾ ਤੁਲਹਾ = ਨਾ ਹੀ ਤੁਲਾ ਹੈ ॥ ਬੂਡਸਿ = ਭੁੱਖ ਰਹੇ ਹਾ ॥
ਤਾਰਣ ਰਾਇਆ = ਤਾਰਣ ਵਾਲਿਆ ॥ ਹਰਿ ਚੀਜੀ = ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ॥
ਨਾਹ = ਪਤੀ, ਪਰਮੇਸਰ ਦੇ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ॥ ਸੰਮਲਿਆ = ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਸੰਭਾਲਿਆ ॥
ਪਰਪੰਚੁ = ਸੰਸਾਰ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚੇ ਹਨ ॥

੪੩੪

ਸਾਰੀ = ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਰਦਾਂ ॥ ਪਾਸਾ = ਤਿੰਨ ਗੁਣ ॥ ਚੇਤਹਿ =
ਯਾਦ ਕਰਦੇ ॥ ਮੋਹੁ = ਮੋਹ ਕਰ ਕੇ ॥ ਮਰਣੁ = ਮਰਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਚੇਤਵਿਆ =
ਸਿਮਰਿਆ ॥ ਅਵਰੇ = ਹੋਰ ਹੀ, ਦ੍ਰੈਤ ॥ ਪੜਿਆ = ਪੜ੍ਹਿਆ ॥ ਮਮਾ ਅਖਰ =
ਮਰਣਾ ਵ ਮਧੁਸੂਦਨ ॥ ਰਾੜਿ = ਵਗੜਾ ॥ ਅਮਰੁ = ਅਟੱਲ ॥ ਸਾਇਰ = ਬਿਆਸ ਆਦਿਕ
ਕਵੀਆਂ ਨੇ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਅਯੋ ਅੰਝੈ ਸਭੁ-ਇਹ ਪਟੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਗੋਇੰਦ
ਵਾਲ ਇਕ ਪਾਧੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੀ । ਇਹ ਲੰਡਿਆ ਦੀ ਮੁਹਾਰਨੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਪਰ ਹੈ
ਕਿਉਂ ਕਿ ਤਦੋਂ ਛੋਟੇ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੰਡੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਰਿਵਾਜ ਸੀ । ਪਾਂਧਾ ਦਿਲ ਦਾ ਬੜਾ
ਕਪਟੀ ਅਤੇ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ।

ਅਯੋ ਅੰਝੈ = ਐੜੇ ਤੇ ਛੰਛੇ ਅਖਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਧੇ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ
ਕਿ ਸਰੀਰ ਧਾਰ ਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਜਗਤ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਕਾਖੈ ਘੰਡੈ =
ਕਾ ਤੇ ਘਾ ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ॥ ਕਾਲੁ ਭਇਆ = ਸਭਨਾ ਦਾ
ਮਰਨਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਰੀਰੀ ਲਲੀ = ਰੀਰੀ ਤੇ ਲਲਰੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੁਆਰਾ
ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥ ਪੜਿ = ਪੈ ਕੇ ਅੱਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸਿਧੰ ਝਾਇਐ = ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ
ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ । ਛੀਜਹਿ = ਘਟਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥
ਹਿਰਿ = ਛੀਨ ਲਈ, ਖੋਹ ਲਈ ॥ ਚੀਨਹਿ = ਪਛਾਣਦਾ ॥

੪੩੫

ਬਿਖਿਆ = ਖੋਟੀ ਵਿਦਿਆ ॥ ਚਾਟੜਿਆ = ਵਿਦਿਆਰਥੀਆ ਦੇ ॥
ਸੰਜਮੁ = ਸ੍ਵੈ ਕਾਬੂ, ਨੇਮ ਧਰਮ ॥ ਕੁਥਾਇ = ਖੋਟਾ, ਬੁਰਾ ॥ ਧਾਨਿ =
ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਅੰਨ ॥ ਤਾਮਸਿ = ਕਰੋਧ ਨਾਲ ॥ ਜਲਿਓਹੁ =

ਸੜ ਭੁਜ ਗਿਆ ਹੈਂ ॥ **ਥਾਨ** = ਹਿਰਦਾ ॥ **ਭਰਿਸਟੁ** = ਗੰਦਾ ॥ **ਦਾਨੁ** = ਨਾਮ ਦਾ ਦਾਨ ॥ **ਪਰਪੰਚਿ** = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਪਲਚਿ** = ਫਸ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ॥ **ਖੁਆਇਓਹੁ** = ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਵਿਖਾ** = ਵਿਸਾ, ਛਿਨ ਭਰ ॥ **ਧਾਵਤੁ** = ਦੌੜਦਾ ਹੋਇਆ ਮਨ ॥ **ਨਿਧਾਨੁ** = ਨਾਮ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਚਿਤਿ** = ਯਾਦ ॥ **ਮ: ੧ ॥ ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ:—ਮੁੰਧ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੜੀਏ** = ਹੇ ਜਗਤਾਸੂ ਰੂਪ ਮੁਟਿਆਰ ਇਸਤ੍ਰੀਏ ॥ **ਰਲੀਆਲਾ** = ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਧਨ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਪਿਰ** = ਪਤੀ ॥ **ਨੇਹੁ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥

੪੩੬

ਸਾਤ ਸਰ = ਸੱਤ ਸਰੋਵਰ ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਮਨ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ॥ **ਬਿਗਸੀ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਮੁੰਧ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਉਮਾਹਉ** = ਉਤਸਾਹ ਹੈ ॥ **ਸਲੋਨੜੀਏ** = ਸੁੰਦਰ ਨੇੜਾਂ ਵਾਲੀਏ ॥ **ਸੰਗਮਿ** = ਮਿਲਾਪ ਵਿਚ ॥ **ਤਉ** = ਤੇਰੇ ॥ **ਗੁਣਹ ਵਸਿ** = ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਧੀਜਏ** = ਧੀਰਜਦਾ ਹੈ (ਮਨ) ॥ **ਵਣਜਾਰਾ** = ਗਾਹਕ (ਹਾਂ ਮੈਂ ਪਤੀ ਦਾ) ॥ **ਰਸਿ** = ਅਨੰਦ, ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ **ਢੋਲੋ** = ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ **ਅਭ** = ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ॥ **ਸਾਧਾਰਏ** = ਸੁੱਧ ਕਰੇ ॥ **ਸੋਹਿਲੜਾ** = ਜੱਸ, ਅਨੰਦ ॥ **ਆਇਅੜੇ** = ਆਇਆ ਹੈ ॥ **ਰਾਵੇ** = ਮਾਣੁਦਾ ਹੈ ॥ **ਲੀਅੜਾ ਦੀਤਾ** = ਮਨ ਪਿਆਰੇ ਤੋਂ ਲਿਆ ਤੇ ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ **ਵਰੁ** = ਪਤੀ ॥ **ਰਾਵਏ** = ਭੋਗੇ ॥ **ਸਭਾਗੈ** = ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ॥ **ਪਾਠਿ** = ਪਾਠਾਂ ਕਰਕੇ ॥ **ਭਾਇ** = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ **ਲੋਕਾਣੇ** = ਲੋਕਾਂ ਦੇ, ਗੈਰ ਆਮਦੀ, ਵ ਛੁਪੇ ਹੋਏ ॥ **ਅਨਹਦੇ:—ਅਨਹਦੁ:—ਅਨਹਦੇ ਅਨਹਦੁ** = ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ਬੁਧੋਹੰ ਸੁਧੋਹੰ ਦੇ ਵਾਜੇ ਵੱਜੇ ॥ **ਰੁਣ ਝੁਣ ਕਾਰੇ** = ਇਕ ਰਸ ਮਿੱਠੀ ੨ ਧੁਨੀ ਕਰਕੇ ॥ **ਬੈਰਾਗੀ** = ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ** = ਨਿਰ ਵਿਕਲਪ ਅਸਥਾਨ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ ॥ **ਸੁੰਨ ਮੰਡਲਿ ਘਰੁ ਪਾਇਆ** = ਉਸਨੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਹੀ ਸੁੰਨ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਵੀਚਾਰੇ** = ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥ **ਅਗਮ ਪੁਰੇ** = ਨ ਪਹੁੰਚੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਥਾਂ ਤੇ ॥ **ਸੰਜਮੇ** = ਨੇਮੀ ਹੋਕੇ ॥ **ਸਾਰਿ** = ਸੰਭਾਲ ਕੇ ॥ **ਸਾਖਾ** = ਸਾਖਾਂ, ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਟਾਹਣੀਆਂ ॥ **ਮੂਲੁ** = ਜੜ੍ਹ, ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪ ਮੁੱਢ ॥ **ਪਤੁ** = ਪਤੇ, ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ॥ **ਡਾਲੀ** = ਵਾਸਨਾਂ ਰੂਪ

ਫੁਲ ਫਲ ॥ ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ = ਹਠ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿਣ (ਧਾਰਨ) ਕਰਨ ਨਾਲ (ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ) ॥ ਸਹਜਿ = ਸਹਜੇ, ਸੁਖੈਨ ਹੀ ॥

੪੩੭

ਸਾਗਰੋ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਰਤਨਾਗਰੁ = ਰਤਨਾ (ਗੁਣਾ) ਦੀ ਖਾਣ ਹੈ ॥ ਮਜਨੋ = ਇਸਨਾਨ ॥ ਸਪਤ ਸਰੋ = ਸਤ ਸਰੋਵਰ (ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ, ਮਨ ਤੇ ਬੁੱਧੀ) ਤਥਾ ਸਤ ਸੰਗ ਦਾ ਸੱਚਾ ਸਰੋਵਰ ॥ ਪੰਚ = ਸੰਤ ਜਨ ॥ ਵੀਚਾਰੋ = ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਉਰਿਧਾਰੋ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਹਉਂ = ਮੈਂ ॥ ਬਨੁ ਬਨੋ = ਜੰਗਲ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ॥ ਤ੍ਰਿਣੁ = ਘਾਹ ਦੇ ਤੀਲੇ ॥ ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰੇ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣੋ = ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ॥ ਜਾਚਿਕ = ਮੰਗਤੇ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੋ ਮੇਰਾ:— ਅਪਰੰਪਰੋ = ਪਾਰਾਵਾਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਧਾਰੋ = ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਗਮ = ਮਨ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ ਅਗੋਚਰੁ = ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ ਸਾਰ = ਖਬਰ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਸੁਤ = ਪੁਤ੍ਰ ॥ ਸੰਪੈ = ਦੌਲਤ ॥ ਨਾਰੋ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸਾਇਰ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ = ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ਧੀ ਲਛਮੀ (ਮਾਇਆ) ॥ ਪਰਹਰਿ = ਪਰੇ ਕਰਕੇ ॥ ਸੰਗਮ = ਸਮੂਹ, ਸਾਰੇ ॥ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥ ਸਚੁ ਅੰਜਨੋ ਅੰਜਨੁ = ਸੁਰਮਿਆ ਵਿਚੋਂ ਸਚਾ ਸੁਰਮਾਂ ॥ ਸਾਰਿ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਪਤੀਣੇ = ਪਤੀਆਏ (ਭਰੋਸੇ ਵਾਲੇ ਹੋਏ) ਹਨ ॥ ਉਦਾਸਾ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ ॥

੪੩੮

ਤੂੰ ਸਭਨੀ ਥਾਂਈ—ਹਉਂ = ਮੈਂ ॥ ਬਿਧਾਤਾ = ਕਰਮ ਫਲ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ = ਕੋੜ੍ਹ ਹਾ ਕੋੜ੍ਹ ॥ ਹੰਸ = ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਸਿ = ਉਹ ਜੋ ਹੈ ॥ ਬਗ = ਬਗਲਾ ਨੀਚ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਘਟ ਘਟ = ਹਰ ਇਕ (ਚੰਗੇ ਮੰਦੇ) ਦੀ ॥ ਸਾਰਹਿ = ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ ॥ ਪਾਵੈ = ਪੈਰੀ ॥ ਉਰਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਤੋਂ ॥ ਨਵਨਿਧਿ = ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਦੇ (ਖਜ਼ਾਨੇ) ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਜਿਣਿ = ਜਿੱਤ ॥ ਜਰਾ = ਬੁਢੇਪਾ ॥ ਸੂਕਹਿ = ਸੁੱਕਦੇ (ਦੁਖ ਨਹੀਂ

ਪਾਉਂਦੇ) ॥ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਹਰਣਾ ਕਾ:—ਇਸ ਸਬਦ ਵਿਚ ਅਨ ਉਕਤੀ ਅਲੰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਰਨ, ਭੋਰ, ਮਛੀ, ਨਦੀ ਤੇ ਵਾਹੜੇ (ਨਾਲੇ) ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਹਿਣਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ, ਅਨ ਉਕਤੀ ਅਲੰਕਾਰ ਅਖਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥
ਵਾੜੀਐ—ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਖੇਤੀ ਵਿਚ ॥ **ਬਿਖੁ ਫਲੁ**—ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਵਿਸੇ ਤਥਾ ਭੋਗ ॥ **ਤਾਤਾ**—ਦੁਖਦਾਈ ॥ **ਖਰਾ ਮਾਤਾ**—ਬਹੁਤ ਮਸਤ ਹੈਂ ॥ **ਪਰਤਾਪਏ**—ਪਛਤਾਏਂਗਾ; ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਪਾਇਆ ਜਾਏਂਗਾ ॥ **ਓਹੁ**—ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ (ਬਿਖ ਫਲਾਂ ਦਾ ਸਿੱਟਾ) ॥ **ਜੇਵ**—ਜਿਵੇਂ ॥

੪੩੯

ਸਾਇਰ—ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਬਿਜੁਲ ਜਿਵੈ ਚਮਕਏ**—ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਅਸ ਪੱਤ੍ਰ ਬਨ ਦੇ ਪਤੇ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। ਅਸ ਨਾਮ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਬਨ ਜਿਸਦੇ ਬਿਛਾਂ ਦੇ ਪੱਤ੍ਰ ਤਲਵਾਰ ਵਤ ਤੇਜ਼ ਹਨ। ਜਦ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਇਸ ਬਨ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਸਰੀਰ ਪੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਲਹੂ ਲੁਹਾਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਬੇਲੀ**—ਵੱਲਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਰਾਤਉ**—ਮਸਤ ਹੈ ॥ **ਪਿੰਡੁ ਪੜਿਆ**—ਸਰੀਰ ਫਸ ਗਿਆ, ਅਰ ॥ **ਤਾਵਣਿ** ਤੋਣ ਵੱਤ ॥ **ਤਾਤਉ**—ਤਪਿਆ, ਕੜਿਆ ॥ **ਮਗਿ**—ਰਸਤੇ ਵਿਚ ॥ **ਬੇਤਾਲਿਆ**—ਭੂਤਨੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਕੀ**—ਕਿਉਂ ॥ **ਵਿਛੁੰਨੀ**—ਵਿਛੜ ਕੇ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ॥ **ਬਧਿਕਿ**—ਫਾਂਧੀ, ਸਿਕਾਰੀ ਨੇ ॥ **ਵਾਹ**—ਵਹਿਣ ॥ **ਮੀਠਾ ਵਿਸੁ ਭਰੇ**—ਮਿਠੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿਹੁ ਦੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਜੋਗੀ**—(ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਲ) ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਸਹਜਿ**—ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ **ਪਚਹਿ**—ਸੜਦੇ ਹਨ ॥ **ਮੁਗਧ**—ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ॥ **ਅਚੇਤਿਆ**—ਬੇ-ਸੁਰਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਹਮ ਘਰੇ ਸਾਚਾ:—**ਧਨ**—ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਕਾਮਣਿ**—ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਸਹਜੇ**—ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ **ਮਾਤੀ**—ਮਸਤ ਹੈ ॥ **ਰਾਵੈ**—ਭੋਗਦੀ ਹੈ ॥ **ਸਬਾਇਆ**—ਸਾਰਾ ॥ **ਦੂਜੜੈ**—ਦਵੈਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ **ਹਰਿ ਵਰੁ**—ਹਰੀ ਰੂਪ ਪਤੀ ॥ **ਹਦੂਰੈ**—ਪ੍ਰਤੱਖਜ ॥ **ਵਿਗਸੀ**—ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ॥ **ਸਰਸੀ**—ਖਿੜੀ ॥ **ਸੁਭਾਏ**—ਸੁਭਾਏ ਮਾਨ ਹੋਈ ॥

੪੪੦

ਸੁਭਾਖਿਆ—ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ **ਸਾਧਨ**—ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ **ਅਪਾਰੇ**

= ਬੇਅੰਤ ॥ ਸਾਰੇ = ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਸੋਹਿਲੜਾ = ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ਸਾਰੇ-
 ਸੋਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹੁ: - ਸਹ = ਪਤੀ ॥ ਮਾਰਗੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਬਿਖ:
 = ਔਖਾ ਹੈ ॥ ਸੋਹਿਲਾ = ਅਨੰਦ ॥ ਥਲਿ = ਸੁੱਕੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ, ਥਲਾ ਵਿਚ
 ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ਆਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਧਾਵਦਾ = ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਮ ਪ
 = ਮੁਕਤੀ ॥ ਗੰਢੁ = ਜੋੜ ਮੇਲ ॥ ਨਿਜਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਧਾਵ
 = ਦੌੜਦਾ (ਸੰਕਲਪਾਂ ਵਿਕੱਲਪਾ ਵਿਚ) ॥

੪੪੧

ਗਾਰਬਿ = ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ॥ ਅਟਿਆ = ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਮੁਰਧ
 ਮਹਾ ਮੂਰਖ ॥ ਹਉ ਬੁਧਿ = ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥ ਖੋਹੁ = ਦੂਰ ਕਰ ॥ ਮਤ
 ਮਤਾਂ ॥ ਲਖਾਵਹੇ = ਜਣਾਵੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਦਸੇ ॥ ਸਹਜੁ = ਸਹਜੇ ਹੋ
 ਕੁਮਾਰਗਿ = ਖੋਟੇ ਰਸਤੇ ॥ ਵਸਾਈ = ਵੱਸ ਚਲਦਾ ॥ ਗਤਿ = ਚੰਗੀ ਦਸ਼ਾ
 ਅਵਗਤਿ = ਭੈੜੀ ਦਸ਼ਾ ॥ ਖਰਾ = ਬਹੁਤ ॥

੪੪੨

ਮ: ੪ ॥ ਜੀਵਨੋ ਮੈ ਜੀਵਨੁ: - ਜੀਵਨੋ ਜੀਵਨੁ = ਸੰਸਾਰਕ ਜੀਵਨ ॥
 ਪ੍ਰਮਾਰਥਕ ਜੀਵਨ ॥ ਵਸਾਏ = ਵੱਸ ਪਏ ਹਨ ॥ ਅਦਿਸਟੁ = ਨ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮਾਤ
 ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਮਨਮੁਖਾ ਮਨਮੁਖਿ = ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖ ਮਰੇ
 ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਮਾਇਆ = ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰਕੇ ॥ ਦੁਰਗੰਧ ਮੜੈ =
 ਗੰਦਗੀ ਦੇ ਲਪੇਟੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਤਥਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ॥ ਛਾਏ = ਛਾ ਵਤ ਭੋਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਸੰਚਹਿ = ਇਕੱਠੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਰਧਿ = ਉਨਤੀ, ਵਾਧਾ ॥ ਬਿਖਮੁ = ਜੋ ਲੰਘਣਾ
 ਔਖਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਸੁਹੇਲਾ = ਸੌਖਾ ਹੀ ॥ ਨੀਕਾ = ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ਬਿਸਾਹੀ =
 ਖਰੀਦੀ ਹੈ ॥ ਪਰਹਰਿ = ਪਰ੍ਹੇ ਹਟਾ ਕੇ ॥ ਸੁਨੇ ਸੁੰਨਿ = ਅਫੁਰ, ਵਾਸ਼ਨਾ ਰਹਿਤ) ਹੋਕੇ
 ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਇਕ ਭਾਤੀ = ਇਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥ ਅਤੋਲਕੁ = ਤੋਲ ਰਹਿਤ ॥
 ਵਿਰੋਲਿ = ਵੀਚਾਰ ਕੇ ॥ ਝਿਮਿ ਝਿਮੇ ਝਿਮਿ: - ਝਿਮਿ ਝਿਮੇ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਝਿਮਿ
 ਝਿਮਿ = ਝਿਮ ੨ ਵੀ ਧੁਨੀ ਕਰਕੇ ਰਸ ਰਸ ਕੇ ਗੁਰ ਉਪਵੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ

ਵਰਸ ਰਹੀ ਹੈ ॥

੪੪੩

ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ = ਏਥੇ
ਓਥੇ, ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖੀ ਹਨ ॥ ਸਾਰੀ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਕਿਲਵਿਖ =
ਪਾਪਾਂ ਦਾ ॥ ਗੁਰ ਪਰਚੈ = ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ॥ ਰਵਾਇਆ = ਜਪਿਆ ਹੈ ॥
ਨਾਵ = ਬੇੜੀ, ਬਿਰਤੀ ॥ ਰੋਮੇ ਰੋਮਿ = ਵਾਲ ਵਾਲ ਦੁਆਰਾ ॥ ਰੇਖਿਆ = ਰੇਖਾ
ਚਿੰਨ੍ਹ, ਨਿਸ਼ਾਨ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਦੁਹੇਲਾ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਕਾਲੂਖਤ =
ਕਾਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਉਭ = ਉਚਾ ਅਕਾਸ਼ ਵਲ ॥ ਪਇਆਲੀ = ਨੀਵਾਂ ਪਾਤਾਲ ਵਲ ॥
ਇਕਤ = ਇਕ ॥ ਘਰਿ = ਅਸਥਾਨ (ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ) ਵਿਚ ॥ ਆਣੈ = ਲਿਆਵੇ ॥
ਰਸਾਏ = ਰਸੇ (ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਏ) ਹਨ ॥ ਭੀਨੇ = ਤ੍ਰਿਪਤੇ ॥ ਅਰਥਾ = ਪਦਾਰਥ ॥
ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਕਬੁਧਿ = ਭੈੜੀ ਬੁੱਧੀ ॥

੪੪੪

ਕੰਚਨੁ = ਸੋਨੇ ਦੀ ॥ ਸੰਚੀ = ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਅਰਪਿ = ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ ॥
ਸਰਧਿਆ = ਸਰਧਾਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮੰਤੁ = ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ:-
ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਵਨੁ = ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ॥
ਘਟਿ = ਦਿਲ ਵਿਚ ॥ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ = ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪਦ, ਮੁਕਤੀ ॥

੪੪੫

ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਸਖਾਈ = ਸਹਾਇਕ, ਸਾਥੀ ॥ ਨਿਰਜੋਗ =
ਨਿਰਲੋਪ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਰੇਣੁ = ਧੂੜੀ ॥ ਪਗ = ਪੈਰਾਂ ਦੀ ॥ ਵਿਜੋਗੁ = ਵਿਛੋੜਾ ॥
ਸਤਿਜੁਗਿ ਸਭੁ ਸੰਤੋਖ:-ਸੰਤੋਖ ਸਰੀਰਾ = ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਸੰਤੋਖ ਸੀ ॥ ਪਗ ਚਾਰੇ =
(੧. ਸਤੱਜ, ੨. ਜਗ, ੩. ਤਪ, ੪. ਦਾਨ) ਚਾਰ ਪੈਰ ॥ ਧਿਆਨ = ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਔਂਦਾ ਸੀ ॥
ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ = ਅੰਦਰ ਅਭਿਮਾਨ ਵਧ ਗਿਆ ॥ ਜਤੁ ਸੰਜਮੁ = ਜਤ ਰਖੇ, ਸੰਜਮ
ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ॥ ਪਗੁ ਚਉਥਾ = ਚੌਥਾ ਪੈਰ (ਸੱਚ) ॥ ਖਿਸਿਆ = ਖਿਸਕ ਗਿਆ ॥
ਤੈ = ਤਿੰਨ (੧. ਜਗ, ੨. ਤਪ, ੩. ਦਾਨ) ॥ ਟਿਕਿਆ = ਰਹਿ ਗਏ ॥ ਮਹਾ ਬਿਸਲੋਧੁ

=ਬਹੁਤ ਵਿਹੁ ਘੋਲਦੇ ਸਨ ॥ ਨਿਰਪੁ=ਰਾਜੇ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਆਦਿਕ ॥
ਧਾਵਹਿ=ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ॥ ਤਪੁ ਤਾਪਨ=ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਧੂਣੀਆ ਦੇ (ਤਪ)
ਸੇਕ ਨੂੰ ॥ ਤਾਪਹਿ=ਸੇਕਦੇ, ਸਹਾਰਦੇ ਸਨ ॥ ਕਿਰਿਆ=ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਕਰਮ ਕਾਡੇ ॥
ਦੋਇ=ਦੋ ਪੈਰ (੧. ਸਤ, ੨. ਜਗ) ॥ ਜੋਧ=ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ॥ ਪਚੈ ਪਚਾਇ=
ਖਪਦੇ ਖਪਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ॥

੪੪੬

ਪਗੁ ਚਉਥਾ=ਚੌਥਾ ਪੈਰ ਦਾਨ (ਹਰੀ ਕੀਰਤਨ ਸਹਿਤ) ॥ ਅਉਖਧੁ=
ਦਵਾਈ ॥ ਰੁਤਿ=ਸਮਾਂ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਲਾਹਾ ਮੂਲੁ=ਨਾਮ ਤੋ ਬਿਨਾ
ਜਪ ਤਪ, ਸੰਜਮ ਵਾ ਸਭ ਲਾਭ ਸਣੇ ਮੂਲ (ਸ੍ਵਾਸਾਂ) ਦੇ ॥ ਲਖਾਇ=ਜਣਾਇਆ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ:-ਪੁਰਾਨ=ਪੁਰਾਣੇ, ਪਿਛਲੇ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ॥ ਸੁਹਾਗੁ=ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਹੈ ॥
ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ=ਮਥੇ ਦੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣ ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ॥ ਪਰਮ ਪਦੁ=ਮੋਖ ਪਦ ॥
ਸਰੇਵਹੁ=ਸੇਵਦੇ ਹਾਂ ॥ ਪਗ=ਪੈਰ ॥ ਮੁਖਿ ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰੇ=ਮੂੰਹ ਤੇ
ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਰਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਉਰਿ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਸਮਤੁ=ਇਕੋ ਜਿਹਾ ॥
ਰਸਨ=ਜਿਹਥਾ ॥ ਰਸਾਈ=ਲਾਈ ਹੈ, ਤਦਾਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਰਸੁ=ਅਨੰਦ ॥
ਵਿਗਾਸਿਆ=ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬੀਜਾ=ਦੂਜਾ ॥ ਪਾਖਣੁ=ਪੱਥਰ ਵਤ
ਭਾਰੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਨਿਘਰਤ=ਭੁੱਬਦੇ ॥ ਬਾਂਹ=ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਹੱਥ ॥

੪੪੭

ਮਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ:-ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਪਸਾਉ=ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ॥
ਸੁਹੇਲੇ=ਸੁਖੀ ॥ ਗਟਾਕ=ਗਟ ਗਟ ਕਰਕੇ ॥ ਆਪੁ=ਆਪਣਾ ਆਪ ॥
ਕਰਣ ਪਲਾਵ=ਵਿਰਲਾਪ, ਕੀਰਣੇ ॥ ਅਉਖਧੁ=ਦਵਾਈ ॥ ਦਾਰੂ=
ਬੂਟੀ ਆਦਿਕ ॥ ਜਨ=ਦਾਸ ॥ ਉਬਰੇ=ਬਚੇ ਹਨ ॥ ਪੈਧੇ=(ਇੱਜ਼ਤ ਦਾ ਸਿਰੇ
ਪਾ) ਪਹਿਨ ਕੇ ॥ ਸੀਧੇ=ਸਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ॥ ਬਿਨਸੈ=ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਰਸਕਿ=ਰਸੀਆ (ਪ੍ਰੇਮੀ) ਹੋ ਕੇ ॥

੪੪੮

ਵਡਾ ਮੇਰਾ ਗੋਵਿੰਦੁ:-**ਅਗਮ**=ਮਨ ਬਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ **ਅਗੋਚਰ**=
 ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥ **ਨਿਰੰਕਾਰੁ**=ਅਕਾਰ (ਸਰੂਪ) ਰਹਿਤ ॥ **ਅਮਿਤਿ**=ਮਿਣਤੀ
 ਤੋਂ ਪਰੇ, ਬੇਅੰਤ ॥ **ਨਿਰੰਤਰਿ**=ਭੇਦ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ **ਰੇਖ**=ਚਿੰਨ੍ਹ ॥ **ਅਦਿਸਟ**=
 ਨ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਪੁਰਖੁ**=ਵੈਰਾਟ ਰੂਪ, ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ॥ **ਰਵਿਆ**=ਸਮਾਇਆ
 ਹੋਇਆ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ:-ਏਨ੍ਹਾਂ ਛੇ ਛੰਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ । ਹਰੇਕ ਛੰਦ ਵਿਚ ਚਾਰ ਚਾਰ
 ਅੰਗ ਛਕੇ)ਹਨ।ਕੀਰਤਨ ਸਮੇਂ ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ ਦੀ ਹਰ ਇਕ ਪਉੜੀ ਨਾਲ ਇਕ ੨ ਛਕਾ ਪੜ੍ਹਿਆ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਲੋਇਣਾ**=ਅੱਖਾਂ ॥ **ਰਤੰਨਾ**=ਰੱਤਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਕਸਵਟੀ**=
 ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪਰਖ ॥ **ਕੰਚਨੁ ਸੋਵੰਨਾ**=ਸੋਨੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ॥
ਸੋਵੰਨਾ=ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ**=ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ **ਚਲੂਲਿਆ**=
 ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਹੋ ਗਿਆ ॥

੪੪੯

ਮੁਸਕਿ=ਜਸ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਿਚ ॥ **ਝਕੋਲਿਆ**=ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲਿਆ
 ਹੈ ॥ **ਅਣੀਆਲੇ**=ਕੁੰਢੀਆਂ ਨੋਕਾਂ ਵਾਲੇ ॥ **ਅਣੀਆ**=ਤੀਰ ॥ **ਪਿਰੰਮ**=
 ਪਿਆਰੇ ਦੀ ॥ **ਜਰੀਆ**=ਸਹਾਰਨਾਂ ॥ **ਦੁਤਰੁ**=ਔਖਾ ਤਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥
ਵਿਗਾਸਿਆ=ਖਿੜਿਆ ਹੈ ॥ **ਅਨਤ ਤਰੰਗਾ**=ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਲਹਿਰਾਂ
 ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ **ਵਛਲੁ**=ਪਿਆਰਾ ॥ **ਬਿਰਦੁ**=ਧਰਮ;ਸੁਭਾਵ ॥ **ਸਰਣਾਗਤੀ**
 =ਸਰਣੀ (ਆਸਰੇ) ਆਏ ਹਾਂ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ ਫੁੰਢਿ:-ਲਧਾ**=ਲੱਭਾ ਹੈ ॥ **ਕੰਚਨ**
ਕਾਇਆ ਕੋਟ ਗੜ=ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕੋਟ ਸੋਨੇ ਦੇ ਕਿਲੇ ਵੱਤ ਹੈ ॥ **ਸਿਧਾ**=ਸਿੱਧ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਵਿਧਾ**=ਵਿੰਨਿਆ ਹੈ ॥ **ਗੁਧਾ**=ਗੁਨਿਆ (ਮਿਲਿਆ) ਹੈ ॥
ਦਸਾਵਾ=ਪੁੱਛਦੀ ਹਾਂ ॥ **ਮੁੰਧ**=ਮੈਂ (ਇਸਤ੍ਰੀ) ॥ **ਜੋਬਨਿ ਬਾਲੀ**=ਚੜ੍ਹਦੀ
 ਜਵਾਨੀ ਵਾਲੀ ॥ **ਚੇਤਾਇ**=ਸਿਮਰਨ (ਚੇਤਾ) ਕਰ ॥ **ਚਾਲੀ**=ਚਲਾਂ ॥ **ਹਉਮੈ**=
 ਹੰਕਾਰ ਦੀ ॥ **ਬਿਖੁ ਜਾਲੀ**=ਵਿਹੁ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ **ਬਨਵਾਲੀ**=ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ
 ਦਾ ਵਾਲੀ ॥ **ਬੈਰਾਗਿਆ**=ਉਦਾਸ ਹੈ ॥ **ਦੇਹੁਰੀ**=ਸਰੀਰ, ਬੁੱਧੀ ॥ **ਬੁਰਕੇ**=
 ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਛਕਿ ਛਕੇ**=ਛਕ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਤੁਠੈ**=

ਪਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥ ਧਕ ਧਕੇ = ਹਉਕੇ ਤੇ ਝੋਰੇ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: - ਪਾਸੇ = ਪਾਸ ਹੈ ॥
 ਰਾਸੇ = ਪੁੰਜੀ (ਦੇਵਾ ਹੈ ਸਿਖ ਨੂੰ ਹਰੀ ਰਸ ਦੀ) ॥ ਵਣਜਾਰਾ = ਖ਼ੀਦਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਸਾਬਾਸੇ = ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ਲਿਲਾਟਿ = ਮਥੇ ਤੇ ॥ ਲਿਖਾਸੇ = ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥
 ਧਣੀ = ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ॥ ਥਾਰਾ = ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

੪੫੦

ਵਿਥਰਹ = ਫੈਲਾਈਏ, ਕਹੀਏ, ਪਰਚਾਰ ਕਰੀਏ ॥ ਪਨਿਹਾਰੇ = ਪਾਣੀ
 ਭਰਨ ਵਾਲਾ, ਸੇਵਕ ॥ ਬਾਰਿਕ = ਬੱਚੇ ਹਾਂ ॥ ਕਾਂਢਿਆ = ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ॥
ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ: - ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਢਲਿਆ = ਗਿਆ ॥ ਵਤੈ = ਵੇਲੇ ਸਿਰ
 ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਵਿਚ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਗੀ = ਰਾਗਾਂ ਦੁਆਰਾ ॥
 ਨਾਦੀ = ਨਾਦਾਂ (ਵਾਜਿਆਂ) ਦੁਆਰਾ ॥ ਬੇਦੀ = ਵੇਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ॥ ਭੀਜੈ = ਭਿੱਜਦਾ,
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ॥ ਸਿਰਿ ਰੋਗ ਹਥੁ ਦੀਜੈ = ਉਹਨਾ ਦਾ ਸਿਰ ਰੋਗਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ
 ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ: - ਦੀਬਾਣੁ = ਆਸਰਾ ॥ ਹਰਿ ਤਾਣੁ ਸਤਾਣੈ = ਹਰੀ ਦੇ ਬਲ
 ਕਰਕੇ ਸਹਿਤ ਬਲਦੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਘਾਲ = ਸੇਵਾ, ਕਮਾਈ ॥ ਹਰਿ ਪੂਜ ਕਰਾਵਾ =
 ਹਰੀ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

੪੫੧

ਘਨੇਰੀ = ਬਹੁਤ ਸ਼ਿਸਟੀ ॥ ਕੇਰੀ = ਦੀ ॥ ਪੈਨਾਈਅਹਿ = ਆਦਰ
 ਦਾ ਸਿਰੋਪਾ ਪਹਿਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਠਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ
 ਹੈ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਰਦੇਸੀ: - ਪਰਦੇਸੀ = ਸਰੂਪ ਦੇਸ ਤੋਂ ਪਰੇ ॥
 ਘਰੇ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਰੰਗਿ ਰਲੀਆਂ = ਖੁਸੀਆਂ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥

੪੫੨

ਹਿਰੇ = ਖੋਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਗਮਣੀ = ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਰੱਤੀ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥
 ਉਰਿਧਾਰੇ = ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਰਤਿਅੜੇ = ਚੰਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥
 ਮੈਡੇ = ਮੇਰੇ ॥ ਲੋਇਣ = ਅੱਖਾਂ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕ = ਬੰਬੀਹਾ ॥ ਬੂੰਦ = ਸਵਾਤੀ
 ਜਲ ਦੀ ਕਣੀ ॥ ਬਿਰਹੁ = ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ॥ ਲਿਵੈ = ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ॥

ਜਗਾਵੈ=ਸਾੜਦਾ ਹੈ ॥ ਚੜ੍ਹਿ=ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਆਗਣਿ=ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ
 ਵੇਹੜੇ ਵਿਚ ॥ ਲੁਤੇ=ਉੱਡਦੀ ਹੈ (ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੀ) ॥ ਉਡੀਣੀ=ਉਦਾਸ ਹਾਂ;
 ਉਡੀਕਦੀ ਹਾਂ ॥ ਜੁਤੇ=ਜੁੜੇ ਹਨ ॥ ਵਿਗਸੀ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ॥ ਸੁਤੇ=ਪੁੜ (ਨੂੰ
 ਖੇਕੇ) ॥ ਵਿਟੜਿਅਹੁ=ਉਪਰੋਂ ॥ ਚਿੰਦਿਅੜਾ=ਇੱਛਤ ॥ ਤੁਠੜਾ=
 ਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ਕਿਉਂ=ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਲੇਖੁਸਾ=ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਅਨਦੋ
 ਨਦੁ ਘਣਾ:-ਅਨਦੋ ਅਨਦੁ=ਅਨੰਦ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ਘਣਾ=ਬਹੁਤ ॥
 ਗ੍ਰਿਹੁ=ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਆਘਾਣੇ=ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਬਾਣੇ=ਬਾਣੀ
 ਕਰਕੇ ॥ ਬਸੀਠਾ=ਵਕੀਲ ਹਨ ॥ ਸੋਹਿਅੜੇ=ਸੋਭਾਏਮਾਨ (ਸੋਹਣੇ) ਹੋਏ ਹਨ ॥
 ਬੰਕ=ਸੁੰਦਰ ॥ ਦੁਆਰੇ=ਮੰਦ੍ਰ ॥ ਪਾਹੁਨੜੇ=ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ॥
 ਮਾਵੀ=ਧੋਤੇ,ਜਗਯਾਸੂ ॥ ਜਾਂਵੀ=ਪੁਤਰੇਤੇ;ਸੰਤ ਜਨ ॥ ਦੇਵਾ=ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਲਾੜਾ ਹੈ ॥
 ਧਾਰਨ ਧਾਰੇ=ਮਰਯਾਦਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਵ ਨਿਧੇ=ਨੌਧਾਂ ਭਗਤੀਆਂ ਵਿਚੋਂ;
 'ਥਾ ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ॥

੪੫੩

ਚੂਕੀ=ਮਿਟ ਗਈ ॥ ਧਾਈ=ਦੌੜ ॥ ਚਿੰਦਾ=ਚਿੰਤਾ ॥ ਗਾਜੇ=
 ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਅਨਹਦ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਸੋਭ=ਸੋਭਾ ॥ ਸਰਸਿਅੜੇ=ਪ੍ਰਸੰਨ
 ਹੋਏ ॥ ਬਿਖਮੋ ਬਿਖਮੁ=ਔਖੇ ਤੋਂ ਔਖਾ ॥ ਅਖਾੜਾ=ਸੰਸਾਰ ॥ ਭੀਤਾ=
 ਕੰਧ ਹਉਮੈ ਦੀ ॥ ਭਰਮ ਗੜਾ=ਭਰਮ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ॥ ਸਾਣਬ=ਸਹਾਇਤਾ ॥
 ਅਕਥਾ ਹਰਿ ਅਕਥ:-ਸੁਰਿ ਨਰ=ਦੇਵਤਾ ਸਰੂਪ ਮਨੁਖ ॥ ਅਮਿਉ=ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥
 ਚਿੰਦਿਆ=ਮੰਗਿਆ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦੀ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ=ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ
 ਹਨ ॥ ਦਰੇ=ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ॥ ਰਵਿ=ਪੂਰ ॥ ਹਦੂਰੇ=ਨੇੜੇ ਹੈ ॥
 ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ:-ਬੇਧਿਆ=੧. ਇਕ ਮਿਕ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਆਨ=ਹੋਰ ॥

੪੫੪

ਵੂਠਾ=ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਨਿਧਿ=ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਹਉਮੈ=ਹੰਕਾਰ ਦੀ ॥

ਬਿਨਸੀ = ਨਾਸ ਹੋਈ ॥ ਗਾਠੇ = ਗੰਢ, ਜੜਾ ॥ ਰਾਤੀ = ਰੱਤੀ ਹੈ ॥ ਜੀਵਨ ਗਤਿ
 ਭਾਤੇ = ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ (ਮਰਯਾਦਾ) ਦਾ ॥ ਦਾਤੇ = ਦਾਤ ॥ ਮਾਤੇ = ਮਸਤ
 ਹਨ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕੁ = ਪਾਪੀਹਾ ॥ ਖਜੀਨਾ = ਖਜਾਨਾ ॥ ਡਾਰਾ = ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
 ਢਾਠੀ = ਢਹਿ ਗਈ ਹੈ ॥ ਭੀਤਿ = ਕੰਧ ॥ ਭੇਟਤ = ਮਿਲਕੇ ॥ ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮਾ ॥
 ਮਧਿ = ਵਿਚਕਾਰ, ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਵਨ =
 ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਧੂਰਾ = ਚਰਨ ਦੂੜ ॥ ਜਲ ਦੁਧ ਨਿਆਈ: - ਅਬ = ਹੁਣ ਤਬ
 ਪਾਣੀ ॥ ਆਚ = ਅੱਗ ਦਾ ਸ਼ੇਕ (ਨਹੀਂ ਲਗਣ ਦੇਂਦਾ) ॥ ਉਰਝਿਉ =
 ਫਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਅਲਿ = ਭੋਰਾ ॥ ਕਮਲੇਹ = ਕੋਲ ਫੁਲ ਨਾਲ ॥ ਬਾਸਨ = ਵਾਸਨਾ
 ਟਰੈ = ਹਟਦਾ ॥ ਹਰੀਐ = ਹਰੀ ਦੀ ਤੋਂ ॥ ਹਭਿ = ਸਭ ॥ ਅਰਪੀਐ = ਵੇਂ
 ਦੇਈਏ, ਤਿਆਗ ਦੇਈਏ ॥ ਭਣੀਐ = ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਡਰਪੀਐ = ਡਰੀਏ ॥
 ਪ੍ਰਾਛਤ = ਪਾਪ ॥ ਛੰਤ = ਜੱਸ ॥

੪੫੫

ਨੇਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਚਵੈ = ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਬੁੰਦ = ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੁੰਦ ਵਾਸਤੇ ॥ ਮੇਹੁ =
 ਮੀਂਹ ॥ ਨਾਹ = ਪਤੀ ਨਾਲ ॥ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਨੇਹਾ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਜ
 ਨਾਲ ॥ ਸਨੇਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ਦਿਨੀਅਰੁ = ਸੂਰਜ ॥ ਕੋਕਿਲ = ਕੋਇਲ ਦੀ ॥
 ਹਭਿ = ਸਾਰੇ ॥ ਪਾਹੁਣਿਆ = ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ॥ ਜੁ = ਜੇਹੜਾ ॥ ਕਿਤੀਐ = ਕੀਤਾ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ਨੂੰ ॥ ਕੁਰੰਕ = ਹਰਨ ॥ ਨਾਦੁ = ਘੰਡੇ ਹੋੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥
 ਹੀਉ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਡਿਵੈ = ਦੇ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਰੁਣਿ = ਜਵਾਨ ਇਸਤਰੀ ਦੀ ॥
 ਭਤਾਰ = ਪਤੀ ਨਾਲ ॥ ਉਰਝੀ = ਖਚਤ ਹੋਈ ॥ ਸਿਵੈ = ਸੇਵਦੀ ਹੈ ॥ ਲਾਲ =
 ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਚਿਰਾਣੇ = ਪੁਰਾਣੇ, ਅਨਾਦੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਸਾਖੀ = ਗਵਾਹ ਹੈ ॥
 ਡਿਠਮੁ = ਮੇਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਆਖੀ = ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ॥ ਗਹੀਜੈ = ਫੜੀਏ ॥
ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤੀ: - ਅਵਗਾਹਿ = ਬਹੁਤ ਫਿਰਕੇ ॥ ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ ਸੋਧਨ =
 ਸੁਧਤਾਈ ਦੇ ਕਰਮ ॥ ਬੰਦਨਾ = ਨਮਸਕਾਰਾਂ ਕਰੇ ॥ ਗਵਨੁ = ਚੱਕਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥
 ਬਸੁਧਾ = ਧਰਤੀ ਦਾ ॥ ਮਜਨੁ = ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਸੰਕਰ = ਸ਼ਿਵਜੀ ॥ ਜਟਾ

ਧਾਰ=ਜੜਾਂਵਾਂ ਵਾਲੇ ॥ ਦਇਆਰ=ਹੇ ਦਿਆਲ ! ਰੁਚ=ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਪੂਰਕ=ਲੋੜਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸੁਰ=ਦੇਵਤੇ ॥ ਸਿਧ ਗਣ=ਸਾਰੇ ਸਿੱਧ ॥ ਗੰਧਰਬ=ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਗੀ ॥ ਜਖ=ਦੇਵਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਕੁਬੇਰ ਹੈ ॥ ਕਿੰਨਰ=ਕੁਬੇਰ ਦੇ ਰਾਗੀ ॥ ਭਨੀ=ਉਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥

੪੫੬

ਨਖਿਅਤ੍ਰ=੨੭ ਨਛੱਤ੍ਰ, ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਤਾਰੇ ॥ ਸਸੀਅਰ=ਚੰਦ੍ਰਮਾ ॥ ਸੂਰ=ਸੂਰਜ ॥ ਬਸੁਧ=ਧਰਤੀ ॥ ਗਗਨਾ=ਆਕਾਸ਼ ॥ ਸਗਲ ਖਾਣੀ=ਸਾਰੀਆਂ ਖਾਣੀਆਂ ॥ ਬਾਣੀ=ਵੇਦ ॥ ਚਤੁਰ=ਚਾਰ ॥ ਬੇਦਹ=ਵੇਦ ॥ ਖਟੁ=ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ॥ ਜਪਾਤਿ=ਜਪਦੇ ਹਨ ॥ ਵਛਲ=ਪਿਆਰਾ ॥ ਸੰਗਿ ਸਾਤਿ=ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ॥ ਜਨਾਈ=ਦੱਸੀ ਅਥਵਾ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ॥ ਰਸਨਾ=ਜ਼ਬਾਨ ਦੁਆਰਾ ॥ ਭਨੀ=ਕਹੀ ਹੈ ॥ ਅਨ ਜਾਨਤ=ਅਨਜਾਣ ਪੁਣੇ ਵਿਚ ॥ ਅਵਿਗਤ=ਅਬਨਾਸੀ, ਨਾਸ ਰਹਿਤ ॥ ਅਗਨਤ=ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ॥ ਮੰਝੈ=ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਜਾਚਿਕ=ਮੰਗਤੇ ਹਨ ॥ ਜਾਹਰਾ=ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ॥ ਥੀਆ=ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਉਦਮੁ ਭਰੁਹੁ:-ਅਲਸਾਈਐ=ਆਲਸ ਕਰੀਏ ॥ ਰਸਾਲ=ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ ॥ ਪਇਅੰਪੈ=ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜੰਪੈ=ਜਪ ਕੇ ॥ ਪਾਵਨ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਪਤਿਤ=ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪੁਨੀਤ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਜਨਾ=ਸੁਰਮਾ ਹੈ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ਵਿਸੂਰਿਆ=ਬੋਰੇ ॥ ਅਗਾਧਿ=ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ਬੋਧ=ਗਿਆਨ ॥ ਭਉ=ਡਰ ॥ ਭੰਜਨਾ=ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਗਹੀ=ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਨਿਧੇ=ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ॥ ਆਸਰ=ਸਹਾਰਾ ॥ ਤੁਅ=ਤੇਰੇ ॥ ਸਿਧੇ=ਸਿੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਭਵ=ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ॥ ਬਿਧੇ=ਬਿਧੀ ॥

੪੫੭

ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ=ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਬਿਰੁ ਸੰਤਨ ਸੋਹਾਗੁ:-ਨਾਹੁ=ਪਤੀ ॥ ਗਵਏ=ਮਾਣਦੇ ਹਨ ॥ ਨਵਤਨੁ=ਨਵੇਂ ਸਹੀਰ(ਜਵਾਨੀ) ਵਾਲਾ ॥

ਭਤਾਰੁ=ਪਤੀ ॥ ਪੂਰਿ ਬਣਾ=ਪੂਰੀ ਬਣੀ ਹੈ ॥ ਮਹਤੁ=ਵਡਿਆਈ ॥
 ਗ੍ਰਿਹਿ=ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਮਧੁਰ=ਮਿੱਠੀ ॥ ਪਖਾਰਿ=ਧੋਈਐ ॥
 ਵੂਠਾ=ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ:-ਕਰ=ਹਥ ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ=
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ ਮਇਆ=ਦਇਆ ॥ ਅਗਥ=ਅਕਥ ॥

੪੫੮

ਕਰ ਜੋੜਿ=ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ॥ ਨਿਵਾਰਿ=ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਸਠ=ਮੂਰਖ ॥
 ਬਿਆਪਤ=ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਕੀਚੁ=ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ॥ ਮਲ=ਮੈਲ ॥ ਅਹੰ=
 ਹੰਕਾਰ ॥ ਬਨਿਤਾ=ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ ਬਿਨੋਦ=ਅਨੰਦਾ ਵਿਚ ॥ ਖਿਸੈ=
 ਘਟਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋਬਨ=ਜਵਾਨੀ ॥ ਬਧੇ=ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਜਰੂਆ=ਬੁਢਾਪਾ ॥
 ਮੀਚੁ=ਮੋਤ ॥ ਨਿਹਾਰੇ=ਵੇਖਦੀ ਹੈ ॥ ਸੋਨ=ਸੋਨੇ ਦੇ ॥ ਪ੍ਰਦੇਸਹ=
 ੮੪ ਲਖ ਜੂਨਾ ਵਿਚੋ ॥ ਨਾਇਓ=ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭਉਨ=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥
 ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ=ਨਾਮ ਮਾਤਰ ॥ ਜੇਨ ਕੇਨ=ਜਿਸ ਕਿਸ ॥ ਪਰਕਾਰੇ=
 ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਨਿਧਾਨਾ=ਨਾਮ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਬਸੁਧ ਕਾਗਦ=ਧਰਤੀ ਸਾਰੀ ਕਾਗਜ਼
 ਹੋਵੇ ॥ ਬਨਰਾਜ=ਸਾਰੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥ ਕਲਮਾ=ਕਲਮ ਹੋਵੇ ॥ ਗਹੀ=
 ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਪੁਰਖ ਪਤੇ ਭਗ.-ਪੁਰਖ ਪਤੇ=ਜੀਵਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਇਸਟ=ਪਿਆਰਾ ॥
 ਬੰਧਪ=ਭਾਈ ॥ ਬਿਮਲ=ਬੇ ਮੈਲ, ਉੱਜਲ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੁ ਸੰਸਾਰੁ=
 ਸੰਸਾਰ ਬਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਉਰਹਾਰੁ=ਗਲ ਦਾ ਹਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਬਿਖੁ=
 ਦੁਖਾਂ ਦੇ ॥ ਦਿਵਸ=ਦਿਨ ॥ ਗਤੁ=ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ਅੰਚਲ=ਪੱਲਾ ॥
 ਗਹਿ=ਫੜ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਪ੍ਰਿਥਵੀਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਕੀਟ=ਕੀੜੀ ॥ ਹਸਤਿ=
 ਹਾਥੀ ਵਿਚ ॥ ਸਮਾਨਿਆ=ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਸਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਮਧਿ=ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ
 ਵਿਚ ॥ ਲੀਲਾ=ਰਚਨਾ ॥

੪੫੯

ਕਲਮਲ=ਭਾਰੀ ਪਾਪ ॥ ਟਰੇ=ਟਲ ਗਏ ॥ ਦਾਰਿਦ੍ਰ=
 ਗਰੀਬੀ ॥ ਮਰੁ=ਰਸਤਾ ॥ ਸੰਬੁਹਾ=ਸਾਰੀਆਂ ॥ ਭਿੰਨੀ ਹੈਨੜੀ: ਚਿੰਤਨ=

ਚਿਤਵਾਂ॥ ਰਮਣ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ॥ ਅਨਦਿਨੋ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਜਾਰੇ = ਸਾੜ ਸੁਟੇ॥
 ਆਡੰਬਰੁ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮਾਨ, ਸਿੰਗਾਰ ॥ ਸੁਖਹ ਰਾਮੀ = ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਮਾਣਨਵਾਲੇ॥
 ਸਾਹਾ = ਲਗਣ ॥ ਸ੍ਰੀ ਧਰ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਨਿਰਮ = ਬੇਦ ॥ ਭਗਤਿ
 ਭਾਏ = ਪ੍ਰੇਮਾਂ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ॥ ਸਰਸਿਅੜੇ = ਸਰਸੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥ ਰਹਸੇ =
 ਅਨੰਦ ਹੋਏ ॥ ਬਨਵਾਰੀਆ = ਸੰਸਾਰ ਬਣ ਦਾ ਮਾਲੀ (ਮਾਲਕ) ॥ ਪਾਰੈ =
 ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਤਾਗੇ = ਤੱਗੇ, ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਉਠਿ ਵੰਞੁ ਵਟਾਉੜਿਆ:-
 ਵਟਾਉੜਿਆ = ਰਾਹੀਆ ॥ ਵੰਞੁ = ਚਲਿਆ ਜਾਹ ॥ ਪੁੰਨੜੀਆ = ਪੁੱਜ ਗਈ
 ਹੈ ॥ ਧੋਹੁ = ਛਲ ਰੂਪ ॥ ਅਮਿਤਿਆ = ਬੇਅੰਤ ॥

੪੬੦

ਹੇਰੀ = ਵੇਖੀ ਹੈ ॥ ਬਪੁੜੈ = ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ਵੈਸੀ = ਜਾਵੇਂਗਾ ॥
 ਜੁਲਿਆ = ਚੱਲਿਆ ਹੈ ॥ ਕਿਰਤੁ = ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥
 ਚੰਦ੍ਰਾਇਣੁ = ਚਾਨਣੀ ਰਾਤ ॥ ਘਤਿ = ਪਾ ਕੇ ॥ ਗਲਾਵਿਆ = ਗਲਾਵਾਂ,
 ਗਲ ਵਿਚ ਫਾਹੀ ॥ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ = ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੀ ਨਗਰੀ ਵਤ ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥
 ਮੂਠਾ = ਠੱਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਵਿਆ = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ਮਾਤਾ =
 ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਸਮਾਇਣੁ = ਸਮਾਉਂਣਾ ॥ ਮਖੁ = ਮਖੀਰ (ਮਖੀਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ) ॥
 ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਗਰਤਿ = ਮੋਹ ਰੂਪ ਟੋਏ ਵਿਚ ॥ ਦੁਹੇਲਾ = ਔਖਾ ॥
 ਸਜਾਈ = ਸਜਾ, ਦੰਡ ਦਾ ॥ ਗੁਝਾ = ਚੋਰੀ ॥ ਵੰਞੁ ਮੇਰੇ ਆਲਸਾ-ਵੰਞੁ = ਚਲਾ ਜਾਹ ॥
 ਰਾਵਉ = ਭੋਗਾਂਗੀ ॥ ਸੋਹੰਤੀ = ਸੋਭਦੀ ॥ ਰਾਵੀਐ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥
 ਬਿਰਹਾ = ਵਿਛੋੜਾ ॥ ਲਜਾਇਆ = ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਅਮਿਉ =
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਸਿੰਚੰਤੀ = ਸਿੰਜੀ, ਪਾਈ ॥ ਨਸਿ ਵੰਞੁ = ਭਜ ਜਾਉ ॥
 ਕਿਲ ਵਿਖਹੁ = ਹੇ ਪਾਪੇ ॥ ਦੂਤਹ = ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਦਹਨੁ = ਸੜਨਾ ॥
 ਲਾਲਨ = ਪਿਆਰੇ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਵੂਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥
 ਪਲਾਇਣ = ਭਗੋੜੇ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਗਹਿ = ਫੜ ਕੇ ॥ ਅਘਾਇਣ
 = ਰਜ ਗਏ ਹਨ ॥

ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਪੂਰਿ ਬਣਾ = ਪੂਰੀ ਬਣੀ ਹੈ ॥ ਮਹਤੁ = ਵਡਿਆਈ ॥
 ਗ੍ਰਿਹਿ = ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਮਧੁਰ = ਮਿੱਠੀ ॥ ਪਖਾਰਿ = ਧੋਈਐ ॥
 ਵੂਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ = ਕਰ = ਹਥ ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ =
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ ਮਇਆ = ਦਇਆ ॥ ਅਗਥ = ਅਕਥ ॥

੪੫੮

ਕਰ ਜੋੜਿ = ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ॥ ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰੋ ॥ ਸਠ = ਮੂਰਖ ॥
 ਬਿਆਪਤ = ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਕੀਚੁ = ਚਿੱਕੜ ਨਾਲ ॥ ਮਲ = ਮੈਲ ॥ ਅਹੰ =
 ਹੰਕਾਰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ ਬਿਨੋਦ = ਅਨੰਦਾਂ ਵਿਚ ॥ ਖਿਸੈ =
 ਘਟਦਾ ਹੈ ॥ ਜੋਬਨ = ਜਵਾਨੀ ॥ ਬਧੇ = ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਜਰੂਆ = ਬੁਢਾਪਾ ॥
 ਮੀਚੁ = ਮੋਤ ॥ ਨਿਹਾਰੇ = ਵੇਖਦੀ ਹੈ ॥ ਸੋਨ = ਸੋਨੇ ਦੇ ॥ ਪ੍ਰਦੇਸਹ =
 ੮੪ ਲਖ ਜੂਨਾ ਵਿਚੋ ॥ ਨਾਇਓ = ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭਉਨ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥
 ਨਾਮ ਧਾਰੀਕ = ਨਾਮ ਮਾਤਰ ॥ ਜੇਨ ਕੇਨ = ਜਿਸ ਕਿਸ ॥ ਪਰਕਾਰੇ =
 ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਨਿਧਾਨਾ = ਨਾਮ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਬਸੁਧ ਕਾਗਦ = ਧਰਤੀ ਸਾਰੀ ਕਾਗਜ
 ਹੋਵੇ ॥ ਬਨਰਾਜ = ਸਾਰੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥ ਕਲਮਾ = ਕਲਮ ਹੋਵੇ ॥ ਗਹੀ =
 ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਪੁਰਖ ਪਤੇ ਭਗ, - ਪੁਰਖ ਪਤੇ = ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਇਸਟ = ਪਿਆਰਾ ॥
 ਧਪ = ਭਾਈ ॥ ਬਿਮਲ = ਬੇ ਮੈਲ, ਉੱਜਲ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਨੁ ਸੰਸਾਰੁ =
 ਸੰਸਾਰ ਬਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਉਰਹਾਰੁ = ਗਲ ਦਾ ਹਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਬਿਖੁ =
 ਦੁਖਾਂ ਦੇ ॥ ਦਿਵਸ = ਦਿਨ ॥ ਗਤੁ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ਅੰਚਲ = ਪੱਲਾ ॥
 ਗਹਿ = ਫੜ ॥ ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਕੀਟ = ਕੀੜੀ ॥ ਹਸਤਿ =
 ਹਾਥੀ ਵਿਚ ॥ ਸਮਾਨਿਆ = ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਸਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਮਧਿ = ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ
 ਵਿਚ ॥ ਲੀਲਾ = ਰਚਨਾ ॥

੪੫੯

ਕਲਮਲ = ਭਾਰੀ ਪਾਪ ॥ ਟਰੇ = ਟਲ ਗਏ ॥ ਦਾਰਿਦ੍ਰ =
 ਗਰੀਬੀ ॥ ਮਗੁ = ਹਸਤਾ ॥ ਸੰਬੁਹਾ = ਸਾਰੀਆ ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਨੜੀ: ਚਿੰਤਨ =

ਚਿਤਵਾਂ॥ ਰਮਣ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ॥ ਅਨਦਿਨੋ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਜਾਰੇ = ਸਾੜ ਸੁਟੇ॥
 ਆਡੰਬਰੁ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਮਾਨ, ਸਿੰਗਾਰ ॥ ਸੁਖਹ ਗਾਮੀ = ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਮਾਣਨਵਾਲੇ॥
 ਸਾਹਾ = ਲਗਣ ॥ ਸ੍ਰੀ ਧਰ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਨਿਗਮ = ਬੇਦ ॥ ਭਗਤਿ
 ਭਾਏ = ਪ੍ਰੇਮਾਂ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ॥ ਸਰਸਿਅੜੇ = ਸਰਸੇ, ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥ ਰਹਸੇ =
 ਅਨੰਦ ਹੋਏ ॥ ਬਨਵਾਰੀਆ = ਸੰਸਾਰ ਬਣ ਦਾ ਮਾਲੀ (ਮਾਲਕ) ॥ ਪਾਗੈ =
 ਪੈਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਤਾਗੇ = ਤੱਗੇ, ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਉਠਿ ਵੰਞੁ ਵਟਾਊੜਿਆ:-
 ਵਟਾਊੜਿਆ = ਰਾਹੀਆ ॥ ਵੰਞੁ = ਚਲਿਆ ਜਾਹ ॥ ਪੁੰਨੜੀਆ = ਪੁੱਜ ਗਈ
 ਹੈ ॥ ਧੋਹੁ = ਛਲ ਰੂਪ ॥ ਅਮਿਤਿਆ = ਬੇਅੰਤ ॥

੪੬੦

ਹੇਰੀ = ਵੇਖੀ ਹੈ ॥ ਬਪੁੜੈ = ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ਵੈਸੀ = ਜਾਵੇਂਗਾ ॥
 ਜੁਲਿਆ = ਚੱਲਿਆ ਹੈ ॥ ਕਿਰਤੁ = ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥
 ਚੰਦ੍ਰਾਇਣੁ = ਚਾਨਣੀ ਰਾਤ ॥ ਘਤਿ = ਪਾ ਕੇ ॥ ਗਲਾਵਿਆ = ਗਲਾਵਾਂ,
 ਗਲ ਵਿਚ ਫਾਹੀ ॥ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ = ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੀ ਨਗਰੀ ਵਤ ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥
 ਮੂਠਾ = ਠੱਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਰਾਵਿਆ = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ਮਾਤਾ =
 ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਸਮਾਇਣੁ = ਸਮਾਉਂਣਾ ॥ ਮਖੁ = ਮਖੀਰ (ਮਖੀਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ) ॥
 ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਗਰਤਿ = ਮੋਹ ਰੂਪ ਟੋਏ ਵਿਚ ॥ ਦੁਹੇਲਾ = ਔਖਾ ॥
 ਸਜਾਈ = ਸਜਾ, ਦੇਂਡ ਦਾ ॥ ਗੁੜਾ = ਚੋਰੀ ॥ ਵੰਞੁ ਮੇਰੇ ਆਲਸਾ - ਵੰਞੁ = ਚਲਾ ਜਾਹ ॥
 ਰਾਵਉ = ਭੋਗਾਂਗੀ ॥ ਸੋਹੰਤੀ = ਸੋਭਦੀ ॥ ਰਾਵੀਐ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥
 ਬਿਰਹਾ = ਵਿਛੋੜਾ ॥ ਲਜਾਇਆ = ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਅਮਿਉ =
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਸਿੰਚੰਤੀ = ਸਿੰਜੀ, ਪਾਈ ॥ ਨਸਿ ਵੰਞੁ = ਭਜ ਜਾਉ ॥
 ਕਿਲ ਵਿਖਹੁ = ਹੇ ਪਾਪੇ ॥ ਦੂਤਹ = ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਦਹਨੁ = ਸੜਨਾ ॥
 ਲਾਲਨ = ਪਿਆਰੇ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਵੂਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥
 ਪਲਾਇਣ = ਭਗੋੜੇ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਗਹਿ = ਫੜ ਕੇ ॥ ਅਘਾਇਣ
 = ਰਜ ਗਏ ਹਨ ॥

੪੬੧

ਨਿਧਿ = ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ॥ ਸਿਧਿ = ਅਠਾਰਾ ਸਿੱਧੀਆਂ ॥ ਰਾਹੇ =
 ਫੜੇ ਹਨ ॥ ਕਾੜਾ = ਬੋਰਾ ॥ ਅਸਾੜਾ = ਸਾਡਾ ਹੈ ॥ ਕਰੁ = ਹੱਥ ॥
 ਵਡਾ ਅਖਾੜਾ = ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਵਡਾ ਮੈਦਾਨ ॥ ਰਣਜੀਤਿ = ਰਣ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਹੈ ॥
 ਉਪਾੜਾ = ਪੁੱਟਦਾ, ਮਾਰਦਾ ॥ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਕਮਾਇ:- ਕਮਾਇਅੜੇ = ਕਮਾਇਆ
 ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ॥ ਮਾਥੈ = ਮਥੇ ਦੀ ਲਿਖਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਪਾਸਿ = ਕੋਲੋਂ ॥
 ਲੁਕਾਇਦੜੇ = ਲੁਕੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ = ਚੰਗੇ ਕੰਮ ॥ ਵਲਵੰਚ = ਕਪਟ ਨਾਲ
 ਛਲ ਕਰ ਕੇ ॥ ਉਦਰੁ = ਪੇਟ ॥ ਨਿਸੰਗੇ = ਬੇ ਝਿੜਕ ॥ ਅਨੰਦ = ਉਸਤਤੀ ॥
 ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਪੇਖੁ = ਵੇਖ, ਜਾਣ ॥ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੜੀ
 = ਹਰੀਚੰਦ ਦੀ ਨਗਰੀ, ਗੰਧਰਬਾ ਨਗਰੀ, ਭਰਮ ਮਾਤਰ ਝੂਠੀ ਨਗਰੀ ॥ ਸਰਬਸੁ =
 ਸਰਬੰਸ ॥ ਕਮਲਾ ਭਰਮ ਭੀਤਿ:- ਕਮਲਾ = ਬੋਰੇ (ਸੁਦਾਈ) ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ =
 ਮਾਇਆ ਦੇ ਭਰਮ ਦਾ ਪੜਦਾ ਹੈ ॥ ਤੀਖਣ ਮਦ = ਮਾਇਆ ਦਾ ਨਸਾ ਤਿੱਖਾ ਹੈ ॥
 ਬਿਪਰੀਤਿ = ਉਲਟੀ ਬੁੱਧੀ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅਵਧ = ਉਮਰ ॥ ਅਕਾਰਥ =
 ਬੇਅਰਥ ॥ ਗਹਬਰ ਬਨ ਘੋਰ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਜੰਗਲ ਸੰਘਣਾ ਅਤੇ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ॥
 ਗਿ੍ਹਰ = ਘਰ ॥ ਮੂਸਤ = ਲੁੱਟਦਾ ਹੈ ॥ ਦਿਨਕਰੋ = ਸੂਰਜ ॥ ਅਨਦਿਨੁ =
 ਰਾਤ ਦਿਨ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਕੇ ॥ ਖਾਤ = (ਉਮਰ ਨੂੰ) ਖਾਂਦਾ ਹੈ ॥

੪੬੨

ਜਾਤ ਬਿਹਾਤ = ਬੀਤਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਕਰੁਣਾ ਪਤੇ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਸਰੂਪ ॥
 ਗਤੇ = ਪ੍ਰਾਪਤੀ ॥ ਧੂਪ = ਜਸ ਰੂਪ ਸੁਗੰਧੀ ॥ ਮਾਤ = ਮੁਹਤ ਬਚ, ਆਗੂ ॥ ਕਰ =
 ਹਥ ॥ ਗਾਤ = ਮੋਖ ॥ ਮੀਨਾ = ਮੱਛੀ ॥ ਖੀਨ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਕਤ =
 ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਸਨਮੁਖ = ਸਾਹਮਣੇ ॥ ਸਹਿ = ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਧਿਓ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਸਹਜ = ਸ਼ਾਂਤ ਮਈ, ਮਿਠੀ ॥ ਸਰੋਤ = ਘੰਡੇ ਹੇੜੇ ਦੀ ਅਵਾਜ (ਸੁਣ ਕੇ) ॥
 ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗ ਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਪਲਕਾ = ਅੱਖ ॥ ਪਾਗੈ = ਰੰਗੇ ਗਏ, ਮਗਨ
 ਹੋਏ ॥ ਮਨਾ = ਮਨ ਕਰਕੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ॥ ਖੋਤ = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਲੀਅਲ = ਭੋਰੀਆਂ ਭੋਰੇ ॥ ਗੁੰਜਾਤ = ਗੂੰਜ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਮਕਰੰਦ ਰਸ =
 ਕਵਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਧੂੜੀ (ਰਸ) ਦੀ ॥ ਬਾਸਨ ਮਾਤ = ਵਾਸਨਾਂ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹਨ ॥
 ਚਾਤ੍ਰਕ = ਪਪੀਹੇ ਦੇ ॥ ਘਨ ਬੂੰਦ = ਬੱਦਲ ਦੀਆਂ ਕਣੀਆਂ ॥ ਬਚਿਤ੍ਰ = ਕਈ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ॥ ਅਲ = ਸ੍ਵਾਂਤੀ ਬੂੰਦ (ਨਾਮ ਰੂਪੀ) ॥ ਤਾਪ = ਦੁਖ ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ =
 ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਧਾਰਤ = ਫ਼ਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ ਜੰਪੈ = ਜਪਦੇ
 ਹਨ ॥ ਚਿਤ = ਚਿਤ ਵਿਚ ॥ ਅਨਾਥ = ਦਾਸ ਨੂੰ ॥ ਚਾਉ = ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ॥
 ਚਾਈਲੇ = ਚਾ (ਉਤਸ਼ਾਹ) ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਲੁਬਧ = ਲੁਭਾਏ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
 ਜਾਚਿਕ ਜਨ = ਮਾਂਗਤ ਜਨਾਂ ਦਾ ॥ ਬਿਦੀਰਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਨਾਹ = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ਕਲਮਲ = ਪਾਪ ॥ ਹਾਨ = ਨਾਸ ॥

ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ

॥ ਮ: ੧ ॥ ਟੁੰਡੈ ਅਸਰਾਜੈ ਕੀ ਧੁਨੀ = ਇਕ ਸਾਰੰਗ ਨਾਮ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੇ
 ਤਿੰਨ ਪੁੱਤਰ ਸਨ, ਪਹਿਲਾ ਅਸਰਾਜ ਪਟਰਾਣੀ ਦੇ ਪੋਟੇ ਸੀ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੇ (੧. ਖਾਨ ੨. ਸੁਲਤਾਨ)
 ਦੂਜੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਨ । ਰਾਜ ਭਾਗ ਆਪ ਲੈਣ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਖ਼ਾਨ ਅਤੇ ਸੁਲਤਾਨ ਨੇ
 ਅਸਰਾਜ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਦੇ ਪੱਜ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਲਿਜਾ ਕੇ ਹੱਥ ਪੈਰ ਵੱਢ ਕੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ॥
 ਰੱਬ ਸਬੱਬੀਂ ਉਸ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਖੂਹ ਪਾਸ ਇਕ ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਦਾ ਟੋਲਾ ਆ ਠਹਰਿਆ ॥ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਨੇ ਅਸਰਾਜ ਨੂੰ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਕੇ ਰਾਜੀ ਕੀਤਾ । ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਅਸਰਾਜ ਨੂੰ ਇਕ
 ਧੋਬੀ ਨੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਮੁਲ ਲੈ ਲਿਆ । ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਉਪਰੰਤ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਰਾਜਾ
 ਲਾਵਾਰਸ ਮਰ ਗਿਆ ॥ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਨੇ ਵੰਡੇਰਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਮਕੇ ਦਿਨ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਛੂਹਨ
 ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਜੰਦਰਾ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਰਾਜ ਗੱਦੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਦੇਵ ਨੇਤ
 ਉਸ ਨਿੱਯਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦਿਨ ਜਦ ਅਸਰਾਜ ਬੈਲ ਉਤੇ ਕਪੜੇ ਲੱਦ ਕੇ ਧੋਬੀ ਘਾਟ ਉਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਵੇਲੇ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਚਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਟੁੰਡਾਂ ਨਾਲ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦਾ ਜੰਦਰਾ ਖੁਲ੍ਹ ਗਿਆ ।
 ਸੋ ਅਸਰਾਜ ਉਥੋਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਿਰ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ । ਪਿਛੋਂ ਜਦ
 ਉਸ ਦੇ ਬਾਪ ਸਾਰੰਗ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਸਰਾਜ ਨੂੰ ਸਦ ਘਲਿਆ । ਜਦ ਅਸਰਾਜ
 ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਦੋਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਖਾਨ ਤੇ ਸੁਲਤਾਨ ਨੇ ਫੇਰ ਈਰਖਾ ਕਰ ਕੇ ਉਸ
 ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਮਾਰੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਅਸਰਾਜ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੋਈ । ਏਹਨਾਂ

ਦੇ ਏਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀ ਵਾਡੀਆਂ ਨੇ *ਵਾਰ ਬਣਾਈ ਜਿਸ ਦੀ ਤਰਜ ਉਤੇ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਗਾਉਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਹੈ । ਅਸਰਾਜ ਨੂੰ ਲੋਕੀ ਟੁੰਡੇਸ ਭੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ॥ **ਸਲੋਕ ਭੀ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ਲਿਖੇ:**—ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਰਾਂ ਨਿਰੀਆਂ ਪੌੜੀਆਂ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ । ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਰਚਨ ਸਮੇਂ ਪਉੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕੀਰਤਨ ਨੂੰ ਰਸਦਾਇਕ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮਿਲਦੇ ਜੁਲਦੇ ਭਾਵ ਦੇ ਸਲੋਕ ਭੀ ਰਖ ਦਿਤੇ । ਇਸ ਵਾਰ ਵਿਚ ਇਹ ਖਾਸ ਵਾਧਾ ਹੈ ਕਿ ਵਾਰ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਲੋਕ ਭੀ ਬਹੁਤੇ ਅਰਥਾਤ ੫੭ ਵਿਚੋਂ ੪੩ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹਨ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ—ਦਿਉਹਾੜੀ ਦਿਨ ਵਿਚ ॥ **ਸਦਵਾਰ** = ਸੌ ਵਾਰੀ ॥

੪੬੩

ਮਾਣਸ = ਮਨੁੱਖ ॥ **ਤੇ** = ਤੋ ॥ **ਵਾਰ** = ਵੇਰ ॥ **ਉਗਵਹਿ** = ਚੜ੍ਹਨ ॥
ਚੰਦਾ = ਚੰਦਰਮੇ ॥ **ਘੋਰ** = ਬਹੁਤ ਹੀ ॥ **ਮਨਿ ਆਪਣੈ** = ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ॥
ਸੁਚੇਤ = ਚਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ॥ **ਬੁਆੜ** = ਬਿਨਾ ਦਾਣਿਆ ਦੇ ਖਾਲੀ ਤਿਲਾ ਦਾ ਬੂਟਾ ॥
ਸੁੰਵੇ = ਖਾਲੀ ॥ **ਸਉ** = ਸੌ ॥ **ਨਾਹ** = ਮਾਲਕ, ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤੇ ਖਸਮਾ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥
ਬਪੁੜੇ = ਵਿਚਾਰੇ ॥ **ਭੀ** = ਵੇਰ ਵੀ ॥ **ਤਨ** = ਡੋਡੀਆ, (ਅੰਤਹ ਕਰਨ) ਵਿਚ ॥ **ਆਪੀਨੈ**
ਆਪੁ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ॥ **ਨਾਉ** = ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ॥ **ਕੁਦਰਤਿ** = ਸ਼ਕਤੀ, ਮਾਇਆ ॥ **ਆਸਣ** = ਸਭ ਵਿਚ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਤੁਸਿ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥
ਪਸਾਉ = ਨਾਮ ਦੀ ਦਾਤ ॥ **ਜਾਣੇਈ** = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਸਭਸੈ** = ਸਭਨਾ ਦਾ ॥
ਕਵਾਉ = ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ॥ ੧ ॥ **ਖੰਡ** = ਦੇਸ ॥ **ਬ੍ਰਹਮੰਡ** = ਦੁਨੀਆਂ ॥ **ਲੋਅ** = ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ॥ **ਆਕਾਰ** = ਸਰੂਪ ॥ **ਅਮਰੁ** = ਰਾਜ, ਹੁਕਮ ਹੈ ॥ **ਦੀਬਾਣੁ** = ਕਚੇਰੀ ॥
ਕਰਮੁ = ਬਖ਼ਸਿਸ ॥ **ਨੀਸਾਣੁ** = ਝੰਡਾ ਹੈ (ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦਾ) ॥ **ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ** =

*ਭੁਬਕੇ ਸੇਰ ਸਰਦੂਲ ਰਾਇ ਰਣਮਾਰੂ ਵੱਜੇ ।
 ਖਾਨ ਸੁਲਤਾਨ ਬਡ ਮੂਰਮੇ ਵਿਚ ਰਣ ਦੇ ਗੱਜੇ ।
 ਖਤ ਲਿਖੇ ਟੁੰਡੇ ਅਸਰਾਜ ਨੂੰ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਅੱਜੇ ।
 ਟਿੱਕਾ ਸਾਰੰਗ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿਤਾ ਭਰ ਲੱਜੇ ।
 ਫਤੇ ਪਾਏ ਅਸਰਾਏ ਜੀ ਸ਼ਾਹੀ ਪਰ ਸੱਜੇ ।

ਕੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਕੱਚੇ ਹਨ ॥ ਆਲਾਉ = ਬੋਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਤਥਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ॥ ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ = ਦਾਤ ਪੁਛ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ॥ ਕਰਣਾ = ਪ੍ਰਪੰਚ ॥ ਰਜਾਇ = ਮਰਜ਼ੀ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਸਮਾਏ ਲਏ = ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਣਾਸੁ = ਨਾਸ ॥ ਏਵ ਭਿ = ਏਉਂ ਭੀ ॥ ਰਾਸਿ = ਠੀਕਤਾਈ, ਦਰੁਸਤਗੀ ॥ ਨਾਵੈ = (ਪੁਨ ਪਾਪ ਦੇ) ਹਿਸਾਬ ਲਿਖਣ ਨੂੰ ॥ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚਿ = ਠੀਕ ਹੀ ਠੀਕ ॥ ਜਜ-ਮਾਲਿਆ = ਮੰਦ ਕਰਮੀ, ਕੋਹੜੇ ॥ ਜਿਣਿ = ਜਿੱਤ ॥ ਧਰਮੁ = ਧਰਮ ਰਾਜ ਨੂੰ ॥ ੨ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ = ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥ ਨਾਦ = ਸਬਦ ਦੀ ਧੁਨੀ ॥

੪੬੪

ਵਿਡਾਣੀ = ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ॥ ਖਾਣੀ = ਚਾਰ ਖਾਣੀਆਂ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀਆਂ ॥ ਸਾਦਿ = ਸਵਾਦ ॥ ਉਝੜ = ਉਜਾੜਾਂ ॥ ਹਾਜਰਾ ਹਜੂਰਿ = ਪ੍ਰਤੱਖਜ, ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਵਿਡਾਣੁ = ਅਸਚਰਜਤਾ ॥ ਭਉ = ਡਰ ॥ ਕੁਦਰਤਿ = ਮਾਇਆ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸੁਖ ਸਾਰੁ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ਆਕਾਰੁ = ਰਚਨਾਂ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਕਤੇਬਾ = ਕੁਰਾਣ ਆਦਿਕ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਜਿਨਸੀ = ਜਿਨਸਾਂ, ਕਿਸਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਪਾਕੁ = ਆਪ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲਾ ॥ ਤਾਕੇ ਤਾਕੁ = ਇਕੋ ਇਕ ॥ ਆਪੀਨੈ = ਆਪ ਹੀ (ਜੀਵ ਨੇ) ॥ ਭਸਮਝਿ = ਸੁਆਹ ਦੀ ਢੇਰੀ ॥ ਭਉਰੁ = ਜੀਵ ॥ ਵਡਾ ਹੋਆ = ਮਰ ਗਿਆ ॥ ਪਉਦੀਈ = ਮਾਰ ਪੈਂਦੀ ਨੂੰ ॥ ਰੂਆਇਆ = ਰੋਂਦੇ ਨੂੰ ॥ ੩ ॥ ਭੈ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਡਰ (ਹੁਕਮ) ਵਿਚ ॥ ਕਢੈ ਵੰਗਾਰਿ = ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਇੰਦੁ = ਬੱਦਲ ॥ ਆਡਾਣੈ = ਤਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਮੇ ॥ ਪੂਰ = ਸਮੂਹ ॥ ਸਗਲਿਆ = ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ॥ ਰਾਮ ਰਵਾਲ = ਰਾਮ ਆਦਿਕ (ਅਵਤਾਰ ਉਸ ਦੀ) ਚਰਨ ਧੂੜ ਹਨ ॥ ਕੰਨੁ = ਕਾਨ੍ਹ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ॥ ਗਿਝਿ ਮੁਝਿ = ਢੇਰੀਆਂ ਲੈ ਲੈ ਕੇ ॥ ਬਾਜਾਰੀ = ਰਾਸਧਾਰੀਏ, ਮਸਖਰੇ ॥ ਕਢਹਿ ਬਾਜਾਰ = ਬਾਜਾਰ ਵਿਚ ਤਮਾਸੇ ਲਈ ਸਾਂਗ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ॥ ਆਲ ਪਤਾਲ = ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਦੀਆਂ, ਏਧਰ ਉਧਰ ਦੀਆਂ ਬੇਅਰਥ ਗੱਲਾਂ ॥ ਮੁੰਦੜੇ = ਬੁੰਦੇ, ਵਾਲੇ, ਛਲੇ ਛਾਪਾਂ ॥

੪੬੫

ਛਾਰ = ਸੁਆਹ ॥ **ਸਾਰੁ** = ਲੋਹੇ ਵਰਗਾ ॥ **ਹਿਕਮਤਿ** = ਤਦਬੀਰਾ,
 ਚਾਲਾਕੀਆਂ ॥ **ਨਦਰਿ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ **ਸਬਾਇਆ** = ਸਾਰੇ ॥ ੪ ॥ **ਘੜੀਆ** =
 ਦਿਨ ਰਾਤ ਦੀਆ ਘੜੀਆ ਗੋਪੀਆਂ ਹਨ ॥ **ਕੰਨ ਗੋਪਾਲ** = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਗੁਆਲੇ ਹਨ ॥
ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ = ਹਵਾ ਪਾਣੀ ਤੇ ਅੱਗ ਇਹ ਗਹਣੇ ਹਨ
 (ਕੁਦਰਤ ਦੇ) = ਚੇਤ, ਵਿਸਾਖ, ਜੇਠ, ਹਾੜ, ਇਹ ਮਹੀਨੇ ਪੌਣ ਭੂਛਨ (ਗਹਿਣੇ) ਹਨ ॥
 ਸਾਵਨ, ਭਾਦਰੋਂ, ਅਸੂ, ਕਤਕ, ਇਹ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਜਲ ਭੂਛਨ ਹਨ ॥ ਮਘਰ, ਪੋਹ, ਮਾਘ
 ਫਗਣ ਇਹ ਅੱਗਨੀ ਭੂਛਨ ਹਨ ॥ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਰੁੱਤਾਂ ਗੋਪੀਆਂ ਰੂਪ ਘੜੀਆਂ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਹਨ ॥
ਅਵਤਾਰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਰਾਸ ਵਿਚ ਰਾਮ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਦੇ ਸਵਾਂਗਾਂ ਦੀ ਥਾਂ
 ਸੂਰਜ ਤੇ ਚੰਦ ਹਨ ॥ **ਸਗਲੀ** = ਸਾਰੀ ॥ **ਮੁਸੈ** = ਲੁਟੀ ਦੀ ਹੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ॥ **ਵਿਹੂਣੀ** =
 ਬਿਨਾਂ ॥ **ਵਾਇਨਿ** = ਵਜਾਉ ਦੇ ਹਨ ॥ **ਰਾਵਾ** = ਘੱਟਾ, ਮਿੱਟੀ ॥ **ਝਾਟੇ** =
 ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਚਿ ॥ **ਪਛਾੜਹਿ** = ਮਾਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਰਮਿ ਚੜਾਉ** =
 ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ **ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ** = ਨਿਤਰੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤਰੇਲ ਨਾਲ ਭਿੱਜੀ
 ਹੋਈ ਰਾਤ ਹੈ, ਭਾਵ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਤੇ ਰਸ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥ **ਚਕੁ** =
 ਘੁਮਿਆਰ ਦਾ ਚਕ ॥ **ਥਲ ਵਾਰੋਲੇ** = ਮਾਰੂ ਥਲਾਂ ਦੇ ਵਾ ਵਰੋਲੇ ॥ **ਅਨੰਤੁ** =
 ਬੇਅੰਤ ਹੀ ॥ **ਅਨਗਾਹ** = ਅਨਾਜ ਨੂੰ ਗਾਹੁਣ ਵਾਲੇ ਫਲ੍ਹੇ ॥ **ਸਾਹ** = ਸਵਾਸ ॥
ਸੂਐ ਚਾੜਿ = ਸੂਲਾਂ ਤੇ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ॥ **ਬੰਧਨ ਬੰਧਿ** = ਬੰਧਨਾਂ ਵਿਚ ਬੱਧੇ ਹੋਏ ॥
ਕਿਰਤਿ = ਪਈ ਹੋਈ ਕਿਰਤ (ਕਰਮਾਂ) ਅਨੁਸਾਰ ॥ **ਸਿਧ** = ਮੁਕਤੀ ॥ **ਭਉ** =
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦਾ ਭਰ ॥ **ਭਾਉ** = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ **ਪਿੰਡੁ** = ਸਰੀਰ ॥ **ਦੇ ਖਾਜੈ** =
 ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੇ ਫੇਰ ਆਪ ਖਾਈਏ (ਵੰਡ ਛਕਣਾ ਖਾਲਸੇ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ) ॥ **ਆਖਿ**
ਗਵਾਈਐ = ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਆਖਣਾ ਭੁਲ ਜਾਈਏ, ਕਿ ਮੈਂ ਕੁਝ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥
ਜਰਵਾਨਾ = ਜਮਦੂਤ ਨੂੰ ॥ **ਪਰਹਰੇ** = ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ
 ਸਾਂਭ ਕਿਉਂਕਿ) ॥ **ਜਰੁ** = ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ॥ **ਵੇਸੁ ਕਰੇਦੀ** = ਕਾਲ ਦਾ ਵੇਸ ਕਰਦੀ
 ਆ ਰਹੀ ਹੈ ॥ **ਕੋ ਰਹੈ ਨ ਭਰੀਐ ਪਾਈਐ** = ਜਦ ਪੜ੍ਹੇਪੀ ਦਾਣਿਆ ਨਾਲ ਭਰ

ਜਾਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਦਾਣਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ, ਖਾਲੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਯਥਾ ਜਦ ਉਮਰ ਰੂਪ ਪੜ੍ਹੇਪੀ ਦੇ ਸਵਾਸ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੀਵ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਸਰੀਅਤਿ = ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਮਜਹਬ ਦੇ ਧਾਰਮਕ ਅਸੂਲ, ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਦੀ । **ਬੰਦੀ** = ਬੰਦਗੀ ॥ **ਦਰਸਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ** = ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚ (ਮੂਰਤ ਪੂਜਨ ਕਰਕੇ) ॥ **ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ** = ਕੇਸਰ ਆਦਿਕ ਛਿੜਕ ਕੇ ਮੂਰਤੀ ਪੂਜਨ ਕਰਨਾ ॥ **ਅਗਰ ਵਾਸੁ** = ਚੰਦਨ ਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ॥ **ਬਹਕਾਰੁ** = ਮਹਿਕੋਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਸੁੰਨਿ** = ਅਫੁਰ, ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ॥ **ਜੇਤੇ** = ਜਿਤਨੇ ਹਨ (ਜੋਗੀ) ॥ **ਅਲਖ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ** = ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਅਲੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

੪੬੬

ਸੂਖਮ ਮੂਰਤਿ = ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ (ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ) ॥ **ਕਾਇਆ ਕਾ ਆਕਾਰੁ** = ਸਰਗੁਣ ਕਰਕੇ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਤੀਆ** = ਸੱਤਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ॥ **ਦੇਣੈ ਕੈ ਵੀਚਾਰਿ** = ਦੇਣ ਦੇ ਖਿਆਲ ਨਾਲ ॥ **ਸਹਸਾ ਗੂਣਾ** = ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਣਾਂ ॥ **ਸੋਭ** = ਸੋਭਾ ॥ **ਜਾਰਾ** = ਵਿਭਚਾਰੀ ਲੋਕ ॥ **ਵੇਕਾਰ** = ਵਿਕਾਰੀ ਲੋਕ ॥ **ਹੋਦਾ** = ਪਿਛਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ॥ **ਐਥਾਉ** = ਏਥੇ ॥ **ਤਿਨਾ ਭਿ ਕਾਈ ਕਾਰ** = ਪੁਛਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ? ਜਿਸ ਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਗੇ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ ॥ **ਥਲਿ** = ਮਦਾਨਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਲੋਅ** = ਤਿੰਨ ਲੋਕ ॥ **ਆਕਾਰਾ ਆਕਾਰ** = ਤੇ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹਨ ॥ **ਤਿਨਾ ਭਿ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ॥ **ਸਾਰ** = ਸੰਭਾਲ ਹੈ ॥ **ਭੁਖ ਸਾਲਾਹਣੁ** = ਉਸਤਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਹੈ ॥ **ਪਾਛਾਰੁ** = ਚਰਨ ਧੂੜ ਹੋ ਕੇ ॥ ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਸੰਕਾਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਸਾੜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਏਸ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਨਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਅੰਦਰ ਦਬਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸੁਰਗਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੇ ਸੁਖ ਭੋਗਦੇ ਹਨ । ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ: - **ਪੇੜੈ** = ਗੋਈ ਹੋਈ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਗੋਲਾ ਤਥਾ ਵੱਸ ॥ **ਪੁਕਾਰ** = ਸੁੰ-ਸੁੰ ॥ **ਬਪੁੜੀ** = ਵਿਚਾਰੀ ॥ **ਕਾਰਣੁ** = ਪ੍ਰਪੰਚ ॥ ੬ ॥ **ਹਉ** = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਅਵਤਾਰ** = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ** = ਜਾਤ ਪਾਤ ਤੇ ਕਿਸਮਾਂ ॥ **ਖੋਵੈ** = ਗਵੋਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਛਾਇਆ** = ਅਵਿੱਦਿਆ ਹੈ ॥ **ਵਿਹੂਣਾ** = ਖਾਲੀ ॥ **ਬੁਝੈ** = ਮਿਟ ਜਾਏ ॥ **ਲੂਝੈ** = ਝਗੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਵੇਖਹਿ** = ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥

ਵੇਖੁ = ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਕਰ ॥ ਜਾਤਿ = ਉਤਪਤੀ ॥ ਕਰਮ = ਕੰਮ ॥ ਕਿਰਤਿ =
ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਦੀਰਘ = ਵੱਡਾ ॥ ਜਨਹੁ = ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਸੰਜਮਿ =
ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ॥ ਸੰਤੋਖੀਏ = ਸੰਤੋਖੀਆਂ ਨੇ ॥

੪੬੭

ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ॥ ਬਖਸੀਸੀ = ਬਖਸਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਅਗਲਾ = ਵੱਡਾ ॥ ੭ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਭ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, -ਯਥਾ-ਤਟਾਂ =
ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆ ਦੀ ॥ ਮੇਘਾ = ਬੱਦਲਾਂ ਵਿਚ ॥ ਖੇਤਾਹ = ਖੇਤੀਆ
ਵਿਚ ॥ ਵਰਭੰਡਾਂਹ = ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ॥ ਅੰਡਜ = ਅੰਡਿਆ ਤੋ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ
ਜੀਵ ਪੰਛੀ ਆਦਿਕ ॥ ਜੇਰਜ = ਜਿਉਰ ਚੋ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਮਨੁਖ,
ਪਸ਼ੂ ਆਦਿਕ ॥ ਉਤਭੁਜਾਂ = ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਿਛ ਆਦਿਕ ॥
ਸੇਤਜਾਂਹ = ਮੁੜ੍ਹਕੇ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹੁੰਮਸ ਵਿਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜੂਆ ਤੇ ਚੀਚ ਵਹੁਟੀਆਂ
ਆਦਿਕ ਦੀ ॥ ਸਰਾਂ = ਸਮੁੰਦਰਾ ॥ ਮੇਰਾਂ = ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ॥ ਜੰਤਾਹ = ਜੀਵਾਂ ਦੀ ॥
ਜੋਹਾਰੀ = ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ਸੁਅਸਤਿ = ਅਸੀਰਵਾਦ ਹੈ ॥ ਦੀਬਾਣਿ =
ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰਬਾਰ ॥ ਅਭਗੁ = ਅਟੱਲ ਹੈ ॥ ਤਗੁ = ਜੰਵ ॥ ਸਹਜ ਜੋਗ =
ਜਹਜੇ ਹੀ ਜੋਗ ਕਰੇ ॥ ਬੇਬਾਣ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸੂਰਤਣ = ਬਹਾਦਰੀਆ ॥
ਸੰਗਰਾਮ = ਜੁੱਧ ਵਿਚ ॥ ਸੁਰਤੀ = ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ॥ ਮਤੀ = ਹੋਰ ਮੱਤਾ ॥
ਕਰਮੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਹੀ ॥ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ = ਨਿਸਾਨ ਸੱਚਾ ਹੈ ॥ ਪੰਡਿਤ ਨਾਲ:-
ਸਾਥ = ਸਾਥੀਆ ਨੂੰ ॥ ਖਾਤ = (ਪੁਰਾਣੇ ਗ੍ਰੰਥ) ਹੋਇਆ ਵਿਚ ਦੱਬ ਦਈਏ ॥ ਮਾਸ =
ਮਹੀਨੇ ॥ ਆਰਜਾ = ਉਮਰ ॥ ਇਕ ਗਲ = ਇਕ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ॥ ਝਖਣਾ
ਝਾਖ = ਝਖਾ ਮਾਰਨੀਆਂ ਹਨ ॥ ਕੜਿਆ = ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਤੇਤੋ = ਉਤਨਾ ਹੀ ॥
ਲਵਿਆ = ਕਾ ਕਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਦੁ = ਸਵਾਦ ॥ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ =
ਦੂਤ ਭਾਵ ਕਰ ਕੇ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਕਹਰੈ = ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥
ਮੋਨਿ = ਚੁਪ ਵੱਟ ਕੇ ॥ ਵਿਗੂਤਾ = ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ॥ ਸੂਤਾ = ਅਵਿੱਦਿਆ ਨੀਂਦ

ਵਿਚ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ॥ ਪਗ=ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ॥ ਉਪੇਤਾਣਾ=ਨੰਗਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਅਲੁ ਮਲੁ=(ਘੋਰੀ ਮਤ ਵਾਲਾ) ਤਾਜ਼ੀ ਟੱਟੀ ਨੂੰ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ॥ ਛਾਈ=ਸਵਾਹ ॥
ਬੇਬਾਣੀ=ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥ ਭੇਟੇ=ਮਿਲੇ ॥

੪੬੮

ਅੰਦੇਸੇ=ਸੰਸੇ ਤੋਂ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲੁ=ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਦਰਿ=
ਦੁਆਰੇ ॥ ਢੋਅ=ਢੋਈ, ਆਸਰਾ ॥ ਲਹਨੀ=ਲੈਂਦੇ ॥ ਧਾਵਦੇ=ਤੇ ਭੁੱਕੇ
ਫਿਰਦੇ ਹਨ ॥ ਗਣਾਇਦੇ=ਜਤੋਂਦੇ ਹਨ ॥ ੯ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ:-
ਕੂੜੁ=ਝੂਠਾ (ਨਾਸਵੰਤ) ਹੈ ॥ ਮੰਡਪ=ਵੱਡੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਮੰਦਰ ॥ ਮਾੜੀ=ਅਟਾਰੀਆਂ ਦੇ
ਤਿੰਨ ਮੰਜ਼ਲ ਉਚੇ ਮਹੱਲ ॥ ਬੈਸਣੁ ਹਾਰੁ=ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ॥ ਰੁਪਾ=
ਚਾਂਦੀ ॥ ਖਾਰੁ=ਖਵਾਰ, ਨਾਸ ॥ ਪਰੁ=ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਰਹਸੀਐ=
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ॥ ਜੁਗਤਿ=ਜੁੜਨਾ ॥ ਜੀਉ=ਇਹ ਜੀਵ ॥ ਬੀਉ=(ਨਾਮ ਦਾ)ਬੀਜ ॥
ਆਤਮ ਤੀਰਥਿ=ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਤੀਰਥ ਵਿਚ ॥ ਮਹਿੰਡਾ=ਮੇਰਾ ॥ ਤਲੀ
ਖਾਕੁ=ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਅਲਖੁ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ॥ ਤੇਵੇਹੋ=ਵੈਸਾ ਹੀ ॥
ਪੂਰਬਿ=ਪਿਛਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ॥ ਸੇਵ ਗਵਾਈਐ=(ਬੋੜੀ ਮਤ ਕਰਕੇ) ਸੇਵਾ
ਕਰਨੀ ਗਵਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਸਿਧਾਂ ਨਾਲ:-ਸਚਿ ਕਾਲੁ=ਸਚ ਦਾ ਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ
ਹੈ ॥ ਕਲਿ ਕਾਲਖ=ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਕਾਲਖ (ਪਾਪਾਂ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆ) ਕਰਕੇ ॥
ਬੇਤਾਲ=ਜੀਵ ਭੂਤਨੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਬੀਉ=ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਬੀਜ ॥ ਪਤਿ=
ਸੋਭਾ ॥ ਦਾਲਿ=ਅਧੂਰੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ॥ ਪਾਹੈ=ਡਰ ਦੀ ਲਾਗ (ਪਾਹ) ਤੋਂ ॥
ਬਾਹਰਾ=ਬਿਨਾਂ ॥ ਸੋਇ=ਸੋਭਦਾ ॥ ਸਰਮੁ=(ਖੋਟੇ ਕਰਮਾਂ ਤੋਂ)ਲੱਜਾ ਕਰਨ ਦੀ ॥
ਪਾਹੁ=ਲਾਗ ॥ ਰਪੈ=ਰੰਗਿਆ ਜਾਏ ॥ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਲੱਛਣ:-ਮਹਤਾ=
ਵਜ਼ੀਰ ॥ ਸਿਕਦਾਰੁ=ਠਾਣੇਦਾਰ ॥ ਨੇਬੁ=ਚੋਬਦਾਰ, ਨਾਇਬ ॥ ਸਦਿ
ਪੁਛੀਐ=ਸਦ ਕੇ ਸਲਾਹ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ੨ ਕੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥

੪੬੯

ਵਿਹੂਣੀ=ਬਿਨਾਂ ॥ ਭਾਹਿ ਭਰੇ=ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ॥

ਮੁਰਦਾਰੁ = ਪਰਾਇਆ ਹਕ (ਵੱਢੀਆ ਖਾਦੇ ਹਨ) ॥ **ਗਿਆਨੀ** = ਗੁਰੂ ॥
ਵਾਜੇ ਵਾਵਹਿ = ਵਾਜੇ ਵਜੋਂ ਦੇ ਹਨ ਚੇਲੇ ॥ **ਰੂਪ** = ਸਾਂਗ ਬਣਾ ਕੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਦੇ
ਹਨ ॥ **ਵਾਦਾ** = ਬਗੜਿਆ ਦੀਆ ਕਹਾਣੀਆ ॥ **ਜੋਧਾ** = ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ॥
ਹਿਕਮਤਿ = ਜੁਗਤੀਆਂ ॥ **ਹੁਜਤਿ** = ਚਾਲਾਕੀਆ ॥ **ਸੰਜੈ** = ਧਨ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ
ਨਾਲ ॥ **ਗਵਾਵਹਿ** = ਗਵਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ (ਧਰਮ ਦਾ ਫਲ) ॥ **ਬਾਰੁ** = ਬੂਹਾ ॥
ਆਖੈ = ਆਖਦਾ (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ) ॥ **ਪਰਵਾਣਾ** = ਵੀਚਾਰ ਰੂਪ ਵੱਟਾ ॥ **ਵਦੀ** =
ਜੀਵ ਦੀ ਮਿਥੀ ਹੋਈ ਗਲ ॥ **ਸੁ ਵਜਗਿ** = ਉਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇਗੀ ॥ **ਛਾਲਾ** =
ਜਪ ਤਪ ਰੂਪੀ ਵ ਕਰਮ ਧਰਮ ਦੇ ਵਧ ਵਧ ਕੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ **ਅਗੈ ਜੀਉ ਨਵੇ** =
ਅੱਗੇ ਜਮਦੂਤ ਨਵੇਂ ਜੀਵ ਹਨ ॥ **ਵੇਕੀ** = ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਦਾ ॥ **ਖੁਆਇਆ** = ਭੁਲਾਇਆ
ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ **ਦੁਖ ਦਾਰੂ** = (ਜੀਵ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਵਾਸਤੇ) ਦੁੱਖ ਦਾਰੂ ਹੈ ॥
ਸੁਖ ਰੋਗੁ ਭਇਆ = ਵਿਸੇ ਤਥਾ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਸੁਖ ਰੋਗ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
ਤਾਮਿ = ਇੱਛਾ (ਈਸ਼੍ਵਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ) ॥ **ਹਉ** = ਮੈਂ ॥
ਜਾਤਿ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ॥ **ਜੋਤਿ** = ਤੇਰੀ ਸੱਤਾ ਹੈ ॥ **ਜਾਤਾ** = ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ॥
ਜੋਤਿ = ਜੋਤੀ-ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ॥ **ਸੁਆਲਿਉ** = ਸੁੰਦਰ ॥ **ਅਕਲ ਕਲਾ** = ਬੇਅੰਤ
ਸਕਤੀ ਕਰਕੇ ਵ ਕਲਪਣਾ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਜੋਗ** = ਜੋਗੀਆ ਦਾ ॥ **ਸਬਦੰ** = ਧਰਮ ॥
ਗਿਆਨ ਸਬਦੰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ (ਅਤੇ ਏਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ) ॥
ਬੇਦ ਸਬਦੰ ਬ੍ਰਹਮਣਹ = ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦਾ ਧਰਮ ਵੇਦ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੜ੍ਹੇਣਾ ਹੈ ॥ **ਸੂਰ**
ਸਬਦੰ = ਸੂਰਮਤਾਈ ਧਰਮ ਹੈ ॥ **ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤਹ** = ਪਰਾਈ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ॥ **ਸਰਬ**
ਸਬਦੰ = ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ॥ **ਏਕ ਸਬਦੰ** = ਇਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਧਰਮ
ਹੈ ॥ **ਭੇਉ** = ਭੇਦ ॥ **ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਏਕ ਕ੍ਰਿਸਨੰ**
ਸਰਬ ਦੇਵਾ = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇਵ ਜੋ ਸਾਰੇ ॥ **ਦੇਵ ਦੇਵਾ** = ਦੇਵਤਿਆ ਦਾ ਦੇਵਾ ਹੈ ॥
ਤ ਆਤਮਾ = ਉਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ (ਮਨ) ਹੈ ॥ **ਆਤਮਾ ਬਾਸੁ ਦੇਵਸਿ** = ਅਤੇ
ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ **ਕੁੰਭੇ** = ਘੜੇ ਦਾ ॥ **ਗੁਰ** = ਸੁੱਧ ਮਨ ॥ **ਓਮੀ** = ਅਨਪੜ੍ਹ ॥
ਘਾਲੇ = ਕਰੇ ॥ **ਘਾਲਣਾ** = ਕਰਮ ॥ **ਪਚਾਰੀਐ** = ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਕਲਾ** = ਬਾਜੀ ਖੇਡ ॥

ਮੁਹਿ ਚਲੈ = ਜੋ ਠੱਗ ਚਲੇ ਹਨ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ਅਥਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਠੱਗ ਚਲਿਆ ਹੈ ॥

੪੨੦

॥ ੧੨ ॥ **ਮੇਰੁ ਸਰੀਰ ਕਾ** = ਸਰੀਰ ਦਾ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ, ਭਾਵ ਜੀਵ ॥ **ਰਬੁ** =

ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਰਥਵਾਹੀ ॥ **ਜਤੈ ਕਾ** = ਜੱਤ ਦਾ (ਲੋਕ ਜਤ ਧਾਰੀ ਸਨ) ॥ **ਸਤ** = ਸੱਚ (ਉਸਦੇ

ਚਲੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ) ॥ **ਸਾਮ ਕਹੈ ਸੇਤੰਬਰੁ ਸੁਆਮੀ** = ਸਤਜੁਗ ਦਾ ਸਾਮ ਵੇਦ ਤੇ

ਸੇਤੰਬਰ (ਜਿੱਥੇ ਬਾਣੇ ਵਾਲਾ) ਹੀਸਾ ਅਵਤਾਰ ਕਹੇ ਜਾਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਚ ਮਹਿ ਆਛੈ**

ਸਾਚਿ ਰਹੈ = ਤਦੋਂ ਲੋਕ ਸਚ ਵਿਚਸਨ ਤੇ ਸੱਚ ਵਿਚਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ॥ **ਆਛੈ** = ਹੁੰਦੇ ਸਨ ॥

ਰਿਗੁ = ਤ੍ਰੇਤੇ ਜੁਗ ਦਾ ਵੇਦ ॥ **ਸੂਰੁ** = ਸੂਰਮਾਂ ਹੈ ॥ **ਦੇਵਾ ਮਹਿ ਸੂਰ** =

ਦੇਵਤਿਆਂ ਵਿਚ, ਸੂਰਮਾਂ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਨਾਮ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ॥ **ਪਰਾਛਤ** =

ਪਾਪ ॥ **ਮੋਖੰਤਰੁ** = ਮੁਕਤੀ ॥ **ਜੁਜ** = ਦੁਆਪਰ ਦਾ (ਯੁਜਰ ਵੇਦ ਦੇ ਸਮੇਂ) ॥ **ਜੋਰਿ** =

ਜੋਰ ਨਾਲ ॥ **ਚੰਦ੍ਰਾਵਲਿ** = ਗੋਪੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਨੇ ਜੋਰ ਨਾਲ ਛਲੀ ਸੀ ॥

ਕਾਨ੍ = ਲੜਕਾ ॥ **ਜਾਦਮੁ** = ਜਾਦਵਾਂ ਦੀ ਕੁਲ ਵਿਚ ॥ **ਭਇਆ** = ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਜਾਤੁ = ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ (ਇੰਦਰ ਪੁਰੀ ਵਿਚੋਂ ਇੰਦਰ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰ ਕੇ ਲੈ ਆਂਦਾ) ॥

ਗੋਪੀ = ਗੋਪੀ ਸਤ ਭਾਮਾਂ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਰੰਗੁ** = ਮੌਜਾਂ ॥ **ਕਲਿ ਮਹਿ** = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ॥

ਖੁਦਾਈ = ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ) ॥ **ਅਲਹੁ** = ਅੱਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ॥ **ਅਮਲੁ** =

ਰਾਜ, ਵਰਤਾਰਾ ॥ **ਸਚਿਆਰ** = ਸੱਚੇ (ਆਪੋ ਅਪਣੇ ਜੁਗਾਂ ਵਿਚ) ॥ **ਗੁਣਹਿ** =

ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਤਿਨ** = ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਵਿਚਾਰ ॥ **ਚਾਰ** = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਭਾਉ**

ਭਗਤਿ = ਪਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ॥ **ਵਿਟਹੁ** = ਉਤੋਂ ॥ **ਸਮਾਲਿਆ** = ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ ॥

ਅੰਜਨ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ **ਨਿਹਾਲਿਆ** = ਵੇਖਿਆ ॥ **ਬੋਹਿਥਾ** = ਜਹਾਜ਼ ॥ ੧੩ ॥

ਸਰਾਇਰਾ = ਸਿੱਧਾ ॥ **ਅਤਿ ਦੀਰਘ** = ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ॥ **ਮੁਚੁ** = ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ

ਵਿਸਥਾਰ ਵਾਲਾ ॥ **ਓਇ** = (ਉਹ ਪੰਛੀ ਤੋਤੇ) ॥ **ਕਿਤੁ** = ਕਿੱਧਰ ਤਥਾ ਕਿਉਂ ॥ **ਮਿਠਤੁ**

ਨੀਵੀ = ਨੀਵੀਂ ਬੇਰੀ ਮਿਠੇ ਬੇਰਾਂ ਵਾਲੀ ॥ **ਤਤੁ** = ਸਾਰ ॥ **ਆਪ ਕਉ** =

ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਪਰ** = ਪਰਾਏ ਨੂੰ ॥ **ਤਾਰਾਜੂ** = ਤੱਕੜੀ ॥ **ਗਉਰਾ** = ਭਾਰਾ ॥

ਹੰਤਾ = ਮਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਿਰਗਾਹਿ = ਹਰਨਾ ਨੂੰ ॥ ਥੀਆ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਕੁਸੁਧੇ = ਖੋਟੇ ਪਾਸੇ ॥ ਪੜਿ = ਪੜ੍ਹਨੇ ॥ ਸੰਧਿਆ = ਸੰਧਿਆ ਕਰਨੀ ॥
 ਬਾਦੰ = ਬਗੜੇ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸਿਲ = ਪੱਥਰ ਮੂਰਤੀ ॥ ਬਗੁਲ =
 ਬਗਲੇ ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਸਮਾਧੰ = ਅਖਾ ਮੀਟ ਕੇ ਸਮਾਧੀ ਲੈਣੀ ॥ ਮੁਖਿ ਝੂਠ = ਮੂੰਹ
 ਵਿਚ ਝੂਠ ਹੀ ॥ ਬਿਭੂਖਣ ਸਾਰੰ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਗਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ = ਤਿੰਨ ਪਾਲਾਂ ਵਾਲਾ
 ਗਾਇਤਰੀ ਮੰਤਰ ॥ ਤਿਹਾਲ = ਤਿੰਨ ਵੇਲੇ ॥ ਲਿਲਾਟੰ = ਮਥੇ ਉਪਰ ॥ ਕਪਾਟੰ =
 ਤਾਲੂ (ਸਿਰ) ਉਪਰ ॥ ਜਾਣਸਿ = ਜਾਣਦੇ ਹੁੰਦੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮੰ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ॥
 ਕਰਮੰ = ਕਰਮ ॥ ਫੋਕਟ = ਬੇਅਰਥ ਹਨ (ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਉਪਰ ਦਸੇ ਕਰਮ) ॥
 ਵਾਟ = ਰਸਤਾ ॥

੪੨੧

ਖਰਾ = ਬਹੁਤ ॥ ੧੪ ॥ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਹਰ ਵਿਆਲ
 ਪੰਡਰ ਜਨੇਊ ਪਾਉਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਸਲ ਜਨੇਊ ਦਾ ਨਿਰੂਪਨ ਕਰ ਕੇ
 ਇਹ ਸਲੋਕ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:— ਜਤੁ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਸ ਕਰਨੇ ਦਾ ॥
 ਸਤੁ = ਸੱਚ ਦਾ ॥ ਵਟੁ = ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਟ ਦਿਓ ॥ ਜੀਅ ਕਾ = ਜੀਵ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿੱਭਣ
 ਵਾਲਾ ॥ ਘਤੁ = ਪਾ ॥ ਜਲੈ = ਸੜੇ ॥ ਚਉਕੜਿ = ਜਨੇਊ, ਚਾਰ ਕੋਡਾ ਤੇ ॥
 ਅਣਾਇਆ = ਆਂਦਾ ॥ ਸਿਖਾਂ = ਸਿਖਿਆ ਜਨੇਊ ਦੀ ਰਹਿਤ ਦੀਆਂ ॥ ਕਨਿ =
 ਕੰਨ ਵਿਚ ॥ ਚੜ੍ਹਾਈਆਂ = ਦਿਤੀਆਂ ॥ ਥੀਆ = ਹੋਇਆ ॥ ਵੇਤਗਾ =
 ਜਨੇਊ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ॥ ਗਾਲਿ = ਗਾਲੀਆ ॥ ਪਹਿਨਾਮੀਆ = ਬੇਈਮਾਨੀਆਂ ॥
 ਤਗ = ਜਨੇਊ ॥ ਕਹਿ = ਮਾਰਕੇ ॥ ਪਾਇ = ਜਨੇਊ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਪਤਿ =
 ਪੱਤੇ, ਕਪਾਹ ॥ ਉਪਜੈ = ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਲਾਹੀ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਦੀ ਸਿਫਤ ਨਾਲ ॥
 ਸੂਤੁ = ਧਾਗਾ ਵੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪੂਤ = ਪਵਿੱਤਰ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ = ਨੌਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ॥
 ਨਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ॥ ਭਲਕੇ = ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ॥ ਵਤੈ = ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਘਤੈ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਂੜਿ = ਭਾੜਾ, ਮਜ਼੍ਹਰੀ, ਦੱਖਣਾ ॥ ਕਾਗਲੁ = ਕਾਗਜ਼, ਪੱਤ੍ਰੀ ॥
 ਵਿਡਾਣੁ = ਅਸਚਰਜ ਗਲ ॥ ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ ॥ ਪੈਧਾ = ਇਜ਼ਤ ਨਾਲ ॥ ੧੫ ॥

ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵੇਂਈ ਨਦੀ ਦੇ ਘਾਟ ਤੇ ਮਸੂਲੀਏ ਖੱਤਰੀ ਨੇ ਇਕ ਗਊ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ
ਪੱਤਣ ਦਾ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਤਿੰਨ ਪਹਿਰ ਰੋਕ ਛੱਡਿਆ ਪਰ ਜਦ ਉਸ ਗਊ ਨੇ ਗੋਹਾ ਕੀਤਾ
ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਲੇਪਣ ਦੇ ਕੇ ਰਸੋਈ ਵ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਗਾ। ਏਸ ਪਖੰਡ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—**ਕਰੁ**=ਮਸੂਲ ॥ **ਗੋਬਰਿ**=ਗੋਹੇ ਨਾਲ ॥
ਜਪਮਾਲੀ=ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਾਲਾ ॥ **ਧਾਨੁ ਮਲੇਛਾ**=ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦੀ
ਨੌਕਰੀ ਦਾ ਅੰਨ ॥ **ਸੰਜਮੁ**=ਤਰੀਕਾ, ਰਹਿਣੀ ਬਹਿਣੀ ॥ **ਤੁਰਕਾ**=ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਵਾਲਾ
ਹੈ ॥ **ਛੋਡੀ ਲੇ**=ਛੱਡ ਦੇਹ ॥ **ਤਰੀਦਾ**=ਤਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥ **ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ**=ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ
(ਪਰਾਇਆ ਹਕ ਅਥਵਾ ਵੱਢੀ ਲੈ ਕੇ) ਖਾਣਵਾਲੇ ॥ **ਨਿਵਾਜ**=ਨਿਮਾਜ ॥ **ਤਾਗ**=ਧਾਗਾ,
ਜਨੇਊ ॥ **ਨਾਦ**=ਸੰਖ ॥ **ਸਾਦ**=ਸਵਾਦ ॥ **ਆਹਾਰੁ**=ਭੋਜਨ ॥ **ਡੇਰਾ**=
ਥਾਂ ॥ **ਕੁਖਾਈ**=ਲਾਲ ਕੰਨੀ ਵਾਲੀ ਅਥਵਾ ਹੁਰਮਚੀ ਵਿਚ ਰੰਗੀ ਹੋਈ
ਭਗਵੇ ਰੰਗ ਦੀ ॥

੪੭੨

ਪਰਵਾਣੁ=ਮਨਜੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਤੁਰਕ ਸਭਾ ਵਿਚ) ॥ **ਅਭਾਖਿਆ**=
ਮਲੇਛ ਭਾਸ਼ਾ, ਕਲਮਾਂ ਆਦਿਕ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ॥ **ਕੁਠਾ**=ਮਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਫਿਟੈ**=
ਫਿਟ (ਖਰਾਬ) ਹੋ ਜਾਏ ॥ **ਤਨਿ ਫਿਟੈ**=ਸਰੀਰ ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਹੋਏ ॥ **ਫੇੜ**=
ਭੈੜੇ ਕਰਮ ॥ **ਕਰੇਨਿ**=ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਚੁਲੀ ਭਰੇਨਿ**=ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਚੁਲੀਆਂ
ਭਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਚਿਤੇ**=ਚਿਤ (ਮਨ) ਵਿਚ ॥ **ਵਡ ਮੇਦਨੀ**=ਸ਼੍ਰਿਸਟੀ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੈ ॥
ਘਾਹੁ=ਘਾਹੀ ॥ **ਸੁਲਤਾਨਾ**=ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ॥ ੧੬ ॥ ਪਰਾਇਆ ਹਕ ਖੋਹ ਕੇ ਅਤੇ
ਵੱਢੀ ਆਦਿਕ ਲੈ ਕੇ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ—**ਮੋਹਾਕਾ**=ਚੋਰ ॥
ਮੁਹੈ=ਚੁਰਾਵੇ, ਠੱਗੇ ॥ **ਮੁਹਿ**=ਚੁਰਾ ਕੇ ॥ **ਪਿਤਰੀ**=ਪਿਤਰਾਂ ਨਮਿੱਤ ਦੇਵੇ ॥
ਅਗੈ=ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਦਲਾਲ**=ਵਿਚੋਲਾ (ਬ੍ਰਾਹਮਣ) ॥ **ਮੁਸਫੀ**=ਨਿਆਂ ॥
ਘਾਲੈ=ਮੋਹਨਤ ਕਮਾਈ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਜੋਰੂ**=ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ **ਸਿਰ ਨਾਵਣੀ**=
ਮਾਹਵਾਰੀ ਖੂਨ ॥ **ਤੁਰੇ**=ਘੋੜੇ ॥ **ਵੇਗ**=ਚਾਲ ਵਾਲੇ ॥ **ਹਰ ਰੰਗੀ**=
ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਹਰਮ**=ਘਰ ਮੰਦਰ ॥ **ਮੰਡਪ**=ਮਹਿਲ ॥
ਮਾੜੀਆ=ਅਟਾਰੀਆਂ ॥ **ਚੀਜ**=ਮੋਜਾਂ, ਚੋਜ ॥ **ਫੁਰਮਾਇਸਿ**=ਹੁਕਮ ॥

ਮਹਲਤਿ = ਵਡਿਆਈ, ਵਡੱਪਨ ॥ **ਜਰੁ** = ਬੁਢਾਪਾ ॥ ੧੭ ॥ **ਸੂਤਕ** ਦੇ ਬੂਠੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਸੂਤਕੁ** = ਅਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ॥ **ਰਖੀਐ** = ਰੋਕੀਏ, ਦੂਰ ਕਰੀਏ ॥ **ਰਸੋਇ** = ਰਸੋਈ ਵਿਚ ॥ **ਪਰ ਤਿਆ** = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਕੰਨਿ ਪੈ** = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਲਾਇਤਬਾਰੀ** = ਚੁਗਲੀ ॥ **ਖਾਹਿ** = ਖਾਏ (ਸੁਣਦੇ) ਹਨ ॥ **ਹੰਸਾ** = ਸੁੰਦਰ ॥ **ਸੰਬਾਹਿ** = ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੈ ॥

੪੭੩

ਸਹਿ = ਮਾਲਕ, ਧਰੀ ॥ ੧੮ ॥ **ਕੋਇ ਨ ਭਿਟਿਓ ਜਾਇ** = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਛੋਹਿਆ ॥ **ਜੇਵਿਆ** = ਭੋਜਨ ਖਾਧਾ ॥ **ਸਲੋਕੁ** = ਅਰਦਾਸ ॥ **ਕੁਹਥੀ** = ਭੈੜੀ, ਗੰਦੀ ॥ **ਜਾਈ** = ਥਾਂ ਤੇ ॥ **ਪਾਕੁ** = ਪੱਕਾ ਹੋਇਆ ॥ **ਪਵਿਤ** = ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ **ਗਡਿਆ** = ਲਾਇਆ, ਮੇਲਿਆ ॥ **ਤਿਤੁ** = ਉਸ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ॥ **ਰਸੁ** = ਭੋਜਨ ਆਦਿਕ ਪਦਾਰਥ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆ ਨੂੰ: **ਭੰਡਿ** = ਇਸਤਰੀ ਤੋਂ ॥ **ਨਿੰਮੀਐ** = ਬੱਚਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥ **ਰਾਹੁ** = ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਰਹੁ ਰੀਤੀ ॥ **ਬੰਧਾਨੁ** = ਸੰਸਾਰਕ ਮਰਯਾਦਾ ॥ **ਰਾਜਾਨ** = ਰਾਜੇ ॥ **ਬਾਹਰਾ** = ਬਿਨਾ ॥ **ਭਾਗਾ ਰਤੀ ਚਾਰਿ** = ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਭਾਗਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਣੀ ਹੈ ॥ **ਸੰਢੀਐ** = ਭਰੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਐਤੁ** = ਏਸ ॥ **ਕਾਇਤੁ** = ਕਿਸ ਲਈ ॥ **ਗਾਰਬਿ** = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਹੰਢੀਐ** = ਫਿਰੀਏ ॥ **ਲੂਝੀਐ** = ਬਗੜੀਏ ॥ ੧੯ ॥ **ਸੋਇ** = ਸੋਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਸਟੀਐ** = ਭੋਗਿਆ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ **ਪਾਣਾ** = ਜੁੱਤੀਆ ਦੀ ॥ **ਫੈਲੁ** = ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਹਨ (ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਨੂੰ) ॥ **ਅਠ ਸਠਿ** = ਅਠਾਹਠ ॥ **ਪਟੁ** = ਰੇਸ਼ਮ, ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪ ॥ **ਗੁਦੜ** = ਗੋਦੜੀ, ਸਿੱਧਾ ਸਾਧਾ ॥ **ਨੇਹੁ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥ **ਰੰਗਿ** = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ **ਦਰਿ** = ਦਰ ਤੋਂ ॥ **ਵਾਟ** = ਰਾਹ ਦਾ ॥ **ਦੀਬਾਨੁ** = ਕਚੈਹਰੀ ॥ **ਕਲਮ** = ਹੁਕਮ ਰੂਪ ॥ **ਹਮਾ ਤੁਮਾ ਮੇਲੁ** = ਮੈਂ ਤੂੰ (ਨਿਕੇ ਵਡੇ) ਸਭ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ **ਦਰਿ ਲੈ** = ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥ **ਪੀੜਿ ਛੁਟੈ** = ਤਿਲਾਂ ਦੇ ਤੇਲ ਵਾਗੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਪੀੜਾਂ ਛੁੱਟਣ (ਨਿਕਲਣ) ਗੀਆਂ ॥ **ਕਰਣਾ** = ਪਰਪੰਚ ॥ **ਕਲ** = ਸ਼ਕਤੀ ॥

੪੭੪

ਧਰਿ = ਰਖ ਕੇ ॥ ਸਾਰੀਐ = ਚੋਪੜ ਦੀਆਂ ਨਰਦਾਂ, ਜੀਵ ॥ ੨੦ ॥

ਕਿਨੇਹੀ = ਕਾਹਦੀ ਹੈ ? ਆਸਕੀ = ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਕਾਂਢੀਐ = ਉਹ ਕਹੀਦੇ ਹਨ ॥

ਚੰਗੈ ਚੰਗਾ = ਜੇਹੜਾ ਆਸਕ (ਪ੍ਰੇਮੀ) ਦੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਕੇ ਮੰਨੇ ਤੇ ॥

ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ = ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਕਰ ਕੇ ਸਮਝੇ, ਉਹ ਕਾਹਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ॥ ਸਲਾਮੁ =

ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਘਾਲ = ਕਰਨੀ ॥ ਘਾਲੀਐ = ਕਰੀਏ ॥ ਕੀਚਈ = ਕਰੀਏ ॥

ਨਿਹਾਲੀਐ = ਵੇਖੀਏ ॥ ਵੇਹਾ = ਤੈਸਾ ਹੀ ॥ ਪਾਸਾ ਢਾਲੀਐ =

ਕਰਮ ਕਰੀਏ ॥ ੨੧ ॥ ਚਾਕਰੁ = ਸੇਵਕ ॥ ਗਾਰਬੁ ਵਾਦੁ = ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਝਗੜਾ

ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਾਦੁ = ਅਨੰਦ ਨੂੰ (ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ) ॥ ਉਗਵੈ = ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਵਾਉ = ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥ ਨਿਰਜਾਸਿ = ਨਿਰਨੈ ਕਰ ਕੇ ॥ ਪਾਸਿ = ਪਾਸੇ, ਵੱਖਰੀ ॥

ਵਿਗਾਸਿ = ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਵਡਾਰੁ = ਵਡੇਰੀ ਉਮਰ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ॥ ਥਾਉ ਨ

ਥੇਹੁ = ਥਾਂ ਥਿੱਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥ ਭੀ = ਜਰੂਰ ॥ ਵੇਰਾਸਿ = ਵਿਰਾਣ, ਵਿਗਾੜ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਭਾਇ = ਭਾਣੇ (ਆਗਿਆ) ਵਿਚ ॥ ਹੁਰਮਤਿ = ਇਜਤ, ਵਡਿਆਈ ॥ ਅਗਲੀ =

ਬਹੁਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਵਜਹੁ = ਤਨਖਾਹ ॥ ਅਗਲਾ = ਪਹਿਲੀ ॥ ਪਾਣਾ =

ਜੁੱਤੀਆਂ ॥ ੨੨ ॥ ਆਪਸ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ (ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ) ॥ ਤੁਠੈ =

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥

੪੭੫

ਕਾਢੀਐ = ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਖਤੀ = ਸਖਤੀ ॥ ਤੁਰੀ = ਘੋੜੀ ॥

ਬਿਸੀਆਰ = ਵੱਡੀ ਘੋੜੀ ॥ ਸਾਰ = ਸੰਭਾਲ ॥ ੨੩ ॥ ਪੂਰਣੁ = ਖਾਣ ਪੀਣ ॥

ਨਿਹਾਲੀ = ਤੁਲਾਈ ॥ ਪੈ = ਉਪਰ ॥ ਜਾਈ = ਥਾਂ ਪਰ ਥਾਂ ॥ ਉਥਾਪਿ =

ਉਠਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾਦਰੁ = ਸਮਰੱਥ ॥ ਕਰੀਮੁ = ਬਖਸ਼ਿੰਦ ॥ ਸੰਬਾਹਿ =

ਪਹੁਚਾ ॥ ਏਕੀ ਬਾਹਰੀ = ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਰਜਾਇ

ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥ ਸੁਧੁ = ਸੋਧੀ ਹੋਈ ਠੀਕ ਹੈ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗਿ:- **ਬਿਨਵਤਾ** = ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਕਹਿ** =

ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ, ਕਿਉਂ ॥ **ਜੀਉ ਪਾਇਆ** = ਜੀਵ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਪੋਣਾ ਕੀਤਾ ॥
ਬਿਨਸੈ = ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਦੇਵ** = ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ **ਮਾਰਗਿ** = ਰਸਤੇ ॥
ਫੇੜ = ਕੀਤੇ ਹੋਏ (ਕਰਮ) ॥ **ਫਾਰੈ** = ਪਾੜਦਾ ॥ **ਸੁੰਨਿ** = ਅਵਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਚ ॥
ਲੂਕੇ = ਸਮਾਂਵਦਾ ॥ **ਆਪਾ ਪਦੁ** = ਆਤਮਾਂ, ਆਪਣਾ ਆਪ ॥ **ਨਿਰਬਾਣੁ** =
ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੂੰ ॥ **ਚੀਨਿਆ** = ਜਾਣਿਆ ॥ **ਅਭਿਉ ਨ ਚੂਕੈ** =
ਡਰ (ਸੰਸਾ) ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਦਾ ॥ **ਕਹੀ ਨ ਉਪਜੇ** = ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਤਥਾ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਦੀ ਆਖੀ
ਹੋਈ ਗਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ ॥ **ਭਾਵ ਅਭਾਵ** = ਸਤ ਅਸੱਤ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਤੋਂ ॥ **ਬਿਹੂਣਾ** =
ਖਾਲੀ ਹੈ ॥ **ਉਦੈ** = ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਨ (ਖੁਸ਼ੀ) ਤੇ ॥ **ਅਸਤ** = ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ (ਗਮੀ) ਦੀ ॥ **ਮਨਬੁਧਿ**
= ਮਨ ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ **ਸਹਜਿ** = ਅਡੋਲ ਅਵੱਸਥਾ ਵਿਚ ॥ **ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬੁ** =
ਪਰਛਾਵਾਂ ॥ **ਬਿੰਬ** = ਪਰਛਾਵੇਂ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ (ਸੂਰਜ) ਨੂੰ ॥ **ਉਦਕ** = ਜਦ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ ॥
ਕੁੰਭੁ = ਘੜਾ ॥ **ਬਿਗਰਾਨਾ** = ਟੁੱਟ ਗਿਆ ॥ **ਗੁਣੁ** = ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ॥ **ਗਜ ਸਾਵੈ ਤ੍ਰੈ-**
ਵੈਸ਼ਨੋ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਠੱਗਾ ਨੇ ਠੱਗ ਲਿਆ ਸੀ ਇਸ ਸਮਾਚਾਰ ਨੂੰ
ਸੁਣ ਕੇ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਦਸਦੇ ਹਨ.- **ਤਿਹਰੇ** = ਤਿੰਨਾਂ ਅਗਰਾਂ (ਲੜੀਆਂ)
ਵਾਲੇ ॥ **ਤਗ** = ਜਨੇਊ ॥ **ਜਪਮਾਲੀਆਂ** = ਸਿਮਰਨੀਆਂ, ਮਾਲਾਂ ॥ **ਨਿਬਗ** =
ਚਿੱਟੇ, ਮਾਂਜਕੇ ਚਿਲਕਾਏ ਹੋਏ ॥

੪੭੬

ਡਾਲਾ = ਟਹਿਣੀਆਂ ॥ **ਪੇਡਾ** = ਜੜ੍ਹਾ (ਮੁੱਢ) ਸਮੇਤ ਬ੍ਰਿਛ ॥
ਗਟਕਾਵਹਿ = ਹੜੱਪ ਕਰ ਜਾਦੇ ਹਨ ॥ **ਬਾਸਨ** = ਬਰਤਨ, ਭਾਂਡੇ ॥ **ਚਰਾਵਹਿ**
ਉਪਰਿ = ਚੁਲ੍ਹੇ ਤੇ ਚਾੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਾਠੀ** = ਲੱਕੜਾ ॥ **ਬਸੁਧਾ** = ਧਰਤੀ ਨੂੰ ॥

ਸਾਰੇ = ਸਮੂਲਚਾ ॥ ਅਪਰਸ = ਵੈਸਨੋ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਛੂਹਣ ਵਾਲੇ ॥ ਭੇਟੈ =
ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਰਪਿ = ਫੇਰਾ ॥ ਬਾਪਿ ਦਿਲਾਸਾ ਮੇਰੇ:—ਮਾਈ = ਮਮਤਾ ॥ ਖਰਾ =
ਬਹੁਤ ॥ ਗਲੀ = ਗੋਦੜੀ ॥ ਬਲਿ = ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ॥ ਪੰਚਾ = ਪੰਜ ਕਾਮ
ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ॥ ਪਾਵਾ = ਪੈਰਾਂ ॥ ਤਲਿ = ਹੇਠਾਂ ॥ ਗੋਸਾਈ = ਮਾਲਕ ਹੈ ॥
ਪਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਹਉਂ = ਮੈਂ ॥ ਏਕੈ ਠਾਹਰ = ਇਕ ਥਾਂ ਅੰਤਹ ਕਰਨ ਵਿਚ ॥
ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ—ਮਾਇਆ ਦੇ ਪੂਜਣ
ਵਾਲਿਆਂ ਪ੍ਰਥਾਇ—ਇਕਤੁ = ਇਕ ॥ ਪਤਰਿ = ਭਾਂਡੇ ਵਿਚ ॥ ਉਰਕਟ =
ਫੁਲ ॥ ਕੁਰਕਟ = ਫਲ ॥ ਪੰਚ ਜੋਗੀਆ = ਪੰਜ ਜੋਗੀ (ਵਾ ਮਾਰਗੀ) ਸ਼ਕਤੀ ਉਪਾਸ਼ਕ,
ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ॥ ਨਕਟ ਦੇ ਰਾਣੀ = ਨੱਕ ਵੱਢੀ ਰਾਣੀ (ਮਾਇਆ) ਹੈ ॥
ਨਕਟੀ = ਨੱਕ ਕਟੀ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਠਨਗਨੁ = ਘੰਟਾ ਠਨ ਠਨ ਕਰ ਕੇ ॥
ਬਾਡਾ = ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਡੂੰ = ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਕਿਨਹੀ = ਕਿਸੇ ॥ ਬਿਬੇਕੀ =
ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਨੇ ॥ ਕਾਟੀ = ਤਿਆਗੀ ॥ ਅਉਹੇਰੀ = ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਵੇਖਦੀ ਹੈ (ਪਈ
ਕੋਈ ਬਾਕੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ) ॥ ਬਰੀ = ਵਿਆਹੀ ॥ ਚੇਰੀ = ਦਾਸੀ ਹਾਂ ॥
ਮਾਥੈ ਕਾਇਮੁ = ਸਿਰ ਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾਟ ਕੂਟਿ = ਕੱਟ ਕੁੱਟ ਕੇ ॥ ਡਾਰੀ =
ਸੁੱਟ ਪਾਈ ॥ ਜੋਗੀਜਪੀ ਤਪੀ—ਭ੍ਰਮਣਾ = ਫਿਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਲੰਜਤਿ =
ਖੋਹੇ ਹੋਏ ਵਾਲਾਂ ਵਾਲੇ, ਭਾਵ—ਜੈਨੀ ॥ ਮੁੰਜਿਤ = ਮੁੰਜ ਦੀ ਤੜਾਗੀ ਵਾਲੇ, (ਵੈਰਾਗੀ)
ਪਰਮ ਹੰਸ ॥ ਮੋਨਿ = ਮੌਨ ਧਾਰੀ, ਚੁਪ ਵੱਟੂ ॥ ਜਟਾਧਰ = ਜੜਾਂਵਾਂ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ॥
ਤਉ = ਤਦ ਭੀ ॥ ਰਾਮਨਾ = ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ਜਮਨਾ = ਜਮ ॥ ਆਗਮ =
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ॥ ਨਿਰਗਮ = ਵੇਦ ਦਾ ਮੰਤਰ ਭਾਗ ॥ ਜੋਤਿਕ = ਜੋਤਿਸ਼ ॥ ਬਿਆ ਕਰਨਾ
= ਵਯਾਕਰਣ ॥ ਅਉਖਧ = ਦਵਾਈਆਂ ॥

੪੨੨

ਰਮਨਾ = ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ ਕਪੂਰ = ਮੁਸਕ ਕਪੂਰ ॥ ਸੁਬਾਸਕ =
ਚੰਗੀ ਬੂ (ਵਾਸਨਾ) ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਚੰਦਨ ॥ ਉਬਰਨਾ = ਬਚਨਾ ਹੁੰਦਾ ॥ ਜੰਪਉ =
ਜਪੋ ॥ ਫੀਲੁ ਰਬਾਬੀ ਬਲਦ:—ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਗਲਾਂ ਅਨਹੋਣੀਆਂ ਹਨ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ

ਸੰਸਾਰ ਤਿੰਨ ਕਾਲ ਹੀ ਝੂਠ ਹੈ:-^{*}ਫੀਲੁ=ਹਾਥੀ (ਅਸਥੂਲ ਮਨ) ॥ ਪਖਾਵਜ=ਜੋੜੀ ਵਜੋਣ ਵਾਲਾ, ਤਬਲਚੀ ॥ ਤਾਲ=ਛੈਣੇ ॥ ਕਕਰੀਆ=ਕੱਕਰ (ਬਰਫ) ਦੇ ॥ ਬਰੇ=ਵੜੇ ॥ ਬੁਝਨਹਾਰੇ=ਸਿਆਣੇ ਨੇ ॥ ਸਿੰਘੁ=ਸੇਰ (ਮਲਨ ਹੰਕਾਰ) ॥ ਘੀਸ=ਛੱਛੀਦਰ, (ਬੁੱਧੀ) ॥ ਗਲਉਰੇ=ਪਾਨਾ ਦੇ ਬੀੜੇ ॥ ਮੁਸਰੀ=ਚੂਹੀਆ (ਇੰਦ੍ਰੀਆ) ॥ ਬੰਸ=ਬਾਝ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ (ਉਤਮ ਬੰਸ ਮਹਾਤਮਾ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜਗਿਆਸੂ) ॥ ਸੁਇਨੇ=ਆਕਾਸ ਵਿਚ ॥ ਬੇਧੀ=ਮਿਲੀ, (ਵਿਆਹੀ) ॥ ਸਸੈ=ਸਹੇ ਨੇ ॥ ਗੁਨ ਗਾਏ=ਖੱਟ ਹੋਕੀ ॥ ਕੀਟੀ=ਕੀੜੀ (ਬ੍ਰਿਤੀ) ਨੇ ॥ ਅੰਗਾਰ=ਅੱਗ ਦੇ ਅੰਗਿਆਰ ॥ ਭਿ ਲੋਰਉ=ਵੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾ ॥ ਲੂਕੀ=ਗੁੱਤੀ (ਲੁਕੀ ਹੋਈ) ਨੇ ॥ ਬਟੂਆ ਏਕ ਬਹ.-ਬਟੂਆ=ਸੁਆਹ ਦਾ ਗੋਲਾ ਜੋ ਜੋਗੀ ਪਿੰਡੇ ਤੇ ਮਲਦੇ ਹਨ (ਇਕ ਨਾਮ ਹੈ) ॥ ਬਹਤਰਿ=੭੨ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨਾੜੀਆਂ ਵਾਲੀ ਦੇਹੀ ॥ ਆਧਾਰੀ=ਝੋਲੀ ਹੈ ॥ ਏਕੋ ਦੁਆਰਾ=ਇਕ ਮੂੰਹ ਹੈ ॥ ਨਵੈ ਖੰਡ=ਨੌ ਖੰਡ ॥ ਜਗਿਸਾਰਾ=ਜਗ ਵਿਚ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ॥ ਤਲਕਾ=ਹੇਠਾਂ ਦਾ ਭਾਵ ਹੇਠਲੇ ਸਵਾਸਾ ਨੂੰ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ॥ ਗਗਨਿ ਚਰਾਵੈ=ਅਸੁਮਾਨ (ਦਸਮ ਦੁਆਰ) ਤੇ ਚਾੜ੍ਹੇ ॥ ਖਿੰਬਾ=ਗੋਦੜੀ ਗਿਆਨ ਦੀ ॥ ਸਬਦੁ=ਉਪਦੇਸ ॥ ਮਥਿ=ਵੱਟਕੇ ॥ ਘਾਲੈ=ਪਾਵੇ ॥ ਮਿਰਗਾਣੀ=ਮ੍ਰਿਗ ਸਾਲਾਂ ॥ ਫਾਹੁਰੀ=ਭੋੜੀ ਦਇਆ ਦੀ ॥ ਧੂਈ=ਧੂਣੀ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ=ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਜੋਗਤਣ=ਜੋਗਾ ਦਾ ਸਾਰ ॥ ਪਿੰਡ=ਸਰੀਰ ॥ ਪਰਾਨਾ=ਪ੍ਰਾਣ ॥ ਨੀਸਾਨਾ=ਪ੍ਰਵਾਨਾ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹਾ ਇਕ ਫਿਰਕਾ ਪ੍ਰਸਤ ਕਾਜੀ ਪ੍ਰਥਾਏ - ਕਵਾਦੇ=ਉੜ੍ਹ ਦੇਹ ॥ ਭਿਸਤ=ਸੁਰਗ ॥ ਪਾਈ=ਪੌਦਾ ਹੈ (ਨਰਕ ਤੇ ਸੁਰਗ) ॥ ਕਤੇਬ ਬਖਾਨੀ=ਕੇਹੜੀ ਕਿਤਾਬ ਚੋ ਇਹ ਗਲ ਕਹੀ ਹੈ ॥ ਗੁਨਤ=ਵਿਚਾਰਦੇ ਹੋਏ ॥ ਐਸੇ=ਬੇ ਅਰਥ ਹੀ ॥ ਸਕਤਿ=ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥ ਸਨੇਹੁ=ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ॥

^{*}ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਭਾਵਾਰਥ ਇਹ ਹਨ:-ਬਲਦ=ਆਲਸੀ ਮਨ ॥ ਕਉਆ=ਕ੍ਰੋਧ ਵਸਿਸਟ ਮਨ ॥ ਗਦਾਹ=ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ, ਕਾਮ ॥ ਭੈਂਸਾ=ਲੋਭ ॥ ਰਾਮ ਰਾਜਾ=ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਸਿੰਘੁ=ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ॥ ਕਛੂਆ=ਚਿੱਤ ॥ ਕੰਨਿਆ=ਮੁਕਤ ॥ ਸਸੈ=ਗਰੀਬ, ਨਿਰਮਾਨ ॥

ਹਜਰਤ ਇਬ੍ਰਾਹੀਮ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸੁਨਤ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛੋਂ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਬਣ ਗਈ॥ **ਬਦਉਰਾ** = ਮੰਨਦਾ, ਮਿੱਥਦਾ ਪਈ ਸੁੰਨਤ ਕਰਨੀ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਰਬ ਵਲੋਂ ਹੈ॥ **ਅਰਧ ਸਰੀਰੀ** = ਅਰਧੰਗੀ, ਪਤੀ ਦਾ ਅੱਧਾ ਅੰਗ॥ **ਛੋਡੈ** = ਛੱਡਦਾ॥ **ਜੁਲਮ** = ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਸੁਨਤ ਕਰ ਕੇ॥ **ਪਚਿਹਾਰੀ** = ਥੱਕ ਟੁਕ ਕੇ ਹਾਰ ਗਈ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਤੇਲੁ - **ਠਹਿਰਾਨੀ** = ਬੁੱਝ ਗਈ॥ **ਸੁੰਨਾ** = ਖਾਲੀ, ਜੀਵ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਰੀਰ॥ **ਬਉਰੇ** = ਕਮਲੇ॥

੪੭੮

ਕਾ, ਕੀ, ਕਾ, ਕੋ = ਕਿਸ ਦੀ?॥ **ਜੋਈ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ॥ **ਘਟ** = ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘੜਾ॥ **ਦੇਹੁਰੀ** = ਦਲੀਜ॥ **ਖਟੀਆ** = ਮੰਜੀ, ਅਰਥੀ॥ **ਲਟ ਛਿਟਕਾਏ** = ਲਿਟਾਂ (ਮੋਢੀਆਂ) ਖੋਹਲ ਕੇ॥ **ਤਿਰੀਆ** = ਇਸਤ੍ਰੀ॥ **ਹੰਸੁ** = ਜੀਵ॥ **ਭੈ ਸਾਗਰ ਕੈ ਤਾਈ** = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਕ॥ **ਸਨਕ ਸਨੰਦ ਅੰਤੁ:-** **ਸਨਕ ਸਨੰਦ** = ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਨੇ॥ **ਬਿਲੋਵਹੁ** = ਰਿੜ੍ਹਕੇ, ਵੀਚਾਰੇ॥ **ਸਹਜਿ** = ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ॥ **ਤਤੁ** = ਸਿਧਾਂਤ, ਮੱਖਣ॥ **ਬਿਲੋਈ** = ਮਧਾਣੀ, ਮਨ॥ **ਮਟਕੀ** = ਚਾਟੀ, ਸਰੀਰ॥ **ਸਬਦੁ** = ਉਪਦੇਸ਼, ਦਹੀਂ॥ **ਸੰਜੋਈ** = ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ, ਕਮਾਓ॥ **ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ** = ਮੱਖਣ, ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ॥ **ਮੀਰਾ** = ਪਾਤਸ਼ਾਹ॥ **ਤੀਰਾ** = ਕੰਢੇ॥ ਗਿਆਨ ਦਸਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ-ਬਾਤੀ **ਸੂਕੀ ਤੇਲੁ:-ਤੇਲੁ** = ਲੋਭ ਰੂਪੀ॥ **ਬਾਤੀ** = ਆਸਾ॥ **ਨਿਖੂਟਾ** = ਮੁਕ ਗਿਆ॥ **ਮੰਦਲੁ** = ਢੋਲ (ਸਰੀਰ)॥ **ਨਟੁ** = ਬਾਜੀਗਰ (ਮਨ)॥ **ਪੈ ਸੂਤਾ** = ਲੰਮਾ ਪੈ ਕੇ ਸੌਂ ਗਿਆ॥ **ਅਗਨਿ** = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਰੂਪ ਅੱਗ॥ **ਧੂਆਂ** = ਸੰਕਲਪ, ਵਿਕਲਪ॥ **ਰਵਿ** = ਸਮਾ॥ **ਤੰਤੁ** = ਵਾਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਤਾਰ॥ **ਰਬਾਬੁ** = ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ॥ **ਕਾਜੁ** = ਮੋਖ॥ **ਕਥਨੀ** = ਕਥਾਂ ਦੁਆਰਾ॥ **ਬਦਨੀ** = ਕਵੀਸਰੀ (ਕਵਿਤਾ) ਦੁਆਰਾ॥ **ਪੰਚ ਜੋ ਚੂਰੇ** = ਜੇਹੜਾ ਪੰਜਾਂ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇ॥ **ਪਰਮ ਪਦੁ** = ਮੁਕਤੀ॥ **ਸੁਤੁ ਅਪਰਾਧ ਕਰਤੁ** = ਪੁਤਰ॥ **ਜਨਨੀ** = ਮਾਤਾ॥ **ਰਾਮਈਆ** = ਹੇ ਰਾਮ॥ **ਬਾਰਿਕੁ** = ਥੱਚਾ॥ **ਖੰਡਸਿ** = ਦੂਰ ਕਰਦਾ॥ **ਕ੍ਰੋਪ** = ਗੁੱਸਾ॥ **ਧਾਇਆ** = ਦੌੜ ਜਾਵੇ ਪੁੱਤ੍ਰ ਘਰੋਂ॥

ਮਾਇਆ = ਮਾਤਾ ॥ **ਚਿੰਤ ਭਵਨਿ** = ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੀ ਵਿਚ ॥ **ਬਿਮਲ**
ਮਤਿ = ਨਿਰਮਲ, ਉੱਜਲ ਬੁੱਧੀ ॥ **ਰਵੈ** = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਹੱਜ ਹਮਾਰੀ ਗੋ:-
 ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮੱਕੇ ਦਾ ਹੱਜ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ?
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਤਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਗੋਮਤੀ ਤੀਰ** = ਗੋਮਤੀ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੁਆਰਕਾ
 ਹੈ ॥ **ਪੀਤੰਬਰ** = ਪੀਲੇ ਕਪੜਿਆਂ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ॥ **ਸਾਰਦ** = ਸੁਰਸ੍ਵਤੀ (ਵਿੰਦਿਆ
 ਦੀ ਦੇਵੀ) ॥ **ਖਵਾਸੀ** = ਚੋਰੀ ਬਰਦਾਰੀ ॥ **ਕਵਲਾ** = ਲੱਛਮੀ (ਸਤ ਭਾਮਾ ਤੇ ਰੁਕਮਣ
 ਰੂਪ) ਦਾਸੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੀ ਹੈ ॥ **ਸਹੰਸ** = ਹਜ਼ਾਰ ॥

੪੭੯

ਪਾਤੀ ਤੋਰੇ ਮਾਲਿਨੀ:- **ਪਾਤੀ** = ਪੱਤ੍ਰ । **ਪਾਹਨ** = ਪੱਥਰ ਮੂਰਤੀ ॥
ਨਿਰ ਜੀਉ = ਬੇ ਜਾਨ ਹੈ ॥ **ਏਉ** = ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ **ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਦੇਉ** =
 ਜਾਗਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ॥ **ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਤੀ** = ਪੱਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹਨ ॥ **ਬਿਸਨ ਡਾਰੀ** =
 ਟਾਹਣੀਆਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਰੂਪ ਹਨ ॥ **ਫੂਲ ਸੰਕਰ ਦੇਉ** = ਫੂਲ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਰੂਪ ਹਨ ॥
ਸੇਉ = ਸੇਵਾ, ਪੂਜਾ ॥ **ਪਾਖਾਨ** = ਪੱਥਰ ॥ **ਗਢਿ ਕੈ** = ਘੜ ਕੇ, ਨੇਹਣ ਕੇ ॥
ਪਾਉ = ਪੈਰ ॥ **ਭਾਤੁ** = ਚਾਵਲ ॥ **ਪਹਿਤਿ** = ਵਾਲ ॥ **ਲਾਪਸੀ** =
 ਮਿੱਠੀ ਕੜੀ, ਸੀਰਾ ॥ **ਕਰਕਰਾ ਕਾਸਾਰੁ** = ਭੁਰ ਭੁਰੀ (ਖਸਤਾ) ਪੰਜੀਰੀ ॥
ਭੋਗਨ ਹਾਰੇ = ਖਾਣ ਵਾਲੇ (ਪੁਜਾਰੀ) ਨੇ ॥ **ਭੋਗਿਆ** = ਖਾ ਲਿਆ ॥ **ਛਾਰ** =
 ਸਵਾਹ ॥ **ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਬਾਲ:-** **ਸਾਇਰੁ** = ਸਮੁੰਦਰ । **ਸੋਖਿ** = ਸੁਕਾ ॥ **ਬੁਜੰਬਲਇਓ**
 = ਬਾਹਾ ਦਾ ਬਲ ਲੈ ਲਿਆ ਅਰਥਾਤ ਬਾਹਾ ਦੇ ਬਲ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਬੁਢਾਪੇ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਨੇ
 ਸੁਕਾ ਦਿੱਤਾ ॥ **ਸਰਵਰਿ** = ਤਲਾਬ ਨੂੰ ॥ **ਪਾਲਿ** = ਵੱਟ, ਬੰਨ੍ਹ ॥ **ਲੂਣੈ** = ਵਢੇ ਹੋਏ ॥
ਹਥ ਵਾਰਿ = ਹੱਥਾ ਨਾਲ ਵਾੜ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਤੁਰੰਤਹ** = ਤੁਰਤ ਹੀ ॥ **ਮੇਰੀ** =
 ਇਹ ਮੇਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਮੇਰੀ ਹੈ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਕਰ** = ਹਥ ॥ **ਅਸਾਰ** = ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ, ਬੇਰੋਕਾ
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ **ਅਨੁ** = ਹੋਰ ॥ **ਤਲਬ** = ਸੱਦਾ ॥
ਕਾਹੂ ਦੀਨੇ ਪਾਟ:- **ਕਾਹੂ** = ਕਿਸੇ ਨੂੰ ॥ **ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ** = ਰੇਸਮੀ ਕਪੜੇ ॥
ਗਰੀ = ਗਲੀ ਹੋਈ ॥ **ਗੋਦਰੀ** = ਗੋਦੜੀ ॥ **ਖਾਨ ਪਰਾਰਾ** = ਪਰਾਲੀ ਦਾ ਘਰ,

ਕੱਖਾਂ ਦੀ ਕੁਲੀ॥ ਅਹਿਰਖ ਵਾਦੁ=ਬੀਰਖਾ ਦਾ ਬਚਨ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ=ਚੰਗੀ ਕਰਨੀ,
ਪੁੰਨ ਕਰ ਕੇ॥ ਬਾਨੀ=ਰੰਗ॥ ਮੁਕਤਾਹਲੁ=ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਹਾਰ, ਗਜ ਮੋਤੀ॥
ਬਿਆਧਿ=ਰੋਗ, ਨੁਕਸ॥ ਮੁਗਧੁ=ਮੂਰਖ॥ ਮੂੰਡ=ਸਿਰ॥

੪੮੦

ਨਿਬੇਰਾ=ਫੈਸਲਾ॥ ਚਿਰਗਟ=ਪਿੰਜਰਾ, ਸਰੀਰ॥ ਫਾਰਿ=ਤੋੜਕੇ॥

ਚਟਾਰਾ=ਚਿੜਾ, ਜੀਵਾਤਮਾ॥ ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ=ਧਾਗੇ ਧੂਗੇ,
ਤਨੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਨਾੜੀਆਂ, ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਜਾਂ ਦਾਣੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲੀਆਂ ਪਿਆਲੀਆਂ॥

ਛੂਟੀ=ਛੁੱਟ ਗਈਆਂ॥ ਹਮ ਮਸਕੀਨ:-ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਜੀ ਨੂੰ ਕਿ:-

ਮਸਕੀਨ=ਗਰੀਬ॥ ਜਸੁ=ਵਡਿਆਈ ਮਨ ਨੂੰ ਭੌਂਦੀ ਹੈ॥ ਅਲਹ ਅਵਲਿ=

ਸਭ ਦਾ ਆਦ (ਮੁੱਢ) ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ॥ ਦੀਨ=ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ॥ ਜੋਰੁ ਨਹੀ

ਫੁਰਮਾਵੈ=ਕਿਸੇ ਤੇ ਜੁਲਮ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ॥ ਬਨਿ ਨਹੀਂ ਆਵੈ=

ਫੱਬਦਾ ਨਹੀਂ॥ ਭਿਸਤਿ=ਸੂਰਗ॥ ਸਤਰਿ ਕਾਬਾ=ਕਾਬੇ ਦਾ ਸੱਤਰ ਵੇਰ ਦਾ ਹੱਜ॥

ਘਟ ਹੀ ਭੀਤਰਿ=ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ॥ ਗੁਜਾਰੈ=ਪੜ੍ਹੇ॥ ਅਕਲਹਿ=

ਕਲਪਨਾਂ ਰਹਿਤ (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ) ਨੂੰ॥ ਪਾਚਹੁ=ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜਾਂ ਨੂੰ॥ ਮੁਸਿ=

ਲੁੱਟ, ਵੱਸ ਕਰ ਕੇ॥ ਮੁਸਲਾ=ਆਸਣ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ॥ ਮਾਰ ਮਣੀ ਕਰਿ

ਫੀਕੀ=ਮਨ ਦੀ ਅਪਣੱਤ (ਹਉਮੈ) ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਨੀਵਾਂ ਕਰ॥ ਮਣੀ=ਮਾਨ॥

ਜਨਾਇ=ਜਾਣ ਕਰ ਕੇ॥ ਭਿਸਤ=ਸੂਰਗ ਦਾ॥ ਸਰੀਕੀ=ਵਾਸੀ॥ ਧਰਿ=

ਧਾਰਕੇ॥ ਨਾਨਾ=ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ॥ ਦੋਜਕ=ਨਰਕ (ਦੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ)।

ਗਗਨ ਨਗਰਿ ਇਕ:-ਇਕ ਮਿਤ੍ਰ ਜੋਗੀ ਦੀ ਮਿਰਤਕ ਲੋਥ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਗਗਨ ਨਗਰਿ=ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਿਚੋਂ। ਇਕ ਬੂੰਦ=

ਇਕ (ਜੋਗਾਨੰਦ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਕਣੀ॥ ਬਰਖੈ=ਵਰ੍ਹਦੀ, ਡਿੱਗਦੀ॥ ਨਾਦੁ=ਅਨਹਦ

ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਅਵਾਜ਼॥ ਪਰਮ ਹੰਸੁ=ਜੋਗੀ (ਜੀਵ ਆਤਮਾ)॥ ਲੇ ਸਿਧਾਨਾ=

ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ॥ ਤੇ=ਉਹ॥ ਸਾਖੀ=ਚੇਤਨ॥ ਸੁਰਤਿ=

ਸੁਰਤੀ ਵਿਚ, ਗਿਆਨ ਵਾਰਤਾ॥ ਨਿਰਤੇ=ਨਾਚ॥ ਮੰਦਰੁ=ਸਰੀਰ॥ ਸਾਖੀ=ਜ਼ਾਹਰਾ॥

ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ = ਚੇਤਨ ਸੱਤਾ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ॥ **ਸ੍ਰਵਨਨ** = ਕੰਨ ॥ **ਬਿਕਲ** =
 ਬੇ ਤਾਕਤ, ਕਮਜ਼ੋਰ ॥ **ਇੰਦ੍ਰੀ** = ਨਕ, ਕੰਨ, ਅੱਖਾਂ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ॥ **ਕਰ**
ਫਰਕਿ ਪਰੇ = ਹਥ ਢਿਲਕ ਪਏ ਹਨ ॥ **ਪੰਚ** = ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ॥ **ਤਸਕਰ** =
 ਚੋਰ ॥ **ਆਪ ਆਪਣੈ** = ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ॥ **ਭੁਮਤੇ** = ਭਰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਸਨ ॥
ਕੁੰਚਰ = ਹਾਥੀ ॥ **ਉਰੁ** = ਹਿਰਦਾ ॥ **ਤੇਜੁ ਸੂਤੁ ਧਰਿ ਰਮਤੇ** = ਜਿਸ ਦੀ ਸੱਤਾ
 ਦਾ ਬਲ ਧਾਰ ਕੇ ਫਿਰਦੇ ਸਨ ॥ **ਮਿਰਤਕ** = ਮੁਰਦੇ ਹੋ ਗਏ ॥ **ਦਸੈ ਬੰਦ** =
 ਦਸ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ॥ **ਸਰਪਨੀ ਤੇ ਉਪਰਿ** - ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਸਰਪਨੀ ਰੂਪ ਦਸ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ
 ਹਨ: - **ਸਰਪਨੀ** = ਮਾਇਆ ਦੀ ਸਪਨੀ ॥ **ਬਲੀਆ** = ਬਲ ਵਾਲਾ ॥
ਮਾਰੁ ਮਾਰੁ = ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ॥ **ਨਿਰਮਲ ਜਲਿ ਪੈਠੀ** = ਸਾਧ ਸੰਗਤ
 ਰੂਪੀ ਸਾਫ ਜਲ ਵਿਚ ਸਮਾ ਗਈ ਹੈ ॥ **ਡਸੀਅਲੇ** = ਭੱਸ ਲਏ ਹਨ ॥ **ਆਨ** =
 ਹੋਰ ਅਸਥਾਨ ॥ **ਛੂਛ** = ਤੁੱਛ, ਖਾਲੀ ॥ **ਅਵਰਾ** = ਦੂਜਾ ਕੋਈ ॥ **ਜਮਰਾ** =
 ਜਮ ਰਾਜਾ ॥ **ਬਲੁ ਅਬਲੁ** = ਇਹ ਬਲ ਤੋਂ ਬਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਕੀ ਹੋ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ?
ਇਹ ਬਸਤੀ = ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਇਹ ਮਾਇਆ ਵੱਸਦੀ ਹੈ ਮਨ ਵਿਚ ॥

੪੮੧

ਬਸਤ ਸਰੀਰਾ = ਓਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਜੀਵ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁੜ ਮੁੜ ਵਸਦਾ (ਪੈਂਦਾ)
 ਹੈ ॥ **ਸਹਜਿ** = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ, ਸਹਿਜੇ ਹੀ ॥ **ਕਹਾ ਸੁਆਨ ਕਉ** - **ਸੁਆਨ** = ਕੁਤੇ ਨੂੰ ॥
ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ = ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ॥ **ਸਾਕਤ** = ਮਨਮੁਖ ॥ **ਰਮੇ** = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ॥
ਰਮਿ = ਮਿਲ ॥ **ਕਪੂਰ** = ਮੁਸਕ ਕਪੂਰ ॥ **ਚਰਾਏ** = ਖੁਆਵੇ, ਚੁਗਾਵੇ ॥
ਬਿਸੀਅਰ = ਜਹਰੀ ਸੱਪ ॥ **ਕਹ** = ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਵ ਕਿਉ ? **ਬਿਬੇਕ** =
 ਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ॥ **ਕੰਚਨੁ** = ਸੋਨਾ ॥ **ਸਿੰਚਾਈ** = ਸਿੰਜੀ, ਪਾਲੀ ਦਿੱਤਾ ॥ **ਉਆ** =
 ਉਸਦਾ ॥ **ਸਹਜੁ** = ਸੁਭਾਉ ॥ **ਲੰਕ ਸਾ ਕੋਟ** - ਜਗ ਨੂੰ ਮਿੱਥਿਆ ਦਸਦੇ ਹਨ - **ਕੋਟ** =
 ਕਿਲ੍ਹਾ ॥ **ਸਾ** = ਵਰਗਾ ॥ **ਨਾਤੀ** = ਪੋਤਰੇ, ਦੋਹਰੇ ॥ **ਬਾਤੀ** = ਵੱਟੀ ॥ **ਤਪਤ** =
 ਕਰਦੇ ਸਨ ॥ **ਬੈਸੰਤਰੁ** = ਅੱਗ ॥ **ਗੁਰਮਤਿ** = ਗੁਰਾ ਦੀ ਮਤ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਬਸਾਈ**
 = ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਲੋਈ** = ਲੋਕੋ ॥ **ਕਤਹੂ** = ਕਿਤੇ ॥ **ਪਹਿਲਾ ਪੂਤੁ ਪਿਛੇਰੀ** -

ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ॥ ਪੂਤੁ = ਪੁੱਤ੍ਰ, ਜੀਵ ॥ ਮਾਈ =
ਮਾਇਆ, ਮਾਂ ॥ ਗੁਰ = ਜੀਵ ॥ ਚੇਲੇ = ਮਨ ॥ ਪਾਈ = ਪੈਰੀਂ ॥ ਸਿੰਘੁ =
ਮਲਨ ਹੰਕਾਰ ਵਾਲਾ (ਜੀਵ ਰੂਪੀ) ਸੇਰ ॥ ਗਾਈ = ਇੰਦਰੀਆਂ ਰੂਪ ਗਾਈਆਂ ॥
ਜਲ ਕੀ = (ਸੁਧ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ) ਪਾਣੀ ਦੀ ॥ ਮਛਲੀ = (ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ) ਮੱਛੀ ॥
ਤਰਵਰਿ = (ਕੁਸੰਗਤ ਰੂਪ) ਬ੍ਰਿਛ ਉਤੇ ॥ ਬਿਆਈ = ਪਰਸੂਤਕਾ ਹੋਈ ਜੰਮਣ ਵਾਲੀ
ਹੋਈ ॥ ਕੁਤਰਾ = (ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ) ਕੁਤੇ ਨੂੰ ॥ ਬਿਲਾਈ = (ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ) ਬਿੱਲੀ ॥
ਤਲੈ = ਹੇਠ ॥ ਬੈਸਾ = ਟਾਹਣੀਆਂ (ਰੂਪੀ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣ) ॥ ਸੂਲਾ =
(ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ) ਜੜ੍ਹਾਂ ॥ ਤਿਸ ਕੈ = ਉਸ ਦੇ ॥ ਪੇਡਿ = ਅਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਮੁੱਢ ਨੂੰ ॥
ਫਲ = ਦੁੱਖ ॥ ਫੂਲਾ = ਖੋਟੇ ਕਰਮ ॥ ਘੋਰੈ = (ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਰੂਪ) ਘੋੜੇ ਤੇ ॥ ਚਰਿ =
ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ॥ ਭੈਸ = (ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ) ਮੈਂਹ ॥ ਬੈਲੁ = ਉੱਦਮ ਰੂਪੀ ਢੱਗਾ ॥ ਗੋਨਿ =
(ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ) ਛੱਟ ॥ ਘਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪਦ = ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ॥ ਰਮਤ =
ਜਪ ਕੇ ॥ ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਜਿਨਿ: - ਬਿੰਦੁ = ਮਾਤਾ ਦਾ ਲਹੂ ਤੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਬੀਰਜ ਤੋਂ ॥ ਪਿੰਡੁ =
ਸਰੀਰ ॥ ਅਗਨਿ ਕੁੰਡ = ਅੱਗ ਦੇ ਕੁੰਡ (ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚ) ॥ ਰਹਾਇਆ =
ਰੱਖਿਆ ॥ ਕਰਮੁ ਭੂਮਿ = ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ॥ ਬੀਜੁ = ਪੁੰਨ ਕਰਮ ॥
ਬੋਇਆ = ਬੀਜਿਆ ॥ ਬਾਰਿਕ = ਬਚੇ ਤੋਂ ॥ ਝੋਟ = ਜੁੜਿਆਂ (ਬੋਦੀਆਂ) ਤੋਂ ॥
ਨਿਹਾਰੈ = ਵੇਖਦਾ, ਗਿਣਦਾ ਹੈ ॥

੪੮੨

ਚੇਤਿ = ਚੌਕਸ ਹੋ ਕੇ ॥ ਢਾਲਿ ਪਾਸਾ = ਕਰਮ ਕਰ ॥ ਤਨੁ ਰੈਨੀ ਮਨਿ: -
ਤਨੁ = ਸਰੀਰ ਨੂੰ ॥ ਰੈਨੀ = ਮੱਟੀ (ਰੰਗ ਵਾਲੀ) ॥ ਮਨੁ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ॥
ਪੁਨ = ਫੇਰ ॥ ਰਪਿ = ਰੰਗਣਾ ॥ ਕਰਿ ਹਉ = ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਪਾਚਉ =
ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਧਾਰਨਾ ॥ ਬਰਾਤੀ = ਜਾਂਵੀ ਹਨ ॥ ਭਾਵਰਿ = ਲਾਂਵਾਂ, ਫੇਰੇ
(ਚਾਰ ਭੂਮਕਾ) ॥ ਆਤਮ = ਆਤਮਾਂ ॥ ਤਿਹ = ਤਿਸਦੇ ॥ ਰੰਗ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥
ਰਾਤੀ = ਰੰਗੀ ਗਈ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ॥ ਦੁਲਹੰਨੀ = ਨਵੀਂ ਵਿਆਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ (ਹਿਰਦੇ) ਵਿਚ ॥ ਭਤਾਰਾ = ਪਤੀ ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ =
ਅੰਤਸ ਕਰਨ ਵਿਚ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਇਹ) ॥ ਬੇਦੀ = ਵੇਦੀ ॥ ਰਚਿ ਲੇ =
ਬਣਾਈ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਉਚਾਰਾ = ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦਾ ਗੋਤਰਾ ਚਾਰ
ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਦੂਲਹੁ = ਪਤੀ ॥ ਅਸ = ਅਜਿਹਾ ॥ ਬਡ = ਵੱਡਾ ॥
ਕਉਤਕ = ਤਮਾਸ਼ਾ ਵੇਖਣ ॥ ਕੋਟਿ ਤੇਸੀਸ = ਤੇਤੀ ਕੋੜ ॥ ਸਾਸੁ ਕੀ ਦੁਖੀ -
ਜਗਿਆਸੂ ਆਪਣਾ ਦੁੱਖ ਮਹਾਤਮਾਂ ਅਗੇ ਦਸਦਾ ਹੈ - ਸਾਸੁ = ਅਵਿੱਦਿਆ ॥ ਸਸੁਰ =
ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸਹੁਰਾ ॥ ਜੇਠ = ਧਰਮਰਾਜ ॥ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ = ਸੰਤ ਜਨੋ, ਪਿਆਰੀ
ਸਹੇਲੀਓ ॥ ਨਨਦ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪ ਨਿਨਾਣਾਂ ॥ ਗਹੇਲੀ = ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਗ੍ਰਸਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਦੇਵਰ = ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਦਿਉਰ ॥ ਬਿਰਹਿ = ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ॥
ਜਰਉਰੇ = ਸੜ ਭੁੱਜ ਰਹੀ ਹਾਂ ॥ ਰਹਨਿ ਰਹਉ ਰੇ = ਕੇਹੜੀ ਰਹਿਣੀ ਰਹਾਂ
ਅਰਥਾਤ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰਾਂ ॥ ਸੇਜੈ ਰਮਤੁ = ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਸੇਜ ਤੇ ਵੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਪੇਖਉ =
ਵੇਖਦਾ ॥ ਕਾ ਸਉ = ਕਿਸ ਨੂੰ ॥ ਸਾਵਕਾ = ਸਕਾ ॥ ਬਾਪ = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਪਿਤਾ ॥
ਲਰਾਈ = ਲੜਾਈ (ਖਾਣ ਪੀਣ ਵਾਸਤੇ) ॥ ਸਦ = ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਮਤਵਾਰੀ =
ਝਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਬਡੇ ਭਾਈ = ਪ੍ਰੇਮ-ਗਿਆਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ॥
ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਨਾਹ = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ਪੰਚ ਕੋ = ਕਾਮ, ਆਦਿਕ ਪੰਜਾਂ ਦਾ ॥ ਰਮਤ =
ਜਪਕੇ ॥ ਹਮ ਘਰਿ ਸੂਤੁ-ਜਾਤ ਅਭਿਮਾਨੀ ਇਕ ਮੁਕੰਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਤੀ- ਤਨਹਿ =
ਤਣਦੇ ਹਾਂ ॥ ਪੂਛਸਿ = ਪੁਛੇਗਾ ॥ ਕਹਸਿ = ਕਹੇਗਾ ॥ ਮੁਕੰਦਾ = ਹੇ ਮੁਕੰਦੇ ਪੰਡਿਤ !
ਗੋਰੂ = ਗਾਈਆਂ ਹਾਂ ॥ ਗੁਆਰ = ਗੁੱਜਰ, ਗੁਆਲੇ, ਰਾਖੇ ॥ ਗੁਸਾਈ =
ਮਾਲਕ ਹੋ ॥ ਪਾਰ ਉਤਾਰਿ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਚਰਾਇਹੁ =
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਘਾਹ ਨਹੀ ਚਰਾਇਆ ॥ ਕਾਸੀ = ਕਾਂਸੀ ਦਾ ॥ ਜੁਲਹਾ =
ਜੁਲਾਹਿਆ ॥ ਜਾਚੇ = ਮੰਗਦੇ ਹੋ ॥ ਮੋਰ = ਮੇਰਾ ॥ ਜਗਿ ਜੀਵਨੁ ਐਸਾ- ਜੀਵਨੁ
ਸੁਪਨ ਸਮਾਨੰ = ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜੀਵਣ ਨੂੰ ॥ ਗਾਠਿ = ਪੱਕਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥
ਛੋਡਿ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੰ = ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਛੱਡ (ਤਿਆਗ) ਕਰਕੇ ॥
ਹਿਤੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਹਿਰਿ ਲੀਨੁ = ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਨੈਨ ਦੇਖਿ = ਅਖੀ ਵੇਖਕੇ ॥

ਪਤੰਗੁ ਉਰਝੈ = (ਦੀਵੇ ਦੀ ਲਾਟ ਉਤੇ) ਪਤੰਗ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪਸੁ =
ਮੂਰਖ ਪਤੰਗਾ ॥ ਆਗਿ = ਅੱਗ ਬਲਦੀ ॥ ਕਨਿਕ = ਸੋਨਾ (ਮਾਇਆ) ॥
ਕਾਮਿਨਿ = ਇਸਤਰੀ ਨਾਲ ॥ ਪਰਹਰਿ = ਤਿਆਗ ਦੇਹ ॥ ਮੁਗਧੁ =
ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ॥ ਦੁਤੀਆ = ਦੂਜਾ ॥

੪੮੩

ਜਉ ਮੈਂ ਰੂਪ:- ਜਉ = ਜਦ (ਮੈਂ ਅਗਿਆਨੀ ਸਾਂ ਤਾਂ) ॥ ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥
ਤਾਗਾ = ਮੋਹ ਰੂਪ ਧਾਗਾ ॥ ਤੰਤੁ = ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਤੰਦੀ ॥ ਸਾਜੁ = ਹੋਰ ਕਰਮ ॥
ਬਸਿ = ਵੱਸ ਵਿੱਚ ॥ ਨਾਚਨੇ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਸਤੇ ਭਟਕਣਾ ॥ ਮੰਦਰੀਆ =
ਮਰਦੰਗ, ਦ੍ਰੈਤ ਰੂਪ ਢੋਲਕੀ ॥ ਜਾਰੀ = ਸਾੜ ਸੁੱਟੀ ॥ ਕਾਮ = ਕਾਮਨਾ ਰੂਪ ॥ ਸਰਬ
ਭੂਤ = ਸਰਬ ਰੂਪ ॥ ਚੂਕੇ = ਮਿਟ ਗਏ ॥ ਬਾਦ = ਬੇਅਰਥ ॥ ਬਿਬਾਦਾ =
ਝਗੜੇ ॥ ਪਰਸਾਦਾ = ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਰੋਜਾ ਧਰੈ ਮਨਾਵੈ:- ਕਾਜ਼ੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ:- ਧਰੈ =
ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ (ਰੱਖਦਾ) ਹੈ ॥ ਸੁਆਦਤਿ = ਸੁਆਦ ਵਾਸਤੇ ॥ ਸੰਘਾਰੈ =
ਮਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਆਪਾ ਦੇਖਿ = ਆਪਣੇ ਵਲ ਵੇਖਕੇ ॥ ਝਖ = ਟੱਕਰਾਂ ॥ ਏਕੁ ਤੋਹੀ
ਮਹਿ ਤੇਰਾ = ਕੀ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਇਕ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ? ॥ ਖਬਰਿ =
ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ॥ ਦੀਨ ਕੇ ਬਉਰੇ = ਹੇ ਮਜ਼ਹਬੀ ਦੀਵਾਨੇ ॥ ਅਲੇਖੈ =
ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥ ਕਤੇਬ = ਕੁਰਾਨ ॥ ਗੁਨੇ = ਵਿਚਾਰਿਆਂ ॥ ਕਛੁ = ਕੋਈ ਫਲ ॥
ਗੈਬੁ = ਲੁੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਘਟ ਭੀਤਰਿ = ਹਿਰਦਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥ ਕੀਓ ਸਿੰਗਾਰੁ-
ਸਿੰਗਾਰੁ = ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਸਜਾਵਟ ॥ ਬਹੁਰੀਆ = ਬਹੁ, ਇਸਤਰੀ ਹਾਂ ॥
ਤਨਕ ਲਹੁਰੀਆ = ਤੁੱਛ ਦਾਸੀ ਹਾਂ ॥ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪਿਰ = ਪਤੀ ॥
ਸੇਜ = ਅੰਤਸ ਕਰਨ ॥ ਪੈ = ਉਪਗ ॥ ਦੁਹੇਰਾ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਪੀਅ = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥
ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੇਧਿ-ਹੀਰੈ = ਈਸਵਰ ਰੂਪ ਹੀਰੇ ਨਾਲ ॥ ਹੀਰਾ = ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੀਰਾ ॥
ਬੇਧਿ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਪਵਨ ਮਨੁ = ਹਵਾ ਵਰਗਾ ਚੰਚਲ ਮਨ ॥ ਅਨਾਹਦ
ਬਾਨੀ = ਇਕ ਰਸ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਹੰਸੁ = ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ਅਸ = ਐਸਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਗਮ = ਗੁਰੂ ਨੇ ਭੇਦ, ਰਸਤਾ ॥ ਪਹਿਲੀ ਕਰੂਪਿ ਕੁਜਾਤਿ-ਮੰਦੀ ਤੇ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ

ਵਰਨਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:-**ਪਹਿਲੀ**=ਕੁਬੁੱਧੀ ॥ **ਕਰੂਪਿ**=ਭੈੜੇ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਸੀ ॥
ਕੁਜਾਤਿ=ਨੀਵੀ ਜਾਤੀ ਵਾਲੀ (ਨੀਚ) ॥ **ਕੁਲਖਨੀ**=ਖੋਟੇ ਲੱਛਣਾ ਵਾਲੀ
(ਦੁਰਾਚਾਰਨੀ)॥**ਸਹੁਰੈ**=ਸੋਹਰੇ, ਪਰਲੋਕ ॥ **ਪੇਈਐ**=ਪੇਕੇ, ਇਹ ਲੋਕ ॥**ਅਬ ਕੀ**=
ਹੁਣ ਵਾਲੀ ॥ **ਉਧਰਿ ਧਰੀ**=ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ (ਸਬੁੱਧੀ) ॥ **ਭਲੀ**
ਸਰੀ=ਚੰਗੀ ਹੋਈ ॥ **ਬਰੀ**=ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ॥ **ਧਰੀ**=ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ (ਵਿਆਹੀ)
ਹੋਈ ॥ **ਲਹੁਰੀ**=ਛੋਟੀ, ਆਤਮ ਵਿਸੈਣੀ ਬੁੱਧੀ ॥ **ਬਡੀ**=ਵੱਡੀ ਪਹਿਲੀ ਵਿਸੈ
ਵਿਸੈਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ॥

੪੮੪

ਟਰਿਓ=ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥ **ਲਹੁਰੀ**=ਛੋਟੀ ਸੁਬੁੱਧੀ ॥ **ਜੇਠੀ**=
ਵੱਡੀ ਪਹਿਲੀ ਕੁਬੁੱਧੀ ਨੇ ॥ **ਧਰਿਉ**=ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਮੇਰੀ ਬਹੁਰੀਆ**=
ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ ਸੰਤਾ ਨੂੰ ਉਲਾਮਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ -**ਬਹੁਰੀਆ**=ਨੂੰਹ ਦਾ ॥ **ਧਨੀਆ**=
ਧਨ ਵੰਤੀ ॥ **ਰਾਜ ਜਨੀਆ**=ਰਾਮ ਦੀ ਦਾਸੀ (ਭਗਤਨੀ) ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ॥ ਏਥੇ ਮਾਤਾ
ਜੀ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਨੂੰਹ ਪਹਿਲਾ ਸੰਸਾਰਕ ਕੰਮਾ ਵਿਚ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ
ਧਨਵਾਨ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਏਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾ ਕਬੀਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਮੇਲੀਆ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸੇ ਲਾਕੇ
ਵੇਸਵਾ ਅਰਥਾਤ ਨਿਝੱਕ ਕਰ ਛੱਡਿਆ ਹੈ ॥ **ਮੁੰਡੀਅਨ**=ਸਾਧੂਆਂ ਨੇ ॥ **ਧੁੰਧਰਾਵਾ**
=ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਟਵਹਿ**=ਬੋਟੇ ਕਬੀਰ (ਜੀ ਨੂੰ) ॥
ਰਮਉਆ=ਚੇਟਕ, (ਸਿਮਰਨ ਵਿਚ) ॥ **ਰਹੁ ਰਹੁ ਰੀ ਬਹੁ**=ਘੁੰਡ ਦੇ ਪਰਥਾਏ ਉਪਦੇਸ ਹੈ-
ਰਹੁ ਰਹੁ=ਠਹਰ ਠਹਰ, ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਹ ॥ **ਜਿਨਿ**=ਮਤ ॥ **ਆਢੈ**=ਅੱਧੀ ਕੋਡੀ ॥
ਆਗੈ=ਪਹਿਲੀ ਸੌਂਕਣ ॥ **ਗੈਲਿ**=ਪਿੱਛੇ ॥ **ਤਉ ਪਰਿ**=ਤਦ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਕਰ ਕੇ ॥ **ਸਾਚੈ**=ਸਚਾ ਹੈ ॥ **ਕਰਵਤੁ ਭਲਾ ਨ**=ਇਕ ਵੇਰ ਕੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਲੋਈ ਜੀ ਨੇ, ਤਿੰਨ ਵਾਰ
ਰਾਮ ਕਹਿ ਦੇ ਰਾਜ਼ੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ॥ ਘਰ ਆਈ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਵਲ ਪਿੱਠ ਫੇਰ ਲਈ।
ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਨ ਪੁਛਿਆ ਤਾਂ ਆਖਣ ਲਗੇ ਇਕ ਵੇਰ ਹੀ ਰਾਮ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫੀ ਸੀ ਤੂੰ
ਏਡਾ ਸਵੱਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ-**ਕਰਵਤੁ**=ਆਰੇ ਨਾਲ ਚੀਰੇ ਜਾਣਾ ॥
ਕਰਵਟ=ਪਾਸਾ ਮੋੜਨਾ ॥ **ਲਾਗੁ ਗਲੇ**=ਮੇਰੇ ਗਲ ਨਾਲ ਲਗ ਕਰ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੋ ॥
ਹਉ ਵਾਰੀ=ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ **ਬੀਚੁ**=ਭੇਦ ॥ **ਪਿੰਡੁ ਪਰੈ**=ਸਰੀਰ ਭਾਵੇ

ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਏ ॥ ਕੋਰੀ ਕੋ ਕਾਹੂ:-ਜਾਤ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਹੈ:-ਕੋਰੀ=
ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ॥ ਕਾਹੂ=ਕਿਸੇ ਨੇ ॥ ਮਰਮੁ=ਭੇਦ ॥ ਸੁਨਿ ਲੇ=ਸੁਣ ਦੇ ਹੋ ॥
ਪਸਰਿਓ=ਤਣਿਆ ਹੈ ॥ ਧਰਨਿ=ਧਰਤੀ ॥ ਕਰਗਹ=ਕੰਘੀ ॥ ਸਾਬ=
ਨਾਲਾ ॥ ਪਾਈ ਜੋਰਿ=ਪਉਆਂ ਦੀ ਜੋੜੀ ਜੋਹੜੀ ਜੁਲਾਹਿਆ ਖੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਆਪਣੇ
ਪੈਰਾਂ ਬੱਲੇ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ ਬਾਤ ਇਕ=ਇਕ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਗਲ ॥ ਤਹ=ਉਸ ਨਾਲ ॥
ਤਾਂਤੀ=ਜੁਲਾਹੇ ਦਾ ॥ ਘਰੁ=ਸਰੂਪ ॥ ਚੀਨ੍ਹਾ=ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਸੂਤੈ ਸੂਤ=
ਜੋਤ ਨਾਲ ਜੋਤ ॥ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲ ਜੇ:-ਪਾਖੰਡ ਦੀ ਨਿਖੇਧੀ ਪ੍ਰਥਾਏ:-ਪਤੀਣੈ=ਪਤਿਆਇਆ,
ਤਸੱਲੀ ਕੀਤਿਆਂ ॥ ਮਜਨਿ=ਇਸਨਾਨ ਨਾਲ ॥ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਮੇਂਡੁਕ=
ਭੱਡੂ ॥ ਕਠੋਰੁ=ਸਖਤ, ਪਾਪੀ ॥ ਬਾਂਚਿਆ=ਬਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ॥ ਹਾੜੈਬੈ=ਮਗਹਰ
ਦੇਸ ਜਿਥੇ ਮਰਨ ਕਰਕੇ ਖੋਤੇ ਦੀ ਜੂਨ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ॥ ਸਗਲੀ=ਸਾਰੇ ॥ ਸੈਨ=ਸਾਥੀ ॥

੪੮੫

ਨਾਮ ਦੇਵ ॥ ਏਕ ਅਨੇਕ ਬਿਆ:-ਪੂਰਕ=ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਚਿਤ੍ਰ=ਮੂਰਤ,
ਸੁੰਦਰ ॥ ਬਚਿਤ੍ਰ=ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥ ਬਿਮੋਹਿਤ=ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਮੋਹ
ਲੈਂਦੀ ਹੈ ॥ ਸੂਤੁ=ਸੱਤਾ, ਧਾਗਾ ॥ ਮਣਿ=ਮਣਕੇ ॥ ਸਤ ਸਹੰਸ=ਸੈਂਕੜੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ
ਹਨ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ=ਤਾਲੇ ਪੋਟੇ ਵਿਚ ॥ ਜਲ ਤਰੰਗ=ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਲਹਿਰਾਂ ॥
ਫੇਨ=ਝੱਗ ਦਾ ॥ ਬੁਦ ਬੁਦਾ=ਬੁਲ ਬੁਲਾ ॥ ਪਰਪੰਚੁ=ਸੰਸਾਰ ॥
ਬਿਚਰਤ=ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਿਆਂ ॥ ਆਨ=ਹੋਰ ॥ ਸਤਿ=ਸੱਚ ਜਾਣੇ ਹਨ (ਭਰਮ
ਕਰਕੇ) ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮਨਸਾ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਨੀ ਦੀ ਬੁੱਧੀ, ਅਥਵਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਿੱਖਿਆ ॥
ਆਨੀਲੇ ਕੁੰਭ ਭਰਾ:-ਕਿਸੇ ਵੈਸ਼ਨੋ ਨੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤ ਹੋ ਕਰ ਠਾਕੁਰ
ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਉਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ-ਆਨੀਲੇ=ਲਿਆ ਕਰ ਕੇ ॥
ਕੁੰਭ=ਘੜਾ ॥ ਭਰਾਈ ਲੇ=ਭਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਉਦਕ=ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥
ਬਇਆਲੀਸ ਲਖ=੪੨ ਲਖ ॥ ਬੀਠਲੁ=ਠਾਕੁਰ ॥ ਭੈਲਾ=
ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਕਾਇ ਕਰਉ=ਕੀ ਕਰਾਂ ॥ ਜਤ=ਜਿੱਧਰ ॥
ਕੇਲਾ=ਖੇਡਾਂ ॥ ਬਾਸੁ=ਸੁਗੰਧੀ ॥ ਰੀਧਾਈਲੇ=ਰਿੰਨੀ ਹੈ ॥ ਨੈ ਵੇਦੁ=

ਭੋਗ ਲਗਾਵਾਂ ॥ **ਬਿਟਾਰਿਓ** = ਜੂਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ॥ **ਈਭੈ** = ਏਧਰ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਿਚ
ਉਭੈ = ਓਧਰ ਜਲ, ਫੁਲਾਂ ਤੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ॥ **ਮਹੀ** = ਵਿਚ ॥ **ਮਨ ਮੇਰੇ ਗਜੁ:-ਗਜੁ** =
 ੧੬ ਗਿਰਹਾਂ ਦਾ ਨਾਪ, ਗਜ ਵਾਂਗੂੰ ਸਿੱਧਾ ॥ **ਕਾਤੀ** = ਕੋਚੀ 'ਰ, ਮ' ਦੇ ਪਰਾ ਵਾਲੀ ॥
ਮਪਿ ਮਪਿ = ਮਿਣ ਮਿਣ ਕੇ ॥ **ਪਾਤੀ** = ਪੰਕਤੀ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ ॥ **ਸੋਇਨੇ** =
 ਸੋਨੇ ਦੀ ਸੂਈ (ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁੰਨ (ਅਫੁਰ) ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਲਾਉਣਾ) ॥ **ਰੁਪੈ** = ਚਾਦੀ ਦਾ ਧਾਗਾ
 (ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ਰੋਪਣਾ (ਲਗਾਉਣਾ) ॥ **ਸਾਪੁ ਕੁੰਚ** - ਪਾਖੰਡੀ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰਥਾਏ ਜਿਸ ਨੇ
 ਰਾਜੇ ਦਾ ਹਾਰ ਚੁਰਾ ਲਿਆ ਸੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:- **ਕੁੰਚ** = ਕੁੰਜ, ਭੇਖ ॥ **ਬਿਖੁ** =
 ਜ਼ਹਿਰ ਭਾਵ ਸੁਭਾਵ ॥ **ਉਦਕ** = ਪਾਣੀ ॥ **ਬਗੁ** = ਬਗਲਾ ॥ **ਮਾਡੈ** =
 ਲਗਾਉ ਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਪੰਨਾ** = ਜਪਨ ਵਿਚ ॥ **ਸਿੰਘਚ ਭੋਜਨੁ** = ਸੇਰ ਵਾਂਗੂੰ ਜੀਵ
 ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

੪੮੬

ਠਗ ਦੇਉ = ਵੱਡਾ ਠੱਗ ॥ **ਬਖਾਨੈ** = ਆਖੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਲਾਹਿ ਲੇ** =
 ਲਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ **ਰੇ-ਰਾਗਾ** = ਹੇ ਦਰੇ ਬਾਜ਼ ॥ ਪਾਰ ਬਹਮ ਜਿ ਚੀਨਸੀ-

ਕੀਨ = ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ** = ਵੀਰਾਰ ਰੂਪੀ ਦੀਵਾ ॥ **ਮਲੀਨ** =
 ਮੈਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਤਿਗਦ ਜੋਨਿ** = ਟੇਢੀਆਂ ਹੋ ਕੇ ਚਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਸੱਪ,
 ਬਿੱਛੂ ਆਦਿਕ ॥ **ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ** = ਗਿਆਨ ਹੀਨ (ਸੰਭਵ) ਉਤਪਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ॥
ਅਸੋਚ = ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਨ੍ਹਾਂ ਜੂਨਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਤਿਹੀ** = ਤਿਸਨੂੰ ਵੀ ॥ **ਪੋਚ** = ਨੀਚ
 (ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੀ) ਹੈ ॥ **ਅਬਧ** = ਨ ਕੱਟੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ॥ **ਤਜੁ ਭ੍ਰਮੁ** =
 ਭਰਮ ਛੱਡਕੇ ॥ **ਤਪਨ ਤਪੁ** = ਗੁਰੂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਪਾਂ ਸਿਰ ਤਪ ਹੈ ॥ **ਭੈ ਹਰਨ** =
 ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ **ਪਰਮਾਨੰਦ** = ਮੁਕਤ ॥ **ਕਰਹੁ ਨਿਦਾਨ** =
 ਮੇਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰੋ ॥ **ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰ:** - **ਤੁਝੀ** = ਤੇਰਾ ਹੀ ॥ **ਤਨੁ** = ਸਰੀਰ
 ਹਨ ॥ **ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਨ ॥ **ਜਾਨੈ** = ਸਮਝੇ ॥
ਚੀ = ਵੀ ॥ **ਦੇਵਾ ਦੇਵ** = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਦੇਵ ॥ **ਮਾਝੈ** = ਵਿੱਚ (ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ) ॥
ਆਚਰਣ = ਕਰਣੀ ॥ **ਚੇ** = ਦਾ ॥ **ਮਾਰਗੁ** = ਰਸਤਾ ॥ **ਸੰਤਚ** = ਸੰਤਾਂ ਦੇ ॥
ਓਲ੍ਹਗ ਓਲ੍ਹਗਣੀ = ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ (ਮੈਨੂੰ ਕਰ ਦਿਓ) ॥ **ਚਿੰਤਾਮਣਿ** =
 ਚਿੰਤਾ ਮਣੀ, ਮਨ ਚਿਤਵੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਣੀ ॥ **ਜਣੀ** = ਨਾਹ, ਮਤਾਂ ॥
ਲਖਾਵਹੁ = ਦਿਖਾਵੇ, (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ) ॥ **ਅਸੰਤ** = ਨਾਮ ਧਰੀਕ ਸਾਧੂ ॥
ਪਾਪੀ ਸਣਿ = ਪਾਪ ਆਤਮਾਂ, ਪਾਪ ਇਸਟ ਵਾਲੇ ॥ **ਭਣੈ** = ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਜਾਣੈ = ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ॥ **ਸੋ ਜਾਣੁ** = ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣੇ ॥
ਅਨੰਤਹਿ = ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ॥ **ਅੰਤਰੁ** = ਭੇਦ ॥ **ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ:** -
ਇਰੰਡ = ਹਿਰੰਡ ਵਤ ਤੁੱਛ ਹਾਂ ॥ **ਬਾਪੁਰੇ** = ਵਿਚਾਰੇ ॥ **ਰੂਖ** = ਬਿਰਛ ॥
ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ = ਬੂ ਦਾ ਖੁਸ਼ ਬੂ ਵਿੱਚ ॥ **ਸੁਪੇਦ** = ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੇ ॥ **ਸਪੀਅਲ** =
 ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ॥ **ਮਖਤੂਲ** = ਸਾਫ ਸੋਹਣਾ ਰੇਸ਼ਮ ॥ **ਜਸ** = ਵਰਗੇ ਹਾਂ ॥
ਕੀਰਾ = ਕੀੜੇ ਦੇ ॥ **ਮਧੁਪ** = ਸ਼ਹਤ ਨਾਲ ॥ **ਮਖੀਰਾ** = ਮੱਖੀਆਂ ॥
ਓਛਾ = ਤੁਛ ਹਾਂ ॥ **ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ:** - ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਪਾਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜੋਹੜੀ
 ਪੱਥਰ ਦੀ ਸਿਲ ਸੀ, ਉਸ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਉਕਰੀ ਹੋਈ
 ਸੀ । ਇਕ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭਗਤ ਇਸ ਜੁਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸਿਲ ਤੇ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖਕੇ
 ਬੇਅਦਬੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝ ਕਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਕਿ ਇਹ

ਭੋਗ ਲਗਾਵਾਂ ॥ **ਬਿਟਾਰਿਓ** = ਜੂਠਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ॥ **ਈਭੈ** = ਏਧਰ ਜੀਵ ਜੰਤ ਵਿਚ
ਉਭੈ = ਓਧਰ ਜਲ, ਫੁਲਾ ਤੇ ਦੁੱਧ ਵਿਚ ॥ **ਮਹੀ** = ਵਿਚ ॥ **ਮਨ ਮੇਰੇ ਗਜ਼:-ਗਜ਼** =
 ੧੬ ਗਿਰਹਾਂ ਦਾ ਨਾਪ, ਗਜ਼ ਵਾਂਗੂੰ ਸਿੱਧਾ ॥ **ਕਾਤੀ** = ਕੋਚੀ 'ਰ, ਮ' ਦੇ ਪਰਾਂ ਵਾਲੀ ॥
ਮਪਿ ਮਪਿ = ਮਿਣ ਮਿਣ ਕੇ ॥ **ਪਾਤੀ** = ਪੰਕਤੀ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ ॥ **ਸੋਇਨੇ** =
 ਸੋਨੇ ਦੀ ਸੂਈ (ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁੰਨ (ਅਫੁਰ) ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਲਾਉਣਾ) ॥ **ਰੁਪੈ** = ਚਾਂਦੀ ਦਾ ਧਾਗਾ
 (ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਿਚ ਰੋਪਣਾ (ਲਗਾਉਣਾ) ॥ **ਸਾਪੁ ਕੁੰਚ-ਪਾਖੰਡੀ** ਸਾਪੁ ਪ੍ਰਥਾਏ ਜਿਸ ਨੇ
 ਰਾਜੇ ਦਾ ਹਾਰ ਚੁਰਾ ਲਿਆ ਸੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ:- **ਕੁੰਚ** = ਕੁੰਜ, ਭੇਖ ॥ **ਬਿਖੁ** =
 ਜਹਿਰ ਭਾਵ ਸੁਭਾਵ ॥ **ਉਦਕ** = ਪਾਣੀ ॥ **ਬਗੁ** = ਬਗਲਾ ॥ **ਮਾਡੈ** =
 ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਜਪੰਨਾ** = ਜਪਨ ਵਿਚ ॥ **ਸਿੰਘਚ ਭੋਜਨੁ** = ਸੇਰ ਵਾਂਗੂੰ ਜੀਵ
 ਹੱਤਿਆ ਕਰ ਕੇ ਖਾਣਾ ॥

੪੮੬

ਠਗ ਦੇਉ = ਵੱਡਾ ਠੱਗ ॥ **ਬਖਾਨੈ** = ਆਖੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਲਾਹਿ ਲੇ** =
 ਲਾਹ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ **ਰੇ ਦਗਰਾ** = ਹੇ ਦਗੇ ਬਾਜ਼ ॥ **ਪਾਰ ਬੁਹਮੁ ਜਿ ਚੀਨਸੀ:-**
ਚੀਨਸੀ = ਜਾਣੇਗਾ ॥ **ਆਸਾ** = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥ **ਤੇ** = ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ **ਚੇਤੀਅਲੇ** =
 ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਅਚਿੰਤ** = ਚਿੰਤਾ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ **ਬਿਖੈ ਕੋ ਬਨਾ** =
 ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਬਨਾ (ਪਾਣੀ) ਹੈ ॥ **ਦੈਲਾ** = ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ **ਭੈਲਾ** = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥
ਪਰਸਾਦਿ = ਫ਼ਿਪਾ ਨਾਲ ॥ **ਭੇਟੁਲਾ** = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਰਵਿਦਾਸ** ॥ **ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ** -
 ਜੇ ਇਹ ਜਾਨਵਰ ਇਕ ੧ ਵਿਸੇ ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਵਿਚ ਪੰਜੇ ਦੋਸ
 ਹਨ ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਕੀ ਆਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ॥ **ਮ੍ਰਿਗ** = ਹਰਨ (ਸਬਦ ਕਰਕੇ) ॥
ਮੀਨ = ਮੱਛੀ (ਰਸ ਕਰਕੇ) ॥ **ਭ੍ਰਿੰਗ** = ਭੋਰਾ (ਸੁਗੰਧੀ ਕਰਕੇ) ॥ **ਪਤੰਗ** =
 ਪਤੰਗਾ ਭੰਬਟ (ਰੂਪ ਕਰਕੇ) ॥ **ਕੁੰਚਰ** = ਹਾਥੀ (ਸਪਰਸ (ਕਾਮ) ਕਰਕੇ) ॥ **ਬਿਨਾਸ** =
 ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ **ਪੰਚ ਦੇਖ** = ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਔਗੁਣ ਹਨ ॥
ਅਸਾਧ = ਨ ਸਾਧੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਜਾ ਮਹਿ** = ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ॥
ਅਬਿਦਿਆ = (ਸੰਸਾਰ ਨੇ) ਅਵਿੱਦਿਆ (ਅਗਿਆਨ) ਨਾਲ ॥ **ਹਿਤ** = ਪ੍ਰੇਮ ॥

ਕੀਨ = ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਬਿਬੇਕ ਦੀਪ** = ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਦੀਵਾ ॥ **ਮਲੀਨ** =
 ਮੈਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਤਿਗਦ ਜੋਨਿ** = ਟੇਢੀਆਂ ਹੋ ਕੇ ਚਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜੂਨਾਂ ਸੱਪ,
 ਬਿੱਛੂ ਆਦਿਕ ॥ **ਅਚੇਤ ਸੰਭਵ** = ਗਿਆਨ ਹੀਨ (ਸੰਭਵ) ਉਤਪਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ॥
ਅਸੋਚ = ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਨ੍ਹਾਂ ਜੂਨਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਤਿਹੀ** = ਤਿਸਨੂੰ ਵੀ ॥ **ਪੋਚ** = ਨੀਚ
 (ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੀ) ਹੈ ॥ **ਅਬਧ** = ਨ ਕੱਟੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ॥ **ਤਜੁ ਭ੍ਰਮੁ** =
 ਭਰਮ ਛੱਡਕੇ ॥ **ਤਪਨ ਤਪੁ** = ਗੁਰੂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਪਾਂ ਸਿਰ ਤਪ ਹੈ ॥ **ਭੈ ਹਰਨ** =
 ਭਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ **ਪਰਮਾਨੰਦ** = ਮੁਕਤ ॥ **ਕਰਹੁ ਨਿਦਾਨ** =
 ਮੇਰੇ ਦੋਸਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰੋ ॥ **ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰ:-ਤੁਝੀ** = ਤੇਰਾ ਹੀ ॥ **ਤਨੁ** = ਸਰੀਰ
 ਹਨ ॥ **ਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਾਨ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਨ ॥ **ਜਾਨੈ** = ਸਮਝੇ ॥
ਚੀ = ਚੀ ॥ **ਦੇਵਾ ਦੇਵ** = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਦੇਵ ॥ **ਮਾਝੈ** = ਵਿੱਚ (ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਓ) ॥
ਆਚਰਣ = ਕਰਣੀ ॥ **ਚੋ** = ਦਾ ॥ **ਮਾਰਗੁ** = ਰਸਤਾ ॥ **ਸੰਤਚ** = ਸੰਤਾਂ ਦੇ ॥
ਓਲੁਗ ਓਲੁਗਣੀ = ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ (ਮੇਨੂੰ ਕਰ ਦਿਓ) ॥ **ਚਿੰਤਾਮਣਿ** =
 ਚਿੰਤਾ ਮਣੀ, ਮਨ ਚਿਤਵੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਮਣੀ ॥ **ਜਣੀ** = ਨਾਹ, ਮਤਾਂ ॥
ਲਖਾਵਹੁ = ਦਿਖਾਵੇ, (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ) ॥ **ਅਸੰਤ** = ਨਾਮ ਧਰੀਕ ਸਾਧੂ ॥
ਪਾਪੀ ਸਣਿ = ਪਾਪ ਆਤਮਾਂ, ਪਾਪ ਇਸਟ ਵਾਲੇ ॥ **ਭਣੈ** = ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਜਾਣੈ = ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ॥ **ਸੋ ਜਾਣੁ** = ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣੇ ॥
ਅਨੰਤਹਿ = ਬੇਅੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ॥ **ਅੰਤਰੁ** = ਭੇਦ ॥ **ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ:-**
ਇਰੰਡ = ਹਿਰੰਡ ਵਤ ਤੁੱਛ ਹਾਂ ॥ **ਬਾਪੁਰੇ** = ਵਿਚਾਰੇ ॥ **ਰੂਖ** = ਬਿਰਫ ॥
ਗੰਧ ਸੁਗੰਧ = ਬੂ ਦਾ ਖੁਸ਼ ਬੂ ਵਿੱਚ ॥ **ਸੁਪੇਦ** = ਚਿੱਟੇ ਰੰਗ ਦੇ ॥ **ਸਪੀਅਲ** =
 ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ॥ **ਮਖਤੂਲ** = ਸਾਫ ਸੋਹਣਾ ਰੇਸ਼ਮ ॥ **ਜਸ** = ਵਰਗੇ ਹਾਂ ॥
ਕੀਰਾ = ਕੀੜੇ ਦੇ ॥ **ਮਧੁਪ** = ਸਹਤ ਨਾਲ ॥ **ਮਖੀਰਾ** = ਮੱਖੀਆਂ ॥
ਓਛਾ = ਤੁਛ ਹਾਂ ॥ **ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ:-** ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਪਾਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜੇਹੜੀ
 ਪੱਥਰ ਦੀ ਸਿਲ ਸੀ, ਉਸ ਉਤੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਉਕਰੀ ਹੋਈ
 ਸੀ । ਇਕ ਵੈਸ਼ਨੋ ਭਗਤ ਇਸ ਜੁਤੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸਿਲ ਤੇ ਮੂਰਤੀ ਵੇਖਕੇ
 ਬੇਅਦਬੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝ ਕਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਆਖਣ ਲਗਾ ਕਿ ਇਹ

ਸਿਲ ਮੈਨੂੰ ਮੁਲ ਦੇ ਦੇਹ, ਪਰ ਰਵਦਾਸ ਜੀ ਨਾ ਮੰਨੇ । ਇਕ ਦਿਨ ਰਵਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਸੰਤ ਪਰਾਹੁਣੇ ਆਏ ਤਾਂ ਪਾਸ ਪੈਸੇ ਨ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਸਿਲ ਉਸ ਨੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਪਾਸ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ । ਸਾਹੂਕਾਰ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਗੜ ਕੇ ਸਿਲ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਕੇ ਧੂਪ ਆਦਿਕ ਦੇ ਕੇ ਉਚੇ ਥਾਂ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ । ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੁਫਨੇ ਵਿਚ ਉਹ ਮੂਰਤੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਛਾਤੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਆਖਣ ਲਗੀ ਕਿ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬੜਾ ਦੁਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਰਵਿਦਾਸ ਪਾਸ ਹੀ ਛੱਡ ਆ । ਓਧਰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਗ ਵਿਚ ਰੁਦਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਸਾਹੂਕਾਰ ਮੂਰਤੀ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਗਿਆ । ਅਗਲੀ ਰਾਤ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਫਨਾ ਆਇਆ ਕਿ ਤੂੰ ਮੂਰਤੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਸਾਹੂਕਾਰ ਨੂੰ ਰੁਪੈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਦਿਆਂਗਾ । ਇਹ ਕੋਤਕ ਵੇਖ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਕਹਾ

= ਕੀ ॥ ਛਿਨੁ ਛਿਨੁ = ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ॥ ਡਰਪੈ = ਡਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੁਝਹਿ ਚਰਨ

ਅਰਬਿੰਦ ਭਵਨ.....ਮਨੁ = ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾਂ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਘਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਰਬਿੰਦ = ਕਵਲ ॥ ਭਵਨ ਮਨ = ਮਨ ਨੇ ਘਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਪਾਨ ਕਰਤ = ਚਰਨ ਕਵਲਾਂ ਦੀ ਰਸ ਪੀ ਕਰ ਕੇ ।

੪੮੭

ਸੰਪਤਿ = ਧਨ ਮਾਲ ॥ ਬਿਪਤ = ਬਿਪਤਾ, ਦੁੱਖ ॥ ਪਟਲ =

ਪੜਦਾ ਹੈ (ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿਚ) ॥ ਮਗਨ = ਮਸਤ ॥ ਜੇਵਰੀ = ਡੇਰੀ ॥ ਛੂਟਿ ਬੇ =

ਛੁਟੇ ਗਾ ॥ ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਗਲ ਨਾਲ ਲਾ ਲਿਆ ਤੇ ਕਿਹਾ ਮੈਂ

ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਪਰੀਖਿਆ ਲੈਂਦਾ ਸਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ-ਨਿਸਤਰਿ = ਨ ਤਰਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਕਾਗਰ = ਕਾਗਜ਼, ਲੇਖੇ ॥ ਨਿਮਤ = ਕਾਰਨ ਮਾਤ੍ਰ (ਨਾਨੇ ਦੀ ਥਾਂ) ॥

ਸੰਕਟ = ਦੁਖ ॥ ਪਰਸਾਦਿ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਮਾਟੀ ਕੇ ਪੁਤਰਾ:-ਪੁਤਰਾ =

ਪੁਤਲਾ ॥ ਦੇਖੈ ਦੇਖੈ = ਏਧਰ ਉਧਰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਦਉਰਿਓ = ਭੱਜਾ ਵਿਰਦਾ ਹੈ ॥

ਗਰਬੁ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਮਨ = ਮਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਬਚ = ਬਚਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕ੍ਰਮ =

ਕਰਮਾਂ (ਸਰੀਰ) ਕਰ ਕੇ ॥ ਰਸ ਕਸਹਿ = ਖਟੇ ਮਿਠੇ (ਵਿਸ਼ੇ ਰਸਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਬਿਨਸਿ =

ਮਰ ਗਿਆ ॥ ਕਹੂੰ ਸਮਾਨਾ = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਜੂਨ ਵਿਚ ਜਾ ਵੱਸਿਆ ॥ ਬਾਜੀ = ਖੇਡ ਹੈ ॥

ਧੰਨਾ ॥ ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁ-ਬਿਲਾਨੇ = ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ ॥ ਧੀਰੇ = ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ॥

ਕਾਮ = ਕਾਮਨਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਲੁਬਧ = ਲੋਭੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਚਾਰ ਬੀਚਾਰ =

ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਨਿਰਨਾ ॥ ਗੁਨ = ਗੁਨਾ (ਦੀ ਥਾਂ) ॥ ਅਨ ਭਾਂਤੀ = ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਿਆਂ ਦੀ ॥ **ਤਾਨਿਆਂ** = ਤਣਿਆ, (ਕੱਸਿਆ) ਰਿਹਾ ਅਰਥਾਤ ਏਧਰੋਂ ਮਰੇ
 ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੁਰਤ ਹੀ ਹੋਰ ਗਰਭ ਵਿਚ ਜਾ ਪਏ ॥ **ਜੁਗਤਿ** = ਜੁਗਤੀ ॥ **ਜਾਨਿ** =
 ਜਾਨਣ (ਗਿਆਨ) ਦੀ ॥ **ਨਿਵਾਸੀ** = ਵਸਾਈ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਜਲਤ ਜਾਲ** =
 ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਦੀ ਜਾਲ (ਲਾਟ) ਨਾਲ ਸੜਦੇ ਨੂੰ ॥ **ਪਰੇ** = ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਬਿਖੁਫਲ** =
 ਖੋਟੇ ਕੰਮ ॥ **ਸੰਚਿ** = ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਮਾਨੁ** = ਮੰਨ ਕੇ ॥ **ਏਕ ਮਏ** =
 ਇਕ ਮਈ, ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਏ ॥ **ਅਘਾਨੇ** = ਰੱਜ ਗਏ ॥ **ਸਮਾਇ** = ਸਾਰੇ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ॥
ਸਮਾਨੀ ਜਾ ਕੈ = ਜਿਸ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਸਾਖਯਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਅਛਲੀ** = ਛਲ ਰਹਿਤ ॥
ਧਰਣੀ ਧਰੁ = ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ **ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ** =
 ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਧੰਨੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸਬਦ ਰੂਪ ਸਿਰੋਪਾਉ ਦੇਂਦੇ ਹਨ: - **ਲੀਣਾ** = ਲੀਨ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ॥ **ਆਢ ਦਾਮ** = ਅੱਧੀ ਕੋਡੀ ਦਾ ॥ **ਛੀਪਰੇ** = ਛੀਂਬਾ ॥ **ਲਾਖੀਣਾ** =
 ਲਖਾਂ ਦਾ ॥ **ਗਹੀਰਾ** = ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਦੁਵੰਤਾ** = ਦੋ ਦਾ ਸੀ ॥ **ਢੋਰ** = ਮੋਢੇ ਹੋਏ ਪਸ਼ੂ ॥
ਨੀਤਿ = ਹਮੇਸ਼ਾ ॥ **ਬੁਤਕਾਰੀਆ** = ਬੁੱਤੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

੪੮੮

ਜਾਟਰੇ = (ਗਰੀਬ ਜਿਹਾ) ਜੱਟ ਧੰਨਾ ॥ **ਚੇਤਸਿ** = ਸਿਮਰਦਾ ॥
ਕੀ ਨ = ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ? **ਦਮੋਦਰ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਬਿਬਹਿ** = ਦੂਸਰਾ ॥
ਜਨਨੀ = ਮਾਤਾ ॥ **ਕੇਰੇ** = ਦੇ ॥ **ਉਦਰ** = ਪੇਟ ॥ **ਉਦਕ ਮਹਿ** =
 ਪਾਣੀ ਵਿਚ ॥ **ਪਿੰਡੁ** = ਸਰੀਰ ॥ **ਦਸ ਦੁਆਰਾ** = ਦਸਾਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ॥
ਅਹਾਰੁ = ਭੋਜਨ ॥ **ਕੁੰਮੀ** = ਕਛੂ ਕੁੰਮੀ ॥ **ਤਨ** = ਬਚੇ ॥ **ਪੰਖ ਖੀਰੁ ਤਿਨ**
ਨਾਹੀ = ਨ ਹੀ ਖੰਭ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਦੁੱਧ ਉਹਨਾਂ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਮਨੋਹਰ** = ਮਨ ਨੂੰ ਹਰਨ
 (ਮੋਹ ਲੈਣ) ਵਾਲਾ ॥ **ਪਾਖਣਿ** = ਪੱਥਰ ਵਿਚ ॥ **ਕੀਟੁ** = ਕੀੜਾ ॥ **ਤਾਂ ਚੇ** =
 ਉਸਨੂੰ ॥ **ਮਾਰਗੁ** = ਰਸਤਾ ॥ **ਪੂਰਨ ਤਾਹੁ ਕੋ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਦਰ ਪੂਰਨਾ, (ਪੇਟ
 ਭਰਨ ਨੂੰ ਭੋਜਨ) ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਫਰੀਦ** ॥ **ਦਿਲਹੁ ਮੁਹਬਤਿ** - **ਕਾਂਢੇ** = ਕਹੀਦੇ ਹਨ ॥
ਰੰਗਿ ਦੀਦਾਰਕੇ = ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਉਸਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਭੁਇ ਭਾਰੁ** = ਧਰਤੀ

ਤੇ ਭਾਰ ਰੂਪ ਹੋਏ ਹਨ॥ ਦਰਿ = ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ॥ ਦਰਵੇਸ = ਮੰਗਤੇ ਹਨ॥ ਸੇ = ਉਹ ਜੇਹੜੇ ॥
 ਪਰਵਦਗਾਰ = ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥ ਮੂ = ਮੈਂ॥ ਪਨਹ = ਆਸਰੇ॥ ਬਖਸੰਦਗੀ
 = ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਬੋਲੇ ਸੇਖ ਫਰੀਦ:- ਅਲਹ ਲਗੇ = ਰਬ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ
 ਲਗੇ ॥ ਗੋਰ ਘਰੇ = ਕਬਰ ਦਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਆਜੁ = ਹੁਣ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਵਿਚ ॥
 ਟਾਕਿਮ = ਰੋਕ ਕਰਕੇ ॥ ਕੁੰਜੜੀਆਂ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ॥ ਮਨਹੁ ਮਚਿੰਦੜੀਆਂ
 = ਮਨ ਨੂੰ ਮਚਾਉਣ (ਭੂਏ ਕਰਨ) ਵਾਲੀਆਂ ॥ ਘੁੰਮਿ = ਮੁੜਕੇ ॥ ਵਵਾਈਐ =
 ਗਵਾਈਏ ॥ ਵਾਟ = ਰਸਤਾ ॥ ਮੁਰੀਦਾ = ਚੋਲੇ ਵਾਲੀ ॥ ਜੋਲੀਐ = ਚਲੀਏ ॥
 ਛੈਲ = ਜਵਾਨ, ਮਹਾਤਮਾ ॥ ਗੋਰੀ = ਇਸਤਰੀਆਂ (ਜਗਿਆਸੂਆਂ) ਦਾ ॥ ਧੀਰਿਆ
 = ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਕੰਚਨ ਵੰਨੇ = ਸੋਨੇ ਵਰਗੇ ਸੁੰਦਰ ॥ ਪਾਸੇ = ਸਰੀਰ ॥
 ਕਲਵਤਿ = ਆਰਿਆ ਨਾਲ ॥ ਸੇਖ = ਹੇ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ॥ ਹਯਾਤੀ = ਉਮਰ
 ਕਰਕੇ ॥ ਆਸਣਿ = ਥਾ ਉਤੇ ॥ ਬੈਸਿ = ਬੈਠ ॥ ਕਤਿਕ ਕੁੰਜਾ = ਕੱਤਕ ਦੇ
 ਮਹੀਨੇ ਕੁੰਜਾਂ ਦੀ ਬਹਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਚੇਤਿ ਡਉ = ਚੇਤਰ ਮਹੀਨੇ ਜੰਗਲਾਂ ਦੀ ਅੱਗ
 ਭੜਕਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਵਣਿ ਬਿਜਲੀਆਂ = ਸਾਵਣ ਮਹੀਨੇ ਬਿਜਲੀਆਂ ਚਮਕਦੀਆਂ
 ਹਨ ॥ ਬਾਹੜੀਆਂ = ਬਾਹਵਾਂ (ਪਤੀ ਦੇ ਗਲ ਨਾਲ) ॥ ਵਿਚਾਰਾ = ਵਿਚਾਰ ॥
 ਲੇਇ ਮਨੋ = ਲਵੇ ਮਨ ਵਿਚ ॥ ਗੰਢੇਦਿਆਂ = ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬਣਦਿਆਂ ॥
 ਮਾਹ = ਮਹੀਨੇ ॥ ਖੇਵਟ = ਮਲਾਹ, ਭਾਵ-ਆਗੂ ਲੋਕ ॥ ਕਿੰਨਿ = ਕਿੱਥਰ ॥
 ਉੱਤਰ:- ਜਾਲਣ = ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਗੋਰਾਂ = ਕਬਰਾਂ ॥
 ਉਲਾਮੇ ਜੀਅ ਸਹੇ = ਜੀਵ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮਾੜੇ ਕੰਮ ਦੇ ਤਾਹਨੇ ਸਹਾਰ
 ਰਹੇ ਹਨ ॥

੪੮੯

ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀਮ: ੧ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਕਰੀ:—ਚਨਣਾਠੀਆ = ਚੰਦਨ ਦੀ ਲੱਕੜੀ ਦਾ ਟੁੱਕੜਾ ॥ਉਰਸਾ = ਚੰਦਨ ਰਗੜਨ ਦੀ ਸਿਲ ॥ ਕੁੰਗੂ = ਕੇਸਰ ॥ ਘਟ = ਦਿਲ ॥ਪਖਾਲੀਅਹਿ = ਧੋਈਏ ॥ ਦੇਵ = ਠਾਕਰ, ਅਥਵਾ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ! ਜੀਉ =ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ॥ ਪਇਆਣਾ = ਜਾਣਾ, ਪੁੱਜਣਾ ॥ ਖੜੁ = ਘਾਹ ਆਦਿਕ ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਦੁੱਧ ॥ ਸਾਰ ਸੰਮਾਲੇ = ਖਬਰ ਲੈਂਦਾ ਤੇ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ॥ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਤੇ:—ਨਾਭਿ ਕਮਲ = ਧੁੱਨੀ ਦੇ ਕੋਲ ਫੁਲ ਤੋਂ ॥ ਕੰਠਿ ਸਵਾਰਿ =ਚੰਗੀ ਸੁਰ ਨਾਲ ॥ ਗੁਬਾਰਿ = ਕੋਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਨਾਲੀ ਦੇ ਅੰਧੇਰੇ ਵਿਚ ॥ਰਵਿ = ਸੂਰਜ ॥ ਸਸਿ = ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ॥ ਦੀਪਕ = ਦੀਵੇ ਹਨ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣਿ =ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਨਿਰਮਲੁ = ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ॥ਅੰਧਾਰਿ = ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪੀ ਅੰਨ੍ਹੇਰੀ ਰਾਤ ਹੈ ॥ ਦੁਹੁ = ਦੋਹਾਂ ॥ ਲੋਚਨ =ਅਖਾਂ ਨਾਲ ॥ ਸਮਾਧਿ = ਸਮਾਧੀ ਵਿੱਚ ॥ ਹੇਰੈ = ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਭਾਵ ਦ੍ਰਿੜ ਨੂੰ ਹੀਵੇਖਦੇ ਹਨ ॥ ਸਬਦੁ = ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ॥ ਧੁਨਿ = ਧੁਨੀ ॥ ਜਾਗੈ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ॥ਸੁਰਿ = ਦੇਵਤੇ ॥ ਨਰ = ਮਨੁੱਖ ॥ ਨਾਥ = ਮਾਲਕ ॥ ਸਾਚੈ ਮਹਲਿਅਪਾਰਾ = ਸਚੇ ਦਾ ਅਪਾਰ ਮਹਲ (ਸਰੂਪ) ਹੈ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ॥

੪੯੦

ਮ: ੩ ॥ ਪ੍ਰਿਗੁ ਇਵੇਹਾ:—ਗਹਿ = ਫੜ ਛੱਡੇ ॥ ਜਰਾ = ਬੁਢਾਪੇ ਦਾ ॥ਜੀਵਨ = ਆਤਮ ॥ ਆਪ ਸੇਤੀ = ਆਪੇ ਹੀ ॥ ਆਪੁ = ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ॥ ਪਾਲਿ =ਕੰਧ, ਪੜਦਾ ॥੩॥ ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ ॥ ਬੰਧਪੁ = ਸਨਬੰਧੀ ॥ ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮੇ:—ਜੁਗ ਮਹਿ = ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ॥ ਦੁਲੰਭੁ = ਦੁਰਲੱਭ ਹੈ ॥ ਵਿਉਪਾਇ = ਜਤਨ(ਨਿਰਨੇ) ਕਰਕੇ ॥ ਜਿਣਹਿ = ਜਿੱਤਦੇ ਹਨ ॥ ਧਾਤੁ = ਮਾਇਆ ॥ ਰਹਤ =ਰਹਿਣਾ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰੁ = ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥

੪੯੧

॥ ੫ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਚੁਕਈ =
ਮਿਟਦੀ ॥ ਭੇਟੈ = ਮਿਲਦਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਅਚੇਤ = ਭੋਲਿਆ, ਗਾਫਲਾ ॥ ਦੀਖਿਆ =
ਸਿੱਖਿਆ ॥ ਪਾਰਸੁ = ਗੁਣ ਰੂਪ ਪਾਰਸ ॥ ਪਰਚੇ = ਤਸੱਲੀ ਹੋਇਆ ਦੇ ॥ ੭ ॥
ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਸ਼ੀ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਬੁਧੀ ਤੇਜ਼ ਹੋ ਜਾਦੀ ਹੈ ॥ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਹਨ:-
ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਪੰਚ ਭੂ ਆਤਮਾ = ਪੰਜਾ ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਅੰਸ ਮਨ ਨੂੰ ॥
ਮੁਗਧ = ਮਹਾ ਮੂਰਖ ॥

੪੯੨

ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ-ਕਿਸੇ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਥਾਏ-ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥
ਗੁਣਤ = ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਪਰ ਘਰਿ = ਪਰਾਏ ਘਰ, ਭਾਵ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅਥਵਾ
ਸੰਸਾਰਕ ਮਾਇਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ ॥ ਕਥਨੀ = ਕਥਾ ॥ ਬਦਨੀ = ਕਵੀਸ਼ਰੀਆ ॥
ਮਨਮੁਖਿ = ਬੇ ਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੁਦਰੇ ਨੂੰ ॥ ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ॥ ਡਹਕਾਇਆ
= ਭਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਤਿ.- ਕੀਰੇ = ਕੀੜੇ ॥ ਕਿਰਮ = ਤੁੱਛ
ਜੀਵ ॥ ਗੁਰਮਤਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਰਕੇ ॥ ਕੀਰਤਿ = ਜਸ ॥ ਰਹਰਾਸਿ =
ਇਸ਼ਟ, ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿਜਨ = ਹਰੀ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ॥ ਜੀਵਾਸਿ = ਜੀਉਣ ਦੀ ਆਸ
ਹੈ ॥ ਲਿਖਾਸਿ = ਲੇਖ ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ:-ਮੋਹੈ = ਮੋਹਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਗਰ =
ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਕਉਲਾ = ਲਛਮੀ (ਮਾਇਆ) ॥ ਪਗਿ = ਪੈਰੀ ॥ ਉਹੈ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥

੪੯੩

ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ॥ ਰੋਹੈ = ਰੋਧ, ਗੁੱਸਾ ॥ ਕਾਗ =
ਪਹਾੜੀ ਕਾਂ ॥ ਗੋਹੈ = ਬੋਲਦਾ (ਕਾ ਕਾ ਕਰਦਾ) ਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ
ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ ਸਤਿਵਾਦੀ = ਜੋ ਸਚ ਬੋਲਣ (ਨਾਮ ਜਪਣ) ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਕਉਆ =
ਮਨਮੁਖ (ਪਾਪੀ) ਕਾਂ ਰੂਪ ॥ ਹੰਸੁ = ਗੁਰਮੁਖ ਮਹਾਤਮਾਂ ॥ ਧੋਹੈ = ਧੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਨਿਸਤਾਰੇ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਕੂਕਰ = ਕੁੱਤੇ ॥ ਸੂਕਰ = ਸੂਰ ॥ ਗਰਧਤ =
ਖੋਤੇ ॥ ਦਯਿ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ॥ ੩ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਨਿਧਾਨ =

ਖਜ਼ਾਨੇ ॥ ਬੇਲੀ = ਰਖਯੋਕ ॥ ਲੋਚ = ਚਾਹ ॥ ੪ ॥ ਲਾਲੇ ਗੋਲੇ = ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ॥
ਬਿਰਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਪਗ = ਪੈਰਾਂ ਦਾ ॥

੪੯੪

ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ = ਨਿਰਬੰਧ ਹਰੀ ਦੇ ॥ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ =
ਸਰੂਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ, ਮੁਕਤ ॥ ਗੁਣ ਬਾਣੀ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਜੋ ਗੁਰਬਾਣੀ ਹੈ ॥
ਰਹਾਈ = ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

੪੯੫

॥ ਮ: ੫ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ: - ਇਕ ਦਿਨ ਲੰਗਰ ਮਸਤਾਨਾ ਵੇਖ ਕੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਲੰਗਰ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼
ਦਿੰਦੇ ਹਨ: - ਸੈਲ ਪਥਰ = ਪਹਾੜੀ ਪਥਰ ॥ ਕਾਸਟ = ਲੱਕੜ ॥ ਜਨਨਿ =
ਮਾਤਾ ॥ ਸੁਤ = ਪੁਤਰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤਰੀ ॥ ਧਰਿਆ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਸੰਬਾਹੇ = ਭੇਜਦਾ ਹੈ ॥ ਬਚਰੇ = ਬਚੇ ॥ ਛਰਿਆ = ਛਡੇ ਹਨ (ਕੁੰਜਾਂ ਨੇ) ॥
ਨਿਧਾਨ = ਨਿਧੀਆਂ ॥ ਦਸ ਅਸਟ = ਦਸ ਤੇ ਅਠ = ਅਠਾਰਾਂ ॥ ਸਿਧਾਨ =
ਸਿਧੀਆਂ ॥ ਕਰਤਲ = ਹਥ ਦੀ ਤਲੀ ਉਤੇ ॥ ਪਾਰਾ ਵਰਿਆ = ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਦਾ ॥
ਕਿਰਿਆ ਚਾਰ: - ਕਿਰਿਆ ਚਾਰ = ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ॥ ਖਟੁ ਕਰਮਾਂ =
ਛੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕਰਮ ॥ ਇਤੁ = ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ = ਕੋੜ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥
ਬਿਉਹਾਰੀ = ਮਤਲਬੀ, ਸੋਦੇਬਾਜ਼ ਹਨ ॥ ਸੋਧੇ = ਵਿਚਾਰੇ ਹਨ ॥ ਅਠਸਠਿ
ਮਜਨੁ = ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਇਸਨਾਨ ॥ ਧਰ = ਧਰਤੀ ॥ ਅਨਿਕ =
ਅਨੇਕਾਂ ॥ ਧਾਵਤ = ਭੌਂ ਭੌਂ ਕੇ ॥ ਹਰਿਦੁਆਰੀ = ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਸਰਨ ॥
ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਪ - ਜਦ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਤਿਲਕ ਲੈ ਕੇ ਬੀਬੀ ਭਾਨੀ (ਆਪਣੀ
ਮਾਤਾ) ਜੀ ਨੂੰ ਮਥਾ ਟੇਕਣ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਪੁਛਿਆ ਬੇਟਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਲਿਆਏ ਹੋ? ਆਪ ਜੀ
ਨੇ ਦਸਿਆ: - ਬੈਸੇ = ਬੈਠਦੇ ॥ ਤਾਰਿ ਪਰਾਨਾ = ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ॥

੪੯੬

ਹਾਥ ਚਰਿਓ = ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬੋਕਾ = ਪਦਾਰਥ ॥ ਹਲਤ
ਪਲਤ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ: - ਲਾਹੌਰ ਸਹਾਰੀ ਮਲ ਜੀ ਦੇ

ਪੁੱਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੁਰਨ ਸਮੇਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਵਲੋਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਅਸੀਸ
ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ **ਕਾਪੜੁ ਪਤਿ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ਜੋ ਇਜ਼ਤ ਰਖੀ
 ਇਹ ਕਪੜਾ ਪਹਿਨੇ ॥ **ਭਵਰੁ** = ਭੋਰਾ ॥ **ਕਉਲਾ** = ਕਵਲ ਫੁਲ ॥ **ਮਉਲਾ** =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਮਤਾ ਕਰੈ ਪਛਮ:** **ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ** = ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਮਤਾ**
 ਸਲਾਹ, ਫੈਸਲਾ ਹੈ ॥ **ਆਤ** = ਆਉਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਅਨਰੂਪਿਓ** = ਨਿੱਯਤ ਕੀਤਾ, ਠੱਟਿਆ
 ਹੈ ॥ **ਮਨਸਾ** = ਚਾਹ ॥ **ਲਸਕਰ** = ਸੈਨਾ, ਫੌਜਾਂ ॥ **ਨੇਬ** = ਚੋਬਦਾਰ ॥ **ਖਵਾਸ** =
 ਨਫਰ, ਨੌਕਰ ॥ **ਸਿਧਾਸ** = ਦੌੜਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨੰਨਿ** = ਇਕ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦਾ ਭਗਤ
ਮਨ ਹਠ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ = ਆਪਣੇ ਮਨ ਹਠ ਦੀ ਪਕਿਆਈ ਨਾਲ ॥ **ਜਾਨਾਤ** =
 ਜਤਾਉਂਦਾ (ਵੱਡਾ ਜਣਾਉਂਦਾ) ਹੈ ॥ **ਅਨੰਦੁ** = ਜੋ ਚੀਜ਼ (ਅਨ ਜਲ) ਨਿੰਦਨ ਜੋਗ ਨਹੀਂ
 ਹਨ । ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕਰਕੇ ਤਿਆਗ ਦਿਤੇ, ਤੇ ਮੁੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ ਖਾਦਾ ਹੈ ॥
ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ **ਬਿਆਧਿ** = ਰੋਗਾਂ ਤੋਂ ॥ **ਹਾਟੇ** = ਬਚ ਗਏ ॥
ਸਤ੍ਰ = ਦੁਸ਼ਮਨ ॥ **ਆਨ** = ਹੋਰ ਥੇ ॥ **ਨਿਰੰਤਰਿ** = ਇਕ ਰਸ ॥ **ਰਵਿਉ** =
 ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਕਲਿ** = ਕਲ ਜੁਗ ਦੇ ॥

੪੯੭

ਜਿਸੁ ਮਾਨੁਖ ਪਹਿ: **ਬ੍ਰਿਥਾ** = ਪੀੜਾ ॥ **ਮਹਤੁ** = ਵਡਿਆਈ ॥ **ਘਾਟੈ** =
 ਘਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ **ਸੈਨ** = ਸਾਥੀ ॥ **ਬਾਂਛਤ** = ਇੱਛਤ ॥ **ਬਿੰਜਨ** = ਭੋਜਨ ॥ **ਬਸਤੁ**
ਅਗੋਚਰ = ਸਰੂਪ, ਆਤਮਾਂ ਰੂਪ ॥ **ਭੈ ਭੰਜਨ** = ਹੇ ਭਰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥
ਬਾਛੈ = ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ **ਪ੍ਰਥਮੈ ਗਰਭ ਮਾਤਾ** - **ਧਰਨਿ** = ਧਰਤੀ ॥ **ਚਿਤ੍ਰਸਾਲ** =
 ਚਿਤਰਕਾਰੀ ਵਾਲੇ ਮਹੱਲ ॥ **ਲਬੀ** = ਲਾਲਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ **ਫਬੀ** = ਚੰਗੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥
ਇਸਟਮੀਤ = ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ॥ **ਬੰਧਪ** = ਸਨਬੰਧੀ ॥ **ਸੁਤ** = ਪੁੱਤਰ ॥
ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਅਉਸਰੁ** = ਵੇਲਾ ॥ **ਉਨ** = ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥ **ਪੇਖਤ** = ਵੇਖਦੇ
 ਹੀ ॥ **ਗਸਿਆ** = ਫੜ ਲਿਆ ॥ **ਬਿਹਾਝੀ** = ਖਰੀਦੀ, ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ॥ **ਸੰਪੈ** =
 ਦੌਲਤ ॥ **ਰੂਪਾ** = ਚਾਦੀ ॥ **ਦਾਮਾ** = ਰੁਪਏ ॥ **ਭਾੜੀ** = ਮਜ਼ਦੂਰ ਨੂੰ ॥ **ਬਿਰਾਨਾ** =
 ਬਿਗਾਨਾ ॥ **ਹੈਵਰ** = ਘੋੜੇ ॥ **ਗੈਵਰ** = ਹਾਥੀ ॥ **ਸੰਬਾਹੇ** = ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ॥ **ਗਹੁ** =

ਮੋਹ ਕਰਕੇ ॥ ਲਾਮੀ ਧਾਈ = ਲੰਮੀ ਦੌੜ ਪੁਲੋਕ ਗਮਨ ਦੀ ॥ ਬਿਨਸੇ = ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ
ਭਗਤਿ = ਭਗਤੀ ਦੇ ॥

੪੯੮

ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ੯ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀ ॥ ਬਾਛਹਿ = ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਰਵਾਰੋ = ਧੂੜੀ ॥ ਧਣੀ = ਮਾਲਕ ॥ ਜਨਕੋ = ਆਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਦਾ ॥ ਅੰਗੁ =
ਪੱਖ ॥ ਨਿਰਾਰੋ = ਨਿਰਾਲਾ ਹੈ ॥ ਹੈ ਨਾਹੀ ਕੋਊ: - ਕਵਨੁ = ਕੇਹੜੀ ॥ ਭਤਾ =
ਜੁਗਤੀ, ਢੰਗ ਨਾਲ ॥ ਬਿਰੰਚਿ = ਬੁਹਮਾਂ ॥ ਗਹਿ = ਫੜ, ਸਮਝ ॥ ਸਕਾਹਿ =
ਸੱਕਦੇ ॥ ਗਤਾ = ਗਤੀ ਨੂੰ ॥ ਬਕਨ ਕਥਨ ਰਹਤਾ = ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਕਥਨ ਤੋਂ
ਬਾਹਰ ਹੈ ॥ ਭੁਗਤਾ = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਜਤ੍ ਕਤਾ = ਜਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ॥ ਮਤਾ ਮਸੂਰਤ: -
ਮਤਾ = ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ॥ ਮਸੂਰਤਿ = ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ॥ ਅਉਸਰੁ =
ਸਮਾਂ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਬਿਰਦਾਇਓ = ਸੁਭਾਵ, ਧਰਮ ਹੈ ॥ ਬਾਰਿਕ =
ਬੱਚੇ ॥ ਅਭੈ ਦਾਨੁ = ਨਿੱਡਰਤਾ ਦਾ ਦਾਨ ॥ ਦਿਨ ਰਾਤੀ: - ਵੀਲਾ = ਦੇਰ, ਸੁਸਤੀ ॥
ਭਾਵਨੀ = ਸਰਧਾ ॥ ਮਾਨੁ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਹਾਠੀਲਾ = ਹੱਠ ॥ ਰਾਗੀਲਾ =
ਰੰਗੀਲਾ, (ਚੋਜੀ) ਹੈ ॥ ਹੀਅਰੇ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖਕੇ ॥ ਜੰਗੀਲਾ =
ਜੰਗਾਲ, ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮੈਲ ॥ ਮਿਲਬੇ = ਮਿਲਾਪ ॥ ਪਰੈ ਪਰੀਲਾ = ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ
(ਬੇ-ਅੰਤ) ਹੈ ॥ ਮੁਨਿ ਜੋਗੀ ਸਾ: - ਸਾਸਤ੍ਰਗਿ = ਸਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ॥ ਹੈਰਤਿ =
ਬੁੱਧੀ ॥ ਬਲਵੰਤਿ = ਬਲ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ॥

੪੯੯

ਮਹੀ = ਵਿਚ ਤਥਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ॥ ਮਰਮਾ = ਭੇਦ ॥ ਲਹੀ = ਜਾਣੀ
ਹੈ ॥ ਲਪਟਹੀ = ਚੰਬੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਭਾਗੀ = ਭੱਜ ਗਈ ਹੈ ॥ ਚੇਰੀ = ਦਾਸੀ ॥
ਗਹੀ = ਫੜੇ ॥ ੧੪ ॥ ਦੁਇ ਕਰ = ਦੋਵੇਂ ਹਥ ॥ ਦੁਰਤੁ = ਪਾਪ ॥ ਉਬਰੇ =
ਬਚ (ਤਰ) ਗਏ ॥ ਵਰ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਨਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ (ਜਗਯਾਸੂਆਂ) ਨੇ ॥ ੧੫ ॥
ਸੁਤ = ਪੁਤ੍ਰ ॥ ਪੇਖੇ = ਵੇਖੇ ॥ ਆਹਿ = ਹੈ ॥ ਆਹਿਓ = ਚਾਹਿਆ ਹੈ ॥ ਧੋਰਾ =
ਆਸਰਾ ॥ ਨਿਹੋਰਾ = ਮੁਥਾਜੀ ॥ ੧੬ ॥ ਆਲ ਜਾਲ = ਘਰ ਦੇ ਧੰਧੇ ॥ ਭੇਟੇ =

ਮਿਲਿਆਂ ॥ ਨੀਕੀ = ਚੰਗੀ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋ ॥ ੧੭ ॥ ਰੰਕੁ
ਗਰੀਬ ॥ ਜਾਮਹਿ ਏਕ ਘਰੀ = ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਘੜੀ ਭਰ (ਥੋੜਾ) ਫਿਰ
ਰਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ਅਚੇਤ = ਬੇ-ਸਮਝ ॥ ਇਆਨੇ = ਅਨਜਾਣ ॥ ਬਾਰਿਕ = ਬੱਚੇ
ਧਾਰਿ ਕਰੀ = ਹੱਥ ਦੇ ਕੇ ॥ ੧੮ ॥ ਸਮਾਰਉ = ਯਾਦ ਕਰਾਂ ॥ ਆਹੀ = ਚਾ
ਹਾਂ ॥ ਬਿਡਾਨੀ = ਬਿਗਾਨੀ ॥

੫੦੦

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨਾ:- ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ॥ ਭੋਰ = ਦਿਨ ॥ ਪਗ = ਪੈਰ
ਮੋਰ = ਮੇਰਾ ॥ ਬੀਆ = ਦੂਜਾ ॥ ਨਿਰਖਉ = ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ਓਰ = ਤਰ
ਕਰ ਜੋਰਿ = ਹਥ ਜੋੜਕੇ ॥ ਉਧਰਸਿ = ਉਧਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਅ
ਫੋਰ = ਅੱਖ ਦੇ ਫੁਰਕਣ ਵਿੱਚ ॥ ਬੁਹਮ ਲੋਕ ਅਰੁ:- ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਦੀ ਪ੍ਰਥ
ਦਸਦੇ ਹਨ:- ਰੁਦ੍ਰ = ਸ਼ਿਵ ਪੁਰੀ ॥ ਧਾਇ = ਦੌੜ ਕੇ ॥ ਜੋਹਿ = ਵੇਖ
ਗੁਹਜ = ਛੁਪੀ ਹੋਈ ॥ ਪਾਵਕੋ = ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨੇ ॥ ਪ੍ਰਜਾਟੈ
ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾੜ ਰਹੀ ਹੈ (ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜੀਵ) ॥ ਜਖੁ = ਜੱਛ ॥ ਕਿੰਨਰ =
(ਦੇਵਤਿਆ ਦੇ ਗੁਰੂ) ਦੇ ਰਾਗੀ ॥ ਕੰਠਿ = ਗਲ ਨਾਲ ॥ ਉਰਝਾਇ = ਲਿਪਟ, ਫ
ਅੰਗੁ = ਪੱਖ ॥ ਦਾਸਾਇ = ਦਾਸੀਆਂ ਹਨ ॥ ੨੧ ॥ ਤ੍ਰਾਸ = ਡਰ
ਘਾਲ = ਸੇਵਾ, ਕਮਾਈ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ = ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ॥ ਦੀਨ
ਹੋ ਗਰੀਬਾ ਦੇ ॥ ਭੰਜਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ੨੨ ॥ ਬਿਸੰਭਰ = ਸ਼ਿਸ਼ਟ
ਪਾਲਣ ਵਾਲਾ ॥ ਜੀਅਨ = ਜੀਵਾਂ ॥ ਭਗਤਿ = ਭਗਤੀ ਨਾਲ ॥ ਨਿਫਲ
ਨਿਸਫਲ ॥ ਜਾਚੁ = ਮੰਗ ॥ ਕਹਾ = ਕਿਆ ॥ ੨੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨ
ਬਚਪੁਣੇ ਵਿੱਚ ਚੀਚਕ ਦੇ ਹਮਲੇ ਦਾ ਤਾਪ ਉਤਰ ਜਾਣ ਤੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਧੰਨਵਾ
ਅਵਖਧੁ = ਦਵਾਈ ॥ ਬਿਆਧਿ = ਬਿਮਾਰੀ ॥ ਅਬਿਚਲ = ਅਟੱਲ
ਨੀਵ = ਨੀ ਹ (ਗੁਰੂ ਬੰਸ ਦੀ) ॥

੫੦੧

ਕਬਹੂ ਹਰਿ ਸਿਉ:- ਅਉਧਹਿ = ਉਮਰ ॥ ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ

ਜੋਰਤ = ਜੋੜਦੇ ਹਨ ॥ ਕਪਟੇ = ਧੋਖੇ-ਬਾਜ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ = ਅਤੀ ਮੋਹਤ
 ਕਰ ਲੈਣ ਵਾਲੀ ਮਾਇਆ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਗਨਹੁ = ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ (ਨਾ
 ਲਿਆਓ) ॥ ਮੋਹਿ = ਮੋਹੇ ॥ ਕਮਾਇਓ = ਕੀਤੇ ਹੋਏ (ਔਗੁਣ) ॥ ਸਾਗਰ =
 ਸਮੁੰਦਰ ॥ ੨੫ ॥ ਰਵੰਤ = ਜਪਦੀ ਹੈ ॥ ਆਨ = ਦੂਜਾ ॥ ਈਤ = ਇਸ ਲੋਕ ਵਿੱਚ ॥
 ਆਗੈ = ਪੁਲੋਕ ਵਿੱਚ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਰਵਾਲ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥
 ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ੨੬ ॥ ਕਲਿਆਣ = ਮੋਖ ॥ ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ ॥
 ਰਵਿਆ = ਵਿਆਪਕ ॥ ਅਪਨਾ ਗੁਰ ਸੇ: - ਰਮਹੁ = ਜਪੇ ॥ ਚਿੰਦ = ਚਿੰਤਾ ॥
 ਬਿਨਸੈ = ਨਾਸ ਹੋਵੇ ॥ ਅਟਲ = ਜੋ ਕਦੇ ਨ ਟਲੇ ॥ ਅਛੇਦ = ਜੋ ਕੱਟਿਆ
 ਨ ਜਾਵੇ ॥ ਅਭੇਦ = ਜਿਸਦਾ ਭੇਦ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ॥

੫੦੨

॥ ੨੮ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਨਿਖੂਟਿ = ਮੁੱਕ ॥
 ਅਨੁਗ੍ਰਹ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਦੀਨ = ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ॥ ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥
 ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਹ: - ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਕਰਕੇ ॥ ਬਹੁ ਸਘਨ =
 ਬਹੁਤ ਗੂੜ੍ਹੀ ਮਾਇਆ ਦੀ ਪਰੀਤੀ ॥ ਮਹਾ ਦੀਰਘ = ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ॥ ਅਉਖਧੁ =
 ਦਵਾਈ ॥ ਬਾਛੀਐ ਜਨ ਧੂਰਿ = ਦਾਸਾਂ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੰਗੀਏ ॥ ਪਾਤਿਕ =
 ਪਾਪ ॥ ਲੋਚਾ = ਇੱਛਾ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ = ਤਿੰਨ ਕਾਲ ਹੀ ਅਥਵਾ
 ਬਾਲ, ਜਵਾਨੀ ਅਰ ਬੁਢੇਪੇ ਵਿੱਚ ॥ ਕੂਕਰੀ = ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਕੁੱਤੀ ॥ ਬਿਕਰਾਲ =
 ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ਰਮਣਿ = ਜਪਣ ਨਾਲ ॥ ਜਮ ਜਾਲ = ਜਮਾਂ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥
 ਮੂਠੇ = ਠੱਗੇ ਹੋਏ ॥ ਆਵਾਗਵਣ = ਜਨਮ ਮਰਨ ॥ ਭਵਣ = ਭੋਣਾ ॥
 ਕਲਤ੍ਰ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸੁਰ = ਦੇਵਤਾ (ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ) ॥ ਰਿਦ = ਹਿਰਦਾ ॥
 ਤੀਨਿ ਤਾਪ ਜਲੰਤ = ਆਧ, ਬਿਆਧ ਉਪਾਧ ਤਿੰਨਾਂ ਰੋਗਾਂ, ਨਾਲ ਸੜਦਾ ਹੈ ॥
 ਨਿਵਾਰੇ = ਕੱਟੇ ॥ ਕਤਹਿ = ਕਿਤੇ ॥ ਬਿਧਿ = ਪਰਕਾਰ ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ ਗਹੀ =
 ਪੱਕੀ ਕਰਕੇ ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਆਰਾਧਿ ਸ੍ਰੀ ਧਰ: - ਸ੍ਰੀ ਧਰ = ਹਰੀ ਨੂੰ ॥ ਸ੍ਰਵਣ =
 ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਬਿਓਗੁ = ਵਿਛੋੜਾ ॥ ਚਰਣਾਰ ਬਿੰਦ = ਚਰਨ ਕਮਲਾਂ ਦੀ ॥

ਉਪਾਸ = ਉਪਾਸਨਾ ਕਰ, ਧਿਆਨ ਧਰ ॥ **ਸਤ੍ਰੁ** = ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੁਸਮਨ ॥ **ਦਹਨ** =
ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਅਨੁਗ੍ਰਹ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ **ਸੁਆਉ** = ਸੁਆਦ ॥

੫੦੩

॥ ੩੧ ॥ **ਕਵਲ** = ਹਿਰਦਾ ਰੂਪ ਕਵਲ ॥ **ਦੁਰਮਤਿ** = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥
॥ ਮ: ੧ ॥ ਏਕ ਨਗਰੀ ਪੰ: **ਨਗਰੀ** = ਸਰੀਰ ਹੈ ॥ **ਬਸੀਅਲੇ** = ਵੱਸਦੇ ਹਨ ॥
ਤ੍ਰਿਹ = ਤਿੰਨ ਗੁਣ ॥ **ਦਸ** = ਦਸ ਇੰਦ੍ਰਿਆ ਤੋਂ ॥ **ਮਾਲ** = ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਸੁਭ
ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ਧਨ ॥ **ਰਖੈ** = ਬਚਾਵੇ ॥ **ਚੇਤਹੁ** = ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ **ਬਨਵਾਲੀ** =
ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥ **ਜਪ ਮਾਲੀ** = ਜਪਣ ਵਾਲੀ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਉਰਧ** =
ਉਪਰ ਨੂੰ ॥ **ਮੂਲ** = ਮੁੱਢ, ਜੜ੍ਹ ਰੂਪ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਹੈ ॥ **ਜਿਸੁ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ
ਦੀਆਂ ॥ **ਸਾਖ** = ਸਾਖਾਂ (ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਜੀਵ) ॥ **ਤਲਾਹਾ** = ਹੇਠਾ ਹਨ ॥
ਚਾਰਿ ਬੇਦ = ਚਾਰ ਵੇਦ ਪੱਤ੍ਰ ਲੱਗੇ ਹਨ ॥ **ਸਹਜ ਭਾਇ** = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥
ਜਾਇ ਤੇ = ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਐਸਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ) ॥
ਲਿਵ = ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਗ ਦਾ (ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੁੰਦਾ) ਹੈ ॥ **ਪਾਰਜਾਤੁ** = ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ
ਘਰਿ ਆਗਨਿ = ਮੇਰੇ ਘਰ (ਸਰੀਰ) ਦੇ ਵੇਹੜੇ (ਹਿਰਦੇ) ਵਿਚ ਹੈ ॥ **ਪੁਹਪ** = ਫੁੱਲ
(ਧਰਮ ਕਰਮ) ॥ **ਪਤ੍ਰ** = ਜੀਵ, ਪੱਤੇ ॥ **ਤਤੁ** = ਮੂਲ ਰੂਪ ਮੁੱਢ ਹਨ ॥ **ਡਾਲਾ** = ਤਿੰਨ
ਗੁਣ ਤਥਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਬਿਸਨ, ਮਹੇਸ਼, ਰੂਪੀ ਟਾਹਣ ॥ **ਸੰਭੂ** = ਸ੍ਵੈ ਭੂ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ
ਪ੍ਰਕਾਸ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ॥ **ਸਿਖਵੰਤੇ** = ਸਿਖਿਆ ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਬਿਨਵੈ** = ਉਚਾਰਨ
ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਪੁਨਰਪਿ** = ਫੇਰ ਦੂਜੀ ਵੇਰ ॥ **ਕਾਲਾ** = ਮਰਨਾਂ ॥ **ਤਿਸੁ ਕਾਰਣਿ**
ਕੰਮੁ = ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਦਾ ਨਮਿੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ **ਧੰਧਾ ਨਾਹੀ** = ਸਿਖ ਨੂੰ ਕੋਈ ਧੰਧੇ ਦਾ
ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ **ਧੰਧੈ** = ਓਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਛੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ॥ **ਗਿਰਹੀ** =
ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ॥ **ਜੋਗੀ** = ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ **ਤਜੀਅਲੇ** = ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ॥
ਅਵਿਗਤੁ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ **ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ** = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ॥
ਸੇਤ ਬਰਨ = ਚਿੱਟਾ ਰੰਗ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਡਰ ਜਾਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਭਿ ਦੂਤਾ** =
ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਭ ਦੁਸਟਾਂ ਦਾ ॥ **ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਮਧੁ** = ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਵਿਚ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ॥

ਮਧੁ=ਵਿਚ ॥ ਤਾਸੁ=ਤਿਸਦੇ ॥ ਰਸਾਦੰ=ਰਸ ਨੂੰ (ਜੋ ਪਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ) ॥
 ਜਾਗਤ ਨਾਹੀ ਸੂਤਾ=ਉਹ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ, ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਵਿਚ
 ਸੁੱਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਮਹਾ ਗੰਭੀਰ=ਅਤੀ ਭੁੱਘਾ ਹੈ ॥ ਸਰਬ ਜੁ ਆਇਆ=
 ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਮਮ=ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹਿ ਨ
 ਗਰਭੰ=ਫੇਰ ਗਰਭ ਜੋਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗਾ ॥ ਬਿਖੁ=ਖੋਟੇ ਕਰਮ ॥ ਤਜਿ=
 ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ ਕਵਨ ਕਵਨ ਜਾਚਹਿ:-ਜਾਚਹਿ=ਮੰਗਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਮਾਰ=ਗਿਣਤੀ
 ਵਿਚ ॥ ਅਭ ਅੰਤਰਿ=ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ=ਅਵੁਰ ਸਮਾਧੀ ਵਿਚ ॥
 ਏਕਾ ਏਕੀ=ਏਕਾਗਰ ਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਇਕੋ ॥ ਧਰਣਿ=ਧਰਤੀ ॥ ਤਦਿ=ਤਦੋਂ ॥
 ਮਗਨੁ=ਮਸਤੀ ॥ ਛਾਇਆ=ਅਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਅੰਧੇਰਾ ॥

੫੦੪

ਦਿਸਟਿ=ਨਜ਼ਰ ਐਂਦਾ ਹੈ ॥ ਲੋਚਨ=ਅਖਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਅਭ
 ਅੰਤਰਿ=ਓਹ ਸਭ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਸੁ ਤਿਭਵਣਸਾਰ=
 ਇਕ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਜ਼ਰ ਹੈ ਉਹ ਤਿੰਨਾ ਭਵਨਾਂ ਵਿਚ ਮ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਮਹੇਸ਼=ਸਿਵ ਜੀ ॥
 ਅਕਾਰ=ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ॥ ਨਾਇਕ=ਮਾਲਕ ਨੂੰ ॥ ਉਧੈ=ਮੁੰਧੇ, ਬੇ ਮੁਖ ॥
 ਨਿਹਾਰ=ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜੈਕਾਰ=ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਜਾਚਿ=ਮੰਗਤੇ ॥
 ਪਰਕਾਰ=ਭਾਂਤ ਦਾ ॥ ਅਬ ਤਬ=ਜਦ ਕਦ ਤਥਾ ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕੁ=ਪਪੀਹਾ ॥
 ਐਜੀ ਜਨਮਿ:-ਐਜੀ=ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਗਤਿ=ਮੁਕਤ ॥ ਉਦਰੁ=ਪੇਟ ॥ ਠਾਢੇ=
 ਖੜਾ ਹੈ ॥ ਵੈਰਾਈ=ਵੈਰੀ ਹੈ ॥ ਜੋਹਿ=ਤੱਕ ॥ ਅਵਿਗਤ=ਨਾਸ ਰਹਿਤ ਹਰੀ ॥
 ਕਿਰਤੁ=ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕਰਮ ॥ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਈ=ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ
 ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿਓ ॥ ਜਾਈ=ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਣਾਈ=ਬਣਾ ਰਖਾਂ ॥
 ਐਜੀ ਨਾ ਹਮ:-ਬਿਸਰਜਿਤ=ਤਿਆਗ ਦਿਤੇ ਹਨ ॥ ਵਾਕਿ=ਬਚਨਾਂ-ਉਪਦੇਸ਼
 ਕਰਕੇ ॥

੫੦੫

ਕਾਣਿ=ਮੁਥਾਜੀ ॥ ਰਸਨ ਰਵੈ=ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਜਪਦੇ ਹਨ ॥ ਸਹਜਿ=

ਰਜਾ ਅੰਦਰ॥ ਮੇਕ = ਇਕ ॥ ਘਰੀ = ਘੜੀ ॥ ਰੋਸੁ = ਗੁੱਸਾ ॥ ਬਖਸ ਨ ਮੇਟੈ =
 ਆਪਣੀ ਦਾਤ ਨੂੰ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਆਦਮੀ ਭਾਂਵੇਂ ਉਸ ਨਾਲ ਗੁੱਸਾ ਧਾਰੀ ਫਿਰੇ ॥
 ਬਿਲਮ = ਵੇਰੀ ॥ ਅਧੂਆ ਰਾਈ = ਅੱਧੀ ਰਾਈ ਮਾਤਰ ॥ ਆਨਦ ਮੂਲ =
 ਅਨੰਦ ਦਾ ਮੁੱਢ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਰਵਿਆ = ਵੱਸਿਆ ॥ ਭ੍ਰਮਨਿ = ਭਟਕਨਾ ॥ ਭੇਟਿ =
 ਛੂਹ ਕੇ ॥ ਕੰਚਨੁ = ਸੋਨਾ ॥ ਧਾਤੁ = ਲੋਹਾ ॥ ਮਜਨੁ = ਇਸਨਾਨ ॥ ਪੁਨਰਪਿ =
 ਮੁੜ ॥ ਤਰੋਵਰੁ = ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ॥ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਆਰਾ:—ਆਰਾਧਿਤੰ = ਅਰਾਧਦੇ ਹਨ ॥
 ਪਰਮ ਹਿਤੰ = ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿਲਲਾਪ = ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ॥
 ਬਿਲਲ ਬੇਨੰਤੀਆ = ਝੱਲਿਆਂ ਵਾਂਗੂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸੁਖ ਭਾਇ =
 ਸੁਖ ਹੋਇਆ ॥ ਚਿਤ ਹਿਤੰ ॥ ਚਿਤ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਤਾਰਿ ਤਾਰਣ = ਜਹਾਜ਼ ਹਨ
 ਤਾਰਨ ਨੂੰ ॥ ਰਮ = ਜਪ ॥ ਮਿਰਤ = ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਸੁਭ ਚਿੰਤੰ = ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ
 ਵਲੋਂ ॥ ਰਮਣੰ = ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ = ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਯਥਾਰਥ
 ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥ ਕਲਿਆਣ ਨਿਧਾਨੰ = ਜੋ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥ ਚਲ
 ਚਿਤ = ਚੰਚਲ ਚਿਤ ॥ ਵਿਤ = ਧਨ, ਮਾਯਾ ਵਿਚ ॥ ਭ੍ਰਮਾ ਭ੍ਰਮੰ = ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਹੀ
 ਭਰਮ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਮੋਹ ਮਗਨ ਹਿਤੰ = ਮੋਹ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿੜੰ
 ਮਤੀ = ਦ੍ਰਿੜ ਮਤ ਵਾਲੇ ॥ ਗੁਰ ਵਾਕਿ ਸਬਦ ਰਤੰ = ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨਾ ਕਰਕੇ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਤੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਭਰਮਾਤਿ = ਭਰਮ ਕਰਕੇ ॥ ਚੁਕਈ = ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ॥
 ਬਿਆਧਿ ਖਪੰ = ਰੋਗਾ ਵਿਚ ਖੱਪਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲੰ = ਸੁੱਧ ਹੈ ਹਰੀ ਦਾ ਅਸਥਾਨ
 ਸਤਸੰਗ ॥ ਸਤਿ ਮਤੀ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਤ ਕਰਕੇ ॥ ਨਾਮ ਤਪੰ = ਨਾਮ ਦਾ ਤਪ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥
 ਹੇਤ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਬਿਆਪਿਤੰ = ਚੰਬੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਅਧਿਕ =
 ਬਹੁਤ ॥ ਉਬਰਹਿ = ਬਚੇਗਾ ॥ ਰਿਦ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ ॥
 ਮਨੁ = ਮਨ ਨਾਲ ॥ ਮਨੰ = ਮੰਨਣਾ ਕਰ ॥ ਸਹਜ ਬੀਚਾਰੰ = ਸਾਤ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥
 ਸਾਰੰ = ਸਿਧਾਤ ਹੈ ॥ ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ = ਭੈ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਕਰ ਕੇ ॥

੫੦੬

ਤਉ = ਤੇਰੀ ॥ ਨਿਵਾਰਣੰ = ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਰਾਸਿ ਮਨੰ =

ਇਹ ਨਾਮ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਮਨ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥ **ਮਾਰਿ** = ਵੱਸ ਕਰ ਦੇਹ ॥ **ਨਿਰੰਜਨਾ** =
ਹੋ ਹਰੀ ॥ **ਸਰਨੰ** = ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ॥ ਮ: ੩ ॥ **ਨਿਰਤਿ ਕਰੀ ਇਹੁ-ਨਿਰਤਿ ਕਰੀ** =
ਨਾਚ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ (ਇਹ ਸਫਲ ਹੈ) ॥ **ਨਚਾਈ** = ਨਚਾਵਾਂ (ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ) ॥
ਸਕਤਿ = ਮਾਇਆ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ॥ **ਨਿਵਾਰੈ** = ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ **ਸਿਵ ਘਰਿ** =
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਸੁਰਿ ਨਰ** = ਦੇਵਤੇ ਮਨੁਖ ॥ **ਵਿਰਤਿ ਪਖਿ** =
ਪਰਵਿਰਤੀ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿਚ ਲੱਗ ਕੇ ॥ **ਕਰਮੀ** = ਕਰਮਾਂ ਦੀ ॥ **ਲਿਵ ਲਾਗੀ** =
ਤਾੜੀ ਲਗੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ॥ **ਅਰਥਿ** = ਵਾਸਤੇ ॥ **ਤਤੁ** = ਸਿਧਾਂਤ ॥ **ਦਮੁ** =
ਸਵਾਸ ॥ **ਸਾਹਿ ਸਾਹਿ** = ਸਵਾਸ ਸਵਾਸ ॥ ਮ: ੪ ॥ **ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀ-ਖੀਰ** = ਦੁੱਧ ਦੇ ॥
ਅਧਾਰੀ = ਆਸਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਗੁਰਮੁਖਿ** = ਗੁਰੂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ॥ **ਤਾਰੀ** =
ਨਦੀ (ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ) ॥

੫੦੭

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ = ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਦੇ ਪੁਤਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਨ ॥ **ਬਨਵਾਰੀ** =
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਸਰਣਾਗਤਿ** = ਸਰਣ ਵਿਚ ॥ **ਜਾਚਿਕ** = ਮੰਗਤੇ ਹਨ ॥ **ਗੁਬਾਰੀ** =
ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ॥ **ਮਲਭਖੁ** = ਗੰਦਗੀ (ਰਾਗ ਦ੍ਰਿਖ ਦੀ ਮੈਲ) ਖਾਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਪਰਪੰਚੁ** =
ਸੰਸਾਰ ॥ **ਕਲ** = ਸਕਤੀ ॥ **ਸੂਤੁ** = ਧਾਗਾ, ਸੱਤਾ ॥ **ਏਕੰਕਾਰੀ** = ਇਕ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ
ਹੈ ॥ **ਰਸਨਿ ਰਸਨਿ** = ਜੀਭ ਨਾਲ ਰਸ ਲੈ ਲੈ ਕੇ ॥ **ਧਾਰੀ** = ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥
ਮ: ੫ ॥ **ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਤੂੰ**:- ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ-**ਭੂਮਨ** =
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤੀਆਂ ਵਿਚ ॥ **ਭੂਮਾ** = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਤੀ ॥ **ਕੋਮਨ ਸਿਰਿ ਕੋਮਾਂ** =
ਜਾਤਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ **ਅਗਮਾਂ** = ਅਥਾਹ ਹੈ ॥ **ਬਿਸਮਾ** =
ਅਚਰਜ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਸਿਰਿ** = ਸ਼ਰੋਮਣੀ ਹੈ ॥ **ਤੇਜਨ** = ਤੇਜਵਾਨਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਤੇਜ ਵੰਸੀ** =
ਤੇਜ ਵਾਲਾ ॥ **ਰਸੀਅਨ** = ਰਸ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ॥ **ਰਾਤਾ** = ਖੱਚਤ ਹੋਇਆ
ਹੋਇਆ ਰਸੀਆ ॥ **ਸੂਰਨ** = ਜੋਧਿਆਂ ਵਿਚ ॥ **ਭੋਗਨ** = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਭੋਗਣ ਵਾਲਿਆਂ
ਵਿਚ ॥ **ਭੋਗੀ** = ਵੱਡਾ ਭੋਗਣਹਾਰਾ ਹੈ ॥ **ਕਰਤਨ** = ਉਤਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ॥
ਆਚਾਰਨ = ਸੁਭ ਕਰਮੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ॥ **ਆਚਾਰੀ** = ਵੱਡਾ ਸੁਭ ਕਰਮੀ ॥ **ਸਾਹਨ** =

ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥ ਸਰਨ ਪਾਲਨ ਟੀਕਾ = ਸਰਨ ਆਇਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾਂ ਕਰਨ
ਵਾਲਿਆ ਵਿਚੋਂ ਸਰੋਮਣੀ ਹੋ ॥ ਲਖਿਮੀ = ਮਾਇਆ ॥ ਸੀਕਾ = ਇਕ ਸਿੱਕਾ (ਟਕਸਾਲ
ਦੇ ਵਖੋ ਵਖਰੇ ਸਿਕੇ) ॥ ਜੁਗਤਨ = ਸਿਆਣਪਾਂ ॥ ਜੁਗਤਾ = ਰੀਤੀ ॥ ਸਿਧਾ =
ਸਿੱਧਤਾਈ ਹੈ ॥ ਕਰਮਾ = ਨਿੱਤ ਕਰਮੀ ॥

੫੦੮

ਕੁਦਰਤਿ = ਸਕਤੀ ॥ ਨਾਥ ਨਰ ਹਰ-ਬੰਧਵ = ਸਹਾਈ ॥ ਪਤਿਤ =
ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਵਨ = ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਦੇਵ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ॥ ਤ੍ਰਾਸ =
ਡਰ ॥ ਕੇਸਵ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਭਵ ਸਿੰਧੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਹਰਨ =
ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਮਦ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਦਹਨ = ਸਾੜਨ ਵਾਲੇ ॥ ਮੁਰਾਰਿ =
ਹੋ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਮਕਰੰਦ = ਮਨ ਰੂਪ ਭੋਰੇ ਵਾਸਤੇ ਸੁਗੰਧੀ ਹੈ ॥ ਨਿਵਾਰਿ =
ਦੂਰ ਕਰ ॥ ਧਰਣੀ ਧਰ = ਹੋ ਧਰਤੀ ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਜਲਤ = ਸੜਦੇ ਹਨ ॥
ਤਰੰਗ ਮਾਇਆ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਸੰਕਲਪਾ ਵਿਕਲਪਾ ਦੀ ਅਗਨੀ ਵਿਚ ॥
ਮੰਤ = ਮੰਤਰ ਹੈ ॥ ਛੇਦ = ਨਾਸ ਕਰ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ॥
ਕਰੁਣਾਮੈ = ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ॥ ਮਹੂਰਤ = ਦੋ ਘੜੀ ॥ ਰਜ ਸਾਧ =
ਸੰਤਾ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਦੁਰੰਤ = ਕਠਨ ॥ ਬਾਸਨਾ = ਵਾਸ਼ਨਾ, ਵਿਕਾਰਾ ਦੀਆਂ ॥
ਬਿਦਾਰਿ = ਨਾਸ ਕਰ ॥ ਉਧਰੁ = ਉਧਾਰ ਕਰੋ ॥ ਧਨਾਢਿ = ਧੰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ॥
ਆਢਿ = ਆਸਰਾ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ॥ ਹਰਿ ਨਿਧਿ = ਹਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਪਾ ਕੇ ॥
ਚੀਰ = ਕਪੜਾ ॥ ਖਲ ਮੁਗਧ = ਮਹਾਂ ਮੂਰਖ ॥ ਕਟਾਖੂ = ਮੇਹਰ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰਕੇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਧਰ = ਹੋ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਧੀਰ = ਧੀਰਜਵਾਨ ॥ ਮਇਆ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥
ਰਮਣੀ = ਵਿਆਪਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥ ਪਰਮ ਹੰਸਹ = ਪਰਮ ਹੰਸਾਂ (ਮਹਾਤਮਾ) ਦੀ ॥
ਸੁਵਨ = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਰਸਨ = ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ॥ ਪਰਸਨ = ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥
ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਿਕੰਦਰ ਬਿਰਾਹਿਮ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਗਾਉਣੀ =
ਸਿਕੰਦਰ ਅਤੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਦੇ ਰਈਸ ਸਨ। ਇਬਰਾਹੀਮ ਵਿਭਚਾਰੀ ਸੀ। ਇਕ ਵੇਰ ਏਸ ਨੇ
ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਨ ਦੀ ਕੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਘਰ ਪਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਚਾਰਾ ਸਿਕੰਦਰ ਪਾਸ

ਜਾ ਕੇ ਰੋਇਆ । ਸਿਕੰਦਰ ਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਲੜਕੀ ਛੱਡਵਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਇਬਰਾਹੀਮ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ । ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਲੜਕੀ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਆਖ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿਤਾ ਕਿ ਮੁੜ ਅਜਿਹਾ ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਨ ਕਰੀਂ । ਸਿਕੰਦਰ ਦੀ ਏਸ ਬਹਾਦਰੀ ਦੀ ਢਾਡੀਆਂ ਨੇ * ਵਾਰ ਬਣਾਈ । ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੇ ਏਸ ਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਇਹ ਗੂਜਰੀ ਦੀ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਣ ਵਾਸਤੇ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ:— ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮਮਤਾ:— **ਮਮਤਾ** = ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਵਿੱਚ ॥ **ਜਨ** = ਦਾਸ ॥ **ਨਦਰੀ** = ਮੇਹਰ ਦੁਆਰਾ ॥ **ਸਹਸਾ** = ਭਰਮ ਰੂਪ ॥ **ਧੰਧੈ** = ਧੰਧਿਆਂ ਵਿੱਚ ॥

੫੦੯

ਆਚਾਰ = ਕਰਤੱਬ ਹੈ, ਵਿਉਹਾਰ ਹੈ । **ਮਤਾ** = ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ॥ **ਮਸੂਰਤਿ** = ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਨੀ ॥ **ਲੋਈ** = ਲੋਕ ॥ **ਓਪਤਿ** = (ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ) ਉਤਪਤੀ ॥ ੧ ॥ **ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ** = ਉਪਦੇਸ਼ ਕਮਾਇਆ, ਮੰਨਿਆ ॥ **ਅਉਹਾਣੀ** = ਨਾਸ਼ ਮਾਨ ॥ **ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ** = ਕਥਾ ਤੇ ਕਵੀਸ਼ਰੀਆਂ ॥ **ਕਚੁ ਨਿਕਚੁ** = ਕੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੱਚਾ ਹੈ ॥ **ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮੂਲ** = ਮਾਇਆ ॥ **ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ** = ਏਨਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਵੀ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਧੰਧੇ ਨੂੰ ਲਾ ਦਿੱਤਾ ॥ **ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਲੁ** = ਅਗਿਆਨ ॥ **ਤੁਰੀਆ** = ਚੌਥੇ ਪਦ (ਸਰੂਪ ਵਿੱਚ) ॥ ੨ ॥ **ਬਿਖਮੁ** = ਕਠਨ ॥ **ਤਾਰੀ** = ਨਦੀ ॥ **ਅਨਦਿਨੁ** = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ **ਵਿਕਾਰੀ** = ਖੋਟੇ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਨਿਸਤਾਰੀ** = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ **ਸੰਕੁੜਾ** = ਭੀੜਾ ਹੈ ॥ **ਰਾਈ ਦਸਵੈ ਭਾਇ** = ਰਾਈ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਹਿਸੇ ਬਰਾਬਰ ॥ **ਮੈਗਲੁ** = ਹਾਥੀ-ਵੱਤ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥ **ਨਿਕਸਿਆ** = ਨਿਕਲਿਆ ॥ **ਤੁਠਾ** = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਪਸਾਉ** = ਦਾਤ; ਬਖਸ਼ਿਸ ॥ **ਨੀਕਾ** = ਨਿੱਕਾ, ਤੰਗ ॥ **ਨਾਨਾ** = ਨਿਕੇ ਤੋਂ ਨਿੱਕਾ, ਸੂਖਮ ॥

* ਪੌੜੀ ਇਹ ਹੈ:—

ਪਾਪੀ ਬਿਰਹਾ ਖਾਨ ਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੇਕੰਦਰ ।
ਭੇੜ ਦੁਹਾਂ ਦਾ ਮਚਿਆ ਵੱਡ ਰਣ ਦੇ ਅੰਦਰ ।
ਫੜਿਆ ਖਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮ ਨੂੰ ਕਰ ਫਤੇ ਸਿਕੰਦਰ ।
ਬੱਧਾ ਸੰਗਲ ਪਾਇਕੇ ਜਣ ਕੀਲੇ ਬੰਦਰ ।
ਅਪਣਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇਕੇ ਛੱਡਿਆ ਜਗ ਅੰਦਰ ।

੫੧੦

ਅਸਥੂਲੁ = ਮੋਟਾ ॥ ਵਿਚੁ ਦੇ = ਵਿਚੋਂ ਦੀ ॥ ਜਾਇ = ਲੰਘੇ ॥ ਸਭ
 ਆਇ = ਸਭਸ ਵਿੱਚ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਦੂਜੈ = ਦਵੇਤ ਭਾਵ ਵਿੱਚ ॥ ਭਰਮੀਤਾ =
 ਭਰਮਦਾ ਹੈ ॥ ਸਮੀਤਾ = ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਬਦੇ = ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ॥
 ਖੋਈਐ = ਗਵਾਈ ਦੀ ਹੈ ॥ ਵਿਗਸੀਤਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਰਾਸਿ = ਪੂੰਜੀ ॥
 ਪਾਜੁ = ਦਿਖਲਾਵਾ ॥ ਛੁੜਕੀ = ਛੁੱਟ, (ਚਲੀ) ਜਾਵੇ ਮਾਇਆ ਤਾ ॥ ਬਦਨੁ =
 ਚਿਹਰਾ ॥ ਰੰਗ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਅਗਲਾ = ਬਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ਵੰਨੀ = ਰੰਗਣ, ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ
 ਵ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ॥ ਚੜੈ ਚੜਾਇ = ਚੜਦਾ ਹੈ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਨਾਗਨੀ =
 ਸਰਪਨੀ ॥ ਗਾਰੜੁ = ਮਾਇਆ ਸੱਪਨੀ ਦੀ ਵਿਸ਼ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ॥
 ਲਾਈ ਪਾਇ = ਪੈਰੀਂ ਲਾ ਲਈ ਭਾਵ ਦਾਸੀ ਕਰ ਲਈ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚੇ ਹਨ ॥
 ਧੀਰਕ = ਧੀਰਜ ॥ ਮਹਲੁ = ਸਰੂਪ ॥ ੫ ॥ ਸਹੁ = ਮਾਲਕ ॥ ਸਬਾਈ =
 ਸਾਰੀ ॥ ਜਲਿ = ਸੜ ਮੋਈ (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਵਿੱਚ) ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥
 ਬਿਧਾਤਾ = ਕਰਮ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ = ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਦੇ ਸਰੋਵਰ ਵਿੱਚ ॥ ਬੋਲਾਤਾ = ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਹੰਸ = ਜੀਵ ਦੀ ॥

੫੧੧

ਕਿ = ਕਿਉਂ ॥ ਅੰਧੁ = ਜੜ ਹੈ ॥ ਪਉਣੈ = ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ਹਉ =
 ਮੈ (ਜੀਵ) ॥ ਤਸਕਰੁ = ਚੋਰ ॥ ਜੋਹਿ = ਵੇਖ, ਤਾੜ ॥ ਓਚਕਾ = ਠੱਗ, ਲੁੱਚਾ ॥
 ਰਵਿ = ਵੱਸ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ = ਡੂੰਘਾ ਤੇ ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ॥ ਚੀਰਾ = ਹੁਕਮ ਹੈ ॥
 ਧੀਰਾ = ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ॥ ਭੇਟੈ = ਮਿਲੇ ॥ ਸੂਰਾ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ =
 ਗੁਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ॥ ੭ ॥ ਪਰਹਰਿ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ = ਲੋਕ
 ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ॥ ਉਧਾ = ਉਲਟਾ ॥ ਕਉਲੁ = ਕਮਲ ਰੂਪ ਹਿਰਦਾ ॥ ਸਕਤੀ =
 ਮਾਇਆ ॥ ਆਲਾਉ = ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਧਰਮਿ = ਧਰਮੀਆ ਨਾਲ ॥ ਸੁਆਉ =
 ਮਤਲੱਬ ਹੈ ॥ ਵਡਾ ਫੇਰੁ = ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਗੇੜ ॥ ੮ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਾ = ਨਾਮ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਂਦੇ (ਜਪਦੇ) ਹਨ ॥ ਪੈਨੁਣਾ = ਪਹਿਨਦੇ (ਸੁਣਦੇ) ਹਨ ॥

੫੧੨

ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਗੁਮਾਨੁ = ਹੰਕਾਰ । ਪਵਿਤਾ = ਪਾਇਆ
ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗਵਿਤਾ = ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥ ਰਵੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥
ਕਿਤਾ = ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ = ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਨੂੰ ॥ ਬਿੰਦੇ = ਜਾਣੇ ॥
ਸੰਜਮੁ = ਨੇਮ ॥ ਸੰਗ੍ਰਹੈ = ਇਕੱਠਾ (ਗ੍ਰਹਿਣ) ਕਰੇ ॥ ਭੀਜੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ॥
ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦਵੈਤ ਭਾਉ ॥ ਪਰਬੋਧੈ = ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਆਇ =
ਸੁਆਦ ਵਿਚ ॥ ਇਤੁ ਕਮਾਣੈ = ਐਸੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ ਵਿਸਟਾ = ਗਰਭ ਦੀ
ਗੰਦਰੀ ਵਿਚ ॥ ਪਚੈ ਪਚਾਇ = ਸੜਦਾ ਖਪਦਾ ਹੈ ॥ ਚਾਕਰੀ = ਨੌਕਰੀ ॥
ਉਰਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ੧੦ ॥ ਧੁਨਿ = ਬ੍ਰਿਤੀ ॥ ਤਿਮਰ
ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ = ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਗੂੜ੍ਹਾ ਅਨੇਰਾ ॥

੫੧੩

ਰਹਾਏ = ਅਸਥਿੱਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਕਸਾਏ = ਖਿਚੇ (ਤਤਪਰ) ਹੋਏ ਹਨ ॥
ਖੁਆਏ = ਭੁੱਲਾਏ ਹਨ ॥ ੧੧ ॥ ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ, ਗ੍ਰਹਸਤ ॥ ਜਲਾਇਆ = ਸਾੜਿਆ
ਹੈ ॥ ਮਾਰਗਿ = ਰਸਤੇ ਤੇ ॥ ਦੀਪਕਿ = ਦੀਵੇ ਉਤੇ ॥ ਪਚਾਇਆ = ਸੜਦਾ ਹੈ ॥
ਦਿਖਾ = ਵੇਖਾਂ ਤਾਂ ਸਹੀ ॥ ਕਿਨੈ = ਕਿਸੇ ਨੇ ॥ ਕਿਹੁ = ਕੀ ਰੁਝ ਭੇਟਾ ॥ ਆਣਿ
ਚੜਾਇਆ = ਲਿਆ ਕੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ॥ ਨਾਵਹੁ = ਨਾਮ ਤੋਂ ॥ ਦਯਿ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਨੇ ॥ ਖੁਆਇਆ = ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਛਾਦਨੁ = ਕਪੜੇ ॥ ਸਤ ਭਿਖਿਆ =
ਸੰਤੋਖ ਦੀ ਭਿੱਛਿਆ ॥ ਸਮਧਾ = ਸਮਝਿਆ ਹੈ ॥ ਪਰੇਤੁ = ਭੂਤ, ਜਿੰਨ ॥
ਸਿਰਕਾਰ = ਰਈਅਤ ॥ ਮਗਿ = ਰਸਤ ਤੇ ॥ ੧੨ ॥ ਪਰਜਾਲੀਐ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਸਾੜੀਏ ॥ ਮਾਰਣੁ = ਗਾਲਣ ਵਾਲਾ ਮਸਾਲਾ ॥ ਪਰਪੰਚ = ਸੰਸਾਰ ॥

੫੧੪

ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ = ਸਰੀਰ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ॥ ਅਪਾਰੁ = ਬਿਨਾਂ ਪਾਰਾ ਵਾਰ ਦੇ ॥
ਅਤੀਤੁ = ਉਦਾਸ ॥ ਅਲਿਪਤੁ = ਅਟੱਕ ॥ ਨਿਰ ਜੋਗੁ = ਸਬੰਧ ਰਹਿਤ ॥

ਹੋਗੀ = ਹੋਇ ਗਾ ॥ ਵਿਜੋਗੀ = ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ॥ ੧੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ =
 ਧੰਨ ਧੰਨ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ = ਪੱਥਰ ਵਰਗੇ ਸਖਤ ਪੰਜ ਕੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੜਦੇ ॥ ਕੁਸਤੁ =
 ਫਰੇਬ ॥ ਖੋਲਾਈਅਨਿ = ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ ॥ ਜਪਾਨੀ = ਜਪ ਕਰਕੇ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ੧੪ ॥ ਕਰਮੀ = ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ॥ ਸਤਿ ਰਜਾਇ = ਸੱਚੇ
 ਆਗਿਆ ਹੈ ॥ ਮਨਸਾ = ਇੱਛਿਆ ॥ ਖਾਤਾ = ਖਾਂਦਾ (ਪਾਉਂਦਾ) ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

੫੧੫

ਮਤਿ ਧੀਰੁ = ਮਤ ਦਾ ਧੀਰਜਵਾਨ ਹੈ ॥ ਸਬਾਹਿ = ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਤਿਭਵਣ = ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦੀ ॥ ਤਖਤਿ = ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਆਸਣ ਤੇ, ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ॥ ੧੬ ॥
 ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ ॥ ਕੰਕਰੁ = ਦੂਤ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਸਦਾ ॥ ਪੁੰਨ ਪਰਾਣੀ =
 ਪੁੰਨਾਂ ਵਾਲੇ (ਉੱਤਮ) ਜੀਵ ਹਨ ॥ ਪਚਿ = ਖਪ ॥ ਅਜਾਣੀ = ਅਨਜਾਨ ਬੁੱਧੀ ਕਰਕੇ ॥

੫੧੬

॥ ੧੭ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ, ਆਸਰਾ ॥ ਲੋਚੀਐ = ਚਾਹੀਏ ॥ ਦੂਜੈ
 ਭਾਏ = ਦੂਸਰੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ॥ ਚੁਕਈ = ਮਿਟਦਾ ॥ ਖੁਆਏ = ਭੁੱਲੇ ਹਨ ॥
 ਤਲਬ = ਸੱਦਾ, ਬੁਲਾਵਾ ॥ ਉਬਰੈ = ਤਰੇ ਹਨ ॥ ਢਾਢੀ = ਜਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਧਰੇ = ਰਖੇ ॥ ਦਰੁ ਘਰੁ = ਘਰ ਦਾ ਦੁਆਰਾ, ਭਾਵ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ॥ ਉਰਧਾਰਿ =
 ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਮਹਲੁ = ਸਰੂਪ ॥ ਅਗਲਾ = ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ ॥
 ਨਾਇ = ਨਾਮ ਨਾਲ ॥ ਨਿਸਤਾਰਿ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥
 ਗੁਜਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਰਿ = ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੇਰੀ ਉਮਰ ਗੁਜਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਵ, ਗੁਜਰੀ ਨੀਵੀਂ
 ਜਾਤ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਭਉ = ਡਰ ॥ ਕੁਲਖਣੀ = ਬੁਰੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਪਰਹਰਿ =
 ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ ਭਤਾਰਿ = ਪਤੀ ਨੇ ॥ ਭੈ ਪਇਐ = ਅੰਤਸ਼ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਦਾ ਡਰ ਰਖਣ ਨਾਲ ॥ ਮਲੁ = ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ॥ ਗਹੀਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਬੈਸੇ =
 ਬੈਠੇ ॥ ਅੰਸਾ ਅਉਤਾਰੁ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਕਤੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਵਤਾਰ
 ਪ੍ਰਿਥੁ ਰਾਜਾ ਆਦਿਕ ॥ ਉਪਾਇਓਨੁ = ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ॥ ਭਿੜੀਆ =
 ਲੜਦੇ ਰਹੇ ॥ ਤਿਥੈ = ਗੁਰਮੁਖ ਅਵੱਸਥਾ ਵਿਚ ॥ ੧੯ ॥ ਆਕਾਰੁ = ਪਸਾਰਾ ॥

ਗਣਾਇਦਾ = ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਕੁੰਚਰੁ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥੀ ਹੈ ॥
 ਪੀਲਕੁ ਗੁਰੁ = ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹਾਥੀਵਾਨ ਹੈ ॥ ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਉਝੜਿ =
 ਕੁਰਾਹੇ ਤਥਾ ੮੪ ਲਖ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥

੫੧੭

ਨਿਹਚਲਾਇਆ = ਕਾਇਮ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਖੇਤਿ = ਖੇਤ-(ਜਗਯਾਸੂ ਦਾ)

ਅੰਤਹ ਕਰਨ ॥ ਮਿਆਲਾ = ਵੱਟਾਂ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਉਚੀਆਂ = ਸਾਧੀਆਂ (ਠੀਕ
 ਕੀਤੀਆਂ) ਹੋਈਆਂ ਹਨ ॥ ਘਰੁ ਉਚਾ = ਉਚੇ ਘਰ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬੱਦਲ ਉਹਨਾਂ ਦਾ
 ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਜਲ ॥ ਨਿਰਣਉ = ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਕੇ ਉਥੇ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਵੇਂ
 ਜਿਸ ਖੇਤ ਦੀਆਂ ਵੱਟਾਂ ਉਚੀਆਂ ਹੋਵਣ ਮੀਂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਉਥੇ ਹੀ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਏਸੇ
 ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਸ ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਦੀਆਂ ਸਾਧਨਾਂ (ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾ ਆਦਿਕ) ਉਚੀਆਂ ਹੋਵਨ ਗੁਰਾਂ
 ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਉਸ ਵਿਚ ਹੀ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਲ ਭਗਤੀ ਘਰਿ ਸਰੈ =
 ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ (ਮਹਲ) ਦੀ ਭਗਤੀ ਸਰਦੀ (ਉਪਜਦੀ) ਹੈ ॥
 ਸਜਣ ਪਾਹੁਣਿਅਉ = ਉਥੇ ਹੀ ਸਜਣ (ਸੰਤ ਜਨ) ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਪਰਾਹੁਣੇ ਆਉਂਦੇ
 (ਠਹਿਰਦੇ) ਹਨ ॥ ਬਰਸਨਾ = ਵਰਨ੍ਹਾ ਈਂ ॥ ਘਨਾ = ਹੇ ਬੱਦਲ ॥ ਬਹੁੜਿ =
 ਫੇਰ(ਜਦ ਸਮਾਂ ਲੰਘ ਗਿਆ ਤਾਂ) ॥ ਕਾਹਿ = ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ ਅਰਥਾਤ-ਹੇ ਗੁਰੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕੇ
 ਹੁਣ ਨਿਹਾਲ ਕਰੋ ਜਦ ਜਨਮ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਉਪਦੇਸ ਕਿਸ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਰਾਸਿ =
 ਅਨੁਸਾਰੀ ਹੈ, ਵਫਾਦਾਰ ਹੈ ॥ ਪਚਾਈ = ਖਪਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਈ = ਪੈਰੀਂ ॥ ੨੧ ॥
 ਥਾਟੁ = ਸਾਜ ॥ ਸਾਹੁ = ਸਾਹੂਕਾਰ ॥ ਵਣਜਾਰਾ = ਖਰੀਦਾਰ ॥ ਹਾਟੁ =
 ਹੱਟੀ ॥ ਬੋਹਿਥਾ = ਜਹਾਜ ॥ ਖੇਵਾਟੁ = ਮਲਾਹ ॥ ਸਾਗਰੁ = ਸਮੁੰਦਰ ॥
 ਘਾਟੁ = ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਪੱਤਣ, ਰਸਤਾ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ੨੨ ॥
 ਵਾਰ ਮ: ੫ ॥ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੁ ਆਰਾਧ:- ਅੰਤਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪੇਖਣਾ = ਵੇਖਣਾ ॥
 ਠਾਉ = ਥਾਂ, ਸਰੂਪ ॥ ਵਬੁ = ਵਸਤੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਕਾਢੀਐ = ਕਹੀਦੇ ਹਨ ॥
 ਕੇਈ ਕੇਇ = ਕੋਈ ਕੋਈ ॥ ਉਬਾਰਿਅਨੁ = ਬਚਾ ਲੈ ॥ ਭਵਜਲੁ =
 ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਸਾਕਤ = ਬੇਮੁਖ ॥ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ = ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥

੫੧੮

ਅਕੁਲ = ਕੁਲ ਰਹਿਤ ॥ ਅਪਾਰੀਐ = ਬੇਅੰਤ ਗੁਣਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਨਿਹਾਰੀਐ = ਵੇਖੀਏ ॥ ਦਾਤਾਰੁ = ਦਾਤਾ ॥ ਜੇਤ = ਜਿਤਨੀ ॥ ਉਪਾਰੀਐ =
 ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਸੂਤਿ = (ਧਾਗੇ) ਸੱਤਾ ਵਿਚ ॥ ਸੰਜਾਰੀਐ = ਮਿਲਾਈ ਹੋਈ
 ਹੈ ॥ ਮੰਝਿ = ਵਿਚ ॥ ਮਥਾਰੀਐ = ਮੱਥੇ ਦੇ ॥ ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ੧ ॥
 ਤੁਸਹਿ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ॥ ਅਚਿੰਤੁ = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥ ਕਿਤੀ = ਕਿੱਨੇ ਹੀ ॥
 ਬਹਨਿ = ਬੈਠਦੇ ਹਨ ॥ ਬੈਹਣੇ = ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ (ਤਖਤ) ਉਤੇ ॥ ਮੁਚੁ =
 ਬਹੁਤ ॥ ਵਜਾਇਨਿ ਵਜ = ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਵਾਜੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਲਜ = ਪਤ ॥
 ਸਣੁ = ਸਮੇਤ ॥ ਖੜੇ = ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ॥ ਦਰਿ = ਦੁਆਰ ਤੇ ॥ ਇੰਦ੍ਰਾਸਣਾ =
 ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉਤੇ ॥ ਸੰਕਰ = ਸਿਵ ਜੀ ॥ ਭਣਾ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਪਿਕਾਬਰ =
 ਅਵਤਾਰ ॥ ਸੇਖ = ਤਿਆਗੀ ॥ ਮਸਾਇਕ = ਜਪ, ਤਪ ਆਦਿਕ ਮੋਹਨਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥
 ਅਉਲੀਏ = ਕਰਾਮਾਤ ਵਾਲੇ, ਸਿੱਧ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ = ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਿਚ ॥
 ਮਉਲੀਏ = ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਕੂੜਹੁ ਕਰੇ ਵਿਣਾਸੁ =
 ਬੂਠ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਗੀਐ = ਇਸਥਿਤ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
 ਆਲਕੁ = ਆਲਸ ॥ ਸੇਰੁ = ਘੇਰ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਬਰ ਤਿਆਰ ॥ ਗਾਫਲ =
 ਬੇਸੁਰਤ ਨੂੰ ॥ ਪੇਰੁ = ਪੈਰੀ ॥ ਕਿਤੀਆ = ਕਿਤਨਾ ਹੀ ॥ ਕੁੰਦੰਗ =
 ਅਯੋਗ ਗੱਲਾਂ (ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ) ॥ ਬੀਐ = ਰਹਿੰਦਾ ॥ ਹਿਤੁ = ਪ੍ਰੇਮ (ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ
 ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਲੁਕਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ) ॥ ਢਕਿਆ = (ਤਿੰਨਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ) ਛੁਪਾ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥
 ਗੋਲਿਆ = ਦਾਸ ॥ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਰਾਜੁ = ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜ
 ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜੀਵਾ ਬੋਲਿਆ = ਤੇਰੇ ਬੋਲ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ ॥ ਘਣਾ =
 ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਬਿਗਸਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾ ॥ ਦਿਚੈ = ਦੇਵੇ ॥ ਸੰਤ ਧਰਮਸਾਲੀਏ =
 ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ॥ ੩ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀ ॥ ਪੁਨੀਤ = ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ
 ਹਨ ॥ ਰਹਮ = ਤਰਸ, ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ॥

੫੧੯

ਅਭਗੁ = ਅਟੱਲ ॥ ਦੀਬਾਣੁ = ਆਸਰਾ ॥ ੪ ॥ ਜਾਪੀਐ =
 ਜਪੀਏ ॥ ਆਹਿ = ਹਨ ॥ ਬਲਾਇ = ਬਿਪਤਾ, ਆਫਤ, ਅਵਿੱਦਿਆ ॥
 ਧਾਪੀਐ = ਰੱਜਦਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਆਹਰੇ = ਉੱਦਮ ॥ ਮੂਲਿ = ਅਸਲੀਅਤ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ)
 ਨਾਲ ॥ ਮਰਉ = ਮਰ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਸੂਲਿ = ਪੀੜਾ (ਜਨਮ ਮਰਨ) ਦੀ ॥
 ਬਿਰਥਾ = ਪੀੜਾ ॥ ਅਰਪਿ = ਭੇਟ ॥ ਧਰਿ = ਰਖ ॥ ਦੁਰਮਤਿ =
 ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ॥ ਜਰਿ = ਸੜ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਅਗੈ = ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥
 ਸੁਭਰ ਭਰਿ = ਲਬਾ ਲਬ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਸੁ ਥਾਨਿ = ਸੁੰਦਰ ਥਾਂ (ਹਰੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ
 ਵਿਚ) ॥ ਸੈਆਨ = ਸੈਂਕੜੇ (ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਉ ਦੀਆਂ) ॥ ਮਾ = ਮੇਰਾ ॥ ਪਿਰੀ = ਪਿਆਰਾ ॥
 ਬਨਿ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ॥ ਭੀਹਾਵਲੈ = ਭੈਦਾਇਕ ॥ ਹਿਕੁ = ਇਕ ॥
 ਲਧਮੁ = ਲੱਭਾ ਹੈ ॥ ਹਰਤਾ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਕਾਮਾਂ = ਕਾਮਨਾ, ਇਛਾ ॥
 ਨਿਧਾਨ = ਖਜਾਨੇ ॥ ਜਨ = ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ = ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ॥
 ਕਰਮੀ = ਬਖਸਿਸ ਦੁਆਰਾ ॥

੫੨੦

॥ ੭ ॥ ਪਟੋਲਾ = ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਾ ॥ ਕੂ = ਨੂੰ ॥ ਦਾਨਾ = ਚਤੁਰ ॥
 ਬੀਨਾ = ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸਾਈ = ਮਾਲਕ ॥ ਮੈਡਾ = ਮੇਰਾ ਹੈ ॥
 ਸਾਰ = ਕਦਰ ॥ ਤੈਡੈ = ਤੇਰੇ ॥ ਹਭੁ = ਸਭ ॥ ਡਿਠਮੁ = ਵੇਖਿਆ ॥
 ਦਯਿ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਵੰਵੈ = ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਘਾਣਿ = ਇਕੱਠ, ਸਮੂਹ ॥
 • ਛਾਇਐ = ਆਸਰੇ ਹਨ ॥ ੮ ॥ ਨਦੀ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ॥ ਤਰੰਦੜੀ
 = ਤਰਦੀ ਦਾ ॥ ਖੋਜੁ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ॥ ਮੰਝਿ = (ਰਿਦੇ) ਵਿੱਚ ॥ ਤਉ = ਤੇਰੇ ॥
 ਸਹ = ਹੋ ਪਤੀ ॥ ਹੀਅੜਾ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਸੀਤਮੁ = ਸੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ॥
 ਤੁਲਹਾ ਬੇੜੀ = ਐਸੀ ਤਾਰੂ ਨਦੀ (ਸੰਸਾਰ) ਦੇ ਤਰਨ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਆਸਰਾ
 ਹੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਤੁਲਹਾ ਤੇ ਬੇੜੀ ਹੈ ॥ ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰਾ ॥ ਵੁਠਿਆ = ਵੱਸਿਆ ॥
 ਧਾਰੀਆ = ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ = ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ॥ ੯ ॥

ਬਾਰਿ = ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉਪਰ ॥ ਵਿਡਾਨੜੈ = ਬਿਗਾਨੇ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ॥ ਹੁੰਮਸ
 ਧੁੰਮਸ = ਭਾਵੀ ਗਰਮੀ ਅਤੇ ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ ਹੈ, ਤਥਾ ਡੰਡ ਰੋਲੀ ਹੈ ॥ ਕੂਕਾਂ = ਪੁਕਾਰਾ ॥
 ਰਾਹੀ = ਰਸਤਿਆਂ (ਜਮ ਮਾਰਗ) ਵਿੱਚ ਤਥਾ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ॥
 ਬਨੁ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ॥ ਗਾਹੀ = ਲੰਘ ਜਾਣਗੇ ॥ ਬੈਸਕ = ਬੈਠਕ ਹੈ ॥
 ਸੁਆਉ = ਮਤਲਬ ਹੈ ॥ ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਤੇਟਿਆ = ਨੇੜੇ ਢੁਕਦੇ,
 ਅੜਿੱਕੇ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ॥ ਲੇਟਿਆ = ਪਿਆ ॥ ਬ੍ਰਮੇਟਿਆ = ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ॥
 ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮੇਟਿਆ = (ਹੋਰ ਪਾਸਿਓਂ) ਨਜ਼ਰ ਸਮੇਟ ਲਈ ਹੈ ॥ ਬੋਲੇਟਿਆ =
 ਬੋਲੀਏ ॥ ੧੦ ॥ ਵਿਛੋਹੇ ਜੰਬੂਰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ਜੰਬੂਰ ਵੱਤ ਸਖਤ ਹੈ ॥
 ਖਵੇ ਨ = ਸਹਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ॥ ਵੰਵਨਿ = ਜਾਂਦਾ ॥ ਗਾਖੜੇ = ਕਠਨ ਹੈ ਸਹਾਰਨਾ ॥
 ਸੋ = ਉਸ ॥ ਧਣੀ = ਮਾਲਕ ਨੂੰ ॥ ਮਿਲੰਨਿ = ਮਿਲ ਪੈਣ ॥ ਸੰਬੁਹ = ਸਾਰੇ ॥

੫੨੧

ਵਸੰਦੀ = ਵੱਸਦੀ ਹੈ ॥ ਈਧਣੁ = ਲੱਕੜੀ (ਰਖਦੀ ਹੈ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ) ॥
 ਭਾਹਿ = ਅੱਗ ਨੂੰ ॥ ਆਹਿ = ਮੰਗ ॥ ਆਦਲਿ = ਆਸਰੇ ॥ ਹਭੁ = ਸਭ ॥
 ਗੋਚਰੇ = ਆਸਰੇ, ਅਧੀਨ ॥ ਧੁਰੇ = ਆਦਿ ਤੋਂ ॥ ਬਿਸਮੁ = ਅਚਰਜ ॥
 ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸੁਆਉ = ਸੁਆਦ ॥ ਸੁਵੀਆਂ = ਖਾਲੀ ॥
 ਮੁਖ = ਮੂੰਹ ॥ ਖੋਜੀ = ਖੋਜੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਲਧਮੁ = ਲੱਭਿਆ ਹੈ ॥ ਖੋਜੁ =
 ਪਤਾ, ਨਿਸ਼ਾਨ (ਸੰਤ ਮਾਰਗ ਦਾ) ॥ ਛਡੀਆ ਉਜਾੜਿ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਉਜਾੜ
 ਤਿਆਗ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਵਾੜਿ = ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ॥ ਛਿਜਈ = ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ॥
 ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ = ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਦਾ ॥ ਗਹੁ = ਫੜੇ ॥ ੧੨ ॥ ਵੁਠਿਆ =
 ਵਸਿਆ ॥ ਕਰਮੁ ਕਰੰਦੇ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਮਾ ਪਿਰੀ = ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ॥
 ਬਿਆ = ਦੂਜਾ ॥ ਪਸੀਐ = ਵੇਖਦੇ ॥ ਪਾਪੜਿਆ = ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਪਛਾੜਿ = ਨਾਸ ਕਰ ॥ ਬਾਣੁ = ਤੀਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ॥ ਸਚਾਵਾ = ਸੱਚ ਦਾ ॥
 ਸੰਨਿ ਕੈ = ਖਿੱਚਕੇ, ਤਾਣ ਕੇ ॥ ਥੀਵਈ = ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਬਿਲ ਬਿਲਾਪ =
 ਵਿਲਕਣਾ ਅਤੇ ਵਿਰਲਾਪ ॥ ਕਾਪਿ = ਕੱਟਕੇ ॥ ਤਿਸਨ = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥ ਧ੍ਰਾਪਿ =

ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਲੇਪੁ=ਦੋਸ ॥ ੧੩ ॥ ਰਮੋ=ਭਜੋ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਪ੍ਰਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ॥

੫੨੨

ਪਾਇ=ਕਰਦੇ ਹੋ ॥ ਮਾਇ=ਮਾਇਆ, ਅਥਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ॥
ਅਘਾਇ=ਰੱਜ ॥ ੧੪ ॥ ਕੋਟਿ=ਕੋੜਾਂ ॥ ਥੀਆ=ਹੋਵੇ ॥ ਮੁਹਤੁ=ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ ਰਵੀਐ=ਜਪੀਏ ॥ ਹੋੜੀਐ=ਰੋਕਿਆ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ॥
ਸਤਾਣੀ=ਜ਼ੋਰ ਵਾਲੀ ॥ ਹਾਠ=ਹਠ ਵਾਲੀ, ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਵਾਲੀ ॥ ਪੰਚਾ=ਪੰਜਾਂ (ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਜੋੜੀ ਹੈ) ॥ ਦਸ ਨਾਰੀ=ਦਸ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ॥
ਅਉਧੂਤ=ਤਿਆਗੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ॥ ਚਮੋੜੀਐ=ਲਾ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥
ਜਿਣਿ ਜਿਣਿ=ਜਿੱਤ ਜਿੱਤ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ॥ ਲੋੜੀਐ=ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਏਨ੍ਹਾਂ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ॥ ਇਨ=ਇਨ੍ਹਾਂ (ਕਾਮ, ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ) ਦੇ ॥ ਕੋਟੁ=ਕਿਲ੍ਹਾ ਹੈ ॥
ਏਸ ਸਬਦ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਬਿਖਮ=ਕਠਨ ॥ ਦਲੁ=ਫੌਜ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੀ ॥ ਫੋੜੀਐ=ਨਾਸ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਕਰ ਜੋੜੀਐ=ਹਥ ਜੋੜਕੇ ॥ ੧੫ ॥
ਕਿਲਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਨੀਤ ਨੀਤਿ=ਨਿਤ ਨਿਤ ॥ ਭੇਟਿਐ=ਮਿਲਿਆਂ ॥
ਜੁਗਤਿ=ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ॥ ਅਖੁਟੁ=ਅਤੁੱਟ ॥ ਬਿਕਰਾਲ=ਭੈ ਦਾਇਕ ॥ ਬਿਦਾਰੂਓ=ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪੁ=ਅਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ॥ ੧੬ ॥
ਜੀਉ=ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇ ॥ ਭੁੰਚੁ=ਭੋਗ, ਮਾਣੁ ॥ ਚਿੰਤਨ=ਯਾਦ ਕਰਨਾ ॥
ਰਮਣੁ=ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ, (ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ) ॥ ਅਰਪੀਐ=ਦੇ ਦੇਈਏ ॥ ਵੁਠਾ=ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਸਮਾਹਰਾ=ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

੫੨੩

॥ ੧੭ ॥ ਮਦ=ਹੰਕਾਰ ॥ ਦੁਸਟ ਬਾਸਨਾ=ਖੋਟੀਆਂ ਵਾਸਨਾਂ ॥
ਨਿਵਾਰਿ=ਦੂਰ ਕਰ ॥ ਘਠਾ=ਘਸ ਗਿਆ ॥ ਦੁਰਮਤਿ=ਖੋਟੀ ਮਤ ॥
ਜੋਨਿ=ਜੂਨਾਂ ਵਿੱਚ ॥ ਅਲੋਵਣਾ=ਵੇਖਣਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਰੁਲੰਦੜੋ=ਰੁਲਦੇ ਹਨ ॥

ਖਾਕ = ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ॥ ਗੁਦਾਰਿਆ = ਬਿਤਾਇ ਹੈ ਸਮਾਂ ॥ ਸਾਕਤ = ਨਿਗੁਰੇ ॥
 ਨਪਾਕ = ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨੇ ॥ ਮਰੰਦਿਆਂ = ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ =
 ਸਦੀਵ ਕਾਲ ॥ ਘਟੇ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ॥ ਸਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਘਾਲਿਆ = ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ॥ ੧੯ ॥ ਆਦਿ =
 ਭੂਤ ਕਾਲ (ਗੁਜਰ ਗਏ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ) ॥ ਮਧਿ = ਵਰਤਮਾਨ (ਜੇਹੜਾ ਹੁਣ ਗੁਜਰ
 ਰਿਹਾ ਹੈ) ਵਿਚ ॥ ਅੰਤਿ = ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ (ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਅਨਦਿਨ =
 ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਰਵੈ = ਜਪੇ ॥ ਜੋਨੀ = ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਧੂਰਿ ਤਰੈ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਨਾਲ
 ਤਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਿਤ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿੱਤਰ, ਅਥਵਾ ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਖਵਿ = ਸਹਾਰ ॥
 ਜੁਤੇ = ਜੋੜ ਦਿਤੇ (ਦੁਬਰਾ) ॥

੫੨੪

ਮਥੇ ਵਾਲਿ = ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਫੜਕੇ ॥ ਪਛਾੜਿਅਨੁ = ਪਟਕਾ ਕੇ
 ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਮੁਤੇ = ਭੇਜੇ ਹਨ ॥ ਸੁਤੇ = ਜਾ ਪਏ ਹਨ ॥ ਕੰਠਿ = ਗਲ ਨਾਲ ॥
 ਸਤੇ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ (ਸੱਚੇ) ਨੇ ॥ ੨੦ ॥ ਵਿਸੂਰਿਆ = ਝੋਰੇ ॥ ਘਾਲਦਾ = ਸੇਵਾ
 ਕਰਦਾ ॥ ਵੁਠੈ = ਆ ਵੱਸੇ ॥ ੨੧ ॥

ਬੁਝੋ=ਭੁੱਥਿਆ ਹੈਂ ॥ ਅਨਿਕ=ਅਨੇਕ ॥ ਅਉਸਰੁ=ਵੇਲਾ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ॥
 ਤੇਲਕ=ਤੇਲੀ ਦੇ ॥ ਕਪਿ=ਢੱਗਾ (ਦੀ ਨਿਆਈ) ॥ ਗਤਿ ਬਿਨੁ=ਪੈਂਡੇ ਦੇ
 ਅੰਤ (ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਪੂਰਨ ਤ੍ਰਿਪਤੀ) ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਰੈਨਿ=ਰਾਤ, ਉਮਰ ॥ ਬਿਹਈ ਹੈ=
 ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥ ਮੂੰਡ ਧੁਨੇ=ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਹੋਵੇ.-ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੀ ਮਾਤਾ
 ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਕੰਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤੇ ਟੱਬਰ ਕਿਥੋਂ ਖਾਏਗਾ? ਏਸ ਸੰਬਾਦ ਨੂੰ ਕਥਨ ਕਰਦੇ
 ਹਨ:-ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ=ਭੁਸਕ ਭੁਸਕ ਕੇ, ਵਿਚੇ ਵਿਚ ॥ ਬਾਰਿਕ=ਬੱਚੇ (ਕਮਾਲੀ
 ਕਮਾਲਾ) ॥ ਰਘੁਰਾਈ=ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਬਾਹਉ=ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ॥ ਬੇਹੀ=
 ਨਾਲ ਦੇ ਛੇਕ ਵਿਚ ॥ ਸਨੇਹੀ=ਪਿਆਰਾ ॥ ਓਛੀ=ਤੁੱਛਾ ॥ ਲਾਹਾ=ਲਾਭ ਵਾਲਾ ॥
 ਇਨਕਾ=ਏਹਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ॥

੫੨੫

ਨਾਮ ਦੇਵ ॥ ਜੋ ਰਾਜੁ ਦੇਹਿ: ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਚ ਆਪਣੀ ਸਮਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ:-
 ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੁ=ਨਿਰਬੰਧ ਪਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਤੈ=ਤੁਸਾਂ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥
 ਪਾਉ=ਪੈਰ ॥ ਦੇਉ=ਦੇਵਤਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ=ਅਸੀਂ ਹਰੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੀ
 ਕਰਦੇ ਹਾਂ ॥ ਮਲੈ ਨ ਲਾਛੈ:-ਮਲੈ=(ਉਸ ਵਿਚ) ਮਾਇਆ ਦੀ ਮੈਲ ਦਾ ॥ ਲਾਛੈ=
 ਕੋਈ ਚਿੰਨ (ਲੇਸ) ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪਾਰਮਲੋ=ਮੈਲ ਤੋਂ ਪਰੇ (ਰਹਿਤ) ਹੈ ॥ ਪਰਮਲੀਓ=
 ਚੰਦਨ ਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ਸੁੱਧ ਰੂਪ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਬੈਠੋ ਰੀ ਆਈ=ਹੇ ਸਖੀ, ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ
 ਸਥਾਨ ਤੇ ਆ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਪੇਖਿਓ=ਵੇਖਿਆ ॥ ਕਵਣੈ=ਕੌਣ ॥ ਕਿਣਿ=ਕਿਸ
 ਤੋਂ ਪੁਛੀਏ ॥ ਆਕੁਲੁ=ਕੁਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਰੀ ਬਾਈ=ਹੇ ਸਖੀ! ਆਕਾਸੈ=
 ਆਕਾਸ ਦਾ ॥ ਪੰਖੀਅਲੋ=ਪੰਛੀ ਹੋਵੇ ॥ ਖੋਜੁ=ਖੁਰਾ ॥ ਨਿਰਖਿਓ=ਵੇਖਿਆ ॥
 ਮਾਝੈ=ਵਿਚ ॥ ਮਾਛਲੋ=ਮੱਛੀ ॥ ਮਾਰਗੁ=ਰਸਤਾ ॥ ਆਕਾਸੈ ਘੜੁਅਲੋ=
 ਅਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਘੜਾ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ=ਹਰਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇ ਜਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਵੇ, ਭਾਵ
 ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦਾ ਵੇਖਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ॥ ਚੇ=ਦੇ ॥ ਬੀਠਲੋ=
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਐਸਾ ਹੈ! ਜਿਨਿ ਤੀਨੈ ਜਰਿਆ=ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ
 ਜੁੜਦੇ (ਘਟਦੇ) ਹਨ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ:-ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ

ਖਾਕ = ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ॥ ਗੁਦਾਰਿਆ = ਬਿਤਾਇ ਹੈ ਸਮਾ ॥ ਸਾਕਤ = ਨਿਗੁਰੇ ॥
 ਨਪਾਕ = ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨੇ ॥ ਮਰੰਦਿਆਂ = ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ =
 ਸਦੀਵ ਕਾਲ ॥ ਘਟੇ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ॥ ਸਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਘਾਲਿਆ = ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ॥ ੧੯ ॥ ਆਦਿ =
 ਭੂਤ ਕਾਲ (ਗੁਜਰ ਗਏ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ) ॥ ਮਧਿ = ਵਰਤਮਾਨ (ਜੇਹੜਾ ਹੁਣ ਗੁਜਰ
 ਰਿਹਾ ਹੈ) ਵਿਚ ॥ ਅੰਤਿ = ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ (ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਅਨਦਿਨ =
 ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਰਵੈ = ਜਪੇ ॥ ਜੋਨੀ = ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਧੂਰਿ ਤਰੈ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਨਾਲ
 ਤਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਿਤ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿੱਤਰ, ਅਥਵਾ ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਖਵਿ = ਸਹਾਰ ॥
 ਜੁਤੇ = ਜੋੜ ਦਿਤੇ (ਦੁਬਟ) ॥

੫੨੪

ਮਥੇ ਵਾਲਿ = ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਫੜਕੇ ॥ ਪਛਾੜਿਅਨੁ = ਪਟਕਾ ਕੇ
 ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਮੁਤੇ = ਭੋਜੇ ਹਨ ॥ ਸੁਤੇ = ਜਾ ਪਏ ਹਨ ॥ ਕੰਠਿ = ਗਲ ਨਾਲ ॥
 ਸਤੇ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ (ਸੱਚੇ) ਨੇ ॥ ੨੦ ॥ ਵਿਸੂਰਿਆ = ਝੋਰੇ ॥ ਘਾਲਦਾ = ਸੇਵਾ
 ਕਰਦਾ ॥ ਵੁਠੇ = ਆ ਵੱਸੇ ॥ ੨੧ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਚਾਰਿ ਪਾਵ:- ਇਕ ਭੇਖੀ ਸਾਧੂ ਜੇਹੜਾ ਮਰ ਕਰਕੇ ਬੈਲ ਦੀ ਜੂਨ ਪਿਆ ਸੀ
 ਉਸਨੂੰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ:- ਪਾਵ = ਪੈਰ ॥ ਗੰਗੁ = ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਗੰਗਾ ॥
 ਗਈਹੈ = ਗਾਵੇਗਾ ॥ ਠੇਗਾ = ਸੋਟਾ ॥ ਮੂਡ = ਸਿਰ ॥ ਬਿਰਾਨੇ = ਬੇਗਾਨੇ ॥
 ਫਾਟੇ = ਪਾਟਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਨਾਕਨ = ਨੱਕ ॥ ਟੂਟੇ ਕਾਧਨ = ਕੰਨ੍ਹਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥
 ਕੋਦਉ = ਕੋਦਰੇ ਦਾ ॥ ਭੁਸੁ = ਭੋਹ ॥ ਖਈਹੈ = ਖਾਵੇਗਾ ॥ ਡੋਲਤ = ਫਿਰਦਾ
 ਹੈ ॥ ਮਹੀਆ = ਵਿਚ ॥ ਅਘਈਹੈ = ਭਰਦਾ ॥ ਪਈਹੈ = ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਖਾਕ = ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ॥ ਗੁਦਾਰਿਆ = ਬਿਤਾਇ ਹੈ ਸਮਾਂ ॥ ਸਾਕਤ = ਨਿਗੁਰੇ ॥
 ਨਪਾਕ = ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨੇ ॥ ਮਰੰਦਿਆਂ = ਮਰਨ ਲੱਗਿਆਂ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ =
 ਸਦੀਵ ਕਾਲ ॥ ਘਟੇ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਦੀ ॥ ਸਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਘਾਲਿਆ = ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ॥ ੧੯ ॥ ਆਦਿ =
 ਭੂਤ ਕਾਲ (ਗੁਜਰ ਗਏ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ) ॥ ਮਧਿ = ਵਰਤਮਾਨ (ਜੇਹੜਾ ਹੁਣ ਗੁਜਰ
 ਰਿਹਾ ਹੈ) ਵਿਚ ॥ ਅੰਤਿ = ਭਵਿੱਖਤ ਕਾਲ (ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮਾਂ) ਵਿਚ ॥ ਅਨਦਿਨ =
 ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਰਵੈ = ਜਪੇ ॥ ਜੋਨੀ = ਦੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਧੂਰਿ ਤਰੈ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਨਾਲ
 ਤਰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਿਤ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿੱਤਰ, ਅਥਵਾ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਖਵਿ = ਸਹਾਰ ॥
 ਜੁਤੇ = ਜੋੜ ਦਿਤੇ (ਦੁਸ਼ਟ) ॥

੫੨੪

ਮਥੇ ਵਾਲਿ = ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਫੜਕੇ ॥ ਪਛਾੜਿਅਨੁ = ਪਟਕਾ ਕੇ
 ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਮੁਤੇ = ਭੇਜੇ ਹਨ ॥ ਸੁਤੇ = ਜਾ ਪਏ ਹਨ ॥ ਕੰਠਿ = ਗਲ ਨਾਲ ॥
 ਸਤੇ = ਨਾਸ ਰਹਿਤ (ਸੱਚੇ) ਨੇ ॥ ੨੦ ॥ ਵਿਸੂਰਿਆ = ਝੋਰੇ ॥ ਘਾਲਦਾ = ਸੇਵਾ
 ਕਰਦਾ ॥ ਵੁਠੇ = ਆ ਵੱਸੇ ॥ ੨੧ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਚਾਰਿ ਪਾਵ:- ਇਕ ਭੇਖੀ ਸਾਧੂ ਜੇਹੜਾ ਮਰ ਕਰਕੇ ਬੈਲ ਦੀ ਜੂਨ ਪਿਆ ਸੀ
 ਉਸਨੂੰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ:- ਪਾਵ = ਪੈਰ ॥ ਗੰਗੁ = ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਗੰਗਾ ॥
 ਗਈਹੈ = ਗਾਵੇਗਾ ॥ ਠੇਗਾ = ਸੋਟਾ ॥ ਮੂਡ = ਸਿਰ ॥ ਬਿਰਾਨੇ = ਬੇਗਾਨੇ ॥
 ਫਾਟੇ = ਪਾਟਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਨਾਕਨ = ਨੱਕ ॥ ਟੂਟੇ ਕਾਧਨ = ਕੰਨ੍ਹਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥
 ਕੋਦਉ = ਕੋਦਰੇ ਦਾ ॥ ਭੁਸੁ = ਭੋਹ ॥ ਖਈਹੈ = ਖਾਵੇਗਾ ॥ ਡੋਲਤ = ਫਿਰਦਾ
 ਹੈ ॥ ਮਹੀਆ = ਵਿਚ ॥ ਅਘਈਹੈ = ਭਰਦਾ ॥ ਪਈਹੈ = ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਪਰਮਾਦਿ ਪੁਰਖ ਮਨੋ:- ਪ੍ਰਮਾਦਿ = ਪਰਮ + ਆਦਿ = ਸਭ ਦੀ ਆਦਿ ਹੈ ॥
 ਪੁਰਖ = ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ਮਨੋਪਿਮੰ = ਮਨ + ਉਪਮੰ = ਮਨ ਦੀ ਉਪਮਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ॥
 ਸਤਿ ਆਦਿ = ਸਤ ਆਦਿਕ ॥ ਭਾਵ ਰਤੰ = ਭਾਵਾਂ (ਗੁਣਾਂ) ਦੇ ਰਤੰ (ਸਹਿਤ) ਹੈ ॥
 ਪਰਮਦਭੁਤੰ = ਪਰਮ + ਅਦਭੁਤੰ = ਵਡਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪਰ ਕ੍ਰਿਤਿ =
 ਮਾਇਆ ਤੋਂ ॥ ਪਰੰ = ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਜਦਿ = ਜੇਕਰ ॥ ਚਿੰਤਿ = ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ
 (ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਰ ਜੋ) ॥ ਸਰਬ ਗਤੰ = ਸਭ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਜੋ ਸਭ ਦੀ ਗਤੀ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮਨੋਰਮੰ = ਮਨ ਵਿਚ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ਬਦਿ = ਕਹੋ (ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ) ॥
 ਤਤ = ਸਿਧਾਂਤ ॥ ਮਇਅੰ = ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਨ = ਨਹੀਂ ॥ ਦਨੋਤਿ =
 ਦੇਂਦੇ (ਦੁਖ, ਪੀੜਾ) ॥ ਜ = ਜਿਸਦੇ ॥ ਸਮਰਣੇਨ = ਸਿਮਰਨ ਨਾਲ ॥ ਜਰਾਧਿ =
 ਜਰ + ਆਧਿ = ਬੁਢਾਪੇ ਦਾ ਰੋਗ ॥ ਭਇਅੰ = ਭੈ ਡਰ ॥ ਇਛਸਿ = ਜੋ ਇੱਛਿਆ ਹੈ ॥
 ਜਮਾਦਿ = ਜਮ ਆਦਿਕਾਂ ਦੇ ॥ ਪਰਾਭਯੰ = ਭੈ, ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ॥ ਜਸੁ = ਯੱਸ ॥
 ਸ੍ਵਸਤਿ = ਕਲਿਆਨ ਸਰੂਪ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦਾ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤ = ਜੋ ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰਿਤੰ =
 ਕਰ ॥ ਭਵ = ਵਰਤਮਾਨ ਸਮਾਂ ॥ ਭੂਤ = ਲੰਘ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ॥ ਭਾਵ =
 ਭਵਿੱਖਤ ਅੱਗੇ ਔਣ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ ॥ ਸਮੰਬ੍ਰਿਅੰ = (ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਹੀ)
 ਇਕ ਸਾਰ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮੰ ਪ੍ਰਸੰਨ = ਵਡਾ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਮਿਦੰ = ਇਦੰ, ਇਹ ਜੋ
 (ਪਰਮਾਤਮਾਂ) ਹੈ ॥ ਲੋਭਾਦਿ = ਲੋਭ ਆਦਿਕ ਵਾਲੀ ॥ ਦਿਸ਼ਟਿ = ਨਜ਼ਰ ਕਰਨੀ ॥
 ਪਰ ਗ੍ਰਿਹੰ = ਪਰਾਏ ਘਰ ਵੱਲ (ਤਿਆਗ ਦੇਹ) ॥ ਜਦਿ = ਯਦਿ, ਜੋ ॥ ਬਿਧਿ =
 ਸੁਭ ॥ ਆਚਰਣੰ = ਕਰਮ, ਕਰਤਵਾਂ ਨੂੰ ਕਰ ॥ ਤਜਿ = ਤਿਆਗ ਦੇਹ ॥
 ਸਕਲ = ਸਭ ॥ ਦੁਹਕ੍ਰਿਤ = ਖੋਟੇ ਕਰਮ ॥ ਦੁਰਮਤੀ = ਹੇ ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ॥
 ਭਜੁ = ਗ੍ਰਹਨ ਕਰ ॥ ਚਕ੍ਰਧਰ ਸਰਣੰ = ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਨੂੰ ॥ ਨਿਜ = ਆਪਣੇ ॥
 ਨਿਹ ਕੇਵਲਾ = ਸੁੱਧ ॥ ਰਿਦ ਕਰਮਣਾ ਬਚਸਾ = ਹਿਰਦੇ ਸਰੀਰ
 ਅਤੇ ਬਚਨਾਂ ਕਰ ਕੇ ਕਰੋ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਾਸਤੇ:- ਜੋਗੇਨ =
 ਜੋਗ ਦਾ ਕਰਨਾ ॥ ਜਗੇਨ = ਜੱਗ ਕਰਨੇ ॥ ਦਾਨੇਨ = ਦਾਨ ਕਰਨੇ ॥ ਤਪਸਾ = ਤਪ

ਕਰਨੇ ॥ ਕਿੰ = ਕੀ ਹਨ ? ਗੋਬਿੰਦੇਤਿ = ਗੋਬਿੰਦ + ਏਤ = ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਏਤ (ਏਸ ਪ੍ਰਕਾਰ) ॥
 ਨਰ = ਹੇ ਪੁਰਸਾ ॥ ਸਕਲ ਸਿਧਿ ਪਦੰ = ਜੋ, ਸਰਬ ਸਿੱਧੀਆਂ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥
 ਤਸ = ਤਿਸ ਦੀ ॥ ਸਫੁਟੰ = ਪ੍ਰਤੱਖ (ਸ਼ਰਣ ਵਿਚ) ॥ ਸਰਬ ਗਤੰ =
 ਸਭ ਦੀ ਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸਭ ਵਿਚ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ॥

— ੦ —

੫੨੭

॥ ਰਾਗੁ ਦੇਵ ਗੰਧਾਰੀ ॥

ਮ: ੪ ॥ ਸੇਵਕ ਜਨ ਬਨੇ:—ਬਿਸਮ = ਹੈਰਾਨ ॥ ਮੁਖਿ ਲਾਗੇ = ਦ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਕੇ ॥
 ਕਿੰਚਤ = ਬੋਝੀ ਜਿੰਨੀ ॥ ਸਰਿ = ਵਰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਕਿਤੁ = ਕੇਹੜੀ ॥ ਗਲੀ = ਰਾਹ
 ਵਿਚ ॥ ਮਾਰਗੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਪ੍ਰਿਅ = ਪਿਆਰੇ ॥ ਸੁਖਾਨੇ = ਚੰਗੇ ਲੱਗੇ ॥
 ਹੀਅਰੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਲਟੁਰੀ = ਲਟੋਰੀ (ਲਿਟਾ ਵਾਲੀ) ॥ ਮਧੁਰੀ = ਮਿੱਠ
 ਬੋਲੀ ॥ ਢੁਲਿ = ਢਲ (ਪਰਤ) ਕੇ ॥ ੨ ॥ ਚਲੂਲੈ = ਸੰਘਣੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ॥ ਆਵਲ
 ਬਾਵਲ = ਹੈਰਾਨ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ॥ ਢੋਲੀਐ = ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਈ ॥ ਗੁਲ ਗੋਲੀਏ = ਦਾਸਾ
 ਦੀ ਦਾਸੀ ਹਾਂ ॥ ਝੋਲੀਐ = ਸਾਫ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ॥ ਲਾਧਾ = ਲੱਭਿਆ ਹੈ ॥
 ਦੇਹ ਟੋਲੀਐ = ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਟੋਲ (ਖੋਜ) ਕੇ ॥ ੩ ॥

੫੨੮

ਜਾਰਿ = ਸਾੜ ਦਿੱਤੀਆ ਹਨ (ਅੱਗ ਵਿਚ) ॥ ਢਾਰਿ = ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ॥
 ਮੁਰਾਰਿ = ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ੪ ॥ ਜੂਠਾਰੀ = ਅਪਵਿੱਤਰ ॥ ਮੁਦ੍ਰ = ਮੋਹਰ ਛਾਪ,
 ਬਾਹਰਲਾ ਭੇਖ, ਦਿਖਾਵਾ ॥ ੫ ॥ ਨਕਟੀ = ਨਕ ਕੱਟੀ ਵਾਲਾ ॥ ਧ੍ਰੁਕਟੀ = ਧਰੇਲ ਦਾ
 ਪੁੱਤਰ ਵ ਸਿੱਤਕਾਰ ਜੋਗ ॥ ਬਿਗੜ ਰੂਪ = ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ॥ ਬੇਰਕਟੀ =
 ਭਿਆਨਕ ਹਨ ॥ ਭ੍ਰਸਟੀ = ਫਿਟਕਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਪਗ = ਪੈਰਾਂ ਦੀ ॥ ਚਕਟੀ =

ਚੋਟਕ, ਲਗਣ ਲੱਗ ਗਈ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀ ॥ ਛੁਕਟੀ = ਛੁਟੀ ਹੈ (ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ)
 ਮ: ੫ ॥ ਮਾਈ ਗੁਰ ਚਰਨੀ-ਘਟਿ ਅਵਘਟਿ = ਚੇਤਨ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਵਿਚ ॥ ਰਵਿਆ =
 ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਠਾਈ = ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ॥ ਭੰਜਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ੧ ॥
 ਖੋਈਐ = ਘਾਟਾ ਹੈ ॥ ਅਨੰਦ ਬਿਖੈ ਸੋਗ ਕਬ ਹਸਨੋ ਕਬ ਰੋਈਐ =
 ਕਦੀ ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਫੁਲ ਕੇ ਹੱਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਦੇ ਸੋਗ ਕਰ ਕੇ ਰੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅਲੋਈਐ =
 ਵੇਖੀਦਾ ਹੈ ॥

੫੨੯

॥ ੨ ॥ ਸੁਨਤ = (ਜਮ ਪੁਰੀ ਦੇ ਦੁਖ) ਸੁਣ ਕੇ ॥ ਨਾਹਿਨ ਕਾ ਬੋਲ
 ਕਰਤ = ਨਾਂਹ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥ ਹੀਏ = ਹਿਰਦੇ ॥ ਇਆਨਪ =
 ਮੂਰਖਤਾ ॥ ਜਰਤ = ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਭਰਤ = ਭਰਤਾ, ਪਤੀ (ਪ੍ਰਮੇਸਰ) ਹੈ ॥ ੩
 ਬਰਨ ਅਬਰਨਾ = ਉਚੀ ਤੇ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਲਬਹੂ = ਲਬ ਲੋਭ
 ਛੱਡ ਕੇ ॥ ੪ ॥ ਅਤਿ ਨਾਨਾ = ਅਤੀ ਨੀਵਾਂ ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ॥ ਅਡੰਬਰ =
 ਠਾਠ ਬਾਠ, ਵਿਖਾਵੇ ॥ ਤਾ ਮਹਿ = ਉਹਨਾਂ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਰੇਣੁ = ਚਰਨ ਧੂੜ
 ਜੀਵਉ = ਜੀਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ॥ ੫ ॥ ਡਾਰਿਓ = ਕੱਟਿਆ ਹੈ ॥ ਬਿਦਾਰਿਓ =
 ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਨਿਧਿ = ਸਮੁੰਦਰ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ ੬ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਬੀਨੁ =
 ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਨ ॥ ਅਹੀ = ਲਬੀ ਹੈ ॥ ਕੀਮ = ਕੀਮਤ ॥ ਪਹੀ = ਪੈਂਦੀ ॥ ੭ ॥

੫੩੦

ਕਿਲਬਿਖੁ = ਪਾਪ ॥ ਹਾਤੇ = ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਪਰਾਤੇ =
 ਪਏ ਹਾਂ ॥ ੮ ॥ ਜਤ ਕਤ = ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ, ਸਭ ਥਾਈਂ ॥ ਬੈਣੀ = ਬਾਣੀ, ਬਚਨ ਹਨ
 ਦੈਣੀ = ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਜਲਤੇ = ਸੜਦੇ ਹੋਏ ॥ ਉਪਜਿ = ਪੈਦਾ ਹੋ ਆਇਆ ॥ ੯
 ਸੰਜਮ = ਸੰਕੋਚ, ਨੇਮ ॥ ਪਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਆਹਾ = ਹੈ ॥ ਵਿਸਾਹਾ =
 ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਕਹ = ਕਿਉਂ ॥ ਅਫਾਰਾ = ਆਕੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ
 ਦੁਰਗੰਧ = ਗੰਦਗੀ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ॥ ਅਪਾਵਨ = ਗੰਦਾ ਹੈ ॥ ਛਾਰਾ =
 ਸਵਾਹ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਧਾਰਾ = ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ਪਿੰਗੁਲ = ਲੂਲੂ ॥ ੧੧ ॥ ਸਾਝ = ਸ਼ਾਮ

ਉਧਰੁ=ਤਰ ਜਾਦੀ ਹੈ ॥ ਦੁਲਭ=ਦੁਰਲੱਭ ॥ ਜਪੇਰੈ=ਜਪਿਆ ॥ ਮੁਹਤੁ=ਅਧੀ ਘੜੀ ॥ ਚਸਾ=ਛਿਨ ਮਾਤਰ ॥ ਬਿਲੰਬਹੁ=ਦੇਰ ਕਰੋ ॥ ਹੇਰੈ=ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਧ=ਅੰਧੇਰੀ ॥ ਬਿਲਾ=ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਖੁੰਡ ॥ ੧੨ ॥ ਮੂਲੁ ਬਾਧਿਓ=ਮੁਢ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ-ਅਮਰ ਹੋਏ ਹਾ ॥ ਫਾਧਿਓ=ਫਾਹਾ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ=ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਮੋਰਚਾ=ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪੀ ਜੰਗਾਲ ॥ ਲਾਧਿਓ=ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਬੇਰਾ=ਵੇਰਾਂ ॥ ਅਗਾਧਿਓ=ਅਗਾਧ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

੫੩੧

ਸੂਰੁ=ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਬੇਤਾ=ਗਿਆਨ ਵਾਨ ॥ ਆਨ=ਹੋਰ; ਦੂਜਾ ॥ ੧੪ ॥ ਉਰਝਾਇਓ=ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਬਿਕਲ=ਬਿਆਕਲ ॥ ਮਾਇਓ=ਮਾਇਆ ਦੇ ॥ ਕੁਸਮ=ਫੁਲਾਂ ਵਤ ਜੋ ਰੰਗ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ॥ ਰਸਿ=ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਬਿਖਿਆ ਏਕ ਉਪਾਇਆ=ਏਕ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਲੋਭ=ਲਾਲਚ ਦੀ ਗਲ ॥ ਬੇਗਿ=ਛੇਤੀ ਨਾਲ ॥ ਸ੍ਰਮੁ=ਦੁਖ ॥ ਸਮਾਇਓ=ਅਭੇਦ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਕਲਿਮਲ=ਪਾਪਾ ਨੂੰ ॥ ਡਾਰਨ=ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ=ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਚੰਦਨ ਆਦਿਕ ਛਿੜਕ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ॥ ਬੰਧਨ=ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਬਿਗਸੈ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਸਉ=ਵੇਖਾਂ ॥ ੧੬ ॥ ਅੰਚਲੁ=ਪੱਲਾ ॥ ਗਹੀਐ=ਫੜੀਏ ॥ ਆਂਚ=ਸੇਕ ॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ=ਅੱਗ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ (ਸੰਸਾਰ ਦੀ) ॥ ਅਹੀਐ=ਚਾਹੀਏ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ=ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆ ਦੇ ॥ ਸਹੀਐ=ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ ਸਰਨਹੀਐ=ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਹਾਂ ॥ ੧੭ ॥ ਪਰਵੇਸਾ=ਅੰਦਰ ਟਿਕੇ ਹਨ ॥ ਮਜਨ=ਤੀਰਥ ਇਬਨਾਨ ॥ ਨਿਧਾਨੁ=ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਨਿਰਾਰੇ=ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥ ੧੮ ॥ ਨਿਹਾਰਉ=ਵੇਖਾਂ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ=ਕਿਰਪਾ ॥

੫੩੨

ਡਾਰਉ=ਦੂਰ ਕਰੋ ॥ ਜਾਰਉ=ਸਾੜ ਦੇਵਾ ॥ ਆਤਮ=ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ॥ ਕਲਮਲੁ=ਪਾਪ ॥ ਝਾਰਉ=ਝਾੜ (ਲਾਹ) ਦੇਵਾ ॥ ਉਰਿ

੫੩੩

॥ ੨੩ ॥ ਪਹਿ=ਪਾਸ ॥ ਭੰਜਨ=ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ
 ਅੰਦੇਸਰਾ=ਵਿਕਰ, ਸੰਸਾ ॥ ਸਹਿਆ=ਸਹਾਰਿਆ ॥ ਕਰੁ=ਹਥ
 ਨਿਵਾਜੇ=ਵਡਿਆਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਖਇਆ=ਖੇ (ਨਾਸ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ
 ਸਧਾਰੀ=ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥ ਸਹਜਇਆ=ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥ ਉਰਧਰਿਆ.
 ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥ ਪਾਖ=ਪਖਾਂ (ਪਾਸਿਆਂ) ਤੋਂ ॥ ਉਨ=
 ਉਹਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ॥ ਸਮਾਰਿ=ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸਧਾਰੇ=ਸੁਧਰਦਾ ਹੈ, ਆਸਰੇ ਸਹਿ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਚਨਾਰੇ=ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਦਰਸਾਰੇ=ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ॥ ਅਸਾਰੇ=
 ਆਸਰਾ ॥ ੨੫ ॥ ਚੇਰਾ=ਦਾਸ ॥ ਪ੍ਰਾਤਹ ਕਾਲ=ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ॥
 ਨਿਸ=ਰਾਤ ॥ ਬਾਸੁਰ=ਦਿਨ ॥ ੨੬ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ=ਪਤੀ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਰ ਦੇ ਵਾਲ ਦੇ ॥
 ਸਮਸਰਿ=ਬਰਾਬਰ ॥ ਲਾਏ=ਪੁਜਦੇ ॥ ਅਨਹਤ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਰੁਣੁ
 ਰੁਣੁ=ਮਿਠੀ ਤੇ ਧੀਮੀ ਅਵਾਜ਼ ॥ ਲਾਏ=ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਗ੍ਰਿਹ=ਘਰ ਰੂਪ ਹਿਰਦੇ
 ਵਿਚ ॥ ਥੀਤੇ=ਇਸਥਿਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਸਦ ਥਾਏ=ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਲਈ ॥ ੨੭ ॥
 ਆਛੈ=ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਦਿਸਟੈ=ਦਿਖਾਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਗਾਛੈ=ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥
 ਬਾਛੈ=ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਉਧਰੁ = ਤਰ ਜਾਦੀ ਹੈ ॥ ਦੁਲਭ = ਦੁਰਲੱਭ ॥ ਜਪੇਰੈ = ਜਪਿਆ ॥ ਮੁਹਤੁ =
ਅਧੀ ਘੜੀ ॥ ਚਸਾ = ਛਿਨ ਮਾਤਰ ॥ ਬਿਲੰਬਹੁ = ਦੇਰ ਕਰੋ ॥ ਹੇਰੈ = ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥
ਅੰਧ = ਅੰਧੇਰੀ ॥ ਬਿਲਾ = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਖੁੱਡ ॥ ੧੨ ॥ ਮੂਲੁ ਬਾਧਿਓ =
ਮੁਢ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ-ਅਮਰ ਹੋਏ ਹਾ ॥ ਫਾਧਿਓ = ਫਾਹਾ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ =
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਮੋਰਚਾ = ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪੀ ਜੰਗਾਲ ॥ ਲਾਧਿਓ = ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
ਬੇਰਾ = ਵੇਰਾਂ ॥ ਅਗਾਧਿਓ = ਅਗਾਧ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

੫੩੧

ਸੂਰੁ = ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਬੇਤਾ = ਗਿਆਨ ਵਾਨ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ; ਦੂਜਾ ॥ ੧੪ ॥
ਉਰਝਾਇਓ = ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਬਿਕਲ = ਬਿਆਕਲ ॥ ਮਾਇਓ = ਮਾਇਆ ਦੇ ॥
ਕੁਸਮ = ਫੁਲਾਂ ਵਤ ਜੋ ਰੰਗ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ॥ ਰਸਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਬਿਖਿਆ
ਏਕ ਉਪਾਇਆ = ਏਕ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਲੋਭ = ਲਾਲਚ ਦੀ
ਗਲ ॥ ਬੇਗਿ = ਛੇਤੀ ਨਾਲ ॥ ਸ੍ਰਮੁ = ਦੁਖ ॥ ਸਮਾਇਓ = ਅਭੇਦ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥
ਕਲਿਮਲ = ਪਾਪਾ ਨੂੰ ॥ ਡਾਰਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਪੂਜਾ ਅਰਚਾ =
ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਚੰਦਨ ਆਦਿਕ ਛਿੜਕ ਕੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ॥ ਬੰਧਨ = ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਬਿਗਸੈ =
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਸਉ = ਵੇਖਾਂ ॥ ੧੬ ॥ ਅੰਚਲੁ = ਪੱਲਾ ॥ ਗਹੀਐ =
ਫੜੀਏ ॥ ਆਂਚ = ਸੇਕ ॥ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰ = ਅੱਗ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ (ਸੰਸਾਰ ਦੀ) ॥
ਅਹੀਐ = ਚਾਹੀਏ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤਘਨ = ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀਆ ਦੇ ॥
ਸਹੀਐ = ਸਹਾਰਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ ਸਰਨਹੀਐ =
ਸ਼ਰਣ ਆਏ ਹਾ ॥ ੧੭ ॥ ਪਰਵੇਸਾ = ਅੰਦਰ ਟਿਕੇ ਹਨ ॥ ਮਜਨ = ਤੀਰਥ
ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਨਿਰਾਰੇ = ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥ ੧੮ ॥
ਨਿਹਾਰਉ = ਵੇਖਾਂ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕਿਰਪਾ ॥

੫੩੨

ਡਾਰਉ = ਦੂਰ ਕਰੋ ॥ ਜਾਰਉ = ਸਾੜ ਦੇਵਾ ॥ ਆਤਮ =
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ॥ ਕਲਮਲੁ = ਪਾਪ ॥ ਝਾਰਉ = ਝਾੜ (ਲਾਹ) ਦੇਵਾ ॥ ਉਰਿ

ਬਿਸਮੇ = ਅਚਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਹਾਤਿ** = ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਗਣ** =
 ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸੇਵਕ ॥ **ਗੰਧਰਬ** = ਹਾ ਹਾ, ਹੂ ਹੂ ਆਦਿਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਗੀ ॥
ਸਿਧ = ਸਿੱਧੀਆਂ (ਕਰਾਮਾਤਾਂ) ਵਾਲੇ ੮੪ ਸਿੱਧ ॥ **ਸਾਧਿਕ** = ਸਿੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਧਨ ਵਾਲੇ ॥
ਸੁਰਿ = ਦੇਵਤੇ ॥ **ਨਰ** = ਮਨੁਖ ॥ **ਚਤੁਰੁ** = ਚਾਰ ॥ **ਅਗਾਧਿ** = ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
ਭਨੁ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਪਰਾਤਿ** = ਪਰੇ ਹਨ ॥ ੩੫ ॥ **ਭਉ** = ਭਰ ॥ **ਸਮਾਰ** =
 ਸੰਭਾਲ ॥ **ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ** = ਸਹਿਤ ਫਲਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ॥ **ਪੇਖਉ** =
 ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ **ਆਸਰ** = ਸਹਾਰਾ ॥ ੩੬ ॥ **ਉਲਟੀ ਰੇ ਮਨ:** - **ਉਲਟੀ** =
 ਸਾਕਤਾਂ ਵਲੋਂ ਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲੈ ॥ **ਛੁਟਕੀ** = ਛਡ ਦੇਹ ਛਡ ਦੇਹ ॥ **ਸਾਕਤ...ਛੁਟਕੀ**
ਰੇ = ਮਨੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕੀਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਛੁਟੇਂਗਾ ॥ **ਕਾਜਰ** = ਕੱਜਲ ॥
ਭਰਿ = ਭਰ ਕੇ ॥ **ਪੈਸੈ** = ਪਵੇਗਾ ॥ **ਕਾਲੂਖੀ ਰੇ** = ਕਾਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਰੇ = ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਗੁੰਝਲ ॥

੫੩੬

ਜੁਟਸੀ = ਜੁੜੇ ॥ **ਮੂੰਡ** = ਸਿਰ ॥ **ਪਗਾ** = ਪੈਰਾਂ ॥ ੩੭ ॥ **ਸਭ ਦਿਨ ਕੇ** -
ਸਭ ਦਿਨ ਕੈ = ਸਦਾ ਹੀ ॥ **ਬਿਨੁਲੇ** = ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ **ਸਮਰਥ ਪੰਥ** =
 ਰਸਤਾ ਵਖਾਉਣ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ (ਹਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ) ॥ **ਭਾਵਨ** = ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਉਵਾ**
ਕੈ = ਉਹਨਾਂ ਦੇ ॥ **ਜਾਸਨ** = ਜੱਸ ਦਾ ॥ **ਬਾਸਨ** = ਪਾੜ ਹੈ ॥ **ਸਹਜ ਕੇਲ** =
 ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪ ਕੋਤਕ ਹੈ ॥ **ਕਰੁਣਾਮੈ** = ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ **ਏਕ ਅਨੰਤ** = ਇਕ ਤੋਂ
 ਬੇਅੰਤ ਰੂਪ ॥ **ਅਨੂਪੈ** = ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ ॥ **ਠਾਉ** = ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਇਸਥਿਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ
 ਉਹਨਾਂ ਨੇ ॥ **ਕਰਤਲ** = ਹਥ ਦੀ ਹਥੇਲੀ ਉਤੇ ਹਨ ॥ **ਅਨੇਕੈ ਨਾਉ** =
 ਅਨੇਕਾਂ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮ: ੯ ॥ **ਯਹ ਮਨੁ ਨੈ:** - **ਨੈਕ** = ਥੋੜਾ ਜਿੰਨਾਂ ਵੀ ॥ **ਅਪਨੀ**
ਸੀ = ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ॥ **ਦੁਰਮਤਿ** = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਤੋਂ ॥ **ਟਰੈ** = ਟਲਦਾ ॥ **ਮਦਿ**
ਮਾਇਆ = ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੰਕਾਰ (ਨਸੇ) ਵਿਚ ॥ **ਪਰਪੰਚੁ** = ਛਲ ਵਲ ॥ **ਡਹਕੈ**
 = ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਛਲਦਾ ਹੈ ॥ **ਉਦਰੁ** = ਪੇਟ ॥ **ਸੁਆਨੁ** = ਕੁਤੇ ਦੀ ॥ ੧ ॥

੫੩੪

ਦੁਤਰੁ=ਕੱਠਨ ॥ ਛੈ=ਹੈ ॥ ਦੁਰਾਛੈ=ਖੋਟੀ ਵਾਸਨਾ ॥ ੨੮ ॥
 ਮਧਿ=ਅੰਦਰ ਹੀ ॥ ਨਿਰਾਰੇ=ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਵੀ ॥ ਕਮਲਾਰੇ=ਕਮਲਾਂ ਦੀ ॥
 ਮਹੇਸ=ਸ਼ਿਵ ਜੀ ॥ ਦਰਸਾਰੇ=ਦਰਸਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਗਸਾਰੇ=
 ਖਿੜ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਸੰਗਮਿ=ਸੰਗ ਵਿਚ ॥ ਬਿਖੈ ਬਨੁ=ਵਿਸ਼ਿਆ ਦਾ ਸਮੁੰ-
 ਦਰ (ਇਹ ਸੰਸਾਰ) ॥ ਪੁਨਹੁ ਪੁਨਹੁ=ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ਬਨ=ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ॥
 ਮੋਹਨ=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਨਿਰਾਰ=ਅਲੱਗ ਹੀ ॥ ਨੀਕੇ=ਸੁੰਦਰ ॥ ਗਾਰ=
 ਹੰਕਾਰ ॥ ਬਿਦਿਆ ਰਸਨਾ ਚਾਰ=ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੇ ਰਸਨਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਥਾ
 ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦਰ (ਵਿਦਿਆ) ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਬਰਜਿਤ=
 ਤਿਆਗ ਦੇਣਾ ॥ ਖੰਡੇਧਾਰ=ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਭਵਜਲੁ=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥
 ਸੰਗਾਰ=ਸੰਗ ਕਰ ਕੇ ॥ ੩੧ ॥ ਪੇਖਿਉ=ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਆਨ=ਦੂਸਰਾ ॥
 ਮੂਚਾ=ਬਹੁਤ ਹੀ ॥ ਗਾਹਰੇ=ਭੁੰਘਾ ਹੈ ॥ ਅਗਹੂਚਾ=ਫੜਨ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ॥
 ਰੂਚਾ=ਰੁਚੀ ਵਾਲਾ, ਚੰਗਾ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ ॥ ਅਨਿਕ=ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ॥ ਤਪੰਥਾ=
 ਤਪ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਪੀ ਲੋਗ ॥ ਭੁੰਚਾ=ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

੫੩੫

ਰਵਿਆ=ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਲੋਊ=ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਮਹਿੰਮਾ=
 ਉਪਮਾਂ ਕਰੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ॥ ਚਾਰਿ ਆਸਰਮ=ਜੀਵਨ ਦੇ ਚਾਰ ਹਿੱਸੇ ॥ ਚਾਰਿ
 ਬਰੰਨਾ=ਚਾਰ ਵਰਨ ॥ ਤੋਊ=ਤੈਨੂੰ ॥ ਦੁਤੀਅ=ਦਵੈਤ ਭਾਵ ॥ ਸਹਜੋਊ=
 ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥ ੩੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ=ਗੁਰਾਂ ਗੁਆਰੇ ॥ ਹਉ=ਹੋ ॥ ਰਵਿਆ=
 ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਕਾਸਟ=ਲੱਕੜੀ ॥ ਮਝਾਰਿ=ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਸੰਜਮ=ਤਰੀਕੇ (ਉਪਾ)
 ਤੋ ॥ ਸਾਰਿ=ਸੋਰਦਾ ॥ ੩੪ ॥ ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਈ:-ਗਾਤਿ=ਗਤੀ ਅਵੱਸਥਾ ॥
 ਕਹ=ਕਿਸ ਨੂੰ ॥ ਪੇਖਾਰਉ=ਵੇਖਾਵਾਂ ॥ ਬਿਸਮਨ=ਅਸਚਰਜ ਤੋਂ ॥

ਬਿਸਮੇ=ਅਚਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਕਹਾਤਿ=ਕਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥ ਗਣ=
 ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸੇਵਕ ॥ ਗੰਧਰਬ=ਹਾ ਹਾ, ਹੂ ਹੂ ਆਦਿਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਰਾਗੀ ॥
 ਸਿਧ=ਸਿੱਧੀਆਂ (ਕਰਾਮਾਤਾਂ) ਵਾਲੇ ੮੪ ਸਿੱਧ ॥ ਸਾਧਿਕ=ਸਿੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਧਨ ਵਾਲੇ ॥
 ਸੁਰਿ=ਦੇਵਤੇ ॥ ਨਰ=ਮਨੁਖ ॥ ਚਤੁਰ=ਚਾਰ ॥ ਅਗਾਧਿ=ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
 ਭਨੁ=ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਪਗਤਿ=ਪਰੇ ਹਨ ॥ ੩੫ ॥ ਭਉ=ਭਰ ॥ ਸਮਾਰ=
 ਸੰਭਾਲ ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ=ਸਹਿਤ ਫਲਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ॥ ਪੇਖਉ=
 ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ਆਸਰ=ਸਹਾਰਾ ॥ ੩੬ ॥ ਉਲਟੀ ਰੇ ਮਨ:-ਉਲਟੀ=
 ਸਾਕਤਾਂ ਵਲੋਂ ਬਿਰਤੀ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲੈ ॥ ਛੁਟਕੀ=ਛਡ ਦੇਹ ਛਡ ਦੇਹ ॥ ਸਾਕਤ...ਛੁਟਕੀ
 ਰੇ=ਮਨੁਖਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕੀਤਿਆਂ ਨਹੀਂ ਛੁਟੇਂਗਾ ॥ ਕਾਜਰ=ਕੱਜਲ ॥
 ਭਰਿ=ਭਰ ਕੇ ॥ ਪੈਸੈ=ਪਵੇਗਾ ॥ ਕਾਲੂਖੀ ਰੇ=ਕਾਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥
 ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਰੇ=ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ॥

੫੩੬

ਜੁਟਸੀ=ਜੁੜੇ ॥ ਮੂੰਡ=ਸਿਰ ॥ ਪਗਾ=ਪੈਰਾਂ ॥ ੩੭ ॥ ਸਭ ਦਿਨ ਕੇ-
 ਸਭ ਦਿਨ ਕੇ=ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਬਿਨੁਲੇ=ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਸਮਰਥ ਪੰਥ=
 ਰਸਤਾ ਵਖਾਉਣ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ (ਹਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ) ॥ ਭਾਵਨ=ਭਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਉਵਾ
 ਕੈ=ਉਹਨਾਂ ਦੇ ॥ ਜਾਸਨ=ਜੱਸ ਦਾ ॥ ਬਾਸਨ=ਪਾੜ ਹੈ ॥ ਸਹਜ ਕੇਲ=
 ਸ਼ਾਂਤ ਰੂਪ ਕੋਤਕ ਹੈ ॥ ਕਰੁਣਾਮੈ=ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ॥ ਏਕ ਅਨੰਤ=ਇਕ ਤੋਂ
 ਬੇਅੰਤ ਰੂਪ ॥ ਅਨੂਪੈ=ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ ॥ ਠਾਉ=ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਇਸਥਿਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ
 ਉਹਨਾਂ ਨੇ ॥ ਕਰਤਲ=ਹਥ ਦੀ ਹਥੇਲੀ ਉਤੇ ਹਨ ॥ ਅਨੇਕੈ ਨਾਉ=
 ਅਨੇਕਾਂ ਨਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮ: ੯ ॥ ਯਹ ਮਨੁ ਨੈ:-ਨੈਕ=ਬੋਝਾ ਜਿੰਨਾਂ ਵੀ ॥ ਅਪਨੀ
 ਸੀ=ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ॥ ਦੁਰਮਤਿ=ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ਤੋਂ ॥ ਟਰੈ=ਟਲਦਾ ॥ ਮਦਿ
 ਮਾਇਆ=ਮਾਇਆ ਦੇ ਹੰਕਾਰ (ਨਸ਼ੇ) ਵਿਚ ॥ ਪਰਪੰਚੁ=ਛਲ ਵਲ ॥ ਡਹਕੈ
 =ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਛਲਦਾ ਹੈ ॥ ਉਦਰੁ=ਪੇਟ ॥ ਸੁਆਨੁ=ਕੁਤੇ ਦੀ ॥ ੧ ॥

ਸੁਤ = ਪੁਤਰ ॥ ਬੰਧਪ = ਸਨਬੰਧੀ ॥ ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥ ਟੇਰਤ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ।
 ਪ੍ਰੇਤਿ = ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਤਿਸਨਾ = ਵੇਖਣ ਮਾੜ੍ਹ, ਝੂਠੀ ॥ ੨ ॥
 ਸਿਉ = ਨਾਲ ॥ ਦਾਰਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਹਿਤ ਸਿਉ ਬਾਧਿਓ ਚੀਤ =
 ਮੋਹ ਕਰ ਕੇ ਦਿਲ ਬੰਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ । ਸਿਖ = ਸਿੱਖਿਆ ॥
 ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋ ॥

—੦—

੫੩੭

ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ

ਮ: ੫ ॥ ਦੂਰਨ ਸੰਗਰੀਆ—ਜੀਵ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਦੂਤਨ =
 ਕਾਮਾਦਿਕ (ਦੂਤਾਂ ਦੀ) ॥ ਸੰਗਰੀਆ = ਸੰਗਤ ਹੈ ॥ ਭੁਇਅੰਗਨਿ = ਸੱਪਾ ਨਾਲ ॥
 ਬਸਰੀਆ = ਵਾਸਾ ਹੈ ॥ ਅਨਿਕ = ਅਨੇਕਾ ਨੂੰ ॥ ਉਪਰੀਆ =
 ਪੁਟੇ ਵਾਲੇ ਹਨ ਇਹ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ਸਹਜਰੀਆ = ਸਹਜ ਸੁਖ ਮਿਲਿਆ ॥
 ਮਿਥਨ = ਝੂਠ ਹੈ ॥ ਮੋਹਰੀਆ = ਮੋਹ ਏਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ॥ ਅਨਿਕ
 ਉਮੇਰੀਆ = ਅਨੇਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਲਣ ਵਾਲੇ ਹਨ (ਆਪਣੇ ਨਾਲ) ॥ ਘੁਮਨ ਘਿਰੀਆ
 = ਤਿੰਨ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਘੁਮਣ ਘੇਰੀਆਂ ਵਿਚ ਫਸ ਰਹੇ ਹਨ ਜੀਵ ॥ ਬਟਰੀਆ =
 ਰਾਹੀ ਹਨ ॥ ਬਿਰਖ ਇਕ = ਇਕ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਿਰਛ ॥ ਤਰੀਆ = ਹੇਠਾ (ਵਸ
 ਰਹੇ ਹਨ) ॥ ਬਹੁ ਬੰਧਹਿ ਪਰੀਆ = (ਮੋਹ ਕਰ ਕੇ) ਬਹੁਤ ਬੰਧਨ ਪਏ ਹੋਏ ਹਨ ॥
 ਸਫਰੀਆ = ਮੰਡਲੀ, ਸਭਾ ਸੰਗਤ ਹੈ ॥ ਹਰੀਆ = ਹਰੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਸਰਨਰੀਆ = ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ (ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ) ॥ ਮ: ੯ ॥ ਹਰਿ ਕੀ:—ਗਤਿ =
 ਅਵਸਥਾ ॥ ਪਚਿਹਾਰੇ = ਖਪ ਟੁਟੇ ਹਨ ॥ ਰਾਉ = ਰਾਜੇ ਨੂੰ ॥ ਰੰਕ = ਗਰੀਬ ॥
 ਡਾਰੇ = ਦੇਵਾ ਹੈ ॥ ਰੀਤੇ = ਖਾਲੀ ॥ ਸਖਨਾਵੈ = ਖਾਲੀ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥

ਬਿਵਹਾਰੇ=ਵਿਹਾਰ ਹੋਨ ॥ ਨਾਨਾ=ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ॥ ਅਗਨ
ਗਿਣਤੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

੫੩੮

॥ ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾ:-ਅਮੋਲੈ=ਅਮੋਲਕ ਹੈ ॥ ਬੀਧ
ਵਿੰਨਿਆ (ਤਤਪਰ ਹੋਇਆ) ਹੈ ॥ ਝਕੋਲੇ=ਰੰਗੇ ਹਨ ॥ ਅਨਤ=ਹੋਰ ਕਿ
ਚਿੰਦਿਅੜਾ=ਇੱਛਤ ॥ ਵੁਠੜਾ=ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਬੈਨ=ਬਚਨ
ਅਲਾਏ=ਬੋਲੇ ॥ ਅਨਹਤ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਉਡੀਣੀਆ=ਉਦਾਸ (ਦੁਖੀ)
ਰਹੀ ਹਾਂ ॥ ਬਿਗਾਸੇ=ਅਨੰਦ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ:-ਹਉਮੈ=ਹੰਕਾਰ
ਬਿਖੁ=ਜ਼ਹਿਰ ॥ ਹਰਿਆ=ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ॥ ਖੀਰੇ=ਖੀਲੇ (ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ) ਹੈ
ਟੇਰੇ=ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਖੁ ਬਾਧੇ ਹਉਮੈ ਜਾਲੇ=ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੇ ਬੰਧੇ ਹੋਏ ਹਨ
ਅਤੇ ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਕਪੋਤਿ=ਕਬੂਤਰ ਨੇ ॥ ਬਨਾਇਆ=
ਬੰਧਵਾਇਆ ਸੀ (ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਲ ਵਿਚ) ॥

੫੩੯

ਕਾਲੇ=ਕਾਲ ਦੇ ॥ ਬਿਤਾਲੇ=ਭੂਤਨੇ ਹਨ ॥ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ=
ਰੱਖਣਾ ਕਰੋ ਰੱਖਣਾ ਕਰੋ ॥ ਲਿਵ=ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ ॥ ਉਬਰੇ=ਬਚੇ ਹਨ ॥ ਪੈਤੁ=
ਜਹਾਜ਼ ॥ ਖੇਵਟ=ਮਲਾਹ ਰੂਪ ॥ ਜਗਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ:-ਜਗਿ=ਜਗ ਵਿਚ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ=
ਪੁਨਰੂਪ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਵਡੇ ਪਾਪ ॥ ਨਿਸਤਾਰੇ=
ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ॥ ਪੰਚੇ=ਪੰਜੇ ਕਾਮ, ਰੋਧ ਆਦਿਕ ॥ ਵਸਗਤਿ=ਕਾਬੂ ਵਿਚ ॥
ਅਲਖੁ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਲਖਾਇ=ਜਣਾਇਆ ਹੈ ॥ ਬਲਵੰਚੀਆ=
ਵਲ ਛਲੀਏ, ਧੋਖੇ ਬਾਜ਼ ॥ ਪਰਦ੍ਰੋਹੀ=ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ॥ ਗਤਿ=
ਮੁਕਤੀ ਵੀ ॥ ਮਿਤਿ=ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਗਵਾਤੇ=ਗਵਾਏ ਹਨ ॥ ਪਤਿਤ=
ਪਾਪੀ ॥ ਚਹੁ ਕੁੰਡੀ=ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਸਰਿ=
ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ:-ਬਿਖੁ ਭਉਜਲੁ=
ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥

੫੪੦

ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੋ=ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਵਿਟਹੁ=ਉਪਰੋਂ ॥
 ਹਸਤ=ਹਥ ॥ ਪਗ=ਪੈਰ ॥ ਚਲੇਸਹਿ=ਚਲਦੇ ਹਨ ॥ ਮਨੇਸਹਿ=
 ਮੰਨਦੇ ਹਨ ॥ ਵਣੁ=ਜੰਗਲ ॥ ਆਕਾਰੁ=ਪਸਾਰਾ ॥ ਪੈਨਾਇਆ=
 ਜੱਸ ਰੂਪ ਪੋਸ਼ਾਕ ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਆ ਗਿਆ ॥ ਜਿਨ੍ਹ ਹਰਿ:-ਉਬਰੇ=ਬਚ ਗਏ ॥
 ਕਿ ਜਾਪੈ=ਨ ਜਾਣੇ ॥ ਮੂਰਤੁ=ਮਹੂਰਤ, ਦੋ ਅੜੀਆਂ ॥ ਮੁਹਤੁ=ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥
 ਕੰਕਰੁ=ਦੂਤ ॥ ਕਮਤੇ=ਕੀਤੇ (ਕਮਾਏ) ਹਨ ॥ ਘਤੇ=ਪਾਏ ॥

੫੪੧

ਪਤੀਜਿਆ=ਪਤਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ਚਡਾ=ਕੁਸ਼ਾਮਤ, ਕਾਣ, ਕਨੋਵ ॥
 ਘੰਡਾ=ਲੁਚੇ, ਕੁਪੱਤੇ ॥ ਸਭਿ ਜੀਅ:-ਘਾਲ=ਸੇਵਾ ॥ ਅਹਿਨਿਸ=ਦਿਨ ਰਾਤ ॥
 ਨਦਰਿ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ॥ ਨੀਸਾਣੇ=ਨਿਸ਼ਾਨ ਪਿਆ ਹੈ ॥ ਅਘਾਣੇ=
 ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਭੇਟੇ=ਮਿਲੇ ॥ ਨਿਧਿ=ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਰਵਿ=
 ਮਿਲ ॥ ਸਹਸ=ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥ ਮ: ਪ: ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਏਕ:-ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਅਖਾੜਾ=
 ਸਭ ਰੰਗਾਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅਖਾੜਾ ॥

੫੪੨

ਸਬਾਏ=ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ॥ ਮੇਦਨਿ=ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਸਿਰਜੀਆ=
 ਰੱਚੀ ਹੈ ॥ ਮਹਲਿ=ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਸਾਧੇ=ਸਿੱਧ ਕਰੀਏ ॥ ਕਰ=ਹਥ ॥
 ਪੂਜੇਹਾ=ਪੂਜਾ ਕਰੋ ॥ ਅਰਪੇਹਾ=ਭੇਟਾ ਕਰ ਦੇਈਏ ॥ ਅੰਕਿ=ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥
 ਸਨੇਹਾ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਅਮਿਉ=ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਠਾਇ=ਥਾਂਈ ॥ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ:-
 ਘਟ=ਹਿਰਦੇ ਨੂੰ ॥ ਪਰਸਨ=ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ॥ ਅੰਜਨ=ਸੁਰਮਾ ॥
 ਬਿੰਜਨੁ=ਭੋਜਨ ॥ ਸੀਗਾਰਾ=ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਪਇਅੰਪੈ=
 ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜੰਪੈ=ਜਪਦੇ ਹਨ ॥ ਉਲਾਹਨੇ=ਉਲਾਂਭੇ, ਮੋਹਣੇ ॥ ਨਹ ਚਲੈ=
 ਵੱਸ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ॥

੫੪੩

ਚਲ ਚਿਤ = ਚਿਤ ਚਲਾਏਮਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਬਿਤ = ਧਨ ॥
 ਅਨਿਤ = ਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਕਵਨ = ਕਿਸੇ ॥ ਧੀਜੀਐ = ਧੀਰਜਦਾ ॥
 ਜੀਜੀਐ = ਜੀਵੀਏ ॥ ਦਿਨੀਅਰੁ = ਦਿਨ ॥ ਤਉ = ਤੇਰੀ ॥ ਬਿਨਵੈ =
 ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਨਿਧੇ = ਖਜਾਨੇ ॥ ਭੀਤਿ = ਦੀਵਾਰ, ਪੜਦਾ ॥ ਪੇਖਤ =
 ਵੇਖਕੇ ॥ ਨਵ ਨਿਧੇ = ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ (ਪਾ ਲਈਦੀਆਂ ਹਨ) ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ = ਘਰ ਵਿਚ ॥
 ਲਾਲੁ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਪਰਸਾਦਿ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਰੈਣੇ = ਰਾਤ ॥ ਭਨਾ =
 ਕਹਾਂ ॥ ਕਰ ਕਿਰਪਾ:- ਅਨਦਿਨੁ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਅਗਥ = ਬੇਅੰਤ ॥ ਪਤਿਤ =
 ਪਾਪੀ ॥ ਪੁਨੀਤਾ = ਪਵਿੱਤਰ ॥ ਬਿਧਾਤਾ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਦੇਹਿ = ਰੋਜ਼ ॥
 ਮਾਤਿਆ = ਮਸਤ ਹਨ ॥ ਓਮਾਹਾ = ਉਤਸ਼ਾਹ, ਚਾਉ ਹੈ ॥

੫੪੪

ਕਲ = ਸਕਤੀ, ਸੱਤਾ ॥ ਪੂਰਬਿ = ਪਹਿਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ॥ ਵਧੁ ਸੁਖ ਰੈਨ:-
 ਵਧੁ = ਲੰਮੀ ਹੋ ਜਾ ॥ ਸੁਖ ਰੈਨੜੀਏ = ਹੇ ਸੁਖਾਂ ਦੀਏ ਰਾਤੇ ॥ ਘਟੁ = ਮੁਕ ਜਾਹ ॥
 ਪਰਸਉ = ਛੂਹਾ, ਪੂਜਾਂ ॥ ਪਗਾ = ਚਰਨ ॥ ਬਾਂਛਉ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ॥
 ਜਾਚਉ = ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ॥ ਬੈਰਾਗਨੀ = ਪ੍ਰੇਮਣ ਹੋਈ ਹੋਈ ॥ ਮਾਤੀ = ਮਸਤ ਹੈ ॥
 ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਬੁਧੀ ॥ ਗਹਿ = ਫੜ ਕੇ ॥ ਭੁਜਾ = ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ॥ ਮਗਾ =
 ਰਸਤਾ ॥ ਘਣਾ = ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਅਰਪਿ = ਭੇਟਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੀਤਿ =
 ਭਰਮ ਦਾ ਪੜਦਾ ॥ ਭਗਹ = ਭਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥
 ਬੈਸਈ = ਬੈਠਦੀ, ਹੁੰਦੀ ॥ ਚਿਰਾਨੇ = ਚਿਰੰਕਾਲ ਹੈ, ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਕਿਲਬਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ = ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਕੋਡ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ॥
 ਰਵਿ = ਮਿਲ ॥ ਭੈ ਸਿੰਧੁ ਸਾਗਰ = ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਬਿਰਦ =
 ਧਰਮ, ਨੇਮ ॥ ਕੇਲ = ਕੌਤਕ, ਅਨੰਦ ॥ ਕਰੰਦਾ = ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

੫੪੫

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸ:- ਮਜਨੁ = ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਸਰੇ = ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ॥

ਕਿਲਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਬਿਨੋਦ = ਹਾਸ ਬਿਲਾਸ ॥ ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥
 ਝੁਣਕਾਰੋ = ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧੁਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਗਹਿ ਭੁਜਾ = ਬਾਹੋ ਫੜ ॥ ਰੁਣ
 ਝੁਣਕਾਰੋ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਥੀਆ = ਹੋਇਆ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ਦੇ ॥ ਹਰੇ =
 ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ਗਲਤੁ = ਖਚਤੁ ਮਗਨ ॥ ਉਪਜਿਅੜਾ = ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਓਤਿ ਪੋਤੀ = ਤਾਣੇ ਪੋਟੇ ਵਾਗੂੰ ॥ ਉਦਕੁ = ਪਾਣੀ ॥ ਉਦਕਿ = ਪਾਣੀ ਵਿਚ ॥
 ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ਦਿਸਟਾਇਆ = ਨਜ਼ਰ ਆਇਆ ॥
 ਤ੍ਰਿਣਿ = ਘਾਹ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ॥ ਖੋਜਤ ਸੰਤ-ਅਧਾਰੋ = ਆਸਰਾ ॥ ਤਾਣੁ ਤਨੁ =
 ਸਰੀਰ ਦਾ ਬਲ ॥ ਖੀਨ = ਕਮਜ਼ੋਰ ॥ ਮਇਆ = ਦਯਾ ॥ ਧਾਰੋ = ਕਰ ਕੇ ॥
 ਜੀਜੀਐ = ਜੀਵੀਏ ॥ ਕਤਹਿ = ਕਿਤੇ ॥ ਤਪਤਿ = ਮਨ ਦੀ ਸੜਨ ॥
 ਬੇਰੀ = ਬੇੜੀ, ਬੰਧਨ ॥

੫੪੬

ਚਾਤ੍ਰਕੁ = ਪਪੀਹਾ ॥ ਅਮਿਅ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ॥ ਬਿਦੀਰਨ =
 ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਗਮ = ਗਮਤਾ ਰਹਿਤ ॥ ਧਾਮਾ = ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਰਾਮਾ = ਲਛਮੀ ਦੇ ਆਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਕੋਟਿਕ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ॥
 ਸੋਹੰਤ = ਸੋਭਦਾ ਹੈ ॥ ਕਿਤ = ਕਿਨੀ ਕੁ ॥ ਚਿਤਵੰਤਿ = ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾ ॥
 ਦਿਵਸ = ਦਿਨ ॥ ਗਹਿ ਕੰਠਿ = ਫੜਕੇ ਗਲ ਨਾਲ ॥ ਅਨਕਾਏ ਰਾਤੜਿਆ-
 ਅਨ ਕਾਏ = ਹੋਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ) ॥ ਰਾਤੜਿਆ =
 ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਵਾਟ = ਜਮ ਮਾਰਗ ॥ ਦੁਹੇਲੀ = ਔਖਾ, ਕਠਨ ਹੈ ॥
 ਸੇ ਦਿਹ = ਉਹ ਦਿਨ (ਜੇਹੜੇ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ) ॥ ਤਰਵਰ = ਬਿਰਛ ਨਾਲੋਂ ॥
 ਪਾਤ = ਪੱਤਰ ॥ ਮਗਿ = ਰਸਤੇ ਵਿਚ ॥ ਗਉਨ = ਜਾਣਾ (ਇਕਲੀ ਜਿੰਦ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ) ॥
 ਵਲਵੰਚ = ਛਲ, ਧੋਖੇ ॥ ਲੂਕ = ਛੁਪਕੇ ॥ ਧਰਮ = ਧਰਮ ਰਾਜ ਦਾ ॥
 ਕਿਰਤ = ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਦਾ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ = ਮਾਇਆ ਦੇ ॥ ਆਨ = ਦੂਸਰੇ ॥
 ਕਾਜ = ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ ਬੀਚੁ = ਵਿਚੋਲਗੀ ॥ ਅਕ੍ਰਿਤਘਣੁ = ਕੀਤੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਨਾ
 ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ॥ ਖਰੇ-ਖੜੋਤੇ ॥ ਕੰਕਰਿ = ਦੂਤ ॥

ਮੂਠਾ = ਠੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਖੋਇ = ਭੁਲ ਕੇ ॥ ਸੰਜੋਗਿ = ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਕਰ ਕੇ
 ਬਿਰਦੁ = ਧਰਮ, ਨੇਮ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ
 ਅੰਧ ਕੂਪ = ਅੰਨਾ ਖੂਹ, ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਉਧਰੁ = ਤਾਰ ਲੈ ॥ ਸਗਲ = ਸਾਰੇ
 ਘਟ = ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ॥

੫੪੭

ਕਰ ਦੇਇ = ਹਥ ਦੇ ਕੇ ॥ ਪਰਾਇਆ = ਜਾ ਪਿਆ ॥ ਬਿਨੋਦ =
 ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥ ਧਾਈਐ = ਦੌੜੀਏ ॥ ਗਹਿ = ਫੜ ਕੇ ॥ ਆਦਿ ਅੰਕੁਰੁ =
 ਧੁਰ ਤੋਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਪੁੰਨਾਂ ਦਾ ਅੰਗੂਰ (ਫਲ) ॥ ਬਹੁੜਿ = ਫੇਰ ॥ ਸੁਨਹੁ ਬੇਨਤੀਆ-
 ਭੀ = ਫੇਰ ਵੀ ॥ ਚੇਰੈ = ਦਾਸ ॥ ਹਰਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ਦੇ।
 ਭੰਜਨਾ = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਸਰਬ ਮੈ = ਸਰਬ ਰੂਪ ॥ ਪੇਖਤ = ਵੇਖਦਿਆਂ ॥
 ਮਗਨੁ = ਮਸਤ ॥ ਅਲਿਪਤ ਬੰਧਨ = ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ =
 ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਹਾਰੀ = ਹਾਰ ਗਏ ॥ ਅਗਾਧਿ = ਅਥਾਹ ॥ ਬੋਧਿ = ਗਿਆਨ ॥
 ਸੰਗਹਨ = ਇਕਠੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਉਡੀ = ਮਾਇਆ ਨੂੰ ॥ ਸੰਗਮੇ = ਸੰਗਤ ਵਿਚ ॥
 ਨੀਕੈ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਕਲਿਆਣ ਮੈ = ਮੁਕਤੀ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਬੋਲਿ ਸੁ ਧਰਮ-
 ਇਕ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਹਨ-ਸੁ ਧਰਮੀੜਿਆ =
 ਹੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆ ॥ ਮੋਨਿ = ਚੁਪ ॥ ਕਤ = ਕਿਉਂ ॥ ਬਿਉਹਾਰੀ =
 ਕੰਮ, ਵਿਹਾਰ ॥ ਵੇਸ = ਭੋਸ ॥ ਸੁਵਰਨ = ਸੋਨਾ ॥ ਰੂਪਾ = ਚਾਂਦੀ ॥ ਊਣੇ =
 ਤੁਛ ਹਨ ॥ ਕਲਤ੍ਰੁ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਹਸਤ ਘੋਰਿ ਵਿਕਾਰੀ = ਹਾਥੀ ਤੇ ਘੋੜੇ ਸਭ
 ਵਿਕਾਰ (ਬੇਅਰਥ) ਹਨ ॥ ਸੰਗਮ = ਸੰਗਤ ਦੇ ॥

੫੪੮

ਰਾਜਨ = ਹੇ ਰਾਜਾ ॥ ਰੁਦਨੁ = ਰੋਣਾ ॥ ਕੇਤੇ = ਕਈ ॥
 ਬਿਲਲਾਹੀ = ਵਿਲਕਦੇ ਹਨ ॥ ਮਹਾ ਮੋਹਨ = ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ॥ ਸਹਸ =
 ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥ ਭਾਵਤ = ਭੌਂਦਾ ਹੈ ॥ ਆਹੀ = ਹੈ ॥ ਨਰਪਤਿ = ਰਾਜਾ ॥
 ਗ੍ਰਹਿਓ = ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਸਰਪਰ = ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ॥ ਮੋਹੇ = ਮੋਹ ਕਰ ਕੇ ॥

ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ = ਗੰਧਰਬਾ ਨਗਰੀ ਵਾਗੂ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ਨਾਲ ॥
 ਰਚਨਾ = ਰਚ-ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੇ ॥ ਅਹਿਲਾ = ਦੁਰਲੱਭ ॥ ਗਿਆਨੇ =
 ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੇ = ਫ਼ਿਰਪਾ ॥ ਭੁਜਾ ਰਹਿ = ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ॥
 ਕਲਮਲ = ਪਾਪ ॥ ਜਲੇ = ਸੜ ਗਏ ॥ ਪਰਬੀਨਾ = ਚਤੁਰ ਹੈ ॥
 ਵਾਰ ਮ: ੪ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ-ਭੇਦੀਐ = ਵਿੰਨ੍ਹੀਏ ॥ ੧ ॥ ਜਗੁ = ਜਗਤ ਨੂੰ ॥
 ਜਗਿ = ਜਗਤ ਨੇ ॥

੫੪੯

ਅੰਗੀਕਾਰ = ਪੱਖ ॥ ਗੁਦਰੈ = ਬਿਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਿਰਿ =
 ਖੋਹ ਲਈ ਹੈ ॥ ਦਿਤੈ = ਬੀਸਵਰ ਦੇ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਨਾਲ ॥ ਧੁਰਿ = ਮੁਢ ਤੋਂ ॥ ਰਾਸਿ =
 ਪੂੰਜੀ ॥ ਚੋਜੁ = ਕੋਤਕ, ਖੇਲ ॥ ਦਰਿ = ਦਰਗਾਹ (ਸਤ ਸੰਗਤ) ਵਿਚ ॥ ਭੈ ਰਚਿ =
 ਡਰ ਰੱਖ ਕੇ ॥ ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਵਰਭੰਡੀ = ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਵਿਚ ॥ ਪੁਰਈ =
 ਅਕਾਸ਼ ਪਤਾਲ ਦੀਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਵਿਚ ॥ ਲੋਈ = ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ੩ ॥ ਭਾਂਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥
 ਮੁੰਢੈ = ਮੁਢ ਦੀ ॥ ਖਸਲਤਿ = ਵਾਦੀ, ਸੁਭਾਓ ॥ ਭੈ ਭੰਨਿ ਨ ਘੜਿਓ =
 ਡਰ ਨਾਲ ਮੰਦੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਭੰਨ (ਨਾਸ) ਕਰ ਕੇ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ॥ ਰਹੈ =
 ਰਹਿ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥

੫੫੦

ਅੰਕਿ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ (ਮਿਲਣ ਤੋਂ) ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
 ।ਬਲਾ = ਜੋਰ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਚਰਣ = ਪੈਰ ॥ ਕਰ = ਹਥ ॥ ਦੇਖਤ =
 ਖਾਂ ॥ ਸੁਣਿ = ਕੰਨ ॥ ਦਿਹ = ਉਮਰ ਦੇ ਦਿਨ ॥ ਮੋਖੰਤਰੁ = ਮੁਕਤੀ ॥
 ਧੁਰਿ = ਮੁਢ ਤੋਂ ॥ ਗਤਿ = ਮੋਖਜ ਦੀ ॥ ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਕਿਵ = ਕਿਸਤਰ੍ਹਾਂ ॥
 ਕਲਿਆਣ = ਸੁਖ ॥ ੪ ॥ ਜਲਿ = ਸੜ ॥ ਸੁਆਉ = ਸੁਆਦ ਅਨੰਦ ॥ ਵਿਗਸੈ
 = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਪਾਵਸੁ = ਨਿਆਂ ॥ ਸਬਾਏ = ਸਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ਦਰਵੇਸੀ =
 ਫਕੀਰੀ ॥ ਕੋ = ਕੋਈ ॥ ਹੰਢੈ = ਫਿਰੇ ॥ ਪਖਾਲੀਅਹਿ = ਧੋਈਏ ॥
 ਤਰਵਰੁ ਏਕੁ = ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਇਕ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ॥ ਫਲੁ ਦੁਇ = ਸੁਖ ਅਤੇ ਦੁਖ

ਉਸਦੇ ਦੋ ਫਲ ਹਨ ॥ ਦੋਇ ਪੰਖੇਰੂ=ਜੀਵ (ਚਿਦਾ ਭਾਸ) ਤੇ ਈਸਵਰ (ਕੂਟਸਤ)
 ਦੋ ਪੰਛੀ ॥ ਆਹਿ=ਹਨ ॥ ਦੀਸਹੀ=ਦਿਸਦੇ ਨਹੀਂ ॥ ਪਰ=ਖੰਡ ਵੀ
 ਨਹੀਂ ਹਨ ॥ ਤਾਹਿ=ਉਸ ਪੰਛੀ ਦੇ ॥ ਰਸ ਭੋਗਿਆ=ਚਿਦਾ ਭਾਸ
 (ਜੀਵ ਆਤਮਾ) ਪੰਛੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਫਲ ਮਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਸਬਦਿ=
 ਬ੍ਰਹਮ, ਕੂਟਸਤ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ॥ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ=ਨਿਰਲੇਪ ॥
 ਨੀਸਾਣੁ=ਲੇਖ, ਨਿਸ਼ਾਨੀ ॥ ਰਾਹਕੁ=ਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਕ੍ਰਿਸਾਣ ॥
 ਜੰਮਾਇ=ਪੈਦਾਵਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੀਸਾਵੈ=ਪੀਸਦਾ ਹੈ ਚੱਕੀ ਵਿੱਚ ॥
 ਛਿੰਗਾ=ਦੰਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਲ ਕੱਢਣ ਵਾਲੀ ਸੂਈ ॥ ੬ ॥ ਸਨਬੰਧੁ=ਮੇਲ ਕਰਨੇ
 ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਮਮਤਾ ਮੋਹੁ=ਮੋਹ ਅਤੇ ਅਪਣੱਤ ॥ ਸੁ=ਜੋ ਹੈ ॥ ਕਲਤੁ=
 ਇਸਤਰੀ ॥ ਧੰਧ=ਧੰਧੇ ਹਨ ॥ ਜੇਵਰੀ=ਬੰਧਨ, ਫਾਹੀ ਹੈ ॥ ਅੰਧੁ=
 ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵੱਤ ॥ ਮਿਲੈ ਰਜਾਇ=ਆਗਿਆ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ॥ ਥਾਟੁ=
 (ਸੰਸਾਰ ਦੀ) ਰਚਨਾ ॥ ਬੀਆ=ਦੂਜੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ॥ ਸੇਵ=ਭਗਤੀ ॥
 ਅਕਾਰੁ=ਨਿਰਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮ, ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਥੀਆ=ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥
 ਅਰਧਿ=ਪਾਤਾਲ (ਨੀਵੇਂ ਜੀਵ) ॥ ਉਰਧਿ=ਅਕਾਸ (ਉੱਚੇ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਉਰਿਧਾਰਿ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਕੇ ॥ ਭੀਜੈ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ॥ ਪਰਪੰਚੁ=
 ਜਗਤ ਦਾ ਪਸਾਰਾ ॥ ਪਰਵਿਰਤਿ=ਹੋਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਚਨ ਵਾਲਾ, ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ॥
 ਨੇਰਵਿਰਤੀ=ਜਗਤ ਦਾ ਤਿਆਗੀ ॥ ਕਥੀਜੈ=ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਲਿਪਤੁ=
 ਖਰਾ, ਅਸੰਗ ॥ ੮ ॥ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਦੇ ਸੇਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੜਕੇ
 ਰਖਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਗਾਗਰਾ,
 ਤੇ ਆਦਿਕ ਗੁਲੇਲੇ ਮਾਰ ਕੇ ਪਾਣੀ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਉਤੇ ਭੰਨ ਦੇਂਦੇ ਹੁੰਦੇ
 । ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਹਨ:-**ਭਉ ਕਰਿ**=ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਭਰ
 ਕਰਕੇ ॥ **ਨਿਸਤਾਰੇ**=ਤਰ ਗਏ ਹਨ ॥ **ਨਿਰਭਉ**=ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥
ਦੁ=ਭਿਉਂ, ਫਿੰਨ੍ਹ ॥ **ਝਲੁ**=ਅਭਿਮਾਨ, ਮੂਰਖਪੁਨਾ ॥

ਪਪਰ

ਸੰਗ੍ਰਹੈ=ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਆਹਾਰੁ=ਖਾਣਾ ॥ ਸੰਚਿ=

ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ॥ ਖੰਡ = ਦੇਸ ॥ ਵਰਭੰਡ = ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ॥ ਸਾਗਰੁ = ਸਾਗਰ ਦੇ
ਪੁੱਤਾ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਲਹਾਏ = ਲੁਭਾਉਂਦਾ ਹੈ (ਸੁਭ ਗੁਣ) ॥
ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ । ਬੋਹਿਥਾ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਹਾਜ਼ ॥ ਖੇਵਟੁ =
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮਲਾਹ ਹੈ ॥ ਸਰੇ = ਬਰਾਬਰ ਦਾ ॥ ੯ ॥ ਅਚਿੰਤੁ = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥
ਧਾਤੁ = ਲੋਹਾ ਆਦਿਕ ਧਾਤੂ ॥ ਕੰਚਨੁ = ਸੋਨਾ ॥ ਘਟ ਭੋਗਵੈ =
ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਅੰਜਨੁ = ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸੁਰਮਾਂ ਹੈ ॥ ਬਿਬੇਕੁ =
ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਬੇਤਾ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਭੰਜਨੁ = ਭਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਵਡਨੁ = ਵੱਡਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਠਵਰ = ਥਾਂ ਸੁਖ ਦੀ ॥ ਚਾਕਰੀ = ਚਾ ਕਰਕੇ ॥
ਚਾਟਸਾਲ = ਬਾਲਕਾ ਦੇ ਪੜ੍ਹਣ ਦੀ ਥਾਂ; ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ॥ ਚਾਟੜੇ = ਮੁੰਡੇ, ਚੇਲੇ ॥
ਇਕਥੈ = ਇਕ ਥਾਂ ਤੇ ॥ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ = ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ॥

੫੫੩

॥ ੧੧ ॥ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦਸਦੇ ਹਨ:-ਕਲਿ =
ਕਲਜੁਗ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ॥ ਕਲਵਾਲੀ = ਕਲਾ (ਸ਼ਰਾਬ) ਵਾਲੀ ਮੱਟੀ ਹੈ ॥ ਕਾਮੁ ਮਦੁ
= ਉਸ ਵਿਚ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਸ਼ਰਾਬ ਹੈ ॥ ਪੀਲਾਵਾ = ਪਿਉਣ ਵਾਲਾ ਵਰਤਾਵਾ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥
ਮਜਲਸ = ਸਭਾ ਬੂਠ ਤੇ ਲਾਲਚ ਦੀ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਾਬ ਇਹ ਹੈ:-
ਕਰਣੀ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਕਰਨੀ ॥ ਲਾਹਨਿ = ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਮੱਟੀ ॥ ਸਤੁ ਗੁੜੁ =
ਸਚ ਬੋਲਣਾ ਗੁੜ ਹੈ ॥ ਸਚੁ ਸਰਾ ਕਰਿ ਸਾਰੁ = ਸੱਚ ਦਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਇਹ ਸ਼ਰਾ
(ਸ਼ਰਾਬ) ਕਰ ॥ ਸੀਲੁ = ਸ਼ਾਂਤ ਸੁਭਾ ॥ ਸਰਮੁ = ਲੱਜਿਆ ਕਰਨੀ ਖੋਟੇ ਕੰਮਾ ਤੋ ॥
ਮਾਸੁ ਅਹਾਰੁ = ਮਾਸ ਦਾ ਖਾਣਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਦਸਦੇ ਹਨ:-ਕਾਇਆ ਲਾਹਨਿ = ਸਰੀਰ ਮੱਟੀ ਹੈ ॥
ਆਪੁ ਮਦੁ = ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ ਸ਼ਰਾਬ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਧਾਤੁ = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ
ਵਿਚ ਦੌੜਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਹੈ ॥ ਮਨਸਾ = ਵਾਸਨਾ ਦੀ ॥ ਭਰੀ = ਸੁਰਾਹੀ ਹੈ ॥
ਭਉ = ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਡਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ =
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਸੁਰਾਹੀ ਹੈ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ = ਦੇਵਤੇ ਸਰੂਪ ਮਨੁਖ ॥

ਖਟ ਦਰਸਨ = ਛੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ॥ ਬਾਣੀ = ਰਚਨਾ ਹੈ ॥
 ਮਹੇਸਾ = ਸ਼ਿਵਜੀ ॥ ਬਿਬਾਣੀ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥ ਗੋਸਟਿ = ਚਰਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
 ਚੋਜੁ = ਤਮਾਸ਼ਾ ॥ ੧੨ ॥ ਸੰਧਿਆ = ਪਾਠ ਪੂਜਾ ॥ ਜਲਾਵੈ = ਸਾੜ ਦੇਵੇ ॥
 ਪਰਸਾਦੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਪ੍ਰਿਉ = ਪੀਆ ॥ ਤੰਤੁ = ਜੀਵ ॥ ਪਰਮ ਤੰਤੁ =
 ਬੀਜਵਰ ॥ ਦਸਅਠ = ਅਠਾਰਾਂ ॥ ਤਪਾਵਸੁ = ਨਿਆਂ ॥ ਬਿਆ = ਹੋਇਆ ॥ ੧੩ ॥

੫੫੪

ਫਿਟੁ = ਧਿਰਕਾਰ ਹੈ ॥ ਅਲੂਣੀ = ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਲੂਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ (ਬੇਰਸ) ਹੈ ॥
 ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਚਰਣਾਰ ਬਿੰਦ = ਚਰਣ ਕਵਲ ॥ ਪਾਲਿ = ਪਾਲਣਾ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਠਸਠਿ = ਅਠਾਰਠ ॥ ਸੰਜਮਿ = ਬਿਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਭਉ
 ਖੰਡਨੁ = ਭੰਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ੧੪ ॥ ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ ਸਬਦੇ = ਬ੍ਰਹਮ ॥
 ਤਾਮਸਿ = ਤਮੋ ਗੁਣ ਅਥਵਾ ਰੋਧ ਵਿਚ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਜਲਤੁ
 ਬਿਹਾਇ = ਸੜਦੇ ਨੂੰ ਹੀ ਬਿਤੀਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਕਾਰੀ = ਦਵਾਈ ॥ ਛਉੜ =
 ਪੜਦੇ ॥ ਧਰੇਹੁ = ਧਾਰਨੀ ਕਰੇ ॥ ਲਾਏਹੁ = ਲਵੇ ॥ ਸੰਜਮੁ = ਪ੍ਰਹੇਜ ॥
 ਕੇਲ = ਅਨੰਦ ॥ ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ = ਕੁਲ ॥ ਬਣਾਸਪਤਿ = ਬ੍ਰਿਛ ਆਦਿਕ
 ਸਬਜ਼ੀ ॥ ਸਿੰਚੈ = ਪਾਣੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮੁਹਿ = ਮੂੰਹ ਵਿਚ ॥ ਭੁਗਤਾ =
 ਖਾਂਦਾ (ਭੋਗਦਾ) ਹੈ ॥ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਏ = ਤਿਲ ਜਿੰਨਾਂ ਵੀ ਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥
 ਮਾਣਸੁ ਭਰਿਆ ਆਣਿਆ = ਇਕ ਮਨੁਖ ਨੇ (ਸਰਾਬ) ਭਰਕੇ ਆਂਦੀ ॥
 ਭਰਿਆ ਆਇ = ਦੂਜੇ ਨੇ ਆਣ ਕੇ ਪਿਆਲੇ ਭਰੇ ॥ ਬਰਲੁ = ਕਮਲ ਪੁਣਾ ॥
 ਪੀਚਈ = ਪੀਵੇ ॥ ਜੇ ਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ = ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਵਸ ਚਲੇ ॥ ਸਵਿ
 = ਸੌਂ ॥ ਸੁਧਿ = ਸੋਝੀ ॥

੫੫੫

ਕਢੈ = ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਵਖਰੁ = ਸੋਦਾ ॥ ਵਿਡਾਰੀ = ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥
 ਢੇਰੀ = ਗੰਢੁ ॥ ੧੬ ॥ ਐਸੀ = ਅਜੇਹੀ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੋਂ ॥ ਝਖਿ = ਖੱਪ ॥ ੧੭ ॥
 ਭੇਦਿਆ = ਵਿੰਨਿਆ ॥ ਅਮੇਉ = ਮਿਣਤੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਤੋਟਾ = ਘਾਟਾ ॥

ਹਾਣਤ = ਘਾਟਾ, ਹਾਨੀ ॥ ਜੁਗ ਛਤੀਹ = ੪ ਜੁਗਾਂ ਦੀਆਂ ਨੌਂ ਚੌਕੜੀਆਂ, ਕਈ
 ਜੁਗ ਮਹਾਂ ਪਰਲੋ ਦਾ ਸਮਾਂ ॥ ਗੁਬਾਰਿ ਕਰਿ = ਧੁੰਧੁਕਾਰ (ਮਹਾ ਪ੍ਰਲੋ) ਕਰਕੇ ॥
 ਸੁੰਨਾਹਰਿ = ਅਫੁਰ ਰੂਪ ਹਰੀ ॥ ਓਥੈ = ਧੁੰਧੁਕਾਰ ਦੀ ਸੁੰਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ॥
 ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਗਉਹਰੁ = ਮੋਤੀ ਵਾਗੂ ਸੁੱਧ ਹੈ ॥ ਗੰਭੀਰ = ਡੂੰਘਾ ॥ ੧੮ ॥

੫੫੬

ਦੰਮੁ = ਸਵਾਸ ॥ ਚੇਤੰਨੁ = ਖਬਰਦਾਰ, ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਰਵਿ =
 ਵੱਸ ॥ ਦਮਿ ਦਮਿ = ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ॥ ਮਰਤਬਾ = ਦਰਜਾ ॥ ਰਜਾਇ =
 ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਬੀਨਿਆ = ਚਤੁਰ ॥ ਦਾਨਾ = ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥
 ਮੋਨੀ = ਚੁੱਪ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਨਾ = ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਕਲੀ =
 ਨਾਮ ਦੇ ਜਾਪ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਲਜੁਗ ਵਿੱਚ ॥ ਜਿੰਨਾ = ਭੂਤਨਿਆਂ ਦਾ ॥ ਅਉਤਾਰੁ =
 ਅਵਤਾਰ, ਜਨਮ ॥ ਜਿਨੂਰਾ = ਛੋਟਾ ਜਿੰਨ ॥ ਜੋਰੂ = ਇਸਤ੍ਰੀ (ਵਹੁਟੀ) ॥
 ਸਿਕਦਾਰੁ = ਸਰਦਾਰ ॥ ਮੂਲੇ = ਮੁੱਢ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ) ਤੋਂ ॥ ਅਖੁਟੀ ਜਾਹੀ =
 ਖੋਟੇ ਰਸਤੇ (ਬੇਅਰਥ) ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਨਾਰਦਿ = ਨਾਰਦ ਨੇ ॥ ੧. ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਤੇ
 ੨. ਪੱਥਰ ਪੂਜਾ ॥ ਕਿਹੁ = ਕੁਝ ॥ ੨੦ ॥ ਆਪਹੁ ਜਾਣੈ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ
 ਜਾਣੇ ਕਿ ਇਹ ਮੈਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਨਗਰੀ = ਦੇਹੀ ਵਿਚ ॥ ਸਭੁ ਕੋ = ਸਾਰੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ॥
 ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਸੂਖਮੁ = ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪਾਸਾਰੁ =
 ਪਸਾਰੇ ਵਾਲਾ ਸਰਗੁਣ ਹੈ ॥ ਇਕਾਤੀ = ਇਕੰਤ, ਤਿਆਗੀ ॥ ਰੇਨਾਰੁ =
 ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ੨੧ ॥ ਸੁਧੁ = ਸੁਧ ਕਰਨੀ ਏਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਦੀ ॥

੫੫੭

ਗੁਰੂ ਵਡਹੰਸ

ਮ: ੧ ॥ ਅਮਲੀ ਅਮਲੁ:—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਚੱਕ੍ਰ ਲਾਉਂਦੇ ੨
 ਤਲਵੰਡੀ (ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ) ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਚੰਦਰ ਭਾਨ ਦੇ ਖੂਹ ਤੇ ਆਨ ਬੈਠੇ ।
 ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਇਹ ਖਬਰ ਸੁਣਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਲੈਣ ਆਏ । ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ
 ਬੇਟਾ ਘਰ ਚਲੋ, ਇਹ ਭੇਖ ਛੱਡ ਕੇ ਹੁਣ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਬੈਠੋ । ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ
 ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਭੇਖ ਛਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ॥
ਅੰਬੜੈ = ਅਪੜੇ, ਪਹੁੰਚੇ ॥ **ਨੀਰੁ** = ਪਾਣੀ ॥ **ਭਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਇ** = ਭਾਵੇਂ
 ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇਵੀਏ, ਪਰੰਤੂ ਭੌਂਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ **ਹਉ** = ਮੈਂ ॥ **ਵਾਰੀ** = ਬਲਿਹਾਰ ॥
ਵੰਵਾ = ਜਾਵਾਂ ॥ **ਖੰਨੀਐ** = ਟੁਕੜੇ ੨ ॥ **ਤਉ** = ਤੇਰੇ ॥ **ਨਾਵੈ** = ਨਾਮ ਤੋਂ ॥
ਮੈਂ ਕੀ = ਮੈਨੂੰ ॥ **ਹਭੀਆਂ** = ਸਭਨਾ ॥ **ਲਹੈ** = ਲੱਥੇ ॥ **ਸਰ** = ਤਲਾਬ ਦੇ ॥
ਭੀਤਰਿ = ਵਿਚ ॥ **ਪਾਲਿ** = ਕੰਧ ਹੈ ॥ **ਬਾਣੀਆ** = ਗੁਮਾਸਤਾ, ਬਿਪਾਰੀ ॥
ਮੈ = ਮੇਰੀ ॥ **ਰਾਸਿ** = ਪੁੰਜੀ ਹੈ ॥ **ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ:**—**ਕਾਇ** = ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ
 ਉਹ ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ॥ **ਬੀ** = ਹੋ ॥ **ਸਹੁ** = ਪਤੀ ॥ **ਰਾਵਣ** = ਅਨੰਦ ਭੋਗਣ ਵਾਸਤੇ ॥
ਰੀਸਾਲੂ = ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ **ਕੀ** = ਕਿਉਂ ॥ **ਧਨ** = ਇਸਤ੍ਰੀ (ਜਗਯਾਸੂ) ॥ **ਅਵਰਾ**
 = ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ॥ **ਰਾਵੇ ਜੀ** = ਰਮਣ ਕਰਦੀ (ਭੋਗਦੀ) ਉਪਾਸ਼ਨਾ
 ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ **ਕਰਣੀ ਕਾਮਣ** = ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਦਾ ਜਾਦੂ ਟੂਣਾ ਮਣਕਾ ਹੋਵੇ ॥
ਮਨ ਧਾਗਾ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਧਾਗਾ ਹੋਵੇ ॥ **ਮਾਣਕੁ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ **ਦਸਾਈ** =
 ਪੁਛਦੀ ਹਾਂ ॥ **ਨ ਜੁਲਾਂ** = ਪਰ ਉਸ ਪਰ ਚਲਦੀ ਨਹੀਂ ॥ **ਅੰਮੜੀਆਸੁ** =
 ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹਾਂ ॥ **ਅਕੁਅਣਾ** = ਨ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ॥ **ਬਾਹਰਾ** = ਬਿਨਾਂ ॥ **ਸਹੁ** =
 ਪਤੀ ਨਾਲ ॥ **ਲਗੀ** = ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਰਹੇ ॥ **ਮੋਰੀ ਰੁਣ ਝੁਣ:**—ਕਿਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ਪਤੀ

ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਤਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋ ਚੰਗੀ ਪਤੀ-ਪ੍ਰੇਮਣ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਪੁਛਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਪਤੀ ਮਿਲੇ ਦਾ ਅਨੰਦ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਓਸ
ਅਨੰਦ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ ? ਉਹ ਉੱਤਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ:—**ਮੋਰੀ** = ਮੋਰਾ ਦੇ, ਇੰਦਰੀਆ ਨੇ ॥

ਰੁਣ ਝੁਣ = ਧੀਮੀ ਅਰ ਮਿੱਠੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕੁਊ ਕੁਊ ਕਰਕੇ ਬੋਲਣਾ ਅਤੇ ਪੈਲਾ
ਪਾਉਣੀਆਂ ॥ **ਸਾਵਣੁ** = ਅਨੰਦ ॥ **ਮੁੰਧ** = ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸਖੀ) ! **ਕਟਾਰੇ** =
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖਛ, ਅੱਖਾਂ ਦੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ॥ **ਜੇਵਡਾ** = ਜੇਵੜੇ, ਰਸੀਆਂ (ਫਾਹੀਆਂ) ਰੂਪ ਹਨ ॥
ਤਿਨਿ ਲੋਭੀ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਭੀ (ਪ੍ਰੇਮੀ) ਨੂੰ ॥ **ਲੋਭ ਲੁਭਾਇਆ** = ਲੋਭ ਵਿਚ
ਲੁਭਾਏਮਾਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਖੰਨੀਐ** = ਟੁਕੜਾ ੨ ॥ **ਵੰਞਾ** = ਜਾਵਾ ॥ **ਵਿਟਹੁ**
= ਉਪਰੋ ॥ **ਸਣੁ** = ਸਮੇਤ ॥

੫੫੮

ਬਾਹੀ = ਮੰਜੇ ਦੀ ਹੀਆਂ, ਚਤੁਸਟੇ ਸਾਧਨਾ ਦੀਆ ਬਿਰਤੀਆ ॥ **ਬਾਹਾ** =
ਢੂੜੇ ਵਾਲੀਆ ਬਾਹਾਂ, ਸਕਾਮ ਕਰਮਾ ਦੀਆਂ ਬਿਧੀਆ ॥ **ਅਵਰਾਹਾ** = ਹੋਰਨਾ ਨਾਲ ॥
ਮਨੀਆਰੁ = ਚੂੜੀਆ ਚਾੜ੍ਹਨ ਵਾਲਾ, ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ॥ **ਵੰਗੁੜੀਆਹਾ** = ਵੰਗਾ
(ਕਰਨਾ, ਮੁਦਤਾ ਆਦਿਕ) ॥ **ਜਲਣੁ** = ਸੜਦੀਆ ਹਨ ॥ **ਬਾਹੜੀਆਹਾ** =
ਬਾਹਾ, ਵਿਧੀਆ ॥ **ਦਾਧੀ** = ਸੜੀ ਹੋਈ (ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਅਗਨੀ ਨਾਲ) ॥ **ਕੈ ਦਰਿ**
= ਕਿਸ ਦੁਆਰੇ ॥ **ਅੰਮਾਲੀ** = ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਸਖੀ ॥ ਅਮਲਾਂ ਕਰਕੇ ॥ **ਹਉ** = ਮੈ ॥
ਖਰੀ = ਬਹੁਤ ॥ **ਸਹ** = ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ **ਮਾਠਿ** = ਸਫਾਈ ਕਰਕੇ, ਘੋਟ ਕੇ ॥ **ਮਾਂਗ** =
ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲਾ ਵਿਚਲਾ ਚੀਰ ॥ **ਅਗੇ** = ਪਤੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ॥ **ਵਿਸੂਰਿ ਵਿਸੂਰੇ** =
ਬੁਰ ੨ ਕੇ ॥ **ਵਣਹੁ ਪੰਖੇਰੂ** = ਜੰਗਲ ਦੇ ਪੰਛੀ, ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਬਿਰਹਾ** =
ਵਿਛੋੜਾ ॥ **ਜਲੁ ਭਰਿਆ** = ਹੰਝੂ ਭਰ ਕੇ ॥ **ਕਨਿ** = ਪਾਸ ॥ **ਮਤੁ** = ਮਤਾ ॥
ਸੀਸੁ ਵਢੇ = ਸਿਰ ਵੱਢਕੇ ॥ **ਕਰਿ ਬੈਸਣੁ** = ਬੈਠਣ ਨੂੰ ਆਸਣ ਕਰ ਦਿਆ ॥
ਵਿਡਾਣਾ = ਬਿਗਾਨਾ ॥ **ਮ: ੩** ॥ **ਜਨੁ ਮੈਲੈ:—ਨਿਧਾਨੁ** = ਖਜਾਨਾ ॥ **ਸਿਧਾਂ ਕੇ**
ਆਸਣ = ਪਦਮ ਆਦਿਕ ਚੌਰਾਸੀ ਆਸਣ ਬੈਠਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ॥ **ਸੰਜਮੁ** = ਸੁਧਾਰ ਦਾ
ਤਰੀਕਾ, ਸਾਧਾਰਨ ॥ **ਉਲਟੀ ਭਈ** = ਬਿਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਉਲਟੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਰਥਾਤ

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਵਲ ਸਿੱਧੀ ਹੋ ਗਈ ॥ ਭਣਤਿ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਮਿਲਦੋ = ਮਿਲ ਕਰ ਕੇ ॥
ਮਰੈ = ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੋਂ ਮਰੇ ॥ ਸਬਦ = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਮਮਤਾ = ਮੋਹਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਨਦਰੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥ ਜਲਿ = ਸੜ ॥ ਅਨ ਰਸ = ਹੋਰਨਾਂ ਸਵਾਦਾਂ ਦੇ ॥
ਫਰਕੁ = ਵਿੱਥ, ਵੇਰਵਾ ॥

੫੫੯

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ: - ਦੂਜੈ = ਦਵੈਤ ਨੇ ॥ ਪਰਜ = ਪਰਜਾ, ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥
ਵਿਗੋਈ = ਖਰਾਬ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਸਾਰੁ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਰਵਹਿ = ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਂ ॥
ਕਿਹੁ = ਕੁਝ ਭੀ ॥ ਮਨਸਾ = ਵਾਸਨਾ ॥ ਬੰਧੁ ਹੈ = ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸ: -
ਖਰੀਆ = ਬਹੁਤ ॥ ਬਿਲਲਾਦੀਆ = ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥
ਮਹਲੁ = ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਕਰੂਪੀ = ਸਫਾਈ ਰਹਿਤ ॥ ਰਵੈ = ਜਪਦੀ ਹੈ ॥
ਕਾਮਣੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਵੇਕ = ਵੱਖਰੇ ੨ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸ: -
ਪਰਗਾਸੀ = ਪਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਮਹਾਂਦੇਉ = ਸਿਵਜੀ ॥ ਗਿਆਨੀ =
ਸਮਾਧੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ॥ ਵਰਤੈ ਘਰਿ ਅਪਣੈ = ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਦਾ
(ਇਸਥਿਤ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦਾ) ਹੈ ॥ ਤਾਮਸੁ = ਰੋਧੀ ॥ ਕਿਸਨੁ = ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ॥
ਰੂਧਾ = ਰੁੱਝਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਿਤੁ = ਕਿਸਦੇ ਮਗਰ ਲਗਕੇ, ਭਾਵ ਤਿੰਨਾਂ (ਵਿਸ਼ਨੂੰ,
ਬ੍ਰਹਮਾ, ਮਹਾਂਦੇਵ) ਨੂੰ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਵੇਹਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥
ਚੂਕੈ = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੈਰਾਗੀ =
ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹਨ ॥ ਦੀਵਾਨੁ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ =
ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥

੫੬੦

ਸਖਾਈ = ਸਹਾਇਕ ॥ ਪਰਵਾਰੈ = ਪਰਵਾਰ ਨੂੰ ॥ ਵਿਟਹੁ =
ਉਪਰੋਂ ॥ ਪਰਮਲੁ = ਚੰਦਨ ਰੂਪ ॥ ਸਹਜ ਬੈਰਾਗੁ = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਵੈਰਾਗ
(ਪ੍ਰੇਮ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ੮ ॥ ਹਉਮੈ = ਹੰਕਾਰ ਦਾ ॥
ਠਾਇ = ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਥਾਂ ਵਿਚ ॥ ਓਪਤਿ = ਉਤਪਤੀ ॥ ਜੀਉ ਬੰਧੁ =

ਜੀਵ ਬੱਝਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮ: ੪ ॥ ੧ ॥ ਸੇਜ=ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ॥ ਰਾਵੇ=ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ=ਸੁਖਾ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥

੫੬੧

॥ ੧ ॥ ਦੁਹਾਗਣਿ=ਪਤੀ ਤੋ ਵਿਛੜੀ ਹੋਈ, ਛੁੱਟੜ, ਬੇਮੁਖ ॥ ੨ ॥ ਰਾਵਿਅੜਾ=ਰਾਵਿਆ ਹੈ ॥ ਸਵਰਾ=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ॥

੫੬੨

ਗੋਸਟਿ=ਵਾਰਤਾ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਅਤਿ ਊਚਾ:-ਪਾਰਾਵਾਰਾ=ਉਰਾਰਾ ਪਾਰ ਦਾ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਲਖ=ਕੋੜਾਂਨ ਕੋੜ ਲੱਖਾਂ ਵੇਰਾਂ ॥ ਧਾਵੈ=ਭਟਕਦਾ ਫਿਰੈ ॥ ਮਹਲੁ=ਅੰਤ ॥ ਸੁਹਾਵੀ=ਸੁੰਦਰ ॥ ਤਪੀਸਰ=ਮਹਾਂ ਤਪੀ ॥ ਭੋਗੀਸਰ=ਭੋਗ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ॥ ਭੋਗਾ=ਰਸਾਂ ਨੂੰ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ=ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਥੋਰਾ=ਥੋੜਾ, ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ॥ ਪਰਦਾ ਤੋਰਾ=ਭਰਮ ਦਾ ਪੜਦਾ ਤੋੜਿਆ ਹੈ ॥ ਭੁੰਚਾ=ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਚਿਤੇਰੇ=ਯਾਦ ਕਰਕੇ ॥ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ=ਸਰੂਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਦੀਨਾ=ਗਰੀਬ ਹਾ ॥ ਭਰਿਪੁਰ ਲੀਣਾ=ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਕੇ ਲੀਨ ਹੋ (ਮਿਲ) ਰਹੇ ਹਨ ॥

੫੬੩

॥ ੩ ॥ ਜਨਾਵਹੁ=ਬੁਝਾਵੇ ॥ ਇਤ ਉਤ=ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਧੂਰਾ=ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਰ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ੪ ॥ ਉਰਿਧਾਰੇ=ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ੫ ॥ ਛੀਜੈ=ਨਾਸ ਹੋਵੇ ॥ ਵੂਠਾ=ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਤੂਠਾ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ॥ ੬ ॥ ਹਾਵਾ=ਬੋਰਾ, ਹੌਕਾ ॥ ਹਾਥੀ=ਹਥ ਦੇ ਕੇ ॥ ਥੀਆ=ਹੋਇਆ ॥ ਕਰ ਜੋਰਿ=ਹਥ ਜੋੜਕੇ ॥ ੭ ॥ ਬਿਸਮਾ=ਅਚਰਜ ਹੈ, ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥

੫੬੪

॥ ੮ ॥ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ:-ਖੀਰੇ=ਦੁੱਧ ॥ ਅੰਮਾਲੀ=ਹੋ ਪਿਆਰੀ ਸਹੇਲੀ ॥ ਮੈ=ਮੈਨੂੰ ॥ ਨੀਰੇ=ਪਰੋਸੇ ਦੇਵੇ ॥ ਬੇਦਨ=ਪੀੜਾ ॥ ਚਾੜ੍ਹਕੁ=ਪਪੀਹਾ ॥

ਰਿ=ਸੰਭਾਲਕੇ ॥ ਸਮਾਲੀ=ਯਾਦ ਕਰਾਂ ॥ ਉਡੀਣੀ=ਉਦਾਸ
 ਵੇਸਾ=ਮੈਂ ਭੇਸ (ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ) ॥ ਆਦੇਸਾ=ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ
 ਏ=ਪੈਰ ॥ ਸਾ=ਸੀ ॥ ਮ: ੩ ॥ ੧ ॥ ਧੁਨਿ=ਉਚਾਰਨਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ=
 ਦਿਨ ॥ ਵਿਟਹੁ=ਉਪਰੋਂ ॥

ਪੜਪ

ਮਹਲੀ=ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ॥ ਸਨਾਇ=ਉਸਤਤੀ ॥ ਮੂਰਤੁ=ਮਹੂਰਤ ।
 ਆਕਾਰੁ=ਪਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ਰਜਾਇ=ਤ੍ਰਿਪਤੀ ॥ ੧ ॥ ਦਹਦਿਸ=ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ॥
 ਇੰਦੀ=ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਸੇ ॥ ਵਿਆਪਿ=ਲੇਗ ॥ ਅਧਿਕਾਈ=ਬਹੁਤ ॥
 ਰਵੀਜੈ=ਜਪੀਏ ॥ ਚੀਨਿ=ਪਛਾਣਕੇ ॥ ਚਿੰਦਿਆ=ਇੱਛਤ ॥
 ਅਕਹੁ=ਅੱਕ ਤੋਂ ॥ ਪਰਮਲ=ਚੰਦਨ ॥ ਖਟਿਆ=ਪਾਇਆ ॥
 ਅਹਿਲਾ=ਦੁਰਲੱਭ, ਨਿਸਫਲ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ-ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ
 ਵਿਗਾੜਿ=ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬੂਠ ਨਾਲ ਵਿਗਾੜ ਕੇ (ਮੈਲਾ ਕਰਕੇ) ॥

ਪੜ੬

ਤਾਮਿ=ਤਦੋਂ ॥ ਸੁਰਤਿ=ਸੋਝੀ ਗਿਆਨ ॥ ਜਾਮਿ=ਜਦੋਂ ॥ ਵਾਰੀ
 ਖਸਮੁ ਕਢਾਏ=ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਦੀ ਵਾਰੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਰਤੁ ਕਮਾਵਣਾ=ਪਿਛਲੇ
 ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਆਪਿ ਆਪੁ=ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ॥ ਵਵਾਵਣਾ=
 ਗਵੋਣਾ ਹੈ ॥ ਕਰਿ ਸਰੀਕੀ=ਈਰਖਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਜਾਇ ਕਿਆ=
 ਉਸ ਦਾ ਕੀ ਵਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ਰੂਆਵਣਾ=ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੇ ਰੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ॥
 ਵਾਵਣਾ=ਬੇਅਰਥ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ਕਉੜਾ=ਦੁਖ ॥ ਮੀਠਾ=ਸੁਖ ॥
 ਸਮਸਰੇ=ਬਰਾਬਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ॥ ਕਰਮੁ=ਬਖਸਿਸ ॥ ਧੁਰਿ ਕਦੇ=
 ਮੁੱਢ ਤੋਂ ਹੀ ਕਦੇ ਦੀ ॥ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਤੇ:-ਭਿਖ=ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਵਾਸਤੇ ॥
 ਤਾਮਿ=ਤਦੋਂ ॥ ਅਹਿਲਾ=ਦੁਰਲੱਭ ॥ ਵਖਤੁ=ਮਨੁੱਖ ਜਨਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ॥
 ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਸਾਉ=ਸੁਆਦ ॥

੫੬੭

ਰਾਜੁ = ਹੁਕਮ ॥ ਚਾਕਰੁ = ਦਾਸ ॥ ਤਾਮਿ = ਤਦੋ ॥ ਜਾਮਿ =
 ਜਦੋ ॥ ਚੁਕਾਵਹੇ = ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਜਮਹੁ = ਜਮਾ ਤੋ ॥ ਉਬਾਰੇ = ਬਚਾ ॥
 ਬੰਕੇ = ਸੁੰਦਰ ਹਨ ॥ ਲੋਇਣ = ਅੱਖਾਂ ॥ ਰੀਸਾਲਾ = ਸੁੰਦਰ ਹਨ ॥ ਦੰਤ =
 ਦੰਦ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨੇ ਦੀ ॥ ਢਾਲਾ = ਘੜੀ (ਢਲੀ) ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸੋਵੰਨ = ਸੋਨੇ ਦੀ ॥
 ਕ੍ਰਿਸਨ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਜਾਪ ਦੀ ॥ ਮਹੇਲੀਹੋ = ਇਸਤ੍ਰੀਓ, ਸਹੇਲੀਓ ॥
 ਬਗਾ = ਬਗਲਿਆਂ ਤੋ ਬਗਲਾ ॥ ਹੰਸ ਹੰਸਾ = ਹੰਸ ਤੋ ਵੀ ਪਰਮ ਹੰਸ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥
 ਜਾਲਾ = ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ॥ ਮਧੁਰਾੜੀ = ਮਿੱਠੀ ॥ ਕੁਹਕਨਿ =
 ਬੋਲਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਕੋਕਿਲਾ = ਕੋਲਾਂ ॥ ਤਰਲ = ਚੜ੍ਹਦੀ ॥ ਆਪਿ ਭਾਣੀ =
 ਆਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲੱਗੀ ਹੈ ॥ ਸਾਰੰਗ = ਹਾਥੀ ॥ ਪਗੁ = ਪੈਰ ॥ ਠਿਮਿ ਠਿਮਿ =
 ਬਪਕ ਬਪਕ ਕੇ, ਮਟਕ ਮਟਕ ਕੇ ॥ ਆਪਿ ਆਪੁ ਸੰਧੂਰਏ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ
 ਸੰਧੂਰਿਆ (ਮਸਤ) ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਰੰਗ = ਲਛਮੀ, ਰਾਧਕਾ ॥ ਰਾਤੀ = ਰਤੀ ਹੋਈ ॥
 ਮਾਤੀ = ਮਸਤ ਫਿਰਦੀ ਹੈ ॥ ਉਦਕੁ ਗੰਗਾ ਵਾਣੀ = ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਣੀ
 ਵਾਂਗੂੰ ਸੁੱਧ ਹੈ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਅਪਣੇ ਪਿਰ ਕੈ-ਮੁਈਏ = ਹੇ ਪਿਆਰੀਏ ॥ ਭਾਇ
 ਪਿਆਰੇ = ਪਿਆਰ ਦੇ ਭਾ ਜਾਣ ਕੇ ॥ ਰਾਵੈ = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਧਨ =
 ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਕਸਾਈ = ਕਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਵੰਤੜੀਏ =
 ਹੇ ਗੁਣ ਹੀਣ ਇਸਤ੍ਰੀਏ ॥

੫੬੮

ਹਦੂਰੇ = ਹਾਜ਼ਰ ਪ੍ਰਤੱਖਜਾ ॥ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ = ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਫਲ ਦੇਣ
 ਵਾਲਾ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਸੁਭਾਖਿਆ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ ਹੈ ॥
 ਸਰਿ = ਸਰੋਵਰ, ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਚ ॥ ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਨਿਜਘਰਿ = ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ
 ਵਿਚ ॥ ਰਲੀਆਲਾ = ਖੁਸ਼ੀਆ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਜੋਬਨੁ ਬਾਲਾ = ਨਵੀ ਜਵਾਨੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
 ਭਾਏ = ਭਾਣੇ ਵਿਚ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਭ - ਅਨ ਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਰਾਵੀਐ =
 ਸਿਮਰੀਏ ॥ ਸੰਗ੍ਰਹਿ = ਇਕੱਠੇ ਕਰੀਏ ॥ ਵਿਕਣਹਿ = ਤਿਆਗ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥

ਜਮਾਏ=ਇਸਥਿਤ ॥ ਭੁੰਚ=ਖਾਹ ॥ ਪਰਥਾਏ=ਯਥਾਰਥ ॥ ਸੁਭਾਏ=ਸੋਭਦੇ ਹਨ ॥ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ=ਮੱਥੇ ਉਤੇ ਰਤੀ ਹੈ, ਵੱਡੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ॥ ਨਿਜ=ਆਪਣੇ ॥ ਬੈਰਾਗੋ=ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਏ ਹਨ ॥

੫੬੯

ਭਉ ਭੰਜਨੁ=ਡਰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਮਨ ਮੇਰਿਆ:-ਸਮਾਲਿ=ਯਾਦ ਕਰ ॥ ਜੋਹਿ=ਵੇਖ ॥ ਰਹਾਏ=ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਗੁਤੀ=(ਬੁੱਧੀ) ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨੁ=ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ॥ ਭੁੰਚਿ=ਖਾਹ ॥ ਖੁਆਈ=ਭੁਲੀ ਹੈ ॥ ਅਧਿਕਾਈ=ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ॥ ਵਖਾਣਿਆ=ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ਕਾਮਣਿ=ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ॥ ਹਿਤਕਾਰੀ=ਪ੍ਰੇਮੀ ਹਨ ॥ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ:-

੫੭੦

ਗੁਣੀ=ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸੈਸਾਰੇ=ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਵਖਰੁ=ਸੌਦਾ ॥ ਵਾਦੁ=ਬਗੜਾ ॥ ਚੂਕੈ=ਮਿਟੇ ॥ ਉਭੇ=ਖੜੇ, ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰਾ=ਮੋਟੀ ਮੂਰਖ, ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ॥ ਵਰੀਆਮੁ=ਸੂਰਮਾਂ ॥ ਫੁਸੀ=ਕਾਇਰ (ਡਰਪੋਕ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਕੇ) ॥ ਪਰਸਾਦੀ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਸਚਾ ਸਉਦਾ:-ਅਫਾਰਾ=ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ ॥ ਹੰਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲੁ ਹੈ=ਹੰਕਾਰ ਮਾਇਆ ਦੀ ਮੈਲ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਜਦ ਮਨ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਮੈਲ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਹੰਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਖੂਹਟਾ=ਖੂਹ ਹਿਰਦਾ ਰੂਪ ॥ ਸਬਦੇ=ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ॥ ਪਨਿਹਾਰੀ ਪਾਣੀ ਭਰਨ ਵਾਲੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰਵੀਜੈ=ਜਪੀਏ ॥

੫੭੧

ਜੋਤਕੀ=ਜੋਤਸ਼ੀ ॥ ਮੋਹਿ=ਮੋਹ ਵਿਚ ॥ ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ:-ਆਵਾ ਗਉਣੁ=ਔਣ (ਜੰਮਣ) ਜਾਣ (ਮਰਨ) ਵਾਲਾ ॥ ਮਾਤੇ=ਮਸਤ ਹਨ ॥ ਭਵਜਲਿ=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥ ਬਰਲੁ=ਕਮਲ ਪੁਣਾ ॥ ਖੁਆਈ=ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹੈ (ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ) ॥ ਹੇਤੁ=ਮੋਹ ॥ ਪਲਚਾਈ=ਫੱਸੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਅਵਰ ਨ ਭਾਈ=ਹੋਰ ਗਲ ਚੰਗੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ॥ ਸੁ ਭਾਖਿਆ=ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

੫੭੨

ਨਿਜ ਘਰੁ = ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ॥ ਮਹਲੁ = ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਮ: ੪ ॥ ੧ ॥
 ਸਰਸੇ = ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ॥ ਵਿਗਸੇ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥ ਕਮਲ = ਕਵਲਫੁੱਲ, ਹਿਰਦਾ ॥
 ਨਵੰ ਨਿਧਿ = ਨੌ ਨਿਧੀਆ ॥ ਪਰਸੈ = ਦਰਸਨ ਕਰੇ ॥ ਧੂਰਾ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ੧ ॥
 ਖਰੀ = ਬਹੁਤ ॥ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ = ਏਕਤਾ ਵਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ॥

੫੭੩

ਸਰੇਵਹ = ਸੇਵਦੇ ਹਾਂ ॥ ਪਾਏ = ਪੈਰੀ ॥ ੨ ॥ ਤਿਮਰ ਅਗਿਆਨੁ =
 ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ, ਮਹਾਂ ਅਗਿਆਨ ॥ ਅੰਜਨੁ = ਸੁਰਮਾਂ ॥ ਬਿਨਾਸੇ = ਨਾਸ
 ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਪਰਮ ਪਦੁ = ਮੁਕਤੀ ॥ ਗ੍ਰਾਸੇ = ਗ੍ਰਾਹੀ ਪਾਉਂਦਿਆਂ ਅਥਵਾ ਸਾਹ
 ਲੈਂਦਿਆ ॥ ਕਲਤੁ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

੫੭੪

ਸਾਕਤ = ਮਨਮੁਖ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕ = ਪੀਰੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਹਾ ॥ ਸਤੀ =
 ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਪਾਇ = ਪੈਰੀ ॥ ਪੰਥੁ = ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰਸਤਾ ॥ ਸਮਤੁ =
 ਬਰਾਬਰ ॥ ਤਾਪਾ = ਰੋਗ ॥ ਨਿਵਾਰੇ = ਦੂਰ ਕੀਤੇ ॥ ਕੰਕਰੁ = ਦੂਤ ॥ ਬਿਦਾਰੇ =
 ਨਾਸ ਕੀਤੇ ॥ ਮੁਖਿ = ਮੁਖੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਦੁਆਰੇ ॥ ਅਨਦਿਨ = ਰਾਤ
 ਦਿਨ ॥ ਅਜਾਤਿ = ਨੀਵੀਂ ਜਾਤ ਵਾਲੇ ॥ ਗਹਿਰ = ਡੂੰਘਾ ॥ ਗੰਭੀਰ = ਬੇਅੰਤ ॥
 ਉਬਾਰੇ = ਬਚਾ (ਤਾਰ) ਲਵੇ ॥

੫੭੫

ਭੰਜਨੁ = ਕੱਟਣ ਵਾਲਾ ॥ ਤਰੇ ਤਰਾਇਆ = ਤਰਾਏ ਹੋਏ ਤਰਦੇ ਹਨ ॥
 ਭੇਟਿ = ਮਿਲਕੇ ॥ ਦੇਹ ਤੇਜਣਿ ਜੀ - ਘੋੜੀਆ = ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਲਾੜੇ ਦੀ ਘੋੜੀ ਦੇ ਗੀਤ ॥
 ਤੇਜਣਿ = ਉੱਚੀ ਜਾਤ ਦੀ ਘੋੜੀ ਹੈ ॥ ਪੁੰਨਿ = ਪੁੰਨਾ ਕਰਕੇ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨੇ ਨਾਲੋਂ
 ਵੀ ॥ ਚੰਗੜੀਆ = ਚੰਗੀ ਹੈ ॥ ਨਵ ਰੰਗੜੀਆ = ਜਦ ਦੇਹ ਨੂੰ (ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ)
 ਨਵੇਂ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਚਲੁਲਾ = ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ, ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਲਾ ॥ ਜਾਪੀ =
 ਜਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ = ਨਾਮ ਜਪਣ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾਸਤੇ ॥ ਦੇਹ =

ਪਾਵਉ = ਦੇਹੀ (ਘੋੜੀ) ਨੂੰ ਪਾਵਾਂ ॥ ਜੀਨੁ = ਕਾਠੀ ॥ ਬੁਝਿ ਚੰਗਾ = ਚੰਗੀ ਤ੍ਰਿ
 ਾਮ ਨੂੰ ਬੁੱਝਣ ਦਾ ॥ ਬਿਖਮੁ = ਕਠਨ ॥ ਭੁਇਅੰਗਾ = ਸਰਪ ਵਰਗਾ ਵਰਤਲਾਕਾ
 ਸਾਰ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਅਨਤ = ਅਨੇਕਾਂ ॥ ਤਰੰਗਾ = ਲਹਿਰਾਂ ਵਾਲਾ (ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ) ॥
 ਵਟੁ = ਮਲਾਹ ਰੂਪ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਇਕ ਰਸ ॥
 ਰਬਾਣ ਪਦੁ = ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪਦਵੀ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੰਗਾ
 ਹਰੀ ਦਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਉਤਮ ਪਦੁ (ਮੋਖ) ਦੇਣ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ਕੜੀਆਲੁ = ਲਗਾਮ
 ਗਿਆਨ ਦੀ ਹੈ ॥ ਜਿਣੈ = ਜਿੱਤਕੇ ॥ ਚਾਬਕ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਘੜੇ ਘੜਾਵੈ =
 ਨ ਘੜੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ (ਮਨ) ਨੂੰ ਘੜੇ ਭਾਵ ਸੋਧੇ ॥ ਸਬਦੁ = ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ॥ ਅਪਿਓ =
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰੀ ਨਾਮ ॥ ਤੁਰੀ = ਘੋੜੀ (ਦੇਹ) ਨੂੰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ॥ ਮਹਾ
 ਮਾਰਗੁ ਪੰਥ ਬਿਖੜਾ = ਜਮ ਮਾਰਗ ਦਾ ਅਤੀ ਔਖਾ ਰਸਤਾ (ਏਸ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ) ॥
 ਸਾ = ਉਹ ॥ ਤੁਖਾਈਆ = ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘੋੜੀ ॥ ਧੰਨ ਸਾਬਾਸੈ = ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ
 ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ॥ ਕਿਰਤੁ ਜੁੜੰਦਾ = ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਜੁੜਨ ਕਰਕੇ ॥
 ਦੇਹੜਿ = ਦੇਹ ਰੂਪ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਨੋਟ-ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਜੀਵ ਲਾੜਾ ਮੋਖ ਰੂਪੀ
 ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਭਜਨ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ॥

੫੭੬

ਦੇਹ ਤੇਜਨੜੀ-ਤੇਜਨੜੀ = ਘੋੜੀ ॥ ਨਵ ਰੰਗੀਆ = ਨਵਾਂ ਰੰਗਾਂ ਵਾਲੀ ॥
 ਗਿਆਨ ਮੰਗੀ = ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਹੀ ਨੂੰ ਮੰਗਣਾ ਕੀਤਾ ॥ ਚੰਗੀਆ =
 ਚੰਗੀ ਹੈ ॥ ਸੁਵਿਨਾ = ਸੋਨੇ ਵਰਗੀ ॥ ਜੜਿ = ਜੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਕੜਿਆਲ =
 ਲਗਾਮ ॥ ਅੰਕਸੁ = ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ॥ ਮੈਗਲੁ = ਮਨ ਰੂਪ ਹਾਥੀ ॥ ਸਾਧਨ =
 ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਦੇਹ ਘੋੜੀ ਜੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਰਾਮ = ਮਨੁਖਾ ਦੇਹੀ ਘੋੜੀ
 ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਕੇ (ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ) ਇਹ ਜੀਵ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ॥ ਸੇਵਕੀ =
 ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਧਾ: - ਲਧਾ = ਲੱਭਿਆ ਹੈ ॥ ਦਿਤੜਾ ਵਾਰੋ
 ਵਾਰਾ = ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਬਾਰੰਬਾਰ ਦਿੱਤਾ ॥ ਕਾਂਣਿ = ਮੁਹਬਾਜੀ ॥
 ਜਮਾਣੀ = ਜਮਾਂ ਦੀ ॥ ਸਮਧਾ = ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਰਲੀਆ = ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥

ਮੈਡੜੇ = ਮੇਰੇ ॥ ਚੂਕੇ = ਮਿਟ ਗਏ ॥

੫੭੭

ਬੈਸਾ = ਬੈਠਾ ॥ ਤਉ = ਤੈਨੂੰ ॥ ਅਘਾਏ = ਰੱਜੇ ॥ ਡੰਝਾ = ਜਲਨਤਾ,
ਸੜਕਣ ॥ ਭੁੰਚਣ = ਭੋਗਣ ॥ ਤ੍ਰਾਸ = ਡਰ ॥ ਅਨਹਦ = ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰੇ =
ਵਾਜੇ ॥ ਵਰੁ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਪਤੀ ॥ ਜੀ = ਮਨ ਤੋ ॥ ਵਿਸੂਰੇ = ਭੋਰੇ ॥
ਕਿਆ ਸੁਣੇਦੋ:—ਸੁਣੇਦੋ = ਸੁਣਦਾ ਹੈ ? ਕੂੜੁ = ਝੂਠਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ॥ ਵੰਝਨਿ = ਚਲਾ
ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਝੁਲਾਰਿਆ = ਬੁੱਲੇ ਵੱਡ ॥ ਸੁਣੀਅਰੁ = ਕੰਨ ॥ ਤੇ = ਉਹ ॥ ਧਣੀ
= ਮਾਲਕ ਨੂੰ ॥ ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖੀਏ ॥ ਭਣਿਆ = ਜਪਿਆ ॥ ਗੁਣਹੁ = ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ॥
ਭੈ = ਭਿਆਨਕ (ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ) ॥ ਬੋਹਿਥ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਲੋਇਣ ਲੋਈ:—ਲੋਇਣ =
ਅਖਾ ਨਾਲ ॥ ਲੋਈ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ॥ ਮੂ = ਮੇਰੀ ॥ ਘਣੀ = ਸਗੋਂ ਬਹੁਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥
ਅਖੜੀਆਂ = ਅੱਖਾਂ ॥ ਬਿਅੰਨਿ = ਹੋਰ ਹਨ ॥ ਡਿਸੰਦੋ = ਦਿਸਦਾ ਹੈ ॥
ਮਾ ਪਿਰੀ = ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪਤੀ ॥ ਪਰਧਾਨੇ = ਮੁਖੀ ਹਨ ॥ ਅਘਾਏ =
ਰੱਜ ਗਏ ਹਨ ॥ ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ:—ਅੰਧੁ = ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ॥ ਸੁੰਵੀ = ਖਾਲੀ ਹੈ ॥
ਵਿਹੂਣੀਆਂ = ਬਿਨਾ ॥ ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਵੁਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਖੰਨੀਐ
= ਟੁਕੜੇ ੨ ॥ ਵੰਝਾ = ਜਾਵਾ ॥ ਜਨ = ਦਾਸ ॥ ਚਾਖਿ = ਜਪ ਕੇ ॥ ਅਘਾਣੇ
= ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਤੂਠਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਅਮਿਉ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥
ਜਗਦੀਸ ਈਸਹ = ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿਕਾ ਦੇ ਈਸਰ ਦੀ ॥

੫੭੮

ਜੈ ਜਏ = ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੈ ॥ ਪੰਚ = ਪੰਜ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਤੋ ॥
ਜੋ ਲੋੜੀਦੇ:—ਲੋੜੀਦੇ = ਲੱਭਦੇ ਹਨ ॥ ਕਾਂਢਿਆ = ਕਹੀਦੇ ਹਨ ॥ ਸਤਿ =
ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਸੰਤ ਨ ਬਾਹਰਾ = ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਖਟਾਨਾ =
ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਸੰਮਾਇ = ਸਮਾ ਕਰਕੇ ॥ ਸੁੰਨਿ = ਅਵੁਰ ਹਰੀ ਵਿਚ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣ ਕਾਰਣ:—ਵਰਨੁ = ਰੰਗ ॥ ਚਿਹਨੁ = ਨਿਸ਼ਾਨ ॥ ਰਹਤਾ = ਰਹਿਤ ਹੈ ॥
ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥ ਬਾਲ = ਬਾਲਕ ਹਨ ॥ ਗੋਪਾਲਾ = ਗੁਪਾਲ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ॥ ਤ੍ਰਾਸਾ=ਡਰ ॥ ਸੰਗਾਇਆ=ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ॥ ਦਰਿ=
ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ॥ ਅਨਹਤ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਗਾਜੇ=ਗਰਜ (ਬੋਲ) ਰਹੇ ਹਨ ॥
ਪਹੂਚਾ=ਪਹੁੰਚ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ:-ਅਲਾਹਣੀਆ=ਸੋਕ ਦੇ ਗੀਤ ਜੋ ਕਿਸੇ
ਦੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ ਰੋਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਸਿਰੰਦਾ=ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ਪੁਨੀ=ਪੁਜ ਗਈ ॥

੫੭੬

ਪਾਈ ਭਰੀ=ਉਮਰ ਦੀ ਪਿਆਲੀ ਭਰ ਗਈ, ਭਾਵ ਸ਼ਾਸ ਮੁਕ ਗਏ ॥
ਜਾਨੀਅੜਾ=ਪਿਆਰਾ ਜੀਵ ॥ ਘਤਿ=ਫੜਕੇ, ਪਾ ਕੇ ਫਟੇ ਉਤੇ ॥ ਸਬਾਏ=
ਸਾਰੇ ॥ ਕਾਇਆ=ਸਰੀਰ ਅਤੇ ॥ ਹੰਸ=ਜੀਵ ਦਾ ॥ ਥੀਆ=ਹੋਇਆ ॥
ਪੁਨੇ=ਪੂਰੇ ਹੋ ਗਏ ॥ ਪੁਰਬਿ=ਪਿਛਲੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ॥ ਪਇਆਣਾ=ਕੂਚ
ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ਦਿਹਾ=ਦਿਨਾਂ ਦਾ ॥ ਸਰਪਰ=ਜਰੂਰ ॥ ਮਿਹਮਾਣਾ=
ਪਰਾਹੁਣਾ ॥ ਗਾਰਬੁ=ਹੰਕਾਰ ॥ ਮੂਲੇ=ਕਦਾਰਿਤ ॥ ਵਿਹਾਣਾ=
ਬੀਤਿਆ ॥ ਹੀਲੜਾ=ਉੱਦਮ, ਬਹਾਨਾ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ॥
ਵਾਲੇਵੇ=ਪਦਾਰਥਾ ਵਾਸਤੇ ॥ ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ:-ਬਿਰਹਾ=ਵਿਛੋੜਾ ॥ ਤਨ ਕਾ
=ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਦਾ ॥ ਨਿਹਾਲਿਹ=ਵੇਖੀਏ ॥ ਕਿ=ਕੀ ॥
ਕਰਿ ਪਾਇਆ=ਲੇਖਾ ਕਰਕੇ ਮਥੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇਹਾ=ਹੁਕਮ
ਕਰੀਏ ਕਿ ਦੁਖ ਹੈ ਯਾ ਸੁਖ ॥ ਐਸਾ=ਮਹਾਤਮਾ ਜੈਸਾ ॥ ਪੰਥੁ=ਰਸਤਾ ॥ ਸੁਹੇਲਾ
=ਸੁਖਾਲਾ ॥ ਭੇਟੈ ਸਿਉ=ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰਾਨੇ ਨਾਲ ॥ ਰਲੀਆ=ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥
ਮੁਣਸਾ ਸੂਰਿਆ=ਸੂਰਮਿਆਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ॥ ਹਕੁ=ਸੱਚਾ ਹੈ ॥ ਪਰਵਾਣੈ=
ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਕੇ ਮਰਦੇ ਹਨ ॥

੫੮੦

ਸੂਰੇ=ਸੂਰਮੇ ॥ ਮਾਣੇ=ਇਜ਼ਤ ॥ ਕਰਿ=ਇਕ ਕਰਕੇ ॥ ਉਚਾ
=ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ ॥ ਬਾਜੀ=ਖੇਡ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਧਾਰਣ ਧਾਰੇ=ਜਗਤ ਦੀ ਰਚਨਾ
ਨੂੰ ਰਚਦਾ ਹੈ ॥ ਸਚੁ ਸਿਰੰਦਾ:-ਸਿਰੰਦਾ=ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ਦੁਇ ਪੁੜ=ਧਰਤੀ
ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਦੋ ਪੁੜ ॥ ਸਿਰਜਿਅਨੁ=ਬਣਾਏ ਹਨ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ=

ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਚਲਤੁ = ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਮੇਦਨੀ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥
 ਸਿਰਜਿਐ = ਬਣਾਏ ਹਨ ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ = ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ॥
 ਤਖਤੁ = ਸੰਸਾਰ ॥ ਆਵਾਗਵਣੁ = ਆਂਣਾ ਜਾਣਾ ॥ ਬਧਿਕੁ = ਹਿੰਸਕ, ਸ਼ਿਕਾਰੀ
 ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਜੀਉ = ਜੀਵ ॥ ਬਿਕਾਰੇ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਭੂਡੜੈ = ਭੂੰਡਰ,
 ਭਾਵ ਮਲੀਨ ਮਤਾਂ ਵਾਲੇ, ਭੈੜੇ (ਜੀਵ ਨੇ) ॥ ਬੂਡੜੈ = ਭੁੱਬੇ ਹੋਏ ਨੇ ॥ ਚਾਰੇ = ਚਾਰਾ
 (ਵੱਸ) ਹੈ ॥ ਵਣਜਾਰੇ = ਖਰੀਦਾਰ ਹੈ ॥ ਜਾਨੀਆ = ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ॥ ਰੂਪ ਨ ਜਾਣੈ
 ਸੋਹਣੀਐ = ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ (ਲਿਹਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ) ॥ ਹੁਕਮਿ ਬਧੀ
 ਸਿਰਿਕਾਰੇ = ਈਸ਼ੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਰ ਜਮਦੂਤਾ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਧਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਹੇਤੁ =
 ਵਾਸਤੇ ॥ ਨਉ = ਨੌ ॥ ਦਰ = ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਗੋਲਕਾਂ ॥ ਠਾਕੇ = ਬੰਦ ਕਰ ਲਏ ॥
 ਹੰਸੁ = ਜੀਵ-ਆਤਮਾਂ ॥ ਗੈਣਾਰੇ = ਅਕਾਸ਼ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ॥ ਸਾਧਨ = ਇਸਤਰੀ ॥
 ਛੁਟੀ = ਰੰਡੀ ਹੋ ਗਈ ॥ ਮੁਠੀ ਝੂਠਿ = ਝੂਠ ਨੇ ਠੱਗੀ ਹੈ (ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਾਰ
 ਸਤਿ ਹੈ) ॥ ਵਿਧਣੀਆ = ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਮਿਰਤਕੜਾ =
 ਮੁਰਦਾ ਪਤੀ ॥ ਅੰਨ੍ਹਨੜੇ ਬਾਰੇ = ਵੇਹੜੇ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ਪਿਆ ਹੈ ॥
 ਮਾਈਏ = ਹੇ ਸਖੀ ॥ ਸੁਰਤਿ ਮੁਈ ਮਰੁ = ਇਸ ਦੇ ਮਰਨ ਕਰਕੇ ਹੋਸ਼
 ਮਾਰੀ ਗਈ ॥ ਮਰੁ = ਮੌਤ ਨਾਲ ॥ ਮਹਲ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਦਰਬਾਰੇ =
 ਬੂਹੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਥਵਾ ਬੂਹੇ ਤਕ ॥ ਰੇਵਹੁ ਕੰਤੁ ਮਹੇਲੀਹੋ = ਹੇ ਸਖੀਓ,
 ਪਤੀ ਨੂੰ ਰੋਵੋ, ਉਸਦੇ ਸਚੇ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ॥ ਸਾਰੇ = ਯਾਦ ਕਰਕੇ ॥ ਜਲਿ ਮਲਿ = ਪਾਣੀ
 ਨਾਲ ਵਹੀਂ ਮਲਕੇ ॥ ਪਟਿ = ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ॥ ਅੰਬਾਰੇ = ਢੇਰ (ਵਿਚ ਲਪੇਟਿਆ)
 ਵੱਟੇ ਦਾ ਬੇਬਾਣ ਰੇਸ਼ਮੀ ਕਪੜਿਆਂ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ॥ ਸਚੀ ਬਾਣੀਆ = ਰਾਮ
 ਨਾਮ ਸਤ ਹੈ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ॥ ਪੰਚ = ਪੰਜ ਗਿਆਨ ਇੰਦਰੇ ਅਥਵਾ ਪੰਜ ਸਨਬੰਧੀ (ਮਾਂ ਪਿਉ,
 ਪੁਤ੍ਰ, ਇਸਤ੍ਰੀ, ਭਾਈ) ਮਰ ਗਏ, ਦੁਖੀ ਹੋਏ ॥ ਮਨੁ ਮਾਰੇ = ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ, ਗ਼ਮਗੀਨ ਹੋਕੇ ॥
 ਹਉਂ = ਮੈਂ ॥ ਮੁਠੀ ਸੰਸਾਰੇ = ਦੁਨੀਆ ਠੱਗੀ ਹੈ (ਝੂਠ ਨੇ) ॥

ਵਿਧਣਕਾਰੇ = ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਗਈ ਹਾਂ ॥ ਮਹੇਲੀਆ = ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ॥ ਰੂੜੈ = ਸੁੰਦਰ ॥
 ਹੇਤਿ ਪਿਆਰੇ = ਪਿਆਰੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਰਹਸਿਅੜੀ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ
 ਹਾਂ ॥ ਭਤਾਰੇ = ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ॥ ਸਾਧਨ = ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥ ਬਈਅਰਿ =
 ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ ॥ ਬਿਰਹੜਾ = ਵਿਛੋੜਾ (ਦੁਖ) ਨ ਹੋਵੇ ॥ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਸਿਰ-ਸਿਰਜਿ
 ਸਮਾਇਆ = ਰਚ ਕਰਕੇ ਲੈ ਕੀਤਾ ॥ ਕੁਦਰਤਿ = ਸਕਤੀ ਵਿਚ ॥ ਜਾਣੋਵਾ =
 ਜਾਣੇ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪਿੜ = ਬਾਜੀ (ਮਨੁਖਾਂ ਦੀ) ॥
 ਵਤਾਇਆ = ਵਿਛਾਇਆ; ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜਾਲੁ = ਮੋਹ ਦਾ ਜਾਲ ॥ ਅਧ ਪੰਧੈ
 = ਅੱਧ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਭਾਵ ਜੰਮਣ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਪੁਰਬਿ = ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕੰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ॥
 ਵੀਚਾਰੋਵਾ = ਵੀਚਾਰਨਾ ਕਰੋ ॥ ਨਿਰਾਲਮੁ = ਵੱਖਰਾ ਹੈ ॥ ਧੰਧੈ ਬਾਧੀ =
 ਸ਼ਿਸਟੀ ਨੂੰ ਝੂਠੇ ਧੰਧਿਆਂ ਵਿਚ ਬੱਧਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਬਿਆਪੈ = ਆ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥ ਦੂਜੈ
 ਭਾਇ ਵਿਕਾਰੋ = ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ਲਗਕੇ ਵਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਉਝੜੁ = ਉਜਾੜ ॥
 ਅੰਧ ਗੁਬਾਰੋਵਾ = ਬਹੁਤ ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਪਰਕਾਰੋਵਾ = ਕਈ ਕਿਸਮ ਦਾ ॥
 ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ॥ ਉਭੋ = ਖੜਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ਇਬਕੇ = ਹੁਣ ਦੇ ॥ ਰਾਹੇ = ਬੀਜੇ ਹੋਏ ॥
 ਜੰਮਨਿ = ਜੰਮਦੇ, ਉਗਦੇ ॥ ਪਛੁਤਾਣੇ ਸਿਰਿ ਭਾਰੋ = ਸਿਰ ਉਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ
 ਕਰਕੇ ਪਛੁਤਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਰਵਹਿ = ਜਾਪ ਕਰਨ ਵਿਚ ॥ ਸੁ ਜਾਣੀਅਹਿ = ਉਹ
 ਜਾਣਦੇ ਹਨ ॥ ਗੁਣ ਸਾਰੋਵਾ = ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੇ ਹਨ ॥ ਮੁਠੜੀ = ਠੱਗੀ ਹੋਈ
 ਸ਼ਿਸਟੀ ॥ ਮੈਲੁ = ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ॥ ਸੁਪਨੰਤਰੁ = ਸੁਪਨੇ ਵਤ (ਮਿਥਿਆ) ਹੈ ॥
 ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ:—ਸਚਾ ਘਰੁ = ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ॥ ਜਾਂ = ਜਦ ਤਕ ਹੈ ਤਾਂ ॥
 ਥਾਇ ਨ ਪਾਸੀ = ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਏਗਾ ॥ ਅੰਤਰਿ = ਅੰਦਰ (ਮਹਲ ਵਿਚ) ॥
 ਆਉ ਨ ਬੈਸਹੁ = ਨ ਕੋਈ ਆਓ ਜੀ, ਨ ਕੋਈ ਬੈਠੋ ਜੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁੰਢੈ = ਖਾਲੀ ॥
 ਬਿਨਸੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਜਗੁ ਸਬਾਏ = ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ॥

੫੮੨

ਖੜਾ = ਖੜਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ਰੂਆਏ = ਰੁਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਚੁਕਈ
 = ਮਿਟਦਾ ॥ ਬੇਹਹੁ ਬਾਵਹੁ = ਥਾਂ ਥਿੱਤੇ (ਸਤਿਸੰਗ ਤੇ ਸਰੂਪ) ਤੋਂ ॥ ਸੈਣ = ਸਾਥੀ ॥

ਫਾਸੇ = ਮੋਹ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥ ਨਾਗੜਾ = ਨੰਗਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖਿਆ = ਸੁੱਖ ਤੇ
 ਦੁੱਖ ਨੂੰ ॥ ਕਾਮਣਿਆਰੀ = ਜਾਦੂਗਰਨੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ॥ ਕਾਮਣ = ਜਾਦੂ ॥ ਤਾਗਾ
 = ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ (ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ ਦਾ) ਮੋਹ ਰੂਪ ਧਾਗਾ ਹੈ ॥ ਹੋਛੀ = ਤੁੱਛ ॥ ਗੁੜੁ ਸਾ
 ਮਖੀ ਖਾਇਆ = ਗੁੜੁ ਵਾਗੂੰ ਮਿੱਠਾ ਜਾਣ ਕੇ ਵਿਸਿਆ ਨੂੰ ਜੀਵ ਨੇ ਮੱਖੀ ਵਤ ਖਾਧਾ ਤੇ
 ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ॥ ਨ ਮਰਜਾਦੁ = ਬੇਮਰਯਾਦਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਹਬੀ ਮਰਜਾਦਾ
 ਦੇ ॥ ਕਲਿ ਭੀਤਰਿ = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ॥ ਜਾਨੀਅੜਾ = ਪਿਆਰਾ ਜੀਵ ॥
 ਪਠਾਇਆ = ਭੇਜਿਆ ਹੈ ॥ ਦਰਿ = ਦਰਗਹ ਤੋ ॥ ਹਾਕਾਰੜਾ = ਹਲਕਾਰਾ,
 ਬੁਲਾਵਾ ॥ ਭੈ ਰੋਵੈ = ਈਸ਼ਰ ਦੇ ਡਰ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ = ਉਸਦੇ ਗੁਣ
 ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਰੋਵੇ ॥ ਜਾਣ ਸਿਜਾਣਾ = ਸਿਆਣਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਮ ੩॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚੜਾ -
 ਸਾਧਨ = ਉਹ ਇਸਤਰੀ ॥ ਬੈਸਈ = ਬੈਠਦੀ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
 ਮਹਲਿ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਪ੍ਰਿਉ = ਪਤੀ ॥ ਸਾਰਹਿ = ਸੰਭਾਲਦੀਆਂ (ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ)
 ਹਨ ॥ ਜੋਗੋ = ਸਮਰਥ ॥ ਕਾਮਣਿ = ਇਸਤਰੀ ਦੀ ॥ ਮਾਤੀ = ਮਸਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥
 ਅੰਕਿ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥

੫੮੩

ਧਨ = ਇਸਤਰੀ ॥ ਸਮਾਧੀ = ਸਮਾਧ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਜਲਾਏ = ਸਾੜ ਦੇ ਦਾ
 ਹੈ ॥ ਭਰਾਤੀ = ਭਰਮ ਭੁਲੇਖਾ ॥ ਪਾਏ = ਪੈਰੀ ॥ ਸੁਣਿਅਹੁ ਕੰਤ:- ਮਹੇਲੀਹੋ =
 ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸਖੀਓਂ ॥ ਸਾਰਿ = ਸੰਭਾਲ ਕੇ ॥ ਮੁਠੀ = ਠੱਗ ਗਈ ਹੈ ॥ ਖੁਆਇਅਨੁ =
 ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਵਿਹੂਣੀ = ਖਾਲੀ ॥ ਆਵ = ਉਮਰ ॥ ਲੂਝੈ = ਬਗੜਦਾ ਹੈ ॥

੫੮੪

ਹਦੂਰੇ = ਹਾਜ਼ਰ ॥ ਰੋਵਹਿ ਪਿਰਚਿ - ਉਰਿਧਾਰਿ = ਚਿਤ ਵਿਚ ਧਾਰਕੇ ॥
 ਨਾਈ = ਵਡਿਆਈ ॥ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੇ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲ
 ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ॥ ਪੈਧੈ = ਪਹਿਨ ਕੇ ॥ ਪਗੁ = ਪੈਰ (ਮਨ ਰੂਪੀ) ॥ ਖਿਸੈ =
 (ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵਲੋਂ) ਖਿਸਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਖਾ ਨਿਵਾਰੇ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਮਿਟ
 ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਰਾਵੈ = ਭੋਗਦੀ ਹਾ ॥ ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰਾ ॥ ਘਟਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥

ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਜਜ-ਜਜਰੀ = ਭੁਰ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਕੱਚੀ ਝੱਝਰ ਵਤ ਹੈ ॥ ਠਿਠਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਜਰੁ = ਬੁਢੇਪੇ ਦੀ ਠੋਕਰ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚ ਗਏ ॥

੫੮੫

ਕੰਚਨੁ = ਸੋਨਾ ॥ ਬੀਐ = ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਚਲੂਲਾ = ਗੂੜ੍ਹਾ ਲਾਲ ਹੈ ॥
ਹੰਉ = ਮੈਂ ॥ ਪਾਏ = ਪੈਰੀਂ ॥ ਸਰਿ ਨਾਇ = ਤਲਾਬ (ਸਤਸੰਗ) ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ॥ ਵਾਰ ਮ: ੪ ॥ ਲਲਾ ਬਹਿਲੀਮਾ ਕੀ ਧੁਨਿ ਗਾਵਣੀ = ਲਲਾ ਅਰ ਬਹਿਲੀਮਾ ਦੋ ਗਵਾਂਢੀ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜੇ ਸਨ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਲਲਾ ਦੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਬਹਿਲੀਮਾ ਕੋਲੋਂ ਫਸਲ ਦਾ ਛੇਵਾਂ ਹਿਸਾ ਦੇਣਾ ਕਰ ਕੇ ਪਹਾੜੀ ਨਾਲੇ ਦਾ ਪਾਣੀ ਲਿਆਪਰ ਫਸਲ ਹੋ ਜਾਣ ਪਿਛੋਂ ਰਾਜਾ ਲਲਾ ਨੇ ਫਸਲ ਦਾ ਹਿਸਾ ਨ ਦਿਤਾ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਹੋਈ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਬਹਿਲੀਮਾ ਦੀ ਜਿੱਤ ਹੋਈ। ਏਸ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀ ਢਾਡੀਆਂ ਨੇ *ਵਾਰ ਗਾਈ। ਜਿਸ ਦੀ ਤਰਜ ਉਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਢਾਡੀਆਂ ਦੀ ਪਉੜੀ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਫੁਟ ਨੋਟ (ਚਰਨਾਂਕਤ) ਵਿਚ ਦਿਤਾ ਗਿਆ ॥ (੧) ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਡ-
ਵਡਹੰਸ = ਪਰਮ ਹੰਸ, ਮਹਾਤਮਾ ॥ ਉਰਿਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕੇ ॥
ਸੰਗ੍ਰਹਿ = ਇਕਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਬਗੁ = ਬਗਲਾ (ਪਖੰਡੀ) ਹੈ ॥ ਬਪੁੜਾ = ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਜਨਮਿ = ਮੁਢ ਤੋਂ ਹੀ ॥ ਅੰਗੁ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਬੀਆ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਤਲਿ = ਥੱਲੇ ॥ ਬੀਆ = ਦੂਜਾ ॥ ਅਣਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ = ਦੁਖ ਸੁਖ ॥

੫੮੬

॥ ੧ ॥ ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥ ਗੁਣਕਾਰੀ = ਗੁਣ ਔਸ਼ਧੀ ਰੂਪ ਹਨ ॥
ਭਉਜਲ = ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਤਾਰੀ = ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਵਿਟੜਿਅਹੁ = ਉਪਰੋਂ ॥ ੨ ॥ ਸੁਖ ਸਾਰੁ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੁਖ ਹੈ ॥ ਹਰਖੁ =

*ਕਾਲ ਲਲਾ ਦੇ ਦੇਸ ਦਾ ਖੋਇਆ ਬਹਿਲੀਮਾ।
ਹਿੰਸਾ ਛਟਾ ਮਨਾਇਕੇ ਜਲ ਨਹਿਰੋ ਦੀਮਾ।
ਫਿਰਾਹੂਨ ਹੋਇ ਲਲਾ ਨੇ ਰਣ ਮੰਡਿਆ ਧੀਮਾ।
ਭੇੜ ਦੁਹੂੰ ਦਿਸ ਮੱਚਿਆ ਸੱਟ ਪਈ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਸਿਰ ਧੜ ਡਿੱਗੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਜਿਉਂ ਵਾਹਣ ਵੀਮਾਂ।
ਦੇਖ ਮਾਰੇ ਲਲਾ ਬਹਿਲੀਮ ਨੇ ਰਣ ਮੇਂ ਧਰ ਸੀਮਾ।

ਖੁਸੀ, ਅਨੰਦ ॥ ਵਿਡਾਣੀ = ਬਿਗਾਨੀ ॥ ਮੁਹਿ = ਮੂੰਹ ॥ ਵਿਣਾਸੁ =
ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਮਨ ਹਠਿ = ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ॥ ਪਗੀ = ਪੈਰੀਂ ॥
ਲਹਾਇਆ = ਲਭਾਇਆ ਹੈ ॥

੫੮੭

॥ ੩ ॥ ਦੁਖੁ ਮਨਾਇ = ਦੁਖ ਦੇ ਕੇ ਲੈਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਥਾਵਹੁ =
ਨਾਲੇ ॥ ਗਿਰਹੋ = ਗ੍ਰਿਹਸਥ ॥ ਵਰਸਾਇ = ਲਾਭ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਕਿਰਤਿ = ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਅੰਤਰਿ = ਅੰਦਰ ਦਾ ਤੀਰਥ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਰੋਵਰ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ॥ ਸੁਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥
ਪਰਚਾ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਬਿਲੋਈਐ = ਰਿੜਕਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਵਿਚਾਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਤਤੁ = ਹਰੀ ਜੋ ਸਿਧਾਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਢੋਈਐ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਲਿਲਾਟਿ =
ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ, ਮੱਥੇ ਦੇ ਭਾਗ ॥ ਗਾਲ = ਵਾਰਤਾ, ਕਥਾ ॥ ਗਲੋਈਐ = ਕਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥
ਵਿਲਮੁ = ਦੇਰ ॥ ਕੀਚੈ = ਕਰੀਏ ॥ ਇਕਤੈ = ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ॥

੫੮੮

ਵਿਟਹੁ = ਉਤੋ ॥ ਪੁਰਾਈ = ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ॥ ੫ ॥ ਦਾਧੀ = ਝੁਲਸੀ
(ਸੜੀ) ਹੋਈ ॥ ਜਲਿ = ਸੜ ॥ ਵਰਮੀ = ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਖੁੱਡ ॥ ਸਾਪੁ = ਮਨ ਰੂਪੀ
ਸੱਪ ॥ ਆਘਾਇ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਕੇ ॥ ਪਚਹਿ ਪਚਾਇ = ਖਪਦੇ ਖਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥
ਚੁਖਾ = ਥੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ॥ ੬ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ॥ ਜੰਦਾਰੁ = ਅਵੈੜਾ, ਜਿੰਦ
ਦਾ ਵੇਰੀ ॥ ਉਬਰੇ = ਬੱਚ ਗਏ ॥ ਫਰੂ = ਰੱਖਕ, ਫੜਨ ਵਾਲਾ ॥ ਘੁਮਾਇਆ
= ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾ ॥ ਖੰਨੀਐ = ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਵਾ, ਟੋਟੇ ੨ ਹੋਵਾ ॥

੫੮੯

ਭੇਟਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਮਰ ਜੀਵੜੇ = ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ
ਮਾਰ ਕੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜਾਨਾ ॥ ਲਖਾਰੇ = ਲਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥
ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕੁ = ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ॥ ਆਤਮ ਰਾਮੁ = ਆਪਣਾ
ਆਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ॥

ਪੌ੦

॥ ੯ ॥ ਜਾਲਉ = ਸਾੜ ਦੇਵਾਂ ॥ ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ ॥ ਲਾਜ =
ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ॥ ੧੦ ॥ ਤੁਠਾ = ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੋਇਆ ॥ ਜਨ = ਦਾਸ ॥ ਛਤੁ =
ਛਤਰ ਜੱਸ ਰੂਪ ॥ ਸੁਣਿ ਸਿਖਿਐ = ਸੁਣ ਕੇ ਅਰ ਸਿਖ ਕੇ ॥ ਸਾਦੁ = ਅਨੰਦ ॥
ਤੇਹੋ ਹੋਵੈ = ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਰੰਗ ਸਿਉ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਬੋਹਲੁ =
ਢੋਰ ॥ ੧੧ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨੇ ਵਰਗੀ ਸੁੱਧ ॥ ਜੰਨੀ = ਦਾਸਾਂ ਨੇ ॥

ਪੌ੧

ਸੰਤੁਸਟੁ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੈ ॥ ਚਵਗਣਿ = ਚਾਰ ਗੁਣਾ ॥ ਵੰਨੀ = ਰੰਗਤ
ਭਗਤੀ ਦੀ, ਅਭਿਆਸ ਕਰਕੇ ॥ ੧੨ ॥ ਕਾਇਰੁ = ਡਰਪੋਕ, ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕ ਜਾਣ
ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਲਹਾਈ = ਲਭਾਈ ਹੈ, ਲਖਾਈ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥
ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਪਾਲਿ = ਪੜਦਾ ॥ ਘਰਿ = ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਿਚ ॥ ਦੀਬਾਨੁ =
ਆਸਰਾ ॥ ਤਲਕੀ = ਮੁਥਾਜੀ, ਇੱਛਾ ॥ ਮਾਣਸਾ ਕਿਅਹੁ = ਮਨੁੱਖਾ ਦੀਉਂ ॥ ੧੪ ॥
ਸਬਾਈ = ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥

ਪੌ੨

ਅਲਿਪਤੁ = ਅਲਗ, ਵੱਖਰਾ ॥ ਪੁਰਖੈ = ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ ॥ ਕੰਟਕੁ =
ਕੰਡੇ ਵਾਂਗੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ॥ ਵੈਰਾਈ = ਵੈਰੀ ॥ ਵਿਗਸਿਆ = ਪਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਮਸਲਤਿ = ਸਲਾਹ ॥ ਸਾਰਾ = ਖਬਰਦਾਰੀ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ = ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ
ਵਿਚ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ਸੰਤੁਸਟੁ = ਪਰਸੰਨ ॥ ਖੜਕੁ =
ਖਟਕਾ, ਧੜਕਾ, ਡਰ ॥ ਸ੍ਰੇਵਹੁ = ਸੇਵਦੇ ਹਾਂ ॥

ਪੌ੩

॥ ੧੬ ॥ ਗੁਣਤਾਸਿ = ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਚ ॥ ਸਰਧ = ਇੱਛਿਆ ॥
ਕਾਰਕੁਨੀ = ਮੁਖਤਿਆਰੀ ॥ ਅਗਲੀ = ਪਰਲੋਕ ਦੀ ॥ ੧੭ ॥ ਧਾਇ = ਦੌੜਕੇ
॥ ੧੮ ॥ ਮਨ ਹਠਿ = ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਨਾਲ ॥ ਮੋਹੁ ਹੈ = ਮੋਹਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ॥
ਸਤ ਪੁਰਖੁ = ਈਸ਼ਰ ਰੂਪ ॥

੫੯੪

॥ ੧੯ ॥ ਮੁੰਧਿ = ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੀ ਪਤੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਬਾਹਰ
ਜਾਣਕੇ ॥ ਵਿਦੇਸਿ = ਪ੍ਰਦੇਸ ਵਿਚ ॥ ਝੂਰੇ = ਝੂਰਦੀ ਹੈ ॥ ਸੰਮਾਲੇ = ਯਾਦ ਕਰ ਕਰਕੇ ॥
ਗਾਲੀ = ਗੱਲਾ ॥ ਲੇਵੈ ਦੇਇ = ਜੀਵ ਲੈਂਦਾ ਤੇ ਈਸਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭਭਾਖਿਆ =
ਅਭਲਾਖਿਆ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥ ਪਾਖਿਆ = ਪੱਖ ਕਰਕੇ ਜਾ ਸਰਨ ਆਕੇ ॥ ੨੦ ॥ ਉਪਕਰੇ
= ਪੁਕਰੇ, ਬਹੁੜੇ, ਸਹਾਈ ਹੋਏ ॥ ਰਵਿ = ਸਮਾ ॥ ਨਿਚਿੰਦ = ਨਿਸਚਿੰਤ ॥ ਨਿਸਲੁ
= ਬੇਫਿਕਰ, ਦੁਖ ਰਹਿਤ ॥ ਲਹੀਐ = ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥

—੦—

੫੯੫

ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

॥ ਮ: ੧ ॥ ਸਭਨਾ ਮਰਣਾ:—ਵੇਦਨ = ਪੀੜਾ, ਦੁਖ ॥ ਕਿਨਾਹ =
ਕਿੰਨ੍ਹਾ ਗਲਾਂ ਨਾਲ ? (ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ ?) ਤਿਨਾਹ = ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ॥ ਭੀ =
ਫੇਰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕੇ ॥ ਰੰਨ ਕਿ ਰੁੰਨੈ ਹੋਇ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾਗੂੰ ਰੋਇਆਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਮਾਵਨੀ = ਸਮੋਂਦੇ ॥ ਅਸਮਾਨਿ = ਸਵਰਗ ਵਿਚ (ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਰਾਵਨ ਆਦਿਕ
ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਮੋਂਦੇ ਭਾਵ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਰਦੇ) ॥ ਸੇ =
ਉਹ ॥ ਮਨ ਹਾਲੀ ਕਿਰ—ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਜਦ ਖੇਤੀ ਦੇ ਕਾਰ ਵਿਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਕਿਹਾ
ਤਾ ਆਪ ਨੇ ਉੱਤਰ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਦਿਤਾ—ਹਾਲੀ = ਹਲ ਵਾਹੁਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸਰਮੁ =
ਭੈੜੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ਲਜਿਆ ॥ ਕਿਰਸਾਣੀ = ਖੇਤੀ ॥ ਕਰਣੀ = ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਕਰਮਾ ਦੀ
ਕਰਨੀ ॥ ਭਾਉ ਕਰਮੁ = ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਜੰਮਸੀ = ਖੇਤੀ ਉੱਗੇਗੀ ॥
ਭਾਗਠ = ਧਨਾਢ, ਭਾਗਾ ਵਾਲਾ ॥ ਇਹ ਉੱਤਰ ਸੁਣ ਕੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਹੱਟੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ
ਕਿਹਾ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਉਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਹਾਣੁ = ਨਾਸ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੀ ॥ ਆਰਜਾ =

ਉਮਰ ਨੂੰ ॥ ਹਟੁ=ਹਟੀ ਕਰੋ ॥ ਵਬੁ=ਸੋਦਾ ॥ ਸੁਰਤਿ=ਪਰਮੇਸਵਰ ਦਾ ਧਿਆਨ,
ਚਿੰਤਨ ॥ ਸੋਚ=ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ॥ ਭਾਂਡਸਾਲ=ਭਾਂਡੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਥਾਂ ॥
ਵਣਜਾਰਿਆ=ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਬਿਪਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ॥ ਹਸੁ=ਅਨੰਦ ਹੋ ॥ ਪਿਤਾ ਜੀ
ਫੇਰ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਹੋ ਪੁੱਤਰ ਜੇ ਇਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀ ਸੋਦਾਗਰੀ ਕਰ ਲਵੋ
ਆਪ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲਗੇ-ਸਾਸਤ=ਧਰਮ ਪੁਸਤਕ ਤਥਾ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸੁਣਨਾ ਇਹ
ਸੋਦਾਗਰੀ ਹੈ ॥ ਸਤੁ=ਸਚ ਆਦਿਕ ਸੁਭ ਗੁਣ ਦੇ ਘੋੜੇ ॥ ਮਤੁ=ਮਤਾਂ, ਨਾਹ ॥
ਕਲੁ=ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਰਾਂਗਾ ॥ ਦੇਸਿ=ਸਤਸੰਗਤ ਵਿਚ ॥ ਮਹਲੁ=
ਵੱਡਾ, ਸ਼ਰੂਪ ਦਾ ॥

੫੯੬

ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਫੇਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨੌਕਰੀ ਹੀ ਕਰ ਲਵੋ ॥
ਇਸਦਾ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ-ਚਾਕਰੀ=ਨੌਕਰੀ ॥ ਮੰਨਿ=
ਮੰਨਣ ਕਰਨਾ ॥ ਬੰਨੁ=(ਮਨ ਨੂੰ) ਰੋਕ ਕੇ ॥ ਬਦੀਆਂ=ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਤੋਂ ॥
ਧਾਵਣੀ=ਚੜ੍ਹਾਈ, ਦੌੜ ॥ ਚਵਗਣ ਵੰਨੁ=ਚੌਥੀ ਭੂਮਿਕਾ ਦਾ ਰੰਗ ॥
ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੋ:-ਨੀਕਾ=ਚੰਗਾ, ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਘਰੁ=ਘਰੇ ॥ ਧੂੜਿ ਧੁਮਾਈ=
ਖ਼ਾਕ ਉਡਦੀ ਹੈ, ਖੁਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਖਾਈ=ਸਹਾਈ ॥ ਬੇਧਿਆ=ਵਿੰਨਿਆ ਹੈ,
ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਵਾਦੁ=ਬਗੜਾ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ=ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਮਗੁ ਜੋਹੈ
=ਰਸਤੇ ਤਾੜਦਾ ਹੈ (ਮਾਯਾ ਦੇ ਔਣ ਦੇ) ॥ ਬਿਖੁ=ਜਹਿਰ, ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ॥ ਗੰਧਣ
ਵੈਣਿ=ਗੰਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ॥ ਜਮਦਾਰ=ਜਮਾਂ ਦੇ ਦਵਾਰੇ ਤੇ ॥ ਠਉਰ=ਥਾਂ
(ਲੁਕਣ ਦੀ) ॥ ਨਦਰਿ=ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਪੁੜੁ ਧਰਤੀ:-ਪੁੜੁ ਧਰਤੀ ਪੁੜੁ ਪਾਣੀ
ਆਸਣ=ਇਕ ਪੜਦਾ ਧਰਤੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਪੜਦਾ ਪਾਣੀ ਹੈ, ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਬੈਠਣ ਨੂੰ
ਆਸਣ ਹੈ ॥ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਚਉਬਾਰਾ=ਚਾਰ ਦਿਸ਼ਾਂ ਤੇਰਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਚਉਬਾਰਾ ਹੈ ॥
ਸਗਲ ਭਵਨ=ਸਾਰੇ ਭਵਨਾਂ ਦੀ ॥ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ=ਤੇਰੀ ਇਕ ਵੈਰਾਟ ਰੂਪ ਮੂਰਤੀ
ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ ਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲਾ=ਜਿਤਨੇ ਮੁਖ ਹਨ ਇਹ ਸਾਰੇ ਤੇਰੀਆਂ ਟਕਸਾਲਾਂ ਹਨ ॥
ਚੋਜ=ਕੋਤਕ ॥ ਵਿਡਾਣਾ=ਅਸਚਰਜ ਹਨ ॥ ਮਹੀਅਲਿ=ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼
ਵਿਚ ॥ ਲੀਣਾ=ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਕਿਨੇਹਾ=ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ?

ਪਰਛੰਨਾ = ਭਿੰਨ ਰਹੇ ਕੇ ॥ ਅੰਡਜ, ਜੇਰਜ, ਉਤਭੁਜ, ਸੇਤਜ = ਵਖੋ ਅੰਤਕਾ
ਚਾਰ ਖਾਣੀਆਂ ॥ ਪੁਰਬੁ = ਮਹਾਤਮ, ਵਡਿਆਈ ॥ ਰਵੰਤਾ = ਰਵ ਰਿਹਾ, ਪਸਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
ਪ੍ਰਣਵਤਿ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਹਉ ਪਾਪੀ: - ਪਤਿਤੁ = ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਹੀਨ, ਗਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਪਰਮ = ਵੱਡਾ ॥ ਮਹਤੁ = ਵਡਿਆਈ ॥

੫੯੭

ਉਰੇ = ਉਣੇ ॥ ਹੋਛੇ = ਤੁੱਛ ਹਾ ॥ ਗਉਰਾ = ਭਾਰਾ, ਅਕਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗੰਭੀਰ
ਹੈ ॥ ਹਉਰੇ = ਹੋਲੇ, ਥੋੜੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਸਬਦਿ =
ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਭੇਦਿ = ਜਾਣ ਕਰਕੇ ॥ ਅਲਖ ਅਪਾਰ: - ਅਜੋਨੀ = ਜੋਨੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਸੰਭਉ
= ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ॥ ਵਰਨੁ = ਰੰਗ ॥ ਨੀਸਾਣੁ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥ ਸੁਤ =
ਪੁੱਤਰ ॥ ਨਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਬਜਰ ਕਪਾਟ = ਪੱਥਰ (ਅਗਿਆਨਤਾ, ਪੰਜਾ ਕੋਥਾਂ)
ਦੇ ਤਖ਼ਤ ॥ ਮੁਕਤੇ = ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ॥ ਵਸਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ = ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ
ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਂਡੇ = ਅੰਤਹਕਰਨ ॥ ਸੂਚਾਚਾਰੀ =
ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਮਾ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਤੰਤੈ = ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ ਪਰਮ ਤੰਤੁ = ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ॥
ਜਿਉ ਮੀਨਾ: - ਮੀਨਾ = ਮੱਛੀ ॥ ਸਾਕਤੁ = ਮਨਮੁਖ ॥ ਪਿਆਸ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ
ਨਾਲ ॥ ਤੀਰਥੁ = ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਮਜਨਾ = ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਭਾਇ = ਅਨੁਸਾਰੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ॥
ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ: - ਥਾਰੇ = ਤੇਰੇ ॥ ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ਦੇਖਿ = ਨਜ਼ਰ
ਨਾਲ ॥ ਨਿਹਾਰੀ = ਨਿਹਾਲੀ = ਨਿਰਦੁੱਖ ਹੋਏ ਹਾ ॥ ਮਰਤ = ਮਾਤ ਲੋਕ ॥
ਪਇਆਲ = ਪਾਤਾਲ ॥

੫੯੮

ਘਟ = ਦਿਲ ਵਿਚ ॥ ਬਪੜੇ = ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਦੂਜੈ = ਦੂਤ ਭਾਉ ਕਰਕੇ ॥
ਨਿਰਾਰੇ = ਨਿਰਾਲੇ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਝਾਰੀ = ਵਿਚ ॥ ਜਿਸੁ ਜਲ ਨਿਧਿ: - ਜਲ
ਨਿਧਿ = ਜਲ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ॥ ਪਾਹੀ = ਪਾਸ
ਹੈ ॥ ਘਰਿ = ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦੇ ॥ ਸਰ = ਚੰਗੇ ॥ ਅਪਸਰ = ਬੁਰੇ ਸਮੇਂ ॥
ਸਾਰ = ਖਬਰ ॥ ਕੀਚ = ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਚਿੱਕੜ ॥ ਬੁਡਾਹੀ = ਭੁੱਖਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾਹੀ =

ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ **ਸਦ** = ਸਦੀਵ ਕਾਲ ॥ **ਤਾਹੀ** = ਉਸ ਨਾਮ ਤੋਂ ਹੈ ॥ **ਪਰਹਰਿ** =
ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ **ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਮੂ:-ਮੂਸਤ** = ਠੱਗੀਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ (ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰਾਂ ਕਰਕੇ) ॥
ਪਰ ਘਰੁ = ਪਰਾਏ (ਦੁਜਿਆਂ ਦੇ) ਘਰ ॥ **ਜੋਹਨ** = ਤੱਕਣਾਂ, ਔਗੁਣ ਕੱਢਣੇ ॥ **ਅਨੁਰਸ**
= ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਹਰਖ** = ਖੁਸ਼ੀ ॥ **ਸੋ** = ਉਹ ॥ **ਅਨਰਾਗਾ** = ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ॥
ਤ੍ਰਿਪਤਾਗਾ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਮੋਹਿਤ** = ਮੋਹ ਕਰਕੇ ॥ **ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ...**
.....**ਦੇਹੀ** = ਮਨ ਦਾ ਆਸਰਾ ਪੈਣ (ਸ੍ਵਾਸ) ਹੈ, ਤੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਦਾ ਪਤੀ ਦੇਹੀ (ਜੀਵ) ਹੈ ॥
ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਦੇਉ ਸਮਾਗਾ = ਦੇਹੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਸਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਸਰਬ
ਜੀਆ ਸਿਰਿ:-**ਧੁਰਾਹੂ** = ਧੁਰ ਤੋਂ ਹੀ ਹੈ ॥

੫੯੯

ਸਰੇਵਹੁ = ਸਿਮਰੇ ॥ **ਅਹਿਨਿਸਿ** = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ **ਭੁਗਤਾ** = ਭੋਗਣ
ਵਾਲਾ ॥ **ਚਲਤੇ** = ਭਟਕ ਰਹੇ ਮਨ ਨੂੰ ॥ **ਠਾਕਿ** = ਰੋਕ ਕੇ ॥ **ਅਦਿਸਟੁ** = ਨਜ਼ਰ ਨ
ਔਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ **ਬਿਸਮਾਦੀ** = ਅਚਰਜ ॥ **ਅਪਿਉ** = ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥
ਭਵ ਭੰਜਨੁ = ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਪੁਨਰਪਿ** = ਫੇਰ ਕਦੀ ॥
ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ = ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ਓਸਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ॥ **ਸੋਹੰ** = ਸੋ (ਉਹ) ਹੰ
(ਮੈਂ) ਅਤੇ ਹੰ (ਮੈਂ) ਸੋ (ਉਹ) ਹਾਂ ॥ **ਅਪਰੰਪਰ** = ਸਭ ਤੋਂ ਪਰੇ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
ਜਾ ਤਿਸ ਭਾਵਾ:-ਨਿਧਿ = ਆਤਮ ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ **ਸਾਖੀ** = ਸਿਖਿਆ (ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੋਇਆ) ॥ **ਮਾਰਗੁ** = ਰਸਤਾ ॥ **ਭਣਤਿ** = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ** =
ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ॥ **ਮ:** ੩ ॥ **ਸੇਵਕ ਸੇਵ:-ਬਾਰਿਕ** = ਬਾਲਕ, ਬੱਚੇ ॥ **ਕੇਵਲੁ** =
ਸਿਰਫ, ਸੁੱਧ ॥ **ਗਿਰਹੀ** = ਗ੍ਰਿਹਸਥ ਵਿਚ ॥ **ਜਨ** = ਦਾਸ ॥

੬੦੦

ਉਰਧਾਰੀ = ਮਨ ਵਿਚ ਵਸਾ ਕੇ ॥ **ਖੁਆਇਆ** = ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥
ਮਿਲੇ = ਮਿਲੇ ॥ **ਚੁਕਾਇਆ** = ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਗਤਿ ਮਤਿ** = ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ
ਤ ਵਿਚ ॥ **ਭਗਤਿ ਖਜ਼ਾਨਾ:-ਅੰਮ੍ਰਿਤ** = ਸੁਭ ਗੁਣ ॥ **ਵਿਗੂਤੇ** = ਖੁਆਰ ਹੋਏ ਹਨ ॥
ਕੁਝ ॥ **ਘਟਿ** = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਅਮਰੁ ਸਿਰਿ ਬਾਦਿਸਾਹਾ** =

ਹੁਕਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵੀ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ,
ਮੁਕਤੀ ॥ ਪਾਹਾ = ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ:- ਪੈਜ = ਪਤ ਅਬਰੋ ॥ ਸੁਆਲਿਉ
ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਗੰਭੀਰੁ = ਭੂੰਘਾ ਹੈ ॥ ਪੰਥੁ ਵਿਖੜਾ = ਔਖਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ॥

੬੦੧

ਮਾਤਾ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਸੇ = ਸਾਂ ॥ ਚਉਕੜੀ = ਮੰਡਲੀ, ਚਾਰ (ਮਨ
ਬੁੱਧੀ, ਚਿਤ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ॥ ਨਖਹਿ = ਨਵਾ ਨਾਲ ॥ ਬਿਦਾਰੇ = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ॥
ਪਾਏ = ਪੈਰੀ ॥ ਸੋ ਸਿਖੁ ਸ:- ਸਖਾ = ਮਿੱਤਰ ॥ ਬੰਧਪੁ = ਸਨਬੰਧੀ ॥

੬੦੨

ਸੁਹੇਲੇ = (ਸੁਖੀ (ਸੋਭਨੀਕ) ਹਨ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਹਉ
ਮੇਰਾ = ਮੈ ਮੇਰੀ ਵਿਚ, ਹੰਗਤਾ-ਮਮਤਾ ਵਿਚ ॥ ਪਲਚਿ = ਫਸ ॥ ਮਹਲੁ =
ਸਤਿਸੰਗ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਕੇਰਾ = ਦਾ ॥
ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਸਚੀ ਭਗਤ:- ਚੋਤੁਕੇ = ਚਾਰ ਤੁਕਾਂ ਦੀ ਇਕ ਪੌੜੀ ॥ ਸਚੀ =
ਨਿਸ਼ਕਪਟ ॥ ਅਘਾਇਆ = ਰੱਜਿਆ ਹੈ ॥ ਕਮਲੁ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਅਨਹਦ =
ਇਕ ਰਸ ॥ ਵਜਾਇਆ = ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ॥ ਮਗੁ = ਪ੍ਰਾਪਤੀ (ਭਗਤੀ)
ਦਾ ਰਸਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ:- ਉਲਟੀ ਭਈ = ਬੁੱਧੀ (ਬ੍ਰਿਤੀ) ਸੰਸਾਰ ਵੱਲੋਂ
ਉਲਟੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

੬੦੩

ਤੁਹ = ਫੱਕ (ਬੋਨੇ ਦੇ ਛਿੱਲੜ) ਸਕਾਮ (ਮੰਦ) ਕਰਮ ॥ ਰਵਿਆ =
ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ਰਵੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਹੇਤਿ ਅਪਾਰਿ = ਅਪਾਰ ਹੇਤ ਕਰਕੇ ॥
ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਤ੍ਰਿ:- ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ = ਤਿੰਨਾ ਗੁਣਾ ਵਿਚ ॥ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ = ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ॥
ਵਿਆਪਿਆ = ਲਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਚਉਥੈ = ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ॥ ਨਾਇ =
ਨਾਮ ॥ ਜਾਗੈ = ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਤਤਪਰ ਹੋਏ ॥ ਮੁਹਾਇ = ਲੁੱਟੇ ॥ ਭਵਜਲੁ =
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਜਨ = ਦਾਸ ॥ ੮ ॥ ਧਾਤੁ = ਦੋੜ (ਲੱਗ) ਕੇ ॥ ਸੰਧਿਆ =
ਦੋ ਵੇਲੇ ਦਾ ਪਾਠ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ॥ ਤਰਪਣੁ = ਅਰਘੇ ਨਾਲ ਪਿੱਤਰਾਂ ਅਥਵਾ ਸੂਰਜ ਆਦਿ

ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰਨਾ ॥ ਗਾਇਤ੍ਰੀ=ਵੇਦ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੇਦ ਦਾ ਮੁਖ
ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਗੁ=ਰਸਤਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ:-ਆਧਾਰੈ=ਆਸਰਾ ॥

੬੦੪

ਮਨਸਾ=ਵਾਸਨਾ ॥ ਸਹਜਿ=ਸਾਂਤੀ (ਇਕਾਗਰਤਾ) ਵਿਚ ॥
ਕਿਲਬਿਖ=ਪਾਪ ॥ ੧੧ ॥ ਸਹਜ ਧੁਨਿ=ਸਹਜੇ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨੀ ॥ ਉਭਉ
=ਖੜਾ ਹੈ ॥ ਖੋਈ=ਅਭਾਵ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਚੀਨੈ=ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥
ਮ: ੪ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ:-ਅਪਾਹੁ=ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ॥ ਮੁਹਾਹੁ=ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥
ਸਾਖਤੀ=ਸਖਤੀ, ਤਾੜਨਾ ਜਮਾਂ ਪਾਸੋਂ ॥ ਖੇਵਟੁ=ਮਲਾਹ ਰੂਪ ॥ ਮਿਲਾਹੁ=
ਮਿਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥

੬੦੫

ਆਪਹਿ ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ:-ਅਡੰਜ, ਜੇਰਜ, ਸੇਤਜ, ਉਤਭੁਜ=ਵੇਖੋ
ਅੰਤਕਾ ਚਾਰ ਖਾਣੀਆਂ ॥ ਖੰਡ=ਨੌਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥ ਲੋਇ=੧੪ ਲੋਕ ॥ ਸੂਤ=
ਸੂਤਰ, ਸੱਤਾ ਰੂਪੀ, ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਰੂਪੀ ॥ ਮਣੀਆ=ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਣਕੇ ॥ ਸੂਤਧਾਰੁ=
ਸੱਤਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਸਭਤੁ=ਸਭ ਥਾਈ ॥ ਸਮਾਹਦਾ=ਪਹੁੰਚਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ:-ਉਥਾਪੈ=ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਗਸਦਾ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਵਣਿ ਤਿਣਿ=ਬਨੁ ਅਰ ਘਾਹ ਦੇ ਤੀਲੇ ਆਦਿਕ ਵਿਚ ॥ ਧ੍ਰਾਪੈ=ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥
ਤੀਰਥਿ=ਦਰੀਆ ॥ ਤੁਲਹੜਾ=ਕੱਖਾਂ ਕਾਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਤੁਲਾ ॥
ਵਤਾਇਦਾ=ਫੇਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤਪੁਤਾਪੈ=ਤਪ ਤਾਪਦਾ (ਕਰਦਾ) ਹੈ ॥
ਆਪੇ ਕੰਡਾ ਆ:-ਕੰਡਾ=ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਸੋਨਾਂ ਚਾਂਦੀ ਤੋਲਣ ਵਾਲੀ ਛੋਟੀ ਕੰਡੀ ॥
ਤਰਾਜੀ=ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ ਤੱਕੜੀ ॥ ਟੰਕੁ=ਚਾਰ ਮਾਸੇ ਦਾ ਵੱਟਾ ਭਾਵ-ਚਾਰ ਤੱਤ (ਆਕਾਸ਼,
ਪਾਣੀ, ਹਵਾ, ਅੱਗ) ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਅਥਵਾ ਪਹਿਲਾਂ
ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸਾਜ ਕੇ ਫੇਰ ਪਿਛੇ ਚਾਰ (ਪੌਣ, ਪਾਣੀ, ਅਗਨੀ, ਆਕਾਸ) ਤੱਤ
ਸਾਜਨੇ ਕੀਤੇ ॥

੬੦੬

ਸੀਹੁ=ਸ਼ੇਰ (ਪਾਣੀ ਰੂਪ) ॥ ਬਕਰੀ=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਰੂਪ ॥ ਹਢਾਇਆ=

ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ॥ ਕਾਸਟ = ਲੱਕੜ ॥ ਸਾਹ = ਸਵਾਸ ॥ ਲਵਾਇਆ = ਦਿਤੇ
ਹੋਏ ॥ ਦੀਬਾਣੁ = ਆਸਰਾ ॥ ਜੰਤੀ = ਵਜੋਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਜੰਤੁ = ਵਾਜਾ
(ਜੀਵ) ॥ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ:-ਚਾਨਾਣੁ = ਚਾਨਣਾਂ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ਨੀਸਾਣੁ = ਪ੍ਰਗਟ ॥
ਫੁਰਮਾਣੁ = ਹੁਕਮ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥ ਤੁਲੁ = ਬੁੱਧੀ ਰੂਪ ਤੱਕੜੀ ॥
ਪਰਵਾਣੁ = ਵੀਚਾਰ ਰੂਪ ਵੱਟਾ ॥ ਆਪੇ ਸੇਵਾ:-ਓਮਾਹਾ = ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇਵਾ ਹੈ ॥
ਸਮਾਹਾ = ਸਮਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਵੰਸੁ = ਬੰਸਰੀ ॥ ਕੁਵਲੀਆ ਪੀੜੁ = ਹਾਥੀ (ਜਿਸਨੂੰ
ਕੰਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰੇਰ ਕੇ ਛਡਿਆ ਸੀ ਤੇ ਓਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ) ॥
ਪਚਾਹਾ = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ॥ ਚੋਜਾਹਾ = ਕੋਤਕ, ਲੀਲਾ ॥ ਮਾਰਾਹਾ = ਮਾਰਦਾ ਹੈ ॥
ਚੰਡੂਰੁ, ਕੰਸੁ; ਕੇਸੁ ਚੰਡੂਰ ਭਲਵਾਨ ਤੇ ਦੂਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਸ ਮਥਰਾ ਦਾ ਰਾਜਾ ਸੀ ॥

੬੦੭

ਮੁਗਧਾਹਾ = ਮਹਾ ਮੂਰਖਾਂ ਦਾ ॥ ਹਥਾਹਾ = ਹੱਥ ਵਿਚ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥
ਪਚਸੀ = ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਗਰਬੈ = ਹੰਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਮਾਹਾ =
ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਵਿ:-ਪਰਸਤ = ਮਿਲਦਿਆਂ ਹੀ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ
ਸ਼ਰੂਪ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ॥ ਨਿਵਾਰੀ = ਦੂਰ ਕੀਤੀ ॥ ਚੀਨਿ = ਸਮਝ ਕੇ ॥
ਬਨਵਾਰੀ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ॥ ੭ ॥ ਬੇਧਿਆ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥
ਨੀਰੈ = ਪਾਣੀ ਦੇ ॥ ਬਿਨਸੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ॥ ਹਰਿਨਾਈ = ਹਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ॥
ਅਚਰੁ = ਜੇਹੜੇ ਨ ਖਾਧੇ ਜਾਣ (ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ) ॥ ਚਰੈ = ਖਾਵੇ, ਅਭਾਵ ਕਰੇ ॥
ਸਰ = ਤੀਰ ॥ ਵਬੁ = ਚੰਜ਼ (ਨਾਮ) ॥ ਰਤਨੁ = ਨਾਮ ॥

੬੦੮

ਮ: ਪ॥ ਕਿਸ ਹਉ ਜਾ:-ਜਾਚੀ = ਮੰਗਾ ॥ ਖਾਕੂ = ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ॥ ਭਵ =
ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ॥ ਨਵ ਨਿਧਿ = ਨੌ ਨਿਧੀਆਂ ਦਾ ॥ ਦਾਤੀ =
ਬਖਸ਼ਸ਼ਾ ਕਰਕੇ ॥ ਰਾਜਾ = ਮੈਂ ਰੱਜਦਾ ਹਾਂ ॥ ਬਪੁੜਾ = ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਮੁਹਤਾਜਾ = ਮੁਹਬਾਜੀ,
ਆਸਰਾ ॥ ਨਿਖੁਟਿ = ਮੁਕਦਾ ॥ ਜਮਾਣੀ = ਜਮਾ ਦੀ ॥ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ:-ਸਾਰ =
ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਪਚਿ = ਖੁਆਰ ਹੋ ਕੇ ॥ ਧਣੀ = ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਦੁਨੀ = ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ॥

ਮਣੀ=ਮਣੋਤ, ਅਪਣਤ, ਹੰਗਤਾਂ, ਮਮਤਾ ॥ ਕੋਣੀ=ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ, ਤਥਾ
ਇਕ ਕਿਣਕਾ ॥

੬੦੯

ਜਾਇ=ਥਾਂ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ=ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥ ਜਨੁ=ਦਾਂਸ ॥ ਜਉ ਲਉ
ਭਾਉ:-ਜਉ ਲਉ=ਜਦ ਤਕ ॥ ਭਾਉ ਅਭਾਉ=ਰਾਗ ਦ੍ਰੈਸ਼ ਅਰਥਾਤ ਚੰਗਾਂ ਮੰਦਾ ॥
ਦੂਰਾਈ=ਦੂਰ ਹੈ, ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਆਨ=ਬਿਗਾਨਾ ॥ ਬਿਖਾਈ=ਵਿੱਥ ਹੈ ॥
ਗਹਉ=ਫੜਾਂ ॥ ਮੁਹਤੁ=ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ ਚਸਾਈ=ਪਲ ਭਰ ॥ ਅਚੇਤ=
ਜੜ, ਮੂਰਖ ॥ ਉਰਝਿਉ=ਫਸਿਆ ਹੈ ॥ ਬੈਰਾਈ=ਵੈਰੀਆਂ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਨਾਲ ॥
ਆਪੁ ਨ ਥਾਪੈ=ਅਪਣਤ ਦਾ ਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਆਪਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰੋਂਦਾ ॥
ਬਕਨਾ=ਬੋਲਣਾਂ ॥ ਪਰਾਧ=ਅਪ੍ਰਾਧਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਅਛਾਦਿਉ=ਛੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ॥
ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ:-ਕਲਤ੍ਰ=ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਬਨਿਤਾ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸਨਬੰਧੇਹੀ=
ਸਨਬੰਧੀ ਹਨ ॥ ਖਰਾ=ਖੜਾ ॥ ਅਸਨੇਹੀ=ਪਿਆਰੇ ॥ ਪਪੋਰਹੁ=ਪਪੋਲਦੇ,
ਪਾਲਦੇ ਪੋਸਦੇ ॥ ਧੂਮੁ ਬਾਦਰੇ=ਧੂੰਏ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਾਂਗ ॥ ਸੰਝਿਆ=ਹਾਲਤਾਂ
ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਜਲ ਕੂਕਰ ਭਸਮੇਹੀ=(੧)ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੋੜ੍ਹ ਦੇਣਾ ॥ (੨) ਕਾਵਾਂ
ਕੁੱਤਿਆਂ ਅਗੇ ਸੁੱਟ, ਦੇਣਾ ॥ (੩) ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਦੱਬ ਅਥਵਾ ਸਾੜ ਦੇਣਾ ॥ ਆਮਰੋ=
ਅਮਰ, ਅਟੱਲ ॥ ਗ੍ਰਿਹ=ਘਰ ਸਰੀਰ ॥ ਬਿਸਰੋਹੀ=ਵਿਸਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਮਣੀਏ=ਮਣਕੇ, ਸਰੀਰ ॥ ਕਾਚੈ ਤਾਗਿ=ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਰੂਪ ਕੱਚੇ ਧਾਰੀ ਵਿਚ ॥ ਬਾਪੁਰੇ=
ਹੋ ਵਿਚਾਰੇ ॥ ਸਿਰਜਿ=ਰਚ ਕੇ ॥ ਰੈਨੇਹੀ=ਰਾਤ ॥ ਗਹੇਹੀ=ਫੜੀ ਹੈ ॥੪॥੪॥
ਭੇਟਿਉ=ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ=ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ ॥

੬੧੦

ਸੁਖੀਏ ਕਉ:-ਪੇਖੈ=ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਜੋਗੀ=ਮੇਲ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਢੋਅ ਢੁਕਾਉਣਾ
ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸਗਲੋ=ਸਾਰਾ ॥ ਠਾਂਢੀ=ਸੀਤਲ, ਸੁਖੀ ॥ ਬਿਲਲਾਤੀ
=ਵਿਲਕਤੀ ॥ ਅੰਜਨੁ=ਸੁਰਮਾਂ ॥ ਤਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ:-ਪ੍ਰਸਾਦਿ=ਸ਼ਿਪਾ ਕਰਕੇ ॥
ਕੁਸਲ=ਸੁਖ ਅਨੰਦ ॥ ਥੀਆ=ਹੋਇਆ ॥ ਬੀਆ=ਦੂਜਾ ॥ ਪਾਰ ਗਰਾਮੀ

= ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ॥ ਆਹੀ = ਲਈ ਹੈ ॥ ਬੂਡਤ = ਭੁੱਖਦੇ ਨੂੰ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ
 = ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ॥ ਨਿਬਾਹੀ = ਤੋੜ ਚਾੜ੍ਹ ਲਵੇ ॥ ੭ ॥ ਅਘਾਈ = ਰੱਜ ਜਾਦਾ
 ਹੈ ॥ ਸੁਭਾਈ = ਸੋਭਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

੬੧੧

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ:—ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ = ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਓੜਕਿ = ਅੰਤ ਨੂੰ, ਤੋੜ ॥
 ਪਹੁਚੈ = (ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ) ਪੁੱਜਦਾ ॥ ਰਹਈ = ਹਟਦਾ ॥ ਏਹੁ = ਸੰਸਾਰ ॥
 ਪੂਰਨ ਤਤ ਬੀਚਾਰਾ = ਪੂਰਨ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਤਤੁ ਸਾਰਾ =
 ਅਸਲੀਅਤ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ = ਮੋਖ,
 ਭੋਗ ਵੀ ॥ ਬ੍ਰਿਥਾ = ਖਾਲੀ ॥ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ:—ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ ਤਾਪ ਉਤਰ
 ਜਾਣ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ
 = ਕੋੜ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦੁਖ ॥ ਸੰਜੋਗਾ = ਕਰਮ ॥ ਸੁਭਾਖਿਆ = ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥
 ਅਮਿਤਿ = ਬੇਅੰਤ ॥ ਵਛਲ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਆਦਿ ਬਿਰਦੁ = ਮੁਢ ਤੋਂ
 ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ ॥ ਭੁੰਚਹੁ = ਖਾਵੇ ॥ ਜਰਾ = ਬੁਢਾਪਾ ॥ ਮਰਾ = ਮਰਨਾ ॥
 ਤਾਪੁ = ਰੋਗ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ = ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਏਕੁ ਪਿਤਾ ਏਕਸੁ:—ਬਾਰਿਕ =
 ਬੱਚੇ ॥ ਗੁਰਹਾਈ = ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਹੈ ॥

੬੧੨

ਧੂਰੀ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਭਾਈ = ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪਾਵ = ਪੈਰ ॥
 ਤੈਕੂ = ਤੈਨੂੰ ॥ ਅਰਪੀਜੈ = ਭੇਟਾ ਕਰ ਦੇਈਏ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਪਰਸੰਨਤਾ ॥
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਕਿਰਪਾ ॥ ਅਕੁਲ = ਕੁਲ ਰਹਿਤ ॥ ਕੋਟ ਬ੍ਰਹਮੰਡ:—ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ
 = ਸਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਰਾਮਦਾਸੁ = ਰਾਮ ਦਾ ਸੇਵਕ, ਭਗਤ ॥ ਘਟਾ = ਸਰੀਰਾ
 ਵਿਚ ॥ ਪੇਖਤ = ਵੇਖਦਾ ॥ ਮਿਤਿ = ਅੰਦਾਜ਼ੇ (ਹਦ) ਵਾਲਾ ਕਰਕੇ ॥ ਵਰਨਉ =
 'ਕਹਿੰਦਾ' ਹੈ ॥ ਗਰਭਾਸਿ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ॥ ਜਿਨਾ ਬਾਤ ਕੋ:—ਅੰਦੇਸਰੋ =
 ਸੰਸਾਰ, ਭਰ ॥ ਸਹਜ ਸੈਨ = ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿਚ ਸੌਣਾ ਹੋਇਆ ॥ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ =
 ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਭਗਤੀ) ॥ ਉਧ = ਮੂੰਧਾ, ਉਲਟਾ ॥ ਕਮਲ =

ਹਿਰਦਾ ॥ ਬਿਗਸਇਆ = ਖਿੜ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਹ = ਜਿਸ ॥ ਅਗਾਧਿ =
ਬੇਅੰਤ ॥ ਬੋਧਿ = ਗਿਆਨ ਰੂਪ ॥ ਜੋਇ = ਜੋਹੜੇ ॥ ਭਇਆਨਕ = ਡਰ ਗਏ ॥
ਰਤਨੁ = ਅਮੋਲਕ ਉਪਦੇਸ ॥ ਮੁਆ = ਮਰਿਆ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ: - ਲੀਨਾ =
ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ਅਘਾਈ = ਰੱਜੇ ਹਨ ॥ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨ = ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਕਰਕੇ,
ਤ੍ਰਿਖਾਈ = ਪਿਆਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਅਨਦਾਈ = ਅਨੰਦ ਹੋ ਗਏ ॥ ਸਨੇਹੀ =
ਪਿਆਰਾ ॥

੬੧੩

ਬੇਦਨ = ਪੀੜਾਂ ॥ ਜਣੁ = ਜਾਣੇ ॥ ਸਰਣੇ = ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ॥
ਬੇਮੁਖਾਈ = ਬੇਮੁਖਤਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਮੂੰਹ ਮੋੜਿਆ ਹੈ ॥ ਸਹ = ਸ਼ਰਨ ॥ ਮਗਨ =
ਮਸਤ ॥ ਚਰਨਾਰਾ = ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਰਾਜਨ ਮਹਿ ਰਾਜਾ: - ਰਾਜਨ = ਰਾਜ ਦੇ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ॥ ਭੋਗਨ = ਪਦਾਰਥ ॥ ਭੂਮਨ = ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਨੂੰ ॥ ਖੀਰ ਸੰਗਿ
= ਦੁੱਧ ਨਾਲ ॥ ਬਾਰਿਕੁ ਹੈ ਲੀਨਾ = ਬੱਚਾ ਲੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਿਤਕਾਰੀ = ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਬਿਦੁਅੰਸੀ = ਵਿਦਿਆਰਥੀ ॥ ਨੈਨ ਦੇਖਿ = ਅੱਖਾਂ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨੂੰ
ਵੇਖਕੇ ॥ ਪੂਰਕੁ = ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ = ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ॥
ਹਮ ਮੇਲੇ ਤੁਮ: - ਉਜਲ = ਨਿਰਮਲ, ਸ਼ੁੱਧ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ = ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ॥
ਗਿਆਤਾ = ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਦੇਸਾ = ਤੇਰਾ ਦੇਸ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ॥ ਖੰਡਨ = ਦੂਰ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥ ਨੀਕੋ = ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਨਿਵਾਜੇ = ਵਡਿਆਏ ਹਨ ॥ ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰਾਂ ॥
ਬਾਲਾ = ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਨਿਧਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੋ ॥ ਅਟਲ ਸੁਲਿਤਾਨ =
ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋ ॥ ਜਾਚੈ = ਮੰਗਦੇ ਹਨ ॥ ਹਵਾਲਾ = ਦਸਾ ਹੈ ॥ ਪਾਛੈ =
ਆਸਰੇ ॥ ਮਾਤ ਗਰਭ: - ਤਹ = ਓਥੇ ॥ ਪਾਵਕ = ਅਗਨੀ ਦੇ ॥ ਸਾਗਰ = ਸਮੁੰਦਰ
(ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ ॥ ਲਹਰਿ = ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਖ ਦੀਆਂ ਛੱਲਾਂ ॥ ਸਿਰਿਮੋਰਾ = ਮੋਰੇ ਸਿਰ ਉਤੇ
ਹੈ, ਸਰੋਮਣੀ ॥ ਧੋਰਾ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਸੰਮਾਨੈ = ਪਰਬਤ (ਪਹਾੜ) ਦੀ ਨਿਆਈਂ ॥
ਕਰਣਹਾਰ = ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਭਾਨੈ = ਅਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ॥

੬੧੪

ਰੂੜੋ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਗੂੜੋ = ਬਹੁਤ ॥ ਗੰਭੀਰੋ = ਅਥਾਹ ਹੈ ॥ ਅਗਮ =
ਕਠਨ ॥ ਅਪਾਰੇ = ਬਹੁਤ ਹੀ ॥ ਪੇਖਤ = ਵੇਖਕੇ ॥ ਨਿਰਬਾਣੀ = ਨਿਰਲੇਪ
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਨੂੰ ॥ ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ: - ਰੇਨੁ = ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜੀ ॥ ਓਟ ਸਤਾਣੀ = ਛੋਰ
ਵਾਲੀ ਧਿਰ ॥ ਗਹਣਾ = ਆਸਰਾ ॥ ਲੇਵਾ ਦੇਵੀ = ਲੇਣ ਦੇਣ ॥ ਪਰਸਾਦੇ = ਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਾਲ ॥ ਬਿਸਮਾਦੇ = ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਰਥਾ, ਨਾਮ ਰੂਪ ॥ ੧੯ ॥ ਪਰਾਤਾ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ
ਰੱਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਘਾਲ = ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ॥ ਭਾਨੈ = ਭੰਨਦਾ ॥ ਹੋਮਿ =
ਹਵਨ, ਸਾੜ ਦੇਹ ॥ ਵਾਲੇਵਾ = ਧਨ ਮਾਲ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥ ਮਿਰਤਕ = ਮੁਰਦੇ ॥
ਮੁਰਾਧ = ਜੜ੍ਹ, ਮੂਰਖ ॥ ਡੇਰਾ = ਅਸਥਾਨ, ਅਗਿਆਨ ॥ ਅਚਿੰਤਾ = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥

੬੧੫

ਰਤਨੁ ਛਡਿ ਕ-ਰਤਨੁ = ਅਮੋਲਕ ਨਾਮ ॥ ਕਉਡੀ = ਮਾਇਕ ਤੁੱਛ
ਪਦਾਰਥ ॥ ਅਵਰਦਾ = ਉਮਰ ॥ ਜੀਅ ਕੋ = ਜੀਵ ਦੇ ਸੁਧਾਰ ਦਾ ॥
ਧਾਵਤ ਧਾਵਤ = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਰ ਕੇ ਦੌੜਦਾ ਦੌੜਦਾ ॥ ਚੀਨਾ = ਜਾਣਿਆ ॥
ਮਾਤੋ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਖਤੇ = ਗੁਨਾਹ ॥ ਫੇਰੇ = ਭਰਮਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਹਿ =
ਪਾਸ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ: - ਬਿਖ = ਵਿਸਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਜਾਰੇ = ਸਾੜ ਕੇ ॥ ਅਗਨਿ
ਕੋ ਸਾਗਰੁ = ਅੱਗ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ (ਸੰਸਾਰ) ਹੈ ॥ ਨੇਰਾ = ਨੇੜੇ ਹੈ ॥ ਕਤ ਆਵੈ =
ਕਿਥੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਅਘਾਈ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਏ ॥ ਤਤ ਬੇਤਾ = ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ
ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥ ਘਾਲਾ = ਕਮਾਈ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ = ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਦੁਖ ॥
ਬਿਗਾਸਾ = ਪਰਸੰਨ ॥ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣ ਹਾਰ-ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ
ਵਡਾਲੀ ਤੋਂ ਮੁੜ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਆਂਣ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ
ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ - ਭੈ ਨਾਸੇ = ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ॥ ਥਾਨੇ = ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ
ਅਥਵਾ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਪੈਜ = ਪਤ ਅਥਰੋ ॥ ਗੋਸਟਿ = ਚਰਚਾ ॥ ੨੪ ॥

੬੧੬

ਬਿਨਾਸੀ = ਨਾਸ (ਦੂਰ) ਹੋ ਗਈ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ- ਮਗਨੁ

ਅੰਧਿਆਰੈ = ਅਗਿਆਨ ਵਿਚ ਮਸਤ ਹਨ ॥ ਛਾਨੀ = ਛੁਪੀ ਹੋਈ ॥ ਮਦਿ =
 ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਮਾਤੋ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਦੇਇ ਕਿਵਾੜ = ਬੁਹਾ ਵੇ (ਬੰਦ) ਕਰ ਕੇ ॥
 ਪਰ ਦਾਰਾ = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਫਾਕੈ = ਫਸਦਾ ਹੈ, ਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕਰ ਕੇ ॥
 ਭੰਜਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਆ = ਪ੍ਰਾਣੀ = ਹੇ ਜੀਵ ॥
 ਬਿਘਨ = ਦੁਖ ॥ ਬਿਨਾਸਨ = ਦੂਰ ਹੋਵਨ ॥ ਅਚੁਤ = ਅਡੋਲ, ਨ ਡੋਲਣ ਵਾਲਾ ॥
 ਸੁਹੇਲੀ = ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਮਧਿ = ਵਿਚਲੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ॥ ਬਿਨਸੇ ਮੋਹ-
 ਧਾਰੀ = ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ (ਬਿਰਤੀ, ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਦੀ) ॥ ਕਾਰੀ =
 ਇਲਾਜ ਉਪਾ ॥ ਭੂਤ = ਰੂਪ ॥ ਰੇਨਾਰੀ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਪੇਖਿਓ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥
 ਚੂਕੈ = ਨਵਿਰਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਭੀਤਿ ਭ੍ਰਮਾਰੀ = ਭਰਮਾਂ ਦੀ ਕੰਧ (ਪੜਦਾ) ॥
 ਅਉਖਧੁ = ਦਵਾਈ ॥

੬੧੭

ਬਿਦਾਰੀ = ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸਗਲ ਬਨਸਪਤਿ: - ਸਗਲ = ਸਾਰੀ ॥
 ਬਨਸਪਤਿ = ਬ੍ਰਿਛ ਆਦਿਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉੱਗਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ॥
 ਬੈਸੰਤਰ = ਅਗਨੀ ਹੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ = ਹਰੇਕ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ॥ ਆਹਿਓ = ਹੈ ॥
 ਅਲੇਪਾ = ਵਖਰਾ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਦੁਖੀ = ਦੁਖ ॥ ਭੁਖੀ = ਭੁਖ ॥ ਮੁਖੀ =
 ਮੂੰਹ ਦੁਆਰਾ ॥ ਸੁਖੀ = ਭੜਕਦੀ ॥ ਰੁਖੀ = ਰੁੱਖਾਂ (ਬ੍ਰਿਛਾਂ) ਵਿਚ ॥ ੩੦ ॥ ਇਹ =
 ਏਸ ਮਨ ॥ ਭੀਤਰ = ਵਿੱਚੋਂ ॥ ਡਾਰਹੁ = ਕੱਢੇ ॥ ਜਨਾਵਹੁ = ਸਮਝਾਵਹੁ ॥
 ਹੀਏ = ਹਿਰਦੇ ॥ ੩੨ ॥ ਬਰਤਨਿ = ਵਰਤਨ ਵਲੋਂ ਵਾ ਹੈ ॥

੬੧੮

ਭੇਟਤ = ਮਿਲ ਕੇ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਖੁੱਧੀ ॥ ਬਾਛੈ = ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥
 ਸੂਕਾ ਮਨੁ = ਨਾਮ ਰਹਤ ਮਨ ਨੂੰ ॥ ਸਾਧਾਰੈ = ਸਹਿਤ ਅਧਾਰ ਦੇ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਧਾ = ਵਾਹੀ ॥ ੩੪ ॥ ਪਾਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਖਤੇ = ਗੁਨਾਹ ॥ ਕਰਿ ਫੇਰੇ =
 ਫੇਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ, ਫੇਰੇ (ਫੇਰੇ) ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਨੇਰੇ = ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ, ਅੰਗ ਸੰਗ ॥ ਚੇਰੇ =
 ਸ ਹਾਂ ॥ ਗੁਨੀ = ਗੁਣਾਂ ਦੇ ॥ ਗਹੇਰੇ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੋ ॥ ਸਿਲਕ =

ਫਾਹੀ (ਵਾਸਨਾ ਦੀ) ॥ ਕਹਾ = ਕਿਸਦੀ ॥ ਨਿਹੋਰੋ = ਮੁਥਾਜੀ ਹੈ ॥ ਸਮੂਰਤੁ =
 ਮਹੂਰਤ, ਦੋ ਘੜੀਆਂ ॥ ਅਨਹਦ = ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰਾ = ਵਾਜੇ, (ਸੁੱਧੇ ਹੀ, ਖੁੱਧੇ ਹੀ,
 ਨਿਰ ਬਿਕਾਰੇ ਹੀ) ॥ ੩੬ ॥ ਲਖਣ = ਲੱਛਣ ॥ ਚੀਨੇ = ਪਛਾਣ ਲੈ ॥ ਦੂਣ
 ਚਉਣੀ = ਬਹੁਤੀ ਤੋ ਬਹੁਤੀ ॥ ੩੭ ॥ ਸੰਚਨਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ॥ ਥਾਤੀ =
 ਬੈਲੀ ॥ ਅਗਮ ਅਪਾਰ = ਅਤੁਟ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ॥ ਬਿਲਛਿ ਬਿਨੋਦਿ =
 ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਰ ਖੇਡਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ॥ ਬੋਹਿਥੁ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਬਿਗਸਾਨੋ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਕਲ = ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ॥

੬੧੯

ਕੁਸਲ = ਸੁਖ ॥ ਖੇਮ = ਅਨੰਦ ॥ ਥਨੰਤਰਿ = ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥
 ॥ ੩੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਆਦਿਕ
 ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਨਿਹਾਰਿਆ = ਵੇਖਣ ਕਰਕੇ ॥ ਬਾਰਿਕ =
 ਬੱਚਾ ॥ ੪੦ ॥ ਅੰਤਰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਘਾਣਿ = ਖਾਣ ਘਾਣੀ ॥ ੪੧ ॥ ਸੰਪਤਿ =
 ਸਮੱਗਰੀ ॥ ਰਾਸਿ = ਪੂੰਜੀ ਹੈ ॥ ਭੇਟਿਓ = ਮਿਲਿਆ ॥ ੪੨ ॥ ਬਿਨੋਦ = ਖੁਸ਼ੀਆਂ
 ॥ ੪੩ ॥ ਬਿਰਦੁ = ਧਰਮ, ਵਰਜ ॥ ਬੰਧ = ਬੰਨ੍ਹ ਡੱਕਾ ॥ ਕਲਿਆਣ =
 ਮੁਕਤੀ, ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

੬੨੦

ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ ॥ ੪੪ ॥ ਦੁਰਤੁ = ਪਾਪ ॥ ਉਬਾਰਿਆ = ਬਚਾ ਲਿਆ
 ਹੈ ॥ ਸਮਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲਿਆ ॥ ਪਤਿਤੁ = ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ॥ ੪੫ ॥ ਇਹ ਭੀ ਗੁਰੂ
 ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਅਰੋਗਤਾ ਪ੍ਰਥਾਏ ਹਨ:—ਬਿਦਾਰੇ = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ॥ ਸਤਿ = ਨਿਸਚੇ
 ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਖਿਆ = ਕਿਹਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥ ਜਮਹਿ ਕੀਓ = ਜਮਾ ਨੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ॥
 ਹਟਤਾਰਿ = ਹੜਤਾਲ, ਭਾਵ ਜਮਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ॥ ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ਹੈ ॥
 ॥ ੪੭ ॥ ਚਿੰਦਿਅੜਾ = ਇੱਛਤ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਨਿਧੀਆਂ ਦਾ ਘਰ ॥ ੪੮ ॥

੬੨੧

ਕਰੁ = ਹੱਥ ॥ ਧਾਰਿਆ = ਰੱਖਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ॥ ੪੯ ॥ ਅਨਦਿਨੁ

=ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਮਿਲ ਪੰਚਹੁ:-ਜਗਯਾਸੂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ:-**ਪੰਚਹੁ**=ਨੰਬਰਦਾਰਾਂ, ਚੌਧਰੀਆਂ ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ॥ **ਚੁਕਾਇਆ**=ਮਿਟਾਇਆ ॥ **ਸਿਕਦਾਰਹੁ**=ਸਰਦਾਰਾਂ ਜੋਤਸ਼ੀ ॥ **ਉਮਰਾਵਹੁ**=ਅਮੀਰਾਂ, ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਅੱਗੇ, ਮਹਾਤਮਾਂ ਜਨ ॥ **ਝੇਰਾ**=ਬਗੜਾ ਹੈ ॥ **ਰਾਜਨ ਰਾਮ**=ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ॥ **ਭੇਟੇ**=ਮਿਲੇ ॥ **ਲਬਧਿ**=ਪਰਾਪਤੀ, ਲੱਭਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥ **ਉਹਾ**=ਓਥੇ ਹਰੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ॥ **ਸਮ**=ਬਰਾਬਰ ॥ **ਚੇਰਾ**=ਸਾਸ ਹੈ ॥ **ਅਨਹਦ**=ਆਤਮਿਕ ਅਨੰਦ ਦੀ ਧੁਨੀ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ॥ **ਅਗਾਜਾ**=ਜਿੰਦਾ (ਪਰਗਟ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥ **ਉਮਾਹਾ**=ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਪਰਾਛਤ**=ਪਾਪ ॥ **ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ:-ਲੋਚ**=ਇੱਛਾ ॥

੬੨੨

ਗ੍ਰਿਹਿ=ਘਰ ਵਿਚ ॥ **ਨਿਸਤਰੀਐ**=ਤਰੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ**=ਚੰਗੇ ਕੰਮ, ਪੁੰਨ ॥ **ਪਉੜੀ**=ਰਸਤਾ ਹੈ ॥ **ਕਿਲ ਬਿਖ**=ਪਾਪ ॥ **ਪੂਰੀ ਕਲ ਰਾਖੀ**=ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰਖੀਗੈ ॥ **ਸਾਖੀ**=ਸਿੱਖਯਾ ॥ **ਬਿਨਾਸਨ**=ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਖੋਏ**=ਦੂਰ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਪਾਵਨ**=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ **ਸਾਹਿਬ ਗੁਨੀ ਗ:-ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ**=ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਭੂੰਘਾ ਸਮੁੰਦਰਹੈ ॥ **ਅਬਿਚਲ**=ਅਚੱਲ, ਅਟੱਲ ॥ **ਨੀਵ**=ਨੀਂਹ (ਸ਼ਰਧਾ) ॥ **ਤਕੀਆ**=ਆਸਰਾ ॥ **ਭਾਰੋ**=ਵੱਡਾ ॥ **ਖੇਮ**=ਰੱਖਿਆ ॥ **ਕੁਸਲ**=ਸੁਖ ॥ **ਪਾਈ**=ਪੈਰੀਂ ॥ ੫੪ ॥ **ਭਾਵੰਦਾ**=ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਗਤਿ**=ਮੁਕਤੀ ॥ **ਅਨਹਤ**=ਇਕ ਰਸ ॥ **ਬੀਨਾ**=ਵਾਜੇ ॥ **ਸਤਾਣੀ**=ਜੋਰ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ **ਰਸਕਿ**=ਰਸ ਰਸ ਕੇ ਸੁਆਦਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਪੇਖਾ**=ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ੫੫ ॥ **ਤਾਕੀ**=ਤੱਕੀ, ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

੬੨੩

ਬਿਦਾਰੂ=ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਰਦੁ**=ਧਰਮ ॥ **ਸਮਾਰਿਆ**=ਮਭਾਲਿਆ (ਪਾਲਿਆ) ਹੈ ॥ **ਸਾਖੀ**=ਗਵਾਹ, ਸਹਾਈ ॥ **ਗਹੇਰਾ**=ਸਮੁੰਦਰ ॥ **ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ:-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਅਤੇ ਹਰੀਮੰਦਰ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-ਮਜਨੁ**=ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ **ਕਿਲ ਵਿਖ**=ਪਾਪ ॥ **ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਰੋਵਰੁ**=ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ॥

ਵਾਹੀ (ਵਾਸਨਾ ਦੀ) ॥ ਕਹਾ = ਕਿਸਦੀ ॥ ਨਿਹੋਰੋ = ਮੁਥਾਜੀ ਹੈ ॥ ਸਮੂਰਤੁ =
ਮਹੂਰਤ, ਦੋ ਘੜੀਆਂ ॥ ਅਨਹਦ = ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰਾ = ਵਾਜੇ, (ਸੁੱਧੋ ਹੈ, ਬੁੱਧੋ ਹੈ,
ਨਿਰ ਬਿਕਾਰੋ ਹੈ) ॥ ੩੬ ॥ ਲਖਣ = ਲੱਛਣ ॥ ਚੀਨੇ = ਪਛਾਣ ਲੈ ॥ ਦੂਣ
ਚਉਣੀ = ਬਹੁਤੀ ਤੋ ਬਹੁਤੀ ॥ ੩੭ ॥ ਸੰਚਨਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ॥ ਥਾਤੀ =
ਬੋਲੀ ॥ ਅਗਮ ਅਪਾਰ = ਅਤੁਟ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ॥ ਬਿਲਛਿ ਬਿਨੋਦਿ =
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਰ ਖੇਡਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ॥ ਬੋਹਿਬੁ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਬਿਗਸਾਨੋ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਕਲ = ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ॥

੬੧੯

ਕੁਸਲ = ਸੁਖ ॥ ਖੇਮ = ਅਨੰਦ ॥ ਥਨੰਤਰਿ = ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥
॥ ੩੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਆਦਿਕ
ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਨਿਹਾਰਿਆ = ਵੇਖਣ ਕਰਕੇ ॥ ਬਾਰਿਕ =
ਬੱਚਾ ॥ ੪੦ ॥ ਅੰਤਰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਘਾਣਿ = ਖਾਣ ਘਾਣੀ ॥ ੪੧ ॥ ਸੰਪਤਿ =
ਸਮੱਗਰੀ ॥ ਰਾਸਿ = ਪੂੰਜੀ ਹੈ ॥ ਭੇਟਿਓ = ਮਿਲਿਆ ॥ ੪੨ ॥ ਬਿਨੋਦ = ਖੁਸ਼ੀਆਂ
॥ ੪੩ ॥ ਬਿਰਦੁ = ਧਰਮ, ਫਰਜ਼ ॥ ਬੰਧ = ਬੰਨ੍ਹ ਝੱਕਾ ॥ ਕਲਿਆਣ =
ਮੁਕਤੀ, ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

੬੨੦

ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ ॥ ੪੪ ॥ ਦੁਰਤੁ = ਪਾਪ ॥ ਉਬਾਰਿਆ = ਬਚਾ ਲਿਆ
ਹੈ ॥ ਸਮਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲਿਆ ॥ ਪਤਿਤੁ = ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ॥ ੪੫ ॥ ਇਹ ਭੀ ਗੁਰੂ
ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਅਰੋਗਤਾ ਪ੍ਰਥਾਏ ਹਨ:—ਬਿਦਾਰੇ = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ॥ ਸਤਿ = ਨਿਸਚੇ
ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਖਿਆ = ਕਿਹਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥ ਜਮਹਿ ਕੀਓ = ਜਮਾ ਨੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ॥
ਹਟਤਾਰਿ = ਹੜਤਾਲ, ਭਾਵ ਜਮਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ॥ ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ਹੈ ॥
॥ ੪੭ ॥ ਚਿੰਦਿਅੜਾ = ਇੱਛਤ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਨਿਧੀਆ ਦਾ ਘਰ ॥ ੪੮ ॥

੬੨੧

ਕਰੁ = ਹੱਥ ॥ ਧਾਰਿਆ = ਰੱਖਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ॥ ੪੯ ॥ ਅਨਦਿਨੁ

=ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਮਿਲ ਪੰਚਹੁ:—ਜਗਯਾਸੂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ:—ਪੰਚਹੁ=ਨੰਬਰਦਾਰਾਂ, ਚੌਧਰੀਆਂ
ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ॥ ਚੁਕਾਇਆ=ਮਿਟਾਇਆ ॥ ਸਿਕਦਾਰਹੁ=ਸਰਦਾਰਾਂ ਜੋਤਸ਼ੀ ॥
ਉਮਰਾਵਹੁ=ਅਮੀਰਾਂ, ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਅੱਗੇ, ਮਹਾਤਮਾਂ ਜਨ ॥ ਝੇਰਾ=ਝਗੜਾ ਹੈ ॥
ਰਾਜਨ ਰਾਮ=ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ॥ ਭੇਟੇ=ਮਿਲੇ ॥ ਲਬਧਿ=ਪਰਾਪਤੀ, ਲੱਭਣ
ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥ ਊਹਾ=ਓਥੇ ਹਰੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ॥ ਸਮ=ਬਰਾਬਰ ॥ ਚੇਰਾ=
ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਅਨਹਦ=ਆਤਮਿਕ ਅਨੰਦ ਦੀ ਧੁਨੀ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ॥ ਅਗਾਜਾ=
ਗੱਜਦਾ (ਪਰਗਟ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥ ਉਮਾਹਾ=ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪਰਾਛਤ=
ਪਾਪ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ:—ਲੋਚ=ਇੱਛਾ ॥

੬੨੨

ਗ੍ਰਿਹਿ=ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਨਿਸਤਰੀਐ=ਤਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ=ਚੰਗੇ
ਕੰਮ, ਪੁੰਨ ॥ ਪਉੜੀ=ਰਸਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਪੂਰੀ ਕਲ
ਰਾਖੀ=ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰਖੀਹੈ ॥ ਸਾਖੀ=ਸਿੱਖਯਾ ॥ ਬਿਨਾਸਨ=ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਖੋਏ=ਦੂਰ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਪਾਵਨ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਗੁਨੀ ਗ:—ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ=
ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਭੂੰਘਾ ਸਮੁੰਦਰਹੈ ॥ ਅਬਿਚਲ=ਅਚੱਲ, ਅਟੱਲ ॥ ਨੀਵ=ਨੀਂਹ (ਸ਼ਰਧਾ) ॥
ਤਕੀਆ=ਆਸਰਾ ॥ ਭਾਰੇ=ਵੱਡਾ ॥ ਖੇਮ=ਰੱਖਿਆ ॥ ਕੁਸਲ=ਸੁਖ ॥
ਪਾਈ=ਪੈਰੀਂ ॥ ੫੪ ॥ ਭਾਵੰਦਾ=ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਅਨਹਤ
=ਇਕ ਰਸ ॥ ਬੀਨਾ=ਵਾਜੇ ॥ ਸਤਾਣੀ=ਜੋਰ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਰਸਕਿ=ਰਸ ਰਸ
ਕੇ ਸੁਆਦਾਂ ਨਾਲ ॥ ਪੇਖਾ=ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ੫੫ ॥ ਤਾਕੀ=ਤੱਕੀ, ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

੬੨੩

ਬਿਦਾਰੂ=ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਬਿਰਦੁ=ਧਰਮ ॥ ਸਮਾਰਿਆ=
ਸੰਭਾਲਿਆ (ਪਾਲਿਆ) ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ=ਗਵਾਹ, ਸਹਾਈ ॥ ਗਹੇਰਾ=ਸਮੁੰਦਰ ॥
ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ:—ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਅਤੇ ਹਰੀਮੰਦਰ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ
ਵਿਚ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਮਜਨੁ=ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਰਾਮ
ਦਾਸ ਸਰੋਵਰੁ=ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ॥

ਫਾਹੀ (ਵਾਸਨਾ ਦੀ) ॥ ਕਹਾ = ਕਿਸਦੀ ॥ ਨਿਹੋਰੋ = ਮੁਥਾਜੀ ਹੈ ॥ ਸਮੂਰਤੁ =
ਮਹੂਰਤ, ਦੋ ਘੜੀਆਂ ॥ ਅਨਹਦ = ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰਾ = ਵਾਜੇ, (ਬੁੱਧੇ ਹੀ, ਬੁੱਧੇ ਹੀ,
ਨਿਰ ਬਿਕਾਰੇ ਹੀ) ॥ ੩੬ ॥ ਲਖਣ = ਲੱਛਣ ॥ ਚੀਨੇ = ਪਛਾਣ ਲੈ ॥ ਦੂਣ
ਚਉਣੀ = ਬਹੁਤੀ ਤੋ ਬਹੁਤੀ ॥ ੩੭ ॥ ਸੰਚਨਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ॥ ਥਾਤੀ =
ਥੇਲੀ ॥ ਅਗਮ ਅਪਾਰ = ਅਤੁਟ ਗੁਣਾ ਰੂਪ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ॥ ਬਿਲਛਿ ਬਿਨੋਦਿ =
ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਰ ਖੇਡਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ॥ ਬੋਹਿਬੁ = ਜਹਾਜ਼ ॥ ਬਿਗਸਾਨੋ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਕਲ = ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦਿਆਂ ਵਿਚ ॥

੬੧੯

ਕੁਸਲ = ਸੁਖ ॥ ਖੇਮ = ਅਨੰਦ ॥ ਥਨੰਤਰਿ = ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥
॥ ੩੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਆਦਿਕ
ਬੀਮਾਰ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—ਨਿਹਾਰਿਆ = ਵੇਖਣ ਕਰਕੇ ॥ ਬਾਰਿਕ =
ਬੱਚਾ ॥ ੪੦ ॥ ਅੰਤਰ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਘਾਣਿ = ਖਾਣ ਘਾਣੀ ॥ ੪੧ ॥ ਸੰਪਤਿ =
ਸਮੱਗਰੀ ॥ ਰਾਸਿ = ਪੂੰਜੀ ਹੈ ॥ ਭੇਟਿਓ = ਮਿਲਿਆ ॥ ੪੨ ॥ ਬਿਨੋਦ = ਖੁਸ਼ੀਆਂ
॥ ੪੩ ॥ ਬਿਰਦੁ = ਧਰਮ, ਫਰਜ਼ ॥ ਬੰਧ = ਬੰਨ੍ਹ ਡੱਕਾ ॥ ਕਲਿਆਣ =
ਮੁਕਤੀ, ਛੁਟਕਾਰਾ ॥

੬੨੦

ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ ॥ ੪੪ ॥ ਦੁਰਤੁ = ਪਾਪ ॥ ਉਬਾਰਿਆ = ਬਚਾ ਲਿਆ
ਹੈ ॥ ਸਮਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲਿਆ ॥ ਪਤਿਤੁ = ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ॥ ੪੫ ॥ ਇਹ ਭੀ ਗੁਰੂ
ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਅਰੋਗਤਾ ਪ੍ਰਥਾਏ ਹਨ:—ਬਿਦਾਰੇ = ਨਾਸ ਕੀਤੇ ॥ ਸਤਿ = ਨਿਸਚੇ
ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਖਿਆ = ਕਿਹਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥ ਜਮਹਿ ਕੀਓ = ਜਮਾ ਨੇ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ॥
ਹਟਤਾਰਿ = ਹੜਤਾਲ, ਭਾਵ ਜਮਾ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ॥ ਸੋਇ = ਸੋਭਾ ਹੈ ॥
॥ ੪੭ ॥ ਚਿੰਦਿਅੜਾ = ਇੱਛਤ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਨਿਧੀਆ ਦਾ ਘਰ ॥ ੪੮ ॥

੬੨੧

ਕਰੁ = ਹੱਥ ॥ ਧਾਰਿਆ = ਰੱਖਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ॥ ੪੯ ॥ ਅਨਦਿਨੁ

=ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਮਿਲ ਪੰਚਹੁ:-ਜਗਯਾਸੂ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ:-ਪੰਚਹੁ=ਨੰਬਰਦਾਰਾਂ, ਚੌਧਰੀਆਂ
ਪੰਡਿਤਾਂ ਨੇ ॥ ਚੁਕਾਇਆ=ਮਿਟਾਇਆ ॥ ਸਿਕਦਾਰਹੁ=ਸਰਦਾਰਾਂ ਜੋਤਸ਼ੀ ॥
ਉਮਰਾਵਹੁ=ਅਮੀਰਾਂ, ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਅੱਗੇ, ਮਹਾਤਮਾਂ ਜਨ ॥ ਝੇਰਾ=ਝਗੜਾ ਹੈ ॥
ਰਾਜਨ ਰਾਮ=ਰਾਮ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ॥ ਭੇਟੇ=ਮਿਲੇ ॥ ਲਬਧਿ=ਪਰਾਪਤੀ, ਲੱਭਣ
ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ॥ ਊਹਾ=ਓਥੇ ਹਰੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ॥ ਸਮ=ਬਰਾਬਰ ॥ ਚੇਰਾ=
ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਅਨਹਦ=ਆਤਮਿਕ ਅਨੰਦ ਦੀ ਧੁਨੀ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ॥ ਅਗਾਜਾ=
ਗੱਜਦਾ (ਪਰਗਟ) ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥ ਉਮਾਹਾ=ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪਰਾਛਤ=
ਪਾਪ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਕਿਰਪਾ:-ਲੋਚ=ਇੱਛਾ ॥

੬੨੨

ਗਿਹਿ=ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਨਿਸਤਰੀਐ=ਤਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ=ਚੰਟੇ
ਕੰਮ, ਪੁੰਨ ॥ ਪਉੜੀ=ਰਸਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਪੂਰੀ ਕਲ
ਰਾਖੀ=ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰਖੀਹੈ ॥ ਸਾਖੀ=ਸਿੱਖਯਾ ॥ ਬਿਨਾਸਨ=ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥
ਖੋਏ=ਦੂਰ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਪਾਵਨ=ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਸਾਹਿਬ ਗੁਨੀ ਗ:-ਗੁਨੀ ਗਹੇਰਾ=
ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਡੂੰਘਾ ਸਮੁੰਦਰਹੈ ॥ ਅਬਿਚਲ=ਅਚੱਲ, ਅਟੱਲ ॥ ਨੀਵ=ਨੀਂਹ (ਸ਼ਰਧਾ) ॥
ਤਕੀਆ=ਆਸਰਾ ॥ ਭਾਰੋ=ਵੱਡਾ ॥ ਖੇਮ=ਰੱਖਿਆ ॥ ਕੁਸਲ=ਸੁਖ ॥
ਪਾਈ=ਪੈਰੀਂ ॥ ੫੪ ॥ ਭਾਵੰਦਾ=ਭਾਉਣ ਵਾਲਾ ॥ ਗਤਿ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਅਨਹਤ
=ਇਕ ਰਸ ॥ ਬੀਨਾ=ਵਾਜੇ ॥ ਸਤਾਣੀ=ਜੋਰ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਰਸਕਿ=ਰਸ ਰਸ
ਕੇ ਸੁਆਦਾਂ ਨਾਲ ॥ ਪੇਖਾ=ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ੫੫ ॥ ਤਾਕੀ=ਤੱਕੀ, ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

੬੨੩

ਬਿਦਾਰੁ=ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਬਿਰਦੁ=ਧਰਮ ॥ ਸਮਾਰਿਆ=
ਸੰਭਾਲਿਆ (ਪਾਲਿਆ) ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ=ਗਵਾਹ, ਸਹਾਈ ॥ ਗਹੇਰਾ=ਸਮੁੰਦਰ ॥
ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ:-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਅਤੇ ਹਰੀਮੰਦਰ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ
ਵਿਚ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-ਮਜਨੁ=ਤੀਰਥ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਰਾਮ
ਦਾਸ ਸਰੋਵਰੁ=ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ॥

ਨੀਕਾ = ਸੁੰਦਰ ਸਰੋਸਟ ਹੈ ॥ ਸੰਤ ਸਰੋਵਰ = ਸੰਤਾ ਦਾ ਤਾਲਾਬ (ਸੋਧ ਸੰਗਤ) ॥
 ਸੁ ਜਾਨੈ = ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥ ਉਰੀ = ਅਧੂਰੀ ॥ ਨਿਸਤਾਰੇ = ਪਾਰ
 ਉਤਾਰੇ ॥ ਕਰਿ = ਕਰਕੇ ॥ ਪਾਲਾ = ਪਾਲਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਮਲ = ਬੇ ਮੈਲ (ਪਵਿੱਤਰ) ॥
ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਚਰਨੀ:- ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖੀ ॥ ਚਿੰਦੇ = ਇੱਛੇ ॥ ਰੇਨਾਰਾ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹਾਂ ॥
 ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ॥ ਪੁਨੀਤ = ਪਵਿੱਤਰ ॥

੬੨੪

ਬਿਧਾਤਾ = ਕਰਮ ਫਲ ਦਾਤਾ ॥ ਕੰਕਰੁ = ਦੂਤ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਕੀਤੀ-
 ਰਵਿ = ਸਮਾਏ ॥ ਖੇਮ ਕੁਸਲ = ਸੁਖ ਅਨੰਦ ॥ ਵਿਟਹੁ = ਉਪਰੋ ॥
 ਤਿਲਕਾ = ਤਿਲ ਜਿਤਨਾ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਰਮਾਤੇ = ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥
 ਬਾਂਛਤ = ਇੱਛਤ ॥ ਦਹਦਿਸ ਛਤ੍ਰ ਮੇਘ-ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੂੰ ਜਦ ਸਹਾਰੀ ਮਲ ਦੇ
 ਲੜਕੇ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਤੇ ਲਾਹੌਰ ਗਿਆ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਵਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ
 ਉਦਾਸ ਹੋਏ ਹੋਏ ਕੋਠੇ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਛੋੜੇ
 ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ-ਦਹਦਿਸ = ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ॥ ਛਤ੍ਰ
 ਮੇਘ = ਬੱਦਲ ਛਤਰੀ ਵਾਂਗ ਛਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਘਟਾ ਘਟ = ਘਟਾ ਉਤੇ ਘਟਾ ਹੈ ॥
 ਦਾਮਨਿ = ਬਿਜਲੀ ॥ ਨੈਨਹ = ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ॥ ਪਿਰੁ = ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਪਤੀ ॥
 ਸੰਦੇਸਰੋ = ਸੁਨੇਹਾ (ਵੀ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ) ॥ ਮਾਇਓ = ਹੋ ਭਾਈ ॥
 ਕੋਸਰੋ = ਕੋਹ ਭਰ ਰਸਤਾ (ਅਰਥਾਤ ਅੰਨ ਮੈ (ਸ਼ਰੀਰ) ਦਾ ਪੜਦਾ ॥ ਸਿਧਿ ਕਰਤ =
 ਲੰਘਦਾ (ਤੈ ਕਰਦਾ) ਅਥਵਾ ਸਿੱਧ ਕਰਦਾ ਸੀ (ਪਈ ਏਹ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ) ॥ ਲਾਲੁ =
 ਪਿਆਰਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਚਤਰੁ = ਚਾਰ ॥ ਪਾਤਰੋ = ਚਿੱਠੀਆ ਅਥਵਾ ਮਨੋ ਮੈ
 ਆਨੰਦ ਮੈ ਆਦਿਕ ॥ ਪੜਦੇ = ਅਗੇ ਹੋਰ ਆ ਜਾਦੇ ਹਨ ॥ ਮੰਦਰਿ =
 ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਮਹਲ ਕੋਠੇ ਤੇ ॥ ਚਰਿ = ਚੜ੍ਹਕੇ ॥ ਪੰਥੁ = ਰਾਹ ॥ ਨਿਹਾਰਉ =
 ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ਨੀਰਿ = ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ॥ ਹਉ ਹਉ =
 ਹੈਂਗਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ॥ ਭੀਤਿ = ਪੜਦਾ ॥ ਬੀਚੈ = ਵਿਰਚਦਾ ॥ ਭਇਓ =
 ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਸੁਨਤ = ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਕਟਾਇਓ = ਨੇੜੇ ਹੀ, ਜਿਸਤਰ੍ਹਾਂ-

ਭਾਂਭੀਰੀ=ਭੰਬੀਰੀ ਦੇ ਅਤੀ ਪਤਲੇ ॥ ਪਾਤ ਪਾਰਦੋ=ਖੰਡ ਦਾ ਪੜਦਾ ਹੋਵੇ ॥
 ਬਿਨ ਪੇਖੈ ਦੂਰਾਇਓ=(ਉਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਵੀ) ਵੇਖਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦੂਰ ਹੀ
 ਹੈ ॥ ਦਇਆਰੂ=ਦਿਆਲੂ ॥ ਬੀਠਲੋ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਰਹਿਓ=ਮਿਟ ਗਿਆ ॥
 ਅੰਦੇਸਰੋ=ਸੰਸੇ ॥ ਨਿਧਿ=ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਗਈ ਬਹੋੜੁ ਬੰਦੀ-ਗਈ=
 ਲੰਘ ਗਈ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ॥ ਬਹੋੜੁ=ਮੋੜਨ ਵਾਲਾ, ਸਫਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬੰਦੀ
 ਛੋੜੁ=ਸੰਸਾਰਕ ਮਾਇਆ ਦੀ ਫਾਹੀ ਚੋਂ ਛੁਡਾਵਨ ਵਾਲਾ ॥ ਦੁਖਦਾਰੀ=
 ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ=ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ, ਜਾਂ ਅਨਜਾਣੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥
 ਲਖ=ਅਗਿਣਤ ॥ ਭਾਤੀ=ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ॥ ਮਾਰਗਿ=ਸੁਭ ਰਸਤੇ ॥

੬੨੫

ਰਹਾਈਐ=ਰੱਖੀ ਹੈ ॥ ਚਿੰਤੀ=ਚਿੰਤਾ ॥ ਅਵਖਦੁ=ਦਵਾਈ ॥
 ਵਸੰਤੀ=ਵਸਦੀ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਸਾਂਠੇ=ਗੰਢੇ, ਸੰਵਾਰੇ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ=ਵਜੀਰ, ਸਲਾਹ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ=ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਧਾਰਿ=ਕਰ ਕੇ ॥ ਬਾਛੁਓ=ਮੰਗਦਾ
 ਹਾਂ ॥ ੬੩ ॥ ਦਿਵਾਇਆ=ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਾਰੋ=ਵੱਡਾ ॥ ਪੁੰਨੁ
 ਪਦਾਰਥ=ਇਹ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਫਲ ਤੇਰੇ ਪੁੰਨ ਹਨ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ॥ ੬੪ ॥
 ਕਨਾਤੇ=ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਕੁਸਲ ਖੇਮ=ਸੁਖ ਸਾਂਦ ॥ ਦਾਨਾ=ਸਮਝਾਵਣਾ ॥
 ਬੋਕ=ਪਦਾਰਥ ॥

੬੨੬

॥ ੬੫ ॥ ਦਯਿ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ । ਕੁਸਲ ਖੇਮ=ਸੁਖ ਅਨੰਦ ॥ ੬੬ ॥
 ਚਉਕੀ=ਪਹਿਰਾ ॥ ਲਜਾਇ=ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ੬੮ ॥ ਅਨਹਦ=
 ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰੇ=ਵਾਜ਼ੇ ॥ ਬੇਦਨ=ਪੀੜਾ ॥ ਸਰਸੇ=ਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ਸੁਭਾਖਿਆ=
 ਕਿਹਾ ਹੈ ॥ ੭੦ ॥ ਮੋਹਿ=ਮੈਨੂੰ ॥ ਬਾਰਿਕੁ=ਬਾਲਕ ॥

੬੨੭

ਧਾਰੇ=ਰਚੇ ਹੋਏ ॥ ੭੧ ॥ ਅੰਕੁਰੁ=ਅੰਗੂਰ, ਲੇਖ ॥ ੭੨ ॥
 ਚਿਤਾਰਿਆ=ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ਅਲਾਏ=ਬੋਲਦਾ ॥ ਬਿਰਦੁ=ਧਰਮ ॥

ਸਮਾਰੇ = ਪਾਲਦਾ (ਪੂਰਾ) ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਪਾਵਨ =
ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ੭੩ ॥ ਲਹੁੜਾ = ਬਾਲਕਾ ॥ ਉਬਾਰਿਆ =
ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਚਿਤਵਨਿ = ਚਿਤਵਦੇ ਹਨ ॥ ਕਲ = ਸਕਤੀ ॥ ੭੪ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਨੂੰ ਜਦ ਸੀਤਲਾ (ਮਾਤਾ) ਤੋਂ ਅਰਾਮ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ
ਬੇਨਤੀ ਵਜੋਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸੀਤਲਾ = ਮਾਤਾ ॥ ਠਾਕਿ = ਰੋਕ ॥ ਰਹਾਈ =
ਰਖੀ ॥ ਹਰਿ ਨਾਈ = ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਣ ਕਰਕੇ ॥ ਸਵੰਤੀ = ਸੁੱਤੇ ਹਾਂ ॥ ੭੫ ॥
ਕੁਸਲ = ਅਨੰਦ ॥

੬੨੮

॥ ੭੬ ॥ ਬੰਨਾ = ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਪੁਤ੍ਰ (ਇਹ ਸਬਦ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ
ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ) ॥ ਭੰਨਾ = ਭੱਜ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਜਾਈ = ਥਾਈ ॥ ੭੭ ॥
ਘਟਿ ਘਟਿ = ਸਭਨਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸਬਦੁ = ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਸੁਭਾਖੈ =
ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਢੋਆ = ਭੇਟਾ, ਦਾਤ ॥ ੭੮ ॥ ਰਮਾਣਾ = ਰਾਮ ਦਾ ॥ ਲੀਣਾ =
ਲੀਨ (ਮਸਤ) ਹੋਇਆ ॥ ਰਵਣਾ = ਉਚਾਰਣ ਕਰਨਾ ॥ ਠਗਉਰੀ =
ਠਗ ਬੂਟੀ, ਭੰਗ ਆਦਿਕ (ਜੇਹੜੀ ਠਗ ਲੋਕ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆ ਕੇ ਲੁੱਟ ਲੈਂਦੇ ਹਨ) ਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ॥
ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ = ਹੱਥ (ਮਨ) ਫੜ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਸਰਬਸੁ = ਸਰਬੰਸ ॥
ਗਰੀਬੀ ਗਦਾ:—ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਸ੍ਵੈ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਕੋਈ ਸ਼ਸਤਰ
ਰਖਿਆ ਕਰੋ ॥ ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੇ ਹਨ:—ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਸਾਡੀ ਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਹੋਣਾ
ਸਾਡਾ ਖੰਡਾ ਹੈ ॥ ਏਨ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਵੇਕਾਰੀ (ਦੁਸ਼ਟ) ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਯਥਾ:—
ਗਰੀਬੀ = ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ॥ ਗਦਾ = ਗੁਰਜ ॥ ਖੰਨਾ = ਖੰਭਾ ॥ ਰੇਨੁ = ਸਭ ਦੀ
ਚਰਨ ਧੂੜ ਹੋਣਾ ॥ ਛਾਰੀ = ਸਵਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸਾਰੀ = ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥
ਸਗਲੇ = ਸਾਰੇ (ਕਈ) ॥ ਕੋਟਾ = ਕੋੜ੍ਹਾ ਕੋੜ੍ਹ ॥

੬੨੯

॥ ੮੦ ॥ ਸਫਲ = ਸਹਿਤ ਫਲਾਂ (ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ) ॥ ੮੧ ॥
ਅਨਹਦ = ਲਗਾਤਾਰ ॥ ਤੂਰੇ = ਵਾਜੇ ॥ ੮੨ ॥ ਅਲਕਾਈਐ = ਆਲਸ ਕਰੀਏ ॥
ਸੁਖ ਸਾਦਿ:—ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਵਡਾਲੀ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਪਸ

ਆਏ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨਿੰਦਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-**ਸਾਦਿ**=ਅਨੰਦ ॥ **ਛਾਇਆ**
 =ਸੁਆਹ ਪਈ ਹੈ ॥ **ਪਹਿਰਾਇਆ**=ਇੱਜ਼ਤ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ॥ **ਬਿਨਸੇ**=ਨਾਸ ਹੋਏ
 ਹਨ ॥ **ਸਬਾਇਆ**=ਸਾਰੇ ॥ ੮੪ ॥ **ਤੁਸਿ**=ਪਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਥੀਆ**=ਹੋਇਆ ॥
ਭਾਰੇ=ਵੱਡਾ ॥

੬੩੦

॥ ੮੬ ॥ **ਕਤਹੂ**=ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ **ਨਿਰੰਤਰ**=ਇਕ ਰਸ ॥ ੮੭ ॥
ਸਾਖੈ=ਗਵਾਹੀ; ਸਿੱਖਿਆ ਕਰਕੇ ॥ **ਵਿਡਾਰੇ**=ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ॥ ੮੮ ॥
ਸਬਦੁ=ਉਪਦੇਸ਼ ਦਾ ॥ **ਚਾਖੈ**=ਚੱਖੇ ॥ **ਜਿਣਿ**=ਜਿੱਤ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਭਵ ਸਾਗਰੁ**
 =ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ੮੯ ॥ **ਦੀਨ**=ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ॥ **ਭੰਜਨੁ**=ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਥਾਟੀ=ਬਣਾਈ ਹੈ ॥ **ਬੇੜੀ**=ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਦੀ ਫਾਹੀ ॥ **ਚਿੰਦਿਆ**=ਇੱਛਤ ॥

੬੩੧

॥ ੯੧ ॥ **ਭੁੰਚਹੁ**=ਭੋਗੇ, ਮਾਣੇ ॥ ੯੨ ॥ **ਧਾਰੇ**=ਕੀਤੇ ਹੋਏ, ਵਾ, ਆਸਰੇ
 ਹਨ ॥ **ਖਸਮਾਨਾ**=ਮਾਲਕ ਪੁਣਾ, ਪੱਖ ॥ **ਥਾਰੇ**=ਤੇਰੇ ਗਾਂ ॥ **ਪਹਿਰਿ**=ਪਹਿਨਾਕੇ,
 ਪਵਾ ਕੇ ॥ **ਸਿਰਪਾਉ**=ਜਸ (ਭਗਤੀ) ਰੂਪੀ ਸਿਰੋਪਾਉ ॥ **ਮੇਲੇ**=ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਲੇ
 ਹਨ ॥ **ਪਹਾਰੇ**=ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ॥ ੯੪ ॥ **ਦਰਬਾਰੇ**=ਸਾਡੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ॥ **ਅੰਗੀਕਾਰੁ**
 ਪੱਖ ॥ **ਭਵ ਨਿਧਿ**=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ **ਭਗਤਿ**=ਭਗਤੀ ਦਾ ॥ ਮ: ੯ ॥ ਰੇ ਮਨ
ਰਾਮ:-ਸ੍ਰਵਨ=ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਰਸਨਾ**=ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ॥ **ਪਤਿਤ**=ਪਾਪੀ ਤੋਂ ॥
ਪੁਨੀਤ=ਪਵਿੱਤਰ ॥ **ਬਿਆਲੁ**=ਖੂਨੀ ਸੱਪ ਵਾਂਗੂੰ ॥ **ਪਰਿਓ**=ਪਿਆ ॥ **ਡੋਲੈ**
 =ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਫੁਨਿ**=ਫੇਰ ॥ **ਗ੍ਰਸਿਹੈ**=ਖਾ ਲਵੇਗਾ ॥ **ਅਉਸਰੁ**=ਸਮਾਂ,
 ਉਮਰ ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਨ ਹੀ:-ਚੋਟੀ=ਬੋਢੀ ॥ **ਗਹੀ**=ਫੜ ਲਈ ॥ **ਦਾਰਾ**=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
ਸੰਪਤਿ=ਦੌਲਤ ॥ **ਧਨ ਪੂਰਨ**=ਦੌਲਤ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਮਹੀ**=ਪ੍ਰਿਥਵੀ ॥
ਸਹੀ=ਸੱਤ ਹੈ ॥ **ਮਾਨਸ**=ਮਨੁਖ ॥

੬੩੨

ਬਰੀਆ=ਵਾਰੀ ਹੈ ॥ **ਕਹਾ**=ਕਿਉਂ ॥ ਮਨ ਰੇ ਕਉਨ:-ਕੁਮਤਿ=

ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਪਰ ਦਾਰਾ = ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਮੁਕਤਿ = ਮੁਕਤੀ ਦਾ ॥ ਪੰਥੁ =
 ਰਸਤਾ ਨਾਮ ਤਥਾ ਭਗਤੀ ॥ ਨਾਹਨਿ = ਨਹੀਂ ॥ ਧਾਇਆ = ਭੱਜਾ ਫਿਰਿਆ ॥
 ਉਦਿਆਨਾ = ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥ ਅਸਥਿਰ = ਪੱਕੀ ਨਿਸਚੇ ਵਾਲੀ ॥ ਪਦ = ਚਰਨ ॥
 ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰਭੂ: - ਗਨਕਾ = ਵੇਸਵਾ ਜੋ ਸਾਧੂ ਦੇ ਤੋਤੇ ਕੋਲੋਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿੱਖ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋਈ ॥
 ਉਰਧਾਰੋ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਧੂਅ = ਧੂ ਭਗਤ ॥ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ =
 ਨਿਰ ਡਰ ਪਦਵੀ; ਮੁਕਤੀ ॥ ਹਰਤਾ = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬਿਧਿ = ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ॥
 ਨਿਧਿ = ਸਮੁੰਦਰ ਦੀ ॥ ਗਜ = ਹਾਥੀ ॥ ਗਰਾਹ = ਤੰਦੁਵੇ ਤੋਂ ॥ ਲਉ = ਤਕ ॥
 ਬਰਨਉ = ਆਖਾਂ ॥ ਅਜਾਮਲੁ = ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਿਸਨੇ ਵੇਸਵਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ
 ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅੰਤ ਆਪਣੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾਰੈਣ ਕਹਿੰਦਾ ੨ ਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ॥ ਚਿੰਤਾਮਨਿ
 = ਮਨ ਭਾਉ ਦੇ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਉਨੁ ਉ - ਪ੍ਰਾਨੀ = ਇਹ ਜੀਵ ॥
 ਤ੍ਰਾਸੁ = ਡਰ ॥ ਹਰੈ = ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ॥ ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥ ਭਵ ਸਾਗਰ = ਸੰਸਾਰ
 ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਸਮਿ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਦਰਪਨਿ = ਸੀਸੇ ਵਿਚ (ਅਕਸ) ॥ ਮਾਈ ਕਿਹਿ ਬਿ: -
 ਕਿਹ = ਕਿਸ ॥ ਲਖਉ = ਜਾਣਾ ॥ ਤਿਮਰਿ = ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਿਚ ॥ ਮੋ = ਮੇਰਾ ॥
 ਉਰਝਾਈ = ਫਸ ॥ ਅਸਥਿਰੁ = ਟਿਕਾਉ ਦੀ ॥ ਸਕਤ = ਤੱਤ ਪਰ ॥ ਨਿਸ =
 ਰਾਤ ॥ ਬਾਸੁਰ = ਦਿਨ ॥ ਅਧਮਾਈ = ਨੀਚਤਾ ਅਥਵਾ ਕੁਕਰਮ ॥

੬੩੩

ਮਾਈ ਮਨੁ ਮੇਰੋ: - ਹੀਏ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪਰ = ਪਰਾਈ ॥ ਦਾਰਾ =
 ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸਿਰਾਵੈ = ਬਿਤੋ ਦਾ ਹੈ ॥ ਮਦਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ, ਨਸੇ ਵਿਚ ॥ ਮਰਮੁ =
 ਭੇਦ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ॥ ਬਿਨਾਸੀ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਈ ॥ ਰੇ ਨਰ ਇਹ: -
 ਧਾਰਿ = ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈ ॥ ਬਾਰ = ਦੇਰੀ ॥ ਬਾਰੂ = ਰੇਤ ਦੀ ॥ ਭੀਤਿ = ਕੰਧ ॥
 ਰਚਿ ਪਚਿ = ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਖਪ ਕੇ ॥ ਕਹਾ = ਕਿਉ ॥ ਅਜਹੂ = ਅਜੇ ਵੀ ॥
 ਨਿਜ ਮਤੁ ਸਾਧਨ ਕਉ = ਸੰਤਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਤ ॥ ਇਹ ਜਗਿ ਮੀਤ: - ਸਗਰੇ =
 ਸਾਰੇ ਹੀ ॥ ਯਿਆ = (ਇਆ) = ਇਸ ॥ ਦੀਨਾਨਾਥ = ਗਰੀਬਾ ਦਾ ਮਾਲਕ ॥

ਸਗਲ ਭੈ ਭੰਜਨਿ = ਸਾਰੇ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਸੁਆਨ = ਕੁੱਤੇ ਦੀ ॥
 ਮਨ ਰੇ ਗਹਿਓ:- ਗਹਿਓ = ਗ੍ਰਹਿਣ ॥ ਮੂਡ = ਸਿਰ ॥ ਮੁਡਾਇਓ = ਮੁਨਾਇਆ ॥
 ਪਰਪੰਚ = ਛਲ ਵਲ ॥ ਉਦਰ = ਪੇਟ ॥ ਨਿਜ = ਆਪਣਾ ॥ ਪੋਖਿਓ =
 ਭਰਿਆ ॥ ਪਸੁ = ਪਸੂ ॥ ਗਤਿ = ਸਾਰ, ਰੀਤੀ ॥ ਅਉਧ = ਉਮਰ ॥ ਸਿਰਾਨੀ =
 ਬਿਤਾਈ ॥ ਜੋ ਨਰੁ ਦੁਖੁ-ਸੁਖ ਸਨੇਹੁ = ਸੁਖ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ॥ ਭੈ = ਡਰ ॥ ਕੰਚਨ =
 ਸੋਨਾ ॥ ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਨਿਆਰਉ = ਅਲੱਗ ॥

੬੩੪

ਪਰਸੈ = ਛੂਹੇ ॥ ੧੧ ॥ ਫਾਂਧਿਓ = ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਚਹੁ
 ਦਿਸਿ = ਚਾਰੇ ਪਾਸੀਂ ॥ ਹੰਸੁ = ਜੀਵ ਨੇ ॥ ਬਿਉਹਾਰੁ = ਵਿਹਾਰ ॥
 ਮ ੧ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜਉ-ਦੁਬਿਧਾ = ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ॥ ਪੜਉ = ਪੈਂਦਾ, ਪੜਦਾ ॥
 ਮੜੈ ਮਸਾਣਿ = ਸਮਾਧ, ਮਠ, ਮੜੀਆਂ ਆਦਿਕ ਪੂਜਣ ਵਾਸਤੇ ॥ ਰਾਚਿ = ਲਗਕੇ ॥
 ਪਰ = ਪਰਾਏ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ॥ ਦਾਨਾ = ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ॥
 ਬੀਨਾ = ਵੇਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਬੇਧਿਆ = ਵਿੰਨ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ =
 ਮਨ ਅੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਜੋਤ ਵੱਸੀ ਹੈ ॥ ਨਿਰੰਤਰਿ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਬਾਣੀ =
 ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ॥ ਧਾਵਤੁ = ਦੌੜਦੇ ਨੂੰ ॥ ਵਰਜਿ = ਰੋਕ ॥ ਮਾਤਾ = ਮਸਤ ਹੈ ॥
 ਮਨੂਆ ਪਉਣੁ = ਮਨ ਜੋ ਪਵਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਚੰਚਲ ਹੈ ॥ ਬਿੰਦੁ ਸੁਖ ਵਾਸੀ =
 ਇਕ ਛਿਨ ਭਰ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਸੁਖ ਵਿਚ ਵਸ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਸੋਤ੍ਰ = ਕੰਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦਰੇ ॥ ਜਲਿ = ਜਲਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾਂ ਦੀ ॥ ਬੂਝੀ =
 ਬੁਝ ਗਈ ॥ ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਦੂਜੀ = ਦ੍ਵੈਤ ॥ ਰਾਈ = ਰਾਈ ਭਰ ਭੀ
 ਹੋਵੇ ॥ ਕੀਮ = ਕੀਮਤ ॥ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਪਤਿ ਨਾਮੰ = ਤਿੰਨਾਂ ਭਵਨਾਂ ਦੇ ਪਤੀ
 ਮਹਾ ਪਰਮਾਰਥ (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ਅਫੁਰ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਸੁੰਨ =
 ਅਫੁਰ ਵਿਚ ॥ ਸਮਾਧਿ = ਸਮਾਧੀ ॥ ਮਹਾਂ ਪਰਮਾਰਥ = ਵੱਡੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਸਤੂ
 (ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ) ॥ ਪਤਿ = ਪਤੀ, ਮਾਲਕ ॥ ਨਾਮੰ = ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹਨ ॥ ਮਸਤਕਿ
 ਲੇਖ = ਮੱਥੇ ਉਪਰ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਜੀਆ = ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ॥ ਜਗਿ ਜੋਨੀ =

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੇ ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ = ਸਿਰ ਪ੍ਰਤੀ ॥

੬੩੫

ਸਹਾਮੰ = ਜੀਵ ਸਹਾਰਦੇ ਹਨ (ਦੁਖ ਸੁਖ) ॥ ਦ੍ਰਿੜਾਮੰ = ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰੋਂਦਾ ਹੈ ॥

ਲਹੈ = ਲਬ ਜਾਦੀ ਹੈ ॥ ਭੈ ਮਾਨੰ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਡਰ ਮੰਨ ਕੇ ॥ ਅਗਾਮੰ =

ਸਮਝ ਵਿਚ ਨ ਔਣ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਸਾਦੁ = ਸਵਾਦ ॥ ਅਕਥੈ =

ਨ ਕਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ॥ ਰਜਾਈ = ਆਗਿਆ ਵਿਚ ॥ ਪਿੰਡੁ =

ਸਰੀਰ ॥ ਗਗਨੰਤਰਿ = ਅਕਾਸ਼ ਆਦਿਕ ਪੰਜਾ ਤੱਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ

ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਿਆ = ਜਦ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇਆ ॥

ਗੁਣ ਮਹਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੰ = ਉਹਨਾ ਗੁਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਧਿਆਨ

ਹਨ ॥ ਤਤੋ ਤਤੁ = ਸਚ ਹੀ ਸਚ ॥ ਵਖਾਨੰ = ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸਬਦੁ =

ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰਾ = ਡੂੰਘੇ ਤੋਂ ਡੂੰਘਾ ਹੈ ॥ ਬਉਰਾਨੰ =

ਕਮਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਸਹਜਿ = ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸੁਭਾਗੀ = ਉੱਤਮ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ

ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮਾਨੰ = ਪਤਿਆਇਆ, ਮੰਨਿਆ ਹੈ ॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧ-

ਮਨਸਾ = ਬੁੱਧੀ ਦੀ ॥ ਬੰਧਨੀ = ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹਨ ॥ ਬੰਧਕਾਰੀ =

ਬੰਧਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ਜਾਇਆ = ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਕਰਮਾ ਕਾਰੀ =

ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਸੁ = ਉਹ ਆਤਮ ਤਤ ਦੀ ਵੀਚਾਰ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਥਵਾ ਵੀਚਾਰੋ ॥

ਬਕੈ ਖੜੋ = ਖੜਾ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਕਾਰੀ = ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ॥ ਮਾਕੁਰੀ =

ਮਕੜੀ ਜਾਲਾ ਉਣਨ ਵਾਲੀ, ਭਾਵ-ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ॥ ਉਂਡੀ = ਮੂਧੀ (ਉਲਟੀ) ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੇ ਜਾਲੇ

ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ, ਗਰਭ ਵਾ ਨਰਕਾ ਵਿਚ ॥ ਦੁਰਮਤਿ = ਖੋਟੀ ਮਤ ਕੱਢ ਕੇ ॥ ਘਣੀ

ਵਿਗੁਤੀ = ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਖੁਆਈ = ਭੁਲਾਈ ਹੈ ॥ ਰਹਾਈ =

ਮੁਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਗੁ = ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ॥ ਕਿ = ਕੀ ॥ ਦਹੀ

ਵਿਲੋਈਐ = ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰੀਏ, ਅਸਲੀਅਤ ਵੀਚਾਰੀਏ ॥ ਤਬੁ = ਸਿੱਧਾਂਤ

ਮੱਖਣ ॥ ਤਾਰੋ = ਧਾਰਾ ॥ ਮਾਇ = ਮਾਯਾ ਨੇ ॥ ਗਾਠਿ = ਗੰਢ (ਭਰਮ ਦੀ) ॥

੬੩੬

ਮਜਨੁ = ਤੀਰਥਾਂ ਪਰ ਪਰਬ ਇਸ਼ਨਾਨ ॥ ਬਿਸੇਖੁ = ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ, :
 ਅਥਵਾ ਪਰਧਾਨ ਹੈ ॥ ਅੰਕਸੁ = ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕੰਡਾ ॥ ਚੂਕਾ ਭੇਖੁ = ਪਾਖੰਡ ਦੂ
 ਗਿਆ ॥ ਵਖਰੁ = ਸੋਦਾ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ:- ਠਾਕ = ਰੋਕ ॥ ਰਸਨ ਹਰੇ
 ਸ਼ਬਾਨ ਤੇ ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ॥ ਬੂਡੇ = ਭੁੱਖ ਗਏ ॥ ਭਾਰੇ = ਪਾਪੀ ॥ ਭੈ ਭੁਬੀ
 = ਭੈ ਦਾਇਕ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਭੁੱਖ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਕੰਧੀ = ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਉਤੇ
 ਕਹਾਹ = ਰੋਲਾ ਰੱਪਾ ॥ ਤਤੁ = ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ । ਵਿਲੋਇ = ਰਿੜਕ (ਵੀਚਾਰ) ਲੈ
 ਹੈ ॥ ਨਿੰਮਿਆ = ਠਹਿਰਿਆ, ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਇਆ ॥ ਉਦਰ ਮਝਾ
 = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ । ਉਧਉ = ਉਲਟਾ ॥ ਜਾਂਦੇ ਜਾਇ = ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
 ਪੈਧਾ = ਪਤਿ ਨਾਲ ॥ ਦੋਇ = ਹੰਗਤਾ, ਮਮਤਾ ਦੋਵੇਂ ਹਨ ॥ ਭਵੈ = ਭੌਂਦਾ ਹੈ (ਜਨਾ
 ਮਰਨ ਵਿਚ) ॥ ਮੁਠੀ = ਲੁੱਟੀ ਹੋਈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਨਦਰੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ॥
 ਕਾਇਆ = ਬੁੱਧੀ ॥ ਮਸਵਾਣੀ = ਸਿਆਹੀ ਵਾਲੀ ਦਵਾਤ ॥ ਧਾਰਿ = ਕਰ
 ਲਈਏ ॥ ਲਲਤਾ = ਜ਼ਬਾਨ ॥ ਲੇਖਣਿ = ਕਲਮ ॥ ਉਰਿਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ
 ਰਾਕੇ ॥ ਤੂ ਗੁਣ ਦਾਤੋ:- ਦਾਤੋ = ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ਨਿਰਮਲੇ = ਸੁਧ ਰੂਪ ॥

੬੩੭

ਵਿਸੇਖੁ = ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ ਸਮੋਇ = ਸਮਾ ਜਾਵੇ, ਮਿਲਾ ਦੇਵੇ ॥ ਰੂੜੇ =
 ਰ ॥ ਲਾਲ ਚਲੂਲੁ = ਗੂਹੜੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਬੈਰਾਗੀਐ = ਪ੍ਰੇਮ
 (ਬਾਗ) ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸਾਚੁ ਅਭੂਲੁ = ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦਾ
 ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਪਾ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥ ਜਲਿ ਮਲਿ = ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਮਲ ਕੇ ॥
 ਪਾਹਣੁ = ਪੱਥਰ ॥ ਨੀਰਿ = ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥ ਪਖਾਲੀਐ = ਧੋਈਏ ॥ ਬੂਡਹਿ =
 ਭੁੱਖਦੇ ਹਨ ॥ ਤੇਹਿ = ਉਹ, ਉਥੇ ਹੀ ॥ ਬਈਅਰਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਮੀਠੁਲੀ = ਮਿੱਠੀ ॥
 ਭਾਇ = ਚੰਗੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ॥ ਬਿਰਹੈ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਬੇਧੀ = ਵਿੰਨ੍ਹੀ ਹੋਈ ॥
 ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਇ = ਹਰੀ ਨਾਮ ਵਿਚ ਰਚ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਉਬਰੇ
 ਬਚੇ ਹਨ ॥ ਈਧਨੁ = ਬਾਲਣ, ਲੱਕੜੀਆਂ ॥ ਸਕੇਲੀਐ = ਇਕੱਠਾ ਜਾਣੀ

ਪਾਵਕ = ਅੱਗ ॥ ਰੰਚਕ = ਥੋੜੀ ਜਿਨੀ ॥ ਮ: ੩ ॥ ਭਗਤਾ ਦੀ ਸਦਾ:—ਧੁਰਿ =
ਮੁੱਢ ਤੋਂ ॥ ਪਚਾਇਆ = ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ॥ ਜੋਹ = ਤਾੜ ॥ ਸੁਆਉ = ਮਤਲਬ
(ਪ੍ਰਸੰਜਨ) ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ॥ ਭੇਦਿਓ = ਵਿੰਨਿਆ ॥

੬੩੮

ਅਲਾਉ = ਬੋਲਦੇ ਹਨ ॥ ਲੋਕ = ਲੋਕਾ ॥ ਬਿਧਾਤਾ = ਕਰਮ ਫਲ ਦੇਣ
ਵਾਲਾ ॥ ਅਚਿੰਤ = ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ, ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ = ਗੁਰਾ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਕੇ ॥ ਵਿਗੁਚੈ = ਖਰਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਲਲਾਈ = ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਕੇ ॥ ਠਉਰ
ਥਾਂ ॥ ਅਧਿਕਾਈ = ਬਹੁਤੇ ॥ ਵਾਦ = ਬਗੜਾ ॥ ਸੇ = ਉਹ ॥ ਦਰਿ = ਸਤਿਸੰਗ
ਵਿਚ ਅਥਵਾ ਦੁਗਾਹ ਵਿਚ ॥ ਉਰਿਧਾਰਾ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਨਿਰਗੁਣਿਆ ਨੇ:—
ਮਨੁਰੈ = ਕੱਚਾ ਗਲਿਆ ਸੜਿਆ ਲੋਹਾ (ਗੁਣ ਹੀਣ ਮਨੁੱਖ) ਤੋਂ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ
ਗੁਣਵਾਨ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਗੁਰਮਤਿ = ਗੁਰਾ ਦੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ॥ ਸਹਜੁ =
ਗਿਆਨ ॥ ਸਚੁ ਸਾਰੁ = ਉਹ ਸੱਚੀ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ, ਸੱਚ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥

੬੩੯

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੇ:—ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਰੰਗੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਕੁਲਖਣੀ
= ਖੋਟੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਕੁਨਾਰਿ = ਬੁਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ॥ ਮਨ ਹਠਿ = ਮਨ ਦੇ ਹਠ
(ਜ਼ਿੱਦ) ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਬੈਰਾਗੁ = ਵੈਰਾਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਰਵਹਿ = ਜਪਦੇ
(ਗਾਉਂਦੇ) ਹਨ ॥ ਡੁੰਮਣੀ = ਦੋ ਚਿੱਤੀ, ਦੁਬਧਾ ਵਾਲੀ, ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਕਿੜੀ =
ਅਵਾਜ਼ਾਂ, ਹੋਕਾ, ਖਬਰਾਂ ॥ ਪਵੰਦੀ = ਪੈਂਦਿਆ ॥ ਮੁਹਾਇਓਨੁ = ਠੱਗਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ
ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼, ਸਿੱਖਿਆ, ਸੁਣਦਿਆਂ ਪੜ੍ਹਦਿਆ ਵੀ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
ਸਮਾਲਹਿ = ਸੰਭਾਲਦੇ, ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ ॥ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਮ: ੫ ॥
ਸਭੁ ਜਗੁ ਜਿਨਹਿ:—ਪਿੰਡੁ = ਸਰੀਰ ॥ ਵਸੁ = ਵਸਤੂ (ਚੇਤਨਸੱਤਾ) ॥ ਕਿਨਿ = ਕਿਸ
ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਤਬੁ = ਅਸਲੀਅਤ, ਤੱਤ ਸਰੂਪ ॥ ਹੰਤਾ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਸਾਰ =
ਸੰਭਾਲ ॥ ਸਰੇਵੀਅਹਿ = ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ, ਪੂਜੀਏ ॥ ਮਾਂਜੀਐ = ਸੁੱਧ ਕਰੀਏ ॥

੬੪੦

ਧੂਰਿ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਪੇਖੈ = ਵੇਖਦਾ ॥ ਮਉਲਿਆ = ਖਿੜਿਆ, ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
 ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਰਵੈ = ਉਚਾਰੇ ॥ ਸਾਦੁ =
 ਸੁਆਦ ਦਾ ॥ ਸੁਆਉ = ਲਾਭ ਹੈ ॥ ਕਰਨੀ = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਜਲਿ = ਸੜ ॥
 ਸੰਬਾਹੇ = ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭੇਟੀਐ = ਮਿਲੇ ॥ ਕਰਮਾਉ = ਕਰਮ, ਭਾਗ ਹੈ ॥
 ਸਰਬ ਕਲਾ = ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਅੰਚਲਿ = ਸਰਣ ਰੂਪੀ ਪੱਲੇ ਨਾਲ ॥
 ਨਿਹਾਲਿਆ = ਵੇਖਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅੰਗੁ = ਪੱਖ ॥
 ਸਰਣਾਗਤੀ = ਸਰਣ ਆਏ ਹਾਂ ॥ ਜਿ = ਜੇਹੜਾ ॥ ਕਿਲਬਿਖ = ਪਾਪ ॥
 ਮਾਤ ਗਰਭ ਦੁਖ-ਸਾਗਰੇ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਬਿਖੁ ਪਸਰੀਆ = ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪ
 ਮਾਇਆ ਲਗ ਗਈ ॥ ਕਰਮੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥

੬੪੧

ਨਾਇ = ਨਾਮ ਨਾਲ ॥ ਪਤਿਸਟਿਆ = ਪਸਰਿਆ, ਫੈਲ ਗਿਆ ॥
 ਭੁੰਚਾਇ = ਭੋਗਾਇ ਕੇ ॥ ਵਿਜੋਗੁ = ਦੁਖ, ਵਿਛੋੜਾ ॥ ਅਟਿਆ = ਦੱਬਿਆ
 ਹੋਇਆ, ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮੂਲਿ = ਕਦਾਚਿਤ ॥ ਬਿਲਲਾਟ = ਵਰਲਾਪ ॥
 ਸੂਲੁ = ਪੀੜਾ, ਦੁਖ ॥ ਸਾਕਤ = ਨਿਗੁਰੇ (ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ) ਦਾ ॥ ਕੀਜਈ =
 ਕਰੀਏ ॥ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ = ਜਿਥੋਂ ਤਕ ਵੱਸ ਚਲੇ ॥ ਸੰਜਮ =
 ਜੁਗਤੀਆਂ ਆਦਿਕ ॥ ਦੁਖ ਸਾਗਰੁ = ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ, ਜਮ ਮਾਰਗੀ ॥ ਸਹਸ =
 ਹਜ਼ਾਰਾਂ ॥ ਰਵੈ = ਗਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਖਰੇ = ਸੁੱਧ ਹਨ ॥
 ਦੇਉ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਹਰੀ ॥ ਤਾਣੁ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥
 ਸਦ = ਸੌ ਵੇਰ ਅਥਵਾ ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਪਾਣੁ ਪੜਿਓ ਅਰੁ: - ਨਿਵਲਿ = ਨਿਉਲੀ (ਨੇਤੀ-ਧੋਤੀ)
 ਕਰਮ ॥ ਭੁਅੰਗਮ = ਪਿਠ ਦੀ ਸੰਗਲੀ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਦਾ ਤੋਂ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ (ਦਮਾਗ) ਤਕ
 ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨਾੜੀ, ਏਸ ਦੀ ਰਾਹੀਂ ਜੋਗੀ ਜਨ ਸਵਾਸ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥
 ਸਾਧੇ = ਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ॥ ਪੰਚ ਜਨਾ = ਪੰਜਾਂ (ਕਾਮ, ਕਰੋਧ ਆਦਿਕ) ਜਣਿਆਂ ਤੋਂ ॥

ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਅਹੰਬੁਧਿ** = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ॥ **ਬਿਬੇਕਾ** = ਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ॥ **ਮੋਨਿ** = ਚੁਪ ਚਾਪ ॥ **ਕਰਪਾਤੀ** = ਹੱਥਾਂ ਦੇ ਬਰਤਨ ਬਣਾ ਰਖੇ ॥

੬੪੨

ਤਟ = ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਕੰਢੇ ॥ **ਕਰਵਤ** = ਕਲਵੱਤ੍ਰ, ਕਾਸ਼ੀ ਜਾਕੇ ਆਰੇ ਨਾਲ ਸਰੀਰ ਚਿਰਵੈਣਾਂ ॥ **ਕਨਿਕ** = ਸੋਨਾ ॥ **ਕਾਮਿਨੀ** = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਹੈਵਰ** = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਘੋੜੇ ॥ **ਗੈਵਰ** = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹਾਥੀ ॥ **ਦਾਤਾਰਾ** = ਦਾਤਾ ਹੋ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ॥ **ਅਰਪੇ** = ਮਣਸੇ ॥ **ਹਰਿਦੁਆਰਾ** = ਹਰੀ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਨੂੰ, ਏਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ॥ **ਅਰਚਾ** = ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਚੰਦਨ ਆਦਿਕ ਛਿੜਕਣਾ ਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ॥ **ਡੰਡਉਤ** = ਮੂੰਧੇ ਲੰਮੇ ਪੈਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ॥ **ਖਟੁ ਕਰਮਾਂ** = ਛੇ ਕਰਮਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਰਤੁ ਰਹਤਾ** = ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ॥ **ਜੋਗ ਸਿਧ** = ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਸਿੱਧ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ **ਗਹਿਆ** = ਫੜਿਆ, ਪਾਇਆ ॥ **ਅਫਾਰਾ** = ਹੰਕਾਰ ਨਾਲ, ਭੁੰ-ਫਾਂ ਨਾਲ ॥ **ਚੋਆ** = ਅਤਰ ॥ **ਘੋਰ** = ਭਿਆਨਕ ॥ **ਲਹਨਾ** = ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ॥ **ਮਾਤਾ** = ਮਸਤ ਹੈ ॥ **ਭੰਜਨੁ** = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ **ਵਾਰ ਮਃ ੪ ॥ ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ:-**

ਦੰਦੀ ਮੈਲੁ = ਦ੍ਰਿੜ ਦੀ ਮੈਲ ॥

ਕਤੁ ਮਨਿ = ਮਨ ਵਿਚ ਈਰਖਾ ਦਾ ਚੀਰ ਵੀਨਹੀ ਹੈ, ਵ ਕਤਰਾ ਮਾੜਾ ॥ **ਸਸੁਰੇ** = ਸਹੁਰੇ, ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ **ਪੇਈਐ** = ਪੇਕੇ, ਏਸ ਲੋਕ ॥ **ਨਿਸੰਗ** = ਨਿਬੱਕ ਹੋ ਕੇ ॥ **ਪਰਹਰਿ** = ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ **ਕਪੜੁ** = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਕਪੜੇ ਦਾ ਹੰਕਾਰ, ਵ ਕਪਟ ॥ **ਰਾਵੈ** = ਮਾਣੇ ਭੋਗੇ ॥ **ਪਤੰਗੁ** = ਸਰੀਰ ਨੂੰ, ਥੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ॥ **ਦੇਵਰ ਜੇਨੁ** = ਲਬ, ਲੋਭ ॥ **ਸਸੂ** = ਅਵਿੱਦਿਆ ਰੂਪੀ ਸੱਸ ਦਾ ॥ **ਕਰਮ ਮਣੀ** = ਕਰਮਾਂ (ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ) ਰੱਤੀ ॥ **ਸੋਰਠਿ** = ਬੁੱਧੀ ਤਥਾ ਰਾਗਨੀ ॥ **ਤਾਮਿ** = ਤਦ ॥ **ਕਸਾਈ** = ਖਿੱਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ **ਚੋਲੇ** = ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਚੋਲੀ ॥ **ਅਨਤ** = ਹੋਰਥੇ ॥ **ਗੋਲ ਗੋਲੇ** = ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ॥ **ਸਿਸਟਿ ਸ੍ਰਿਸਟੀ** ਦਾ ॥

੬੪੩

॥ ੧ ॥ **ਜਲਤੇ** = ਸੜਦੇ ॥ **ਜਲਿ** = ਸੜ ॥ **ਦੂਜੈ ਭਾਇ** = ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ **ਪੰਨੈ** = ਲੇਖੇ, ਪਲੇ (ਸਤਿ ਸੰਗ) ਵਿਚ ॥ **ਮਰਾਹਿ** = ਮਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਵਡੀ**

ਕਾਰ = ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਉੱਤੇ ॥ ਹਉ = ਮੈਂ ॥ ਗੋਲਾ ਲਾਲਾ = ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ਗੁਣਤਾਸੁ = ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਜ਼ਾਨਾ ॥ ਮੁਇਆਸੁ = ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਕਲਤੁ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਉਭੇ ਸਾਸ = ਉੱਚੇ ਸਾਹ, ਹੋਹੁਕੇ ॥ ਵਿਸਹੀ = ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ॥ ਵੇਸਾਸੁ = ਵਿਸ਼ਵਾਸ ॥ ਅਗਲਾ = ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ਸੈਣ = ਸਾਥੀ, ਸਾਕ ॥ ਸੁਆਰਥੀ = ਮਤਲਬੀ ॥ ਤੈ ਗੁਣ = ਤਿੰਨ ਗੁਣ ॥ ਸਿਰਜਿਆ = ਸਾਜੇ (ਬਣਾਏ) ਹਨ ॥ ਘੁਮਾਇਆ = ਬਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ॥ ੩ ॥ ਦੰਤਾ = ਦੰਦਾਂ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚ ਗਏ ॥

੬੪੪

ਸੰਗ੍ਰਹੈ = ਇਕੱਠੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਖੁਆਇਆ = ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਬਉਰਾਨਾ = ਕਮਲਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਰੇਖ = ਚਿੰਨ੍ਹ ॥ ਅਦ੍ਰਿਸਟੁ = ਨ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ਰਤੁ = ਲਹੂ ॥ ਭੋਰੀ = ਜ਼ਰਾ ਭਰ ॥ ਡੇਹਿ = ਦੇਵੇ, ਨਿਕਲੇ ॥ ਜੀਉ = ਮਨ ॥ ਵੰਵੈ = ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ਚਉ = ਚਾਰ ॥ ਖੰਨੀਐ = ਟੁਕੜੇ ॥ ਸੰਦੜੈ = ਦੇ ॥ ਨੇਹਿ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ॥ ਚੁਕਈ = ਹਟੇ ॥ ਡੇਹ = ਦਿਨ ॥ ਮੈਡਾ = ਮੇਰਾ ॥ ਲੇਇ = ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਮਾਜੀਠੈ = ਮਜੀਠੇ ਰੰਗ ਵਿਚ ਰੰਗਣ ਵਾਲੇ ਕਪੜੇ ॥ ਪਾਹੇਹਿ = (ਪਹਿਲਾਂ) ਪਾਹ ਦੇ ਕੇ ॥ ਬਿਆ = ਦੂਜਾ ॥ ਕੇਹ = ਕੋਈ ਹੋਰ ਰੰਗ ॥ ਖੁਆਇਦਾ = ਭੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਚਿੰਦਿਆ = ਇੱਛਤ ॥ ਅਲਭੁ = ਦੁਰਲੱਭ ॥ ਅਜਿਤੁ = ਨ ਜਿਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਦੂਜੈ = ਦਵੈਤ ਵਿਚ ॥ ਅਠਿਸ੍ਠਿ = ਅਠਾਹਠਾਂ ਵਿਚ ॥ ਨਾਇ = ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ॥

੬੪੫

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ = ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ ਜਲਾਇ = ਸਾੜ ਦਿੱਤੀ ॥ ਭੂਪਤਿ = ਰਾਜੇ ॥ ਰਾਣੇ = ਛੋਟੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ॥ ਰੰਗ = ਤਮਾਸ਼ੇ, ਰੰਗ ਰਲੀਆਂ ॥ ਕਸੁੰਭ = ਕੱਚਾ (ਨਾਸਵੰਤ) ਹੈ ॥ ਖਰਾ = ਬਹੁਤ ॥ ੬ ॥ ਦੁਹਚਾਰਣਿ = ਖੋਟੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੀ ਦਾ ॥ ਬਦਨਾਉ = ਬਦਨਾਮ ਨਾਮ ਵਾਲੀ ॥ ਭਵਜਲ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਪੈਧੈ = ਇਜ਼ਤ ਦੀ ਪੌਸ਼ਾਕ ਪਹਿਣ ਕੇ ॥ ਮਇਆ = ਦਯਾ, ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ੭ ॥ ਬਾਲੈ = ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬਾਲ ਵਿੱਚ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ = ਉਤਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਣਾ ਹੈ ॥ ਮੁਦਾਵਣੀ = ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ

ਬੁਝਾਰਤ, ਅੜਾਉਣੀ ॥ ਉਰਿਧਾਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਕੇ ॥ ਲਧੀ = ਲੱਭੀ ਹੈ ॥
ਘਾਲਿ = ਸੇਵਾ ਦੁਆਰਾ ॥ ਖੁਆਇ = ਭੁਲਾਇ ਕੇ ॥ ਸਖੀਆ = ਸੰਤ ਜਨ ॥
ਹਾਰੀਆ = ਵਾਲੀਆਂ ॥

੬੪੬

॥ ੮ ॥ ਤੋਟਾ = ਘਾਟਾ ॥ ਸੈਸਾਰਿ = ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਅਨਦਿਨੁ =
ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਸਤਿਆ = ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਉਤਪਤਿਆ = ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
੯ ॥ ਹਟੁ = ਸਤਿਸੰਗ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ॥ ਰਤਨੀ = ਵੈਰਾਗ ਆਦਿਕ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ॥
ਵਿਖੁ = ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ = ਨਾਮ ॥ ਜਲਿ = ਸੜ ॥
ਕਾਗੁ = ਕਾਂ ॥ ੧੦ ॥ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਵਿਚ ਬੀਰਖਾ ਰਖਣ ਵਾਲੇ ਸੇਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ
ਦਾਸ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਚਉਚਕਿਆ = ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਚੁੱਕਿਆ (ਪ੍ਰੇਰਿਆ) ਹੋਇਆ ॥
ਚਉਵਾਇਆ = ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਬੁਲਾਇਆ (ਭੜਕਾਇਆ) ਹੋਇਆ ॥ ਇਕਤੁ = ਏਕਤਾ
ਦੇ ॥ ਆਣਿ = ਲਿਆ ॥ ਏਹੜ ਤੇਹੜ = ਮੇਰ ਤੇਰ ਅਥਵਾ ਏਹ ਟੇਵ ਪੁਣਾ ॥
ਮਿਹਮਾਣੁ = ਪਰਾਹੁਣੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ॥ ਭੀ = ਜੇ ॥ ਪੈਧੀ = ਪਹਿਨੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਚੋਲੀ ॥ ਪਾਟੁ = ਰੇਸ਼ਮ ॥ ਅਧਿਕਾਈ = ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕੁ =
ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ॥

੬੪੭

॥ ੧੧ ॥ ਪਰਥਾਇ = ਕਿਸੇ ਮਨੋਰਥ ਵਾਸਤੇ ॥ ਸਾਖੀ = ਸਿੱਖਿਆ ॥
ਭਉ = ਡਰ ॥ ਗਿਆਨੈ = ਗਿਆਨ ਬਾਬਤ ॥ ਪਹੁਤਾ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਬਰਕਤੀ =
ਸਦਕੇ, ਬਚੋਲਤ ॥ ਜਲਤ = ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਸੜਦਿਆਂ ॥ ਵਿਹਾਇ = ਬੀਤਦੀ
ਹੈ ॥ ਚੁਕਈ = ਦੂਰ-ਹੁੰਦੀ, ਮਿਟਦੀ ॥ ਪੰਬੁ = ਰਾਹ ॥ ਦਸਾਈ = ਪੁੱਛਾਂ ॥ ਬਲਿ =
ਵਾਰਨੇ ॥ ਸਾਝੀ = ਭਾਈਵਾਲੀ ॥ ੧੨ ॥ ਮੂਲੁ = ਮੁੱਢ ਹੈ ॥ ਦੂਜੈ = ਦੂਤ ਵਿਚ ॥
ਮਨ ਹਠਿ = ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਕਰਕੇ, ਭਾਵ ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗ ਕੇ ॥ ਸਹਜਿ = ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ
ਬੀਜ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਸ਼ਜ਼ਾਨਾ ॥ ਖਰੀ = ਬਹੁਤ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥
ਬੁਲਾਵਣੀ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ਦੇ ॥ ਅੰਕਸੁ =

ਕੁੰਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

੬੪੮

ਅਹਰਣਿ=ਲੋਹੇ ਦੀ ਅਹਿਰਣ; (ਜਿਸ ਉਤੇ ਲੁਹਾਰ ਹੋਰ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਰਖ ਉਸਦੀ ਘਾੜਤ ਘੜਦਾ ਹੈ) ॥ ਸਿਰੁ ਦੇਇ=ਵਦਾਨ ਹੇਠਾਂ ਸਿਰ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ॥ ਉਭੀ=ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ॥ ਨਿਵਾਰੀਐ=ਦੂਰ ਕਰੀਏ ॥ ਭਾਉ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਜੀਵਾਇਆ=ਜੀਵ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥੧੪॥ ਜਮਦਰਿ=ਜਮਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੇ ॥ ਪਚਾਹਿ=ਖਰਾਬ ਕੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਸੰਪੈ=ਸਮੱਗ੍ਰੀ, ਦੌਲਤ ॥ ਸੰਚੀਐ=ਇਕੱਠੀ ਕਰੀਏ ॥ ਹਰਰੰਗੀ=ਰੰਗ ਰੰਗਾਂ ਦੇ ॥ ਤੁਰੇ=ਘੋੜੇ ॥੧੫॥ ਕਰਮੈ=ਚੰਗੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ॥ ਗੁਰਮਤਿ=ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰਕੇ ॥ ਦਝਹਿ=ਸਾੜੀਦੇ ਹਨ ॥ ਉਸਟੀਅਹਿ=ਸੁੱਟੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਭੀ ਫਿਰਿ=ਫੇਰ ਮੁੜਕੇ ॥ ਹਸਣਿ=ਸੁੱਕੇ ਖੂਹ ਵਿਚ (ਪਾਰਸੀ ਲੋਗ) ॥ ਪਾਹਿ=ਪੌਂਦੇ ਹਨ ॥ ਏਵ=ਇਹ ॥ ਪੈਧਾ=ਪਹਿਨਿਆ ॥ ਅਭਿਆਗਤ=ਅਤਿਥੀ, ਲੋੜਵੰਦ ॥ ਵਰਸਾਤੇ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ; ਸੁਖ ਪੌਂਦੇ ਹਨ ॥ ਜੀਨ=ਕਾਠੀਆਂ ॥ ਖੁਰਗੀਰ=ਖੁਰਗੀਨ, ਤਹਿਰੁ, ਖੁਰਜੀਆਂ ॥ ਸਾਤੇ=ਸਤ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ॥ ਪੋਤੈ=ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਪੱਲੇ ਵਿਚ ॥੧੬॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ=ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਹਿਰਿ ਲਿਆ=ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ (ਖੋਟੇ ਕੰਮਾਂ ਨੇ) ॥ ਮੁਠੀ=ਠੱਗੀ ਹੈ (ਸ਼ਿਸਟੀ) ॥

੬੪੯

ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਹੀ=ਮਨ ਨੂੰ ਗੁਣਾਂ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥੧੭॥ ਗਾਖੜੀ=ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਪਰਸਿਐ=ਛੂਹ ਕੇ ॥ ਗਣਤੈ=ਗਿਣਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆ ॥ ਮਹਲੁ ਕੁ ਮਹਲੁ=ਥਾਂ ਕੁ ਥਾਂ (ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ) ॥ ਸੁਆਇ=ਮਤਲਬ ਕਰਕੇ ॥ ਚੀਨਹਿ=ਪਛਾਨਣ ॥ ਬਣਤਿਆ=ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ਜਿਣਤਿਆ=ਜਿਤ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥੧੮॥ ਬ੍ਰਹਮੁ=ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ॥ ਬਿੰਦੈ=ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਤੁ=ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਣਾ ॥

੬੫੦

ਸਿਖਾ=ਸਿਖ ਹਨ ॥ ਪਿਖਾ=ਵੇਖਾਂ ॥ ਰਵਾ=ਉੱਚਰਾਂ ॥ ਲਿਖਾ=

ਲਿਖ ਲਵਾਂ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਕ੍ਰਿਖਾ = ਕੱਟ (ਦੂਰ) ਕਰ ਦਿਆ ॥
 ਵਿਖਾ = ਕਦਮ (ਪੈਰ) ॥੧੯॥ ਬਾਦਿ = ਬੇ ਅਰਥ ਹੈ ॥ ਧਿਗੁ = ਧ੍ਰਿਗੁ, ਲਾਹਨਤ
 ਹੈ ॥ ਅਚਿੰਤੁ = ਅਚਾਨਕ ॥ ਦਾਤ = ਨਾਮ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ॥ ਕਵਲਾ ਕੰਤਾ =
 ਲੱਛਮੀ ਦੇ ਪਤੀ (ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ) ਦੇ ॥ ਜਨ ਜੰਤਾ = ਸੂਖਮ ਅਸਬੂਲ ਜੀਵ ਜੰਤ ॥
 ਕ੍ਰਿਮ ਜੰਤਾ = ਕੀੜੇ ਆਦਿਕ ਜੀਵ ਜੰਤੂ ॥੨੦॥ ਗੁੜਣਾ = ਵੀਚਾਰਨਾ ॥ ਬੀਨਾ
 ਚਤਰ ਹੈ ॥ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ = ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥ ਨਿਧਾਨੁ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਸਹਜਿ
 = ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੂਰਵਕ ॥ ਸਿਝਈ = ਸਿਧ ਹੋਇਆ ॥ ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥
 ਜਲਾਇ = ਸਾੜ ਦੇਵੇ ॥ ਕਿਨਕਾ = ਬੋੜਾ ਸਮਾ ॥ ਖਿਮਕਾ = ਖਿਮਾ ਦਾ ॥
 ਪ੍ਰਿਮਕਾ = ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ॥ ਪਲਕਾ = ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਚ ॥

੬੫੧

ਜਿਣਕਾ = ਜਿੱਤ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਖੰਨਲੀ = ਤੇਲੀ ਦੇ ਕੋਹਲੂ ਵਿਚ ਫੇਰਨ
 ਵਾਲੀ ਲੀਰ (ਨੱਤਾ) ॥ ਧੋਤੀ = ਧੋਤਿਆ ॥ ਬਦਲਾਹੁ = ਬਦਲ ਕਰਕੇ ॥ ਮੈਲ =
 ਰਾਗ ਦ੍ਰਿਖ ਦੀ ॥ ਕਲਿ = ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ॥ ਕਾਲੀ = ਪਾਪਾ ਵਾਲੀ ਕ੍ਰਿਆ ॥ ਕਾਂਢੀ =
 ਕਹੀਦੀ ਹੈ, ਭਾਵ ਕਲਜੁਗ ਕਲੰਕਤ ਕਿਹਾ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥
 ਬਾਣਿ = ਬਾਣੀ ॥ ਚਵਾ = ਬੋਲਾਂ ॥ ਅਉਖਧ = ਦਵਾਈ ॥ ਦੁਖਾ ਘਾਣਿ
 ਅਗਿਆਨ, ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਘਾਣੀ ॥ ਗਿਰਾਸਿ = ਸਾਹ ਲੈਣ ਲੱਗਿਆ ॥ ਸਹੀ =
 ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥੨੨॥ ਜਗਤ = ਜਗਤ ਦੀ ॥ ਉਥਾਰੈ = ਸੁਤਿਆਂ ਹਿੱਕ ਤੇ ਹੱਥ ਆ
 ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਇਉਂ ਜਾਪਣਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਣ ਦਬਾਇਆ ਹੈ, ਅਥਵਾ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਭਾਗ ॥
 ਜਲਉ = ਸੜ ਜਾਏ ॥ ਬਾਹਰਾ = ਬਿਨਾ ॥ ਹਉਮੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਹੰਕਾਰ
 ਅਰ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ ਉਬਰੇ = ਬਚੇ ਹਨ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਰਾਵੈ = ਮਾਣੇ ॥
 ਗੋਪਿਆ = ਛੁਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਬੁਰਿਆਰੀ = ਬੁਰੇ ਹਨ ॥ ਪਾਪਿਸਟ =
 ਵੱਡੇ ਪਾਪੀ ॥ ਹਤਿਆਰੀ = ਆਤਮਘਾਤੀ (ਖੁਨੀ) ਹਨ ॥ ਧਰਕਟ = ਬਦਚਲਣ;
 ਧਰੇਲ ॥੨੩॥ ਕਾਲੈ = ਕਾਲ ਦਾ ॥ ਬਸਾਇ = ਵੱਸ ਚਲਦਾ ॥

੬੫੨

ਕੁਲਖਣੀ=ਖੋਟੇ ਲੱਛਣਾਂ ਵਾਲੀ ॥ ਕੁਨਾਰਿ=ਖੋਟੀ ਨਾਰੀ ਹੈ ॥
 ਬੈਣੀ=ਬਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ॥ ਸੈਣੀ=ਸੰਬੰਧੀ; ਸਾਥੀ ॥੨੪॥ ਜੰਤੀ=ਵਾਜਾ ਵਜੋਣ
 ਵਾਲੇ ਦੇ ॥ ਜੰਤੁ=ਵਾਜਾ ॥ ਮੇਹੁ=ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਮੀਂਹ ॥ ਜੈਕਾਰ=ਜਸ ॥
 ਜਨੁ=ਦਾਸ ॥ ਰਸਨ ਰਸਾਈ=ਜਬਾਨ ਰਸ ਵਾਲੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਦਾਤਾਰੁ=
 ਵੱਡਾ ਦਾਤਾ ॥ ੨੫ ॥ ਸੁਆਇ=ਮਤਲਬ ਲਈ ॥ ਬਿਚਖਣ=ਗਿਆਨ
 ਵੈਰਾਗ ਨੇਤਰਾਂ ਵਾਲੇ, ਚਤੁਰ ॥

੬੫੩

॥ ੨੬ ॥ ਬਿਲਾਇ=ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਦੇ ਮਰਵਾਹੇ ਖੜੀ
 ਦੇ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਹੋਇਆ:-ਮਾਰਿਆ=ਸਰਾਪਿਆ ॥ ਫਕੜੀ=ਓਏ ਓਏ
 ਕਰਕੇ ਹਥਾਂ ਦੀ ਤਾੜੀ ॥ ਆਗੈ=ਅਗੇ ਦਿਲੀ* ਜਾਕੇ ॥ ਅਰਲੁ ਬਰਲੁ=
 ਉਲਟ ਪੁਲਟ ॥ ਝਗੂ=ਝੱਗ ਜੋ (ਪਾਗਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ)ਤਥਾ
 ਨਿੰਦਿਆ ॥ ਅਗੈ ਦੇ=ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ॥ ਗੋਇੰਦਵਾਲ ਪਿੰਡ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦੀ ਵਾਰਤਾ:-
 ਬਧਾ ਬੇਹੁ=ਇਹ ਪਿੰਡ ਬੱਧਾ ॥ ਰੱਤੇ=ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੋਏ ॥ ਹਤੇ=ਨਾਸ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥
 ਇਤੇ=ਇਤਨੇ ਹਨ ॥ ੨੮ ॥ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾਨ ਲੈ ਕੇ ਫਿਰ ਥੋੜਾ ਆਖਕੇ ਬੁੜ ਬੁੜ
 ਕਰਨ ਲੱਗਾ, ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ:-ਤਾਕੀ ਰਜਾਇ=ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ
 ਆਗਿਆ ਨਾਲ ॥ ਲੇਖਿਆ=ਜੋ ਕੁਝ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥ ਹਾਸਲੁ=ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥
 ਹੋਇ ਨਿਬੜਿਆ=ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਣਾ ਸੀ ਸੋ (ਨਿਬੜਾ) ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਹੰਢਹਿ ਜੀਅ
 ਕਮਾਂਦੇ=ਓਸੇ ਲੇਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਜੀਵ ਕਮਾਂਦੇ ਖਾਂਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ॥ ਨਥੇ=ਹੁਕਮ ਰੂਪ
 ਨਕੋਲ ॥ ਕਿਰਤੁ=ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਫਲ ॥ ਥਾਟਿ ਬਹਾਲੀਓਨੁ=

*ਏਸ ਨੇ ਦਿਲੀ ਅਕਬਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ
 ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਉਲਟ ਸ਼ਕਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬੋਲੀ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ। ਪਰ
 ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਝੂਠਾ ਸਾਬਤ ਕਰਕੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿਚੋਂ ਧੱਕੇ ਮਰਵਾਕੇ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਸਾਜਕੇ ਬਣਾ ਰਖੀਆ ਹਨ ॥ ਘਾਲਿਓਨੁ = ਪਾ ਦਿਤੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ॥ ਨਦਰਿ =
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨਿਹਾਲਿਓਨੁ = ਨਿਹਾਲ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਜਾਲਿਓਨੁ =
ਸਾੜ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ =
ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਾੜ ਕਰ ਕੇ ॥

੬੫੪

ਸਿਰਜੀਆ = ਰਚੀ ਹੈ ॥ ਫੂਨਿ = ਪੁਨਾਹ, ਫੇਰ ॥ ਗੋਈ = ਨਾਸ ਕੀਤੀ
ਹੈ ॥ ਸਬਦੁ = ਹੁਕਮ ॥ ਸੁਧੁ = ਅਸਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੇ ਠੀਕ ਕੀਤੀ, ਠੀਕ ਹੈ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਬੂਤ ਪੂਜਿ ਪੂਜਿ—ਸਿਰੁ ਨਾਈ = ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਕੇ, ਭਾਵ
ਨਿਮਾਜ਼ਾ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ॥ ਜਾਰੇ = (ਹਿੰਦੂ) ਸਾੜਦੇ ਹਨ ॥ ਗਾਡੇ = (ਮੁਸਲਮਾਨ)
ਦਬਦੇ ਹਨ ॥ ਗਹੇਰਾ = ਖਾਤਾਂ ਹੈ, ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇਵਰਾ = ਫਾਹੀ ॥
ਕਬਿਤ = ਕਵਿਤਾ ॥ ਕਬਿਤਾ = ਕਵੀਸ਼ਰ ਲੋਕ ॥ ਕਪੜ = ਕਪੜੀਆ ਭੇਖ ਵਾਲੇ,
ਸਾਧੂ ਬਿਵਸ਼ੀ ਦੇ ਉਪਾਪਸ਼ਕ ॥ ਕੇਦਾਰੈ = ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ॥ ਇਨਹਿ =
ਏਹਨਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ॥ ਦਰਬੁ = ਧਨ ॥ ਸੰਚਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਗਡਿਲੇ =
ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬ ਕੇ ॥ ਕੰਚਨ ਭਾਰੀ = ਸੋਨੇ ਦੇ ਭਾਰ ॥ ਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ
ਨਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਬਿਗੂਤੇ = ਖਵਾਰ ਹੋਏ ਹਨ ॥
ਨਿਰਖਿ ਸਰੀਰਾ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਨਿਰਨਾ ਕਰ ਕੇ, ਇਸ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰ
ਕਰ ਕੇ ॥ ਜਬ ਜਰੀਐ—ਜਰੀਐ = ਸੜੀਏ ॥ ਰਹੈ = ਜੋ ਏਵੇਂ ਹੀ ਪਿਆ ਰਹੇ ਤਾਂ ॥
ਕਿਰਮ = ਕੀੜੇ ॥ ਨੀਰੁ = ਪਾਣੀ ॥ ਮਾਸ = ਮਹੀਨੇ ॥ ਉਰਧ
ਮੁਖ = ਪੁੱਠਾ ਮੂੰਹ ਭਾਰ ॥ ਮਧੁ = ਸ਼ਹਿਤ ॥ ਸਠੋਰਿ = ਮੂਰਖ (ਜੀਵ ਨੇ) ॥

ਰਸੁ=ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਲੇਹੁ ਲੇਹੁ=ਧਨ ਲੈ ਲਵੋ ਕੁੰਜੀਆਂ ਲੈ ਲਵੋ ॥ ਦੇਹੁਰੀ=ਬੂਹੇ ਦੀ ਦਲੀਜ਼ ॥ ਲਉ=ਤਕ ॥ ਬਰੀ ਨਾਰਿ=ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸੁਹੇਲਾ=ਸੁਖਦਾਈ, ਹਿਤੂ ਮਿਤ੍ਰ ॥ ਮਰਘਟ=ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਤਕ ॥ ਆਗੇ ਹੰਸੁ=ਮਝੀਆਂ ਤੋਂ ਅਗੇ ਜੀਵ ॥ ਪਰੇ=ਪੈਂਦੇ ਹੋ ॥ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸੁ=ਕਾਲ ਦੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ॥ ਕੂਆ=ਸੰਸਾਰ ਵ ਨਰਕਾਂ ਰੂਪੀ ਖੂਹ ਵਿਚ ॥ ਨਲਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ=ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੋਤਾ ਭਰਮ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਨਲਨੀ (ਫਾਹੀ) ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭੈ-ਗ੍ਰਸਤ=ਦੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ॥ ਪੈ=ਭੀ ॥ ਨਿਰਾਸਾ=ਮੋਖ ਵਲੋਂ ਬੇਆਸ ਹੋ ਕੇ ॥ ਬਨ ਖੰਡ=ਜੰਗਲ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ॥ ਸਰਿਓ=ਸੋਰਿਆ ॥ ਕੰਦ=ਫਲ ॥ ਮੂਲੁ=ਮੁੱਢ (ਜੜ੍ਹਾਂ) ਆਦਿਕ ॥ ਨਾਦੀ=ਨਾਦ ਪੂਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਬੇਦੀ=ਵੇਦ ਪਾਠੀ ॥ ਸਬਦੀ=ਅਲਖ ਅਲਖ ਉਚਾਰਨ ਵਾਲੇ, ਇਕ ਸ਼ਬਦੀਏ ॥ ਮੋਨੀ=ਮੋਨ ਪੰਥੀਏ, ਚੁਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥ ਜਮ ਕੇ ਪਟੈ=ਜਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨੇ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵ-ਜਮਾਂ ਦੇ ਵਸ ਪੈ ਗਏ ਹਨ ॥ ਭਗਤਿ ਨਾਦਰੀ=ਨਾਰਦ ਰਿਖੀ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮਾਂ ਭਗਤੀ ॥ ਕਾਛਿ ਕੂਛਿ=ਬਣਾ ਸਵਾਰ ਕੇ ਪਾਲ ਪੋਸ ਕੇ ॥ ਤਨੁ ਦੀਨਾ=ਸਰੀਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਮਾਂ ਨੂੰ ॥ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ=ਰਾਗ ਰਾਗਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਂ ਕੇ ॥ ਡਿੰਭ=ਪਾਖੰਡੀ ॥ ਪਹਿ=ਪਾਸੋਂ ॥ ਮਾਹਿ ਲਿਖੇ=ਓਸੇ ਪਟੇ ਵਿਚ ਹੀ ਲਿਖੇ ਗਏ ॥ ਭ੍ਰਮ ਗਿਆਨੀ=ਭਰਮ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ, ਬਦ ਗਿਆਨੀ, ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ॥ ਖਾਲਸੇ=ਮੁਕਤ, ਅਜ਼ਾਦ ॥ ਜਿਹ=ਜਿਸਨੇ ॥

੬੫੫

ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੋਚਨ-ਲੋਚਨ=ਅੱਖਾਂ (ਸੁਰਤੀ, ਸਿਮ੍ਰਤੀ, ਵ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ) ਨਾਲ ॥ ਪੇਖਾ=ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ ਰੰਗੁ ਲਾਈ=ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਝੜੀ ਲਾ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਬੇਗਲ=ਦੂਸਰੀ ਦ੍ਰਿੜ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ॥ ਡੰਕ=ਡੌਰੂ, ਭੁਗ ਭੁਗੀ ॥ ਸ੍ਵਾਂਗ=ਸਾਂਗ, ਤਮਾਸ਼ਾ ॥ ਸਕੇਲਾ=ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲਿਆ ॥ ਰੰਗ=ਮੌਜ ਵਿਚ ॥ ਰਵੈ=ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਿੰਚਤ=ਬੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ॥ ਹਰਿ ਲੀਨੀ=ਹਰੀ ਵਿਚ ਸਮਾ ਗਈ ॥ ਜਾਕੇ ਨਿਗਮ:- ਇਕ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਦੁੱਧ ਰਿੜਕਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਸੀ

ਸਾਜਕੇ ਬਣਾ ਰਖੀਆਂ ਹਨ ॥ ਘਾਲਿਓਨੁ = ਪਾ ਦਿਤੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ॥ ਨਦਰਿ =
 ਝੁਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨਿਹਾਲਿਓਨੁ = ਨਿਹਾਲ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਜਾਲਿਓਨੁ =
 ਸਾੜ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਭਾਇ = ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ॥ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ =
 ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਾੜ ਕਰ ਕੇ ॥

੬੫੪

ਸਿਰਜੀਆ = ਰਚੀ ਹੈ ॥ ਫੂਨਿ = ਪੁਨਾਹ, ਫੇਰ ॥ ਗੋਈ = ਨਾਸ ਕੀਤੀ
 ਹੈ ॥ ਸਬਦੁ = ਹੁਕਮ ॥ ਸੁਧੁ = ਅਸਲ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੇ ਠੀਕ ਕੀਤੀ, ਠੀਕ ਹੈ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਬੂਤ ਪੂਜਿ ਪੂਜਿ—ਸਿਰੁ ਨਾਈ = ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰ ਕੇ, ਭਾਵ
 ਨਿਮਾਸ਼ਾਂ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ॥ ਜਾਰੇ = (ਹਿੰਦੂ) ਸਾੜਦੇ ਹਨ ॥ ਗਾਡੇ = (ਮੁਸਲਮਾਨ)
 ਦਬਦੇ ਹਨ ॥ ਗਹੇਰਾ = ਖਾਤਾਂ ਹੈ, ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇਵਰਾ = ਫਾਹੀ ॥
 ਕਬਿਤ = ਕਵਿਤਾ ॥ ਕਬਿਤਾ = ਕਵੀਸਰ ਲੋਕ ॥ ਕਪੜ = ਕਪੜੀਆ ਭੇਖ ਵਾਲੇ,
 ਸਾਧੂ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਉਪਾਪਸ਼ਕ ॥ ਕੇਦਾਰੈ = ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਤੀਰਥ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ॥ ਇਨਹਿ =
 ਏਹਨਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ॥ ਦਰਬੁ = ਧਨ ॥ ਸੰਚਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਗਡਿਲੇ =
 ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਚ ਦੱਬ ਕੇ ॥ ਕੰਚਨ ਭਾਰੀ = ਸੋਨੇ ਦੇ ਭਾਰ ॥ ਰੂਪੁ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ
 ਨਾਰੀ = ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਆਪਣੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖ ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਬਿਗੂਤੈ = ਖਵਾਰ ਹੋਏ ਹਨ ॥
 ਨਿਰਖਿ ਸਰੀਰਾ = ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਨਿਰਨਾ ਕਰ ਕੇ, ਇਸ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਿਰਨਾ ਕਰ
 ਕਰ ਕੇ ॥ ਜਬ ਜਰੀਐ—ਜਰੀਐ = ਸੜੀਏ ॥ ਰਹੈ = ਜੇ ਏਵੇ ਹੀ ਪਿਆ ਰਹੇ ਤਾ ॥
 ਕਿਰਮ = ਕੀੜੇ ॥ ਨੀਰੁ = ਪਾਣੀ ॥ ਮਾਸ = ਮਹੀਨੇ ॥ ਉਰਧ
 ਮੁਖ = ਪੁੱਠਾ ਮੂੰਹ ਭਾਰ ॥ ਮਧੁ = ਸ਼ਹਿਤ ॥ ਸਠੋਰਿ = ਮੂਰਖ (ਜੀਵ ਨੇ) ॥

ਰਸੁ = ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ **ਲੇਹੁ ਲੇਹੁ** = ਧਨ ਲੈ ਲਵੇ ਕੁੰਜੀਆਂ ਲੈ ਲਵੇ ॥ **ਦੇਹੁਰੀ** =
 ਬੂਹੇ ਦੀ ਦਲੀਜ਼ ॥ **ਲਉ** = ਤਕ ॥ **ਬਰੀ ਨਾਰਿ** = ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
ਸੁਹੇਲਾ = ਸੁਖਦਾਈ, ਹਿਤੂ ਮਿਤ੍ਰ ॥ **ਮਰਘਟ** = ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਤਕ ॥ **ਆਗੇ ਹੰਸੁ** =
 ਮੜੀਆਂ ਤੋਂ ਅਗੇ ਜੀਵ ॥ **ਪਰੇ** = ਪੈਂਦੇ ਹੋ ॥ **ਕਾਲ ਗ੍ਰਸੁ** = ਕਾਲ ਦੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ॥
ਕੁਆ = ਸੰਸਾਰ ਵ ਨਰਕਾਂ ਰੂਪੀ ਖੂਹ ਵਿਚ ॥ **ਨਲਨੀ ਭ੍ਰਮਿ ਸੂਆ** =
 ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੋਤਾ ਭਰਮ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਨਲਨੀ (ਫਾਹੀ) ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭੈ-ਗ੍ਰਸਤ = ਦੇ ਫੜੇ ਹੋਏ ॥ **ਪੈ** = ਭੀ ॥ **ਨਿਰਾਸਾ** = ਮੋਖ ਵਲੋਂ ਬੇਆਸ
 ਹੋ ਕੇ ॥ **ਬਨ ਖੰਡ** = ਜੰਗਲ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾਕੇ ॥ **ਸਰਿਓ** = ਸੋਰਿਆ ॥
ਕੰਦ = ਫਲ ॥ **ਮੂਲੁ** = ਮੁੱਢ (ਜੜ੍ਹਾਂ) ਆਦਿਕ ॥ **ਨਾਦੀ** = ਨਾਦ ਪੂਰਨ ਵਾਲੇ ॥
ਬੇਦੀ = ਵੇਦ ਪਾਠੀ ॥ **ਸਬਦੀ** = ਅਲਖ ਅਲਖ ਉਚਾਰਨ ਵਾਲੇ, ਇਕ ਸਬਦੀਏ ॥
ਮੋਨੀ = ਮੋਨ ਪੰਥੀਏ, ਰੂਪ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ॥ **ਜਮ ਕੇ ਪਟੈ** = ਜਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨੇ ਵਿਚ ਲਿਖੇ
 ਗਏ ਹਨ, ਭਾਵ-ਜਮਾਂ ਦੇ ਵਸ ਪੈ ਗਏ ਹਨ ॥ **ਭਗਤਿ ਨਾਦਰੀ** = ਨਾਰਦ ਰਿਖੀ ਵਾਲੀ
 ਪ੍ਰੇਮਾਂ ਭਗਤੀ ॥ **ਕਾਛਿ ਕੂਛਿ** = ਬਣਾ ਸਵਾਰ ਕੇ ਪਾਲ ਪੋਸ ਕੇ ॥ **ਤਨੁ ਦੀਨਾ** =
 ਸਰੀਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਜਮਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ** = ਰਾਗ ਰਾਗਨੀਆਂ ਨੂੰ ਗੋਂ ਕੇ ॥
ਡਿੰਡ = ਪਾਖੰਡੀ ॥ **ਪਹਿ** = ਪਾਸੋਂ ॥ **ਮਾਹਿ ਲਿਖੇ** = ਓਸੇ ਪਟੇ ਵਿਚ ਹੀ ਲਿਖੇ ਗਏ ॥
ਭ੍ਰਮ ਗਿਆਨੀ = ਭਰਮ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ, ਬਦ ਗਿਆਨੀ, ਉਪਰੋਂ ਉਪਰੋਂ ਗਿਆਨਵਾਨ ॥
ਖਾਲਸੇ = ਮੁਕਤ, ਅਜ਼ਾਦ ॥ **ਜਿਹ** = ਜਿਸਨੇ ॥

੬੫੫

ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੋਚਨ-ਲੋਚਨ = ਅੱਖਾਂ (ਸੁਰਤੀ, ਸਿਮ੍ਰਤੀ, ਵ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ),
 ਨਾਲ ॥ **ਪੇਖਾ** = ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥ **ਰੰਗੁ ਲਾਈ** = ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਝੜੀ ਲਾ ਰਹੇ ਹਨ ॥ **ਬੇਗਲ** =
 ਦੂਸਰੀ ਦ੍ਰਿੜ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ॥ **ਡੰਕ** = ਡੌਰੂ, ਭੁਗ ਭੁਗੀ ॥ **ਸ੍ਵਾਂਗ** = ਸਾਂਗ, ਤਮਾਸ਼ਾ ॥
ਸਕੇਲਾ = ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲਿਆ ॥ **ਰੰਗ** = ਮੌਜ ਵਿਚ ॥ **ਰਵੈ** = ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥
ਕਿੰਚਤ = ਥੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ॥ **ਹਰਿ ਲੀਨੀ** = ਹਰੀ ਵਿਚ ਸਮਾ ਗਈ ॥ **ਜਾਕੇ ਨਿਗਮ:-**
 ਇਕ ਸਾਹੁਕਾਰ ਦੀ ਦੁੱਧ ਰਿੜਕਣ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਜੋ ਏਸੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਕਰਦੀ ਸੀ

ਉਪਦੇਸ ਕਰਦੇ ਹਨ:-**ਨਿੰਗਮ**=ਵੇਦ ॥ **ਠਾਟਾ**=ਅਸਥਨ, ਥਣ ॥ **ਬਿਲੋਵਨ**=
 ਰਿੜਕਨ ਨੂੰ ॥ **ਮਾਟਾ**=ਚਾਟੀ ਹੈ ॥ **ਬਿਲੋਵਨਹਾਰੀ**=ਰਿੜਕਣ ਵਾਲੀ ॥ **ਛਾਛਿ**
 =ਲੱਸੀ ॥ **ਮੇਟੈਗੋ**=ਰਖੇਗਾ ॥ **ਚੇਰੀ**=ਹੇ ਦਾਸੀ ॥ **ਕਰਸਿ**=ਕਰਦੀ ॥ **ਭਤਾਰਾ**=
 ਪਤੀ ॥ **ਤਉਕੁ**=ਲੋਹੇ ਦੀ ਜ਼ੰਜੀਰ (ਮੋਹ ਰੂਪੀ) ਹੈ ॥ **ਪਗ ਬੇਰੀ**=ਪੈਰੀ ਬੇੜੀ ਵਾਸਨਾ
 ਤਥਾਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾਹੈ ॥ **ਘਰ ਘਰ**=੮੪ ਲਖ ਜੂਨਾਂ ਵਿਚ ॥ **ਰਮਈਐ**=ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
 ਨੇ ॥ **ਚੇਤਸਿ**=ਸਿਮਰਦੀ ॥ **ਬਪੁਰੀ**=ਵਿਚਾਰੀ ਨੂੰ ॥ **ਹੇਰੀ**=ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥
ਸੋਈ ਸੋਈ=ਓਹੀ ੨..... ॥ **ਲੀਕ**=ਹੱਦ, ਵੱਟ, ਪੜਦਾ ॥ **ਪ੍ਰਸਾਦਿ**=ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥
ਜਿਹ ਬਾਝ ਨ:-**ਜੀਆ**=ਜੀਵਿਆ ॥ **ਜਿਹ**=ਜਿਸਦੀ ਸੱਤਾ ਬਿਨ ॥ **ਘਾਲ**=
 ਸੇਵਾ, ਕਮਾਈ ॥ **ਅਘਾਈ**=ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਦੀ ਹੈ ॥ **ਨਿਜ ਨਿਰਖਤ**=ਆਪਣੇ
 ਵੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ॥ **ਗਤੁ**=ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ॥ **ਬਿਉਹਾਰਾ**=ਇਹ ਪਰਪੰਚ ਰੂਪ ਵਿਹਾਰ ॥
ਘਸਿ=ਰਗੜਕੇ ॥ **ਕੁੰਕਮ**=ਕੇਸਰ ॥ **ਗਾਰਿਆ**=ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ **ਨੈਨਹੁ**=
 ਅੱਖਾਂ ਤੋ ॥ **ਨਿਹਾਰਿਆ**=ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ **ਪਿਤਾ**=ਜੀਵ ਨੇ ॥ **ਪੂਤਿ**=ਗਿਆਨ
 ਰੂਪੀ ਪੁੱਤਰ ॥ **ਬਿਨੁ ਠਾਹਰ**=ਬਿਨਾ ਥਾ ਤੋ, ਨਿਰ ਆਸਰੇ ਹੋਕੇ ॥ **ਨਗਰੁ**
ਬਸਾਇਆ=ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਨਗਰ ਵਿਚ ਵਾਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ **ਜਾਚਕ ਜਨ**=ਦਾਸ
 ਮੰਗਤੇ ਨੇ ॥ **ਦਾਤਾ**=ਗੁਰੂ ਰੂਪ ॥ **ਸੋ**=ਉਹ (ਗਿਆਨ) ॥ **ਮੂਕਾ**=ਮੁੱਕਦਾ ਹੈ ॥
ਚੂਕਾ=ਮਿਟ ਗਿਆ ॥ **ਪੰਚ**=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ (ਸੰਤ ਜਨਾ) **ਸੈਲ ਸੁਖ ਮਾਨੈ**=
 ਵੱਡਾ ਸੁਖ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ **ਭੇਟਤ**=ਮਿਲ ਕਰਕੇ ॥ ਕਿਆ ਪੜੀਐ:-**ਗੁਨੀਐ**=ਵਿਚਾਰੀਏ ॥
ਸਹਜੁ=ਸਹਜੇ ਹੀ ॥ **ਅੰਧਿਆਰੇ**=ਅੰਨ੍ਹੇਰੇ ਅਗਿਆਨ ਵਿਚ ॥ **ਦੀਪਕੁ**=
 ਦੀਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ॥ **ਲਹੀਐ**=ਲੱਭ ਲਈ ਦੀ ਹੈ ॥ **ਘਟਿ**=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥

੬੫੬

ਹਿਰਦੇ ਕਪਟੁ ਮੁਖ:-**ਮੁਖ ਗਿਆਨੀ**=ਵਡੇ ਗਿਆਨੀ ਹਨ ਬਾਹਰੇ ॥
ਬਿਲੋਵਸਿ=ਰਿੜਕਦੇ ॥ **ਕਉਨ ਗੁਨਾਂ**=ਕੀ ਲਾਭ ਹੈ ? **ਮਲਨਾ**=ਮੇਲ ॥
ਲਉਕੀ=ਤੂੰਬੀ ॥ **ਤਉ**=ਤਦ ਵੀ ॥ **ਭਵ ਸਾਗਰੁ**=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋ ॥
 ਬਹੁ ਪਰਪੰਚ ਕਰਿ:-**ਪਰਪੰਚ**=ਛੱਲ ਵੱਲ ॥ **ਪਰ ਧਨ**=ਪਰਾਇਆ ਮਾਲ ॥

ਸੁਤ=ਪੁੱਤਰ ॥ ਦਾਰਾ=ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਛੀਜੈ=ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਰਾ=ਬੁਢੇਪੇ ਨੂੰ ॥
 ਜਨਾਵੈ=ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਤੋਂਦਾ ਹੈ ॥ ਓਕ=ਬੁਕ, ਚੁਲੀ ਵਿਚ ॥ ਕੀ ਨ=ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ॥ ਸੰਤਹੁ ਮਨ ਪ:-ਮਨ ਪਵਨੈ=ਪੌਣ ਰੂਪ ਚੰਚਲ ਮਨ ਨੂੰ ॥ ਜੋਗੁ=ਪਰਾਪਤਿ ਗਨਿਆ=ਕੁਝ ਕੁ ਜੋਗ (ਜੁੜਨ) ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਵੀ ਗਿਣੀ (ਵੀਚਾਰੀ) ਹੈ ॥
 ਮੋਰੀ=ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪ ਮੋਰੀਆਂ ॥ ਮਿਰਗ ਪੜਤ ਹੈ ਚੋਰੀ=ਹਰਨ ਰੂਪੀ ਵਿਸ਼ੇ (ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ) ਚੋਰੀ ਆਣਕੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਮੂੰਦਿ=ਬੰਦ (ਦਮਨ) ਕਰ ਲਏ ਹਨ ॥
 ਦਰਵਾਜੇ=ਇੰਦਰੇ ॥ ਬਾਜੀਅਲੇ=ਵੱਜੇ ਹਨ ॥ ਅਨਹਦ=ਆਤਮਿਕ ਰਸ ਦੇ (ਸੁਧੇ ਹੋ, ਬੁਧੇ ਹੋ, ਨਿਰਬਿਕਾਰੇ ਹੋ) ॥ ਕੁੰਭ ਕਮਲੁ=ਕਮਲ (ਹਿਰਦਾ) ਰੂਪ ਘੜਾ ॥
 ਜਲਿ=(ਵਾਸਨਾਂ ਰੂਪੀ) ਪਾਣੀ ਨਾਲ ॥ ਜਲੁ=ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ॥ ਮੇਟਿਆ=ਮੋਟ ਕੇ, ਦੂਰ ਕਰਕੇ ॥ ਉਭਾ ਕਰਿਆ=ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਾਸੇ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਨ ਦਾਸ ਨੇ ॥ ਭੂਖੇ ਭਗਤਿ ਨ:-ਰੇਨਾ=ਚਰਨ ਧੂੜ, (ਪਦਾਰਥ ਸੰਤਾਂ ਵਾਸਤੇ) ॥ ਸੰਗੇ=ਸੰਗ ਨਾਲ, ਸ਼ਰਮ ਕੀਤਿਆਂ ॥ ਤੁਮ=ਤੇਰੇ, ਤੋਂ ॥ ਚੂਨਾ=ਆਟਾ ॥ ਜਿਵਾਲੇ=ਭੋਜ (ਖਾਣ ਨੂੰ) ਦੇਹ ॥ ਖਾਟ=ਮੰਜੀ ॥ ਚਉਪਾਈ=ਚਾਰ ਪਾਵਿਆਂ ਵਾਲੀ ॥ ਖੀਂਧਾ=ਜੁੱਲੀ, ਰਜਾਈ ॥ ਥੀਂਧਾ=ਥੰਧਾ (ਪ੍ਰੇਮੀ) ਹੋ ਕੇ ॥ ਲਬੇ=ਲੋਭ ॥ ਫਬੇ=ਫੱਬਿਆ ਚੰਗਾ (ਲੱਗਿਆ) ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਜਬ ਦੇਖਾ ਤਬ:-ਜਬ ਦੇਖਾ ਤਬ ਗਾਵਾ=ਜਦ ਸਬਦ ਨੂੰ ਗਾਵਿਆ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ॥ ਨਾਦਿ=ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼ ॥
 ਸਮਾਇਲੋ ਰੇ=ਹੇ ਭਾਈ! ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

੬੫੭

ਭੇਟਿਲੇ=ਮਿਲੇ ਹਨ ॥ ਦੇਵਾ=ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ॥ ਝਿਲਮਿਲਿਕਾਰੁ=ਤੇਜ਼ ਰੌਸ਼ਨੀ ਦਾ ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ॥ ਦਿਸੰਤਾ=ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਅਨਹਦ=ਇਕ ਰਸ ॥ ਬਜੰਤਾ=ਵੱਜਦਾ ਹੈ ॥ ਰਤਨ ਕਮਲ ਕੋਠਰੀ=ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਕਵਲ ਕੋਠਰੀ ਵਿਚ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਹਨ ॥ ਚਮਕਾਰ ਬੀਜੁਲ=ਬਿਜਲੀ ਵਰਗਾ ਲਿਸ਼ਕਾਰਾ ਹੈ ॥ ਤਹੀ=ਓਥੇ ॥ ਨਿਜ ਆਤਮੇ=ਆਪਣੇ ਆਪ ॥ ਅਨਹਤ=ਨ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਾ, ਇਕ ਰਸ ॥ ਸੂਰ=ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਦਾ ॥ ਉਜਾਰਾ=ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ॥

ਛੰਛਾਰਾ = ਮੱਧਮ, ਧੁੰਦਲਾ ॥ **ਸਹਜ** = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ **ਪਾੜ ਪੜੋਸਣਿ**:- ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਅਪਣੇ ਘਰ ਦੀ ਛੰਨ ਵਾਸਤੇ, ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਉਠਕੇ ਸਰਕੜਾ ਵੱਢਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਤ੍ਰੇਲ ਦੇ ਤੁਪਕੇ ਡਿੱਗਦੇ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਕਿ ਇਹ ਇਸਦਾ ਲਹੂ ਹੈ ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ॥ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਸੋਚਾ ਵਿਚ ਘਰ ਨ ਵੜੇ, ਪਰ ਜਦ ਆਏ ਤਾਂ ਅਗੇ ਸੁੰਦਰ ਛੰਨ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਵੇਖ ਕੇ ਬੜੇ ਅਸਚਰਜ ਹੋਏ । ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗਵਾਢਣ ਛੰਨ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਛੰਨ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲੇ ਤਰਖਾਣ ਦੀ ਦਸ ਪਾਓ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਥੋਂ ਦੂਣੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਦਿਆਗੀ । ਇਸ ਪਰਥਾਏ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ:-

ਪਾੜ = ਪਾਸ ਵਾਲੀ ॥ **ਪੜੋਸਣਿ** = ਗਵਾਢਣ ॥ **ਪੂਛਿਲੇ** = ਪੁਛਦੀ ਹੈ ॥

ਕਾ ਪਹਿ = ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ ॥ **ਛਵਾਈ ਹੋ** = ਬੰਧਵਾਈ ਹੈ ॥ **ਤੋ ਪਹਿ** =

ਤੇਰੇ ਤੋਂ ॥ **ਮੋ ਕਉ** = ਮੈਨੂੰ ॥ **ਬੇਢੀ** = ਕਾਰੀਗਰ ॥ **ਬਾਈ** = ਇਸਤ੍ਰੀ, ਹੋ ਮਾਈ ॥

ਦੇਨੁ = ਦਿੱਤਾ, ਦਸਿਆ ॥ **ਜਾਈ** = ਜਾਂਦਾ ॥ **ਆਪਨ** = ਆਪੇ ਹੀ ॥ **ਬਰਨਿ** =

ਕਹਿ, ਦਸ ॥ **ਠਾਂਈ ਹੋ** = ਥਾਈ ਹੈ ॥ **ਜਲਧਿ** = ਸਮੁੰਦਰ ਉਤੇ ॥ **ਬਾਂਧਿ** =

ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ (ਪੁਲ) ॥ **ਬਾਪਿਓ ਹੋ** = ਅੱਟਲ ਪਦਵੀ ਦਿੱਤੀ ॥ **ਸੀਅ** = ਸੀਤਾ ਜੀ ॥

ਬਹੋਰੀ = ਮੋੜੀ, ਲੰਕਾ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦੀ ॥ **ਆਪਿਓ ਹੋ** = ਅਰਪਨ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ॥

ਅਣ ਮੜਿਆ ਮੰਦ:- **ਅਣ ਮੜਿਆ** = ਮੜੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ॥ **ਮੰਦਲੁ** =

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਢੋਲ ॥ **ਸਾਵਣ** = ਬਦਲ ਤੋਂ ॥ **ਘਨਹਰੁ** = ਕਾਲਾ ਬੱਦਲ ॥ **ਗਾਜੈ** =

ਗੱਜਦਾ ਹੈ ॥ **ਤਤੁ** = ਸਿਧਾਤ-ਭਾਵ ਤਿੰਨ ਕਾਲ ਅਸੱਤ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ॥ **ਸਨੇਹੀ** = ਪਿਆਰਾ ॥

ਦੇਹ ਸੁਦੇਹੀ = ਸਰੀਰ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਕੰਚਨੁ** = ਸੋਨਾ ॥ **ਮੁਖ**

ਮਨਸਾ ਰਤਨ ਪਰੋਇਆ = ਮਨਸਾ (ਬੁਧੀ) ਵਿਚ ਮੁਖ ਰਤਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਨੂੰ (ਧਾਰਿਆ

ਹੈ) ॥ **ਨਿਜ ਭਾਉ** = ਆਪੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ॥ **ਪਤੀਆਗਾ** =

ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥ **ਜਲ ਭੀਤਰਿ ਕੁੰਭ ਸਮਾਨਿਆ** = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਜਲ ਵਿਚ

ਕੁੰਭ (ਆਤਮਾ) ਅਭੇਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਰਵਿਦਾਸ** ॥ ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ-

ਅਨਲ = ਹਵਾ ਕਰ ਕੇ ॥ **ਅਗਮ** = ਬੇਅੰਤ ਹੀ ॥ **ਲਹਰਿ ਮਇਓ ਦਧਿ** =

ਲਹਿਰਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਉਠਦੀਆਂ ਹਨ ॥ **ਐਸਾ** = ਐਸੇ ਭਰਮ ਦਾ ਕੀ ਕਹੀਏ ?

ਮਾਨੀਐ = ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਮੰਨੀਦਾ ਹੈ ॥ **ਨਰਪਤਿ** = ਰਾਜਾ ॥ **ਅਛਤ** =

ਹੁੰਦਿਆ ॥ **ਬਿਛੁਰਤ** = (ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਰਾਜ ਤੋਂ) ਵਿਛੜ ਕੇ ॥

੬੫੮

ਗਤਿ = ਗਤੀ; ਦਸ਼ਾ ॥ ਰਾਜ = ਰੱਸੀ ਦਾ ਤੇ ॥ ਭੁਇਅੰਗ = ਸੱਪ ਦਾ ॥
 ਮਰਮੁ ਜਨਾਇਆ = ਭੇਦ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਅਨਿਕ = ਅਨੇਕਾਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ॥
 ਟਕ = ਕੜੇ ॥ ਜੈਸੇ = ਵਾਂਗੂੰ ॥ ਕਹਨੁ ਨ ਆਇਆ = ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ॥
 ਾਥ ਪੈ = ਹਥ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ॥ ਜਉ ਹਮ ਹੋਤੇ = ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ
 ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ:— ਜਉ = ਜੇਕਰ ॥ ਮੋਹ ਫਾਸ = ਮੋਹ ਦੀ ਫਾਹੀ
 ਵਿਚ ॥ ਜੈਸੀ ਤੈਸੀ = ਜੇਹੇ ਜੇਹੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ॥ ਮੀਨੁ =
 ਮੱਛੀ ਨੂੰ ॥ ਫਾਕਿਓ = ਛਿਲਿਆ; ਫਾੜਿਆ ॥ ਕਾਟਿਓ = ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕੀਤਾ ॥
 ਰਾਂਧਿ ਕੀਓ ਬਹੁ ਬਾਨੀ = ਬਹੁਤ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿੰਨੀ ॥ ਖੰਡ = ਟੁਕੜੇ ॥
 ਆਪਨ ਬਾਪੈ ਨਾਹੀ ਕਿਸੀ ਕੋ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਿਉ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ
 ਭਾਵਨ ਕੋ ਹਰਿ ਰਾਜਾ = ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਵੱਸ ਹੈ ॥ ਪਟਲ =
 ਪੜਦਾ ॥ ਸੰਤਾਪਾ = ਦੁਖ ॥ ਬਾਢੀ = ਵਧ ਗਈ ਹੈ ॥ ਦੁਖੁ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ।
 ਦੁਲਭੁ ਜਨਮੁ - ਅਬਿਬੇਕੇ = ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ॥ ਸਮਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ ॥ ਗ੍ਰਿਹ
 ਆਸਨ = ਘਰ ਅਰ ਆਸਣ (ਤਖਤ) ਵੀ ਹੋਵੇ ॥ ਕਿਹ = ਕਿਸ ॥ ਜਿਹ = ਜਿਸ ॥
 ਅਨਰਸ = ਹੋਰ ਸੁਆਦ ॥ ਜਾਨਿ ਅਜਾਨ ਭਏ = ਜਾਣਕੇ ਅਣਜਾਣ ਬਣ ਰਹੇ
 ਹਾਂ ॥ ਹਮ ਬਾਵਰ = ਅਸੀਂ ਕਮਲੇ ॥ ਸੋਚ ਅਸੋਚ = ਸੋਚਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ॥
 ਦਿਵਸ = ਦਿਨ, ਅਵਸਥਾ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀ ਸਬਲ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਬਲਵਾਨ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ॥
 ਨਿਬਲ ਬਿਬੇਕ = ਵਿਚਾਰ ਨਿਰਬਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਪਰਮਾਰਥ = ਨੇਕੀ, ਸਚਾਈ
 ਤਕ ॥ ਪਰਵੇਸ = ਪਹੁੰਚ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ । ਅਚਰੀਅਤ = ਕੰਮ ਕਰਦੇ, ਕਮਾਂਦੇ ॥
 ਅਪਰ = ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ਉਦਾਸ ਦਾਸ ਮਤਿ = ਮੇਰੀ ਦਾਸ ਦੀ ਮਤ ਉਦਾਸ ਹੈ ॥ ਪਰ
 ਹਰਿ ਕੋਪ = ਗੁੱਸਾ ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ ਜੀਅ = ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਅਥਵਾ ਮੇਰੇ ਜੀ ਉਤੇ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ:—
 ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ = ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਸੁਰ ਤਰ = ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ॥
 ਚਿੰਤਾ ਮਨਿ = ਮਨ ਇੱਛਤ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰਤਨ ॥ ਕਾਮ ਧੇਨੁ = ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਦਾ ਭੋਜਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੂਰਗਾਂ ਦੀ ਗਊ ॥ ਅਸਟ ਦਸਾ = ਅਠਾਰਾਂ ॥ ਸਿਧਿ =

ਸਿੱਧੀਆਂ ॥ ਨਵ=ਨੌ ॥ ਨਿਧਿ=ਖਜਾਨੇ ॥ ਕਰਤਲ=ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਦੀ ਤਲੀ
 ਉਤੇ ਹਨ ॥ ਬਚਨ ਰਚਨਾ=ਗਲਾਂ ਬਨਾਉਣੀਆਂ ॥ ਨਾਨਾ=ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥
 ਖਿਆਨ=ਪ੍ਰਸੰਗ, ਮਾਂਹ ਭਾਰਤ ਆਦਿਕ ॥ ਬਿਧਿ=ਵਿਧੀਆਂ, ਸਭ ਕੁਛ ਚੋਤੀ
 ਅਖਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥ ਪਰਮਾਰਥੁ=ਸਿਧਾਤ ॥ ਸਰਿ=ਬਰਾਬਰ ॥ ਉਪਾਧਿ
 =ਵਿਘਨ ਤੋ ॥ ਪ੍ਰਗਾਸੁ=ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਚਾਨਣ ॥ ਰਿਦੈ ਧਰਿ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ
 ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ:-ਗਿਰਿਵਰ=ਪਹਾੜ ॥ ਮੋਰਾ=ਮੋਰ ਹਾਂ ॥
 ਦੀਵਰਾ=ਦੀਵਾ ॥ ਬਾਤੀ=ਵੱਟੀ ॥

੬੫੯

ਜਾਤੀ=ਯਾਤਰੀ ਹਾਂ ॥ ਅਵਰ=ਹੋਰਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ॥ ਤੋਰੀ=
 ਤੋੜੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਤੁਮ ਸੋ=ਤੇਰੇ ਵਰਗਾ ॥ ਹੇਤ=ਵਾਸਤੇ ॥ ਜਲ ਕੀ ਭੀਤਿ:-ਜਲ=
 ਪਾਣੀ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਤਤਾ ਦੀ ॥ ਭੀਤਿ=ਕੰਧ, ਸਰੀਰ ॥ ਪਵਨ ਕਾ ਬੰਭਾ=
 ਹਵਾ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਦਾ ਬੰਮਾਂ (ਆਸਰਾ) ਹੈ ॥ ਰਕਤ=ਮਾਤਾ ਦੇ ਲਹੂ ॥ ਬੁੰਦ=ਬਿੰਦ,
 ਪਿਤਾ ਦਾ ਬੀਰਜ ॥ ਪੰਖੀ=ਜੀਵ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ॥ ਤਰਵਰ=ਬ੍ਰਿਛ ਉੱਪਰ ॥ ਪੰਖਿ=
 ਪੰਛੀ ਦਾ ॥ ਨੀਵਾਂ=ਨੀਹ ॥ ਸੀਵਾਂ=ਹੱਦ ਹੈ ॥ ਬੰਕੇ=ਸੁੰਦਰ ॥ ਡੇਰੀ=ਵਿੰਗੀ,
 ਟੇਵੀ ॥ ਪਾਂਤਿ=ਪੰਗਤੀ ॥ ਓਛਾ=ਨੀਚ ਘਰ ਦਾ ॥ ਸਰਨਾਗਤਿ=ਸ਼ਰਨ
 ਆਇਆ ਹਾਂ ॥ ਚਮਰਟਾ ਗਾਂਠਿ:-ਚਮਰਟਾ=ਮੈਂ ਚਮਿਆਰ ॥ ਗਾਂਠਿ=ਗੰਢ ਲੋਣਾ,
 ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ॥ ਜਨਈ=ਜਾਣਦਾ ॥ ਪਨਹੀ=ਜੁੱਤੀਆ ॥ ਤੋਪਉ=ਤੋਪਾ ਲਾਵਾ ॥
 ਠਾਉ=ਥਾਂ ॥ ਰੋਪਉ=ਛਿਲ ਕੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਾ ॥ ਖਰਾ=ਬਹੁਤਾ ॥ ਬਿਗੂਚਾ=
 ਖਰਾਬ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਭੀਖਨ ॥ ਨੈਨਹੁ ਨੀਰ:-ਨੈਨਹੁ=ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ॥ ਬਹੈ=ਵੱਗਦਾ ਹੈ ॥
 ਖੀਨਾ=ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਦੁਧਵਾਨੀ=ਦੁੱਧ ਵਰਗੇ ਚਿੱਟੇ ॥ ਰੂਧਾ ਕੰਨੁ=
 ਸੰਘ ਰੁੱਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਉਚਰੈ=ਬੋਲਿਆ ਜਾਦਾ ॥ ਉਬਾਰੀ=ਰੱਖ ॥ ਕਰਕ=
 ਪੀੜ ॥ ਕਰੇਜੇ=ਕਲੇਜੇ ਵਿਚ ॥ ਬੇਦਨ=ਪੀੜਾ ॥ ਉਪਜਿ=ਉੱਠ ॥ ਖਰੀ
 ਭਈ=ਖੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਵਾਕਾ=ਉਸਦਾ ॥ ਅਉਖਧੁ=ਦਾਹੂ ॥ ਜਗਿ=ਜਗ
 ਵਿਚ ॥ ਸਾਰਾ=ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ॥ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤ:-ਪੁੰਨਿ ਪਦਾਰਥੁ=ਪੁੰਨਾ ਦੇ ਫਲ ਕਰਕੇ

ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਰਸਨਾ ਰਮਤ = ਜ਼ਬਾਨ ਨਾਲ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥
ਸੁਨਤ ਸੁਖ ਸ੍ਵਨਾ = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਸੁਣਕੇ, ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੰਤੋਖੇ = ਸੰਤੋਖਵਾਨ
ਹੋਏ ਹਨ ॥

ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

ਮ: ੧ ॥ ਜੀਉ ਡਰਤੁ ਹੈ:- ਕੈ ਸਿਓ = ਕਿਸ ਪਾਸ ॥ ਦਾਤਾਰੁ = ਦਾਤਾ ਹੈ ॥
ਅਨ ਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਕਾਮਣੀ = ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਬੁੱਧੀ ! ਤਰਾ = ਪਾਰ ਹੋ
ਸਾਵਾਂ (ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ) ॥ ਸਦ = ਸੌ ਵੇਰ, ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਸਰਬੰ = ਸਭ ਵਿਚ ॥
ਕੇਵ = ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਜਾਚੰਉ = ਮੰਗਦਾ, ਚਾਹੁੰਦਾ ॥ ਬਿੰਦ ਬਿੰਦ = ਪੱਲ ਪੱਲ ਵਿਚ ॥
ਚੁਖਿ ਚੁਖਿ = ਟੁੱਕੜੇ, ਟੁੱਕੜੇ ॥ ਹਮ ਆਦਮੀ ਹਾਂ:- ਇਕ ਦਮੀ = ਇਕ ਸਾਹ ਵਾਲੇ,
ਭਾਵ ਜੋ ਇਕ ਸਾਹ ਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮੁਰਦੇ ਹਾਂ ॥ ਮੁਹਲਤਿ = ਮਿਆਦ ॥ ਮੁਹਤੁ = ਅੱਧੀ
ਘੜੀ ॥ ਬਿਨਵੈ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਰੇਵਹੁ = ਸਿਮਰੇ ॥ ਕੇਤੇ ਕੇ ਦਿਨਾ
= ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਹੈ (ਤੋਰਾ ਜੀਊਣ) ॥ ਮਾਸੁ = ਸਰੀਰ ॥ ਸਾਇਰੁ = ਕਵੀਸ਼ਰ
ਬਿਆਸ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ, ਬਾਲਮੀਕ ਆਦਿਕ ॥ ਏਵ = ਇਉਂ ॥ ਕਿਆ ਕੋ ਕਢੈ ਗਹਣਾ
= ਕੇਹੜਾਂ ਕੋਈ ਗਹਿਣਾਂ ਕੱਢ ਕੇ ਦੇਵੇ ਤੈਥੋਂ ਕੁਛ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਛ ਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੇ
ਤਾਂ ॥ ਪੂਰਬਿ = ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ॥

੬੬੧

ਭਾਲਿ ਰਹੇ ਹਮ = ਅਸੀਂ ਖੋਜ ਕਰ ਥੱਕੇ ਹਾਂ ॥ ਕਿਉ ਸਿਮਰੀ:- ਹਿਆਉ =
ਹਿਰਦਾ ॥ ਸਿਰਜਿ = ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ॥ ਵਖਰੁ = ਸੌਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥
ਚਾਖੇ = ਸੁਣਦਾ ॥ ਖਾਇ = ਜਪਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਤੀਣੈ = ਪਤਿਆਇਆਂ ॥
ਜਾਇ = ਥਾਂ ॥ ਮੁਹਤਿ = ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ ਕਿ ਤਾਲਿ = ਯਾਂ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ॥
ਨਦਰਿ, ਨਦਰੀ = ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ:- ਦ੍ਰਵੈ = ਕੋਮਲ ਹੋ (ਪਿਘਲ)

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ **ਆਤਮਾ ਪਰਾਤਮਾ** = ਜੀਵ ਈਸ਼ਰ ਨੂੰ ॥ **ਪਰਸਾਦੀ** = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥
ਕਲਤ੍ਰ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ **ਭਨਤਿ** = ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ **ਤਾ ਕੋ** = ਤਦ ਕੋਈ ॥ ਜੀਉ
ਤਪਤੁ ਹੈ :—ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਕੋਹੜੀ ਪਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ
 ਰਾਜ਼ੀ ਕੀਤਾ :—**ਬੇਕਾਰ** = ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪੈਕੇ ॥ **ਜੈ ਤਨਿ** = ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਦੇ ਅੰਤਸ਼
 ਕਰਨ ਤੋ ॥ **ਪਕਾ ਰੋਗੀ** = ਕੋਹੜੀ ॥ **ਝਖਣੁ** = ਖੱਪਣਾ ॥

੬੬੨

ਤਾਤੁ = ਮਿੱਠਾ ॥ **ਮਨ** = ਜੀਵ ਨੂੰ ॥ **ਅਗਨੀ ਪਾਇ** =
 ਗਰਭ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ॥ **ਵਾਜੈ ਪਵਣੁ ਆਖੈ ਸਭ** = ਪ੍ਰਸੂਤਕ ਕਰਨ ਵਾਲੀ
 ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹਵਾ ਵਜਦੀ (ਲਗਦੀ) ਹੈ ਤਾ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ **ਜਾਇ** = ਜੀਵ ਜਮ ਪਿਆ
 ਹੈ ॥ **ਦਾਗ ਦੋਸ** = ਕਲੰਕ ਅਰ ਦੂਸ਼ਨ ॥ **ਮੁਹਿ** = ਮੂੰਹ ਤੇ ॥ **ਬੈਸਣ** = ਬੈਠਨ ॥
ਜਾਇ = ਥਾ ॥ **ਸਾਰ** = ਸੰਭਾਲ ॥ **ਚੋਰ ਸਲਾਹਿ—ਚੀਤੁ ਨ ਭੀਜੈ** = ਤਾ ਉਸ
 ਨਾਲ ਚਿੱਤ (ਪ੍ਰਸੰਨ) ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਰਾਜੇ ਦਾ ॥ **ਤਸੂ ਨ ਛੀਜੈ** = ਰਤਾ ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਘਾਟਾ
 ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ (ਰਾਜੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵਿਚ) ॥ **ਸਚਿਆਰ** = ਸੱਚਾ ॥ **ਸੁਆਲਿਉ** =
 ਸੁੰਦਰ ਹੋਵੇ, ਭਾਵੇ ॥ **ਦੁਗਾਣਾ** = ਦੋ ਗੰਢੇ (ਅਠ ਕੋਡੀਆ) ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵ -ਜੰਮਨਾ ਮਰਨਾ
 ਵ ਦੁਗਾੜਚਾ ਵੱਜਦਾ ਹੈ ॥ **ਖਾਇ** = ਕਰਦਾ ਹੈ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ
 ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ **ਸੁਰਤਿ** = ਵਾਸਨਾ ॥ **ਕਬਾੜੁ** = ਗੱਪਾ ਮਾਰੇ ॥
ਕਾਇਆ ਕਗਦੁ—ਕਾਗਦੁ = ਕਾਗਜ਼ ਹੈ ॥ **ਮਨੁ** = ਜੀਵ ॥ **ਪਰਵਾਣਾ** =
 ਸੱਤ ਮੰਨੀ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ **ਤੀਨੇ ਲੇਖ** = ਤਿੰਨ (ਉਤਮ, ਮੱਧਮ, ਮੰਦ)
 ਕਰਮ ॥ **ਰੁਪਾ** = ਦਿਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਰੂਪ ਚਾਦੀ ॥ **ਕਾਦੀ** = ਕਾਜ਼ੀ ॥ **ਘਾਇ** =
 ਘਾਤ (ਮਾਰ) ਕਰ ਕੇ ॥ **ਜੋਗੀ** = ਸਾਧੂ ॥ **ਤੀਨੇ** = ਤਿੰਨੋਂ ਕਾਜ਼ੀ, ਪੰਡਿਤ, ਜੋਗੀ ॥
ਓਜਾੜੇ = ਕੁਰਾਹੇ ਪੈਣ ਦੇ ॥ **ਬੰਧੁ** = ਕਾਰਨ ਹਨ ॥ **ਉਲਟੀ ਕਰੈ** =
 ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲਵੇ ॥ **ਦਾਨਸ ਬੰਦੁ** = ਬੁਧਵਾਨ ॥ **ਨੀਸਾਣੁ** =
 ਲੇਖ ਹੈ ॥ **ਕਾਲ ਨਾਹੀ ਜੋਗੁ** :—ਇਕ ਪਾਖੰਡੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਥਾਏ ਜੇਹੜਾ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ
 ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖਬਰ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੀ ਠਾਕਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਚੋਕੀ (ਪ੍ਰਯੋਕੀ) ਨ ਲਭ ਸਕਿਆ

ਜੇਹੜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲੁਕਾ ਦਿਤੀ ਸੀ—**ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ**=(ਅਜ ਕਲ) ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, (ਸਤਜੁਗ ਤੇਤਾ, ਦੁਆਪਰ ਆਦਿਕ ਦਾ) ॥ **ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ**=ਮਨ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ । **ਨਾਹੀ ਸਤ ਕਾ ਢਬੁ**=ਸਚ ਧਾਰਨ ਦਾ ਸਬਬ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ **ਥਾਨਸਟ ਜਗ ਭਰਿਸਟ ਹੋਏ**=ਇਸਟ (ਧਰਮ) ਅਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਵ ਅਸ਼ੱਰਧਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ॥ **ਭਰਿਸਟ**=ਬੇਮੁਖ, ਅਸ਼ੱਰਧਕ ॥ **ਕਲਿ ਮਹਿ**=ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ॥ **ਸਾਰੁ**=ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥

੬੬੩

ਆਂਟ=ਅੰਗੂਠੇ ਅਤੇ ਇਕ ਉਂਗਲ (ਚੁਟਕੀ) ॥ **ਸੇਤੀ**=ਨਾਲ ॥ **ਤਿਨਿ ਲੋਅ**=ਤਿੰਨ ਲੋਕ ॥ **ਮਗਰ ਪਾਛੈ**=ਪਿਠ ਪਿਛੇ ॥ **ਪਦਮੁ**=ਬੜਾ ॥ **ਅਲੋਅ**=ਅਸਚਰਜ ਹੈ ॥ **ਮਲੇਛ ਭਾਖਿਆ ਗਹੀ**=ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਬੋਲੀ ਫਾਰਸੀ, ਅਰਬੀ ਆਦਿਕ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ॥ **ਗਤਿ**=ਮਰਯਾਦਾ ਰੀਤੀ ॥ **ਰਹੀ**=ਦੂਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ **ਅਸਟ ਸਾਜ**=ਅਠ ਵਯਾਕਰਨ ਰਚੇ ਹੋਏ ॥ **ਸਾਜਿ**=ਰਚ ਕੇ ॥ **ਗਗਨੁ ਮੈ ਥਾਲੁ**=ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਜਗਨ ਨਾਥ ਪੁਰੀ ਦੇ ਪਾਂਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਵਲੋਂ ਸਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਆਰਤੀ ਦਸੀ ਹੈ ॥ **ਗਗਨ ਮੈ ਥਾਲੁ**=ਅਕਾਸ਼ ਰੂਪੀ ਥਾਲ ਹੈ ॥ **ਰਵਿ**=ਸੂਰਜ ॥ **ਦੀਪਕ**=ਦੀਵੇ ਹਨ ॥ **ਜਨਕ ਮੋਤੀ**=ਮੋਤੀ ਜੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਮਲਆਨਲੋ**=ਦਖਣ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮੱਲਯ (ਚੰਦਨ) ਦੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੀ ਸੁਗੰਧੀ ਤੇਰਾ ਧੂਪ ਹੈ ॥ **ਚਵਰੋ**=ਚੌਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ **ਬਨਰਾਇ**=ਬਨਾਸਪਤੀ (ਪੂਜਾ ਵਾਸਤੇ) ॥ **ਫੁਲੰਤ**=ਫੁੱਲ ਹਨ (ਤੇਰੇ) ॥ **ਜੋਤੀ**=ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ **ਭਵ ਖੰਡਨਾ**=ਹੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਭੈ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ॥ **ਅਨਹਤਾ**=ਇਕ ਰਸ ॥ **ਵਾਜੰਤ**=ਵਜਦੇ ਹਨ ॥ **ਭੇਰੀ**=ਜੋ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮਨੁਖ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹਨ ਇਹ ਭੇਰੀਆਂ ਦਾ ਵਾਜਾ ਲਗਾਤਾਰ ਵੱਜ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਇਹ ਅਸਤੋਤਰ ਹਨ—**ਸਹਸ**=(ਸਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ) ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ॥ **ਤਵ**=ਤੇਰੇ ॥ **ਨਨ**=ਨਹੀਂ ਹੈ (ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ) ॥ **ਤੋਹਿ ਕਉ**=

ਤੇਰੇ ॥ ਮੂਰਤਿ = ਸਰੂਪ ਹਨ ॥ ਤੋਹੀ = ਤੇਰਾ ॥ ਪਦ = ਪੈਰ ਹਨ ॥ ਬਿਮਲ =
 ਨਿਰਮਲ, ਪਵਿੱਤ੍ਰ ॥ ਨਨ ਏਕ ਪਦ = ਪਰ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇਰਾ ਇਕ
 ਚਰਨ ਵੀ ॥ ਗੰਧ ਬਿਨੁ = ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸੁਗੰਧੀ ਲੈਣ ਵਾਲੀਆ (ਨਾਸਾ)
 ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ॥ ਤਵ ਗੰਧ = ਤੇਰੀਆਂ ਨਾਸਾ ਹਨ ॥ ਇਵ ਚਲਤ =
 ਏਹਨਾਂ ਕੌਤਕਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਮੋਹੀ = ਬੁੱਧੀ ਹੈਰਾਨ ਹੈ ॥ ਜੋਤੀ =
 ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ਸੋਇ = ਉਹ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ =
 ਸਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ ਚਰਣ ਕਮਲ = ਚਰਨ ਕਮਲਾਂ ਦੀ ॥ ਮਕਰੰਦ =
 ਸ਼ਰਧਾ ਰੂਪੀ ਧੂੜੀ ਨੂੰ ॥ ਲੋਭਿਤ ਮਨੋ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਭੋਰਾ ਲੁਭਾਏ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥
 ਅਨਦਿਨੋ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਮੋਹਿ = ਮੈਨੂੰ ॥ ਆਹੀ ਪਿਆਸਾ =
 ਏਹੀ ਪਿਆਸ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਰਿੰਗ = ਪਪੀਹੇ ॥ ਹੋਇ ਜਾਤੇ = ਹੋ ਜਾਵੇ
 ਜਿਸਤੋਂ ॥ ਨਾਮਿ ਵਾਸਾ = ਨਾਮ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ॥ ਮ:੩ ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ ਅਖੁਟੁ: - ਇਹੁ =
 ਹਰੀ ਨਾਮ ਦਾ ॥ ਸੁਖ ਮਨ ਅੰਤਰਿ = ਮਨ ਅੰਦਰ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

੬੬੪

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ: - ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਿਰ ॥ ਜਲੈ = ਸੜ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਦੀਪਕੁ =
 ਵੀਵਾ ॥ ਤਿਹੁ = ਤਿੰਨਾਂ ॥ ਲੋਇ = ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ॥ ਹਰਖੁ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਦਾਝਹਿ =
 ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅੱਗਨੀ ਵਿਚ ਸੜਦੇ ਹਨ ॥ ੨ ॥ ਧਨ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰਾਵੇ = ਮਾਣੁਦੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥
 ਦੂਜੈ = ਦਵੇਤ ਵਿਚ ॥ ਪਰਜ = ਪਰਜਾ, ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ॥ ਵਿਗੋਈ = ਖੁਆਰ ਹੋਈ ਹੈ ॥

੬੬੫

॥ ੪ ॥ ਸਮਾਲਿਹੁ = ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥ ਕੁਸਤੁ = ਖੋਟਾ ਹਨ ॥ ਆਪੁ =
 ਹੰਕਾਰ ॥ ਵਿਹਾਣੀ = ਉਮਰ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ ਠਾਕਿ = ਰੋਕ ॥
 ਰਹਾਏ = ਰੱਖੇ ॥ ਮਨ ਮਰੇ ਧਾਤੁ: - ਧਾਤੁ = ਮਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੀ ਦੌੜ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥
 ਸਬਦਿ = ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ ਕਰਣੀ = ਸੁਭ ਕਰਨੀ (ਭਗਤੀ ਦੀ) ॥ ਮਨੁ ਮੈ ਮਤੁ
 = ਇਹ ਮਨ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸ਼ਰਾਬ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਮੈਗਲ = ਹਾਥੀ-ਦੇ ॥ ਮਿਕਦਾਰਾ
 = ਸਮਾਨ, ਮਨਿੰਦ ॥ ਅੰਕਸੁ = ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਕੁੰਡਾ ॥ ਅਚਰੁ = ਨ ਖਾਧੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ

ਕਾਮ, ਰੂਪ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ॥ ਚਰੈ = ਖਾਵੇ, (ਕਾਬੂ ਕਰੇ) ॥ ਕਲਾ = ਸ਼ਕਤੀ ॥ ੬ ।
ਕਾਰਾ ਧਨ:-ਸੰਚਹਿ = ਇੱਕਠਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਬਿਖਿਆ = ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਕਰਕੇ ॥
ਫੁਨਿ = ਫੇਰ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ਬੈਰਾਗਿ = ਵੈਰਾਗੀ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ॥
ਲੋਇ = ਲੋਕ ॥

੬੬੬

॥ ੭ ॥ ਨਾਵੈ = ਨਾਮ ॥ ਮਿਤਿ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਮਾਨੁ = ਆਦਰ ॥
॥ ੮ ॥ ਭੀਖਕ = ਮੰਗਤੇ ॥ ਨਿਜ ਪਤਿ = ਆਪ ਪਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ਮੰਗਤ
ਜਨ = ਦਾਸ ਮੰਗਤੇ ਨੂੰ ॥ ਕਿਰਪਨ = ਕੰਜੂਸ ॥ ਭਨਤਿ = ਆਖਦੇ ਹਨ ॥
ਭਰਮ ਪਟ = ਭਰਮ (ਅਗਿਆਨ) ਦੇ ਪੜਦੇ ॥ ਭੀਤਰਿ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥
ਮ: ੪ ॥ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ:-ਨਿਵਾਰੀ = ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ॥ ਪਾਖਣ = ਪੱਥਰਾਂ (ਪਾਪੀਆਂ)
ਨੂੰ ॥ ਬਿਖੁ = ਵਿਸਿਆਂ ਦਾ ॥ ਮੋਰਚਾ = ਜੰਗਾਲ, ਦਾਗ, ਪਾਪ ॥ ਕੰਚਨੁ = ਸੋਨਾ ॥
ਬੈਸੰਤਰਿ = ਅਗ ਨਾਲ ॥ ਮਲੁ ਕਾਟੀ = ਸੁਨਿਆਰੇ ਨੇ ਮੈਲ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ॥
ਕਟਿਤ = ਕੱਟਨ ਵਾਲੀ ॥

੬੬੭

ਉਰਧਾਰੀ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਕੇ ॥ ਅਉਖਧੁ = ਦਾਵੂ ॥ ਅਗਮੁ
ਅਗਾਧਿ = ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਥਾਹ ਹੈ ॥ ਬੋਧਿ = ਗਿਆਨ, ਸਮਝਣਾ ॥ ਹਰਿਕੇ-ਸੰਤ:-
ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੈ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇਆ ॥ ਸਾਂਗੀ = ਭੇਖੀ ਹਾਂ ॥ ਬੁਲਗ ਬੁਲਾਗੀ
= ਬਚਨ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ ॥ ਨਾਨੁ ਨਿਕ ਕੀਰੇ = ਨਿਕੇ ਤੋਂ ਨਿਕੇ ਕੀੜੇ ਹਾਂ ॥ ਵਭਾਗੀ
ਵਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ॥ ਕਥਾਗੀ = ਕਥਨ ਕਰੀਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤ:-ਕਾਨੀ = ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥
ਕਿਲ ਵਿਖ = ਬਜਰ (ਵੱਡੇ) ਪਾਪ ॥ ਲੁਚਾਨੀ = ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਭੁਖਾਨੀ =
ਭੁੱਖਿਆਂ ਦੀ ॥ ਜਪਾਨੀ = ਜਪਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥ ਦਾਸ ਦਸਾਨੀ = ਦਾਸਾਂ ਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ॥
ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ:-ਚਾਲੀ = ਚਾਲ(ਰਸਤੇ)ਤੇ ॥ ਪਾਲੀ = ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੱਲੇ ॥ ਬੇਗਿ = ਛੇਤੀ
ਤੋਂ ॥ ਬੇਗਾਲੀ = ਛੇਤੀ ॥ ਕਾਲੀ = ਕੱਲ੍ਹ ॥ ਨਾਲੀ = ਨਾਲ ॥ ਕੇਲ ਕਲਾਲੀ
= ਖੇਡਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਤਕੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

੬੬੮

ਪਗਰਾਲੀ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹਾਂ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੂੰਦ:-ਹਰਿ ਬੂੰਦ = ਸ੍ਰਾਂਤੀ
 ਬੂੰਦ ॥ ਬਿਲਲ ਬਿਲਲਾਤੀ = ਬੇ ਲੱਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰਲਾਪ ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ ॥
 ਨਿਮਖਾਤੀ = ਪਲ ਪਲ ਵਿਚ ॥ ਰਾਤੀ = ਰਤੀ ਭਰ ॥ ਸਰਵਰ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੋ ॥
 ਅਗਾਹ = ਅਥਾਹ ॥ ਅੰਤੁ ਮਾਤੀ = ਅੰਤ ਮਾੜ੍ਹਾ, ਵ ਮਰਯਾਦਾ ਦਾ ਅੰਤ ॥ ਮਿਤਿ =
 ਮ੍ਰਯਾਦਾ ॥ ਗਾਤੀ = ਗੀਤੀ ਦਾ, ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ॥ ਚਲੂਲੈ = ਗੂੜ੍ਹੇ, ਲਾਲ ਵਿਚ ॥ ਪਾਤੀ
 = ਪਤ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਭਾਤੀ = ਤਰੀਕਾ, ਢੰਗ, ਮਰਯਾਦਾ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ॥
 ਭਗਾਤੀ = ਭਗਤਾਂ ਦੀ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮ:-ਛੁਟਕਾਕੀ = ਛੁੱਟਣ (ਮੁਕਤ ਹੋਣ)
 ਵਾਲੇ ॥ ਤਰਾਕੀ = ਤਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ॥ ਇਕਾਕੀ = ਇਕ ਆਪ ਹੀ ਦੀ ॥
 ਬਚਨਾਕੀ = ਬਚਨਾਂ ਕਰਕੇ ॥ ਦਿਨੀਅਰੁ ਸੂਰੁ = ਬਾਰਾਂ ਸੂਰਜਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ
 ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਧੁਪ (ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ) ॥ ਸਿਵ = ਕਲਿਆਨ ਰੂਪ ॥ ਚਰਿਓ
 = ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ, ਸਾਖਜਾਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਚਰਿਓ ਚੰਦੁ ਚੰਦਾਕੀ = ਸਾਤ ਰੂਪ ਚਾਦਨੀ
 ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਚੰਦ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਅਪਾਕੀ = ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
 ਦਸਾਕੀ = ਦਾਸ ਨੂੰ ॥ ਉਰਧਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ:-ਉਰਧਾਰਿ = ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥
 ਰਮੇ ਰਮੁ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਜੋ ਸਾਰੇ ਵਿਆਪ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਅਦਿਸਟੁ = ਨਜ਼ਰ ਨ
 ਆਉਣ ਵਾਲਾ ॥ ਕਾਸਟ = ਲੱਕੜ ॥ ਲੋਸਟ = ਲੋਹੇ ਵਤ ਹਾਂ ॥ ਕੰਚਨੁ = ਸੋਨਾ ॥
 ਨਵ = ਨੌ ਵਯਾਕਰਨ ਇਕ ਭੂਤਾ ਦਾ ਤੇ ਅੱਠ ਦੂਜੇ ॥ ਛਿਅ = ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ॥ ਖਟੁ =
 ਛੇ ਅੰਗ ਵੇਦ ਦੇ ॥ ਮੁਖ ਆਗਰ = ਮੂੰਹ ਸ਼ਬਾਨੀ ॥ ਪਤੀਨੇ = ਪਤੀਜਦਾ ॥ ੮ ॥
 ਭਉਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋ ॥

੬੬੯

ਸੰਤੁਸਟੁ = ਤ੍ਰਿਪਤ, ਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ਭਣੁ = ਕਹੁ ॥ ੯ ॥ ਤੇਤੀਸ ਕੋਟਿ =
 ਤੇਤੀ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤੇ ॥ ਲਿਲਾਟਿ = ਮਥੇ ਉਪਰ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਸਰਣਾਗਤਿ =
 ਸਰਣ ਆਇਆਂ ਦਾ ॥ ੧੦ ॥ ਦਰਿ = ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ॥ ਜਨਹੁ = ਦਾਸਾ ਨੇ ॥ ਚੋਜ
 ਵਿਡਾਨੀ = ਅਸਚਰਜ ਕੌਤਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ੧੧ ॥ ਇਛਾ ਪੂਰਕ ਸਰਬ:-ਪੂਰਕੁ =

ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਕਾਮ ਧੇਨਾ = ਸੂਰਗਾਂ ਦੀ ਗਊ ਜੋ ਸਭ ਮੁਰਾਦਾਂ
ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

੬੭੦

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ = ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਗਤੁ = ਨਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥
ਸਾਹਾ = ਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਬੇਦਨਿ = ਪੀੜਾ ॥ ਥਾਵਹੁ = ਪਾਸੋਂ ॥ ਮ: ੫ ॥
ਭਵ ਖੰਡਨ = ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਭੰਜਨ = ਨਸਟ ਕਰਨ ਵਾਲ
ਵਛਲ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਦੂਤਾਰੇ = ਦੂਤ, ਵੈਰੀ ॥ ਵਰਨੁ = ਰੰਗ ॥ ਮਹੀਅਲਿ
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ਗਿਰਧਾਰੇ = ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਜਲ: - ਮੀਨਾ = ਮੱਛੀ ॥ ੨
= ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਮਾਰਗੁ = ਰਸਤਾ ॥ ਨਿਕਸਿ = ਕਮਲ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ ਨੂੰ ॥

੬੭੧

ਚੀਨਾ = ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਕੁੰਚਰੁ = ਹਾਥੀ ॥ ਫਾਂਕਿਓ = ਫੱਸ ਗਿਆ
ਨਾਦ = ਘੰਟੇ ਹੋੜੇ ਦਾ ਸਬਦ ॥ ਸਿਰੁ ਡਾਰਿਓ = ਸਿਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ॥ ਕੁਰੰਕਾ =
ਹਰਨ ਨੇ ॥ ਬਿਦਾਰਾ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਸਰਾਪਰ = ਅਵੱਸ਼ ਹੀ, ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ।
ਨੇਹਾ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਦੁਹੇਲਾ = ਔਖਾ (ਦੁਖੀ) ਹੈ ॥ ਸਦ ਕੇਲਾ = ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਦੇਣ
ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਗਲੋ = ਸਭ ॥ ਬਿਰਾਨੀ = ਬਿਗਾਨੀ, ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤਰਾਂ ਦੀ ॥
ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ॥ ਮਨ ਬਾਸਨ = ਮਨ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾਂ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ॥
ਦੇ ਕਰਿ = ਕੱਢ ਕੇ। ਗਡਹਾ = ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਹੋਏ ਵਿਚ ॥ ਗਾਡੀ = ਗੱਡ ਦਿੱਤੀ ॥
ਬੈਰਾਈ = ਵੈਰੀ ॥ ਪਰਾਇਓ = ਹੋ ਗਿਆ ॥ ਬਿਰਹਾ = ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ (ਦੁੱਖ) ॥
ਰਾਜਨ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਾਜਾ ਨੇ ॥ ਢੀਠਾ = ਕਠੋਰ ਸੁਭਾਵ ॥ ਵੂਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥
ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥ ੩ ॥ ਜਸੋ = ਜਸ ॥ ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ =
ਚਿੰਤਾ ਤੋਂ ਅਚਿੰਤ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਸੋਚ ਅਸੋਚਾ = ਸੋਚ, ਤੋਂ ਸੋਚ-ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਬਿਬਾਕਾ
= ਸਾਫ, ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥ ਜਿਸਕਾ ਤਨੁ: - ਨੀਕੀ = ਚੰਗੀ ॥ ਖਟਾਨੀ =
ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ਪਹਿ = ਪਾਸੋਂ ॥ ਮਾਨੀ = ਮੰਨੀ (ਹੋਈ) ਹੈ ॥ ਮੰਤਾਨੀ = ਮੰਤਰ ॥
ਡਿਗੈ ਨ ਡੋਲੈ = ਨਾ ਡਿੱਗਦਾ ਤੇ ਨ ਢਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਟੱਲ ਹੈ ॥

੬੭੨

ਓਇ = ਉਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ॥ ਬੀਚ = (ਸਾਡੇ ਤੁਹਾਡੇ) ਵਿਚ ਭੇਦ ਵਾਦੀ
 ਹੁੰਦੇ ਸਨ ॥ ਬਿਲਾਨੀ = ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਅਲੰਕਾਰ = ਗਹਿਣੇ ॥ ਮਿਲਿ =
 ਮੇਲਕੇ ਅਥਵਾ ਢਾਲਕੇ ॥ ਥੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ = ਢੇਲੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥ ਕਨਿਕ = ਸੋਨਾ
 (ਅਖਵੋਣ ਲੱਗੀ) ॥ ਅਨਹਤ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਨਿਹਚਲ ਘਰੁ = ਅਟੱਲ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ
 ਘਰ ਬੱਧਾ ਹੈ ॥ ਬੰਧਾਨੀ = ਮਰਯਾਦਾ ॥ ੫ ॥ ਭੂਮਨ = ਜਮੀਨਾਂ ਵਾਲੇ ॥ ਲੋਚਨ =
 ਅੱਖਾਂ ਤੋ ॥ ਪਾਵਕੁ = ਅੱਗ ॥ ਈਧਨਿ = ਲਕੜੀਆਂ ਨਾਲ ॥ ਧ੍ਰਾਪੈ = ਰੱਜਦੀ ॥
 ਅਘਾਈ = ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋਵੇ ॥ ਬਿੰਜਨ = ਭਾਂਤ ੨ ਦੇ ਸੁਆਦੀ ਖਾਣੇ ॥ ਸੁਆਨ = ਕੁੱਤੇ ॥
 ਕੁੰਟਾ = ਪਾਸੇ ॥ ਘੋਖਾ = ਢੂੰਡਦਾ ਹੈ ॥ ਕਾਮਵੰਤ = ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ॥ ਕਾਮੀ
 = ਇੱਛਾ ॥ ਪਰ ਗ੍ਰਿਹ = ਪਰਾਏ ਘਰ, ਪਰਾਈਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਜੋਹ ਨ ਚੂਕੈ
 = ਤਾੜਨੋ ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ॥ ਸੂਕੈ = ਸੁਕਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨਾ =
 ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਲਵੈ = (ਏਸਦੇ) ਬਰਾਬਰ ॥ ਕਛੁਐ = ਕੋਈ ਵਸਤੂ (ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
 ਦੇ ਨਾਮ-ਤੁੱਲ) ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਖੁਧਿਆ = ਭੁਖ ॥ ਬਸਾ = ਵੱਸਦਾ (ਹੋਰ
 ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਖਿਆਲ) ॥ ਮਉਲਿਓ = ਖਿੜ ਗਿਆ ॥ ਘਾਲ = ਕਠਨ ਘਾਲਨਾ
 ਜਪ ਤਪ ਕਰਕੇ ॥ ਅਚਿੰਤਾ = ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ॥ ਕਮਾਨੋ = ਕਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਮੰਤਾ
 = ਮੰਤਰ ॥ ਓਤਿ ਪੋਤਿ = ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਿਚ ॥ ਰਵਿਆ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥
 ਬਾਰਿ ਜਾਉ = ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾ ॥ ਉਦਿਆਨ = ਉਜਾੜ ॥ ਅੰਧਕਾਰ =
 ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਹਨੇਰੀ ਹੈ ॥ ਚਿੰਦ = ਚਿੰਤਾ ਹੈ ॥ ਮਹਤੁ = ਵਡਿਆਈ ॥
 ਅਘ = ਪਾਪ ॥ ਬਾਛਹਿ = ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਧੂਰੀ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ਪਰਾਨਾ
 = ਪਏ ਗਏ ਹਾਂ ॥

੬੭੩

ਸੰਚਨੁ = ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਾ ॥ ਚੋਲ੍ਹਾ = ਚੂਰੀ (ਘਿਉ, ਖੰਡ ਤੇ ਰੋਟੀ ਕੁੱਟੀ
 ਹੋਈ) ॥ ੮ ॥ ਇਹਾ = ਓਹੋ ਹੀ ॥ ਸਾਕਤ = ਮਨਮੁਖ ॥ ਬਿਪਰੀਤਿ =
 ਉਲਟੀ ਮਤ ॥ ਅਵਰੈ ਹੀਤ = ਦੂਜੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ

ਚੰਦਉਰੀ = ਗੰਧਰਬਾ (ਬੁਠੀ) ਨਗਰੀ ਜੇਹੜੀ ਸਵੇਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ।
 ਬਨਹਰ ਪਾਤ = ਜੰਗਲ ਦਾ ਹਰਿਆ ਪੱਤਾ ॥ ਬੀਤ = ਵਿੱਤ, ਕਦਰ ਹੈ ॥ ਦੇਹ =
 ਸਰੀਰ ਨੂੰ ॥ ਗਰਧਭ = ਖੋਤੇ ਨੂੰ ॥ ਭਸਮ ਸੰਗੀਤਿ = ਭਸਮ (ਮਿਟੀ) ਦੀ ਸੰਗਤ
 ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਰੁਚ = ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਠਗਉਰੀ = ਵਿਸਿਆਂ ਦੀ ਠੱਗ ਬੂਟੀ ਨਾਲ ॥
 ਪਵਿਤ ਪੁਨੀਤ = ਮਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ॥ ਅਕਾਰਥ = ਬੇਅਰਥ ॥ ਕਾਚ =
 ਕੱਚ; ਮਾਇਆ ॥ ਬਾਦਰੈ = ਬਦਲੇ ॥ ਜੀਤ = ਜਿਤਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਕਿਲਵਿਖ
 = ਪਾਪ ॥ ਅੰਜਨੁ = ਸੁਰਮਾਂ ॥ ਦੀਤ = ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਨਿਕਸਿਉ = ਨਿਕਲਿਆਂ
 ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਬਿਸ੍ਵਾਮ = ਸੁਖਾਂ ਦਾ ॥ ਨਿਧਿ = ਖਜ਼ਾਨਾ ॥ ਮਧੇ = ਵਿਚ ॥ ਪੇਖਉ
 = ਵੇਖਾਂ ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
 ਜਿਨਿ ਕੀਨੇ ਵਸਿ. - ਭਵਣ ਚਤੁਰ = ਚੌਦਾਂ ਲੋਕ ॥ ਤਾਪ ਥਾਨ = ਤਪ ਕਰਨ ਦੀ
 ਥਾਂ ॥ ਖੰਡੇ = ਖੰਡਨ (ਨਾਸ) ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀ ॥ ਬਿਆਧਿ =
 ਰੋਗ ॥ ਹੂਟੇ = ਹਟ ਗਏ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਬਕੀਐ = ਮੂੰਹੋਂ ਬੋਲਦੀ ਹੈ ॥ ਮੋਹੈ =
 ਮੋਹਦੀ (ਭ੍ਰਮੋਂਦੀ), ਠੱਗਦੀ ਹੋਈ ॥ ਉਹੁ = ਮਾਇਆ ॥ ਹਿਤ = ਹੇਤੂ, ਮਿਤਰ ॥
 ਉਨਿ = ਓਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ = ਹਰੇਕ ਘਰ ਵਿਚ ॥ ਮੇਲਿਓ ਦੂਆ
 = ਦ੍ਰੋਤ ਪਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਸ ਹੀ = ਕਿਸੇ ਪਾਸ ॥ ਵਾਧਿ = ਬਹੁਤੀ ਹੈ ॥ ਘਾਟਿ =
 ਥੋੜੀ ਹੈ ॥ ਪਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਗੂੜੀ = ਗੁਪਤ ॥ ਭਾਹਿ = ਅੱਗ ਨਾਲ ॥ ਬਿਆਪੈ =
 ਪੋਹਦੀ ॥ ਖਾਟੈ = ਖੱਟਕੇ, ਲੈ ਕੇ ॥

੬੭੪

॥ ੧੧ ॥ ਨਾਇਕ = ਮਾਲਕ, ਆਗੂ ॥ ਧਾਰੇ = ਆਸਰੇ ਹਾਂ ॥ ਕਿਨਹੀ
 ਕਿਸੇ ਨੇ ॥ ਅਲਪ = ਭੁੱਛ ॥ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵਹੁ = ਦੀਨ ਪਾਲ ਧਰਮ ਰੱਖ ਲਵੇ ॥
 ਸੁਹੇਲੇ = ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ॥ ਗੋਲੇ = ਸੇਵਕ ॥ ਪੂਜਾ ਵਰਤ:- ਬਹੁ ਦੈਨ = ਬਹੁਤ ਦੇਵੇ ॥
 ਸੰਜਮ = ਤ੍ਰੀਕੇ ਨਾਲ ॥ ਬੈਨ = ਬਚਨ ॥ ਬਿਖਮੁ = ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਲੈਨ = ਲਿਆ ॥
 ਭ੍ਰਮਨ = ਭੋਣਾ ॥ ਬਸੁਧਾ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਤੇ ॥ ਉਰਧ ਤਾਪ = ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਬਾਹਾਂ
 ਅਕਾਸ਼ ਵਲ ਉਚੀਆਂ ਕਰਕੇ ਤਪ ਕਰਨਾ ॥ ਲੈ ਗੈਣ = ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਵ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਗੈਣ

(ਅਕਾਸ਼ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਵਿਚ) ਲੀਨ ਕਰੈ ॥ ਜੈਨ = ਜਿਤਨੇ ਦਿਲ ਕਰੇ ਕਰ ਲਵੇ, ਅਥਵਾ
ਜੈਨੀਆਂ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ॥ ਕਿਰਪੈਨ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਭੇਟੈ = ਮਿਲੇ ਹਨ ॥ ਰੈਨ =
ਉਮਰ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ॥ ੧੩ ॥ ਧਾਵੈ = ਜਾਵੇ ॥ ਹੀਉ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਪਰ = ਪਰਾਇਆ ॥
ਤਨ = ਸਰੀਰ, ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸੰਭਾਖਨੁ = ਬੋਲੀਏ, ਚਰਚਾ ਕਰੀਏ ॥ ਬਾਲ ਗੋਪਾਲਾ
= ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ॥ ੧੪ ॥ ਉਬਾਰਿ = ਬਚਾ ਲਿਆ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ ਨ ਮੰਝਾਰਿ = ਘਰ
(ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ) ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ ॥ ਭੰਜਨ = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ॥ ਦੀਨ
ਦੁਨੀਆ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥ ਅਬ ਹਰਿ ਰਾਖਨ:-ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀ ॥ ਬਿਦਾਰਿਆ
= ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ॥ ਗੋਸਟਿ = ਚਰਚਾ ॥ ਸੰਗਮਿ = ਸਾਥ ਵਿਚ ॥

੬੭੫

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲ = ਦੁਆਈਆਂ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤਰ ॥ ਮਨ ਏਕੈ =
ਇਕ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਹੈ ॥ ਮਨਿ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ = ਮਨ ਵਿਚ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਉਸਦਾ ॥
ਰੇਨ = ਧੂੜੀ ॥ ਬਾਂਛੈ = ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ = ਬਾਰੰਬਰ ॥ ੧੬ ॥ ਕੇਤੁ
ਘਰ, ਭੇਰਾ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ॥ ਬਿਰਥਾ = ਪੀੜਾ ॥ ੧੭ ॥ ਆਤੁਰ = ਦੁਖੀ ਗ੍ਰੀਬ ਨੇ ॥
ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਦੁਤੀਆ = ਦੂਤ ਭਾਵ ॥ ਨਿਵਾਰਿ = ਦੂਰ ਕਰ ॥
ਹਾਹਾ ਪ੍ਰਭ:-ਹਾਹਾ = ਹਾਏ ਹਾਏ ॥ ਅਗਨਿ ਕੁਟੰਬ = ਟੱਬਰ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਸਾੜਨ
ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ = ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ॥ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰ
ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਨ੍ਹੇਰਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਧ੍ਰਾਪਸਿ = ਰੱਜਦੀ ॥ ਬਿਆਧਿ = ਰੋਗਾਂ ਵਿਚ ॥
ਰਚਿ = ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸੰਗਿ = ਸੰਗਤ ॥ ਅਸਾਧ = ਅਮੋੜ, ਨ ਕਾਬੂ ਔਣ
ਵਾਲੇ ਹਨ ॥ ੧੬ ॥ ਦੀਨ = ਗਰੀਬਾਂ ॥ ਤਰਣ = ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ॥ ਨਿਧਿ = ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥
ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਕਾਟਿ ਕਲਿ ਕਾਲ = ਕਲਜੁਗ ਦਾ ਸਮਾ ਕੱਟੇ (ਬਤੀਤ ਕਰੇ) ॥
ਅਧਾਰੁ = ਆਸਰਾ ॥ ਦੀਬਾਣੁ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

੬੭੬

॥ ੨੦ ॥ ਮੋਹਿ = ਮੋਨੇ ॥ ਮਿਰਤ = ਜਮ ਲੋਕ ॥ ਪਇਆਲ =
ਪਾਤਾਲ ॥ ਭੂ ਮੰਡਲ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ॥ ਮਾਇ = ਮਾਇਆ ॥ ਨਿਧਾਨਾ =

ਖੜਾਨੇ, ਬਰਕਤਾਂ ॥ ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਸੇ:-ਸੇ=ਉਹ ॥ ਪਰਾਲ=ਖਾਲੀ (ਬੇਅਰਥ) ਕੰਮ ॥
 ਹੀਤ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਡੀਠਾ=ਵੇਖਣਾ ॥ ਧੋਹ=ਛੱਲ ॥ ਮੀਠਾ=ਮਿਠਾ ਜਾਣਕੇ ॥ ੨੨ ॥
 ਸੋਹਿ ਮਸਕੀਨ:-ਮਸਕੀਨ=ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ॥ ਖਾਟਣ=ਕਮੋਣ ਨੂੰ ॥ ਸੰਚਣ=
 ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ॥ ਚੀਨੀ=ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ਚਿੰਦ=ਚਿੰਤਾ ॥ ਨਾਦ=ਵਾਜੇ ॥
 ਕਵਿਤ=ਕਵਿਤਾ ਆਦਿਕ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿਸ੍ਰਾਮ=ਇਸਥਿਤੀ ॥ ਕਰਾਮੁ=
 ਕਰਮ ਤਥਾ ਭਾਗ ਹਨ ॥ ਦੋਇ ਕਰ=ਦੋਵੇਂ ਹਥ ॥ ਪਖਾਰਿ=ਧੋ ਕੇ ॥ ਧੂਰਿ=
 ਚਰਨ ਧੂੜ ਪਾ ਕੇ ॥

੬੭੭

॥ ੨੩ ॥ ਸੋ ਕਤ ਡਰੈ:-ਸਮਾਰੈ=ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਚੇ=ਸੜੇ ਖਪੇ ਹਨ
 (ਨਰਕਾਂ ਦੀ ਅੱਗ ਵਿਚ) ॥ ਠਾਇ=ਥਾਂਈ ॥ ਕੋਟਿ=ਕੁੜਾਂ ॥ ਨਾਇ=ਨਾਮ ਕਰਕੇ ॥
 ਬਾਸੈ=ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਇ=ਥਾਂ ॥ ਨਿਕਾਣੇ=ਨਿ-ਡੱਰ ॥ ਜਾਚੈ=ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਰੇਣਾਰੁ=ਚਰਨ ਧੂੜ ॥ ੨੪ ॥ ਮਸਲਤਿ=ਸਲਾਹ ॥ ਗੁਣ ਸਾਖੀ=ਗੁਣ ਹੀ
 ਸਾਖੀਆਂ ਹਨ ॥ ਸੰਤੀ=ਸੰਤਾਂ ਕੋਲੋਂ ॥ ੨੫ ॥ ਜਲਨਿ=ਸੜਨ ॥ ਦੁਤਰੁ=ਕਠੋਰ
 (ਬਚਨ) ਭਾਖੇ=ਬੋਲੇ ॥ ਉਲਾਸੁ=ਉਤਸਾਹ (ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ) ॥ ਸਾਖਿਓ=
 ਸਾਖੀ (ਪਰਗਟ) ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅੰਕੁਰੁ=ਪੱਖ, ਅੰਗੂਰ (ਵੰਸ) ॥ ੨੬ ॥ ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ:-
 ਅਲਪ=ਤੁੱਛ ॥ ਭਨੀਐ=ਕਹੀਏ ॥ ਅਪਿਆਉ=ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ॥ ਅਛਲ
 ਛੱਲਿਆ ਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਅਛੇਦ=ਕੱਟਿਆ ਨ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਆਨੂਪੁ=ਉਪਮਾ
 ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਰੇਨ ਪਗ ਸਾਧਾ=ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ॥

੬੭੮

ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਭੇਜੇ:-ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਬਾਲਕ ਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਤੋਂ
 ਹੀ ਵਡਾਲੀ ਪਿੰਡ ਜਾ ਵਸੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦ ਬਾਲਕ ਤਿੰਨਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:-ਭੇਜੈ=ਵਡਾਲੀ ਪਿੰਡ ਘੱਲਿਆ ਸੀ ॥
 ਘਰਿ=ਆਪਣੇ ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਿਚ ॥ ਨਿਵਾਰੇ=ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥ ਨਾਸਨ=
 ਨੱਸਣਾ ॥ ਭਾਜਨ=ਭੱਜਨਾਂ ॥ ਨਿਵਾਜੇ=ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ਅਧਾਰਿ=
 ਆਸਰੇ ਨਾਲ ॥ ਭੂਮੰਡਲ=ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ॥ ਫੇਰੇ=ਮੋੜੇ ਹਨ ॥ ੨੮ ॥ ਬਿਨਉ=

ਬੇਨਤੀ ॥ ਕਾਹੂ = ਕਿਤੇ ਭੀ ॥ ਜੀਵਨ ਦੇਵਾ = ਜੀਵਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਬੀਤੁ =
ਵਿੱਤ, ਕਦਰ ॥ ਗਹੁ = ਫੜ ॥ ਪਟਲੁ = ਪੜਦਾ ਹੂਪ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥ ਭਲੋ ਰੋ =
ਭੁਲਾ ਹੈ, ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ਬੈਨ = ਬਚਨ ॥ ਚੋਆ = ਅਤਰ ਆਦਿਕ ॥ ਬਿਖਿਆ
ਬਿਕਾਰ = ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰ ॥ ਨੀਕੋ = ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ਆਪਨ ਥਾਪਿਓ = ਆਪਣਾ ਸਮਝ
ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਬੁ = ਪਦਾਰਥ ॥ ਦ੍ਰਬੁ = ਧਨ ॥ ਗਹੀ = ਫੜੀ ਹੈ ॥
ਪਲਾ = ਪੱਲੇ ਦੀ ॥

੬੭੯

ਸੰਗਨਾ = ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ॥ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨੁ = ਵੱਡਾ ਖਜ਼ਾਨਾ (ਨਾਮ ਦਾ)
॥ ੩੦ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ = ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਦੁਖ ॥ ਧਾਰੇ = ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਰੇਨ =
'ਧੂੜੀ ॥ ਮੰਗਲ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਸਧਾਰੇ = ਸਹਿਤ ਆਸਰੇ ਦੇ ॥ ੩੧ ॥ ਮੋਹਿ = ਮੇਰੇ ॥
'ਤਸਕਰੁ = ਚੋਰ ॥ ਭਾਹਿ = ਅੱਗ ॥ ਟਿਕ = ਸੋਟੀ, ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਬਾਲੇ = ਬਚੇ
ਨੂੰ ॥ ਬੋਹਿਬੁ = ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ॥ ੩੨ ॥ ਸਿੰਚਾਂਈ = ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਨਵ = ਨੌ ॥
ਜਨ = ਦਾਸ ਦੇ ॥ ਪਾਈ = ਪੈਰੀਂ ॥ ਜਾਈ = ਥਾਂਈ ॥ ਗ੍ਰਿਹਿ = ਘਰ ॥ ਅੰਗਿ
ਪੱਖ ਵਿਚ ॥ ੩੩ ॥ ਦਰਬ ਵੰਤੁ = ਧਨ ਵਾਲਾ ॥ ਭੂਮਵੰਤੁ = ਜ਼ਮੀਨ ਵਾਲਾ ॥
ਓਟ = ਆਸਰੇ (ਹਰੀ) ਨੂੰ ॥ ਸਮਾਰੈ = ਸੰਭਾਲੇ ਜਾਦ ਰਖੇ ॥ ਬਿਤੁ = ਵਿੱਤ (ਬਲ) ॥
ਆਨ = ਹੋਰਨਾ ਨੂੰ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥

੬੮੦

॥ ੩੪ ॥ ਸੂਰਾ = ਜੋਧਾ ॥ ਜਿਣੈ = ਜਿਤ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਆਤਮ ਰੰਗਿ
= ਮਨ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ॥ ਹੀਅਰੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪੁਨੀਤਾ = ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ॥ ੩੫ ॥
ਡਹਕਾਵੈ = ਭ੍ਰਮੋਂਦਾ ਹੈ, ਛਲਦਾ ਹੈ ॥ ਮੂਕਰਿ ਪਾਵੈ = ਮੁਕਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
ਨਿਰਬਾਨੈ = ਸਾਧੂਆਂ ਵਾਲੇ ॥ ਨੇਰਿ = ਨੇੜੇ ਨੂੰ ॥ ਉਤ ਤਾਕੈ = ਓਧਰ
ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਉਤ ਤੇ ਉਤ ਪੇਖੈ = ਓਧਰ ਤੋਂ ਫੇਰ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਲੋਭੀ
ਫੇਰਿ = ਲੋਭ ਦੇ ਗੇੜ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥ ਧਰਮਾ = ਧਰਮ (ਫਰਸ਼)
ਹੈ ॥ ਹੋਗ = ਹੁੰਦਾ ॥ ੩੭ ॥ ਪਰਉ = ਪਵੇ ॥ ਰਵਾਲ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥

ਸੁਘਰ=ਸਿਆਣਾ ਹੈ ॥ ਰਸਾਲ=ਰਸਾਂ ਦੇ ਘਰ, ਸੁਆਦਲੇ ॥ ਪਾਲ.
ਪੱਲੇ ॥ ੩੮ ॥ ਉਕਤਿ=ਯੁਕਤੀ (ਦਲੀਲ) ਨਾਲ ॥ ਖੇਲਾਵੈ=ਖਿਡਾਂਦਾ ਹੈ
ਮਹਤਾਰੀ=ਮਾਤਾ ॥ ਨਾਇਕ=ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਸਲਾਮਤ=ਇਸਥਿਤ ਹੈ ॥ ੩੯
ਜਾਰੇ=ਸਾੜ ਦਿਤੇ ਹਨ ॥ ਜੀਅਰਾ=ਮਨ ॥ ਇਨ=ਏਹਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਤੋਂ
ਬਾਰੇ=ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥

੬੮੧

ਭਵ ਨਿਧਿ=ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਭਵਨਾ=ਘਰ ॥ ਬਸਾਰੇ=
ਵਸਦੇ ਹਨ ॥ ੪੦ ॥ ਪਰਾਤਿ=ਪਾ ਕੇ ॥ ਗਾਤਿ=ਕਲਿਆਣ ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ
=ਪੱਖ ॥ ਪਾਤਿ=ਪੱਤ ॥ ਗਹੇ=ਫੜੇ ਹਨ ॥ ੪੧ ॥ ਪਰ ਹਰਨਾ=
ਪਰਾਇਆ ਧਨ ਚੁਰੋਣਾ ॥ ਗੁਦਾਰੀ=ਆਯੂ ਬਿਤੀਤ ਕੀਤੀ ॥ ਸਾਧਾਰੀ=
ਧਾਰਨ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਆਵਰਦਾ=ਉਮਰ ॥ ਬ੍ਰਿਥਾਰੀ=ਬੇ ਅਰਥ ॥ ਮੂਸਾ=
ਚੂਹਾ ॥ ਛੁਟਕਾਰੀ=ਛੁਡਾ ਦਿਓ ॥ ਬੂਡਤ ਅੰਧ=ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਡੁਬਦੇ
ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ॥ ਸੰਗਾਰੀ=ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ॥ ੪੨ ॥ ਜਾਤੀ=ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਰਸਾਇਨਿ=
ਰੋਗਾਂ ਅਤੇ ਬੁਢੇਪੇ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੀ ਦਵਾਈ (ਰਾਮ ਨਾਮ) ਵਿਚ ॥ ਮਾਤੀ=ਮਸਤ ਹੈ ॥
ਨਿਧਿ=ਨਿਧੀਆਂ ਦੀ ॥ ਥਾਤੀ=ਥੈਲੀ ਹੈ ॥ ਭਾਤੀ=ਫੰਗ, ਤਰੀਕਾ ॥
ਪਾਤੀ=ਪਤ ॥ ੪੩ ॥ ਨਿਵਰਹਿ=ਦੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥ ਨਿਰਖਉ=ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ ॥
ਓਰਿ=ਤਰਫ ॥ ਨੀਤ=ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ=ਹਥ ਫੜਕੇ ॥ ਖਸਮਾਨਾ
ਪੱਖ, ਸਹਾਇਤਾ ॥ ੪੪ ॥ ਚਤੁਰ ਦਿਸਾ=ਚਾਰੋਂ ਤਰਫ ॥ ਕਰ ਧਾਰਿਓ=
ਹਥ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਕਟਾਖੁ=ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ॥ ਅਵਲੋਕਨੁ=ਵੇਖਣਾ ॥
ਬਿਦਾਰਿਓ=ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ॥

੬੮੨

॥ ੪੫ ॥ ਬਿਰਦੁ=ਸ਼ਰਨ ਪਾਲ ਧਰਮ ॥ ਸਮਾਲੇ=ਸੰਭਾਲਦਾ
(ਪਾਲਦਾ) ਹੈ ॥ ਬਿਲਾਸ=ਅਨੰਦ ॥ ੪੬ ॥ ਗਨਹੁ=ਗਿਣੇ ॥ ਰਾਗਿਓ=
ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਅਮਿਅ=ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ॥ ਪਾਗਾ=ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਛੀਜਿ=

ਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ = ਸਭ ਸਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ॥ ਤਾਗਾ = ਵਿਆਪਕ ਹੈ, (ਧਾਗੇ ਦੀ ਨਿਆਈ) ॥ ਉਦਕੁ = ਜਲ ॥ ਅਨੁਰਾਗਾ = ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ॥੪੭॥ ਧਾਮ = ਅਸਥਾਨ, ਸਰੂਪ ॥ ਥਾਤੀ = ਥੈਲੀ ਹੈ ॥੪੮॥ ਸੂਸਤਿ ਬਿਵਸਥਾ = ਸੁਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ॥ ਮਧੰਤ = ਮਧ + ਅੰਤ = ਵਿਚਕਾਰਲੀ ਅਤੇ ਅੰਤਲੀ ਅਰਥਾਤ ਜਵਾਨੀ ਤੇ ਬੁਢੇਪੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ॥ ਛਾਪਣ = ਛੱਪਦੇ, ਮਰਦੇ ॥੪੯॥ ਥੋਕ = ਪਦਾਰਥ ॥ ਜਾਚਤ = ਮੰਗ ਕੇ ॥ ਸੁਮੁ = ਦੁਖ ॥ ਘੋਖੇ = ਖੋਜੇ, ਵਿਚਾਰੇ ਹਨ ॥ ਸਿੰਧੁ = ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਅਚਾਰ = ਸੁਭ ਕਰਮ ॥ ਫੋਕ = ਫੋਕੇ (ਬਿਅਰਥ) ਹਨ ॥ ਸੋਕ = ਗਮ ॥

੬੮੩

॥ ੫੦ ॥ ਕਲੋਲ = ਤਰੰਗ, ਖਾਹਸ਼ਾ ॥ ਬੁਝਹਿ = ਮਿਟ ਜਾਣ ॥ ਘਾਲ = ਮਿਹਨਤ ॥ ੫੨ ॥ ਭੰਜਨਾ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਭੁਜਾ ਗਹਿ = ਬਾਹਾਂ ਫੜਕੇ ॥ ਕੂਪ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਖੂਹ ॥ ਛਾਦਿ = ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪੂਰੇ = ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਸਰਨਿ ਸੂਰੇ = ਸ਼ਰਣ ਆਇਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਸਾਗਰਾ = ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਰਤਨਾਗਰਾ = ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਖਾਣ ਹੈ ॥ ਵਛਲੁ = ਪਿਆਰੇ ॥ ੫੩ ॥ ਕਮਾਣੇ = ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਚਿਰਾਣੇ = ਚਿਰਾਕੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਮੁਆ = ਮੁਰਦਾ ॥ ਜੀਜੈ = ਜੀਉ ਪੈਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਜੀਵ ਈਸ਼੍ਵਰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਸਰੰਤ = ਵਿਸਾਰ ਦੇਂਦੇ ਹਨ ॥ ਮਹਾਂਤ = ਮਹਾਤਮਾ ॥ ਆਸ ਪਿਆਸ ਰਮਣ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ = ਹਰੀ ਦੇ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੀ ਚਾਹ ॥ ਭਾਗਵੰਤੁ = ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ॥ ਅਕਥ = ਅਕਹਿ ॥ ੫੪ ॥ ਬੰਦਨਾ = ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥

੬੮੪

ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ ਪਰਾਧ = ਔਗੁਣ ॥ ਰਾਪੈ = ਰੰਗਿਆ ਜਾਵੇ ॥ ਫੇੜੇ = ਕੀਤੇ ॥ ਜੰਦਾਰੁ = ਧਰਮ ਰਾਜ ॥ ੫੫ ॥ ਓਢਾਏ = ਪਹਿਨੇ ॥ ਹਸਤੀ = ਹਾਥੀ ॥ ਅਸੁ = ਘੋੜੇ ॥ ਅਸਵਾਰੀ = ਚੜ੍ਹਣਾ ॥ ਨਿਹਾਰੀ = ਵੇਖਿਆ, ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਭੰਡਾਰ ॥ ੫੬ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਰਤੁ

ਕਿਤੈ = ਕਿਸੇ ਵੀ ॥ ਪ੍ਰਕਾਰਿ = ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਹਉਮੈ ਬੰਧੁ = ਹੰਕਾਰ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ॥
 ਮ: ੯ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ:—ਅਲੇਪਾ = ਨਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਤੋਹੀ = ਤੇਰੇ ਵਿਚ ॥ ਪੁਹਪ =
 ਫੁੱਲ ॥ ਮਧਿ = ਵਿਚ ॥ ਬਾਸੁ = ਸੁਗੰਧੀ ॥ ਮੁਕਰ = ਸ਼ੀਸੇ ਵਿਚ ॥ ਛਾਈ =
 ਛਾਇਆ, ਮੂੰਹ ਆਦਿਕ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ॥ ਨਿਰੰਤਰਿ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਘਟ = ਅੰਦਰ ਹੀ ॥
 ਭੀਤਰਿ = ਅੰਦਰ ॥ ਚੀਨੈ = ਜਾਨਣ ਦੇ ॥ ਕਾਈ = ਮੈਲ ॥

੬੮੫

॥ ੧ ॥ ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭਤਾ = ਵਡਿਆਈ ॥
 ਮਦ ਮੈ = ਮਸਤੀ ਵਿਚ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ = ਦਿਨ ਰਾਤ ॥ ੨ ॥ ਜੁਗਤਿ = ਜੁੜਿਆ
 ਹੋਇਆ ॥ ਪਰ = ਪਰਾਈ ॥ ਕੰਚਨ = ਸੋਨਾ ॥ ਸਮਾਨੋ = ਬਰਾਬਰ ਹੈ ॥ ਹਰਖ
 = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਅਤੀਤਾ = ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਜਾਹਿ = ਜਿਸ ਨੇ ॥ ਠਹਿਰਾਨੋ = ਠਹਿਰਾਇਆ
 ਹੈ ॥ ਕੋ = ਦਾ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਮੈ ਕਉਨ:—ਭਉ ਨਿਧਿ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਚੂਕੈ =
 ਤੂਰ ਹੋਵੇ ॥ ਅਧਿਕ = ਬਹੁਤ ॥ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ = ਮਨ, ਬਚਨਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਾਂ (ਸਰੀਰ)
 ਕਰਕੇ ॥ ਧਰਉ = ਰੱਖਦਾ (ਕਰਦਾ) ਹਾਂ ॥ ਉਦਰੁ = ਪੇਟ ॥ ਹਉ = ਮੈ ॥ ਪਤਿਤ
 = ਪਾਪੀ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਗੁਰ ਸਾਗਰ ਰਤ:—ਗੁਰੁ ਸਾਗਰੁ = ਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦਰ (ਸਰੋਵਰ) ਰੂਪ
 ਹੈ ॥ ਰਤਨੀ = ਸੁਭ ਗੁਣ ॥ ਹੰਸੁ = ਉੱਜਲ ਪੁਰਸ਼, ਮਹਾਤਮਾਂ ॥ ਬਗ = ਬਗਲਾ
 ਰੂਪੀ ਪਾਖੰਡੀ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਬਪੁੜਾ = ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਛਪੜੀ = ਕੁਸੰਗ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਦੇ ਟੋਏ ਵਿਚ ॥
 ਵੀਚਾਰੀ = ਵੀਚਾਰ ਨਾਲ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੀ = ਨਿਰ ਅਕਾਰ ਭਾਵ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੇ ਸਰੂਪ ॥
 ਸਰਵਰ = ਤਾਲਾਬ ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ = ਚੁਪ ਚਾਪ ਅਵਸਥਾ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ
 ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਇਕੁ = ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ॥ ਬੈਸੇ = ਬੈਠਦਾ ਹੈ ॥ ਕੋਉ = ਕੋਈ ॥ ਸੁਰਿ
 ਦੇਵਤੇ ॥ ਨਰ = ਮਨੁੱਖ ॥ ਨਾਥ = ਨੌ ਨਾਥ ॥ ਮੂਲੁ = ਮੁੱਢ ਹੈ ॥ ਅਨਾਥ ਅਧਾਰੀ
 = ਬੇ-ਆਸਰਿਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਵਛਲ = ਪਿਆਰੇ ॥

੬੮੬

ਪਗੁ ਧਾਰੇ = ਚਰਨ ਕਵਲ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵ-ਤੇਰੇ ਵਲੋਂ ਪੈਰ ਧਾਰ
 (ਤੋਰ) ਕੇ ॥ ਮੰਡਲ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ (ਸੰਸਾਰ) ਤੇ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਵੈ = ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਕੇ ਗਵ

ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ ਚੀਨਸਿ = ਪਛਾਣਦਾ ॥ ਏਕ = ਇਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਧਰਣੀਧਰ =
 ਧਰਤੀ ਦਾ ਆਸਰਾ ਵੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ਚਉਥੇ ਪਦੁ = ਤੁਰੀਆ ਅਵਸਥਾ ॥
 ਸੂਰਤਿ ਮੂਰਤਿ = ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ॥ ਆਦਿ = ਮੁੱਢ ਹੈ ॥ ਅਨੂਪ =
 ਉਪਮਾਂ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਜਾਚੈ = ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮਿ: - ਸਹਜਿ = ਸ਼ਾਤ ਪੂਰਵਕ
 ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ॥ ਗੁਰ ਭੇਟੇ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਸਬਦਿ = ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ॥ ਰਾਚਾ = ਅਭੇਦ
 ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪਾਇ = ਪੈਰੀ ॥ ਹਠਿ = ਹਠ ਕਰਨੇ ਨਾਲ ॥ ਭੇਖੈ = ਭੇਖ ਕਰਕੇ ॥ ਭਾਂਡੇ
 = ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ = ਆਪਣੀ ਸੱਤਿਆਂ (ਸਕਤੀ) ॥ ਸਿਲਾ = ਪੱਥਰ, (ਮੂਰਤੀ) ॥
 ਭਰਮਤ ਭੋਲਤ = ਭਰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ॥ ਅਚਾਰਾ ਵੀਚਾਰੁ = ਚੰਗੀ ਕਰਨੀ ਤੇ ਵੀਚਾਰ
 ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ਼ੀਰ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ = ਆਦਿ ਅੰਤ ਭਾਵ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ॥ ਧੀਰਿ = ਧੀਰਜਤਾ
 ਵਿਚ (ਮਨ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾ ਦਾ) ॥ ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ = ਅੱਖ ਦੇ ਪਲਕਾਰੇ ਵਿਚ ॥ ਰਜਾਇ
 = ਆਗਿਆ ਵਿਚ ॥ ਮ: ਪ ॥ ਜੋ ਜੋ ਜਨੀ - ਜੋ ਜੋ = ਜਿਸ ਜਿਸ ॥ ਤਿਹ ਤਿਹ =
 ਉਸ ਉਸ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਉਰਝਾਇਓ = ਵਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਸੰਜੋਗਿ = ਪਿਛਲੇ ਕਰਮਾਂ
 ਦੇ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ॥ ਤਾਕੀ = ਤੱਕੀ ਹੈ ॥ ਸਾਧ = ਹੋ ਸੰਤ ॥

੬੮੭

ਥਿਤਿ = ਇਸਥਿਤੀ, ਟਿਕਾਉ ॥ ਬਚਿਤਿ = ਚਿੱਤ ਵਿਚ ॥ ਵਿਹਾਵੈ
 = ਉਮਰ ਬੀਤਦੀ ਹੈ ॥ ਘਰ ਕੇ ਪੰਚਾ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚਲੇ ਪੰਜ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ॥
 ਸਿੰਚਾ = ਪਾਵੇ ॥ ਅਹੰਬੁਧਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ॥ ਘਰ ਕੇ ਠਾਕੁਰੁ
 = ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ (ਹਰੀ) ॥ ਮਾਨੈ = ਰੁਕਦਾ, ਵਸ ਵਿਚ ਆਂਦਾ ॥ ਅੰਜਨਿ = ਸੁਰਮੇ
 ਨਾਲ ॥ ਇਸਨਾਨੈ = ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇ ॥ ਸਗਲ ਅਸ੍ਰਮ = ਸਾਰੇ ਆਸ਼੍ਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ
 ਕਰਮ ॥ ਪਤੀਨੇ = ਪਤੀਜਦਾ ॥ ਬਿਬੇਕ = ਵਿਚਾਰ (ਗਿਆਨ) ਤੋਂ ॥ ਖੋਏ =
 ਨਾਸ ਕਰੇ ॥ ਹੇਤੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਜੁਗਤਾ = ਜੁੜਿਆ ਹੈ ॥ ਗਰਬਿ = ਹੰਕਾਰ
 ਕਰ ਕਰਕੇ ॥ ਪੜੈ = ਪੈਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪੇਖੈ = ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਮਨ ਹਠਿ = ਮਨ ਦੇ
 ਹਠ ਕਰਕੇ ॥ ਬਗੁਲ = ਬਗਲਾ ॥ ਸੁਖਹ ਦਾਈ = ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ ॥ ਮਾਇ
 = ਮਾਇਆ ਦੇ ॥ ਪਰਾਤਾ = ਪੈ ਕਰਕੇ ॥ ਜਾਤ੍ਰਾ = ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣ ਜਾ:—ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ
ਥਾਨੇਸਰ ਦੇ ਪੁਰਬ ਤੇ ਦਸ ਪੁਰਬ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਚਲੋ ਅਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੋ ॥
ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਏ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ:—**ਤੀਰਥੁ ਨਾਮੁ ਹੈ**—ਅਸਲ ਤੀਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ
ਨਾਮ ਹੈ ॥ **ਸਬਦ**—ਉਪਦੇਸ਼ ॥ **ਦਸਾਹਰਾ**—ਦਸਾਂ (ਪਾਪਾਂ) ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਥਾਨੁ ਤੀਰਥੁ—ਤੀਰਥ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥ **ਜਾਚਉ**—ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ॥ **ਧਰਣੀ ਧਰਾ**—
ਧਰਤੀ ਦੇ ਧਾਰਣ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ॥ **ਮਜਨਾ**—ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ॥ **ਗੁਣਹਿ ਹਾਰੁ ਪਰੋਇ**
—ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਹਾਰ ਪਰੋ ਕੇ, ਗਲ ਪਾ ਲਈਏ ਤਾਂ ॥

੬੮੮

ਵੀਚਾਰਿ ਮਾਰੈ—ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ॥ **ਹਰਖੁ**—ਖੁਸ਼ੀ ॥
ਉਲਟਿ—ਮੁੜ ਕਰਕੇ ॥ **ਪਰਮ**—ਵੱਡਾ ॥ **ਹਰਖੁ**—ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ **ਕਿਲ ਵਿਖ**
—ਪਾਪ ॥ **ਮਨੇ**—ਮੰਨਣ ਕਰਕੇ ॥ **ਨਾਵਣੈ**—ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ॥ **ਸਬਦਿ**—
ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ॥ **ਮੰਨਿ**—ਪੂਜਕੇ ॥ **ਦਇਆ ਮਤੇ**—ਮਤ ਵਿਚ ਦਇਆ ਨੂੰ ਧਾਰਨਾ
ਇਹ ਦਾਨ ਕਰੇ ॥ **ਬੇਣੀ**—ਝਿਬੇਣੀ ਦਾ ॥ **ਸੰਗਮੁ**—ਮਿਲਾਪ ॥ **ਸਤ ਸਤੇ**—
ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਹੈ ॥ **ਗਤਿ**—ਮੁਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ **ਸਮਝਾ**—ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ,
ਸਮਝਿਆ ਹੈ ॥ **ਸਾਖੀਐ**—ਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰਾ ॥ **ਭਾਖੀ**—ਕਹੀ ਹੈ ॥ **ਕੂਚੁ**—
ਚੱਲਣ ॥ **ਬਿਖੁ**—ਵਿਸਿਆਂ ਰੂਪੀ ਜ਼ਹਿਰ (ਪਾਪਾਂ) ਨਾਲ ॥ **ਮੇਰਾ**—ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
ਭਰਿ ਪੁਰਿ—ਭਰਪੂਰ ॥ **ਜੀਵਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਇ:**—**ਸਿਰਜੀ**—ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ॥ **ਗੋਈ**—
ਨਸ਼ਟ ਕੀਤੀ ॥ **ਪਠਾਇਆ**—ਭੇਜਿਆ ॥ **ਫੇਰਿ**—ਮੋੜ ॥ **ਨਾਈ**—ਵਡਿਆਈ
(ਨਾਮ) ਕਰਕੇ ॥ **ਸਰਿ**—ਜੈਸਾ ॥ **ਅਲਖ ਸਿਰੰਦਿਆ**—ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਆਦਿਕਾ ਦਾ ਵੀ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ **ਦੁਇ ਰਾਹੁ**—ਭਗਤੀ ਦਾ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦਾ, ਤਥਾ
ਗੁਰਮੁਖ, ਮਨਮੁਖ ਦਾ ॥ **ਵਾਦ**—ਬਗੜਾ ॥ **ਵਧੰਦਿਆਂ**—ਵਧੋਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਸਬਾਏ**
—ਸਾਰੇ ॥ **ਬਿਖਲਾਦੀ**—ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਰੂਪ ਵਿਹੁ ਲੱਦੀ ਹੈ ॥ **ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ**—
ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ॥ **ਬਾਣਿ**—ਬਾਣੀ ॥ **ਰਸਨ ਰਸਾਏ**
—ਜ਼ਬਾਨ ਰਸਾਈ (ਤਤ ਪਰ ਕੀਤੀ) ਹੈ ॥ **ਤਿਸਾਏ**—ਪਿਆਸੇ ਹਨ ॥
ਵਿਕਾਣੇ—ਵਿਕ ਗਏ ਹਨ ॥

੬੮੯

ਪਰਸਿਐ=ਛੂਹ ਕੇ ॥ ਅਮਰਾ ਪਦੁ=ਮੁਕਤੀ ॥ ਆਥਿ=
 ਮਾਇਆ ਦੀ ॥ ਚਵਾਈ=ਬੋਲਾ ॥ ਅਨ ਦਿਨੁ=ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਕਰਣੀ
 ਕਾਰ=ਭਗਤੀ ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਣੀ ॥ ਮਨੁ ਮਾਰੀ=ਮਨ ਦੀ ਵਾਸ਼ਨਾ ਵੀ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥
 ਨਿਵਾਰੀ=ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਪਿਰ ਸੰਗਿ ਮੂ:-ਪਿਰ ਸੰਗਿ=ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ ॥
 ਮੂਠੜੀਏ=ਮੋਹੀਏ ਹੋਈਏ (ਵਿਸ਼ਿਆ ਕਰਕੇ) ॥ ਲਿਖਿਅੜਾ=ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ
 ਹੈ ॥ ਪੁਰਬਿ=ਪਿਛਲੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ॥ ਗੁਣੀ=ਗੁਣਵਾਨ ਅਤੇ ॥
 ਅਚਾਰਿ=ਸੁਭ ਕਰਮ ॥ ਅਵਗੁਣ=ਔਗੁਣਾ ਕਰਕੇ ॥ ਆਕੁ=ਅੱਕ ਵਤ
 ਤੁੱਛ ਹੈ ॥ ਪੁੰਨਿਆ=ਪੁੱਜ ਗਏ ॥ ਦੋਹਾਗਣਿ=ਛੁੱਟੜ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥
 ਛੂਟੀ ਝੂਠਿ ਵਿਛੁੰਨਿਆ=ਝੂਠ ਵਿਚ ਲਗਕੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵਿਛੜ ਕੇ ਛੁਟੜ ਹੋ
 ਗਈ ਹੈ ॥ ਬੂਡੀ=ਹੇ ਭੁੱਖੀ ਹੋਈਏ ! ਘਰੁ ਘਾਲਿਓ=ਘਰ (ਸਰੂਪ) ਨੂੰ
 ਪੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ? ਭਾਇ=ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਮਹਲੋ=ਸਰੂਪ ਦਾ ॥ ਪੇਈਅੜੈ=
 ਪੇਕੇ ਘਰ (ਇਸ ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ =ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ (ਘਰ) ਵਿਚ ਤਥਾ ਸਤਿ-
 ਸੰਗ ਵਿਚ ॥ ਸਰਸੀ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ॥ ਰਾਤੀ=ਰਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਏ=ਨਾਮ ਵਿਚ ॥
 ਪਿਰੁ ਧਨ ਭਾਵੈ=ਪਤੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗੇ ਤਾਂ ॥ ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਨਾਰੀ=
 ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ॥ ਨਾਹ=ਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ਰੰਗੋਤੀ=ਰੰਗੀ ਹੋਈ ॥
 ਮਾਰੀ=ਮਾਰ ਕੇ ॥ ਵੈਣ=ਬੋਲ ॥ ਚਵੈ=ਬੋਲੇ ॥ ਅਲਾਵੈ=ਬੋਲੇ ॥
 ਨੈਣੀ=ਅਖੀ ॥ ਵਿਧਣ=ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਰੈਣੀ=ਉਮਰ ਰੂਪੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ॥
 ਸਾਧਨ=ਉਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰਲੀਆਲਾ=ਅਨੰਦੀ ਹੈ ॥ ਜੋਬਨਿ ਬਾਲਾ=
 ਚੜ੍ਹਦੀ ਜਵਾਨੀ ਵਾਲਾ ॥ ਰਾਵੈ=ਭੋਗਦੀ ਹੈ ॥

੬੯੦

ਵਿਗਾਸੀ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਰਾਵਾਸੀ=ਮਾਣ੍ਹੇਗੀ ॥
 ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ:-ਨੇਹੁ=ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਸਮਾਰੀ=ਯਾਦ ਕਰਾਂ ॥ ਬਿਬੇਕ=
 ਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ॥ ਬਿਚਰੈ=ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਅਤੀਤੁ=ਨਿਆਰਾ । ਬੈਰਾਗੀ=

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ = ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ॥ ਹਰਖ = ਖੁਸ਼ੀ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ =
ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ॥ ਜੋਹਿਆ = ਤਾੜਿਆ ਹੈ ॥ ਰੋਹਿਆ = ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਕਲਤੁ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਧੋਹਿਆ = ਠੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਕਰਿ ਜੋੜ =
ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ॥

੬੬੧

ਮ: ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ:-ਰਾਵੀਐ = ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ਅਰਾਧੂ =

ਅਰਾਧ ਕੇ ॥ ਗਾਠੇ = ਭਰਮ (ਆਤਮਾ ਅਨਾਤਮਾ) ਦੀ ਗੰਢ ॥ ਪੰਥਿ = ਰਸਤੇ ਵਿਚ ॥

ਮੂਲਿ = ਕਦਾਚਿਤ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਭੰਜਨੇ =

ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਹਰਤ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਕਰਤਾ ਸੁਖਹ = ਸੁਖਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਅੰਜਨੇ = ਸੁਰਮਾਂ ॥ ਅਗਮ ਅਪਾਰੀਆ = ਅਤੀ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ਬਾਪਣ =

ਵਡਿਐਣ ਵਾਲਾ ॥ ਸਾਰਿਆ = ਸੰਭਾਲ ਵਿਚ ਹਨ ॥ ਭੁਗਤਾ = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥

ਅਮੋਲਈ = ਅਮੋਲਕ ਹੈ ॥ ਅਤੋਲਈ = ਹੇ ਨ ਤੋਲੇ (ਵਿਚਾਰੇ) ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥

ਰਸਨ = ਜਬਾਨ ਤੇ ॥ ਵੂਠਾ = ਵੱਸਿਆ ਹੈ ॥ ਤੂਠਾ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਮਾਤਿਆ = ਮਸਤ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਬੁ = ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਧੂਰਿ = ਚਰਨ ਧੂੜ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਕਬੀਰ ਜੀ ॥ ਸਨਕ ਸਨੰਦ:-ਸਨਕ, ਸਨੰਦ = ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਦੇ ਪੁਤਰਾਂ ਦੇ

ਨਾਮ ਹਨ ॥ ਮਹੇਸ = ਸ਼ਿਵਜੀ ॥ ਸਮਾਨਾ = ਵਰਗਿਆਂ ॥ ਸੇਖ ਨਾਗਿ =

ਸ਼ੇਖ ਨਾਗ ਨੇ ॥ ਮਰਮੁ = ਭੇਦ ॥ ਬਸਾਈ = ਵਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਰਿ = ਬਰਾਬਰ ਦੇ ॥

ਗਰੁੜ = ਗਰੜ ਆਦਿਕ ॥ ਸੁਰਪਤਿ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਇੰਦਰ ॥

ਨਰਪਤਿ = ਰਾਜੇ, ਅਮਰੀਕ, ਯੁਪਿਸਟਰ ਆਦਿਕ ॥ ਗੁਨ = ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਕਮਲਾਪਤਿ = ਲਛਮੀ ਦਾ ਪਤੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ॥ ਕਵਲਾ = ਲਛਮੀ ਨੇ ॥
 ਪਗ = ਪੈਰੀਂ ॥ ਦਿਨ ਤੇ ਪਹਰ:- ਆਵ = ਉਮਰ ॥ ਛੀਜੈ = ਘਟਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

੬੯੨

ਅਹੇਰੀ = ਸ਼ਿਕਾਰੀ ॥ ਬਧਿਕ = ਫੰਦਕ, ਫਾਹੀ ਵਾਲ ॥ ਸੋ

ਦਿਨੁ = ਉਹ ਦਿਨ (ਮਰਨ ਦਾ) ॥ ਸੁਤ = ਪੁਤਰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥

ਕਾ ਕਾ = ਕਿਸੇ ਦਾ ॥ ਲੋਚਨ = ਅਖੀ ॥ ਪ੍ਰਾਨੀ = ਹੋ ਪੁਰਸ਼ਾ ॥ ਜੋ ਜਨ ਭਉ:-

ਕਬੀਰ ਜੀ, ਮਗਹਰ ਅਤੇ ਕਾਂਬੀ ਦੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਨਵਿਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ:- ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥

ਕਾਹੋ = ਕੀ ਅਸਚਰਜ ਹੈ? ਪੈਸਿ = ਪੈ ਕੇ ॥ ਨਿਕਸੈ = ਨਿਕਲਦਾ ॥ ਢੁਰਿ =

ਢਲ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਢਲੇ ॥ ਭੋਰਾ = ਭੋਲਾ (ਤੁਛ) ਹਾਂ ॥ ਕਹਾ = ਕੀ ॥ ਨਿਹੋਰਾ =

ਹਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਲੋਈ = ਲੋਕੇ ॥ ਉਖਰੁ = ਕਲਰ ਵਾਲੀ ਧਰਤੀ ॥ ਮਗਹਰ =

ਜਿਲਾ ਬਸਤੀ ਵਿਚ ਇਕ ਪਿੰਡ (ਜਿਥੇ ਹਿੰਦੂਆ ਦੇ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਜੀਵ ਮਰ ਜਾਵੇ ਤਾਂ

ਅਬਗਤ ਜਾਦਾ ਹੈ) ॥ ਇੰਦਰ ਲੋਕ ਸਿ:- ਜੈਬੋ = ਚਲਾ ਜਾਵੇ ॥ ਓਛੇ = ਤੁੱਛ ॥

ਐਬੋ = ਆਵੇਗਾ ॥ ਬਿਭੈ = ਬਿਭੂਤੀ, ਦੌਲਤ ॥ ਕਲਤ੍ਰ = ਨੌਹ ॥ ਅਵਰ =

ਹੋਰ (ਪਦਾਰਥ) ॥ ਕਾਮਾ = ਕੰਮ, ਔਣੇ ॥ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ:- ਅਧਕਾਈ = ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ॥

ਗ੍ਰਹ = ਘਰ ॥ ਸੰਪਤਿ = ਦੌਲਤ, ਸਮਗ੍ਰੀ ॥ ਅਵਧ = ਸਮਾਂ ॥

ਗਜ = ਹਾਥੀ (ਜਿਸ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰਾਪ

ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਨੇ ਇਹ ਹੰਕਾਰੀ ਜੂਨੀ ਪਾਈ ਸੀ। ਇਕ ਵੇਰ ਇਸ ਨੂੰ ਤੰਦੂਏ ਨੇ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਲਗੇ

ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜੋਰ ਲਾਇਆ ਪਰ ਤੰਦੂਏ ਤੋਂ ਛੁਟ ਨ ਸਕਿਆ।

ਜਦ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨ ਗਈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਰੁੜ੍ਹਿਆ ਜਾਦਾ ਫੁਲ ਆਪਣੀ

ਸੁੰਡ ਨਾਲ ਫੜਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਇਕ ਛਿਨ

ਮਾਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਥਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਬੰਧਨ ਟੁੱਟ ਗਏ ॥ ਗਨਿਕਾ =

ਵੇਸਵਾ ਜਿਹੜੀ ਤੋਤੇ ਨੂੰ 'ਰਾਮ ਨਾਮ' ਪੜ੍ਹੋਂਦੀ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ॥

ਤੇਉ = ਉਹ ਵੀ ॥ ਸੂਕਰ = ਸੂਰ ॥ ਕੂਕਰ = ਕੁੱਤੇ ॥ ਤਉ = ਤੇਨੂੰ ॥ ਬਿਧਿ =

ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ (ਵਰਤ ਆਦਿਕ) ॥ ਨਿਖੇਧ = ਮੰਦ ਕਰਮ (ਚੋਰੀ, ਜੁਆ, ਮਾਸ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ

ਸੇਵਨ ਆਦਿਕ) ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ॥ ਗਹਰੀ ਕਰਿਕੇ:- ਗਹਰੀ = ਡੂੰਘੀ ॥ ਨੀਵ = ਨੀਂਹ ॥

ਮੰਡਪ=ਮਹਿਲ ॥ ਛਾਏ=ਉਸਾਰੇ ॥ ਮਾਰਕੰਡੇ=ਰਿਖੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਉਮਰ ਸੀ ਪਰ ਉਸਨੇ ਅਪਣੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਣਾਈ ਕਿ ਕੇਹੜੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਾਸਤੇ ਮੰਦਰ ਬਣਾਵਾਂ ਛਿਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ॥ ਅਧਿਕਾਈ=ਵੱਡੀ ਉਮਰ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਣ=ਤੀਲੇ ॥ ਧਰਿ=ਰੱਖ ਕੇ ॥ ਮੂੰਡ=ਸਿਰ ॥ ਬਲਾਏ=ਬਿਤੀਤ ਕੀਤੇ (ਦਿਨ) ॥ ਸਨੇਹੀ=ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਬਿਨਸਿ=ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ਸੇ=ਵਰਗੇ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ) ॥ ਭਾਈ=ਭਰਾ ਸਨ ॥ ਬਾਰਹ ਜੋਜਨ ਛਤ੍ਰ ਚਲੈ ਥਾ = (੧) ੪੮ ਕੋਹਾਂ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਸਿੱਕਾ ਚਲਦਾ ਸੀ ॥ (੨) ਅਥਵਾ ਉਸਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦੀ ਚੜ੍ਹਤ ੪੮ ਕੋਹਾਂ ਵਿਚ ਮਿਉਂਦੀ ਸੀ ॥ (੩) ਕੈਰਵਾਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਜੁੱਧ ਸਮੇਂ ਦੁਰਜੋਧਨ ਭੀਸ਼ਮ ਪਿਤਾਮਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ। ਜਿਸਦਾ ਡੇਰਾ ਬਾਰਾਂ ਜੋਜਨ ਪਰਸੀ। ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਸਨ ਹਰੇਕ ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਅਗੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਰਾਜੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਛਤਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ੪੮ ਕੋਹਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜਾ ਦੁਰਜੋਧਨ ਛਤ੍ਰਾਂ ਦੀ ਛਾਂ ਹੇਠ ਹੀ ਚਲਦਾ ਗਿਆ। ਐਡਾ ਬਲੀ ਰਾਜਾ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਦੇਹੀ ਅੰਤ ਨੂੰ ਰਣ ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਗਿਰਜ਼ਾਂ ਨੇ ਖਾਦੀ, ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਸਸਕਾਰ ਵੀ ਜਿਸਦਾ ਨ ਹੋ ਸੱਕਿਆ। ਅਥਵਾ ਜਿਸਦੀ ਦੇਹੀ ਬੱਜਰ ਦੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਗਿਰਜ਼ਾਂ ਨੇ ਵੀ ਨ ਖਾਧੀ ॥

੬੯੩

ਸੁਇਨ=ਸੋਨੇ ਦੀ ॥ ਪਰਾਈ=ਦੂਜੇ (ਭਭੀਖਨ) ਦੀ ਹੋ ਗਈ ॥ ਦੁਰਬਾਸਾ = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਗੁਰੂ ਇਕ ਰਿਖੀ ॥ ਠਗਉਰੀ=ਮਸਕਰੀ, ਯਾਦਵ ਲੜਕਿਆਂ ਨੇ ਇਕ ਵੇਰ ਸਾਂਭਾ ਨਾਮ ਦੇ ਲੜਕੇ ਦੇ ਢਿੱਡ ਉਤੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਾਟਾ ਬੰਨ ਕੇ ਦੁਰਬਾਸਾ ਰਿਖੀ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਰਿਖੀ ਜੀ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ ਲੜਕਾ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ? ਰਿਖੀ ਨੇ ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜ਼ਿੰਦ ਕਰਦੇ ਵੇਖ ਕੇ ਸਰਾਪ ਦੇ ਦਿਤਾ ਕਿ ਇਸਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚੋਂ ਯਾਦਵ ਕੁਲ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਸੋ ਵਿਭਾਸ ਛੇਤ੍ਰ ਉਤੇ ਯਾਦਵਾਂ ਦੀ ਕੁਲ ਏਸੇ ਲੋਹੇ ਦੇ ਬਾਟੇ ਦੀ ਰੋਤ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਦੱਬ ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਸ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਦੇ ਬਾਣ ਨਾਲ ਸੱਤ ਤੱਤ ਹੋਏ ॥ ਜਾਦਵ = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਕੁਲ ॥ ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ:- ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ = ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ॥ ਮੋਹਿ = ਮੈਨੇ ॥ ਪੰਚਹੁ = ਪੰਜਾਂ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਦਾ ॥ ਮਿਟ ਨਾਵਉ = ਨਾਮ ਹੀ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ਸਤਰਿ ਦੋਇ = ੭੦ + ੨ = ੭੨ ਸਰੀਰ ਦੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਨਾੜੀਆਂ (ਕੋਠੜੀਆਂ) ॥ ਭਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਭਰ ਗਈਆਂ ਹਨ ॥ ਬਹੁਰਿ = ਮੁੜਕੇ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦੇ ॥ ਆਤਮ = ਮਨ ॥ ਕੁਠਾਰੁ = ਕੁਹਾੜੇ (ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼) ਨਾਲ ॥ ਮੋਹਿ = ਮੋਹ ਰੂਪ ਬਜਰ (ਪੱਥਰ) ਨੂੰ ॥ ਛੀਨਾ = ਕੱਟਿਆ ਹੈ ॥ ਮਿਨਤਿ = ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ॥ ਪਾਵਉ = ਪਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ॥ ਉਲਟੇ = ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ

ਉਲਟ ਕੇ ॥ ਇਤੁ ਕਰਿ = ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸੰਜਮ = ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ॥
 ਮਾਰਵਾੜਿ ਜੈਸੇ:—ਮਾਰਵਾੜਿ = ਰੇਤ ਦਾ ਦੇਸ ਜੋ ਰਾਜਪੂਤਾਨੇ ਵਿਚ ਵਾਕਿਆ ਹੈ ॥
 ਨੀਰੁ = ਪਾਣੀ ॥ ਬਾਲਹਾ = ਪਿਆਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਲਿ = ਵੇਲ ਬੂਟੇ ॥ ਕਰਹਲਾ
 = ਉਠ ਨੂੰ ॥ ਕੁਰੰਕ = ਹਰਨ ਨੂੰ ॥ ਨਿਸਿ = ਰਾਤ ਨੂੰ ॥ ਨਾਦੁ = ਘੰਡਾ ਹੋੜੇ ਦੀ
 ਅਵਾਜ਼ ॥ ਰੂੜੇ = ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥ ਧਰਣੀ = ਧਰਤੀ ਨੂੰ ॥ ਇੰਦੂ = ਬੱਦਲ ਤਥਾ ਮੀਂਹ ॥
 ਕੁਸਮ = ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ॥ ਬਾਸੁ = ਵਾਸਨਾਂ ॥ ਭਵਰਲਾ = ਭੋਰੇ ਨੂੰ ॥ ਕੋਕਿਲ =
 ਕੋਇਲ ਨੂੰ ॥ ਸੂਰੁ = ਸੂਰਜ ॥ ਹੰਸੁਲਾ = ਹੰਸ ਨੂੰ ॥ ਤਰੁਣੀ = ਜਵਾਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ॥
 ਖੀਰੁ = ਦੁੱਧ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕ = ਪਪੀਹਾ ॥ ਜਲ ਧਰਾ = ਜਲ ਦੀ ਧਾਰ, ਸ੍ਵਾਤੀ ਬੂੰਦ ॥
 ਸਾਧਿਕ = ਸਾਧਨਾ (ਤਪੱਸਿਆ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਸਿਧ = ਅਣਮਾ, ਮਹਿਮਾ ਆਦਿਕ
 ਸਿਧੀਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ॥ ਡੀਠੁਲਾ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਬੀਠੁਲਾ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥
 ਪਹਿਲ ਪੁਰੀਏ:—ਇਕ ਵੇਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਪੁਛਿਆ ਕਿ
 ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਉਤਰ ਦਿਤਾ ਉਸ ਪ੍ਰਥਾਏ
 ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੋਵੇਂ ਏਸ ਸਬਦ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹਨ ॥ ਆਪ ਜੀ ਨੇ
 ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਚਾਰੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਈ ਦੱਸੀ ਹੈ—(੧) ਪੁਰਾਨਕ ਮਤ
 ਵਾਲੇ ਇਉਂ ਉਤਪਤੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ—ਪਹਿਲ ਪੁਰੀਏ = ਪਹਿਲਾ ਪੁਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ॥
 ਪੰਡਰਕ = ਕਵਲ ॥ ਵਨਾ = ਬਣਿਆ, ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਚੈ = ਉਸ(ਕੌਲ ਫੁੱਲ) ਤੋਂ ॥
 ਹੰਸਾ = ਹੰਸ ਦੇ ਵਾਹਨ (ਸਵਾਰੀ) ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਅਗੇ ॥ ਸਗਲੇ ਜਨਾ =
 ਸਾਰੇ ਜੀਵਜੰਤ ॥ (੨) ਸਾਖ ਮਤ ਵਾਲੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਉਤਪਤੀ:—ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ =
 ਪ੍ਰਧਾਨ (ਮਾਇਆ) ॥ ਤੇ ਜਾਨਊ = ਤੋਂ ਹੀ ਜਾਣੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ = ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਦੀ ॥ ਨਾਚਨਾ = ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ॥ ਨਾਚੰਤੀ = ਨੱਚਦੀ ਹੈ ॥ (੩) ਵੇਦਾਂਤੀ ਇਉਂ ਉਤਪਤੀ ਮੰਨਦੇ
 ਹਨ:—ਪਹਿਲ ਪੁਰਸਾ = ਪਹਿਲਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ॥ ਬਿਰਾ = ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਕ ਤੋਂ
 ਅਨੇਕ ਹੋਵਾ ॥ ਅਥੇਨ = ਇਸ ਪਿਛੋਂ ॥ ਦਮਰਾ = ਮਾਇਆ ਹੋਈ ॥ (੪) ਦੂਜੇ ਵੇਦਾਂਤੀ
 ਇਉਂ ਉਤਪਤੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ:—ਅਸਗਾ = ਮਾਇਆ ਦਾ ॥ ਅਸ = ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਆ ॥
 ਉਸਗਾ = ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ॥ ਅਰਥਾਤ ਜਦ ਈਸ਼ਵਰ ਤੇ ਉਸਦੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਆ ॥
 ਬਾਗਰਾ = ਬਾਗ, ਬਗੀਚਾ (ਇਹ ਸੰਸਾਰ) ॥ ਪਿੰਧੀ = (ਖੂਹ ਦੀਆ) ਟਿੰਡਾ ॥ ਮਹਿ = ਵਿਚ

ਸਾਗਰਾ = ਪਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਬਾਗਰਾ = ਹਰੀ ਦਾ ਬਗੀਚਾ (ਸੰਸਾਰ) ॥
 ਨਾਚੈ ਪਿੰਧੀ ਮਹਿ ਸਾਗਰਾ = ਨਚ ਰਿਹਾ ਹੈ ਟਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ॥
 ਨਾਚੰਤੀ = ਨਚਦੀਆਂ ਹਨ ॥ ਗੋਪੀ ਜੰਨਾ = ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਅੰਤਹ ਕਰਨ; ਅਥਵਾ
 ਏਸਤ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਸਭ ਨਚ ਰਹੇ ਹਨ ॥ ਨਈਆ = ਸੁਆਮੀ ਤੋਂ ॥ ਬੈਰੇ =
 ਬੇਨਾ ॥ ਕੰਨਾ = ਹੋਰ ਕੌਣ ਹੈ? ॥ ਤਰਕੁ ਨ ਚਾ = (ਗਿਆਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ
 ਸੇ ਗਲ ਵਿਚ) ਭਰਮ ਨ ਕਰ (ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ) ॥ ਭ੍ਰਮੀਆ = ਭਰਮ ਵਾਲਾ ॥ ਚਾ =
 (ਕਥਨ) ॥ ਕੇਸਵਾ = ਹਰੀ (ਕ੍ਰਿਸਨ) ਦਾ ਗੀਤਾ ਵਿਚ ॥ ਬਚਉਨੀ = ਬਚਨ ਹੈ ॥
 ਮਈਏ = ਆਪਣੇ (ਜੀਵ) ਵਿਚ ॥ ਮਈਏ = ਮੇਰੇ (ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ) ਵਿਚ ॥ ਏਕ ਆਨ
 ਜੀਉ = ਏਕਤਾ ਲਿਆਉ (ਭੇਦ ਨ ਜਾਣੇ) ਹੇ ਭਾਈ! ਪਿੰਧੀ = ਟਿੰਡਾਂ ਵਤ ॥ ਉਭ
 ਕਲੇ = ਉਤੇ ਹੇਠਾਂ (ਸੁਰਗਾਂ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ) ॥ ਸੰਸਾਰਾ = ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥
 ਤੁਮਚੇ = ਤੇਰੇ ॥ ਕੁਨੁ = ਕੌਣ ॥ ਰੇ = ਹੈਂ? ॥ ਜੀ = ਜੀਵ (ਨਾਮਦੇਵ ਹਾਂ) ॥

੬੯੪

ਹੇ ਜੀ = ਤੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ! ਆਲਾ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਘਰ ਤੋਂ ॥ ਨਿਵਾਰਣਾ
 = ਬਚਾਉਣਾ ॥ ਜਮ ਕਾਰਣਾ = ਜਿਹੜਾ ਜਮਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਹੈ ॥ ਪਤਿਤ ਪਾਵਣ:-
 ਤੇ ਵੈ = ਤੇ ਉਹ ॥ ਤਿਨਹੂ = ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਰਨਾਂ ਤੋਂ ॥ ਗਰਬ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਪਰਹਾਰੀ
 = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਬਲਿ = ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਤਿਹਾਰੀ = ਤੇਰੇ, ਹੇ
 ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਰਵਿਦਾਸ । ਹਮ ਸਰਿ ਦੀਨੁ:-ਹਮ ਸਰਿ = ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ॥
 ਪਤੀਆਰੁ = ਪਤਿਆਵਾ, (ਪ੍ਰੀਖਯਾ) ਲੈ ਕੇ ॥ ਪੂਰਨੁ = ਗਿਆਨ, ਸਮਰੱਥਾ ॥
 ਅਬੋਲ = ਨ ਬੋਲਣ ਦਾ ॥ ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ:-ਨੈਨ = ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ॥ ਅਵਿਲੋਕਨੋ =
 ਵੇਖਣਾ ਕਰਾਂ ॥ ਸ੍ਵਨ = ਕੰਨ ॥ ਸੁਜਸੁ = ਉਤਮ ਜਸ ਨਾਲ ॥ ਪੂਰਿ ਰਾਖਉ
 = ਪੂਰਨ ਕਰ ਰੱਖਾਂ ॥ ਮਧੁਕਰੁ = ਭੈਰਾ ॥ ਭਾਖਉ = ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ॥ ਜਿਨਿ
 = ਕਦੀ ਨਾਂਹ; ਮਤਾਂ ॥ ਜੀਅ ਸਟੈ = ਜੀਅ ਦੇ ਬਦਲੇ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ:-
 ਮਾਰਤੀ = ਦੀਪ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥ ਮਜਨੁ = (ਨਾਮ ਹੀ) ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ॥ ਮੁਰਾਰੇ =
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ॥ ਸਗਲ = ਸਾਰੇ ॥ ਆਸਨੋ = ਆਸਣ ਹੈ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਦਾ ॥

ਉਰਸਾ = ਚੰਦਨ ਰਗੜਨ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ ॥ ਕੇਸਰੋ = ਕੇਸਰ ॥ ਲੇ = ਲੈ ਕੇ ॥
 ਛਿਟਕਾਰੇ = ਛਿੜਕਦਾ ਹਾਂ ॥ ਅੰਭੁਲਾ = ਸੁੱਚਾ ਪਾਣੀ ਹੈ ॥ ਘਸਿ ਜਪੇ ਨਾਮੁ
 = ਨਾਮ ਦਾ ਜਪਣਾ ਹੀ ਚੰਦਨ ਦਾ ਰਗੜਨਾ ਹੈ ॥ ਕਉ ਚਾਰੇ = ਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ
 (ਲਗਾਇਆ) ਹੈ ॥ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ = (ਦੀਵੇ) ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਵਨ =
 ਸੰਸਾਰ ॥ ਸਗਲਾ ਰੇ = ਸਾਰੇ ਵਿਚ ॥ ਫੂਲ ਮਾਲਾ = ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥
 ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ = ਸਾਰੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥ ਜੂਠਾਰੇ = ਜੂਠੀ ਹੈ ॥ ਅਰਪਉ =
 ਚੜ੍ਹਾਵਾ ॥ ਚਵਰ = ਚੌਰ ॥ ਢੋਲਾਰੇ = ਝੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਦਸ ਅਠਾ =
 ੧੮ ਪੁਰਾਣ ॥ ਅਠ ਸਠੇ = ੬੮ ਤੀਰਥ ॥ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ = ਅੰਡਜ, ਜੇਰਜ
 ਆਦਿਕ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਖਾਨਾਂ ॥ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ = ਤੇਰਾ ਭੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥

੬੬੫

॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਨਿੰਦਸਿ:—ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਬਾਣੀਏ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀ
 ਸੀ, ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸੇਵਕ ਦੀ ਲੋੜ ਪਰਤੀਤ ਹੋਈ, ਭਗਤ ਦੀ
 ਇਹ ਇਛਿਆ ਜਾਣ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਮ ਰਖ ਕੇ ਨੌਕਰ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਘਰ
 ਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਭਗਤ ਭਗਤਣੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ । ਗਵਾਢਣ ਪਾਸ
 ਇਕ ਦਿਨ ਭਗਤਣੀ ਜੀ ਨੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦਾ ਰੱਜਦਾ
 ਹੀ ਨਹੀਂ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਸੇਵਕ) ਨੇ ਜਦ ਇਹ ਨਿੰਦਿਆ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ।
 ਹੁਣ ਭਗਤਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸੇਵਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁ
 ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ । ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਵਡਿਆ
 ਵੀਆ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਕੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਕਰਮਾ ਦਾ ਫਲ ਅਵਸ਼ ਭੋਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ
 ਨਿੰਦਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ:—ਨਿੰਦਸਿ = ਨਿੰਦਦੀ ਹੈ ॥ ਕਾਇ = ਕਿਉਂ ॥
 ਗਵਾਰੀ = ਮੂਰਖੇ ॥ ਦੁਕ੍ਰਿਤੁ = ਪਾਪ ਕਰਮ, ਦੁੱਖ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ = ਪੁੰਨ
 ਕਰਮ, ਸੁਖ ॥ ਥਾਰੋ = ਤੇਰੇ ॥ ਕਰਮੁ ਰੀ = ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹਨ । ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਦੇ ਕੇ
 ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਡਿਆਰ ਨੂੰ ਵੀ ਕੀਤੇ ਦਾ ਫਲ ਅਵਸ਼ ਭੋਗਣਾ ਪਿਆ ਹੈ ॥ ਸੰਕਰਾ = ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ
 ਮਸਤਕਿ ਬਸਤਾ = ਮੱਥੇ ਤੇ ਵੱਸਦਾ ਹੈ (ਚੰਦਰਮਾਂ) ॥ ਸੁਰਸਰੀ = ਗੰਗਾ ਜੀ ਵਿਚ
 ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀਆਂ ਜੜਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥ ਕੁਲ ਜਨ ਮਧੇ = ਏਸ (ਚੰਦ) ਦੀ ਕੁਲ
 ਵਿਚ ॥ ਮਿਲਿਓ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਸਾਰਗ ਪਾਨ ਰੇ = ਸਾਰੰਗ ਨਾਮੋ ਧਨੁਖ ਧਾਰਕ

ਵਾਲੇ ਚੰਦਰ ਬੰਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰੀ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਕਰਮ ਕਰਿ** = ਪੂਰਬਲੇ
 ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ॥ **ਕਲੰਕ** = ਦੋਸ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਮਫੀਟਸਿ** = ਅਮਿੱਟ ਹੈ ॥ **ਰੀ**
 = ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਇਕ ਵੇਰ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਹਿੱਲਿਆ ਨਾਲ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨੇ ਇੰਦਰ ਦਾ
 ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਰਿਖੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਗਿਲਾ ਪਰਨਾਂ ਮਾਰਿਆ, ਉਸਦਾ ਕਾਲਾ
 ਦਾਗ ਅਜੇ ਤਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਮਿੱਟ ਹੈ ॥ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੰਦਰਮਾਂ ਨੇ
 ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਸਪਤ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰ ਕੇ 'ਬੁਧ' ਨਾਮੇ ਲੜਕਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ
 ਦੇ ਸਰਾਪ ਕਰ ਕੇ ਵਧਦਾ ਘਟਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਸੂ** = ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ॥ **ਦੀਪਕੁ** =
 ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੀਵਾ (ਸੂਰਜ) ॥ **ਸ੍ਵਾਮੀ** = ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ **ਤਾਚੇ** =
 ਤਿਸ (ਸੂਰਜ) ਦਾ ॥ **ਸੁਆਰਥੀ** = ਰਥਵਾਹੀ ਹੈ (ਅਰਣ) ॥ **ਪੰਖੀ ਰਾਇ** =
 ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਗਰੁੜ) ਹੈ ॥ **ਤਾਚੇ** = ਤਿਸਦਾ ॥ **ਬਾਧਵਾ** = ਭਾਈ ਹੈ ॥
ਪਿੰਗਲਾ ਰੀ = ਪਿੰਗਲਾ ਹੈ ॥ ਅਰਣ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੁੰਡਪੁਣੇ ਵਿਚ ਬੀਂਡੇ ਦੇ ਪੈਰ
 ਭੰਨ ਕੇ ਸੂਲ ਵਿਚ ਪਰੇਕੇ ਭਵਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਪਿੰਗਲਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦਾ
 ਰਥਵਾਹੀ ਹੋ ਕੇ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਭੋਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ** =
 ਅਨੇਕਾਂ ਪਾਪ ॥ **ਹਰਤਾ** = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਸ਼ਿਵਜੀ) ॥ **ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਨਾਥ** =
 ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦਾ ਨਾਥ ॥ **ਪਾਰ ਰੀ** = ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਰਾਵਾਰ (ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ) ॥ **ਕਰਮੁ**
ਕਰਿ = ਇਕ ਰਿਖੀ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੇ ਖੋਪਰੀ ਪਾ ਦਿਤੀ ਸੀ ॥ ਰਿਖੀ ਨੇ ਸਰਾਫ ਦੇ ਦਿਤਾ
 ਕਿ ਤੇਰੇ ਗਲ ਸਦਾ ਖੋਪਰੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਈ ਰਹੇਗੀ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕਰਮ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦਾ
 ਅਮਿੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਗਲ ਵਿਚ ਰੁੰਡਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਨਣੀ ਪਈ ॥ ਜੋ ਸਦਾ ਰਹੇਗੀ ॥
ਕਪਾਲੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ = *ਕਪਾਲ (ਖੋਪਰੀ) ਦਾ ਕਲੰਕ ਅਮਿੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ॥
ਸਸੀਅ = ਚੰਦਰਮਾ ॥ **ਧੇਨ** = ਕਾਮ ਧੇਨ ਗਊ ॥ **ਕਲਪ ਤਰ** =
 ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ॥ **ਸਿਖਰਿ** = ਉੱਚ ਸਰਵਾ ਘੋੜਾ (ਸੱਤਾ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ਸੂਰਜ ਦੀ ਅਸਵਾਰੀ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ॥ **ਸੁਨਾਗਰ** = ਚਤੁਰ ਧਨੰਤਰ ਵੈਦ ॥ **ਨਦੀ ਚੇ** = ਨਦੀਆਂ ਦਾ ॥

*ਦੂਜੀ ਸਾਖੀ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਤਰੀ ਪਰ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ
 ਰਖਣ ਕਰ ਕੇ ਉਸਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਸਿਰ ਨਿਕਲਦਾ ਵੇਖਕੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਉਸ ਉਤੇ ਆਪਣਾ
 ਹਥ ਮਾਰਿਆ, ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਨਾਲ ਹੀ ਚੰਬੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਪਾਲ ਮੋਚਨ
 ਤੀਰਥ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਿਆਂ ਉਸ ਦੀ ਹਤਿਆ ਲੱਥੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ
 ਕਪਾਲੀ ਪੈ ਗਿਆ ਜੋਹੜਾ ਸਦਾ ਰਹੇਗਾ ॥

ਉਰਸਾ = ਚੰਦਨ ਰਗੜਨ ਵਾਲਾ ਪੱਥਰ ॥ ਕੇਸਰੋ = ਕੇਸਰ ॥ ਲੇ = ਲੈ ਕੇ ॥
 ਛਿਟਕਾਰੇ = ਛਿੜਕਦਾ ਹਾਂ ॥ ਅੰਭੁਲਾ = ਸੁੱਚਾ ਪਾਣੀ ਹੈ ॥ ਘਸਿ ਜਪੇ ਨਾਮੁ
 = ਨਾਮ ਦਾ ਜਪਣਾ ਹੀ ਚੰਦਨ ਦਾ ਰਗੜਨਾ ਹੈ ॥ ਕਉ ਚਾਰੇ = ਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹਿਆ
 (ਲਗਾਇਆ) ਹੈ ॥ ਮਾਹਿ ਪਸਾਰੇ = (ਦੀਵੇ) ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਵਨ =
 ਸੰਸਾਰ ॥ ਸਗਲਾ ਰੇ = ਸਾਰੇ ਵਿਚ ॥ ਫੂਲ ਮਾਲਾ = ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥
 ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ = ਸਾਰੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥ ਜੂਠਾਰੇ = ਜੂਠੀ ਹੈ ॥ ਅਰਪਉ =
 ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ ॥ ਚਵਰ = ਚੌਰ ॥ ਢੋਲਾਰੇ = ਝੁਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਦਸ ਅਠਾ =
 ੧੮ ਪੁਰਾਣ ॥ ਅਠ ਸਠੇ = ੬੮ ਤੀਰਥ ॥ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ = ਅੰਡੜ, ਜੇਰਜ
 ਆਦਿਕ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਖਾਨਾਂ ॥ ਭੋਗ ਤੁਹਾਰੇ = ਤੇਰਾ ਭੋਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ॥

੬੬੫

॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਨਿੰਦਸਿ:—ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਬਾਣੀਏ ਭਗਤ ਜੀ ਦੇ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ
 ਸੀ, ਬਿਰਧ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸੇਵਕ ਦੀ ਲੋੜ ਪਰਤੀਤ ਹੋਈ, ਭਗਤ ਦੀ
 ਇਹ ਇਛਿਆ ਜਾਣ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਮ ਰਖ ਕੇ ਨੌਕਰ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਘਰ
 ਆ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਭਗਤ ਭਗਤਣੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ । ਗਵਾਢਣ ਪਾਸ
 ਇਕ ਦਿਨ ਭਗਤਣੀ ਜੀ ਨੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਰੋਟੀ ਖਾਦਾ ਰੱਜਦਾ
 ਹੀ ਨਹੀਂ । ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ (ਸੇਵਕ) ਨੇ ਜਦ ਇਹ ਨਿੰਦਿਆ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ।
 ਹੁਣ ਭਗਤਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣ ਲਗੀ ਕਿ ਸਾਡਾ ਸੇਵਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁ
 ਰਹਿਣ ਦਿਤਾ । ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਵਡਿਆਂ ੨
 ਵੀਆਂ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਕੇ ਦਸਿਆ ਕਿ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਅਵਸ਼ ਭੋਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ । ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੀ
 ਨਿੰਦਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ.—ਨਿੰਦਸਿ = ਨਿੰਦਦੀ ਹੈ ॥ ਕਾਇ = ਕਿਉਂ ॥
 ਗਾਵਾਰੀ = ਮੂਰਖੇ ॥ ਦੁਕ੍ਰਿਤੁ = ਪਾਪ ਕਰਮ, ਦੁੱਖ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ = ਪੁੰਨ
 ਕਰਮ, ਸੁਖ ॥ ਥਾਰੇ = ਤੇਰੇ ॥ ਕਰਮੁ ਰੀ = ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ਹਨ । ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਕੇ
 ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਡਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੰਤਿ ਦਾ ਫਲ ਅਵਸ਼ ਭੋਗਣਾ ਪਿਆ ਹੈ ॥ ਸੰਕਰਾ = ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ॥
 ਮਸਤਕਿ ਬਸਤਾ = ਮੱਥੇ ਤੇ ਵੱਸਦਾ ਹੈ (ਚੰਦਰਮਾਂ) ॥ ਸੁਰਸਰੀ = ਗੰਗਾ ਜੀ ਵਿਚ
 ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੀਆਂ ਜੜਾਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ॥ ਕੁਲ ਜਨ ਮਧੇ = ਏਸ (ਚੰਦ) ਦੀ ਕੁਲ
 ਵਿਚ ॥ ਮਿਲਿਓ = ਮਿਲਿਆ ॥ ਸਾਰਗ ਪਾਨ ਰੇ = ਸਾਰੰਗ ਨਾਮੋ ਧਨੁਖ ਧਾਰਨ

ਵਾਲੇ ਚੰਦਰ ਬੰਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰੀ ਹੋਏ ਹਨ ॥ **ਕਰਮ ਕਰਿ** = ਪੂਰਬਲੇ
 ਕਰਮਾਂ ਕਰਕੇ ॥ **ਕਲੰਕ** = ਦੋਸ਼ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ **ਮਫੀਟਸਿ** = ਅਮਿੱਟ ਹੈ ॥ **ਰੀ**
 = ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਇਕ ਵੇਰ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਹਿੱਲਿਆ ਨਾਲ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਨੇ ਇੰਦਰ ਦਾ
 ਮਿਲਾਪ ਕਰਾਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਰਿਖੀ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਗਿਲਾ ਪਰਨਾਂ ਮਾਰਿਆ, ਉਸਦਾ ਕਾਲਾ
 ਦਾਗ ਅਜੇ ਤਕ ਦਿਖਾਈ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਮਿੱਟ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੰਦਰਮਾਂ ਨੇ
 ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਸਪਤ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਸੰਗ ਕਰ ਕੇ 'ਬੁਧ' ਨਾਮੇ ਲੜਕਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ
 ਦੇ ਸਰਾਪ ਕਰ ਕੇ ਵਧਦਾ ਘਟਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਬਿਸੂ** = ਸ਼ਿਸਟੀ ਦਾ ॥ **ਦੀਪਕੁ** =
 ਚਾਨਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦੀਵਾ (ਸੂਰਜ) ॥ **ਸ੍ਵਾਮੀ** = ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ **ਤਾਚੇ** =
 ਤਿਸ (ਸੂਰਜ) ਦਾ ॥ **ਸੁਆਰਥੀ** = ਰਥਵਾਹੀ ਹੈ (ਅਰਣ) ॥ **ਪੰਖੀ ਰਾਇ** =
 ਪੰਛੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ (ਗਰੁੜ) ਹੈ ॥ **ਤਾਚੇ** = ਤਿਸਦਾ ॥ **ਬਾਧਵਾ** = ਭਾਈ ਹੈ ॥
ਪਿੰਗਲਾ ਰੀ = ਪਿੰਗਲਾ ਹੈ ॥ ਅਰਣ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮੁੰਡਪੁਣੇ ਵਿਚ ਬੀਂਡੇ ਦੇ ਪੈਰ
 ਭੰਨ ਕੇ ਸੂਲ ਵਿਚ ਪਰੋਕੇ ਭਵਾਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਇਹ ਪਿੰਗਲਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਦਾ
 ਰਥਵਾਹੀ ਹੋ ਕੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਭੌਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ **ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ** =
 ਅਨੇਕਾਂ ਪਾਪ ॥ **ਹਰਤਾ** = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ (ਸਿਵਜੀ) ॥ **ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਨਾਥੁ** =
 ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦਾ ਨਾਥ ॥ **ਪਾਰ ਰੀ** = ਹੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਰਾਵਾਰ (ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਿਆ) ॥ **ਕਰਮੁ**
ਕਰਿ = ਇਕ ਰਿਖੀ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਖੋਪਰੀ ਪਾ ਦਿਤੀ ਸੀ। ਰਿਖੀ ਨੇ ਸਰਾਫ ਦੇ ਦਿਤਾ
 ਕਿ ਤੇਰੇ ਗਲ ਸਦਾ ਖੋਪਰੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਈ ਰਹੇਗੀ ਇਹ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕਰਮ ਸਿਵਜੀ ਦਾ
 ਅਮਿੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ਤੇ ਗਲ ਵਿਚ ਰੁੰਡਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਨਣੀ ਪਈ। ਜੋ ਸਦਾ ਰਹੇਗੀ ॥
ਕਪਾਲੁ ਮਫੀਟਸਿ ਰੀ = *ਕਪਾਲ (ਖੋਪਰੀ) ਦਾ ਕਲੰਕ ਅਮਿੱਟ ਹੋ ਗਿਆ ॥
ਸਸੀਅ = ਚੰਦਰਮਾ ॥ **ਧੇਨ** = ਕਾਮ ਧੇਨ ਗਊ ॥ **ਕਲਪ ਤਰ** =
 ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ॥ **ਸਿਖਰਿ** = ਉੱਚ ਸਰਵਾ ਘੋੜਾ (ਸੱਤਾ ਮੂੰਹਾਂ ਵਾਲਾ ਸੂਰਜ ਦੀ ਅਸਵਾਰੀ
 ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ॥ **ਸੁਨਾਗਰ** = ਚਤੁਰ ਧਨੰਤਰ ਵੈਦ ॥ **ਨਦੀ ਚੇ** = ਨਦੀਆਂ ਦਾ ॥

*ਦੂਜੀ ਸਾਖੀ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੁਤਰੀ ਪਰ ਬੁਰੀ ਨਜ਼ਰ
 ਰਖਣ ਕਰ ਕੇ ਉਸਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਸਿਰ ਨਿਕਲਦਾ ਵੇਖਕੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾਲ ਉਸ ਉਤੇ ਆਪਣਾ
 ਹਥ ਮਾਰਿਆ, ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦੇ ਹਥ ਨਾਲ ਹੀ ਰੰਬੜ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਪਾਲ ਮੋਚਨ
 ਤੀਰਥ ਵਿਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਿਆਂ ਉਸ ਦੀ ਹਤਿਆ ਲੱਥੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਸ਼ਿਵ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ
 ਕਪਾਲੀ ਪੈ ਗਿਆ ਜੋਹੜਾ ਸਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਨਾਥਿ=ਮਾਲਕ ਸਮੁੰਦਰ ॥

ਖਾਰੁ=ਖਾਰਾਪਣ ॥ ਰਿਖੀਆ ਦਾ

ਬਚਨ ਨ ਮੰਨਣ ਕਰ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਅਗਸਤ ਰਿਖੀ ਨੇ ਢਾਂਢੀ ਚੁਲੀਆ ਕਰ ਕੇ ਪੀ ਕੇ ਪਿਸ਼ਾਬ ਰਾਹੀਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਖਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ॥ ਦਾਧੀ ਲੇ=

ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ॥ ਲੰਕਾ ਗੜ੍ਹ=ਲੰਕਾ ਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ॥ ਉਪਾੜੀ ਲੇ=ਪੁਟ ਸੁਟਿਆ ॥

ਬਣੁ=ਅਸ਼ੋਕ ਬਾਗ ॥ ਸਲਿ ਬਿਸਲਿ=ਸਲਿ (ਜ਼ਖਮ) ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ

ਸੰਜੀਵਨੀ ਬੂਟੀ ॥ ਆਣਿ=ਲਿਆ ਕੇ ॥ ਤੋਖੀਲੇ ਹਰੀ=ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਰਾਮ

ਚੰਦਰ ਜੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਕਛਉਟੀ=ਲੰਗੋਟੀ ਹੀ ਮਿਲੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਹਨੂਮਾਨ ਨੇ

ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਵਿਚ ਰਾਹ ਜਾਦੇ ਰਿਖੀਆ ਦੇ ਕਪੜੇ ਉਤਾਰ ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਦੀ ਲੰਗੋਟੀ

ਹੀ ਰਹਿਣ ਦਿਤੀ ਸੀ ॥ ਉਹਨਾ ਨੇ ਸਰਾਪ ਦਿਤਾ ਕਿ ਜਾਹ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਲੰਗੋਟੀ ਹੀ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ

ਏਸ ਨੂੰ ਸੀਤਾ ਜੀ ਦੀ ਖਬਰ ਲਿਆਣ ਦੇ ਇਨਾਮ ਵਿਚ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਜੀ ਤੋਂ ਕੱਢ ਹੀ ਮਿਲੀ ॥

ਕ੍ਰਿਤਿ=ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਗੇਹਣਿ=ਹੇ ਘਰ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਤਾਚੇ=ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ॥

ਮੋਹਿ=ਮੈਂ ॥ ਜਾਪੀਅਲੇ=ਜਪਦਾ ਹਾਂ ॥ ਰਾਮਚੇ=ਰਾਮ ਦਾ ॥ ਨਾਮੰ=

ਨਾਮ ॥ ਬਦਤਿ=ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਜੀ=ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ, ਹੇ ਭਾਈ ॥

ਸੈਣ ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ:-ਦੀਪ=ਦੀਵਾ ॥ ਸਾਜਿ=ਸਮਾਨ ਹੈ ਤਥਾ ਸਜਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਕਮਲਾ

ਪਤੀ=(ਲਛਮੀ ਦੇ ਪਤੀ) ਹਰੀ ਤੋਂ ॥ ਦੀਅਰਾ=ਦੀਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ॥ ਬਾਤੀ=

ਵੱਟੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ॥ ਰਾਮਾਨੰਦ=ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਸ਼੍ਰੀ ਸੈਣ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਸੀ ॥ ਬਖਾਨੈ=

ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮਦਨ=ਹੇ ਸੁੰਦਰ ॥ ਮੂਰਤਿ=ਸਰੂਪ ਵਾਲੇ ॥ ਭੈ=

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਭਣੈ=ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੀਪਾ ॥ ਕਾਯਉ ਦੇਵਾ:-ਇਹ ਭਗਤ ਜੀ ਟੋਡਰ ਪੁਰ

ਦੇ ਰਾਜੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਸਨ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਦੇ ਚੋਲੇ ਬਣੇ ਸਨ ॥

ਕਾਯਉ=ਸਰੀਰ ਹੀ ॥ ਦੇਵਾ=ਦੇਵਤਾ ਹੈ ॥ ਕਾਇਅਉ=ਸਰੀਰ ਹੀ ॥

ਦੇਵਲ=ਠਾਕਰ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ॥ ਜੰਗਮ=ਜਾਣ ਵਾਲਾ ॥ ਕਾਇਆਉ=ਸਰੀਰ

ਵਾਲੀ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਹੀ ॥ ਜਾਤੀ=ਯਾਤਰੀ ਹੈ ॥ ਨਈ ਬੇਦਾ=ਪ੍ਰਸਾਦ ਜੋ ਦੇਵਤੇ ਨੂੰ

ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਤੀ=ਫੁੱਲ ਪੱਤਰਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਬਹੁ ਖੰਡ=ਬਹੁਤ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ॥

ਨਵ ਨਿਧਿ=ਨੌਧਾ ਭਗਤੀ ॥ ਆਇਬੋ=ਆਉਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਇਬੋ=

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਦੁਹਾਈ=ਸਹੁੰ, ਸੁਗੰਧ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮੰਡੇ=ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਪਿੰਡੇ=

ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਣਵੈ = ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰਮ ਤਤੁ = ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਰੂਪ ॥
 ਲਖਵੈ = ਜਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ॥ ਧੰਨਾ ॥ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ-ਆਰਤਾ = ਜੱਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥
 ਕਰੰਤੇ = ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸੀਧਾ = ਆਟਾ ॥ ਪਨੀਆ = ਜੁਤੀ ॥ ਛਾਦਨੁ =
 ਕਪੜੇ ॥ ਨੀਕਾ = ਚੰਗੇ ॥ ਸਤ ਸੀ ਕਾ = ਸੱਤਾਂ ਸੀਆਂ ਦਾ, ਬੜਾ ਵਧੀਆ ॥
 ਤਾਜਨਿ = ਅਰਬੀ ਜਾਤ ਦੀ ॥ ਤੁਰੀ = ਘੋੜੀ ॥ ਚੰਗੇਰੀ = ਚੰਗੀ ॥ ਗੀਹਨਿ =
 ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਮੰਗੀ = ਮੰਗ ਕਰ ਕੇ ॥

੬੯੬

ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ

ਮ: ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੈ:-ਹੀਅਰੈ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ = ਖਾਪ ॥
 ਰਿਨੁ = ਕਰਜ਼ਾ (ਪਿਤਰ, ਦੇਵ ਦੰਡ ਆਦਿਕ) ॥ ਅਰਥਾ = ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਕਾਥਾ
 = ਬੇਅਰਥ ਹੈ ॥ ਚਰਣ = ਆਚਰਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ॥ ਪਗ = ਚਰਨ ॥ ਸਨਾਥਾ =
 ਸਫਲਤਾ ਵਾਲਾ ॥ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਾ = ਹਰੀ ਦੇ ਰਸਤੇ ਭਗਤੀ ਤੇ ॥ ਅੰਚਲ = ਪੱਲਾ, ਅਸਰਾ ॥
 ਮਿਲੰਥਾ = ਮਿਲ ਕਰਕੇ ॥ ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਅਮੋ:-ਮੀਕਾ = ਇੱਕ ॥ ਕਾਖਾ = ਕੱਖ ਦਾ
 ਹੈ ॥ ਹੀਰੁ = ਹੀਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ॥ ਪਰਾਖਾ = ਪਰਖਿਆ ॥ ਮਾਇਆ ਭੁਅੰਗ =
 ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਪ ਦੇ ॥ ਬਿਖੁ ਚਾਖਾ = ਜ਼ਹਿਰ ਰੂਪੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਦਾ ਹੈ ॥ ਨੀਕੇ =
 ਉੱਤਮ ॥ ਪਾਖਾ = ਸ਼ਰਣ ॥

੬੯੭

ਪਾਖਾਣੁ = ਪੱਥਰ ਵੱਤ ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ:-ਬਾਰਿਕ = ਬੱਚੇ ॥ ਮਿਤਿ =
 ਮਰਯਾਦਾ ॥ ਉਘਲਾਨਾ = ਉੱਘ ਰਿਹਾ ॥ ਕਪਟ = ਭਰਮ ਦੇ ਪਰਦੇ ॥ ਹੀਅਰੈ
 = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪਰਾਨਾ = ਆਸਰਾ ਹੈ, ਜਿੰਦ ਹੈ ॥ ਪੁਰਾਨਾ = ਪਹਿਲੇ ਪੂਰਬਲੇ ॥

ਸਰੇਵਹੁ = ਸੇਵਦੇ ਹਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਜਨ:- ਰਸਿਕ = ਰਸ ਕਰਕੇ ॥
 ਲਾਗਿਬਾ = ਲੱਗਿਆ ਹੈ ॥ ਭੁਇਅੰਗੁ = ਸੱਪ ਨੇ ॥ ਬਿਸੁ = ਜ਼ਹਿਰ ॥ ਕਾਢਿਬਾ
 ਕੱਢੀ ਹੈ ॥ ਚਾਖਿਬਾ = ਚੱਖਿਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਧੂ = ਸਰੋਸਟ ਗੁਰੂ ॥ ਉਨਮਨਿ
 = ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਵਿਚ ॥ ਗਾਇਬਾ = ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ਖੀਨ = ਮਾੜੇ ॥ ਪਾਇਬਾ =
 ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ = ਦਵੈਤ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ॥ ਬਿਮਲ = ਨਿਰਮਲ ॥ ਪਗ =
 ਪੈਰ ॥ ਰੇਣੁ = ਧੂੜੀ ॥ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ:- ਬਾਂਝਾ = ਸੰਢ ॥ ਕਰਾਂਝਾ = ਕੁਰਲਾਉਂਦੇ ॥
 ਮਾਝਾ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਪਰਗਾਝਾ = ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਬਿਖ = ਪਾਪ ॥

੬੯੮

ਗਵਾਝਾ = ਗਏ ਗਵਾਤੇ ਹੋ ਗਏ, ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ॥ ਦਾਣਾ = ਅਕਲਮੰਦ ॥

ਉਰਿ = ਰਿਦੇ ਵਿਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ॥ ਦਰਿ = ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ॥ ਫਾਰੇ = ਪਾੜ ਦਿਤੇ ॥

ਸਮਝਾ = ਸਮਝ ਲਿਆ, ਨਿਬੜ ਗਿਆ ॥ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ:- ਚਲਤੋ = ਸੰਕਲਪਾ ਵਿਕਲਪਾਂ

ਵਿਚ ਭੱਜਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਰੂੜਾ = ਇਸਥਿਤ ॥ ਅਨਹਦ = ਇਕ ਰਸ ॥ ਧੁਨਿ =

ਧੁਨੀ ਦੇ ॥ ਲੀੜਾ = ਲੇਹ ਲਿਆ, ਚੁੰਗ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਰੂੜਾ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਲਾਇ =

= ਲਾਕੇ, ਭਾਵ ਪਾ ਕੇ ॥ ਝਪੀੜਾ = ਜੱਫੀ, ਅਭੇਦ ਹੋ ਕੇ ॥ ਸਾਕਤ = ਮਨਮੁਖ ॥

ਬੰਧ = ਬੰਧਨਾਂ ਵਿਚ ਪਏ ਹਨ ॥ ਸੰਚਹਿ = ਕੱਠੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਜਕੀੜਾ = ਹੱਠ

(ਜ਼ੋਰ) ਕਰਕੇ ॥ ਅਰਥਿ = ਵਾਸਤੇ ॥ ਹਲਤਿ = ਏਸ ਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਪਲਤਿ =

ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਕੀੜਾ = ਕ੍ਰਿਮ, ਦਾਸ ॥ ਪਗ ਸਾਧ ਗੁਰ = ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪੈਰੀ ॥

ਪਾਖਾਣੁ = ਪੱਥਰ ਵਤ ਕਠੋਰ ॥ ਹਰਿਓ = ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਮਨੁ ਮੂੜਾ =

ਮੂਰਖ ਮਨ ਦਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ:- ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ = ਅਗਮ ਤੇ ਅਪਾਰ ਗੁਣਾ

ਵਾਲਾ ॥ ਉਰਧਾਰੇ = ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ:- ਗੁਰਮੁਖਿ =

ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਉਮਾਹਾ = ਉਤਸ਼ਾਹ, ਅਨੰਦ ॥ ਗਾਹਾ = ਗਾਵੇ ॥ ਘੂਮਰਿ =

ਘੁਮ ਘੁਮ (ਚੱਕ੍ਰ ਲਾ ਲਾ) ਕੇ, ਲੁੱਡੀ ਪੌਣੀ, ਭੰਗੜਾ ਪਾ ਕੇ ॥

੬੯੯

॥ ੮ ॥ ਰਸਾਲੁ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਗੁਰ ਮਤਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਰਕੇ ।

ਮਾਹਾ = ਵਿਚ ॥ ਆਪੇ ਜੋਗੀ:—ਜੁਗਤਿ = ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤੀ ਵਿਚ ॥ ਜੁਗਾਹਾ =
ਜੁਗਿਆ ਹੈ ॥ ਦੀਪ = ਸਤ ਦੀਪ ॥ ਲੋਅ = ਸਤ ਲੋਕ ॥ ਦੀਪਾਹਾ = ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦਾ
ਹੈ ॥ ਮਥਾਹਾ = ਰਿੜਕਦਾ (ਵੀਚਾਰ ਕਰਦਾ) ਹੈ ॥ ਵਡ ਦਾਣਾ = ਵੱਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥
ਸਾਹਾ = ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ॥ ਵਿਸਾਹਾ = ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ ਮਿਲ ਸਤ ਸੰਗਤਿ:—ਗੁਰਾਹਾ
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ॥ ਤੋਲਾਹਾ = ਤੋਲੇ, ਵਿਚਾਰੇ ਹਨ ॥ ਪੁਜਾਹਾ = ਪੁਜਾਏ ਹੋਏ ॥ ਧੋਵਾਹਾ
= ਧੋਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥

੨੦੦

॥ ਮ. ਪ ॥ ਕੋਈ ਜਾਣੈ:—ਕੋਈ = ਕੋਣ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਸੁਤ =
ਪੁੱਤਰ ॥ ਇਸਟ = ਪਿਆਰੇ ॥ ਮੁਕਤਿ ਮਾਲ = ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥ ਕਨਿਕ = ਸੋਨਾ ॥
ਮਨਰੰਜਨ = ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ॥ ਅਵਧਹਿ = ਉਮਰ ॥ ਹਸਤਿ =
ਹਾਥੀ ॥ ਅਸੂ = ਘੋੜੇ ॥ ਪਵਨ ਤੇਜ = ਹਵਾ ਵਰਗੇ ਤੇਜ ॥ ਧਣੀ = ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ
ਮਾਲਕ ਹੈ ॥ ਭੂਮਨ = ਜਮੀਨ ਵਾਲਾ ॥ ਚਤੁਰਾਗਾ = ਚਾਰ ਪਰਕਾਰ (ਹਾਥੀ, ਰਥ,
ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਪਿਆਦਿਆਂ) ਦੀ ਫੌਜ ਵਾਲਾ ॥ ਪ੍ਰਿਅ = ਪਿਆਰੇ ॥ ਦੇਹੁ ਸੰਦੇਸਰੋ:—ਦੇਹੁ =
ਦਿਉ ॥ ਸੰਦੇਸਰੋ = ਸੁਨੇਹਾ ॥ ਕਹੀਅਉ = ਦਸੋ ਕਿਥੇ ਹੈ ॥ ਬਿਸਮੁ =
ਹੈਰਾਨ ॥ ਕੋ = ਕੋਈ ॥ ਮਹੀਅਉ = ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ॥ ਬਰਨੁ = ਰੰਗ ॥ ਚਿਹਨੁ
ਨਿਸ਼ਾਨ ॥ ਸਾਤਿ = ਸਚ ॥ ਬੁਝਹੀਅਉ = ਸਮਝਾ ਦਿਓ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ =
ਹਰੇਕ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਲੇਪੁ = ਦੋਸ ॥ ਅਲਪਹੀਅਉ = ਨਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਕੋ =
ਉਪਰ ॥ ਬਸਹੀਅਉ = ਵਸਦਾ ਹੈ ॥ ਧੀਰਉ ਸੁਨਿ:—ਧੀਰਉ = ਧੀਰਜਵਾਨ
ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ॥ ਨੀਰਉ = ਨੇੜੇ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਮਨਹਿ = ਮਨ ਵਿਚ ॥
ਗਹੀਰਉ = ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲਵਾਂ ॥ ਲੋੜੀਦੜਾ ਸਾਜਨੁ:—ਲੋੜੀਦੜਾ = ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਰੇ
ਲੋੜਦੇ (ਚਾਹੁੰਦੇ) ਹਨ ॥ ਨੀਕੇ = ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਬਸੇਰਾ = ਵਾਸਾ ਹੈ ॥ ਬੇਰਾ =
ਸਮੇਂ ॥ ਕੋਟਿ = ਕੁੜਾਂ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਜਾਂ ਦਾ ॥ ਉਜਾਰਾ = ਚਾਨਣਾ ਹੈ ॥
ਬਿਨਸੈ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਬਨੰਤਰਿ = ਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ॥ ਜਾਈ = ਥਾਂਈ ॥
ਫੇਰਾ = ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਗੋੜਾ ॥

੨੦੧

ਅਬ ਮੈ ਸੁਖ:-ਆਗਿ=ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਕੇ ॥ ਅਹੰ=ਹੰਕਾਰ ॥ ਮੋਹਿ
=ਮੋਹ ਵਿਚ ॥ ਮੋਹੀਅਉ=ਮੋਹੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਲਾਗਿ=ਪਿੱਛਾ ॥ ਸਾਗਰੁ
ਪਾਵਕ=ਅਗ ਦਾ (ਸਮੁੰਦਰ) ਸੰਸਾਰ ॥ ਭੇਟੇ=ਮਿਲੇ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਸਤਿ:-ਮਇਆ
ਕਰਾ=ਦਯਾ ਕੀਤੀ ॥ ਹਰਣ=ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ॥ ਕਰੁਣਾਪਤਿ=ਕ੍ਰਿਪਾ
ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋ ॥ ਗਹਿਓ=ਫੜਿਆ (ਲਿਆ) ਹੈ ॥ ਨਾਵ=ਬੇੜੀ ॥ ਭਵ ਨਿਧਿ
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋ ॥ ਅਪਿਉ=ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਗਤੁ=ਨਾਸ ॥ ਬੀਓ=
ਹੋਇਆ ॥ ਅਜਰੁ ਜਰਾ=ਨ ਸਹਾਰੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ ॥
ਜਾਕਉ ਭਏ ਗੋ:-ਵਾਕਉ=ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ॥ ਬਿਆਧਿ=ਸਰੀਰਕ ਰੋਗ ॥ ਮਾਈ=
ਮਾਇਆ ॥ ਤਤ=ਅਸਲੀਅਤ ਦੇ ॥ ਬੇਤੇ=ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ॥ ਨਿਸਤਰੀਐ=
ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਤਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀਵਨ:-ਅੰਧਿਆਰੇ ਮਹਿ ਦੀਪ=ਅਗਿਆਨ
ਰੂਪੀ ਅਨੁਰੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਵਾ ਵੀ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ) ਤੂੰ ਹੈਂ ॥ ਆਨੂਪ=ਉਪਮਾ ਰਹਿਤ
ਹਨ ॥ ਅਨਿਕ=ਅਨੇਕ ॥ ਤਿਹ=ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਨੂੰ ॥ ਮਨਹਿ=ਮਨ ਨੂੰ ॥
ਚਰਾਵਉ=ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ, ਅਰਪਨ ਕਰਾਂ ॥ ਗਹੀ=ਫੜੀ ਹੈ ॥ ਲੂਕ=ਓਟ, ਬਰਨ ॥
ਪਾਵਕ=ਅੱਗ ਦੇ ॥ ਕੂਪ=ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ॥ ਕੋਈ ਜਨ ਹਰਿ:-ਗਹਉ=ਫੜਾਂ ॥
ਬਕਉ=ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਂ ॥ ਰਸਨਾ=ਜ਼ਬਾਨ ਦੁਆਰਾ ॥ ਅਕੋਰਿ=ਭੇਟਾ
(ਕਰ ਦਿਆ) ॥ ਕਿਆਰੋ=ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਖੇਤ ਨੂੰ ਨਿਰਮਲ ਕਿਆਰੇ ਕਰੋ ॥ ਸਿੰਚੈ=
ਪਾਣੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਸੁਧਾ=ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਸੰਜੋਰਿ=ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੈਲ
ਨੂੰ ਜੋੜਕੇ ॥ ਬਿਖਿਆ=ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਲੋਂ ॥ ਤੋਰਿ=ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕਰਕੇ ॥
ਭੰਜਨ=ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ॥ ਚਿਤਵਉ=ਯਾਦ ਕਰਦਾ (ਵੇਖਦਾ) ਹਾਂ ॥ ਓਰਿ
=ਤਰਫ ॥ ਅਭੈ ਪਦੁ=ਨਿਡਰ ਅਵੱਸਥਾ, ਮੁਕਤੀ ॥

੨੦੨

ਬੰਧਨ ਛੋਰਿ=ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਬੰਧਨਾ ਤੋਂ ਛੁਡੋਣ ਵਾਲਾ ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਚਿਤਵਤ:-
ਚਾਤ੍ਰਿਕ=ਪ੍ਰੀਤ ॥ ਮੋਹ=ਮੀਹ ਨੂੰ ॥ ਸਿੰਧੁ=ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਕਰੁਣਾ=

ਕਿਰਪਾ ॥ ਨੇਹ = ਪ੍ਰੇਮ ਦਿਓ ॥ ਅਨਦ ਪੂਰਨ = ਬੜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਪੇਖਿ
 ਵੇਖੋ ਕੇ ॥ ਦੇਂਹ = ਦਿਨ (ਸੂਰਜ) ਨੂੰ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਮੀਨਾ = ਮਛੀ ॥
 ਤੇਂਹ = ਤਿਸ ਮਛੀ ਦਾ ॥ ਕਰੇਂਹ = ਕਰੋ ॥ ਕੇਂਹ = ਕੋਈ ਹੋਰ ॥ ੧੦॥ ਠਗਉਰੀ
 = ਠਗ ਬੂਟੀ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ = ਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ॥ ਆਏ ਅਨਿਕ: = ਉਧਰੁ ਦੇਹ
 = ਉਧਾਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਅੰਧ ਕੂਪ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ ਵਿਚੋਂ ॥ ਨਾਹਿਨ =
 ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ॥ ਅੰਚਲਿ = ਪਲੇ ਵਿਚ ॥ ਬਿਖਮ ਨਦੀ = ਮਾਇਆ (ਸੰਸਾਰ) ਰੂਪੀ
 ਕਠਨ ਨਦੀ ॥ ਧਰਣੀ = ਰਖਣੇ ॥ ਆਭਰਣੀ = ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪ ਮਟੀ ਹੈ ਰੰਗ ਵਾਲੀ; ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਮ
 ਦਾ ਰੰਗ ਹੈ; ਮਨ ਬਸਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੧੨॥ ਅਪਦਾ = ਦੁਖ ॥ ਕੋਟਿ = ਕੋੜਾਂ ॥ ਬਿਘਨ =
 ਕਲੇਸ਼ ॥ ਧਾਮ = ਸਰੂਪ ॥ ਭਗਵੰਤ = ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ॥ ਜਾਮ = ਜਮ ॥ ਆਨ
 = ਹੋਰ ॥ ਖਾਮ = ਕੱਚੀ ਹੈ ॥ ਗਹੁ = ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਮ: ੯ ॥ ਭੁਲਿਓ ਮਨੁ: =
 ਉਰਝਾਇਓ = ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਘਟ = ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ॥

੨੦੩

॥ ੧ ॥ ਜੂ = ਜੀ ॥ ਤ੍ਰਾਸ = ਡਰ ॥ ਉਰ = ਰਿਦੇ ॥ ਅੰਤਰਿ = ਵਿਚ ॥
 ਫੁਨਿ = ਅਤੇ ॥ ਹਾਰਾ = ਥੱਕ ਗਿਆ ॥ ਭੈ ਮਰਬੇ ਕੋ = ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ॥
 ਬਿਸਰਤ = ਭੁਲਦਾ ਨਹੀਂ ॥ ਜਾਰਾ = ਸਾੜਿਆ ਹੈ ॥ ਮਰਮੁ = ਭੇਦ ॥ ਸਰਨਾ-
 ਗਤਿ = ਚਰਨਾਂ ਦੇ ਆਸਰੇ ਆਇਆ ਹਾਂ ॥ ਅਭੈ = ਨਿਰਭੈਤਾ ॥ ੨ ॥ ਗਹੇ = ਗ੍ਰਹਣ
 ਕਰੋ ॥ ਸਗਰੋ = ਸਾਰਾਂ ॥ ਰੇਖ = ਚਿੰਨ ॥ ਪਾਵਨ = ਪਵਿੱਤਰ ॥ ਸੰਭਾਰਾ =
 ਸੰਭਾਲਿਆ, ਸਿਮਰਿਆ ॥ ਜਗ ਬੰਦਨ = ਜਗਤ ਦੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨ ਜੋਗ ॥
 ਮ: ੫ ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸੀ ਦਿਨਸੁ: = ਅਨਦਿਨੁ = ਰਾਤ ਦਿਨ ॥ ਕਪਟ = ਭਰਮ ਦੇ
 ਪੜਦੇ, ਮਨ ਦੀ ਕਠੋਰਤਾ ॥ ਤਿਸੁ ਦਸਿ = ਓਸਦੀ ਦਸ ਪਾਵੇ ॥ ਭੋਰੀ = ਛਿਨ ਵਾਸਤੇ ॥
 ਰੰਗ = ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ॥ ਰੰਗਾਰੇ = ਰੰਗੇ ਗੁਣੇ ਹਨ ॥ ਲੀਨਾ = ਲੀਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਮੀਨਾ = ਮੱਛੀ ਦਾ ॥ ਤਿਸੰਤੀਆ = ਪਿਆਸਵਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਵਾਸਤੇ) ॥
 ਹਭੇ = ਸਾਰੀਆਂ ॥ ਮੂ = ਮੈਂ ॥ ਕੇਹੀ = ਕਿਸੇ ਵੀ ॥ ਹਿਕ ਡੂੰ = ਇਕ ਤੋਂ ॥
 ਚਾੜੈ = ਚੜਦੀਆਂ, ਸਵਾਈਆਂ ਹਨ ॥ ਚਿਤੇਹੀਆ = ਚੇਤੇ ਹਾਂ ॥ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸਾ

= ਅਨੰਦ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ॥ ਗੁਣਤਾਸਾ = ਗੁਣਾ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਮੈਡਾ = ਮੇਰਾ ॥
 ਰੀਝਾਇਆ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਡੇਂਹੀਆਂ = ਦੇਵੀ ਹਾਂ ॥ ਬਿਨਉ = ਬੇਨਤੀ ॥
 ਡਿਖਾ = ਵੇਖਾਂ ॥ ਕੇਹੀਆਂ = ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ॥ ਕਿਛੁ ਨੀ ਸੀ ਛੰਦਾ = ਕਿਸੇ
 ਦੀ ਮੁਥਾਜੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਰਾਵਿਆ = ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਲਾਲਨੁ = ਪਿਆਰਾ ॥
 ਦਸੰਦਾ = ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ ॥ ਤੈ = ਤੂੰ ॥

੨੦੪

ਜੈ = ਜਿਸਦੇ ॥ ਮਥਾਣੇ = ਮੱਥੇ ਦੇ ॥ ਘਿਧੀ = ਲੈ (ਫੜ) ਲਿਆ ॥
 ਸੁਹੰਦਾ = ਸੋਭਦਾ ਹੈ ॥ ਭਤਾਰੁ = ਪਤੀ ਪਰਮਾਤਮਾਂ ॥ ਵਸੰਦਾ = ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥
 ਸਾ = ਉਹ ਵਸਤੂ ॥ ਵਰੁ = ਪਤੀ ॥ ਰਹਸੁ = ਅਨੰਦ ॥ ਥੀਆ = ਹੋਇਆ ॥
 ਸਦ ਨਵ ਰੰਗੀਆ = ਸਦਾ ਹੀ ਨਵੇਂ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਿਅ = ਪਤੀ ਨੇ ॥
 ਅੰਕਿ = ਪੱਖੀ, (ਅੰਗ ਪਾਲਨ ਵਾਲੇ ਨੇ) ॥ ਅੰਕੁ = ਸਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ =
 ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ: - ਅਕਬੁ = ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਗਨਉ = ਗਿਣਾਂ ॥
 ਖਤੇ = ਅਪਰਾਧ ॥ ਫੇਰੇ = ਕਰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਾਂ, ਫੇਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ॥ ਮਗਨ = ਮਸਤ ਹਾਂ ॥
 ਬਿਕਰਾਲ = ਭਰੋਣੀ ॥ ਤਉ = ਤੇਰੀ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦੀ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ ਘੁਲੀਐ =
 ਛੁਟਾਗੇ ॥ ਲੂਕੁ = ਲੁਕ ਕੇ ॥ ਬਿਖੜੇ = ਔਖੇ, ਦੁਖਦਾਈ ॥ ਭਵਜਲ =
 ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਦੇ ॥ ਫੇਰਿਆ = ਗੇੜ ਚੋ ॥ ਨਿਰਤਿ = ਨਿਰਨਾ, ਗਿਣਤੀ ॥
 ਕਾ ਪਹਿ = ਕਿਸ ਪਾਸ ॥ ਕਰ ਜੋੜਿ = ਹਥ ਜੋੜ ਕੇ ॥ ਚਿੰਦਿਆ =
 ਇੱਛਿਆ ॥ ਅਰਪਿ = ਭੇਟਾ ਕਰਕੇ ॥ ਸੰਚੀਐ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੀਏ ॥ ਥਲਿ =
 ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿਚ ॥ ਪੂਰ = ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ਮਹੀਅਲਿ = ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ਼ ਵਿਚ ॥
 ਧਨੀ = ਸੁਆਮੀ ॥ ਸੁਖਗਾਮੀ = ਅਨੰਦ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ॥ ਅਨ = ਦੂਜਾ ॥

੨੦੫

ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰੇ ॥ ਛੂਟਿ ਗਇਆ = ਬੰਧਨਾਂ ਤੋਂ ਛੁਟ
 ਗਇਆ ਹੈ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਪਾਪ ॥ ਅਘਾਨਿਆ = ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ ॥
 ਗਹਿ ਭੁਜਾ = ਬੁੱਧੀ ਰੂਪੀ ਬਾਹਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ॥ ਅੰਕਿ = ਅੰਗ (ਗਲ) ਨਾਲ; ਅਭੇਦ

ਕਰ ਲਿਆ ॥ ਜਲੇ = ਸੜ ਗਏ ॥ ਪਾਧਾਣੂ ਸੰਸਾਰ:—ਪਾਧਾਣੂ = ਰਾਹੀ ਵੱਤ ਹੈ ॥
 ਗਾਰਬਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥ ਅਟਿਆ = ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਰਟਿਆ =
 ਰਤੇ ਹੋਏ ॥ ਬੂਡੇ = ਭੂਖ ਰਹੇ ਨੂੰ ॥ ਬਨਿਤਾ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਬਿਹਾਵਏ = ਉਮਰ
 ਬਿਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਮਾਏ = ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਧਰਮ ਦੂਤਹ = ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ॥
 ਸੈਲ = ਪਹਾੜ ॥ ਤਰਵਰ = ਬ੍ਰਿਛ ॥ ਬੋਵਸਿ = ਬੀਜਦੇ ਹਨ ॥ ਭੋਗ = ਫਲ,
 ਨਤੀਜਾ ॥ ਹਾਰੰਤ = ਹਾਰਦੇ ਹਨ ॥ ਭਰਮਹਿ = ਭਰਮਦੇ ਹਨ ॥ ਜਰੁ =
 ਬੁਢੇਪਾ ॥ ਮਲਿ = ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਕੇ ॥ ਕਰ ਕੰਪਹਿ = ਹਥ ਕੰਬਦੇ ਹਨ ॥
 ਡੋਲੁ = ਡੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਈਸੈ = ਈਸ਼ੁਰ ਦੇ ॥ ਖਾਕੁ ਛਾਨਹਿ = ਨਿਰਾਦਰ
 ਕਰਦੇ ਹਨ (ਘਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧੀ) ॥ ਜਾਲਿਆ = ਬਿਤਾਇਆ (ਗਵਾਇਆ) ਹੈ ॥
 ਰੰਗ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਵੂਠਿਆ = ਵਸਿਆ ॥ ਕੋਟਿ ਕਾਗਰ = ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਦੇ ਕਿਲ੍ਹੇ ਨੂੰ ॥
 ਬਿਨਸ ਬਾਰ ਨਾ = ਨਾਸ ਹੁੰਦਿਆਂ ਚਿਰ ਨਹੀ ਲੱਗਦਾ ॥ ਝੁਠਿਆ =
 ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ॥ ਸਰਣਾਇ = ਸਰਣ, ਆਸਰਾ ॥ ਦੁਤਰੁ = ਕਠਨ ॥ ਭੈ = ਡਰੋਣਾ ॥
 ਭਜੇ = ਸਿਮਰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਧਰ = ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਅੰਗੁ = ਪੱਖ ॥ ਮਾਨ
 ਲੀਏ = ਬਚਨ ਮੰਨ ਲਏ ॥ ਵਾਰ ਮ: ੫ ॥ ਆਦਿ ਪੂਰਨ:— ਇਸ ਵਾਰ ਵਿਚ ਸਲੋਕ
 ਮੂਲ ਹਨ ਅਤੇ ਪੌੜੀ ਟੀਕਾ ਹੈ ॥ ਮਧਿ = ਦਰਮਿਆਨ ਵਿਚ ॥ ਸਿਮਰੰਤ =
 ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ ॥ ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੀ = ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ ਨੂੰ ॥ ਅਘ = ਪਾਪ ॥
 ਨਾਸਨ = ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਜਗਦੀਸੁਰਹ = ਜਗਤ ਦਾ ਈਸ਼ੁਰ ॥
 ਪੇਖਨ = ਵੇਖਣਾ ॥

੨੦੬

ਰੰਗਿ ਰਾਚੁ = ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਰਚ ਜਾਉ ॥ ਉਥਾਪਦਾ = ਉਠਾ (ਨਾਸ
 ਕਰ) ਦੇਂਦਾ ਹੈ ॥ ਲੋਈ = ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ॥ ੧ ॥ ਰਚੰਤਿ ਜੀਅ ਰਚਨਾ =
 (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚਦਾ ਹੈ ॥ ਅਸਥਾਪਨੰ = ਟਿਕਾ ਕੇ ॥
 ਸਿਮਰੰਤਿ = ਸਿਮਰਦਾ ਹੈ (ਜੀਵ) ॥ ਮਹਾ ਅਗਨਿ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਦੀ ਅੱਗ ॥
 ਬਿਨਾਸਨੰ = ਨਾਸ (ਨਹੀਂ) ਕਰਦੀ ॥ ਵਸੰਦੋ = ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਹਬੜੈ ਬਾਇ =

ਕੁਛੋਂ ਬੇ ਬਾ (ਮਾਤਾ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿਚ) ॥ ਧਣੀ = ਮਾਲਕ ॥ ਉਧਰਹਿ = ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਪੇ
ਵਿਚੋ ॥ ਰਕਤੁ = ਮਾਤਾ ਦਾ ਲਹੂ ॥ ਬਿੰਦੁ = ਪਿਤਾ ਦਾ ਬੀਰਜ ॥ ਨਿੰਮਿਆ =
ਇਸਥਿਤ ਹੋਇਆ ॥ ਉਰਧ = ਉਲਟਾ ॥ ਕੁਚੀਲ = ਗੰਦਾ (ਪੇਟ ਦਾ) ਬਾ ॥ ਬਿਕਲੁ
= ਵਿਆਕੁਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਨਰਕਿ ਘੋਰਿ ਗੁਬਾਰਿ = ਮਹਾਂ ਅੰਧੇਰੇ ਨਰਕ ਵਿਚ ਵਾਸ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਜਲਹਿ = ਗਰਭ ਅਗਨ ਵਿਚ ਸੜਦਾ ॥ ਬਿਖਮ = ਐਸੇ ਔਖੇ ॥ ਬਾਟੇ
= ਬਾਂ ਤੋਂ ॥ ੨ ॥ ਕਰਣਿ = ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਖੰਡਣੁ = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਕਲਿ =
ਕਲਜੁਗ ਦੇ ॥ ਹਭਿ = ਸਭ ॥ ਸਹੁ = ਪਤੀ ॥ ਬਿੰਦੁ = ਛਿਨ ਮਾਤਰ ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ =
ਘਰ ॥ ਅਸੁ = ਘੋੜੇ ॥ ਰਚਿ = ਰਚ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ॥ ਸੁਤ = ਪੁੱਤਰ ॥ ਬਨਿਤਾ =
ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਵਿਜੋਗ = ਦੁਖ ॥ ਰਮਹੁ = ਜਪੇ ॥ ੩ ॥ ਉਦਮਹੁ = ਉਦਮ ਨੂੰ
ਭਾਵ = ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ॥ ਹੀਣਿ = ਬਿਨਾਂ ॥ ਪ੍ਰੇਤ ਤਹੁ = ਉਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ
ਤੁਟੜੀਆ = ਟੁੱਟ ਗਈ ॥ ਸਾ = ਉਹ ॥ ਬਿਅੰਨ = ਹੋਰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਹੇਤੁ =
ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਦਰਬੁ = ਧਨ ॥ ਸੰਚਿਆ = ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ॥ ਕੇਤੁ = ਕਿਸ ॥ ਲੁਣੈ =
ਵੱਢਦਾ ਹੈ ॥ ਅਕਿਰਤਘਣਾ = ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨ ਜਾਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ॥ ਜੋਨੀ = ਜੂਨ
ਵਿਚ ॥ ਭਰਮੇਤੁ = ਭਰਮਦੇ ਹਨ ॥ ੪ ॥ ਕੋਟਿ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ॥ ਸੋਧਨ = ਸੁੱਧਤਾਈਆਂ
ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਹੁ = ਪਵਿੱਤਰਤਾਂ (ਤਿਸ ਜੀਵ ਨੇ) ਕਰ ਲਈਆਂ ॥ ਉਚਰੰਤਿ = ਜਪਦਾ ਹੈ ॥
ਬਿਮੁਚਤੇ = ਕੱਟੇ ਜਾਏ ਹਨ ॥ ਈਧਣੁ = ਬਾਲਣ ॥ ਕੀਤੋਮੂ = ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
ਘਣਾ = ਬਹੁਤ ॥ ਭੋਰੀ = ਥੋੜੀ ਜਿੰਨੀ ॥ ਦਿਤੀਮੂ = ਦਿੱਤੀ (ਲਾਈ) ਹੈ ॥ ਭਾਹਿ
ਅੱਗ ॥ ਵਸੰਦੜੋ = ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਹਭੇ = ਸਾਰੇ ॥ ਭੁਖੜੇ = ਦੁਖ ॥ ਉਲਾਹਿ =
ਲਾਹ ਦਿੱਤੇ ॥

੨੦੨

ਕੋਟਿ ਅਘਾ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਪਾਪ ॥ ਚਿੰਦੇ = ਇੱਛੇ ॥ ਬਲਿ ਜਾਉ =
ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ = ਘਰ ਦੀ ॥ ਰਚਨਾ ਅਪਾਰੰ = ਅਪਾਰ ਰਚਨਾ
ਵਿਚ ਲਗ ਕੇ ॥ ਬਿਲਾਸ = ਰੰਗ ਤਮਾਸ਼ੇ ॥ ਸੁਆਦੰ = ਸੁਆਦਾਂ ਵਿਚ ॥ ਰਸਹੁ =
ਰੱਸਾ ਵਿਚ ॥ ਕਦਾਂਚ = ਕਦੀ ਵੀ ॥ ਤੇ = ਉਹ ॥ ਜੰਤ = ਜੀਵ ॥ ਬਿਸਟਾ =

ਵਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ॥ ਕ੍ਰਿਮਹ = ਕੀੜੇ ਹਨ ॥ ਮੁਚੁ = ਵੱਡੇ, ਬਹੁਤ ॥ ਅਡੰਬਰੁ = ਸਾਜ
 ਸੀਂਗਾਰ ॥ ਹਭੁ = ਸਭ ॥ ਕਿਹੁ = ਕੁਝ ॥ ਮੰਝਿ = ਰਿਦੇ ਵਿਚ ॥ ਨੇਹ = ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥
 ਜੈ = ਜਿਸ ਨੂੰ ॥ ਸੋਇਨ = ਸੋਨੇ ਦੇ, ਸੁੰਦਰ ਹਨ ॥ ਵਿਸੂਰੇ = ਝੋਰਾ, ਘਾਟਾ ॥ ਕੀਰੇ
 = ਕੀੜੇ ਹੁੰਦੇ (ਬਣਦੇ) ਹਨ ॥ ੬ ॥ ਬਿਰਹੰ = ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋ ਕੇ ॥ ਬੈਰਾਗੀ = ਵੈਰਾਗਵਾਨ
 ਹੋ ਕੇ ॥ ਤਿਆਗੀਤ = ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ ਸੰਗਮਹ = ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥
 ਉਚਰਾ = ਜਪਾਂ ॥ ਵਤਾ = ਫਿਰ ਕਰਕੇ ॥ ਲੋਅ = (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ ॥ ਸੋਇ =
 ਸੋਭਾ ॥ ਬਸਤਾ = ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਝੰਪੜੀ = ਝੋਂਪੜੀ ਵਿਚ ॥ ਚੀਰ = ਕਪੜੇ ॥
 ਛਿੰਨਾ = ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥ ਆਦਰੋ = ਆਦਰ ਹੈ ॥ ਉਦਿਆਨ =
 ਉਜਾੜਾਂ ਵਿਚ ॥ ਭੁਮਿੰਨਾ = ਭੋਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਇਠ = ਪਿਆਰਾ ॥
 ਸਿੰਨਾ = ਸਨੇਹੀ, ਸਨਬੰਧੀ ॥ ਮਨੁ = ਜੀਵ ॥ ਉਧਰੈ = ਮੁਕਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥
 ਰਾਜ ਰਸ ਰੂਪੰ = ਰਾਜ ਦੇ ਅਨੰਦ ਅਤੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ॥ ਛਤ੍ਰ ਚਮਰ = ਛੱਤਰ
 ਅਰ ਚੌਰ ਝੁਲਦਾ ਹੋਵੇ ॥ ਤਖਤ ਆਸਨੰ = ਤਖਤ ਪਰ ਬੈਠਣਾ ਹੋਵੇ ॥ ਰਚੰਤਿ =
 ਰਚਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਹ = ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਨ੍ਹਾ ॥
 ਹਭਿ = ਸਭੋ ॥ ਧ੍ਰੁਹੁ = ਛੱਲਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਜਾਗਤ = ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ॥
 ਭਖਲਾਇਆ = ਬਰੜਾਇਆ, ਭਟਕ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਆਰਜਾ = ਉਮਰ ॥ ੮ ॥
 ਬਸੰਤਿ = ਵਸਦੇ ਹੋਵਨ ॥ ਸੁਰਗ ਲੋਕਹ = ਸਵਰਗ ਲੋਕ ਵਿਚ ॥ ਨਵ
 ਖੰਡਨਹ = ਨੌ ਖੰਡ ॥ ਜਿਤ ਤੇ = ਜਿੱਤ ਲਈ ਹੋਵੇ ॥ ਉਦਿਆਨ = ਜੰਗਲ ਰੂਪ
 (ਸੰਸਾਰ) ਵਿਚ ॥ ਭਰਮਣਹ = ਭੋਦੇ ਹਨ ॥ ਕੋਡ = ਕ੍ਰੋੜਾਂ ॥ ਕੋੜੀ =
 ਕੁਬਟੀ ॥ ਉਜੜੁ = ਉਜਾੜ ਹੈ ॥ ਸੋਈ = ਉਹ ਥਾਂ (ਜਿਥੇ ਬੇ ਮੁਖ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋ) ॥
 ਭਇਆਨ = ਭੈ ਦਾਇਕ ॥ ਨਗਰ = ਰੋਣਕ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ॥ ਸਮਗ੍ਰੀ = ਸਾਮਾਨ,
 ਪਸਾਰਾ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥

੨੦੮

ਸੈਤਾਨਿਆ = ਸੈਤਾਨਾਂ (ਭੂਤਨਿਆਂ) ਵਾਗੂੰ (ਫਿਰਦੇ ਹਨ) ॥ ੯ ॥ ਕਪਟੰ

= ਫਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਕੁਲ = ਜਾਤ ॥ ਗਰਬ ਤਹ = ਏਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੰਕਾਰ ਵੀ ॥

ਸੰਚਿਤਿ = ਇਕੱਠਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਛਲੰ ਛਿਦੁੰ = ਛਲ ਅਤੇ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ॥ ਚਾਲਤੇ
 = ਜਾਏ ॥ ਪੇਖੰਦੜੋ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਕੀ ਭੁਲੁੰ = ਕਿਉਂ ਭੁੱਲਦਾ ਹੈ ॥ ਦਿਸਮੁ =
 ਵੇਖਣ ਨੂੰ ॥ ਅਦੁ = ਕੌਡੀ ॥ ਲਹਦੜੋ = ਲੈਂਦਾ ॥ ਜੁਲਈ = ਜਾਂਦੀ,
 ਚਲਦੀ ॥ ਸੰਜੀਐ = ਇਕੱਠਾ ਕਰੀਏ ॥ ਵੰਜੀਐ = ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਵਿਛੜਨਾ ਹੈ ॥
 ਨਾ ਮਨੁ ਰੰਜੀਐ = ਨ ਮਨ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਨ = ਦੂਜੇ ਵਲ ॥ ਸਮੰਜੀਐ
 ਸਮਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਭੰਜੀਐ = ਨਾਸ ਕਰੇ ॥੧੦॥ ਨਚ = ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਮਿਸਟੰ =
 ਮਿੱਠਾ ॥ ਨੇਹੁ = ਪਰੇਮ ॥ ਮਝਾਹੁ = ਵਿਚ ॥ ਵਿਧੜੋ = ਵਿੱਧਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ
 ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਸਚ ਥੋਕਿ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਚੇ ਪਦਾਰਥ ਨਾਲ ॥ ਸੋ ਧਣੀ = ਉਹ
 ਮਾਲਕ ॥ ਮਿਠੜਾ = ਮਿਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਬਸੀਠਾ =
 ਵਿਚੋਲੇ, ਵਕੀਲ ॥ ਬੇਧਿਆ = ਵਿੰਨਿਆ, (ਰੰਗਿਆ) ਗਿਆ ॥੧੧॥ ਤਿਅਕਤ =
 ਤਿਆਗ ਕੇ ॥ ਜਲੰ = ਪਾਲੀ ਨੂੰ ॥ ਮੀਨ = ਮਛੀ ॥ ਚਾਤ੍ਰਕ = ਪਪੀਹਾ ॥
 ਮੇਘ ਮੰਡਲਹ = ਬੱਦਲਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਾਂ ਨੂੰ ॥ ਬਾਣੁ = ਤੀਰ ਨਾਲ ॥
 ਬੇਧੰਚ = ਵਿੰਨਿਆ ਜਾਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਰੰਕ = ਹਰਨ ॥ ਨਾਦੰ = ਘੰਡਾ ਹੇੜੇ ਦੀ
 ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ॥ ਅਲਿ = ਭੋਰਾ ॥ ਬੰਧਨ = ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਸਮ =
 ਫੁੱਲਾ ਦੀ ॥ ਬਾਸਨਹ = ਵਾਸਨਾ ਵਿਚ ॥ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ:- ਰਚੰਤਿ = ਰਚਦੇ ਹਨ ॥
 ਸੰਤਹ = ਸੰਤ ਜਨ ॥ ਰੁਚਤੇ = ਚਾਹੁੰਦੇ ॥ ਡੇਖਾਉ = ਵੇਖ ਲਵਾਂ ॥
 ਆਨ = ਦੂਜੇ ਨਾਲ ॥ ਡੇਊ = ਦੇਵਾ, ਲਾਵਾਂ ॥ ਸੰਗਮੁ = ਸੰਗ ਕਰਕੇ ॥ ਤਿਸੁ
 ਧਣੀ = ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੇ ॥ ਵਿਹੂਣਾ = ਬਿਨਾ, ਖਾਲੀ ॥ ਕੁਰੰਕਹਿ = ਹਰਨ ॥
 ਬੇਧਿਆ = ਵਿੰਨਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਸਨਮੁਖ = ਸਾਹਮਣੇ ॥ ਬਾਸੁ = ਵਾਸਨਾ ॥
 ਅਘਾਵੈ = ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ॥੧੨॥ ਚਿਤਵੰਤਿ = ਚਿਤਵਦੇ ਹਨ ॥ ਕਮਲੰ =
 ਕਵਲਾ ਨੂੰ ॥ ਅਰਾਧਨਹ = ਅਰਾਧਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ॥ ਨਹ = ਨਹੀਂ ॥ ਬਿਸਰੰਤਿ
 = ਭੁਲਦੇ ॥ ਅਚੁਤ = ਅਟੱਲ ॥ ਸੀਤੜਾ = (ਮਨ) ਜੋੜਿਆ ਹੈ ॥ ਮੰਝਾਹਿ =
 (ਤੇਰੇ) ਵਿਚ ॥ ਥੀਵੈ = ਹੁੰਦਾ ॥ ਬਾਹਰਾ = ਬਿਨਾ ॥ ਆਸੜੀ = ਆਸਾ ॥
 ਨਿਬਾਹਿ = ਪੂਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਪੇਖੰਦੋ = ਵੇਖਦਾ ਹੈ ॥ ਸਚੁ ਧਣੀ =

ਮਾਲਕ ਨੂੰ ॥ ਆਸਾਵੰਤੀ=ਆਸਾ ਵਾਲੀ ਦੀ ॥ ਵਿਸੂਰੀਐ=ਬੋ
ਐ=ਧੂੜੀ ਨਾਲ ॥

੭੦੯

ਹਜੂਰੀਐ=ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ਉਚਰੰਤਿ=ਉਚਰਦੀ ਹੈ ॥ ਸਵ
ਨੰਨਾਂ ਨਾਲ ॥ ਸੁਨੰਤਿ=ਸੁਣਦੇ ਹਨ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਹ=ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ॥ ਹਭਿ=
॥ ਬਾਹਰੇ=ਬਿਨਾਂ ॥ ਪਿਰਹੜੀ=ਪਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ=ਸੋਈ ।
'=ਰਸਤੇ ॥ ਉਧਾਰੁ=ਤਰਿਆ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਭਾਵੀ=ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਗਲ ॥
ਉਦੋਤ=ਉਦੈ, ਪਰਗਟ ॥ ਕਰਣੰ=ਕਰਦੀ ਹੈ (ਜੀਵ ਦੇ ਭਾਗਾਂ ਨੂੰ) ॥
ਰਮਣੰ=ਜਪਣਾ ਹੋਇਆ ॥ ਸੰਜੋਗ ਪੂਰਨਹ=ਪੂਰੇ ਸੰਜੋਗਾਂ ਕਰਕੇ ॥
ਭੇਟੰ=ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ॥ ਮਹੂਰਤਹ=ਸਮਾਂ, ਵੇਲਾ ॥ ਕੀਮ
=ਮੁੱਲ ॥ ਮਿਤੀ=ਮਰਯਾਦਾ, ਅੰਦਾਜ਼ੇ ॥ ਹੂ=ਤੋਂ ॥ ਵੇਲੜੀ=
ਵੇਲਾ, ਘੜੀ ॥ ਮਾ=ਮੇਰਾ ॥ ਪਿਰੀ=ਪਿਆਰਾ ॥ ਪਾਈ=ਪਾਵਾਂ ॥
ਪਾਈ=ਪੈਰੀਂ ॥ ਬਲਿ=ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ਨਿਵਾਰਣਹ=ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਹੈ ॥ ਸਰਣਿ ਸੂਰ=ਸ਼ਰਣ ਆਇਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸੂਰਮਾਂ ਹੈ ॥ ਆਪੁ=
ਹੰਕਾਰ ॥ ਪੇਖੰਦਿਆ=ਵੇਖਦਿਆਂ ॥ ਵਛਲੁ=ਪਿਆਰਾ ॥ ਉਧਾਰਿਆ=
ਤਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਿਨਉ=ਬੇਨਤੀ ॥ ਮੋਹਿ=ਮੈਂ ॥ ਸਾਰਿਆ=ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥
ਕਰੁ ਗਹਿ=ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਥ ਨੂੰ ਫੜ ਕੇ ॥ ਸਾਗਰ=ਸਮੁੰਦਰ ॥ ੧੬ ॥
ਉਧਰਣ=ਉਧਾਰ ਕਰਨ (ਤਾਰਣ) ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਆਸਰੰ=ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਕੀਰਤਨਹ=ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ॥ ਸੰਗੇਣ=ਸੰਗਤ ॥ ਮੂਲਿ=ਕਦਾ ਚਿਤ ॥
ਘਾਮ=ਧੁੱਪ (ਅੰਦਰ ਦੀ ਤਪਸ਼, ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ) ॥ ਥੀਵੈ=ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥ ਜਪੰਦੜੇ
=ਜਪ ਕਰਕੇ ॥ ਸੰਚਿਆ=ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ਹਰਣੰ=ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥
ਉਚਰਣੰ=ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ॥ ਲਿਪਤ=ਫਸਦਾ ॥ ਭਾਹਿ=ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ
ਮੱਗ ॥ ਬਲੰਦੜੀ=ਬਲਦੀ ॥

੨੧੦

ਰਖੰਦੜੋ = ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ॥ ਮੇਦਨੀ = ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ॥ ਅਘਾ =
 ਪਾਪ ॥ ਧੂਰੀ = ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਵਿਚ ॥ ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰੇ; ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਲਾ ਦੇ ॥ ੧੮ ॥
 ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ = ਗੁਰੂ ਹੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥ ਭਉਜਲੁ =
 ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਬਿਖਮੁ = ਕਠਨ, ਅਥਾਹ ਤੋਂ ॥ ਬੋਹਿਥੈ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਹਾਜ਼ ਨੇ ॥
 ਤਾਰਿਅਮੁ = ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਪੂਰ ਕਰੰਮ = ਪੂਰਨ ਕਰਮ (ਭਾਗ) ਹਨ ॥ ਥਪੇ =
 ਅਸਥਿਤ ਕੀਤੇ ॥ ਸਿਲਕ = ਫਾਹੀ ॥ ਅਪਦਸੇ = ਆਪਣੇ ਦਾਸ ॥ ੧੯ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤ
 = ਇਕ (ਤੇਰਾ ਹੀ ਰੂਪ) ਦਿਸਦਾ ਹੈ ॥ ਵਰਤੰਤ = ਵਿਆਪਕ ਹੈ ॥ ਨਰ ਹਰਹ = ਨਰ
 ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਜਾਚੰਤਿ = ਚਾਹੁੰਦਾ, ਮੰਗਦਾ ਹੈ ॥ ਹਿਕੁ =
 ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ॥ ਸੰਮਲਾ = ਧਿਆਨ ਕਰਾ ॥ ਪਹਿ = ਪਾਸ ॥ ਵਖਰੁ = ਸੋਦਾ ॥
 ਕਹਾ ਕੇਹੁ = ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖਾਂ ॥ ਬੇਹੁ = ਥਾਂ, ਸਰੂਪ ॥ ੨੦ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਰਵਿਦਾਸ ॥ ਨਾਥ ਕਛੁਆ:- ਬਿਕਨਾਉ = ਵਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
 ਕਹੀਅਤਿ = ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ॥ ਕਾਮੀ = ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ਼ ॥ ਇਨ
 ਪੰਚਨ = ਏਨ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਂ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕਾਂ ਨੇ ॥ ਬਿਗਾਰਿਓ = ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥
 ਅੰਤਰੁ = ਫਰਕ ॥ ਪਾਰਿਓ = ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜਤ = ਜਿਧਰ ॥ ਤਤ = ਓਧਰ ॥
 ਰਾਸੀ = ਖਾਣ ਹੈ ॥ ਅਜੋ = ਅਜੇ ਵੀ ॥ ਪਤ੍ਰਾਇ = ਮਨ ਪਤੀਜ ਦਾ ॥ ਨਿਗਮ
 = ਵੇਦ ॥ ਸਾਖੀ = ਗਵਾਹ ਹਨ ਏਸ ਗਲ ਦੇ ॥ ਜੈਸਾ ਕਿ:- ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ = ਗੋਤਮ
 ਰਿਖੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ, ਅਹਿੱਲਿਆ ॥ ਉਮਾਪਤਿ = ਉਮਾ (ਪਾਰਬਤੀ) ਦਾ ਪਤੀ ਸ਼ਿਵਜੀ ॥
 ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ = ਪੰਜਵਾਂ ਸੀਸ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ॥ ਸਹਸ ਭਗ ਰਾਮੀ

= ਇੰਦ੍ਰ ਜੋ ਇਕ ਭਗ ਦੇ ਭੋਗਨ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਉਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਭਗਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਵਾਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ॥ **ਰਾਮੀ** = ਭੋਗਣ ਵਾਲਾ ॥ **ਇਨ ਦੂਤਨ** = ਇਹਨਾਂ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੇ ॥ **ਖਲੁ** = ਮੂਰਖ (ਮਨ ਨੂੰ), ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ॥ **ਬਧੁ ਕਰਿ** = ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ॥ **ਨਿਲਾਜੁ** ਬੇਬਰਮ ਹੈ ॥ **ਕਹਾ** = ਕਿਥੇ ਜਾਈਏ ॥ **ਕਾ ਕੀ** = ਕਿਸਦੀ ॥

ਕਾਮ ਨੇ ਕਿਸ ੨ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕੀਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਜੀ ਨੇ ਕੜਾਹੇ ਕੁੰਡੇ ਨਿਆਏ ਅਨੁਸਾਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਭਨਾਂ ਵੱਡਿਆਂ ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਆਪਣੇ ਏਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਹੈ।

੧. ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ-ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ, ਜਿਸਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਨਾਲ ਭੋਗ ਕੀਤਾ ਤੇ ਗੋਤਮ ਦੇ ਸਰਾਪ ਕਰਕੇ ਸਿਲਾ ਹੋ ਗਈ ॥
੨. ਉਮਾਪਤਿ-ਸ਼ਿਵ ਜੀ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ਦੇ ਮੋਹਣੀ ਰੂਪ ਉਤੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਦੌੜੇ ਤੇ ਵੀਰਜ ਪਾਤ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰਾ ਬਣ ਗਿਆ ॥
੩. ਸ੍ਵਾਮੀ-ਵਿਸ਼ਨੂ ਜਿਸਨੇ ਜਲੰਧਰ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿੰਦਰਾ ਉਤੇ ਮੋਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸਦਾ ਸਤ ਭੰਗ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰਾਪ ਨਾਲ ਪੱਥਰ ਹੋ ਕਰਕੇ ਅਜ ਤੱਕ ਸਾਲਗਰਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ॥
੪. ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ-ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜਿਸਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਦਾ ਰੂਪ ਵੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਸਿਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਪੰਚਾਨਨ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਇਆ ॥
੫. ਸਹਸ ਭਗ ਰਾਮੀ-ਇੰਦ੍ਰ ਜਿਸਦੇ ਇਕ ਭਗ ਦੇ ਗਮਨ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਹਜ਼ਾਰ ਭਗਾਂ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸਰੀਰ ਉਤੇ ਹੋ ਗਏ ॥

-੨੧੧-

ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ

ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਿ:-**ਹੀਅਰੈ**=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ **ਹੇਰਾ**=ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ **ਪਾਧਰੁ**=ਖੁਲ੍ਹਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ॥ **ਕੇਰਾ**=ਦਾ ॥ **ਬਿਬੇਕ**=ਵਿਚਾਰ ਵਾਲੀ ॥
 ਮ: ੫ ॥ ਸੰਤਨ ਅਵਰ:-**ਕਾਹੁ**=ਕਿਸੇ ਦੀ ਗਲ ॥ **ਪਾਖੁ**=ਪੱਖੀ (ਸਹਾਈ) ॥
ਸਮਾਨਾ=ਅਕਾਸ਼ ਵਤ ਜਸ ਰੂਪ (ਸ਼ਾਮਿਆਨਾ) ਤੰਬੂ ॥ **ਤਾਨੀ**=ਤਾਣ (ਜ਼ੋਰ) ਵਾਲਾ ਤਾਣਿਆ ਹੈ ॥ **ਅਮਰੁ**=ਹੁਕਮ, ਰਾਜ ॥ **ਜਰਾ**=ਬੁਢਾਪਾ ॥
ਮਰਾ=ਮੌਤ ॥ **ਜਨਹਿ**=ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ॥ **ਨਿਕਟਾਨੀ**=ਨੇੜੇ ॥
ਮਾਨੀ=ਮੰਨਿਆ ਹੈ ॥

੨੧੨

॥ ੧ ॥ ਬਲਨਾ = ਬਿਤੀਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸੜਨਾ ਹੈ ॥ ਅਰਜਾਰੀ =
 ਉਮਰ (ਦੁਖ ਰੂਪ) ਹੈ ॥ ਅੰਤਿ = ਅਖੀਰ ਨੂੰ ॥ ਨਿਧਾਨ = ਖਜਾਨਾ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਦੇ ॥
 ਧਾਰੀ = ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਧਾਇਓ ਰੇ ਮਨ: - ਮੁਹਤੁ = ਅੱਧੀ ਘੜੀ ॥ ਬਿਗਸਿਓ =
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਪਰ ਗਿਹ = ਪਰਾਏ ਘਰ ॥ ਜੋਹਨਿ =
 ਤੱਕਣ ॥ ਭਾਉ = ਪ੍ਰੇਮ ॥ ਧਾਵਤ ਕਉ ਧਾਵਹਿ = ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ
 ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਲ ਦੌੜਦਾ ਹੈ ॥ ਭਾਤੀ = ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਭ੍ਰਮਾਇਓ = ਭੌਂਦਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਾ =
 ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ॥ ਤੋਖਿਓ = ਪਰਸੰਨ ਕੀਤਾ ॥ ਅਪਨਾਇਓ = ਅਪਣਾ ਆਪ ॥
 ਗੋਸਟਿ = ਬਾਤ ਚੀਤ ॥ ਮਤਵਾਰੋ = ਮਸਤ ਹੈ ॥ ਮਦ ਮਾਇਓ = ਮਾਇਆ
 ਦੀ ਮਸਤੀ ਕਰਕੇ ॥ ਵਛਲ = ਪਿਆਰਾ ॥ ਮਾਨੁਖ ਬਿਨ: - ਮਿਰਤਕੁ = ਮੁਰਦੇ ਨੂੰ ॥
 ਓਢਾਇਆ = ਪੈਨਾਇਆ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰਿਪਨ = ਕੰਜੂਸ ਨੇ ॥ ਸ੍ਰਮੁ = ਦੁਖ ਉਠਾਏ ॥
 ਆਭਰਣ = ਸਿੰਗਾਰ ॥ ਕਾਮਨਿ = ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ॥ ਥਾਟੁ = ਸਾਜੋ ਸਮਾਨ,
 ਬਨਾਵਟ ॥ ਪੇਖਿ = ਵੇਖ ਕੇ ॥ ਤੁਹੁ = ਛੱਕ ॥ ਮੂਸਲਹਿ = ਮੋਹਲੀਆ ਨਾਲ ॥
 ਛਰਾਇਆ = ਛੜਿਆ (ਕੁੱਟਿਆ) ਹੈ ॥ ਖੇਦ = ਦੁਖ ॥ ਬੇਗਾਰੀ = ਵਗਾਰੀ ॥
 ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕਿਰਪਾ ॥ ਪਾਛੈ = ਸ਼ਰਨ ॥ ੪ ॥ ਨਿਧਿ = ਸਮੁੰਦਰ ॥ ਪਾਵਉ
 ਧੂਰਾ = ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਧੂੜੀ, ਅਥਵਾ ਧੂੜੀ ਨੂੰ ਪਾਵਾਂ ॥

੨੧੩

ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਤੋਂ ॥ ਪੁਨੀਤਾ = ਪਵਿਤਰ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ
 ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਸਤੇ ॥ ਸਗਲ ਰੇਣੁ = ਸਭ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ॥ ਛੋਹਰੇ = ਬਾਲਕੇ, ਦਾਸ ॥
 ਮੀਰਾ = ਪਾਤਸ਼ਾਹ ॥ ਬਾਰਿਕ = ਬਾਲਕ ਹਾ ॥ ਖੀਰਾ = ਮਾਤਾ ਦੇ ਦੁਧ ਵਤ
 ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਗਾਮ = ਗਾਵਣਾ ਮਿਲੇ ॥ ਤਰਵਰ = ਬ੍ਰਿਛ ਦੀ ॥ ਛਾਂਮ = ਛਾ ਵਤ ਹਨ ॥
 ਨਿਰਾਰਥ = ਬੇ ਅਰਥ ॥ ਖਾਮ = ਕੱਚੀ ॥ ੬ ॥ ਸਾਧਾਰੈ = ਸਹਾਇਤਾ (ਆਸਰਾ)
 ਦਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਬਰਤਨਿ = ਵਰਤਨ ਨੂੰ ਹੈ ॥ ਸਖਾਈ = ਮਿੱਤਰ ॥ ਬਿਖੈ ਬਿਲਾਸ
 = ਵਿਸ਼ਿਆ ਦੇ ਅਨੰਦ ॥ ਕਹੀਅਤੁ = ਦਸੀਦੇ ਹਨ ॥ ਸੰਗਾਰੈ = ਨਾਲ ॥ ਇਸਟੁ

= ਪਿਆਰਾ ॥੭॥ ਨੀਕੇ = ਉੱਤਮ, ਭਲੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਲੋਗੁ = ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਤਥਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ॥
 ਪਖਾਰਿ = ਧੋ ਕੇ ॥ ਮਨਹਿ = ਮਨ ਦੀ ॥ ਚਰਾਵਉ = ਚੜ੍ਹਾਵਾਂ ॥ ਭੋਗ =
 ਭੋਟਾ ॥ ਆਪਤੁ = ਅਪਣਤ, ॥ ਬਾਦੁ = ਬੂਠ ॥ ਹੋਗੁ = ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਲਿਖੋਗੁ =
 ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਲੇਖ ॥੮॥ ਤਉ = ਤੇਰੇ ॥ ਅਲੇਖੈ = ਬਿਨਾਂ ਲੇਖੇ ਤੋਂ ॥ ਉਬਾਰੀ = ਬਚਾ ॥
 ਅਧਾਰੀ = ਆਸਰਾ ॥ ਬਾਰੀ = ਵਾਰੀ (ਏਸੇ ਜੂਨ ਵਿਚ ਹੀ) ॥

੨੧੪

॥੯॥ ਰਹਸੁ = ਅਨੰਦ ॥ ਪਲਾਇਣ = ਭੱਜ ਗਏ ਹਨ ॥ ਰਸਾਇਣ

= ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰ, ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ਤਤੁ = ਸਿਧਾਂਤ ॥ ਪਰਾਇਣ = ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਅਬਿਨਾਸੀ = ਨਾਸ ਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ॥ ਖੇਮ = ਸੁਖ ॥ ੧੦ ॥ ਦਿਲੀ ਤੋਂ ਸੁਲਹੀ ਖਾਂ ਗੁਰੂ
 ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਕੇ ਲਾਹੌਰ ਆਉਂਦਾ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਕੇ ਕੋਠੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਆਵੇ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ
 ਸੜ ਮਰਿਆ ॥ ਏਹ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ

ਕੀਤਾ ॥ ਹਾਟਿਓ = ਹਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਸਿਵ ਕੈ ਬਾਣਿ = ਨਿਸ਼ਾਨੇ
 ਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲਾ (ਅਚੂਕ) ਤੀਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਤੀਰ ਨਾਲ, ਸ਼ਿਵਾਂ ਵਾ ਬਾਣ-ਤਬਰ ॥

ਜੋਹਿ = ਦੇਖ ॥ ਪੰਥਾ = ਰਸਤਾ, ਪੰਥ ॥ ਬਾਟਿਓ = ਠਾਣਿਆ,
 ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਭਸਮਾ ਭੂਤ = ਸੁਆਹ ਰੂਪ ॥ ਆਗਮ = ਸ਼ਾਸਤਰ ॥

ਨਿਗਮੁ = ਵੇਦ ॥ ਸਬਾਇਆ = ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਜੋ ਕੁਝ ਸੁਲਹੀ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ॥

ਕਿਰਪਨ ਤਨ ਮਨ:- ਕਿਰਪਨ = ਸੂਮ, ਕੰਜੂਸ ॥ ਕਿਲ ਵਿਖ = ਪਾਪਾਂ ਦੇ ॥

ਢਾਕਨ = ਪਾਪ ਕੱਜਣ ਨੂੰ ॥ ਹਰੇ = ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥ ਅਨਿਕ = ਅਨੇਕਾਂ ॥

ਛਿਦ੍ਰ = ਛੋਕ ॥ ਬੋਹਿਥ = ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ॥ ਛੁਟਕਤ = ਛੁਟ (ਖੁਲ੍ਹ) ਜਾਣ ॥

ਥਾਮ ਨ ਜਾਹੀ ਕਰੇ = ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਥੰਮੇ (ਬੰਨ੍ਹੇ) ਨਹੀਂ ਜਾ ਸੱਕਦੇ ॥ ਤਿਸੁ =

ਉਸ ਮਲਾਹ (ਗੁਰੂ) ਨੂੰ ॥ ਗਲੀ = ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ॥ ਸੈਲ = ਪਹਾੜ ॥ ਓਇ =

ਉਹ ਪਹਾੜ ॥ ਊਹਾ = ਓਥੇ ਹੀ ॥ ਧਰੇ = ਪਏ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥ ਜੋਰੁ ਸਕਤਿ =

ਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ॥ ਪਰੇ = ਪਏ ਹਾਂ ॥ ੧੨ ॥ ਕੁਠਾਰੁ = ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੁਹਾੜਾ ॥

ਪਿਤ = ਜ਼ੋਧ ॥ ਬਾਤ = ਲੋਭ ॥ ਕਫ = ਕਾਮ ॥ ਹੰਤਾ = ਨਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਅਉਖਧੁ = ਦਵਾਈ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰਾ = ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥

ਰਾਸਿ = ਖਾਨ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ॥ ਬਾਲ ਬੁਧਿ = ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ
ਬੁਧੀ ਵਾਂਗੂੰ ਸਾਫ ਦਿਲ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ॥ ੧੩ ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ = ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਵਸਦੀ =
ਬੁਧੀ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਕਰ ਕੇ ਵਸਣ ਵਾਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਬਿਨਸੇ = ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ਭੰਜਨ =
ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ॥ ੧੪ ॥ ਖੰਡਨ = ਦੂਰ ਕਰਨ ॥ ਅਰਥ = (ਬੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ)
ਸਿਧਾਂਤ ॥ ਮਾਇਆ ਰਚਿ = ਮਾਰਿਆ ਦੇ ਰਚੇ ਹੋਏ ॥ ਬੰਧਿਹਾਰੇ =
ਬੰਧਨ ਹਾਰ (ਟੁੱਟ) ਗਏ ਹਨ ।

੭੧੫

ਸੁਰਿਜਨ = ਚਤਰ ਪੁਰਖ, ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ॥ ਨਿਵਾਰੇ =
ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ਹਨ ॥ ਹਾਂ ਹਾਂ ਲਪਟਿਓ:—ਹਾਂ ਹਾਂ = ਹਾਇ ਹਾਇ, ਹਾਏ ਹਾਏ ਕਰ ਕੇ ॥
ਲਪਟਿਓ = ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਫੱਸ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਥੋਰੀ = ਥੋੜੀ ॥ ਤੇਰੇ ਨਹੀਂ =
ਮਾਇਆ ਤੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸੁ ਜਾਨੀ = ਪਰ ਉਹ (ਮਾਇਆ) ਤੂੰ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥
ਮੋਰੀ = ਕਿ ਮੋਰੀ ਹੈ ॥ ਖਿਨੂਆ = ਛਿਨ ਭਰ ॥ ਮਨੂਆ = ਮੰਨੀ ਹੈ ॥
ਵਾਹੁ = ਉਹਨਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ॥ ਸੰਚਿਉ = ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਤੁ =
ਜਿਸ ਨਾਲ ॥ ਤਿਸਾਇਓ = ਪਿਆਸ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ॥ ਤੋਸਾ = ਅੱਗੇ ਦਾ ਖਰਚ ॥
ਕੂਪਿ = ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਖੂਹ ਵਿਚ ॥ ਕੋ = ਕੋਈ ॥ ੧੬ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ॥
ਕੁਸਲ = ਸੁਖ ॥ ਖੇਮਾ = ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਆਚਾਰ = ਸੁਭ ਕਰਮ ॥
ਗੁਨੀਆ = ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਗ੍ਰਿਹ = ਘਰ ॥ ੧੭ ॥
ਰੂੜੋ = ਸੁੰਦਰ ॥ ਰੰਗੋ = ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ॥ ਗਾਲੀ = ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ॥ ਨੀਹੁ = ਪ੍ਰੇਮ ॥
ਬੀਥੀ ਬੀਥੀ = ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪੀ ਗਲੀ ਗਲੀ ਵਿਚ ॥ ਪੇਖਾ = ਵੇਖਦੀ ॥ ਕੰਨਹੁ =
ਪਾਸੋ ॥ ਅਲੋਇ = ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਗਰਬਿ ਗਹਿਲੜੋ:—ਗਰਬਿ = ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ॥
ਗਹਿਲੜੋ = ਫੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮੂੜੜੋ = ਮੂਰਖ ॥ ਹੀਓ = ਹਿਰਦਾ ॥ ਰੇ
= ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਮਹਰਾਜਰੀ ਮਾਇਓ = ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਾਇਆ ਨੇ ॥ ਡੀਹਰ =
ਡੈਣ ॥ ਫਾਕਿਓ = ਫਸਾ ਲਿਆ, ਖਾ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ਘਣੋ ੩ = ਬਹੁਤ ਤੋ ਬਹੁਤ ॥ ਕੈਣੈ
= ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥ ਮਹਰਾਜਰੇ = ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ॥ ਗਾਬੁ = ਧਨ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ=ਉਸ ॥ ਲੁਭੜਿਓ=ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ਨਿਹਭਾਗੜੇ=ਮੰਦ ਭਾਗੀ ਜੀਵ ਨੇ ॥ ਭਾਹਿ=ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅੱਗ ਨਾਲ ॥ ਸੰਜੋਇਓ ਰੇ=ਹੋ ਭਾਈ! ਏਸ ਮਨ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ॥ ਸੀਖ=ਸਿੱਖਿਆ ॥ ਸਗਲੋ=ਸਾਰੇ ॥ ਬਾਰੇ=ਤੇਰੇ ॥ ਪ੍ਰਾਛਤ=ਪਾਪ ॥ ਗਾਠੜੀਓ=ਗੱਠੜੀ ਵਿਚੋਂ ਹੈ ॥ ਲਹਣੇ=ਲਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ਗਰਭਾਸਿ=ਗਰਬ ਅਸਥਾਨ, ਪੇਟ ਵਿਚ ॥ ਪਉੜਿਓ ਰੇ=ਪਿਆ-ਹੋ ਭਾਈ! ॥

੨੧੬

ਐਸੇ ਗੁਨੁ ਮੇਰੇ:-ਪੰਚ ਦੋਖ=ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕ ਪੰਜ ਦੋਖੀ ॥ ਅਹੰ ਰੋਗ=ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ॥ ਹੀਅਰੈ=ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ॥ ਅਨਰੂਪੁ=ਕੁ(ਕੋੜਾ)ਰੂਪ ॥ ਗਹਿਓ=ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਭੀਨ=ਭਿਉਂ ਦਿਤਾ ਹੈ ॥ ਪੇਖਿਓ=ਵੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ਲਾਲਨੁ=ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ॥ ਪਾਟ=ਭਰਮ ਦੇ ਪੜਦੇ ॥ ਬੀਚ=ਵਿਚੋਂ ॥ ਖੋਏ=ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਤੇ ॥ ਅਨਦ=ਅਨੰਦ ॥ ਚਿਤਾ=ਚਿੱਤ ॥ ਹਰਖੇ=ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ॥ ਪਤੀਨ=ਅਰ ਪਤਿਆਏ ਗਿਆ (ਮੇਰਾ ਮਨ) ॥ ਕੋ=ਦਾ ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ=ਘਰ ਅਥਵਾ ਸਰੀਰ ਹੈ ॥ ਧੀਨ=ਅਧੀਨ ਹਾਂ ॥ ੨੦ ॥ ਬਾਟ=ਰਸਤੇ ਵਿਚ ॥ ਘਾਟ=ਪਤਣ ਅਥਵਾ ਘਾਟੀਆਂ ਆਦਿਕ ਥਾਵਾਂ ਵਿਚ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਅਤੇ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਦਾ ਪਤਣ ॥ ਤੋਸਾ=ਖਰਚ ॥ ਸਖਾ ਕੀਤ=ਮਿੱਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ=ਸਦਾ ਹੀ ॥ ੨੧ ॥ ਕੋਟਿ=ਕੋੜਾਂ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿਸਟਿ=ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ॥ ਧਾਰਹੁ=ਰਖੋ ॥ ਮਾਨ=ਮਾਨ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਕੇ ॥ ਪੂਰਿ=ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਕੇ ॥ ਅਘਾਵਹਿ=ਰੱਜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ॥ ੨੨ ॥ ਪਗ=ਪੈਰਾਂ ਦੀ ॥ ਰਵਿ=ਸਮਾ, ਫੈਲ ॥ ਝੂਰਿ=ਦੁਖ ਪਾ ਕੇ ॥ ਧੰਧ ਬੰਧ.....ਮਾਇਆ ਕੇ=ਮਾਇਆ ਦੇ ਬੰਧਨਾਂ ਦੇ ਧੰਧੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ॥ ਬਿਸੂਰ=ਝੋਰੇ ਭੀ ॥ ਸੰਪਤਿ=ਬਿਭੂਤੀ ॥ ਕੂਰ=ਝੂਠੇ ॥ ਮਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ:-ਕਿਲ ਵਿਖ=ਪਾਪ ॥ ਬਿਮਲ=ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ॥ ਜਾਕੋ=ਜਿਸਦਾ ॥ ਜਾਸ=ਜੱਸ ਹੈ ॥ ਭੇਟੇ=ਮਿਲੇ ਹਨ ॥ ਗੁਣ ਤਾਸ=ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ ॥

੨੧੭

ਕੋਟਿ = ਕੋੜਾਂ ॥ ਸੂਰ = ਸੂਰਜਾਂ ਦਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਤਿਤ:- ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ॥
 ਪਾਵਨ = ਪਵਿਤਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵਨ = ਭਾਉ ਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਤਾ = ਜਾਨਣ
 ਵਾਲਾ ॥ ਕਰਮ ਭੂਮਿ = ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ ਜ਼ਮੀਨ (ਮਨੁਖਾ ਦੇਹੀ) ਵਿਚ ॥ ਬਿਸਮਨ =
 ਅਚਰਜ ਤੋਂ ॥ ਆਨ = ਹੋਰ ॥ ਬੀਓ = ਦੂਜਾ ॥ ਲਾਵਨ = ਤੇਰੇ ਬਰਾਬਰ ਲਗੇਣ ਨੂੰ ॥
 ੨੫ ॥ ਤ੍ਰਿਣ = ਤੀਲੇ ॥ ਮੇਘ = ਬੱਦਲ ॥ ਹੜ ਕਾ ਜਲੁ = ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ॥
 ਦੁਇ ਕਰ = ਦੋਵੇ ਹੱਥ ॥ ਮਗਿ = ਰਸਤੇ ਤੇ ॥ ਖਲੁ = ਮੂਰਖ ॥ ਦਹਨ = ਸੜ
 ਗਏ ਹਨ ॥ ਮਲ = ਪਾਪ, ਬਲਵਾਨ ਕਾਮਾਦਿਕ ॥ ੨੬ ॥ ਅਚੁਤ = ਅਟੱਲ ॥ ਬਿਨਸੇ
 = ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ਮਦ = ਹੰਕਾਰ ॥ ਢੀਠੇ = ਢੀਠ, ਅਮੋੜ ॥ ਪੀਠੇ = ਪੀਸੇ ਦੁਖੀ
 ਹੋਏ ॥ ਮੂਠੇ = ਠੱਗਾਈ ਖਾ ਕੇ ॥ ੨੭ ॥ ਅੰਕੁਰੁ = ਪੂਰਬਲੇ ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਫਲ ॥
 ਭੇਟਿਓ = ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ਕਰੁ ਗਹਿ = ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਥ ਫੜਕੇ ॥ ਬਿਖੁ = ਜ਼ਹਿਰ
 ਰੂਪ ॥ ਸੰਕਟ ਦੁਆਰਾ = ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ (ਜਨਮ ਮਰਨ) ॥ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ =
 ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ੨੮ ॥ ਭੁਗਵੈ = ਭੋਗਦਾ ਹੈ ॥ ਪਾਵਨ = ਪਵਿਤਰ ਹੋਇਆ ॥ ਅਸਟ
 ਮਹਾ ਸਿਧਿ = ਅਣਮਾਂ ਮਹਿਮਾਂ ਆਦਿਕ ਅੱਠ ਵੱਡੀਆਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ॥ ਕਾਮ ਧੇਨੁ =
 ਖਾਣ ਦੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸਵੱਰਗਾਂ ਦੀ ਗਊ ॥ ਪਾਰਜਾਤ = ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ॥ ਰੁਖੁ = ਬਿਰਛ ॥

੨੧੮

ਧੁਖੁ = ਧੁਖੀ (ਤਪੀ) ਦਾ, ਦੁਖੀ ਹੋਈਦਾ ॥ ੨੯ ॥ ਉਰਧਾਰੇ = ਰਿਦੇ ਵਿਚ
 ਧਾਰੇ ਹਨ ॥ ਅਤੁਲ = ਬੇਅੰਤ ॥ ਬਾਹੁਰਿ = ਫੇਰ ॥ ਮਝਾਰੇ = ਵਿਚ ॥
 ਮ:੯॥ ਕਹਉ ਕਹਾ:- ਕਹਾ = ਕੀ ॥ ਅਧਮਾਈ = ਨੀਚਤਾਈ ॥ ਉਰਝਿਓ =
 ਛੱਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ॥ ਕਨਕ = ਸੋਨਾ ॥ ਕਾਮਨੀ = ਇਸਤ੍ਰੀ ॥ ਰੁਚ =
 ਰੁਚੀ, ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਦੀਨ ਬੰਧ = ਗਰੀਬਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ॥ ਨਿਸ = ਰਾਤ ॥ ਕਾਈ =
 ਮੈਲ, ॥ ਅਨਤ = ਹੋਰ ਥਾ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ॥

ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ॥ ਕੋਈ ਬੋਲੈ:-ਨਿਰਵਾ = ਨੇੜੇ ਹੈ ॥ ਚਰੈ = ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ॥

ਬਕਬਾਦੁ = ਬੇਅਰਥ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ॥ ਬਖਾਨੈ = ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਕਉਨ ਕੋ =

ਕਿਸ ਦਾ ॥ ਪਤਿਤ = ਪਾਪੀ ॥ ਰਹੈ = ਛੁਟ ਗਏ ਹਨ ॥ ਕਾਹੇ ਕਉ =

ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ ਭਨਤਿ = ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤ = ਪੁੰਨ ਕਰਮਾਂ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸੁਮਤਿ =

ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੁੱਧੀ (ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ॥ ਗੁਰਮਤਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕਰ ਕੇ ॥

ਕੋ ਕੋ ਨ = ਕੌਣ ਕੌਣ ਨਹੀਂ ॥ ੨ ॥ ਤੀਨਿ ਛੰਦੇ ਖੇਲੁ = ਤਿੰਨਾਂ ਛੰਦਾਂ (ਪ੍ਰਕਾਰ)

ਦਾ ਕਰਮ (ਵ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ) ॥ ਆਛੈ = ਹੈ ॥ ਕੁੰਭਾਰ = ਘੁਮਿਆਰ ॥ ਹਾਂਡੀ = ਤੋੜੀ,

ਆਦਿਕ ਬਰਤਨ ॥ ਸਾਂਡੀ = ਸਾਂਢਣੀ, ਸੈਨਾ, ਰਾਜਨੀਤੀ ॥ ਗੋ = ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ॥

ਰਾਂਡੀ = ਪੱਤਰੀ, ਕਰਮ ਕਾਂਡੀ ਵਿੱਦਿਆ ॥ ਹੀਗੁ = ਹਿੰਗ, ਹੁੰਡੀ ਆਦਿਕ ॥ ਭੈਂਸਰ =

ਭੈਂਸਾ, ਗੋਂਡਾ ॥ ਮਾਥੈ = ਸਿਰ ਤੇ ॥ ਸੰਗੁ = ਸਿੰਗ ॥ ਦੇਵਲ = ਸ਼ਿਵ ਦਵਾਲੇ ॥

ਮਧੇ = ਵਿਚ ॥ ਲੀਂਗ = ਸ਼ਿਵ ਲਿੰਗ ॥ ਬੇਲ = ਵੇਲਾਂ, ਹਰਿਆਵਲ ॥ ਕੇਲ =

ਕੇਲਾ ਆਦਿਕ ਫਲ ॥ ਸਿਆਮ = ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ॥

ਭਾਵਾਰਥ-ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਸੰਬੰਧ ਹਨ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਦਾ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧ ਹੈ ।

੨੧੯

ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ

ਮ: ੪॥ਸੁਨਿ ਮਨ:-ਗੁਰਮਤਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ॥ ਨਾਨਾ =

ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ॥ ਖਿਆਨ = ਮਹਾ ਭਾਰਤ ਆਦਿਕ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ =

ਛੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ॥ ਸੰਕਰ = ਸ਼ਿਵ ਜੀ ॥ ਕ੍ਰੋੜਿ ਤੇਤੀਸ = ਤੇਤੀ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੇ

ਮਰਮਾਮ = ਭੇਦ ॥ ਸੁਰਿਨਰ = ਦੇਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁਖ ॥ ਗਣ = ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ
ਦਾਸ ॥ ਗੰਧਬ = ਦੇਵਤਿਆ ਦੇ ਰਾਗੀ ॥ ਜੇਤ = ਜਿਤਨੇ ॥ ਉਪਾਮ = ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹੋਏ
ਹਨ ॥ ੧ ॥ ਨੀਕੋ = ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਸੰਪੈ = ਸੰਪਦਾ, ਮਾਲ ਧਨ ॥ ਕਿੰਚਤ = ਥੋੜੀ ਜੇਹੀ ॥
ਭੇਟੇ = ਮਿਲੇ ॥ ੨ ॥

੨੨੦

ਪੰਚ ਤਤੁ = ਪੰਜਾਂ ਤੱਤਾਂ ਦਾ ॥ ਬਿਸਥਾਰਾ = ਪਸਾਰਦਾ ਹੈ ॥ ਧਾਤੂ
ਪੰਚ = ਪੰਜ ਵਿਸ਼ਯ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ ॥ ੩ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ = ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥
ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ = ਕ੍ਰੋੜਹਾ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਦੇ ॥ ਭਵਜਲੁ = ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ॥ ਬਸਤ =
ਵੱਸਦਾ ਹੈ ॥ ਲਾਧਾ = ਲੱਭਿਆ ਹੈ ॥ ਸਾਹੁ = ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ॥ ਵਿਹਾਝੇ = ਖਰੀਦ ਦਾ
ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਅਗਨਿ ਕੁੰਟ = ਗਰਭ ਅਗਨੀ ਵਿਚ ॥ ਉਰਧ = ਪੁੱਠਾ ਹੋ ਕੇ ॥ ਉਦਰ
ਮੰਝਾਰਾ = ਪੇਟ ਵਿਚ ॥ ੫ ॥ ਸਰਬ ਕਲ = ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ॥ ੬ ॥
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ = ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ॥ ਮਤਿ = ਸਿੱਖਿਆ ॥

ਨੋਟ:—ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪੰਨਾ ੩੮੯ ਦੀ ਉਪਰੋਂ ਸੱਤਵੀਂ ਸਤਰ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪੰਨਾ ੫੫੧ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਲਵਝ ਛਿੰਗਾ ਹੈ।
ਸੋਧ ਲੈਣਾ ॥

ਓ

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਸੇਵਕ	੮੬
ਓਇ ਜੁ ਦੀਸਹਿ	੨੩੩
ਓਹਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੀ	੨੯੦
ਓਇ ਪਰਦੇਸੀ(੧੬੩)	੨੯੩

ਅ

ਅਮਲੁ ਗਲੋਲਾ	੩੦
ਅਮਲੁ ਕਰਿ ਧਰਤੀ	੩੭
ਅਛਲ ਛਲਾਈ	੩੯
ਅਚਰਜ ਏਕੁ ਸੁਨਹੁ	੭੯
ਅਨਹਦੁ ਵਾਜੈ	੮੪
ਅਵਰਿ ਪੰਚ ਹਮ	੧੨੨
ਅਉਧ ਮੰਤ੍ਰ ਮੂਲੁ	੧੨੩
ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਨਾਹੀ	੧੩੪
ਅਗਲੇ ਮੂਏ ਸੇ	੧੩੪
ਅਗਮ ਰੂਪ ਕਾ	੧੩੯
ਅਨਿਕ ਰਸਾ ਖਾਇ	੧੪੧
ਅਪਨੇ ਲੋਭ ਕਉ	੧੪੩
ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ (੧੧੩)	੧੪੮
ਅਉਧ ਘਟੈ ਦਿਨਸੁ	੧੫੦
ਅਨੂਪ ਪਦਾਰਥ	੧੫੩
ਅਧਿਆਤਮ ਕਰਮ	੧੬੬
ਅਬ ਮੋਹਿ ਜਲਤ	੨੭੭
ਅਵਰ ਮੂਏ ਕਿਆ	੨੨੯
ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ	੨੨੯
ਅਹਿਨਿਸਿ ਏਕ	੨੩੪
ਅਬ ਮੋਕਉ	੨੩੪
ਅਗਨਿ ਨ ਦਹੈ	੨੪੦
ਅਰੜਾਵੈ ਬਿਲ ਲਾਵੈ (੯)	੨੬੯
ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ (੨੩)	੨੭੧
ਅਉਖਧੁ ਖਾਇਓ (੩੨)	੨੭੨
ਅਧਮ ਚੰਡਾਲੀ ਭਈ	੨੭੪
ਅਨਦਿਨ ਮੂਫਾ	੨੭੯

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ (੮੩)	੨੮੦
ਅਪੁਸਟ ਬਾਤ ਤੇ	੨੮੭
ਅਪੁਨੇ ਸੇਵਕ (੧੨੮)	੨੮੮
ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ (੧੪੦)	੨੯੦
ਅਪੁਨੀ ਭਗਤਿ (੧੪੬)	੨੯੧
ਅਨਰਸ ਮਹਿ	੩੦੪
ਅਯੋ ਅੰਧੈ	੩੦੬
ਅਨਹਦੋ ਅਨਹਦੁ	੩੦੭
ਅਕਥਾ ਹਰਿ ਅਕਥ	੩੧੫
ਅਨਦੋ ਅਨਦੁ ਘਣਾ	੩੧੫
ਅਪਜਸ ਮਿਟੈ (੨੨)	੩੫੬
ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਹੁ	੩੫੭
ਅਪਣਾ ਗੁਰ ਸੇਵਿ	੩੫੭
ਅਬ ਹਮ ਚਲੀ (੩)	੩੭੬
ਅਪੁਨੇ ਹਰਿ (੧੬)	੩੭੮
ਅਪੁਨੇ ਸਤਿਗੁਰ (੨੩)	੩੭੯
ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਤਮ	੩੮੪
ਅਨਕਾਏ ਰਾਤੜਿਆ	੩੮੬
ਅਮਲੀ ਅਮਲੁ	੩੯੩
ਅਤਿ ਉਚਾ	੩੯੬
ਅਪਣੇ ਪਿਰ ਕੈ	੩੯੮
ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ	੪੧੨
ਅਪਨਾ ਘਰ ਮੂ	੪੧੩
ਅਚਰੁ ਚਰੈ	੪੧੬
ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਵਿ (੮)	੪੧੬
ਅਬਿਨਾਸੀ ਜੀਅਨ (੩੨)	੪੨੧
ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ (੭੫)	੪੨੬
ਅਣ ਮੜਿਆ ਮੰਦਲ	੪੪੪
ਅਬ ਹਰਿ ਰਾਖਨ	੪੫੬
ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ (੩੮)	੪੫੯
ਅਉਖੀ ਘੜੀ (੪੬)	੪੫੯
ਅਬ ਮੈ ਕਉਣ ਉਪਾਏ	੪੬੧
ਅਬ ਮੈ ਸੁਖ	੪੭੬

ਆ

ਆਖਾ ਜੀਵਾਂ ਵਿਸ	੨੪/੨੫੫

ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਗਲਿ	੩੨	ਆਵਹੁ ਮਿਲਹੁ	੪੦੩
ਆਪੇ ਰਸੀਆ ਆਪਿ	੩੬	ਆਪੇ ਆਪਿ	੪੧੫
ਆਪਣਾ ਭਉ ਤਿਨ	੪੩	ਆਪਹਿ ਅੰਡਜ	੪੧੫
ਆਪੇ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤ	੪੪	ਆਪੇ ਹੀ ਸਭੁ	੪੧੫
ਆਖਿ ਆਖਿ	੫੨	ਅ ਪੇ ਕੰਡਾ ਆ	੪੧੫
ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ	੫੩	ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸ'ਟ	੪੧੬
ਆਵਹੁ ਭੈਣੇ ਤੁਸੀ	੮੩	ਆਪੇ ਸੇਵਾ	੪੧੬
ਆਉ ਸਾਜਨ ਸੰਤ	੮੮	ਆਗੈ ਸੁਖ (੮੭)	੪੨੭
ਆਪੇ ਰੰਗੇ ਸਹਜਿ	੯੨	ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰ	੪੩੦
ਆਪ ਵੰਞਾਏ ਤਾ	੯੨	ਆਪੇ ਜੋਗੀ	੪੭੫
ਆਤਮ ਰਾਮ ਪਰਗਾਸੁ	੯੫	ਆਏ ਅਨਿਕ	੪੭੭
ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰ	੯੭	ਆਦਿ ਪੂਰਨ	੪੭੯
ਆਉ ਸਖੀ ਗੁਣ	੧੩੧		
ਆਨ ਰਸਾ ਜੋਤੇ	੧੩੫		
ਆਪਨ ਤਨੁ ਨਹੀ	੧੩੯	ਐਥੈ ਤੂੰਹੈ ਆਗੈ	੮੯
ਆਠ ਪਹਰ ਸੰਗੀ (੧੫੨)	੧੪੩	ਐਥੇ ਸਾਚੇ ਸੁ	੯੩
ਆਓ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ	੧੬੦	ਐਸੀ ਪ੍ਰੰਤ ਗੋਵਿੰਦ (੧੬੨)	੧੪੪
ਆਦਿ ਮਧਿ ਜੋ	੧੮੦	ਐਸੇ ਪਰਚਰੇ ਪਾਏ	੧੫੦
ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ	੧੯੭	ਐਸੇ ਦਾਸੁ ਜਿਲੈ	੧੬੭
ਆਪੇ ਪਾਵਕੁ ਆਪੇ	੧੩੩	ਐਸੇ ਅਚਰਜ ਦੇ	੨੩੦
ਆਸ ਪਾਸ ਘਨ	੨੪੨	ਐਜੀ ਜਨਮਿ	੩੫੯
ਆਪਿ ਕਰੇ	੨੬੦	ਐਜੀ ਨ ਹਮ	੩੫੯
ਆਇਆ ਮਰਣੁ (੬੪)	੨੬੬	ਐਥੈ ਓਥੈ (੭੮)	੪੨੬
ਆਗੈ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ (੪੮)	੨੭੫	ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤ	੪੪੬
ਅ ਪੇ ਪੇਡੁ ਬਿਸ	੨੭੮	ਐਸੇ ਗੁਨੁ	੪੮੯
ਆਠ ਪਹਰ ਨਿਕਟਿ	੨੮੧		
ਆਠ ਪਹਰ ਉਦਕੁ	੨੮੨		
ਆਵਹੁ ਮੀਤ ਇਕਤ੍ਰ	੨੮੫		
ਆਪ ਵੀਚਾਰੈ	੨੯੬	ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੇਡਿ	੪੨
ਆਵਣ ਜਾਣ ਕਿਉਂ	੩੦੧	ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ	੮੬
ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੇ	੩੦੨	ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹਰਿ	੮੭
ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ	੩੨੧	ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗੁ	੯੧
ਆਨੀ ਲੇ ਕੁੰਭ	੩੪੫	ਅੰਦਰਿ ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ	੯੧
ਆਲ ਜਾਲ ਭਰਮ (੧੭)	੩੫੫	ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ	੯੩
ਅਰਾਧਿ ਸ੍ਰੀ ਧਰ	੩੫੧	ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਸੈ ਸਹਜਿ	੯੩
ਅਨਾਥਿ ਨਾਥ (੨੫)	੩੭੯	ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਨ	੯੮

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਇਆ ਰਹੈ	੧੨੧	ਇੰਦਰ ਲੋਕ ਸਿ	੪੬੬
ਅੰਧਕਾਰ ਸੁਖਿ	੨੨੮		
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ	੨੭੫	ਏ	
ਅੰਤਰਿ ਗਾਵਉ	੨੮੬	ਏਕੁ ਸੁਆਨੁ ਦੁਇ	੩੮
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਿਨਾ (੩੪)	੩੦੪	ਏਕਾ ਸੁਰਤਿ ਜੋਤੇ	੩੮
ਅੰਤਰਿ ਮੈਲ ਜੇ	੩੪੫	ਏਕਾ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਹੈ	੯੫
ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਿ	੩੬੭	ਏਕਸੁ ਤੇ ਸਭਿ (੨੯)	੧੨੫
ਅੰਤਰਿ ਮਲਿ ਨਿਰਮਲ	੩੭੪	ਏਕਸੁ ਸਿਉ ਜਾਕਾ (੧੧੭)	੧੪੦
ਅੰਤਕਾਲਿ ਜੇ	੩੭੪	ਏਕ ਜੋਤਿ ਏਕਾ	੨੩੯
ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪ੍ਰਿਅ (੨੯)	੩੮੦	ਏਕੋ ਸਰਵਰੁ	੨੫੭
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ	੩੮੩	ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ	੨੬੦
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸ	੩੯੫	ਏਕ ਬਗੀਚਾ ਪੇਡੁ	੨੭੭
ਅੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਸੋ (੪)	੩੯੬	ਏਕੋ ਕੇਕੀ (੬੪)	੨੭੭
ਅੰਤਰ ਕੀ ਗਤਿ (੩੫)	੪੨੧	ਏਕਾ ਓਟ (੧੬੦)	੨੯੩
		ਏਕੁ ਮਰੈ ਪੰਚੇ	੨੯੫
		ਏਕ ਅਨੇਕ ਬਿਆ	੩੪੫
		ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਨਿਸਾਨੁ	੩੫੨
		ਏਕ ਨਗਰੀ ਪੰ	੩੫੮
		ਏਕੋ ਰੇ (੩੪)	੩੮੦
		ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ	੩੯੯
		ਏਕ ਪਿਤਾ ਏਕਸ	੪੧੮

ਇ

ਇਹੁ ਮਨੋ ਮੂਰਖੁ	੩੫		
ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਪਿਆਰਾ	੩੫		
ਇਹੁ ਤਨੁ ਧਰਤੀ ਬੀਜੁ	੩੭		
ਇਕਿ ਪਿਰੁ ਰਾਵਹਿ	੪੪		
ਏਕੋ ਆਪਿ ਫਿਰੈ	੯੧		
ਇਸ ਗੁਫਾ ਮਹਿ	੯੫		
ਇਕਿ ਗਾਵਤ ਰਹੇ (੨੪)	੧੨੫		
ਇਹੁ ਮਨੂਆ ਖਿਨ	੧੩੦	ਸਭਿ ਰਸ ਮਿਠੇ	੩੦
ਇਸੁ ਗੜ ਮਹਿ	੧੩੧	ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ	੪੧
ਇਸ ਜੁਗ ਕਾ ਧਰ	੧੭੪	ਸਭੇ ਥੋਕ ਪ੍ਰਾਪਤੇ	੪੮
ਇਕਿ ਆਵਹਿ ਇਕਿ	੨੫੮	ਸਭੇ ਗਲਾ ਵਿਸਰਨੁ	੪੮
ਇਕ ਘੜੀ ਦਨਿਸੁ (੧੫)	੨੭੦	ਸਰਣਿ ਪਏ ਪ੍ਰਭ	੪੯
ਇਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ	੨੮੧	ਸਭੇ ਕੰਤੁ ਮਹੋਲੀਆ	੫੩
ਇਕਤੁ ਪਤਰਿ ਭਰਿ	੩੩੫	ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਜੇ	੫੬
ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਮਮਤਾ	੩੬੩	ਸਹਜੇ ਨੋ ਸਭ	੬੨
ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਜਜ	੪੦੭	ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵੀਐ ਮਨ	੬੨
ਇਹ ਜਗਿ ਮੀਤ	੪੨੮	ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ	੬੨
ਇਹੁ ਧਨੁ ਅਖੁਟੁ	੪੫੦	ਸਗਲ ਸੰਤਨ ਪਹਿ	੮੫
ਇਛਾ ਪੁਰਕ ਸਰਬ	੪੫੨	ਸਭ ਕਿਛੁ ਘਰ	੮੬

ਸ

ਸਫਲ ਸੁਬਾਣੀ	੮੭	ਸਸਾ ਸੋਇ	੩੦੫
ਸਭੇ ਸੁਖ ਭਏ	੮੯	ਸਤਜੁਗਿ ਸਭ ਸੰਤੋ	੩੧੧
ਸਬਦਿ ਰੰਗਾਏ	੯੦	ਸਨਕ ਸਨੰਦ ਅੰਤ	੩੩੭
ਸਬਦਿ ਮਰੇ ਸੁ	੯੧	ਸਰਪਨੀ ਤੇ ਊਪ	੩੪੦
ਸਭ ਘਟ ਆਪੇ	੯੧	ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਗੁਰ (੧੬)	੩੭੮
ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਵਿਐ ਵਡੀ	੯੨	ਸਭਦਿਨ ਕੈ	੩੮੧
ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੀ ਸਿਖ	੯੩	ਸਭ ਕਿਛੁ ਜੀਵਤ (੨)	੩੮੨
ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ	੧੨੦	ਸਭ ਜੀਅ	੩੮੪
ਸਚਾ ਅਮਰ ਸਚਾ (੩੧)	੧੨੬	ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਸਚੁ (੧)	੩੯੭
ਸਭੁ ਜੁਗ ਕਾਲੈ (੩੬)	੧੨੬	ਸਚਾ ਸਉਦਾ	੩੯੯
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨ (੩੮)	੧੨੭	ਸਚੁ ਸਿਰੰਦਾ	੪੦੩
ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ (੪੩)	੧੨੭	ਸਬਦ ਰਤੈ ਵਡ	੪੦੭
ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸਨਿ (੯੧)	੧੩੭	ਸਭਨਾ ਮਰਨਾ	੪੧੦
ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ	੧੪੭	ਸਰਬ ਜੀਆ ਸਿਰਿ	੪੧੩
ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਉ	੧੫੪	ਸਚੀ ਭਗਤ	੪੧੪
ਸਭ ਹੂ ਕੋ ਰਸ	੧੫੭	ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ	੪੧੪
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜੋ ਮੁ	੧੭੬	ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖੁ (੮)	੪੧੪
ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੁਰਖੁ	੨੧੫	ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ (੧੨)	੪੧੫
ਸਤਿਜੁਗਿ ਸਤੁ ਤੇਤਾ	੨੫੨	ਸਗਲ ਸਮਗਰੀ	੪੧੮
ਸਬਦ ਮੂਆ (੪੧)	੨੬੪	ਸਗਲ ਬਨਸਪਤੀ	੪੨੧
ਸਬਦ ਮਰੈ (੫੦)	੨੬੫	ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ (੭੫)	੪੨੬
ਸਤਿ ਸੰਗਤ ਮਿਲੀਐ (੬੩)	੨੬੬	ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ (੭੯)	੪੨੬
ਸਸੁ ਤੇ ਪਿਰਿ	੨੬੭	ਸਭ ਜਗੁ ਜਿਨਹਿ	੪੩੨
ਸਦਾ ਸਦਾ (੪੦)	੨੭੨	ਸਦਾ ਧਨੁ (੩)	੪੫੦
ਸਗਲ ਸੁਖ	੨੮੧	ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ (੨੬)	੪੫੭
ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੈ	੨੮੩	ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ (੨੯)	੪੫੮
ਸਰਬ ਦੁਖ (੯੭)	੨੮੩	ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਮਿ	੪੬੨
ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਮੈ (੧੦੪)	੨੮੩	ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ	੪੬੫
ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ	੨੯੦	ਸਨਕ ਸਨੰਦ	੪੬੫
ਸਭਿ ਜਪ ਸਭਿ	੨੯੪	ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ	੪੭੪
ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਰਾ	੩੦੨	ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਜਨ	੪੭੪
ਸਭ ਨਾਵੇ ਨੌ	੩੦੩	ਸਤਿਗੁਰ ਆਇਓ (੯)	੪੮੭
ਸਚ ਰਤੀਆਂ (੩੩)	੩੦੩	ਸਵਾਮੀ ਸਰਨਿ ਪ (੧੫)	੪੮੮
ਸਚੇ ਰਤੇ ਸੇ	੩੦੩		
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗੁਣ (੩੫)	੩੦੪		
ਸਬਦੇ ਹੀ ਭਗਤ ਜਾਪਦੇ (੩੬)	੩੦੪		

ਸਾ

ਸਾਹਿਤਿ ਸੁਹਾਵੀ

ਸਾਹੁ ਹਮਾਰਾ (੪੫)	੧੨੮		
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਪਿਓ (੯੨)	੧੩੭		
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਤਾਕੀ (੧੨੬)	੧੪੧		
ਸਾ ਮਤਿ ਨਿਰਮਲ (੧੬੧)	੧੪੪		
ਸਾਤਿ ਭਈ ਗੁਰ	੧੪੬		
ਸਾਧੋ ਮਨ ਕਾ ਮਨੁ	੧੬੨		
ਸਾਧੋ ਫਚਨਾ	੧੬੨		
ਸਾਧੋ ਇਹ ਮਨ (੪)	੧੬੨		
ਸਾਧੋ ਗੋਬਿੰਦ (੫)	੧੬੨		
ਸਾਧੋ ਰਾਮ ਸਰਨਿ (੭)	੧੬੩		
ਸਾਧਨ ਬਿਨਉ	੧੮੨		
ਸਾਰਿ ਨਾਮਿ ਮੋਰਾ	੨੭੬		
ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ (੯੨)	੨੮੨		
ਸਾਈ ਅਲਖੁ	੨੮੪		
ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਸਿੰਮ੍ਰ	੩੦੨		
ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀ	੩੧੦		
ਸਾਸ ਕੀ ਦੁਖੀ	੩੪੨		
ਸਾਪੁ ਕੁੰਚ	੨੪੬		
ਸਾਧ ਸੰਗ ਹਰਿ (੬)	੩੯੬		
ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ (੪੧)	੪੨੨		
ਸਾਹਿਬ ਗੁਨੀ ਗ	੪੨੩		
ਸਾਧੋ ਇਹੁ ਜਗੁ (੨)	੪੬੧		
ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਰਿ (੨੮)	੪੯੦		

ਸਿ

ਸਿਰੀ ਰਾਗ	੨੮		
ਸਿਫਤਿ ਸਾਲਾਹੁਣ ਤੇਰਾ	੮੫		
ਸਿਮਰਤੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ	੮੯		
ਸਿਮਰਤੁ ਸੁਆਮੀ (੧੪੨)	੧੪੨		
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ (੧੧੨)	੧੪੮		
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਗੁਰ (੪੩)	੪੨੨		
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰ (੬੩)	੪੨੫		
ਸਿਮਰਉ ਅਪਣਾ (੯੨)	੪੨੭		
ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ (੩੨)	੪੫੮		
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ (੪੩)	੪੫੯		

ਸੁ

ਸੁਣਿ ਵਡਾ ਆਖੇ	੨੪/੨੫੪
ਸੁੰਝੀ ਦੇਹ ਡਰਾ	੩੩
ਸੁਣਿ ਮਨਿ ਮਿਤ੍ਰ	੩੪
ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ	੪੧
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਾਮ	੪੪
ਸੁਣਿ ਮਨ ਭੂਲੇ	੫੬
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾ	੮੮
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਬੁਝੈ	੧੧੯
ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਕਥਾ (੭੭)	੧੩੩
ਸੁਖ ਨਾਹੀ ਰੇ .	੧੫੪
ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਾਜ	੧੬੧
ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪ੍ਰਭ	੧੮੨
ਸੁਣਿ ਸਖੀਏ ਮਿਲਿ	੧੮੬
ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ	੧੯੭
ਸੁਖ ਮਾਂਗਤ ਦੁਖ	੨੩੪
ਸੁਰਤਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤ	੨੩੮
ਸੁਰਗ ਬਾਸੁ ਨ	੨੪੧
ਸੁਣਿ ਮਨ ਮੰ ਨਿ (੨੭)	੩੦੨
ਸੁਤ ਅਪਰਾਧ ਕਰਤੁ	੩੩੭
ਸੁਨਹੁ ਬੇਨਤੀਆ	੩੮੭
ਸੁਨਿਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇ	੪੦੬
ਸੁਖੀਏ ਕਉ	੪੧੭
ਸੁਖ ਸਾਦਿ	੪੨੬
ਸੁਨਹੁ ਬੇਨਤੀ (੯੨)	੪੨੭
ਸੁਖ ਸਾਗਰ	੪੪੫
ਸੁਨਹੁ ਸੰਤ (੨੯)	੪੫੮
ਸੁਨਿ ਮਨ	੪੯੧

ਸੁ

ਸੂਕੇ ਹਰੇ ਕੀਏ	੧੪੧
ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ	੨੮੬
ਸੁਖ ਮੰਗਲ (੪੦)	੪੨੨
ਸੁਖ ਸਹਜ (੫੫)	੪੨੩

ਸ

ਸੇ

੨੪/੨੫੪
੩੩
੩੪
੪੧
੪੪
੫੬
੮੮
੧੧੯
੧੩੩
੧੫੪
੧੬੧
੧੮੨
੧੮੬
੧੯੭
੨੩੪
੨੩੮
੪੧
੧੨
੭

ਸੇ ਸਚਿ ਲਾਗੇ
ਸੇਵੀ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਸੇਵਾ ਏਕ ਨ
ਸੇਵਕ ਦਾਸੁ
ਸੇਵਕ ਜਨ ਬਨੇ
ਸੇਜ ਏਕ ਏਕੋ ਮ: ੪ (੧)
ਸੇਵਕ ਸੇਵ
ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਪੂਜਣ (੧੧)

ਸੋ

ਸੋ ਦਰੁ ਤੇਰਾ ਕਿਹਾ
ਸੋ ਪੁਰਖੁ
ਸੋਈ ਮਉਲਾ
ਸੋਈ ਧਿਆਈਐ
ਸੋਈ ਸਾਸਤੁ ਸਉਣੁ
ਸੋਈ ਕਰਣਾ ਜਿ
ਸੋ ਸਚੁ ਮੰਦਰੁ
ਸੋ ਥਾਉ ਸਚ (੨੩)
ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ (੨੭)
ਸੋ ਕਿਛ ਕਰਿ
ਸੋਇ ਰਹੀ ਪ੍ਰਭੁ
ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਤ (੯)
ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰੈ (੧੨)
ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਦਾ
ਸੋਰਠਿ ਰਾਗੁ
ਸੋ ਸਿਖੁ ਸ
ਸੋਈ ਕਰਾਇ (੭੧)
ਸੋਰਠਿ ਸਦਾ
ਸੋ ਕਤ ਡਰੈ

ਸੰ

ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਮਿਲਿ
ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਧਨੁ

੯੪
੧੦੨
੧੭੦
੨੫੯
੩੭੬
੩੯੬
੪੧੩
੪੫੨

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ
ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਸੁਣਿ
ਸੰਤ ਕੀ ਧੂਰਿ
ਸੰਤ ਪ੍ਰਸ ਦਿ ਹਰਿ (੧੧੯)
ਸੰਧਿਆ ਪ੍ਰਾਤ
ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਹੋਇ
ਸੰਤ ਤੁਝੀ ਤਨੁ ਸੰ:
ਸੰਚਨਿ ਕਰਉ (੩੮)
ਸੰਤਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ (੪੮)
ਸੰਤਹੁ ਮਨ ਪ:
ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇ (੪੦)
ਸੰਤਨ ਅਵਰ

ਹ

੨੩/੨੫੪
੨੫/੨੫੪
੩੮
੪੮
੪੯
੮੯
੮੯
੧੨੫
੧੨੫
੧੪੫
੨੭੯
੩੭੭
੩੭੮
੩੯੫
੪੧੦
੪੧੪
੪੨੫
੪੩੪
੪੫੭

ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਹੁ
ਹਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੀ
ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਜੀ ਸਚਾ
ਹਉ ਪੰਥ ਰਸਾਈ
ਹਉਮੈ ਕਰਮ
ਹੱਠ ਮਝਾਹੂ ਮਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਉੱਤਮੁ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਹਉ ਗੁਣਿ ਗੋਵਿੰਦ
ਹਰਿ ਗੁਣ ਪੜੀਐ
ਹਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ
ਹਰਿ ਆਪੇ ਮੇਲੇ
ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ
ਹਰਨੀ ਹੋਵਾ ਬਨਿ
ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਸਭੁ (੨੬)
ਹਰਿ ਆਪੇ ਜੋਗੀ (੪੪)
ਹਰੈ ਮਨਿ ਚਿਤ (੪੯)
ਹਰਿ ਦਇਆਲ ਦਇਆ
ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਵਸਗਤਿ (੫੮)

੧੨੪
੧੨੫
੧੨੭
੧੨੮
੧੨੯
੧੩੦

ਹਮ ਅਹੰਕਾਰੀ ਅਹੰ (੬੩)	੧੩੧	ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ (੧੪੯)	੨੯੧
ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਰਬਿ (੬੨)	੧੩੧	ਹਰਖ ਸੋਗ (੧੫੬)	੨੯੨
ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ (੯੭)	੧੩੮	ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ	੨੯੩
ਹਮ ਧਨਵੰਤ ਭਾਗਨ	੧੩੮	ਹਮ ਘਰੇ ਸਾਚਾ	੩੦੯
ਹਰਿ ਗੁਣ ਜਪਤ (੧੧੬)	੧੪੦	ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ	੩੧੧
ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੇਰੀ (੧੩੭)	੧੪੨	ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨਿ	੩੧੨
ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਜਾਕਾ (੧੪੩)	੧੪੨	ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਿੰਨੇ	੩੧੩
ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ (੧੪੪)	੧੪੨	ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ	੩੧੪
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ	੧੪੪	ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ	੩੧੫
ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਿ	੧੪੪	ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ	੩੧੮
ਹਰਿ ਸੰਗ ਰਾਤੇ (੧੦੯)	੧੪੭	ਹਜ ਹਮਾਰੀ ਗੋ	੩੩੮
ਹਰਿ ਪੈਖਨ ਕਉ	੧੪੯	ਹਮ ਮਸਕੀਨ ਖੁਦਾਈ	੩੩੯
ਹਉ ਤਾਕੈ ਬਲਿ	੧੫੨	ਹਮ ਘਰਿ ਸੂਤ	੩੪੨
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਬਹੂ	੧੫੪	ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ	੩੪੮
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੀ	੧੫੫	ਹਰਿ ਕੀ ਤੁਮ ਸੇਵਾ (੪)	੩੫੧
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ	੧੫੮	ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿ	੩੫੨
ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰ	੧੬੦	ਹਰਿ ਜਨ ਉਤਮ (੩)	੩੫੨
ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ	੧੬੫	ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਾਪ	੩੫੩
ਹਉਮੈ ਕਰਤੁ ਭੇਖੀ	੧੭੧	ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਅ	੩੬੧
ਹਨੁ ਕਰਿ ਮਰੈ ਨ	੧੭੧	ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ (੪)	੩੭੬
ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੁਰੈ	੧੭੮	ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ (੬)	੩੭੭
ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਗੁਰ	੧੮੦	ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ (੮)	੩੭੭
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ	੨੨੩	ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ (੧੦)	੩੭੭
ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਹਿ	੨੩੫	ਹਰਿ ਜਪ ਸੇ (੩੦)	੩੮੦
ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਵੈ	੨੬੪	ਹਰਿ ਕੀ ਗਤਿ	੩੮੨
ਹਰਿ ਕੈ ਭਾਣੈ (੫੨)	੨੬੫	ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ	੩੮੩
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ (੫੯)	੨੬੬	ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ	੩੮੩
ਹਬਿ ਕਰਿ ਤੰਤੁ	੨੬੬	ਹਰਿ ਕਾ ਏ	੩੮੪
ਹਉ ਅਨਦਿਨ (੬੬)	੨੬੭	ਹਰਿ ਚਰਨ ਸ:	੩੮੫
ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਹਿ (੧੬)	੨੭੦	ਹਉਮੈ ਨਾਵੈ (੯)	੩੯੬
ਹਰਿ ਰਸ ਛੋਡਿ	੨੭੧	ਹਉ ਗੁਰ (੨)	੪੦੦
ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਤ	੨੭੨	ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ (੩)	੪੦੦
ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਖਰ (੭੦)	੨੭੮	ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ (੪)	੪੦੦
ਹਭੇ ਬੋਕ ਵਿਸਾ (੧੦੭)	੨੮੪	ਹਉ ਪਾਪੀ	੪੧੨
ਹਮਾਰੀ ਪਿਆਰੀ	੨੮੯	ਹਰਿ ਸਿਉ (੮)	੪੧੬
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ (੧੪੫)	੨੯੧	ਹਮ ਮੈਲ ਤੁਮ	੪੧੯

ਹਮ ਸੰਤਨ ਕੀ	੪੨੦	ਹਿ	
ਹਮਰੀ ਗਣਤ (੪੪)	੪੨੨	ਹਿਰਦੈ ਚਰਨ ਕਮਲ (੧੩੮)	੧੪੨
ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਿ (੭੨)	੪੨੫	ਹਿਰਦੈ ਸੁਣਿ ਸ (੫੫)	੨੬੫
ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੇ	੪੩੨	ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹਾ	੩੩੬
ਹਮ ਆਦਮੀ ਹਾਂ	੪੪੭	ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ (੫੨)	੪੨੩
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਨੁ	੪੫੦	ਹਿਰਦੈ ਕਪਟ ਮੁਖ	੪੪੨
ਹਮ ਭੀਖਕ ਭੇ (੮)	੪੫੧		
ਹਮ ਅੰਧੁਲੇ	੪੫੧	ਹੀ-ਹੁ-ਹੈ-ਹੋ	
ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ	੪੫੧	ਹੀਰੈ ਹੀਰਾ ਬੋਧਿ	੩੪੩
ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤ	੪੫੧	ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲ	੪੭੩
ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੁੰਦ	੪੫੨	ਹੁਕਮੀ ਵਰਸਣ ਲਾਗੇ	੮੮
ਹਰਿ ਪੜ੍ਹ (੯)	੪੫੨	ਹੈ ਕੋਈ ਰਾਮ	੧੪੮
ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੀ (੧੫)	੪੫੬	ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ	੧੫੭
ਹਰਿ ਏਕ ਸਿਮ (੩੧)	੪੫੮	ਹੈ ਨਾਹੀ ਕੋਊ	੩੫੫
ਹਰਿ ਚਰਨ (੫੩)	੪੬੦	ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ (੪)	੩੫੩
ਹਲਤਿ ਸੁਖ (੫੪)	੪੬੦		
ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ	੪੬੪		
ਹਮ ਸਰ ਦੀਨੁ	੪੬੯	ਕ	
ਹਮ ਬਾਰਿਕ	੪੭੩	ਕਰਉ ਬੇਨੰਤੀ	੨੭
ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ	੪੭੪	ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਏਕ	੫੧
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ	੪੭੪	ਕਹਿਆ ਕਰਣਾ	੮੪
ਹਰਿ ਜਨ (੧੩)	੪੭੭	ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿ	੯੦
ਹਰਿ ਜੂ ਰਾਖਿ (੨)	੪੭੭	ਕਉਣੁ ਸੁ ਮੁਕਤਾ	੯੮
ਹਰਿ ਬਿਨ ਰਹਿ	੪੮੫	ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ	੧੧੧
ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ (੨)	੪੮੬	ਕਲਿ ਕੀਰਤ ਪਰ	੧੧੧
ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ (੧੩)	੪੮੭	ਕਤ ਕੀ ਮਾਈ	੧੨੩
ਹਮਾਰੈ ਏਕੇ (੧੭)	੪੮੮	ਕਹਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ (੫੫)	੧੨੯
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ (੧੩)	੪੮੮	ਕਰਮਿ ਭੂਮਿ	੧੩੩
ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਤਿਤ	੪੯੦	ਕਈ ਜਨਮੁ ਭਏ	੧੩੩
ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਰਨ (੩੦)	੪੯੦	ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ	੧੩੮
ਹਰਿ ਜਨੁ (੩)	੪੯੨	ਕਵਨ ਰੂਪੁ (੧੦੫)	੧੩੯
		ਕਰਿ ਕਰਿ ਟਹਲੁ	੧੪੦
ਹਾ		ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਗੁਰ	੧੪੧
ਹਾ ਹਾ ਪ੍ਰਭ ਰਾਖਿ	੪੫੬	ਕਣ ਬਿਨਾ ਜੈਸੇ	੧੪੧
ਹਾਂ ਹਾਂ ਲਪਟਿਓ	੪੮੮	ਕਰੈ ਦੁਹ ਕਰਮ (੧੪੦)	੧੪੨

ਕੋਟਿ ਬਿਘਨ (੧੪੯)	੧੪੩	ਕਾਲਬੂਤ ਕੀ	੨੪੦
ਕੋਟਿ ਮਜਨ (੧੧੧)	੧੪੮	ਕਾਚੀ ਗਾਗਰਿ	੨੫੯
ਕਵਨੁ ਗੁਨ ਪ੍ਰਾਨ	੧੪੯	ਕਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ	੨੫੯
ਕਰ ਹਲੇ ਮਨ ਪਰਦੈ	੧੭੬	ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭ	੨੭੨
ਕਉਨੁ ਕੋ ਪੂਤੁ	੨੩੪	ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਮਾਇ	੨੭੩
ਕਰਮ ਕਰਤੂਤਿ	੨੫੬	ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ	੨੭੮
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੈ	੨੫੭	ਕਾਰਨ ਕਰਨ (੧੬੧)	੨੯੩
ਕਬਕੋ ਭਾਲੈ (੬੨)	੨੬੬	ਕਾਹੂ ਦੀਨੇ ਪਾਟ	੩੩੮
ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ (੧੮)	੨੭੧	ਕਾਇਆ ਕੂੜਿ	੩੯੭
ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੁ	੨੭੫	ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ (੩੧)	੪੨੧
ਕਹਾ ਸੁ ਖੋਲ	੨੯੮	ਕਾਲ ਨਾਹੀ ਜੋਗ	੪੪੮
ਕਮਲਾ ਭਰਮ ਭੀਤਿ	੩੨੦	ਕਾਇਆ ਕਾਰਾਦ	੪੪੮
ਕਹਾ ਸੁਆਨ ਕਉ	੩੪੦	ਕਾਚਾ ਧਨ	੪੫੧
ਕਰਵਤੁ ਭਲਾ ਨ	੩੪੪	ਕਾਹੇ ਰੇ ਬਨ	੪੬੧
ਕਹਾ ਭਇਓ ਜਉ	੩੪੭	ਕਾਯਉ ਦੇਵਾ	੪੭੨
ਕਬਹੂ ਹਰਿ ਸਿਉ	੩੫੬		
ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਆਪਨਾ	੩੫੬		
ਕਵਨ ਕਵਨ ਜਾਚਹਿ	੩੫੯		
ਕਰਤ ਫਿਰੈ (੩੧)	੩੮੦		
ਕਰ ਕਿਰਪਾ	੩੮੫		
ਕਰਹੁ ਦਇਆ ਤੇ	੩੯੭		
ਕਰਿ ਇਸ਼ਨਾਨ	੪੧੮		
ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ	੪੨੦		
ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ (੯੦)	੪੨੭		
ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਧਰਮ	੪੫੨		
ਕਹਉ ਕਹਾ	੪੯੦		

ਕਿ

ਕਿਸ ਹਉ ਸੇਵੀ	੪੩
ਕੋਰਪਾ ਕਰੇ	੪੩
ਕਿਆ ਤੂ ਰਤਾ ਦੇਖ	੪੬
ਕਿਰਤਿ ਕਰਮ ਕੇ	੯੯
ਕਿਰਤ ਪਇਆ ਨਾਹ ਮੋਟੈ	੧੨੧
ਕਿਰਸਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣ ਕਰੇ (੪੭)	੧੨੮
ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਕੁਸਲ	੧੩੨
ਕਿਉ ਭਰਮੀਐ (੭੧)	੧੩੩
ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਮਿਲੈ	੧੫੦
ਕਿਆ ਜਪੁ	੨੨੮
ਕਿਸ ਕਉ ਕਰਹਿ	੨੫੮
ਕਿਸ ਹੀ ਧੜਾ	੨੬੫
ਕਿਆ ਸੋਵਹਿ ਨਾਮੁ	੨੮੪
ਕਿਆ ਜੰਗਲ	੩੦੧
ਕਿਰਿਆ ਚਾਰ	੩੫੩
ਕਿਆ ਸੁਣਦੇ	੪੦੨
ਕਿਸ ਹਉ ਜਾਚੀ	੪੧੬
ਕਿਆ ਪੜੀਐ	੪੪੨

ਕਾ

ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ	੨੪/੩੫੩
ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ ਨਗ	੨੭
ਕਾਇਆ ਸਾਧੈ	੪੨
ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਮਾਇਆ	੧੨੦
ਕਾਮਿ ਕਰੋਧਿ (੬੦)	੧੩੦
ਕਾਕੀ ਮਾਈ ਕਾਕੋ	੧੪੦
ਕਾਮਣਿ ਹਰਿ ਰਸਿ	੧੮੩

ਕਿਉ ਸਿਮਰੀ
ਕਿਤੈ ਪ੍ਰਕਾਰਿ (੫੮)
ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨਿ (੫)
ਕਿਰਪਨ ਤਨ ਮਨ

੪੪੭
੪੬੧
੪੮੬
੪੮੭

ਕੀ

ਕੀਤਾ ਕਹਾ ਕਰੇ
ਕੀਨੀ ਦਇਆ ਗੋਪਾਲ
ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਕਰੇ
ਕੀਓ ਸਿੰਗਾਰੁ

੩੯
੮੯
੨੬੨
੩੪੩

ਕੁ-ਕੁ-ਕੇ

ਕੁੰਗੂ ਕੀ
ਕੁਦਰਤਿ ਕਰਕੇ
ਕੁਬਧਿ ਡੁਮਣੀ
ਕੂਪੁ ਭਰਿਓ ਜੈਸੇ
ਕੌਤਾ ਆਖਣੁ

੩੧
੭੩
੭੭
੨੫੨
੩੦੧

ਕੋ

ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ
ਕੋਊ ਮਾਈ ਭੁਲਿਓ
ਕੋਈ ਭੀਖਕੁ ਭੀ
ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ (੬੫)
ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ (੧੧੧)
ਕੋਊ ਬਿਖਮ ਗਾਰ
ਕੋਰੀ ਕਉ ਕਾਹੁ
ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ
ਕੋਈ ਜਾਣੈ
ਕੋਈ ਜਨੁ ਹਰਿ
ਕੋਈ ਬੋਲੈ

੨੮
੧੬੩
੨੫੮
੨੭੮
੨੮੪
੨੯੨
੩੪੫
੪੧੮
੪੭੫
੪੭੬
੪੯੧

ਕੰ

ਕੰਚਨ ਨਾਰੀ ਮਹਿ (੫੦)
ਕੰਚਨ ਸਿਉ

੧੨੯
੨੩੧

ਖ-ਖਾ-ਖਿ-ਖੁ-ਖੇ

ਖਟ ਨੇਮ ਕਰਿ ੨੪੩
ਖਾਦਾ ਪੈਨਦਾ (੧੪੭) ੧੪੨
ਖਿਮਾ ਗਹੀ ਬ੍ਰਤੁ ੧੬੭
ਖੁਰਾਸਾਨ ਖਸਮਾਨਾ ੨੬੩
ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਦਰਸਨ ੮੪
ਖੋਜਤ ਫਿਰੇ ਅਸੰਖ ੧੮੦
ਖੋਜਤ ਸੰਤ ੩੮੬
ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ (੧੦) ੪੧੮

ਗ

ਗਗਨ ਮੈਂ ਬਾਲੁ ੨੬/੪੪੬
ਗਉੜੀ ਰਾਗੁ ੧੧੭
ਗਰੀਬਾਂ ਉਪਰਿ ਜਿ ੧੪੫
ਗਰਬ ਬਡੇ ਮੂਲੁ ੧੫੬
ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਹ ਮ: ੪ ੨੧੫
ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫ ੨੨੩
ਗਰਭਵਾਸ ਮਹਿ ੨੨੮
ਗਗਨਿ ਰਸਾਲ ਚੁਐ ੨੩੨
ਗਜ ਨਵ ਗਜ ੨੩੯
ਗਜ ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ੩੩੪
ਗਗਨ ਨਗਰਿ ਇਕ ੩੩੯
ਗਏ ਕਲੇਸ (੪੨) ੪੨੨
ਗਈ ਬਹੋੜ ਬੰਦੀ ੪੨੫
ਗਰੀਬੀ ਗਦਾ ੪੨੬
ਗਹਿਰੀ ਕਰਕੇ ੪੬੬
ਗਰਬ ਗਹਿਲੜੇ ੪੮੮

ਗਾ-ਗਿ

ਗਾਵਿ ਲੇਹਿ ਤੂ (੯੯) ੨੮੩
ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੋ ੨੯੬
ਗ੍ਰਿਹੁ ਬਨ ਸਮ ਸਰਿ ੨੫੭

ਗੁ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ੪੨
ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ੩੨

ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਚੁ ਪਾ	੪੪	ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ	੨੯੬
ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਣਿ ਵਿ:	੪੫	ਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੋ	੨੯੮
ਗੁਰੁ ਪਰਮੇ	੫੨	ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਂਤਿ (੨੬)	੩੦੨
ਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲੁ	੫੫	ਗੁਰਮੁਖਿ ਢੂੰਢਿ	੩੧੩
ਗੁਰਮੁਖਿ ਕ੍ਰਿਪਾ	੬੧	ਗੁਰ ਚਰਨ ਲਾਗਿ	੩੩੪
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮ ਧਿ	੬੧	ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ (੨੯)	੩੩੭
ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾ	੯੫	ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ (੧੮)	੩੭੮
ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ	੧੦੩	ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ	੩੮੮
ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ	੧੨੪	ਗੁਣਵੰਤੀ ਸਹੁ	੩੯੩
ਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਣ (੨੨)	੧੨੫	ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ (੬)	੩੯੫
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜੁਗ (੩੩)	੧੨੫	ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭ	੩੯੮
ਗੁਰਮਤਿ ਬਾਜੇ ਸ (੬੪)	੧੩੧	ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਧਾ	੪੦੧
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿੰਦੁ	੧੩੧	ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦੁ	੪੧੬
ਗੁਰ ਕਾ ਬਚਨੁ (੭੪)	੧੩੩	ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ	੪੨੦
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮਿ ਹੈ (੯੬)	੧੩੭	ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ (੩੭)	੪੨੨
ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਣ ਊਪਰਿ (੧੦੭)	੧੩੯	ਗੁਰਿ ਪੂਰ (੩੯)	੪੨੨
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ (੧੩੦)	੧੪੧	ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਕਿਰਪਾ	੪੨੩
ਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ (੧੩੯)	੧੪੨	ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਚਰਨੀ	੪੨੪
ਗੁਨ ਕੀਰਤਿ ਨਿਧਿ	੧੫੮	ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਕੀਤੀ	੪੨੪
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੁਝਿ	੧੭੩	ਗੁਰ ਪੂਰਾ (੬੪)	੪੨੫
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵ ਪ੍ਰਾਨ	੧੭੪	ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ (੬੮)	੪੨੫
ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ	੧੭੭	ਗੁਰ ਮਿਲਿ (੭੩)	੪੨੬
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਿਦ	੧੭੭	ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਆ (੮੨)	੪੨੬
ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ	੧੭੯	ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ (੫੬)	੪੬੦
ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ	੧੮੩	ਗੁਰ ਸਾਗਰ ਰਤ	੪੬੧
ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਾਤਾ	੧੮੬	ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ	੩੬੨
ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਦੀ	੨੫੮		
ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ	੨੬੩		
ਗੁਰੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨੁ	੨੬੩	ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ	੪੨
ਗੁਰੁ ਸਾਇਰੁ ਸਤਿ (੪੯)	੨੬੫	ਗੋਇਲਿ ਆਇਆ	੫੦
ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ (੫੯)	੨੬੬	ਗੋਵਿੰਦੁ ਊਜਲੁ ਊਜਲ	੯੪
ਗੁਨ ਅਵਗਨੁ	੨੬੯	ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣੀ (੧੧੨)	੨੮੫
ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ (੨੫)	੨੭੧	ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਿਹਾ	੨੯੨
ਗੁਰ ਪੂਰੈ ਰਾਖਿਆ (੧੦੨)	੨੮੩	ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ	੩੪੯
ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ (੧੩੧)	੨੮੮	ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ	੩੫੨
ਗੁਰਹਿ ਦਿਖਾਇਓ (੧੪੪)	੨੯੧	ਗੋਪਾਲ ਤੇਰਾ	੪੭੩

ਗੋ

੨੯੬ ੨੯੮ ੩੦੨ ੩੧੩ ੩੩੪ ੩੩੭ ੩੭੮ ੩੮੮ ੩੯੩ ੩੯੫ ੩੯੮ ੪੦੧ ੪੧੬ ੪੨੦ ੪੨੨ ੪੨੨ ੪੨੩ ੪੨੪ ੪੨੪ ੪੨੫ ੪੨੫ ੨੬ ੧੬	ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਵਨ ਘ ਘਰ ਹੀ ਸਉਦਾ ਘੜੀ ਮੁਹਤ ਕਾ ਘਟ ਅਵਘਟ ਡੂਗਰ ਘਰ ਮਹਿ ਸੂਖ (੫੯) ਘਰੈ ਅੰਦਰਿ (੨੮) ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਤੇ (੨੫) ਚ ਚਰਣ ਠਾਕਰ ਕੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਕੀ (੭੭) ਚਲੇ ਚਲਣਹਾਰ ਚਰਣ ਕਰਲ ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ (੧੦) ਚਤੁਰ ਦਿਸਾ (੪੫) ਚਮਰਟਾ ਗਾਠਿ ਚਾ ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਚਾਰਿ ਪਾਵ ਚਾੜ੍ਹਕ ਚਿਤਵਤ ਚਿ ਚਿਤੇ ਦਿਸਹਿ ਧਉਲ ਚਿੰਤਾਮਣਿ ਕਰੁਣਾ ਚਿਤਵਉ ਚਿਤਵਿ ਚਿਤ ਸਿਮਰਨੁ ਚੋ ਚੋਜੀ ਮੇਰੇ ਗੋਵਿੰਦਾ	੪੭੬ ੪੧ ੪੭ ੨੫੨ ੨੭੭ ੩੦੩ ੪੫੭ ੮੮ ੨੭੯ ੩੦੦ ੪੧੯ ੪੫੨ ੪੫੯ ੪੪੬ ੨੮੮ ੩੦੦ ੩੭੨ ੪੭੬ ੫੯ ੧੫੭ ੨੮੬ ੪੬੯ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਅੰਕਿ ਚੋਆ ਚੰਦਨ ਚੋਰ ਸਲਾਹਿ ਚੰਚਲ ਸੁਪਨੇ (੨੫) ਛ-ਛਾ-ਛਿ ਛਿਆ ਘਰ ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪੇ (੧-੨) ਛੋਡਿ ਛੋਡਿ ਰੇ ਛਾਡਿ ਸਗਲ (੨੭) ਛੋਡਿ ਜਾਹਿ ਸੇ ਛਡਾਇ ਲੀਉ (੪੧) ਜ ਜਗਿ ਹਉਮੈ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਜਨਨੀ ਜਾਨਤ ਸੁਤ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਤੂੰ ਗੁਣ ਜਗ ਜੀਵਨ ਅਪਰੰ (੫੪) ਜਲਿ ਥਲਿ (੧੫੪) ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਜਬ ਇਹੁ ਮਨ ਜਹ ਸਾਧੂ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਜਬ ਹਮ ਏਕੋ ਜਮ ਤੇ ਉਲਟਿ ਜਲਿ ਹੈ ਸੂਤਕ ਜਹ ਕਛੁ ਅਹਾ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ (੬੫) ਜਉ ਮੈ ਕੀਓ ਸਗਲ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ (੪੧) ਜਹਾ ਪਠਾਵਹੁ (੬੦) ਜਉ ਮੈ ਅਪੁਨਾ (੮੦) ਜਲ ਦੁਧ ਨਿਆਈ

ਜਬ ਲਗੁ ਤੇਲੁ	੩੩੭	ਜਾਕੈ ਹਰਿ ਸਾ	੨੩੨
ਜਗਿ ਜੀਵਨੁ ਐਸਾ	੩੪੨	ਜਾਕਾ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ (੩੫)	੨੭੨
ਜਉ ਮੈ ਰੂਪ	੩੪੩	ਜਾ ਤੂ ਸਾਹਿਬੁ (੪੬)	੨੭੫
ਜਨਕੀ ਪੈਜ (੨੪)	੩੫੬	ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ (੬੨)	੨੭੭
ਜਗਤ ਮਹਿ (੩)	੩੮੨	ਜਾਕਾ ਠਾਕਰ ਤੁਹੀ (੧੧੬)	੨੮੫
ਜਗਿ ਸੁਕ੍ਰਿਤ	੩੮੩	ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਹਉ	੨੮੫
ਜਉ ਲਉ ਭਾਉ	੪੧੭	ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਈ	੩੮੦
ਜਨਮ ਜਨਮ (੩੪)	੪੨੧	ਜਾ ਤਿਸਭ ਵਾ	੪੧੩
ਜਬ ਜਰੀਐ	੪੪੦	ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੇ (੮)	੪੧੮
ਜਬ ਦੇਖਾ ਤਬ	੪੪੩	ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਣਿ (੩੦)	੪੨੧
ਜਬ ਹਮ ਹੋਤੇ	੪੪੪	ਜਾਕੈ ਨਿਗਮ	੪੪੧
ਜਉ ਹਮ ਹੋਤੇ	੪੪੫	ਜਾਕਉ ਹਰਿ (੩੫)	੪੫੮
ਜਉ ਤੁਮ ਗਿਰਿਵਰ	੪੪੬	ਜਾਕਉ ਭਏ ਗੋ	੪੭੬
ਜਲ ਕੀ ਭੀਤਿ	੪੪੬		
ਜਗੁ ਮੈਲਾ (੪)	੪੫੦		
ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨ (੪)	੪੫੩		
ਜਹ ਜਹ ਪੇਖਉ	੪੫੭		
ਜਤਨ ਕਰੇ (੩੬)	੪੫੮		
ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਨ (੪੮)	੪੬੦		
ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ (੪)	੪੬੨		
ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ (੫)	੪੬੨		
ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ (੬)	੪੬੨		

ਜਾ

ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ ਘਸਿ	੩੦		
ਜਾ ਪਿਰੁ ਜਾਣੈ	੪੨		
ਜਾ ਕਉ ਮੁਸਕਲੁ ਅਤਿ	੬੨		
ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਭਾਵੈ	੬੩		
ਜਾਤੇ ਜਾਇ ਕਹਾ	੧੧੯		
ਜਾ ਕੈ ਵਸ ਖਾਨ ਸੁਲ	੧੩੭		
ਜਾਕਾ ਮੀਤੁ ਸਾਜਨ (੧੦੨)	੧੩੮		
ਜਾਕੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸਮ (੧੦੩)	੧੩੮		
ਜਾਕਉ ਤੁਮ ਭਏ (੧੧੦)	੧੩੯		
ਜਾਕਉ ਆਪਣੀ ਕਿਰ (੧੨੧)	੧੪੦		
ਜਾਕਉ ਬਿਸਰੈ	੧੮੬		
		ਜਿ	
		ਜਿਸ ਹੀ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ	੪੦
		ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮੰਨਿਆ	੪੦
		ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਸਤਿ	੪੩
		ਜਿਨਾ ਸਤਿ ਗੁਰਸਿਉ	੪੮
		ਜਿਤ ਘਰਿ ਪਿਰਿ	੮੪
		ਜਿਥੈ ਨਾਮ ਜਪੀਐ	੮੮
		ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ	੧੦੨
		ਜਿਨਿ ਅਕਬੁ ਕਹਾਇ	੧੨੧
		ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆ (੩੨)	੧੨੬
		ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਗਰਭੁ	੧੨੮
		ਜਿਉ ਜਨਨੀ ਸੁਤ	੧੨੯
		ਜਿਸ ਜਿਲਿਐ ਮਨ (੫੨)	੧੨੯
		ਜਿਨ ਕੀਤਾ ਮਾਟੀ (੭੫)	੧੩੩
		ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ (੯੪)	੧੩੭
		ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ (੧੩੧)	੧੪੧
		ਜਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਪੈਨੈ	੧੪੨
		ਜਿਉ ਗਾਈ ਕਉ	੧੭੨
		ਜਿਉ ਜਲ ਛੋਡਿ	੨੩੦
		ਜਿਹ ਮਰਨੈ ਸਭੁ	੨੩੧
		ਜਿਹ ਕੁਲਿ ਪੁਤ	੨੩੨

ਜਿਹ ਮੁਖਿ ਪਾਚਉ	੨੩੩	ਜੀਅਰੇ ਓਲਾ ਨਾਮ	੧੫੫
ਜਿਹਿ ਸਿਰਿ	੨੩੪	ਜੀਵਤ ਪਿਤਰ ਨ	੨੩੫
ਜਿਉ ਕਪਿ ਕੈ	੨੪੦	ਜੀਵਤ ਮਰੈ	੨੩੫
ਜਿਨ ਲਾਈ ਪ੍ਰੀਤ	੨੬੭	ਜੀਵਤ ਦੀਸੈ	੨੭੦
ਜਿਸੁ ਨੀਚ ਕਉ (੬੩)	੨੭੭	ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨ (੨੩)	੨੭੧
ਜਿਸ ਕਾ ਸਭੁ (੭੧)	੨੭੮	ਜੀਉ ਮਨੁ ਤਨੁ (੧੩੭)	੨੯੦
ਜਿਨਾ ਨ ਵਿਸਰ (੧੦੮)	੨੮੪	ਜੀਵਨੋ ਮੈ ਜੀਵਨੁ	੩੧੦
ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ (੧੧੨)	੨੮੫	ਜੀਅ ਜੰਤੁ (੫੦)	੪੨੨
ਜਿਸ ਨੋ ਤੂ ਅਸ:	੨੮੬	ਜੀਅ ਜੰਤ (੯੪)	੪੨੭
ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ	੨੮੮	ਜੀਉ ਡਰਤੁ ਹੈ	੪੪੭
ਜਿਨੀ ਨਾਮ (੧੮)	੩੦੧	ਜੀਉ ਤਪਤੁ ਹੈ	੪੪੮
ਜਿਨ ਮਸਤਕ	੩੧੪	ਜੀਵਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਇ	੪੬੩
ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ	੩੧੪		

ਜਿਸ ਸਿਮਰਤ ਸਭਿ
ਜਿਸ ਮਾਨੁਖ ਪਹਿ
ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੇ
ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਸਿਰ
ਜਿਉ ਮੀਨਾ
ਜਿਸੁ ਜਲ ਨਿਧਿ
ਜਿਨਾ ਬਾਤੁ ਕੇ
ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇ:
ਜਿਹ ਬਾਝ ਨ
ਜਿਸ ਕਾ ਤਨੁ
ਜਿਹ ਕਰਣੀ (੯)
ਜਿਨਿ ਕੀਨੇ ਵਸਿ
ਜਿਨ ਤੁਮ ਭੇਜੇ
ਜਿਸ ਕਉ ਬਿਸਰੈ (੪੭)
ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੇ
ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ

ਜੁ-ਜੇ			
		ਜੁਗ ਮਹਿ ਨਾਮ	੩੫੧
		ਜੇ ਵੇਲਾ ਵਖਤੁ	੪੩
		ਜੇਤੇ ਜਤਨ ਕਰਤ	੨੩੯
		ਜੇਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ	੨੫੫
		ਜੇ ਦਰਿ ਮਾਗਤ	੨੫੫
		ਜੇਤੀ ਸਮਗ੍ਰੀ (੧੯)	੪੨੦
ਜੈ			
		ਜੈ ਘਰਿ ਕੀਰਤਿ	੨੬/੧੨੪
		ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਊਪਰ	੧੨੬
		ਜੈਸੇ ਕਿਰਸਾਣੁ (੧੯)	੨੭੧
		ਜੈਸੇ ਗੋਇਲਿ	੨੯੯
		ਜੈਤਸਰੀ ਰਾਗੁ	੪੭੩
		ਜੈਤਸਰੀ ਦੀ ਵਾਰ ਮ: ਪ:	੪੭੯

ਜੀ

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਭ
ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ (੯੫)
ਜੀਵਤ ਛਾਡਿ ਜਾਹਿ (੧੬੬)
ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ ਹਰਿ (੧੭੦)

੮੭
੧੩੭
੧੪੫
੧੪੬

ਜੇ

ਜੋਗੀ ਅੰਦਰਿ ਜੋ
ਜੋ ਪਰਾਇਓ ਸੋਈ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੋਵਿੰਦੁ (੧੫੯)
ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਸੁਨਿ

੬੪
੧੩੮
੧੪੪
੧੫੨

ਜੋ ਇਸੁ ਮਾਰ ਸੋਈ	੧੭੮
ਜੋਤਿ ਕੀ ਜਾਤਿ	੨੨੮
ਜੋ ਜਨੁ ਪਰਮਿਤਿ	੨੨੯
ਜੋ ਜਨੁ ਲੇਹਿ	੨੩੨
ਜੋਗੀ ਕਹਹਿ	੨੩੭
ਜੋਨਿ ਛਾਜਿ ਜਉ	੨੪੧
ਜੋ ਤਿਨਿ ਕੀਆ	੨੫੮
ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੇ (੪੦)	੨੭੩
ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਤਪੀ	੩੩੫
ਜੋ ਰਾਜ ਦੇਹਿ	੩੭੩
ਜੋ ਲੋੜੀਏ	੪੦੨
ਜੋ ਨਰੁ ਦੁਖੁ	੪੨੯
ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ (੫)	੪੫੦
ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹਿ	੪੫੧
ਜੋ ਜੋ ਜੂਨੀ	੪੬੨
ਜੋ ਜਨ ਭਾਉ	੪੬੬

ੜ

ਝੂਠਾ ਮੰਗਣੁ ਜੋ	੯੦
ਝਗਰਾ ਏਕੁ	੨੩੫
ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ	੩੧੦

ਠ

ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਜਾ	੨੭੯
ਠਾਕੁਰ ਚਰਨ (੧੪੭)	੨੯੧
ਠਾਕੁਰ ਹੋਏ (੨੩)	੩੭੯
ਠਾਢਿ ਪਾਈ (੫੬)	੪੨੩

ਡ

ਡੂੰਗਰੁ ਦੇਖ ਡਰਾਵਣੋ	੫੯
ਡਰਿ ਘਰੁ ਘਰਿ ਡਰੁ	੧੧੮
ਡਰਿ ਡਰਿ ਮਰਤੋ (੧੦੧)	੧੩੮
ਡੀਗਨ ਡੋਲਾ ਤਉ	੨੮੬

ਤ

ਤਨੁ ਜਲਿ ਬਲਿ	੩੩
ਤਉ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਉਮੈ (੮੩)	੧੩੫
ਤਹ ਪਾਵਸ	੨੬੫
ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ	੨੯੭
ਤਨੁ ਟੈਨੀ ਮਨਿ	੩੪੧
ਤਨ ਸੰਤਨੁ ਕਾ	੪੧੭

ਤਾ

ਤਾਪ ਗਏ ਪਾਈ (੧੨੮)	੧੪੧
ਤਾਕਾ ਦਰਸ ਪਾਈਐ (੧੩੬)	੧੪੨
ਤਾਲ ਮਦੀਰੇ	੨੫੫
ਤਾਪੁ ਗਵਾਇਆ (੭੦)	੪੨੫

ਤਿ

ਤਿਤੁ ਸਰਵਰਤੈ	੨੫/੨੬੦
ਤਿਨਾ ਅਨੰਦੁ ਸਦਾ	੪੪
ਤਿਚਰੁ ਵਸਹਿ ਸੁਹੇ	੫੧
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹ	੫੮
ਤਿਸੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ਜਿ:	੮੬
ਤਿਸੁ ਕੀ ਸਰਣਿ (੭੬)	੧੩੩
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬਿਰਲੇ ਹੀ	੧੫੭
ਤਿਸ ਗੁਰ ਕਉ	੧੭੯
ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ (੧੨੬)	੨੯੦
ਤਿਸੁ ਜਨ ਸਾਤਿ (੭)	੩੫੨
ਤਿਹੀ ਗੁਣੀ ਤ੍ਰਿ:	੪੧੪
ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੁਝੈ (੫੧)	੪੬੦
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਈ (੫੬)	੪੬੦
ਤਿਹ ਜੋਗੀ ਕਉ (੩)	੪੬੧

ਤੀ

ਤੀਰਥਿ ਜਾਉ ਤ (੫੮)	੨੭੭
ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਣ ਜਾ:	੪੬੩

ਤੁ

ਤੁਮ ਦਇਆਲ (੫੬)
 ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨ ਹਮਾ
 ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਰੀ
 ਤੁਮ ਹਰਿ ਸੇਤੀ
 ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰ (੩੦)
 ਤੁਮ ਚੰਦਨ ਹਮ
 ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰ (੧੨)

ਤੁ

ਤੁ ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰ
 ਦਰੀਆਉ ਦਾਨਾ
 ਜਲ ਨਿਧਿ
 ਪੇਡੁ ਸਾਖ ਤੇਰੀ
 ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ
 ਮੇਰਾ ਸਖਾ
 ਸਮਰਥੁ ਤੂੰ (੧੩੫)
 ਹੈ ਮਸਲਤਿ (੧੭੪)
 ਮੇਰਾ ਬਹੁ ਮਾਨ

ਕਰਤਾ ਸਚਿਆਰ (੫੩)
 ਬੇਅੰਤ ਅਵਿ:

ਵਿਸਰਹਿ ਤਾ

ਮੇਰਾ ਤਰੰਗੁ (੭੩)

ਸਭਨੀ ਥਾਈਂ

ਸੁਣਿ ਹਰਣਾ ਕਾ:

ਦਾਤਾ ਜੀਅ (੧੯)

ਸਮਰਥ ਸਰਨਿ (੩੨)

ਜਾਣਾਇਹਿ (੮)

ਵਡ ਦਾਤਾ (੫)

ਬੇਅੰਤ (੩)

ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਾ

ਗੁਣ ਦਾਤੈ

ਤੇ

ਤੇਰੈ ਭਰੋਸੇ ਪਿਆਰੇ
 ਤੇਰੀਆ ਖਾਣੀ ਤੇਰੀ

ਤੇਰੈ ਭਗਤ ਸੋਹਹਿ
 ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਕਰੀ
 ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਰਾਮ (੨੧)

ਤੈ-ਤੈ

ਤੈ ਗੁਣ ਮਾਇਆ
 ਤੈ ਗੁਣ ਵਖਾਣੈ
 ਤੈਹੀ ਮੋਹੀ

ਥਾ-ਬਿ

ਥਾਤੀ ਪਾਇ ਹਰਿ (੧੫੩)
 ਬਿਰੁ ਘਰਿ ਬੈਸਹੁ
 ਬਿਰੁ ਸੰਤਨ ਸੁਹਾਗੁ

ਦ

ਦਯ ਗੁਸਾਈ ਮੀਤਲਾ
 ਦਇਆ ਮਇਆ ਕਰਿ
 ਦਰਸਨ ਨਾਮ (੨੮)
 ਦਹਦਿਸ ਛਤ੍ਰ ਮੇਘ
 ਦਰਬੰਤੁ ਦਰ (੩੩)
 ਦਸ ਬੈਰਾਗਨਿ
 ਦਰਸਨ ਪਿਆਸੀ

ਦਾ-ਦਿ

ਦਾਨ ਦੇਇ ਕਰਿ
 ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ
 ਦਿਨਸੁ ਚੜ੍ਹੈ ਫਿਰਿ
 ਦਿਨ ਕੀ ਬੈਠ
 ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਕਮਾਇ
 ਦਿਲਹੁ ਮੁਹਬਤਿ
 ਦਿਨ ਰਾਤੀ
 ਦਿਨ ਤੇ ਪਹਰ

ਦੀ

ਦੀਬਾਨੁ ਹਮਾਰੈ ਤੂਹੀ
 ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਮੋ
 ਦੀਵਾ ਮੇਰਾ ਏਕੁ
 ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ (੨੦)

੯੪

੩੫੧

੩੭੯

੪੧

੧੭੫

੮੧

੧੪੩

੧੪੭

੩੧੭

੧੪੮

੧੫੩

੩੭੯

੪੨੪

੪੫੮

੪੬੭

੪੭੭

੨੬੯

੪੧੪

੪੬

੨੩੯

੩੨੦

੩੪੯

੩੫੫

੪੬੬

੧੫੫

੧੬੦

੨੬੧

੪੫੬

ਦੁ

ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਮੰਧੇ
ਦੁਖੁ ਤਦੇ ਜਾ
ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਪਾਈ
ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤੇਰਾ
ਦੁਧ ਬਿਨੁ ਧੋਨੁ
ਦੁਖ ਬਿਨਸੈ (੮)
ਦੁਇ ਕਰ ਜੋੜਿ (੧੫)
ਦੁਰਤੁ ਗਵਾਇ (੪੫)
ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਪੜਉ
ਦੁਇ ਦੁਇ ਲੋਚਨ
ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ

੫੧
੮੫
੧੩੯
੧੬੧
੨੫੯
੩੫੫
੩੫੫
੪੨੨
੪੨੯
੪੪੧
੪੪੫

ਧ

ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਅਰੁ
ਧੰਨੁ ਜਨਨੀ ਜਿਨਿ
ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ ਜਿ
ਧੰਨੁ ਇਹੁ ਥਾਨੁ (੧੫੮)
ਧਨੁ ਓਹੁ ਮਸਤਕੁ (੧੭੩)
ਧਨੁ ਸੁ ਵੇਲਾ (੨)
ਧੰਨੁ ਸਿਰੰਦਾ
ਧਨਾਸਰੀ ਰਾਗੁ

੩੬
੪੨
੮੫
੧੪੪
੧੪੬
੩੯੬
੪੦੩
੪੪੭

ਧਾ—ਧਿ

ਧਾਤੁ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ
ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਦੋਹਾ
ਧ੍ਰਿਗੁ ਇਵੇਹਾ
ਧਿਆਏ ਗਾਏ (੩੬)
ਧਾਇਓ ਰੇ ਮਨ

੩੨
੩੩
੩੫੧
੩੮੧
੪੮੬

ਦੁ

ਦੂਜੀ ਮਾਇਆ ਜਾਂ
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਗੇ (੪੪)
ਦੂਖ ਰੋਗ ਭਏ
ਦੂਖ ਘਨੋ ਜਬ
ਦੂਧੁ ਤ ਬਛਰੈ
ਦੂਤਨ ਸੰਗਰੀਆ
ਦੂਤ ਦੁਸਮਨ (੪੪)

੧੬੬
੨੬੫
੨੬੯
੨੭੬
੩੭੩
੩੮੨
੪੫੯

ਧੀ—ਧੂ—ਧੋ

ਧੀਰਉ ਸੁਨਿ
ਧੂਪ ਦੀਪ
ਧੌਤੀ ਬੋਲਿ

੪੭੫
੪੭੨
੧੪੭

ਦੇ

ਦੇਇ ਮੁਹਾਰ
ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਗ੍ਰਾਨ
ਦੇਵਾ ਪਾਹਨ ਤਾਰ
ਦੇਵਤਿਆ ਦਰਸਨ
ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਰਾਗੁ
ਦੇਹ ਤੇਜਣਿ ਜੀ
ਦੇਹ ਤੇਜਨੜੀ
ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ
ਦੇਹੁ ਸੰਦੇਸਰੇ

੨੩੩
੨੩੫
੨੫੦
੨੬੧
੩੭੬
੪੦੦
੪੦੧
੪੦੨
੪੨੫

ਨ

ਨਰ ਅਚੇਤ ਪਾਪ (੯)
ਨਗਨ ਫਿਰਤ ਜੋ
ਨਉਨਿਧਿ ਤੋਰੈ (੨੦)
ਨ ਉਹ ਮਰਤਾ
ਨਟੂਆ ਭੇਖ (੧੨੯)
ਨਦਰੀ ਸਤਗੁਰ (੨)
ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ

੧੬੩
੨੨੭
੨੭੧
੨੮੦
੨੮੮
੩੯੫
੪੪੭

ਨਾ

ਨਾਨਕ ਬੇੜੀ ਸਚ
ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨ
ਨਾਮੁ ਧਿਆਏ ਸੋ
ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਕੈ (੧੧੮)

੩੪
੪੫
੪੮
੧੪੦

ਦੁ

ਦੋਹਾਗਣੀ ਮਹਲੁ

੩੦੩

ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨਾ	੧੬੫	ਨਿੰਦਕੁ ਗੁਰ ਕਿਹ (੧੦)	੪੮੭
ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਗੁਰ	੧੭੫	ਨੀ-ਨੇ-ਨੈ	
ਨਾਰਾਇਣ ਹਰਿ ਰੰਗ	੧੮੦	ਨੀਕੀ ਜੀਅ ਕੀ	੨੮੯
ਨਾਮੈ ਜੋਗ ਧਿਆਨ (੩੪)	੨੩੪	ਨੀਕੀ ਸਾਧ	੨੮੯
ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ (੫੭)	੨੬੫	ਨੀਕੇ ਗੁਣ (੭)	੪੮੭
ਨਾਮੁ ਜਪਤ (੯੮)	੨੮੩	ਨੇਤ੍ਰ ਪਰਗਾਸੁ	੧੪੬
ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਤੇ	੩੫੧	ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ (੩੮)	੪੫੮
ਨਾ ਕਾਸੀ ਮਤਿ (੭)	੩੫੨	ਨੈਨਹੁ ਨੀਦ ਪਰ	੧੩੬
ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ (੫)	੩੫੪	ਨੈਨਹੁ ਨੀਰ	੪੪੬
ਨਾਥ ਨਰ ਹਰ	੩੬੨	ਪ	
ਨਾਲਿ ਨਾਰਾਇਣੁ (੮੭)	੪੨੭	ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ } [ਮ: ੧] ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ } [ਮ: ੪] ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ } [ਮ: ੫]	੬੬-੬੭
ਨਾਵੈ ਕੀ ਕੀਮਤਿ (੭)	੪੫੧		੬੮
ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ (੩੭)	੪੫੮		੬੮
ਨਾਮੁ ਤੇਰੇ	੪੬੯		੧੦੪
ਨਾਰਾਇਣ ਨਿੰਦਸਿ	੪੭੦	ਪਹਿਲੈ ਪਿਆਰਿ ਲ:	੧੦੭
ਨਾਥ ਕਛੁਆ	੪੮੪	ਪਰਹਰਿ ਕਾਮ	੧੧੯
ਨਿ		ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ	੧੪੪
		ਪਉ ਸਰਣਾਈ (੧੫੬)	੧੮੫
		ਪਤਿਤ ਅਸੰਖ ਪੁਨੀਤ	੨੫੬
		ਪਉਣ ਉਪਾਏ ਧਰੀ	੨੬੮
		ਪਰਦੇਸੁ ਝਾਗਿ ਸ	੩੪੦
		ਪਹਿਲਾ ਪੂਤ ਪਛੇਰੀ	੩੪੩
		ਪਹਿਲੀ ਕਰੂਪ	੩੫੫
		ਪਤਿਤ ਪਵਿਤ੍ਰ (੧੦)	੩੭੫
		ਪਰਮਾਦਿ ਪੁਰਖ ਮਨੋ	੪੨੬
		ਪਰਮੇਸਰਿ ਦਿਤਾ (੭੬)	੪੫੯
		ਪਰਹਰਨਾ ਲੋਭ (੪੨)	੪੬੮
		ਪਹਿਲ ਪੁਰੀਏ	੪੬੯
		ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ	੪੬੯
		ਪ੍ਰ	
		ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ	੮੬
		ਪ੍ਰਭੁ ਅਭਿਨਾਸੀ ਤਾ:	੯੮
		ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਾਣੇ ਇਹੁ	੧੩੫
ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਰਿਧਿ	੮੬		
ਨਿਰਮਲ ਸਬਦੁ ਨਿਰ	੯੪		
ਨਿਰਗੁਣੁ ਸਰਗੁਣੁ	੯੭		
ਨਿਤ ਨਿਤ ਦਯੁ	੯੮		
ਨਿਰਗੁਣ ਕਥਾ (੪੦)	੧੨੭		
ਨਿਤ ਚਿਨਸੁ ਰਾਤ	੧੨੮		
ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਨਾਵਣੁ	੧੪੫		
ਨਿਕਸੁ ਰੇ ਪੰਖੀ	੧੪੯		
ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਿਰ	੧੬੩		
ਨਿੰਦਉ ਨਿੰਦਉ	੨੪੩		
ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਪਾਇ	੨੫੮		
ਨਿਰਤਿ ਕਰੇ ਬਹੁ (੫੧)	੨੬੫		
ਨਿਜ ਭਗਤੀ	੨੬੭		
ਨਿਕਟਿ ਜੀਅ	੨੭੧		
ਨਿਮੋਖ ਕਾਮ	੨੮੮		
ਨਿਰਤਿ ਕਰੀ ਇਹੁ	੩੬੧		
ਨਿਰਗੁਣਿਆ ਨੋ	੪੩੨		

ਭ

ਭਈ ਪਰਾਪਤਿ	੨੫/੨੭੨
ਭਲੀ ਸਰੀ ਜੇ	੩੨
ਭਰਮੇ ਭਾਹਿ ਨ	੩੫
ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਧੋ	੪੭
ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋ	੮੮
ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਰਾ	੧੧੭
ਭਲੇ ਦਿਨਸ ਭਲੇ [੧੨੯]	੧੪੧
ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰਾਧਿ	੩੬੦
ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ	੪੧੩
ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ [੩੬]	੪੨੨
ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆ (੪੭)	੪੨੨
ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ [੯੧]	੪੨੭
ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸਦਾ	੪੩੨
ਭਵ ਖੰਡਨ [੧]	੪੫੩
ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ [੩੩]	੪੫੮

ਭੁ-ਭਾ

ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਸੋਈ [੩੯]	੨੭੩
ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁ	੩੪੮
ਭਾਵਨੁ ਤਿਆਗਿਓ ਰੀ	੧੫੮

ਭਿ-ਭੀ

ਭੀਖਕ ਪ੍ਰੀਤਿ [੪੨]	੧੨੭
ਭਿੰਨੀ ਰੈਨੜੀਐ	੩੧੮
ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ	੨੬੨

ਭੁ-ਭੁ

ਭੁਜ ਬਲਬੀਰ	੧੪੮
ਭੂਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ	੨੮੦
ਭੂਖੇ ਖਾਵਤ [੮੩]	੪੨੬
ਭੂਖੇ ਭਗਤਿ ਨ	੪੪੩
ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ	੪੭੭

ਭੈ

ਭੈ ਮਹਿ ਰਚਿਓ [੧੩੨]	੧੪੧

ਮ

ਮਰਣੈ ਕੀ ਚਿੰਤਾ	੩੪
ਮਨਮੁਖੁ ਮੋਹ ਵਿ	੪੧
ਮਨਮੁਖੁ ਕਰਮ ਕਮਾ	੪੨
ਮਨਿ ਬਿਲਾਸੁ ਬਹੁ	੪੭
ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ	੪੯
ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਤਨਿ	੫੪
ਮਛਲੀ ਜਾਲ ਨ	੫੪
ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੈ	੫੮
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ	੬੯
ਮਧਸੂਦਨ ਮੇਰੇ	੮੨
ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ	੮੮
ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ	੮੯
ਮਨਮੁਖ ਪੜਹਿ	੯੭
ਮਛੀ ਤਾਰੂ ਕਿਆ	੧੦੯
ਮਨੁ ਮਾਰੈ ਧਾਤੁ [੨੫]	੧੨੫
ਮਨਮੁਖ ਸੁਤਾ ਮਾਇ	੧੨੫
ਮਨ ਮਾਹੀ ਮਨ	੧੩੨
ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ	੧੩੫
ਮਹਜਰੁ ਬੂਠਾ ਕੀਤੋਨੁ	੧੪੫
ਮਨ ਧਰ ਤਰਬੇ	੧੫੫
ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ	੧੫੬
ਮਨ ਰੇ ਕਹਾ [੮]	੧੬੩
ਮਨ ਕੁੰਚਰੁ ਕਾਇਆ	੧੬੪
ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕ ਦੂ	੧੭੪
ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਸਵਾ	੧੭੫
ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵੀ	੧੭੬
ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ	੨੩੨
ਮਨ ਰੇ ਛਾਡਹੁ	੨੪੨
ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ	੨੬੨
ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ (੪੧)	੨੬੪
ਮਨਮੁਖਿ ਬੂਠੇ (੪੭)	੨੬੪
ਮਤਾ ਕਰਉ ਸੋ	੨੬੮
ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ [੭੮]	੨੭੯
ਮਨਸਾ ਏਕ	੨੯੨

ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ	੨੯੭	ਮਾਈ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰੀ [੬੬]	੨੬੭
ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ	੩੦੦	ਮਾਥੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ	੨੮੩
ਮਨ ਰਾਤਉ (੨੧)	੩੦੧	ਮਾਟੀ ਕੋ ਪੁਤਰਾ	੩੪੮
ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ	੩੧੨	ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ [੧੬]	੩੫੫
ਮਨ ਮੋਰੇ ਗਜੁ	੩੪੬	ਮਾਈ ਗੁਰਚਰਣੀ	੩੭੭
ਮਤਾ ਕਰੈ ਪਛਮ	੩੫੪	ਮਾਈ ਹੋਣਹਾਰ (੨)	੩੭੭
ਮਤਾ ਮਸੂਰਤ	੩੫੫	ਮਾਈ ਸੁਨਤ ਸੋ (੩)	੩੭੭
ਮਲੈ ਨ ਲਾਛੈ	੩੭੩	ਮਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ (੧੪)	੩੭੮
ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ (੩)	੩੭੭	ਮਾਈ ਪ੍ਰਭ ਕੇ (੧੯)	੩੭੮
ਮਨ ਜਿਉ (੪)	੩੭੭	ਮਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ (੨੨)	੩੭੯
ਮਨ ਕਹ ਅਹੰਕਾਰ (੧੧)	੩੭੭	ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ	੩੯੫
ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ (੧੩)	੩੭੮	ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੋ	੪੧੧
ਮਨ ਮੈਲੈ	੩੯੪	ਮਾਤਾ ਗਰਭ	੪੧੯
ਮਨੂਆ ਦਹਦਿਸਿ (੧)	੩੯੬	ਮਾਇਆ ਮੋਹ	੪੨੦
ਮਨ ਮੇਰਿਆ	੩੯੯	ਮਾਈ ਕਿਹਿ ਬਿ	੪੨੮
ਮਨ ਹਾਲੀ ਕਿਰ	੪੧੦	ਮਾਈ ਮਨੁ ਮੋਰੇ	੪੨੮
ਮਨ ਕੀ ਮਨ ਹੀ	੪੨੭	ਮਾਤ ਗਰਭ ਦੁਖ	੪੩੩
ਮਨ ਰੇ ਕਉਨੁ	੪੨੭	ਮਾਗਉ ਰਾਮ ਤੇ (੪੯)	੪੬੦
ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰਭ	੪੨੮	ਮਾਰਵਾੜਿ ਜੈਸੇ	੪੬੮
ਮਨ ਰੇ ਗਹਿਓ	੪੨੯	ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ (੫)	੪੮੬
ਮਨ ਮਰੇ ਧਾਤੁ	੪੫੦	ਮਾਨੁਖ ਬਿਨ	੪੮੬
ਮਨ ਮਹਿ ਸਤਿ	੪੭੬	ਮਾਈ ਮੋਰੇ (੨੧)	੪੮੯
ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਿ (੧੧)	੪੭੭	ਮਾਈ ਮੋਰੇ ਮਨ	੪੮੯
ਮਨ ਰੇ ਸਰਾ (੩)	੪੭੭	ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਛਲੁ (੨੬)	੪੯੦
ਮਨ ਮਿਲਿ (੨)	੪੯੨	ਮਾਈ ਚਰਨ ਗੁਰ (੨੭)	੪੯੦
		ਮਾਈ ਮੋਰੇ ਮਨ (੨੯)	੪੯੦

ਮਾ

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮੇ
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮਨਿ
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਗਤੁ
ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਪਿਤਾ
ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ
ਮਾਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗ
ਮਾਇਆ ਸਰੁ ਸਬਲੁ
ਮਾਧਉ ਜਲ ਕੀ
ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਅਵਰੁ

੬੨

੭੮

੯੭

੧੧੮

੧੨੭

੧੫੮

੧੮੩

੨੨੭

੨੪੩

ਮਿ

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭੁ

ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇ

ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ

ਮਿਲੁ ਮੋਰੇ ਗੋਵਿੰਦ

ਮਿਟੀ ਤਿਆਸ (੬੫)

ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ

ਮਿਲ ਹਰਿ (੧੬੦)

ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ

੪੮

੫੦

੧੫੨

੧੭੯

੨੭੮

੨੮੭

੨੯੩

੩੪੬

ਭ

ਭਈ ਪਗਪਤਿ	੨੫/੨੭੨
ਭਲੀ ਸਰੀ ਜੇ	੩੨
ਭਰਮੇ ਭਾਹਿ ਨ	੩੫
ਭਲਕੇ ਉਠਿ ਪਧੇ	੪੭
ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋ	੮੮
ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਾਰਾ	੧੧੭
ਭਲੇ ਦਿਨਸ ਭਲੇ [੧੨੯]	੧੪੧
ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰਾਧਿ	੩੬੦
ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ	੪੧੩
ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ [੩੬]	੪੨੨
ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁਆ (੪੭)	੪੨੨
ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ [੯੧]	੪੨੭
ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸਦਾ	੪੩੨
ਭਵ ਖੰਡਨ [੧]	੪੫੩
ਭਇਓ ਕਿਰਪਾਲੁ [੩੩]	੪੫੮

ਭੁ-ਭਾ

ਭ੍ਰਮ ਮਹਿ ਸੋਈ [੩੯]	੨੭੩
ਭ੍ਰਮਤ ਫਿਰਤ ਬਹੁ	੩੪੮
ਭਾਵਨੁ ਤਿਆਗਿਓ ਗੀ	੧੫੮

ਭਿ-ਭੀ

ਭੀਖਕ ਪ੍ਰੀਤਿ [੪੨]	੧੨੭
ਭਿੰਨੀ ਹੈਨਤੀਅੈ	੩੧੮
ਭੀਤਰਿ ਪੰਚ	੨੬੨

ਭੁ-ਭੂ

ਭੁਜ ਬਲਬੀਰ	੧੪੮
ਭੂਪਤਿ ਹੋਇ ਕੇ	੨੮੦
ਭੂਖੇ ਖਾਵਤ [੮੩]	੪੨੬
ਭੂਖੇ ਭਗਤਿ ਨ	੪੪੩
ਭੂਲਿਓ ਮਨੁ	੪੭੭

ਭੈ

ਭੈ ਮਹਿ ਰਚਿਓ [੧੩੨]	੧੪੧

ਮ

ਮਰਣੈ ਕੀ ਚਿੰਤਾ	੩੪
ਮਨਮੁਖੁ ਮੋਹ ਵਿ	੪੧
ਮਨਮੁਖੁ ਕਰਮ ਕਮਾ	੪੨
ਮਨਿ ਬਿਲਾਸੁ ਬਹੁ	੪੭
ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ	੪੯
ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਤਨਿ	੫੪
ਮਛਲੀ ਜਾਲ ਨ	੫੪
ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੈ	੫੮
ਮਨ ਪਿਆਰਿਆ ਜੀਉ	੬੯
ਮਧਸੂਦਨ ਮੇਰੇ	੮੨
ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ	੮੮
ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ	੮੯
ਮਨਮੁਖ ਪੜਹਿ	੯੭
ਮਛੀ ਤਾਰੂ ਕਿਆ	੧੦੯
ਮਨੁ ਮਾਰੈ ਧਾਤੁ [੨੫]	੧੨੫
ਮਨਮੁਖ ਸੁਤਾ ਮਾਇ	੧੨੫
ਮਨ ਮਾਹੀ ਮਨ	੧੩੨
ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ ਤਨੁ	੧੩੫
ਮਹਜਰੁ ਬੂਠਾ ਕੀਤੋਨੁ	੧੪੫
ਮਨ ਧਰ ਤਰਬੇ	੧੫੫
ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ	੧੫੬
ਮਨ ਰੇ ਕਹਾ [੮]	੧੬੩
ਮਨ ਕੁੰਚਰੁ ਕਾਇਆ	੧੬੪
ਮਨ ਕਾ ਸੂਤਕ ਦੂ	੧੭੪
ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਸਵਾ	੧੭੫
ਮਨ ਕਰਹਲਾ ਵੀ	੧੭੬
ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ	੨੩੨
ਮਨ ਰੇ ਛਾਡਹੁ	੨੪੨
ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਜੇ	੨੬੨
ਮਨਮੁਖ ਮਰਹਿ (੪੧)	੨੬੪
ਮਨਮੁਖਿ ਬੂਠੇ (੪੭)	੨੬੪
ਮਤਾ ਕਰਉ ਸੋ	੨੬੮
ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ [੭੮]	੨੭੯
ਮਨਸਾ ਏਕ	੨੮੨

ਮਨੁ ਮੈਗਲੁ	੨੯੭	ਮਾਈ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰੀ [੬੬]	੨੬੭
ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ	੩੦੦	ਮਾਥੈ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ	੨੮੩
ਮਨ ਰਾਤਉ (੨੧)	੩੦੧	ਮਾਟੀ ਕੋ ਪੁਤਰਾ	੩੪੮
ਮਨ ਨਾਮੁ ਜਪਾਨਾ	੩੧੨	ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ [੧੬]	੩੫੫
ਮਨ ਮੋਰੇ ਗਜੁ	੩੪੬	ਮਾਈ ਗੁਰਚਰਣੀ	੩੭੭
ਮਤਾ ਕਰੈ ਪਛਮ	੩੫੪	ਮਾਈ ਹੋਣਹਾਰ (੨)	੩੭੭
ਮਤਾ ਮਸੂਰਤ	੩੫੫	ਮਾਈ ਸੁਨਤ ਸੋ (੩)	੩੭੭
ਮਲੈ ਨ ਲਾਛੈ	੩੭੩	ਮਾਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ (੧੪)	੩੭੮
ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ (੩)	੩੭੭	ਮਾਈ ਪ੍ਰਭ ਕੋ (੧੯)	੩੭੮
ਮਨ ਜਿਉ (੪)	੩੭੭	ਮਾਈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ (੨੨)	੩੭੯
ਮਨ ਕਹ ਅਹੰਕਾਰ (੧੧)	੩੭੭	ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ	੩੯੫
ਮਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ (੧੩)	੩੭੮	ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੋ	੪੧੧
ਮਨ ਮੈਲੈ	੩੯੪	ਮਾਤਾ ਗਰਭ	੪੧੯
ਮਨੁਆ ਦਹਦਿਸਿ (੧)	੩੯੬	ਮਾਇਆ ਮੋਹ	੪੨੦
ਮਨ ਮੋਰਿਆ	੩੯੯	ਮਾਈ ਕਿਹਿ ਬਿ	੪੨੮
ਮਨ ਹਾਲੀ ਕਿਰ	੪੧੦	ਮਾਈ ਮਨੁ ਮੋਰੇ	੪੨੮
ਮਨ ਕੀ ਮਨ ਹੀ	੪੨੭	ਮਾਤ ਗਰਭ ਦੁਖ	੪੩੩
ਮਨ ਰੇ ਕਉਨੁ	੪੨੭	ਮਾਗਉ ਰਾਮ ਤੋ (੪੯)	੪੬੦
ਮਨ ਰੇ ਪ੍ਰਭ	੪੨੮	ਮਾਰਵਾੜਿ ਜੈਸੇ	੪੬੮
ਮਨ ਰੇ ਗਹਿਓ	੪੨੮	ਮਾਗਉ ਦਾਨੁ (੫)	੪੮੬
ਮਨ ਮਰੇ ਧਾਤੁ	੪੫੦	ਮਾਨੁਖ ਬਿਨ	੪੮੬
ਮਨ ਮਹਿ ਸਤਿ	੪੭੬	ਮਾਈ ਮੋਰੇ (੨੧)	੪੮੯
ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਿ (੧੧)	੪੭੭	ਮਾਈ ਮੋਰੇ ਮਨ	੪੮੯
ਮਨ ਰੇ ਸਚਾ (੩)	੪੭੭	ਮਾਈ ਮਾਇਆ ਛਲੁ (੨੬)	੪੯੦
ਮਨ ਮਿਲਿ (੨)	੪੯੨	ਮਾਈ ਚਰਨ ਗੁਰ (੨੭)	੪੯੦
		ਮਾਈ ਮੋਰੇ ਮਨ (੨੯)	੪੯੦

ਮਾ

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮੇ
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਮਨਿ
ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਗਤੁ
ਮਾਤਾ ਮਤਿ ਪਿਤਾ
ਮਾਤਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ
ਮਾਤੋ ਹਰਿ ਰੰਗ
ਮਾਇਆ ਸਰੁ ਸਬਲੁ
ਮਾਧਉ ਜਲ ਕੀ
ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਅਵਰੁ

੬੨

ਮਿ

੭੮ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭੁ ੪੮
੯੭ ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਕੈ ਖਾਇ ੫੦
੧੧੮ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ੧੫੨
੧੨੭ ਮਿਲੁ ਮੋਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ੧੭੯
੧੫੮ ਮਿਟੀ ਤਿਆਸ (੬੫) ੨੭੮
੧੮੩ ਮਿਥਿਆ ਸੰਗਿ ੨੮੭
੨੨੭ ਮਿਲ ਹਰਿ (੧੬੦) ੨੯੩
੨੪੩ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਭ੍ਰਿੰਗ ੩੪੬

ਵਾ-ਵਿ-ਵੰ

ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ ਏ
ਵਾਜਾ ਮਤਿ ਪਖਾ
ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੀ

੮੫
੨੫੬
੨੬੦

ਵੰਝੁ ਮੇਰੇ ਆਲਸਾ
ਵਿਸਰੁ ਨਾਹੀ (੬)
ਵਿਚਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ

੩੧੯
੩੯੬
੪੨੩

ਰਾਗਾਂ ਦਾ ਤਤਕਰਾ

ਰਾਗੁ

ਪੰਨਾ

ਭੁਮਿਕਾ

੧

ਰਚਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

੯

੧. ਸਿਰੀ ਰਾਗ

੨੮

੨. ਰਾਗੁ ਮਾਝ

੮੨

੩. ਰਾਗੁ ਗਉੜੀ

੧੧੭

੪. ਰਾਗੁ ਆਸਾ

੨੫੪

੫. ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ

੩੫੧

੬. ਰਾਗੁ ਦੇਵ ਰੰਧਾਰੀ

੩੭੬

੭. ਰਾਗੁ ਬਿਹਾਗੜਾ

੩੮੨

੮. ਰਾਗੁ ਵਡਹੰਸ

੩੯੩

੯. ਰਾਗੁ ਸੋਰਠਿ

੪੧੦

੧੦. ਰਾਗੁ ਧਨਾਸਰੀ

੪੪੭

੧੧. ਰਾਗੁ ਜੈਤਸਰੀ

੪੭੩

੧੨. ਰਾਗੁ ਟੋਡੀ

੪੮੫

੧੩. ਰਾਗੁ ਬੈਰਾੜੀ

੪੯੧

